

Giới thiệu Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ

Truyện Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ bao gồm một chuỗi sự việc Anh theo đuổi cô , bằng mọi giá phải có được cô , dùng mọi thủ đoạn để cô không thành đôi với người khác ...

Khi đã vào tầm mắt tôi rồi thì còn lâu mới bỏ qua cho cô , cô không hiểu sao ? Cô tuyệt vọng và gần như không thể làm khác , cô đã hướng về anh như một con cò mà anh đã quyết định từ trước ...

Khi có rồi thì anh đâm ra chán cô , anh đã quay lưng sang một người đàn bà khác . Khiến cô bị tổn thương , cô căm hận anh , cô không phải là loại con gái muốn chà đạp là được ... Anh phải trả giá !!!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tán tỉnh

Hộp đêm CK.

Tiếng nhạc lung động lay động, toả nhiệt cùng ánh và vũ điệu mê ly, ở một góc liên tiếp tiếng thét chói tai truyền ra ngoài khiến không khí mờ ám bao trùm nơi đây.

Trên sàn nhảy, một cô gái thân hình xinh đẹp nhảy đủ các điệu múa, mặt mũi trang điểm kĩ càng, xinh đẹp mà mị hoặc, một đôi hoa đào thu hút ánh mắt nhìn, chiếc áo lót màu đen khéo léo ôm lấy bộ ngực tròn trịa, mỗi khi người cúi ép xuống, hai bầu ngực tròn đầy hấp dẫn thu hút mọi ánh mắt, cô nhảy vũ điệu đầy nhiệt mà kích tình, thân thể mềm mại như rắn, leo lên cây cột lạnh như băng, theo âm nhạc pháp phòng, thân hình thon dài trắng nõn, chân quấn quanh cây cột, ngửa người ra sau, bộ tóc dài theo động tác của cô gái tạo thành hình vòng cung, mồ hôi ở dưới ánh đèn nhè nhàng lóe lên, cô gái trên mặt mang theo vẻ hấp dẫn.

"Oh oh oh oh." dưới khán đài người xem kêu la điên cuồng, bị vũ điệu của cô gái làm cho ham muốn trỗi dậy.

Lầu ba, bóng dáng thon dài từ trên nhìn xuống, mặt của anh lúc sáng lúc tối mờ ảo, đột nhiên, khóe miệng hiện ra nụ cười nhạt.

Chén rượu trong tay giờ lên, hướng về phía sàn nhảy, chất lỏng màu đỏ xinh đẹp đựng đưa khiến người ta say mê, trông mắt híp lại, ý nghĩ phải đoạt lấy không chút che giấu trào ra ngoài .

Hạ Tử Ca ánh mắt sáng quét qua đám người điên cuồng dưới đài, không chút lưu luyến xoay người rời đi.

"Từ Ca, cô thật quá tuyệt vời! Người xem cũng sôi trào. Thế nào, suy tính xem có nên tới đây làm người múa dẫn đầu, tôi bảo đảm thu nhập rất khả quan."

Phòng nghỉ ngơi phía sau đài diễn, Hạ Tử Ca còn chưa kịp thay đổi, quản đốc Dung tỷ liền đi tới đây thuyết phục, "Dung tỷ, cô biết, hôm nay chẳng qua là đặc biệt thôi."

Nếu như không phải là Linda vừa lúc có chuyện, cô sẽ không lên đài. Ở chỗ này không phải là một ngày hai ngày , cô biết làm cái gì đối với cảm xúc của mình là có lợi nhất.

Cô có thể ngây ngốc ở nơi này bình an vô sự hai năm không phải là không có nguyên nhân.

"Được rồi." Dung tỷ nhún vai cũng không miễn cưỡng, nơi này muốn cái vị trí kia có khối người.

"Lầu ba phòng VIP, người ta gọi cô, đổi ý phục trực tiếp trở về quá khứ đi." Dung tỷ ném cho Từ Ca một cái mã số.

Hạ Tử Ca hơi cau mày, vốn đã nói cô múa xong có thể tan việc , nhưng là, ở chỗ này không có giải thích, chỉ có phục tùng, khách hàng là trên hết.

Thay bộ quần áo cực ngắn, lần nữa tu bổ lại nhan sắc, xác định tướng mạo như vậy đã đủ phong trần, Hạ Tử Ca mới xoay cái eo thon nhỏ đuổi theo Dung tỷ.

Lầu ba VIP, đó là nơi sang trọng , có thể đi vào nơi đây phải là người có danh tiếng. Đẩy cửa tiến vào, bên trong bao phủ sự xa hoa lãng phí không khí trước sau như một.

Hạ Tử Ca nhìn lướt qua, ánh mắt ở chỗng lại tầm mắt sắc bén của một người đàn ông đột nhiên rũ xuống.

Nguy hiểm

Nhìn một cái, theo bản năng cô cảm giác có gì đó không tốt, để cho Từ Ca thật lòng muốn cách xa người đàn ông này.

Chiếc ghế sa lon bằng da của Italy to bằng nửa căn phòng, Mộ Diễn thân thể đề ở trên ghế sa lon, bên cạnh là một cô gái có vóc dáng xinh đẹp.

Chi đơn giản khoác lên mình cái áo sơ mi màu đen, từ cổ áo xuống phía dưới có ba cái nút cài toàn bộ đều rộng mở, để lộ vết hôn đậm nhìn một cái không sót gì, ông tay áo hướng về phía trước cuốn lên, lộ ra một cánh tay thon dài, từng bắp thịt lộ ra về lực lưỡng. Mẽ lỵ dưới ánh sáng.

Mặt của hắn ở trong tối cách ánh đèn mặc dù có vẻ gian ác nhưng mà tinh xảo. Muốn nước xoáy trung rút người ra đáng vẻ, hấp dẫn (sexy) cuồng quyền, cả người trên người tản ra một loại nguy hiểm lại mê người hơi thở.

CK là nơi tụ họp của các cô gái nóng bỏng sexy, chỉ cần khách muốn, các cô gái đều đáp ứng. Chẳng qua là, đối với Hạ Từ Ca mà nói tình huống như vậy đã quá với phạm vi tiếp nhận của cô. Cô rũ mắt xuống vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

"Mộ thiếu, đây là Từ Ca, tôi mang cô ấy đến cho cậu."

Dung tỷ đơn giản giới thiệu sau đó đem Từ Ca hướng vào bên trong đẩy một cái, đang đắm chìm trong suy nghĩ Từ Ca lao đảo một cái, còn chưa đứng vững, trên cánh tay căng thẳng, Cô kinh hô lên, ngã đụng vào lồng ngực cứng rắn của đàn ông, chân thon dài nhảy qua ngồi ở trên đùi người đàn ông kia, tư thế mờ ám, làn váy ngắn bởi vì tư thế này đã không thể che chở nổi cái mông đang vênh lên cao của cô.

Dấu son môi đỏ sẫm trên ngực người đàn ông, một màu đỏ thật đẹp mắt. Hạ Từ Ca chột vật ngược mắt, đụng vào một đôi mắt thâm thúy, đen nhánh âm thầm mang theo một chút sắc bén như đang thăm dò cái gì đó

Từ Ca hoảng hốt, cúi đầu hốt hoảng kéo váy của mình xuống, nâng thân thể của mình lên, chẳng qua là thân thể mới vừa vừa nhấc khỏi, đột nhiên có người ôm ngang hông rồi kéo xuống, cả người cô ngồi trên người anh ta, cổ mềm mại cùng anh cứng rắn, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi lần lượt trắng bệch rồi đỏ hồng không tìm được sắc thái nhất định.

"A." Cô kinh hô hai tay của anh ta đã ổn định thân thể của mình, bốn mắt giao nhau, Hạ Từ Ca ngồi đó, ánh mắt cong lên, nhếch miệng lên, cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tán tỉnh (2)

"Ai nha, ghét".

Từ Ca cười chứa đựng vẻ nịnh hót, giọng ngọt mềm như viên kẹo, bàn tay nhỏ bé mềm mại đặt trên ngực người đàn ông không bỏ xuống, như có như không trêu đùa.

Mộ Diễn cảm thấy bàn tay đang làm loạn của cô ở ngực mình, đuôi lông mày khoi mào, "Đã đói khát như vậy rồi sao?"

Tiếng nói của anh trầm thấp, nhàn nhạt, cũng không lộ ra cảm giác bị áp bách.

Hạ Từ Ca đỏ mặt, tán tỉnh như vậy gặp nhiều rồi nên không thấy lạ, nhưng cô không có thói quen đó, may mắn là trên mặt chất một lớp phấn dày che đi khuôn mặt đỏ ửng. Lúc này không cần giả bộ, cô thẹn thùng đến gần anh thêm một chút.

Mộ Diễn con người thâm thúy híp lại, trong đôi mắt chột lóe lên sự chán ghét rõ ràng.

Từ Ca chê cười, đàn ông chính là như vậy, đi ra ngoài tìm thú vui, rồi cũng chán ghét, sau đó sẽ đi tìm một thú vui mới hơn.

Cảm giác lực đạo giữ ngang hông cô đã buông lỏng, cô nghiêng người hướng về phía sau lưng anh, lần này không trở ngại chút nào, cô đi đến chiếc ghế sa lon bên cạnh anh.

"Mộ thiếu, để người ta phục vụ anh được không?" Một bên Linda thấy Mộ Diễn hứng thú trong mắt dần tan biến, cô ta lấy thân thể mình tựa sát vào người anh, một tay không an phận cho vào bên trong áo sơ mi của anh.

Mộ Diễn khiêu khích, không ngăn cản cử động to gan của cô ta, Linda vui mừng trong bụng, cả người cũng tiến lên, tiếng thở dốc vang lên, bàn tay của anh không khách khí xoa nắn nơi đầy đặn nhất của cô ta, không chế trên người cô ta, không khí đột nhiên ấm lên, hơi thở từ từ kéo lên.

Từ Ca không nhận được mắt tự nhiên quay mặt đi, không muốn nhìn cảnh tượng đang xảy ra của đôi nam nữ kia. Cô bắt đầu dĩ nhiên mắt xuống.

Hạ Từ Ca trầm mặc ngồi một bên, tình cảnh như vậy mặc dù ở CK cô đã gặp rất nhiều lần, mặc dù có thể không nhận được mà đỏ mặt, nhưng trong lòng lại chết lặng.

Có lẽ, cô bị lãnh cảm?

Từ Ca vẫn suy nghĩ, khóe miệng vô ý thức cười, phảng phất xung quang chỉ là cảnh tượng hàng ngày đều diễn ra, mà cô chỉ là xem cho vui mà thôi.

Mộ Diên ánh mắt nhìn Hạ Từ Ca thấy cô cười vui vẻ chợt dừng động tác lại, đẩy Linda đang ở trên người anh ra, anh nhìn chăm chăm Hạ Từ Ca cười, sắc mặt lạnh nhạt nhưng rõ ràng mang theo vẻ hứng thú.

"Mộ thiếu... . ." Đang kịch liệt chìm đắm trong say mê, không hiểu người đàn ông này tính khí thế nào lại thay đổi trong nháy mắt.

"Buồn cười sao?" Mộ Diên ngón tay nắm được cằm Từ Ca , bức bách cô ngẩng đầu lên.

A? Anh, rốt cuộc đang nói cái gì? Từ Ca mờ mịt ngược mắt, ngón tay của hắn thon dài, không nhẹ không nặng nắm được cằm cô, lại làm cho cô không cử động được chút nào.

Mộ Diên khóe miệng cười, ánh mắt mờ mịt nhìn Hạ Từ Ca, anh đột nhiên nghiêng người, khoảng cách xích lại gần, Hạ Từ Ca nụ cười trên mặt liền cứng ngắt, nhưng cằm còn bị anh nắm, không quay mặt được.

"Tôi hỏi cô, mới vừa nãy cô cười cái gì?"

Mộ Diên hỏi thật chậm, ngón tay chế trụ ở cằm cô hơi dùng sức, Hạ Từ Ca cau mày, nhưng vẫn cắn răng nhịn được, cô muốn thoát khỏi bàn tay đó. Trên người anh có mùi son phấn của đàn bà, còn có mùi rượu nồng nặc, từ người anh phả vào mũi cô, khiến cô thấy chóng mặt .

Người đàn ông này, thật sự rất đẹp mắt.

Từ Ca vội vàng kết luận. Đàn ông càng đẹp mắt càng phải cách xa.

"Ghét, người ta nào có cười. Tôi mời ngài một ly rượu."

Từ Ca nhẹ cười, nói vòng vo lảng tránh, thân thể cách xa sự áp bách của người đàn ông bên cạnh. Khoảng cách gần như vậy, hơi thở của hắn dường như muốn đã thương da thịt của cô.

Mộ Diên có ý tứ suy nghĩ, bất động ngắm nhìn động tác của cô.

Đứng lên đi lấy khay rượu, Hạ Từ Ca tay mới vừa chạm vào chén chai rượu, đột nhiên một cái tay sờ soạng ở hông cô.

Cố gắng nhịn không đem chai rượu đổ xuống, Hạ Từ Ca hít sâu một hơi, nhìn về phía tay của người kia, một người đàn ông hơn 40 tuổi, ánh mắt vẫn đục không ánh sáng, vừa nhìn liền biết đang say đắm trong men rượu.

Từ Ca, không phải là đụng mấy cái rồi thôi sao, không quan hệ, chỉ có thể kiếm được tiền là ổn. Tiền không phải là tất cả , nhưng không có tiền thì tất cả đều không thể có, những năm này, cô đã hiểu quá rõ.

"Mới tới sao? Ta chưa từng thấy qua cô."

Ánh mắt hắn vẫn đục , bộ dáng kia khiến cho Từ Ca cảm giác mình giống như một miếng thịt đang nằm trên thớt. Trong đôi mắt thoáng qua một tia chán ghét, nhưng vẫn nâng mặt lên cười.

"Trương Đồng, tôi có nói là tôi mới tới sao?"

Hắn là khách quen của CK, thích những người non nớt.

Cô xinh đẹp cười một cái, nhìn Trương Đồng, hô to "Ha ha, Lão Từ gần đây đổi khẩu vị."

Vừa nói, có một cánh tay kéo Hạ Từ Ca đến gần bên mình, Từ Ca cau mày, hơi quẫn quại , nhưng sức lực chênh lệch nhau khiến cô ngã đứng vào người hắn .

Nhìn thấu được cái miệng của tên heo mập kia, tâm của Hạ Từ Ca trùng xuống, nắm chặt chai rượu .

Mộ Diên mắt lạnh nhìn chuyện vừa xảy ra, trên mặt không hiện ra cảm xúc gì, chẳng qua là ngón trỏ điểm nhẹ ở trên đùi, cứ như vậy đáng vẻ tỏ ra yên tĩnh

Vừa thấy có người hướng về phía mình, các cô em trong CK cũng hiểu ra, lập tức đứng lên nghênh đón

"Trương Đồng, ngài nếu muốn đổi khẩu vị liền nói cho ta biết." Cô gái lắc lắc cái eo thon nhỏ, một đôi gò bồng lớn đung đưa trước mặt Trương Đồng .

Hạ Từ Ca trong lòng buông lỏng, chuẩn bị đứng dậy, ai ngờ Trương Đồng ôm lấy cô, "Lão Từ muốn cô!"

Cánh tay bị kéo đau, Hạ Từ Ca mắng chửi hắn không có tâm , trên mặt muốn cười cũng không được, Cô nhìn Mộ Diên, khuôn mặt bình tĩnh của anh

đang nhìn bọn họ, rõ ràng không muốn giúp đỡ.

Cục diện nhất thời an tĩnh, đại gia hai mặt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Một tay che phủ nơi tròn đầy của cô, Hạ Tử Ca như một cây đàn bị đứt dây, cô xem như không có chuyện gì xảy ra, cắn răng một cái.

"Trương Đồng, người ta lần này tới là để bồi Mộ Thiệu." Cô liếc về phía người đàn ông tuần tú kia, Cô biết trong này lời của anh là có trọng lực nhất.

Cô, đúng là được anh gọi tới, Cô cho là mang Mộ Diễm ra, có lẽ sẽ có tác dụng. Mà người đàn ông kia đối với cô không có một tia hứng thú, mặc dù cô không biết nguyên nhân.

Lui thêm bước nữa, bị chó cắn cũng không thể để chó ghè cắn.

"Nếu như Trương Đồng thích, ta nhường lại." Anh dựa người vào chiếc ghế sa lon, thanh thản nói rõ ràng, coi như đang xem một bộ phim hài, mọi chuyện không liên quan đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cầu cứu

Ôi ! Người đàn ông này.

Từ Ca nghĩ tới Mộ Diễm hoặc có thể sẽ không giúp cô, nhưng không nghĩ tới anh sẽ cự tuyệt đến như vậy. Hạ Tử Ca như bị vật nhọn đâm vào, sắc mặt của cô nhất thời như hoa khoe màu đua sắc tạo thành năm màu khác nhau.

Lời Mộ Diễm vừa nói ra, xác nhận về mặt của anh quả thật thờ ơ, người còn lại đều như không khí, một lát sau bên ngoài lại náo nhiệt lên. Xung quanh chỉ toàn iếng thờ dốc yêu kiều, không gian bên trong đậm mùi dây dưa .

"Ha ha, mộ thiệu không để ý, mỹ nhân, anh đây để cho người biết cái gì gọi là hưởng thụ !"

Nhìn thấu được hần, Hạ Tử Ca đột nhiên tránh né, Cô thò người ra cầm hai cái ly, "Trương Đồng, đừng vội , khó có thể được Trương Đồng để ý tới Từ Ca, trước tiên tôi mời ngài một chén."

Đứt lời, Cô liền cầm cái ly lên dứt khoát uống cạn một hơi .

Nhiệt cay của rượu đổ vào trong cổ họng chảy xuống dạ dày, nguyên chai rượu mạnh, Hạ Tử Ca mặc niệm ba giây đồng hồ cho cái dạ dày của mình.

"Được! Rất tốt!"

Nhìn Trương Đồng cũng uống một chén, Hạ Tử Ca cười xinh đẹp, Cô vội vàng rót đầy rượu, "Trương Đồng, chuyện tốt chẳng phải nên có đôi sao!"

"Trương Đồng, Từ Ca mời ngài một chén nữa."

"."

Không chút do dự hần uống liền ba chén, nhìn mặt Trương Đồng như sắp hôn mê , Hạ Tử Ca trong lòng hừ nhẹ, rót cho người chết !

Cô chưa được tính vào dạng ngàn chén không say, nhưng cũng có chút tửu lượng, mặc dù sau khi trở về nhất định sẽ khó chịu muốn chết, nhưng tối thiểu hiện tại cô có thể thoát khỏi đây. Chẳng qua khi cô cau mày nhìn Trương Đồng hần chẳng những không buông lại còn nắm cánh tay cô.

Cô không thể uống nữa, uống nữa thì không biết cô còn sức bay về nhà nữa không.

Mộ Diễm neho mắt nhìn chăm chăm Hạ Tử Ca, khóe miệng cong lên tựa như chứa đựng một chút chế giễu trong đó, anh ưu nhã nhâm nhi một ngụm rượu, ung dung thần nhiên thưởng thức, ngồi tư thế phảng phất giống như trời sinh ra là bá chủ, trông coi muôn dân.

Đột nhiên, Hạ Tử Ca sắc mặt trắng nhợt, một tay che miệng lại, lão đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài. Mãi cho đến thoát khỏi đó, cô mới dừng lại lão đảo cước bộ, dựa vào tường thở bình thường, dạ dày khó chịu, đầu của nàng có chút choáng váng, dựa vào vách tường .

Uống không được, vậy thì nên tránh đi. Trương Đồng cũng uống quá nhiều, muốn mang hần đi có rất nhiều cô em đang chờ, ngày mai đi qua đâu còn nhớ ai với ai.

"Dung tỹ, lúc này tôi uống quá nhiều, chị tìm người khác làm thêm đi." Từ Ca sắc mặt nhợt nhạt , thân thể không thoải mái, thần sắc cũng kém vô cùng. Ở

phòng rửa tay điện thoại cho Dung tỷ, sợ ra gây ra chuyện gì rắc rối, Dung tỷ biết có thể chiều cô cho cô.

Tắt nước lên mặt, để cho mình thanh tỉnh một chút. Uống rượu quả thật rất khó chịu. Nhìn trên mặt còn chút phấn son, Từ Ca dứt khoát xóa hết, lộ ra vẻ mặt thanh tú vốn có.

Ra khỏi phòng rửa tay, Hạ Từ Ca ngây ngẩn cả người. Cô hôm nay ra cửa không nhìn xem nên bước chân nào trước hay sao, lại có chuyện trùng hợp như thế. Có vài người uống rượu xong sắc mặt sẽ càng lúc càng hồng, mà cô càng ngày càng trắng. Cô biết hiện tại mình sắc mặt tái nhợt nhất định rất giống quỷ.

Mà bây giờ, cô nhìn bóng dáng cao ngất đang dựa vào tường, sắc mặt trắng hơn một phần, vốn theo bản năng nghề nghiệp định nhếch miệng, kiêu môi, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, nhưng đối mặt với người này cô cười không nổi.

Hai chân nặng nề, rõ ràng muốn đi, lại không thể nào di chuyển được, cô nhìn hấn tất cái về phía cô, thân thể không tự chủ run rẩy.

Anh một tay dứt ở trong túi quần, từ từ đi về phía cô tư thế ưu nhã, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt. Nhưng tại sao lại dịu dàng như vậy? Điều đó khiến cho Hạ Từ Ca sợ.

"Từ Ca, tôi tìm em hai năm nay rồi." Tay của hấn êm ái đặt trên mặt nàng, ngón tay thon dài rõ ràng rất đẹp, nhưng Hạ Từ Ca lại cảm thấy không thể hô hấp được.

Giơ tay lên vuốt ve tay của hấn ta, Hạ Từ Ca lui ra từng bước, "Xin lỗi, tôi không biết anh."

Cô xoay người muốn đi, lại bị một lực mạnh phía sau kéo về, thân thể chột đứng vào vách tường, sống lưng bị đau khiến cho Hạ Từ Ca không nhịn được rên lên một tiếng, tay của đàn ông đặt trên người cô, từ trên cao nhìn xuống, sau đó đến gần, cho đến đôi môi dán vào tai cô, "Từ Ca -- không biết tôi sao? Có muốn hay không tôi nhắc nhở em một chút?"

Đôi môi ấm áp găm cắn trên cổ cô, Hạ Từ Ca sửng sốt, điên lên đẩy hấn ta ra, "Chung Nham, buông tôi ra, kẻ điên này!"

"A? Còn nhớ rõ tên của tôi, không tệ!"

Chung Nham chế trụ hai cánh tay cô, chột chuyển một cái, cả người cô đưa lưng về phía anh, bị đè ở trên vách tường, lạnh như băng, lạnh thấu vào da thịt khiến Hạ Từ Ca tuyệt vọng muốn khóc.

Thân thể của hấn chột lại gần, tay sờ đùi cô, dọc theo từng tác da tác thịt nhẩn nhụi, trang phục cực ngắn dễ dàng để cho tay hấn di chuyển, cho đến khi tay hấn đi lên đến bắp đùi của cô, Hạ Từ Ca nhịn không được run lên.

Ban đêm con ác mộng lần nữa tái hiện, Cô phảng phất lại thấy hình ảnh mình hung hăng bị hạ nhục, rõ ràng đã lâu như vậy, tại sao còn có thể nhớ tới.

"Tôi không phải người anh cần tìm, anh buông tôi ra!"

Từ Ca tức giận giãy dụa, cố gắng tránh né sự kiềm chế của hấn, Chung Nham thất chột dùng sức thất cổ tay cô lại, đụng vào vách tường. Từ Ca đau đến mức nước mắt chảy như mưa, Cô cắn chặt môi nuốt xuống tiếng kêu đau, cổ tay tựa như bị trật khớp.

Chung quanh tĩnh lặng, người ta lui tới chỉ để lại đây một ánh mắt, điều đó ở CK là qua mức bình thường

"Buông ra? Từ Ca, tôi không muốn buông ra, làm sao bây giờ? Một đêm bao nhiêu tiền? Nơi này rất thoải mái sao?" Ngón tay của hấn chạm đến nơi mềm mại của cô, Hạ Từ Ca cắn môi bật ra máu, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

"Chung thiếu? Thật không ngờ ở chỗ này lại nhìn thấy anh."

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Chung Nham ngồi thẳng lên, buông người phía dưới ra, hai tay dứt ở trong túi, "Ở chỗ này gặp phải người mới là khó, từ khi nào chỗ này có thể hấp dẫn Mộ thiếu tới nghỉ chân?"

Mộ Diễn nhìn cô gái đứng bên cạnh Chung Nham, mặt vô biểu tình, tầm mắt nhìn quanh, "Có lẽ, sau này sẽ thường xuyên đến đây nghỉ ngơi, hi vọng có cơ hội hợp tác."

"Khách khí."

Hai người không coi ai ra gì khách sáo bắt tay nhau.

Hạ Từ Ca tựa vào vách tường, lấy tay dùng sức kéo cái váy xuống, sắc mặt của cô tái nhợt, đầu có chút choáng váng, cả người cũng mất đi sức lực, trên mặt không thể cười nổi nữa.

Mộ Diễn mặc trên người một bộ đồ màu đen, tôn lên dáng người thon dài, anh thuộc dạng đàn ông lạnh lùng, ánh mắt sắc bén phảng phất có thể dò xem lòng của người khác nghĩ gì.

"Từ Ca, chúng ta đi thôi."

Chung Nham lấy tay nắm lấy bả vai của nàng, Hạ Từ Ca theo bản năng tránh né lại bị hấn dùng lực khổng lồ. Trên mặt của hấn mang theo nụ cười dịu dàng.

Hạ Từ Ca bật cười, Cô không phải không thừa nhận, hấn diễn trò rất tốt. Chung Nham bề ngoài tuấn tú, nếu như muốn hấn có thể bày ra đủ các loại cung bậc cảm xúc

Nhưng là, Chung Nham, không có ai sẽ đứng tại chỗ chờ, Hạ Từ Ca đã không còn như ngày xưa chỉ vì nụ cười của hấn mà mềm lòng.

Dùng sức đẩy ra hấn ra, Hạ Từ Ca tiến nhanh tới từng bước đứng ở bên cạnh Mộ Diễm, nghiêng đầu thật đáng yêu cười, "Chung thiếu, thật xin lỗi, hôm nay tôi là của Mộ thiếu rồi."

Cô nở ra nụ cười xinh đẹp, hai tay ôm lấy tay Mộ Diễm, Mộ Diễm thiếu mi liếc nhìn cô gái bên cạnh, khoe miệng cười, Hạ Từ Ca trái tim căng thẳng. Cô phảng phất lại nghe được những lời lạnh nhạt của anh lúc này.

Nếu như Trương Đồng thích, tôi xin nhường.

Nếu như Chung thiếu thích, tôi xin nhường.

Hạ Từ Ca cánh tay nắm chặt, thân thể của cô gần anh hơn chút nữa, miệng hơi khép mở, không tiếng động.

Cầu xin anh.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không thể trốn tránh (một)

Mộ Diễm đuôi lông mày sụp xuống, một tay nắm vòng eo mảnh khảnh của Hạ Từ Ca, anh cúi người lại gần sát lỗ tai của cô, cười khẽ, "Cô có thể tưởng tượng tốt lắm? Chọn. Trêu chọc tôi kết quả như thế nào không ai có thể biết được"

Anh nói mập mờ, giọng nói vô cùng nhẹ, rõ ràng là lời nói uy hiếp. Hạ Từ Ca ngược mắt, trừng mắt nhìn anh một cái, nụ cười trên mặt nở hoa.

"Ghét, chỉ biết khi dễ người ta."

Anh muốn mập mờ không rõ, vậy tôi liền thuận theo.

Mộ Diễm khoe miệng cười kéo dài, cũng không ngại tiếp tục bề cong sự việc, thậm chí còn rất hưởng thụ thời khắc này, nhìn cô gái bên cạnh kỹ năng diễn vụng về, anh liền muốn trêu chọc Cô.

Chung Nham tức điên lên trong nháy mắt, hai tay nắm thành quyền. Hai người không coi ai ra gì. Hấn là người đã chết sao?

"Tôi nói lại lần nữa QUA ĐÂY."

Chung Nham cơ hồ gần ra từng chữ một, mặt của hấn mất đi sự dịu dàng, từ từ xanh mét. Hạ Từ Ca trên mặt cười sáng rạng rỡ. Lửa giận cơ hồ như muốn đốt cháy lý trí của hấn.

Đã từng là một thiếu nữ luôn đi theo gót chân của hấn cả ngày chỉ biết Nham ca ca, hôm nay cô cũng đã hiểu hoá ra đàn bà cũng có cách khiến cho đàn ông phải thuận phục mình.

"Chung thiếu, CK còn rất nhiều cô gái khác mà, chỉ cần ngài ngoắc tay một chục cô muốn theo ngài hầu hạ, mọi việc đều thứ tự trước rồi mới đến sau, hôm nay thật là không khéo." Người tới chậm, lão nương không phục vụ. Kể cả tới đúng lúc, lão nương cũng không theo người.

Hạ Từ Ca trong lòng cười lạnh, Cô đã không phải Hạ Từ Ca của hai năm trước, sẽ không bởi vì hấn mà rung động, những thứ đẹp đẽ khi còn trẻ nay đã trở thành mây khói, mờ mịt không có thật.

Cô đã nằm mơ rất lâu rồi, đã sớm tỉnh mộng, không hề si mê nữa. Nhưng mà, trong lòng sao còn có thể có cảm giác đau như vậy?

Chung Nham trợn mắt, sắc mặt tái xanh, Hạ Từ Ca nghiêng đầu mở rộng tầm mắt, trong lòng bi thương một mảng. Cần gì bày ra dáng vẻ đau thương đó, từ khi cô vào CK cô đã biết mình không thể trong sạch rồi đi được.

Tiếng chuông điện thoại của Mộ Diễm cắt ngang giây phút giằng co ngăn ngừi, anh nhận điện thoại, nhàn nhạt nói vài câu, liền cúp. Thu hồi về mặt thanh thần, tầm mắt Mộ Diễm rơi vào cô gái điệu đà đang núp sau lưng mình.

Trên người cô gái này, có hai loại tình cảm mầu thuẫn dây dưa nhau. Rõ ràng nhất gan co rúm lại, nhưng lại cố quật cường. Giống như hiện tại, mặc dù trên mặt lãnh cảm vô vị, nhưng lại nắm chặt ống tay áo của anh khiến anh cảm thấy cô rất khản trương.

Nếu như bình thường, anh không ngại nhìn những gì vừa diễn ra, nhưng là, hiện tại anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, hơn nữa trên mặt cô chột lóe lên tia bi thương khiến cho anh cảm thấy chói mắt.

"Chung thiếu, quân tử không chiếm đoạt đồ của người khác, tôi không có thời gian, đi trước." Anh hướng về phía Chung Nham gật đầu, cất bước đi, không muốn tiếp tục dây dưa. Tay hơi dùng một chút lực, ôm cô gái bên cạnh đi ra ngoài.

Hai người vừa mới rời đi, Chung Nham hung hăng nện một quyền lên trên vách tường, lưu lại vết máu loang lổ. Khóe miệng nở nụ cười.

Hạ Từ Ca, cô cho rằng có thể trốn được tôi sao?

Đi một đoạn, tay Mộ Diễm đang ôm lấy cô liền buông xuống. Sợ bị vứt bỏ, Hạ Từ Ca liền đuổi theo bước chân Mộ Diễm, vừa kêu lên, "Muốn vứt bỏ người ta sao?."

Thanh âm của cô rất mềm mại, lại có ý uyển chuyển, khiến người khác tê dại. Mộ Diễm nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt, cô còn muốn diễn trò gì nữa sao?

Từ Ca nhìn thấy ánh mắt của anh liền rét run, nhưng vẫn rất dũng cảm xông lên bắt được tay của anh, tiếp tục cười lộ ra hai má lúm đồng tiền rất duyên.

Mộ Diễm đột nhiên dừng bước lại, mắt nhìn chằm chằm cô hai giây, nhàn nhạt buông lời.

"Thật xấu xí."

Mộ Diễm lạnh lạnh nói ba chữ. Hạ Từ Ca hỗn loạn trong gió.

Cô đứng là đần độn, chẳng lẽ không biết anh đang nói ai sao? Mặt của cô vặn vẹo.

"Anh....Anh tại sao lại thấy tôi xấu xí?" Coi như là cô không trang điểm, nhưng dù sao cũng được coi là một trong những cô gái tiếp rượu xinh đẹp, thanh thuần khá ái. Mặc dù cô cũng biết, sắc mặt của cô hiện tại hơi có vẻ tái nhợt.

Mộ Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, trên mặt cô luôn giả cười khiến anh thấy ghét, "Cô còn muốn diễn trò sao? Đừng để cho tôi thấy cái mặt nạ giả dối kia, buồn nôn."

Hạ Từ Ca khóe mắt nâng lên, bình tĩnh phải bình tĩnh...

Đứng ở cửa chờ xe, mùa thu gió có chút lạnh, mùa thay đổi, đó là quy luật tuần hoàn của thiên nhiên, đi qua sẽ vĩnh viễn không trở về nữa, Hạ Từ Ca rất rõ, nhưng lại ở ngẩng đầu nhìn lên trời có chút mất mát

Gió vừa thổi quá, Hạ Từ Ca đang mặc trang phục mát mẻ, cả người giật mình một cái, da gà nổi lên một mảng.

Cẩn rắng nhìn người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen bên cạnh, tư thế hiên ngang, vạt áo lay động. Thân thể cứng rắn, ánh mắt hẹp dài, coi như rất đào hoa. Hạ Từ Ca thầm nghĩ, một người đàn ông lớn lên đẹp trai để làm cái gì? Hắn mặc rất ấm, còn cô thì....nhìn xem sắp rét run đến nói rồi.

Nhưng hiển nhiên, người đàn ông này không biết thương hoa tiếc ngọc. Cô lạnh quá phải ôm lấy cánh tay giậm chân.

Mộ Diễm nghiêng đầu nhìn Cô, biểu hiện trên mặt phong phú sinh động như đang diễn kịch. Tài xế đi lái xe tới đây, chiếc Audi R8 màu đen đẹp mắt. Tài xế cung kính mở cửa xe.

Mộ Diễm nắm cô gái đang ở bậc thang run lấy bẫy, nghiêng đầu làm tư thế mời lên xe. Một động tác như vậy, anh làm hết sức tự nhiên, nhưng cũng không cho phép cự tuyệt.

Hạ Từ Ca ngẩn ra trong nháy mắt, ánh mắt phảng phất thấy những tháng năm xa xôi kia, thời còn trẻ có người hay khom lưng, giều cọt nói "Công chúa xin mời" khiến cô cảm thấy ấm áp

Những ngón tay ôm lấy cánh tay đột nhiên căng thẳng

Đột nhiên phục hồi tinh thần, Hạ Từ Ca cười xinh đẹp, "Mộ ít, cảm ơn ngài tối nay đã giải vây cho tôi, ngài còn có việc, tôi không quấy rầy."

Nói xong, xoay người muốn đi.

Mộ Diễm không vội, ngón tay nhẹ gõ lên cửa xe, chỉ nhàn nhạt hỏi, "Hạ Từ Ca, phải không? cô xác định không lên xe?"

Rõ ràng ngữ điệu rất nhẹ nhàng, rõ ràng là vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng đáy lòng Hạ Từ Ca cũng run lên. Cúi đầu kéo kéo khóe miệng, Cô tại sao lại quên,

lại cho là anh rất dễ lừa gạt?

Xe chạy ra khỏi một đoạn Mộ Diễn nhận một cú điện thoại, hoảng hốt nghe được đầu dây bên kia nói đã giải quyết xong, không cần tới đây. Cúp điện thoại, Mộ Diễn phân phó tài xế đi tới quán rượu. Trong thời gian này Hạ Tử Ca không nhúc nhích dựa vào cánh cửa thủy tinh ngoài phố.

Cô không biết chung sống cùng đàn ông kiểu gì, nghĩ đến đây Hạ Tử Ca trong lòng không khỏi khẩn trương, tối nay mọi chuyện xảy ra đều không giống nhau. Cô sẽ không nghĩ mình quá may mắn. Chẳng qua, cô khẩn trương đến nỗi lòng bàn đầm mồ hôi.

Không khí ở thành phố thành thật náo nhiệt, một chiếc xe đi đến. Chiếc xe sang trọng nhất dừng ở một khách sạn năm sao

Hạ Tử Ca nhìn bóng dáng cao lớn đang tới gần, cả thân thể căng thẳng, Mộ Diễn đến gần, cô từng bước lui về phía sau, đến khi không thể lui được nữa.

"Tại sao lại trốn? Ở CK dạy cô như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Không thể trốn tránh (hai)

Hạ Tử Ca đau đầu đến tê dại, thanh âm lạnh lùng tràn ngập đến, cái tay của anh chống lên tường, sau lưng là vách tường, phía trước là anh, Cô như bị anh nửa bao vây. Không biết phải làm sao

Hạ Tử Ca cắn răng, hiện tại phải làm sao? Theo thói quen, ánh mắt cong lên, cái miệng yêu kiều, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, "Mộ thiếu, người ta không có kinh nghiệm sao, sợ sẽ làm ngài không hài lòng. A."

Lời còn chưa nói hết, Mộ Diễn ngón tay chế trụ cằm cô, Hạ Tử Ca đau đến cau mày. Khẽ nâng mặt của cô lên, Mộ Diễn lạnh giọng, "Tôi nói rồi, đừng làm cho tôi thấy cái mặt nạ giả dối kia, nghe không hiểu sao?"

"Đau quá."

Hạ Tử Ca rõ ràng tiếp thu được lời Mộ Diễn nói, nhưng cô không hiểu anh là đang tức giận cái gì.

Da mặt của cô mịn màng, một đôi hoa đào lấp lánh rực rỡ. Gương mặt này chưa được tính là quá xinh đẹp, chỉ có cặp mắt là đẹp mê hồn.

Anh đứng ở lầu ba trên khán đài, nhìn vũ điệu mê hồn của cô, kích tình bắn ra bốn phía, nhưng chính đôi mắt này đã thu hút sự chú ý của anh. Trong sương mờ, anh mắt lạnh nhìn cô, nụ cười của cô khiến anh nảy ra suy nghĩ muốn vui đùa một chút.

Anh ngược lại rất muốn biết cô sẽ ứng phó ra sao. Mà cô, quả thật không để cho anh thất vọng. Dùng rượu chạy trốn. Còn bày trò diễn kịch

Chẳng qua là, khi anh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười giả dối của cô, đáy lòng lại muốn hung hăng xé bỏ.

"Cô không cười nhìn còn giống người, hé ra nụ cười đó thì thật rất giống quý đoạ người."

Anh khạc ra lời nói ác độc khiến cô hận không thể đánh chết anh, Hạ Tử Ca cắn răng, yên lặng nhịn xuống.

"Mộ thiếu, tôi có thể bảo Dung tỷ điều mấy cô em nổi danh nhất CK tới đây cho ngài." Anh cũng không hài lòng tôi, không bằng để tôi trở về đi?

Câu nói phía sau Hạ Tử Ca tự nhiên không có dừng khí để nói ra.

Mộ Diễn nhẹ kéo ra nụ cười nhạt, một tay dọc theo sống lưng dừng tại cái mông của cô, đột nhiên ép cô hướng về phía anh, bụng dưới chặc chẽ dán lấy nhau, khiến cô cảm nhận được vật nóng bỏng của anh. Hạ Tử Ca trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng.

Một tay kia luồn vào bên trong tóc của cô, nhẹ nhàng kéo ra, để cho mặt cô nâng lên đón lấy nụ hôn của anh. Hơi thở nam tính của anh đột ngột đè xuống, Hạ Tử Ca tránh không thể tránh, chỉ có thể mặc cho anh xâm phạm.

Nụ hôn bá đạo, mang theo hơi thở của anh xông vào môi và lưỡi của cô. Đầu lưỡi của anh quét qua mỗi nơi trong miệng cô, quấn vòng quanh lưỡi của cô cùng nhau chơi đùa.

Hô hấp tựa như bị hút hết, Hạ Tử Ca bị hôn đến nỗi không thở được, tay của cô dùng sức đẩy Mộ Diễn ra, nụ hôn nóng rực, say mê cuối cùng cũng kết thúc.

Cô kịch liệt dấy dựa, muốn thoát đi khỏi nơi này ngay. Đột nhiên, Mộ Diễm hít sâu một hơi, ánh mắt đen như mực nhìn chằm chằm Hạ Tử Ca, tay đè ở vú cô hung hăng bóp một cái, "Nếu như không muốn tôi ở chỗ này muốn cô, thì đừng động!"

"Anh"

Cảm giác được thứ nhạy cảm kia đang chìa vào bụng cô, Hạ Tử Ca đỏ mặt, mắt nhìn chằm chằm anh, thật đúng là không dám cử động nữa.

Ai ngờ, Mộ Diễm lại đột nhiên cười yêu nghiệt, trong đôi mắt ẩn giấu sự đen tối, thấp giọng nói, "Sợ?"

Hạ Tử Ca mất hồn bởi khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, Tử Ca nhận ra rằng Mộ Diễm đẹp đến mê người, chẳng qua hiện tại nụ cười của anh là một phần nhỏ của sự hấp dẫn đó. Đàn ông, làm sao lại có đáng đáp yêu nghiệt như vậy!

Yêu nghiệt đến nỗi trái tim của cô không nhịn được điên loạn lên.

"Sợ cũng không phải, tôi chỉ không muốn trước mặt mọi người biểu diễn sự hứng thú." Tử Ca nhìn góc thang máy nơi đó có gắn camera.

Nói không sợ là giả, ở CK ngày người hai năm, cô sớm đã có chuẩn bị tâm tư, sớm muộn có một ngày sẽ tránh không khỏi Có đôi giày nào đi ở bờ sông mà lại không ướt. Nếu quả thật muốn tránh khỏi loại chuyện như vậy, vậy thì nên chọn một công việc bình thường để làm.

Mà Cô, Hạ Tử Ca, không có lựa chọn khác.

Mộ Diễm đuôi lông mày khoi mào, "Chỉ cần cô không lên tiếng, không ai biết chúng ta đang làm gì."

Hạ Tử Ca nháy mắt, Cô còn không phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của anh, tay của anh đã tiến vào trong váy của mình.

Đáng chết! Cái này này khác gì ngựa đực động dục!

Hạ Tử Ca mặt nhăn lại, đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Đúng, anh nói không sai, tư thế hiện tại của bọn họ, ở góc độ này nhìn chỉ giống như một đôi nam nữ đang ôm nhau.

Nhưng là, chính vì chiều không tới nơi, tay của anh cách lớp quần lót mỏng kia, đầu ngón tay không nặng không nhẹ hoặc chọt đâm vào nơi mềm mại của cô, Hạ Tử Ca bị trêu chọc hai chân bần rùn, hai cánh tay cô khoác lên người anh hơi dùng sức, miễn cưỡng chống đỡ thân thể của mình.

Hạ Tử Ca thờ dòn đập, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Mộ Diễm cười khế, nhìn con người trong suốt của cô, sắc mặt cũng tốt hơn một chút, hàm răng khế cắn môi dưới, bộ dáng hấp dẫn. Cô nhất định không biết, bộ dạng này của cô kích thích thú tính của đàn ông như thế nào.

Mộ Diễm kéo tay của đặt lên cổ mình, để cho thân thể cô càng gần sát anh hơn, áo khoác rộng che kín một nửa thân thể của cô, cũng che kín bàn tay đang làm loạn của anh.

Anh đem cô đặt trên vách tường, môi nóng rực hôn lên cổ cô, một tay để trước bộ ngực mềm mại của cô, nặng nề vuốt ve. Làm như muốn đem cô hoà nhập vào người mình.

Một dòng điện xông vào tâm trí, Hạ Tử Ca cả người run rẩy nóng lên, Cô cảm giác mình sắp phải điên rồi.

Đột nhiên, ngón tay của anh kéo vật trở ngại kia ra, có chút lạnh lẽo xâm nhập vào nơi ấm áp của cô, rút ra tiến vào đều đặn.

"Anh" Hạ Tử Ca mắc cỡ muốn chết đi được, Cô cắn môi ngăn chặn tiếng ngậm nga của mình, đầu thật sâu vào ngực Mộ Diễm. Trong thang máy yên tĩnh chỉ nghe được tiếng thở dốc của hai người.

Ngón tay của anh hơi dùng lực làm loạn, phảng phất quyết tâm muốn xem cô mất khống chế sẽ như thế nào.

"Ừm Chớ" Tiếng rên rỉ bất ngờ tràn ra bên ngoài, yêu kiều uyển chuyển. Giống như là đêm xuân động tình. Tiếng rên rỉ của cô là thuốc kích thích Mộ Diễm. Hạ Tử Ca hai gò má đỏ bừng, cứ chịu đựng như vậy. Khoái cảm đáng sợ, khiến cô như mất trí. Cô há mồm cắn đầu vai của anh, hốt hoảng không kịp chế được, ngón tay bầu thật chặt vào lưng của anh. Thân thể xụi lơ ở trên người hắn.

"Chớ cái gì? Đừng như vậy?" Anh nói thâm vào tai cô, đầu ngón tay chạm đến tiểu huyệt non nớt của cô nặng nề xoay tròn.

"A" Hạ Tử Ca thét chói tai, thân thể mềm nhũn thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống.

Mặt Hạ Tử Ca trong nháy mắt đỏ lên, Cô muốn điên rồi, mới vừa đó là âm thanh của cô sao? Cô ngậm miệng thật chặt, sợ lại mất khống chế một lần nữa.

Cô không muốn nữa kêu thành tiếng, cái ống kính trong góc kia khiến cô rất không an tâm, giống như ăn trộm trước mặt mọi người. Biết rõ là không nên, nhưng loại cảm giác xấu hổ này lại làm cho thân thể của cô khẽ run lên.

Biết rất rõ là không nên, nhưng vì cái gì thân thể của mình lại không kìm chế nổi.

Mộ Diễm trong đôi mắt gấu giếm một cổ lửa, toàn thân có dòng điện chạy xuống phía dưới, thân thể đang kêu gào, muốn phát tiết. Cô mềm mại hút chặt tay anh. Điều đó lại càng khiến anh hận không được chôn thân mình trong đó, toàn tế bào của anh đang ở đây kêu gào muốn cô!

"Úm A Mộ A"

Thanh âm của cô thật đáng chết, mắt hôn, như đang mời gọi, khiến Mộ Diễm mắt không chế, ngón tay của hắn nảy sinh ác ý xoa nắn ở chỗ đó không buông tha, nhìn cô yêu kiều.

Đáng chết! Lúc nào thì Mộ Diễm lại có thể để cho một cô gái ảnh hưởng đến như vậy.

Hơi kéo ra khoảng cách của hai người, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô, bá đạo hạ lệnh, "Tôi muốn cô!"

A. Để cho cô chết đi! Hạ Từ Ca đỏ mặt nghiêng đầu, ngón tay của hắn vẫn còn ở trong thân thể của nàng, tư thế như vậy, khiến cô chặt vật chỉ có thể mặc cho anh xâm chiếm!

"Anh, trước buông tôi ra." Từ Ca cắn răng nhẹ thở hổn hển từ từ hô hấp, thân thể của cô phảng phất không còn là chính cô, một chút động tác của anh khiến cô hồng mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không thể trốn tránh (ba)

Thời điểm thang máy dừng ở tầng chót, anh cơ hồ không có ý muốn dừng lại liền đem cô kéo ra ngoài, còn chưa vào gian phòng, quần áo của cô đã bị cởi hơn một nửa.

Trên sàn gỗ toàn là quần áo của cô, còn có áo sơ mi của anh, một phòng kiểu diêm.

Dấu môi nóng bỏng in lên thân thể trắng nõn của cô, bàn tay không chút nào thương tiếc lưu lại một vết bầm trên người cô, anh giống như một con thú điên cuồng, chiếm đoạt cô.

Anh bùng bùng khí thế chống đỡ hạ thân của mình, cô đã đủ ướt át, Mộ Diễm kéo hai chân cô ra chen lẫn đi vào, vì cô quá chặt anh chỉ cảm được một nửa. Cái trán mịn mồ hôi chảy xuống.

Nhẹ nhàng vuốt ve, thân thể của cô căng thẳng quá mức, căn bản không tha cho vật to lớn kia của anh, Hạ Từ Ca khó nhịn hai tay níu lấy ga giường, hạ thân hơi nâng lên, mới nếm thử chuyện này. Thân thể nhạy cảm mềm mại, hết thấy đều dựa vào bản năng phản ứng.

Thân thể của cô bởi vì khẩn trương mà co rút lại, đẩy bàn tay của anh ra, "Ngoan, buông lỏng."

Mộ Diễm nhẹ giọng dụ dỗ, dù sao cũng là cao thủ tình trường, Từ Ca bị hắn tán tỉnh người mềm nhũn ra, khi Mộ Diễm tiến vào gặp một vật cản khiến anh sững sốt, nhưng thân thể đã không không chế nổi.

Đáng chết! Anh hiển nhiên không ngờ rằng cô lại là xử nữ. Nếu không Mộ Diễm cũng không đụng qua, tránh gặp phiền toái. Vậy mà, cô gái này, ứng phó khách thành thạo, như thế nào cũng không giống mới vào CK.

Làm sao có thể?

"A. Không muốn." Mãnh liệt như vậy khiến Từ Ca không chịu nổi, ngón tay bấm vào sống lưng của anh, Cô rất muốn rất muốn cự tuyệt!

Điều này làm cho cô sợ, sợ mình bị hút vào.

"Không muốn? Thật?" Nam nhân giọng hạ thấp, mang theo mê hoặc, anh hơi rút lui thân thể, trêu chọc phía dưới, đốt lên dục vọng của cô.

"A." Từ Ca khó chịu xoay vòng eo, hai chân trắng nõn ôm lấy thắt lưng Mộ Diễm, tay của cô vuốt ve trên người anh, thân thể nâng lên, mê loạn hôn lên cổ anh.

Nhưng đáng chết là, động tác ngây ngô của cô khiến anh càng thêm hăng hái, không khống chế được nữa, anh cúi người tiến lên, một lần đụng đến chỗ sâu nhất của cô.

Hạ Từ Ca kiều mị cầu xin anh, nhưng cô muốn động tác của anh kịch liệt hơn nữa, giọng nói uyển chuyển mềm mại kích thích thú tính của anh.

Tiếng thờ dục của đàn ông hoà lẫn với tiếng rên rỉ của đàn bà ở trong phòng dây dưa. Cuối cùng cũng đến đỉnh điểm, cô mệt nhọc ngất đi.

Một đêm kích tình, tình lực dồi dào của anh khiến Từ Ca sợ, anh không biết thoả mãn hết lần này đến lần khác muốn cô, dường như muốn đem cô ăn vào bụng mới cam tâm, hạ thân nóng rực đau nhức khiến cô biết anh đòi hỏi mình nhiều cỡ nào.

Mộ Diễn nhận được điện thoại, Hạ Từ Ca vẫn còn ở ngủ say, anh cầm điện thoại di động đứng ở bên cửa sổ nghe thuộc hạ hồi báo.

Hạ Từ Ca, là thiên kim tiểu thư của Hạ gia. Hai năm trước, bởi vì án kiện hối lộ, toàn bộ tài sản của Hạ gia liền đổi chủ, Chung Nham đón lấy tất cả, từ đó tài sản thuộc về tay hắn.

Chủ tịch Hạ Xương nguyên vì tội danh hối lộ nên phải ngồi tù.

Rất hiển nhiên, đây là có người ở sau lưng hành động. Trên thương trường tấm màn đen đêm không xuê, nếu như không phải là Hạ Xương Nguyên đắc tội với ai, sẽ không bị hại đến mức thế thảm như vậy.

Trên giường cô gái cực kỳ mệt mỏi, ngủ rất sâu, khuôn mặt trắng nõn hơi phỉm hồng, phơi bày ra bên ngoài là bờ vai với những vết bầm tím, kết quả của đêm kích tình hôm qua.

Mộ Diễn ánh mắt hơi nheo lại, khó có người phụ nữ nào có thể khiến anh mất khống chế. Ngón tay cẩn thận sờ má cô, Hạ Từ Ca ưm một tiếng, gương mặt hướng về lòng bàn tay của hắn cọ cọ tiếp tục ngủ.

Anh bật cười, cô gái nhỏ nhưng lại hấp dẫn đến như vậy, thỉnh thoảng còn có thể đưa ra móng nhọn.

Vén rèm cửa sổ ra, từ nơi này nhìn, ánh đèn lấp lánh, thành phố buổi đêm thật là đẹp. Lòng người cũng mềm mại theo.

Cái bật lửa "Đỉnh" một tiếng ở trong đêm xẹt qua một tia ánh sáng, hít sâu một cái, Mộ Diễn ngồi trên ghế sa lon, cả người bao phủ bởi khói mù, mông lung, thần sắc của anh lạnh nhạt bởi vì thế càng thêm lạnh như băng.

Đến bao lâu, anh chưa từng bị mê hoặc bởi mộ cô gái. Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị, nghĩ muốn dạng đàn bà nào mà không có, mà bên cạnh anh quả thật cũng không thiếu bạn gái.

Vòng khói phun ra đang lúc nuốt vào, ánh mắt của anh đặt ở cô gái đang nằm trên giường, có lẽ, chỉ là bởi vì vẻ mặt có điểm tương tự.

Hơn nữa.

Chung Nham sao?

Ánh mắt liếc về phía cô gái trên giường, Mộ Diễn khóe miệng lần nữa nhếch lên.

Thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tỉnh dậy trống không

"Ưm."

Nếu như không phải là cái bụng thăm thì kháng nghị, Cô thật còn muốn tiếp tục ngủ nữa, nhúc nhích một cái toàn thân liền đau nhức, Hạ Từ Ca cau mày khẽ nguyên rủa.

Người đàn ông kia, có thể nói là dã thú, nhìn trên người loang lổ những vết tím bầm, Hạ Từ Ca lần nữa đỏ mặt, cô nhớ tới mình ở phía dưới anh khóc lóc cầu xin anh muốn cô. Vừa nghĩ tới đêm qua, cô xấu hổ muốn đào cái hố chôn mình.

Bị người khác chiếm hết tiện nghi, mất đi sự trong trắng đáng lẽ ra phải khóc chứ? Nhưng kỳ quái là, Hạ Từ Ca lại có cảm giác dễ chịu, loại tâm tình này rất kỳ diệu.

Dù sao cô sớm muộn cũng sẽ bị mất đi sự trong trắng đó, nhưng dù sao cô vẫn may mắn vì mất nó trong tay người mình chọn. Trừ thân thể bị chà đạp dã man, thì tối qua trí nhớ của cô cũng không phải là quá kém, người đàn ông kia dùng đủ thủ đoạn để tán tỉnh cô.

Bên cạnh giường ngủ đã trống không, anh đã đi rồi. Không biết, qua một đêm này trị giá bao nhiêu tiền?

Chơi thì cũng đã chơi đủ rồi, nhưng Hạ Từ Ca lại muốn biến thành cô chơi đùa anh, có thể trong lòng sẽ thoải mái hơn một chút.

Ngồi ở trên giường quét mắt một lần nhìn qua cả gian phòng, đây là khách sạn sang trọng nhất thành phố, phí một đêm hơn mười vạn.

Tắm rửa một chút, nhìn trên mặt đất quần áo bị xé hư, Hạ Từ Ca than thở, người đàn ông và cảm thú thật giống nhau.

Tiện tay lấy khăn tắm đắp lên người, bộ quần áo kia tất nhiên không thể mặc, gọi điện thoại để nhân viên đem một bộ quần áo tới, trước khi cúp điện thoại Hạ Từ Ca dặn dò nhớ mang theo sổ sách để thanh toán chi phí.

Có thể đây là một căn phòng rất tốt, nhưng với cô lại khác.

Cúp điện thoại còn không đến hai giây, tiếng chuông reo lên. Hạ Từ Ca trầm nghĩ, sao có thể nhanh như vậy. Nhận điện thoại nghe một câu, Hạ Từ Ca trầm mặc.

Điện thoại là như vậy.

"Cô có khỏe không, xin hỏi có phải phòng 52 tầng vip không?"

"Phải"

"Vâng, phòng cô đang ở đã được thanh toán đầy đủ, 12 giờ trưa sẽ trả phòng"

"."

"Thưa cô, quần áo của cô cần thanh toán bằng tiền mặt trước, tổng cộng ba nghìn hai trăm tám mươi nguyên. Hiện tại cô có cần tôi đem lên cho cô xem không?"

Gi kia? Máy người tại sao không đi ăn cướp đi? Ba nghìn hai trăm tám mươi nguyên! ! !

". Không cần." Vô cùng bình tĩnh sau khi trả lời, vô cùng bình tĩnh cúp điện thoại.

Hạ Từ Ca bình tĩnh sau một giây, dựa vào! Cô như bị điện giật đứng ở trên giường, chống nạnh trợn mắt nhìn một lát. Sau đó, lại như đưa đám đem điện thoại cất đi.

Cả đời cô chẳng dám chi tiêu một đồng. Vậy mà.....

Ánh mắt như tia Laze quét quanh từng góc phòng, Cô không nhìn thấy bất kỳ khoản tiền nào cả. Ở trong lòng muốn đem tám đời tổ tiên của Mộ Diễm thăm hỏi một lần.

Hạ Từ Ca chấp nhận cầm lên bộ quần áo tả tơi hôm qua, quần lót không mặc được, áo sơ mi rách hai cái nút áo ở ngực, miễn cưỡng vẫn có thể khoác lên người.

Cầm lấy điện thoại di động đã 11 giờ rồi, điện thoại có bốn cuộc gọi nhờ, có ba cuộc là của Dung tỷ, một số xa lạ. Hạ Từ Ca trước tiên điện lại cho Dung tỷ.

"Từ Ca, xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua Chung thiếu giận dữ, tuyên bố nơi nào có cô thì không có hân. Bất kể cô đã đụng chạm rất nhiều người ở CK, nhưng chưa bao giờ tới mức này, CK không thể giữ cô ở lại nữa, mấy ngày nữa tôi sẽ tính toán rồi trả lương cho cô. Cô đừng tới, tránh việc bị bọn chúng làm loạn."

"Tôi biết. Dung tỷ, phiền chị có thể giúp em liên lạc với Mộ thiếu được không? Cho hân ta ăn một bữa, sáng dậy lại không thấy một tờ chi phiếu nào, thật quá đáng"

Hạ Từ Ca dùng thanh âm cực kỳ mềm mại nói xong, không để ý bên kia trầm mặc quả quyết cúp điện thoại, trong nháy mắt, sắc mặt lạnh băng dọa người.

Chung Nham, được lắm!

Hạ Từ Ca cười lạnh, trên mặt phảng phất sự quật cường, Cô hít thở sâu một hơi, để cho mình tự nhiên mà bình tĩnh. Đúng vậy, Hạ Từ Ca đây không phải là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, có thể đủ bình tĩnh để tiếp nhận nó.

Dọc theo đường đi Hạ Từ Ca lắc lắc eo thon nhỏ, hai vú nửa lộ, trên người tím bầm loang lổ giống như vừa bị người yêu đánh. Cô ngẩng đầu mà bước, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, thỉnh thoảng nở nụ cười đáng yêu đứng ở một bên chờ thang máy.

Mọi chât vật cô đều phải che giấu trong đêm tối, đứng ở trước mặt mọi người Hạ Từ Ca vĩnh viễn kiêu căng nhu nhược, mặc dù cô bây giờ quần áo đủ để nói cho toàn bộ thế giới biết vừa phát sinh chuyện gì, nhưng cô - Hạ Từ Ca vẫn cao ngạo như vậy.

"Từ Ca, trở lại bên cạnh ta." Chung Nham thanh âm từ trong điện thoại di động truyền đến, trong nháy mắt, Hạ Từ Ca cảm thấy không khí chung quanh cũng động lại. Cô nắm điện thoại di động, ngón tay hơi dùng sức, trắng bệch.

"Chung Nham, anh cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba sao? Đừng có nằm mơ!" Hạ Tử Ca hết sức muốn ổn định thanh âm của mình, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chế không được lửa giận bên trong.

Còn chưa đủ sao, muốn cô không còn đường sống mới an tâm sao?

"Cho dù em không tỉnh, tôi vẫn mong một ngày, em cam tâm tình nguyện trở về bên tôi."

"Cút!"

"Ba" một tiếng, cô cúp điện thoại ném xuống đất.

Hạ Tử Ca nhìn điện thoại di động vỡ thành từng mảnh, ngón tay cứng ngắc nắm thành quyền. Không có ai có thể uy hiếp được cô, tuyệt đối, không có ai. Bởi vì Hạ Tử Ca đã hai bàn tay trắng.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quan hệ xã hội của tiểu thư

"Hạ tiểu thư, điều kiện của cô thật tốt quá, ở chỗ này của chúng tôi sẽ phải chịu thiệt, thứ lỗi"

"Hạ tiểu thư, cô cũng biết, chúng tôi cùng Chung thiếu từ trước đến nay hợp tác rất tốt, cho nên, rất xin lỗi. . . ."

"Hạ tiểu thư, điều kiện của cô đang phù hợp yêu cầu của chúng tôi. . . . Chờ, tôi nhận điện thoại. . . . Xin lỗi, Hạ tiểu thư, xin hỏi, cô cùng Chung thiếu có quan hệ gì?"

.

Lần thứ N vấp phải trắc trở, Hạ Tử Ca rốt cục cũng từ bỏ. Cô cho là luôn có kỳ tích, lại phát hiện thì ra là kỳ tích hoá ra chỉ là lừa mình dối người. Ngồi ở hành lang công viên, nhìn lá mùa thu bay xuống. Cô đột nhiên buồn cười, khoe miệng kéo ra, cũng không phải cười, mà là khoe mất chảy xuống một giọt nước. Nâng cánh tay lên lau đi giọt nước mắt, bộ mặt vui vẻ trở lại, giấu đi sự mất mát trong đôi mắt.

Đều nói mùa thu là kế hoạch lớn nhất của đời người, nhưng đối với cô - một nhân viên phục vụ, mùa này chỉ có lạnh lẽo. Lặng lẽ ngồi chốc lát, cho đến khi trời chiều biến mất, Hạ Tử Ca từ từ đứng lên, đi tới thùng rác, ngón tay nắm một xấp lý lịch, sau một khắc, toàn bộ vứt vào thùng rác.

Nhân viên chuyên nghiệp, hoá ra chỉ là vụn giấy.

Tập đoàn Mộ thị cao vút trong mây, kiến trúc lộ ra vẻ xa hoa quý phái, là một tập đoàn lớn mạnh, đầy đủ về mọi mặt

Mà năm năm trước, chủ tịch tập đoàn Mộ thị từ Mỹ trở về, chỉ có duy nhất một đứa con trai là Mộ Diễn. Vì thế anh đảm nhiệm luôn chức vụ tổng giám đốc

"Mộ tổng, tất cả các hạng mục đã được báo cáo xong, chỉ còn lại thủ tục làm, dự tính ba tháng sau hạng mục có thể khởi động. Đây là toàn bộ hồ sơ của các nhân viên, sau ba tháng sẽ có thông báo tuyển dụng"

Chung bí thư đem mấy văn kiện thả trên bàn làm việc của tổng giám đốc, chờ đợi tổng giám đốc đại nhân xác nhận ký tên.

Mộ Diễn khoe miệng thâm thúy, nhớ lại bộ mặt quật cường kia, hơn một tháng đã qua, anh chưa từng nhận được bất kỳ về tin tức về cô. Hôm đó, bởi vì tạm thời có việc gấp, anh vội vàng rời đi, cho là cô cuối cùng sẽ tìm đến anh, ngược lại thì không.

Ba phút đồng hồ sau, trên bàn làm việc văn kiện không động chút nào, Chung bí thư xinh đẹp mắt xích hướng bàn làm việc, về mặt lạnh nhạt không để ý của tổng giám đốc. Hợp tác nhiều năm như vậy, cô dễ dàng đoán ra, Tổng giám đốc đại nhân đang thất thần.

Cô thật không hiểu nổi ai có thể làm cho Tổng giám đốc của chúng ta trở nên như vậy?

"Chớ đoán, sẽ không phát sinh bất kỳ chuyện gì." Mộ Diễn thanh âm trầm thấp cắt đứt phán đoán của Chung Tiểu Hiền, cúi đầu lật xem đồng hồ văn kiện, "Nói cho toàn bộ nhân viên, ở tất cả các hạng mục, còn cần thêm những người có quan hệ xã hội, phải có cả những người đã có kinh nghiệm ở quán bar, đồng thời nhất định phải có kiến thức chuyên nghiệp, hơn nữa phải là người ở địa phương"

"Phải" Chung Tiểu Hiền nhận lấy văn kiện, ánh mắt quay một vòng, yêu cầu như vậy, phảng phất có ý gì đó, nhất định có gì mờ ám, vì vậy thử dò xét

hỏi, "Mộ tổng, ngài có người đã chọn trước sao?"

Bút máy "ba" một tiếng rơi trên mặt bàn, Mộ Diễn nhẹ nhàng dựa vào phía sau "Chương bí thư, nếu như cô quá rồi rãnh, tôi không ngại để cho vô bận rộn hơn một chút."

"Ô Ô, anh thật quá nhỏ mọn, hôn lễ của tôi vì anh đã chậm trễ ba tháng, anh còn muốn như thế nào nữa, là muốn tôi bụng to bước vào lễ đường sao?" Chương Tiểu Hiền trừng mắt, hận không được nhào tới đâm vào mặt của anh.

"Thật ra thì, tôi thật không ngại." Chương Tiểu Hiền cơ hồ học máu. Cô cùng Mộ Diễn nói chuyện, tất cả lời nói phảng phất không có chút tác dụng nào.

Chương Tiểu Hiền giận đùng đùng cầm văn kiện đi ra ngoài, nhanh đến cửa, lại đột nhiên dừng bước, "A, quên nói cho anh biết, Mộ tổng, mới vừa rồi phu nhân điện tới nói anh cần tham gia yến hội vào buổi tối thứ hai. Phu nhân đã an bài, nhất định sẽ phải tham gia đúng lúc."

Nói xong, không để ý phản ứng của người phía sau, Chương Tiểu Hiền nhanh chóng vọt ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, cũng vì ý nghĩ trả thù mà ủng hộ chuyện này.

Ba tháng trước, nàng đã có hôn ước, chỉ bởi vì một câu nói đùa, liền bị Mộ tổng giám đốc lưu đây, buộc hôn lễ của cô phải kéo dài. Đáng đời lần này cô sẽ trả thù.

Hẹn hò? Mộ Diễn giờ tay lên nhéo chân mày, tháng này anh đã uyển chuyển cự tuyệt mấy lần, đoán chừng lần này thật là không cách nào từ chối. Huống chi, Mộ thị quả thật cần cơ quan tài chính ủng hộ.

Con người đảo quanh một chút, Mộ Diễn lấy tay nhấn một dây số: "Dung tỷ, ta cần một tiểu thư có quan hệ xã hội đi đàm phán, yêu cầu của ta rất đơn giản, trình độ học vấn cao, từng có kinh nghiệm ở hộp đêm. Về phần tiền giới thiệu, chỉ cần trúng tuyển, bà cứ ra giá."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chật vật gặp nhau

Mộ thị làm việc ở Cao ốc, nổi tiếng về mặt kiến trúc, ánh mặt trời cao vút xuyên qua những tầng mây, không ai là không ngưỡng mộ, thật chói mắt. Cảm giác bị áp bách khiến cho Hạ Từ Ca khó chịu.

Trước hôm nay cô vẫn còn lo lắng cho tương lai sau này, không một nơi nào chịu nhận cô, áp lực cơ hồ muốn đem cô ép vỡ, Cô hận không thể tại chỗ xe nát Chung Nham ra.

Hạ Từ Ca không hiểu, ba đã bị bắt bỏ tù, vì sao Chung Nham còn không bỏ qua cho cô, cô đã làm hết sức tránh xa anh, đem tất cả tôn nghiêm ném lại, hèn mọn sống sót, vì sao vẫn không cho Cô một con đường đi.

Ngày hôm qua Dung tỷ điện thoại, khiến Hạ Từ Ca ở bóng tối tuyệt vọng thấy được một đường ánh sáng. Nam Bình thị, Mộ thị đều cần những người biết giao tiếp, mà cô cũng rất phù hợp điều kiện thi tuyển.

Những năm gần đây, Mộ thị bắt đầu lướt qua bất động sản, kiến trúc, vật liệu xây dựng hành nghề, ở Nam Bình thị kiến tạo hai trung tâm thương nghiệp, một khi bắt đầu phiên giao dịch sẽ có hiệu quả rõ rệt.

Một bước ra khỏi thang máy ở lầu ba, Hạ Từ Ca mơ hồ, đúng không phải khoa trương Mộ thị rất giàu có

Lầu ba phòng tuyển chọn nhân viên, mùi nước hoa hàng hiệu ở trong không khí hoà vào nhau, tản ra nồng nặc.

Mọi người tới đây nộp đơn, đông nghịt người. Hạ Từ Ca ai oán, Cô nhớ Dung tỷ nói qua điều kiện tuyển dụng nơi này: Một, trình độ học vấn cao; Hai, từng có kinh nghiệm làm trong hộp đêm.

Công việc ở CK, cô chưa từng có quan hệ thân thiết với ai, cho nên cũng không hiểu rõ những người khác đến tới cùng là như thế nào, cô cho là, điều kiện như vậy nhất định không nhiều người lắm, nhưng không nghĩ.

"Ai nha, Từ Ca, cô cũng tới đây sao." Thướt tha xinh đẹp, cái eo nhỏ nhắn, trên người là chiếc quần dài đầy hoa, Hạ Từ Ca giật mình

"Ghét, Từ Ca, cô thế nào nhìn người ta như vậy?" Thanh âm ngọt ngào khiến người ta tê dại, Hạ Từ Ca giật mình lần nữa, là tiểu thư nổi danh ở CK, Đinh Linh.

"Cô Thế nào lại tới chỗ này?"

"Dung tử không nói cho cô biết sao, dù sao tôi cũng là một tiểu thư, kinh nghiệm lại đầy mình, không có thua kém ai."

"Không có. Kém."?

"Ồ, cô cho là quan hệ giữa nhân viên và khách hàng chỉ đơn thuần như vậy thôi sao? Xùy, cô xem một chút cô ăn mặc cái gì thế kia." Đinh Linh che miệng cười một tiếng, khinh miệt liếc Hạ Tử Ca, cái loại xem thường người khác khiến cho Tử Ca thật muốn nổi đóa.

Những người khác nghe Đinh Linh nói, rồi rít nghiêng đầu nhìn sang, cười vang khe khẽ không ngừng.

.

Cúi đầu xem trên người mình một chút, một cái áo sơ mi trắng và cái váy màu đen, nhìn cả hành lang thì nhau đua sắc, đủ loại màu, Hạ Tử Ca rất im lặng. Nghiêng đầu nhìn sang một bên, giả vờ mình đối với mấy người đó không thèm để ý.

Nhưng là, âm thầm rất nhanh bàn tay lại tiết lộ rằng trong lòng cô khát vọng một công việc, Cô cần gấp một phần công việc, coi như cô bị tất cả mọi người xem thường. Cô cũng không muốn ở trước mặt Chung Nham phải yếu thế .

Một trận huyền não vang lên, tầm mắt mọi người đều tập trung vào cánh cửa thang máy vừa mở ra, khoác trên mình một bộ tây trang, dáng người thon dài cao ngất hút hết mọi ánh nhìn.

Anh một tay đề ở trong túi, một tay tùy ý rũ xuống, đôi mắt đen như mực, anh hướng thẳng tới phòng tiếp tân.

"Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong." Quản lý nhanh chóng nghênh đón.

"Lập tức bắt đầu." Giọng nói trầm thấp, nhàn nhạt phản phó.

"Oa. Tử Ca, rất đẹp trai, bị người như vậy ôm nhất định rất có cảm giác, cô nói xem có đúng hay không." Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Hạ Tử Ca bị Đinh Linh lôi kéo, đột nhiên hồi tỉnh

Nhưng là, đáng chết, người nào đẩy cô một cái.

Đột nhiên thân thể lao đảo xông về phía hành lang, Hạ Tử Ca còn tới không kịp xem tình huống chung quanh là gì người đã ngã xuống.

Phanh!

Ai da , ngã nhào trên mặt đất, cánh tay bị chống đỡ mặt đau muốn chết "Đáng chết!"

"Cảm tạ nghi thức nghênh đón của cô, nhưng mà thời gian của tôi có hạn." Ý là, chớ cản đường.

Hạ Tử Ca cúi thấp đầu, chỉ có thể nhìn đến một đôi giày da hàng hiệu, bình tĩnh đứng ở trước mặt cô. Hạ Tử Ca hốt hoảng đứng lên.

Nếu như nói chẳng qua là giọng nói kia có phần khiến cô nghi ngờ, ánh mắt lạnh nhạt, Hạ Tử Ca thật hy vọng mình không xác nhận nhầm. Khuôn mặt này, giờ phút này ít đi một phần gian ác, nhiều hơn một phần tinh táo cùng lạnh nhạt.

"Phong cảnh không tệ." Mộ Diễm con người liếc xem qua bộ ngực của cô, khoe miệng khơi mào châm chọc , cất bước lướt qua người của cô.

Hạ Tử Ca mặt cơ hồ hồng có thể rỉ máu, ông trời, người còn muốn tiếp tục bêu xấu tôi đến khi nào, áo sơ mi màu trắng vì động tác lúc này khiến cho áo ngực của cô như ẩn như hiện.

"A! Tử Ca, tôi muốn cô đi ra ngoài kia, kiếm cái bao chui vào đi!" Với tiếng gọi kinh thiên động địa, để cho tầm mắt mọi tập trung trên người Hạ Tử Ca.

Đinh Linh, lão nương muốn làm thịt người!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chớ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cô không thích hợp

Chung quanh mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm cô.

Hạ Từ Ca cảm giác mình như sinh vật lạ, cũng hi vọng giờ phút này lập tức phát sinh bạo động

Đáng tiếc chính là, chuyện gì cũng không có phát sinh. Chỉ có Đinh Linh đang hưng phấn nhìn về phía người đàn ông kia cất bước gọi, "Ai, Từ Ca, đứng thật người với người này có quan hệ rồi, tại sao không nói trước với tôi, phải chạy một đêm thật mệt, quả thật mất hứng."

"Câm miệng!" Lạnh lùng cắt đứt lời nói của Đinh Linh, Hạ Từ Ca lạnh nhạt nhìn cô ta, cả người lạnh như băng không ai có thể nhìn ra tâm tình của cô

Từ Ca dựa vào vách tường, sau lưng lạnh lẽo thấm vào thân thể, để cho cô tỉnh lại, bước chân thong dong đi vào

Hạ Từ Ca sẽ không tự cho là có được công việc này dễ như trở bàn tay, cô chỉ biết mình quả thật cần một phần ổn định thu nhập, nắm thật chặt bàn tay ướt đầm mồ hôi, Cô hít sâu một hơi.

Vô luận như thế nào, làm nhục cũng tốt, giấu cọt cũng được, nếu như có thể kiếm được một công việc, Hạ Từ Ca chấp nhận đánh đổi.

"Vương Thanh, Liễu Cười Cười, Hạ Từ Ca."

Nhân viên xinh đẹp cầm tập hồ sơ lý lịch trong tay, bị thét tên Hạ Từ Ca đột nhiên hồi tỉnh.

Từ Ca nhanh chóng sửa sang lại tâm tình, cúi đầu thấy mình rút một nút cài áo sơ mi, cắn răng một cái dứt khoát chế trụ bộ ngực. Cô đem áo sơ mi kéo cao lên, lộ ra cái eo thon nhỏ, thả bộ tóc dài xuống, áo ngực như ẩn như hiện.

Chỉ trong nháy mắt, cô trở nên hấp dẫn thu hút hơn tất cả mọi người ở đây

Có 4 người là quản lý Liêu Tuấn Vĩnh, tổng giám đốc Mộ Diễm, thư ký tổng giám đốc Chương Tiểu Hiền và một người nữa thuộc bộ quản lý giao tiếp Thường Minh Tự.

Từ Ca ngồi vào chỗ của mình sau lưng mất nhìn lướt qua 4 người họ, hai nam hai nữ phối hợp cùng nhau, chẳng qua là thấy ánh mắt rõ ràng khinh miệt của bộ quản lý giao tiếp, Từ Ca nắm chặt tay.

Mộ Diễm đơn giản lật hồ sơ xem, khẽ nâng đầu hỏi thăm, "Trợ lý của tổng giám đốc đã phỏng vấn xong rồi?"

"Phải kế tiếp là quan hệ xã hội phỏng vấn."

Mộ Diễm ngẩng đầu nhìn về phía nhân viên, ánh mắt của hắn rất lạnh rất nhạt, không có bất kỳ cảm xúc, chẳng qua là nhìn cách ăn mặc của Hạ Từ Ca thì dừng một lúc, ngay sau đó phân phó, "Bắt đầu đi."

Phỏng vấn rất đơn giản, đầu tiên là tự giới thiệu mình, trình bày những gì đã biết khi làm việc. Thêm nữa là những câu hỏi ngẫu nhiên.

"Hạ tiểu thư, mạo muội hỏi một câu, người cùng tổng giám đốc quen biết sao?" Liêu Tuấn Vĩnh liếc mắt nhìn Hạ Từ Ca vô cùng tinh táo, hỏi cô.

Hắn ta vô cùng anh tuấn, nụ cười vô cùng ấm áp, nhưng đôi mắt ẩn sau tròng kính lại có sự nhạy bén.

Mộ Diễm khẽ nhíu mày, liếc về phía Liêu Tuấn Vĩnh trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập cảnh cáo.

"Liêu quản lý, tôi cho là vấn đề này anh hỏi Mộ tổng giám đốc thích hợp hơn."

Mộ Diễm liếc mắt nhìn cô, cả người dựa vào ghế đằng sau, điều chỉnh tư thế thích hợp, dù bạn vẫn ung dung nhìn Liêu Tuấn Vĩnh cùng Hạ Từ Ca một cái, ánh mắt rõ ràng nói cho bọn họ biết, xin tiếp tục, ta chờ ơ.

"Hon nữa, tôi là không thích hợp với trả lời vấn đề này, có hay không liên quan thì đã sao."

"Ha ha, quả thật không liên quan, Hạ tiểu thư không cần khẩn trương, tôi chỉ là tò mò mà thôi." Liêu Tuấn Vĩnh lấy tay đẩy mắt kính, nhìn về phía bên kia, ý bảo mình không có vấn đề.

"Hạ tiểu thư, người từ trước đến nay đi phỏng vấn đều mặc quần áo xốc xếch như vậy sao? Tôi xem trình độ học vấn cô rất cao vì sao phải đi hộp đêm?" Thường Minh Tự cố ý gây sự.

Ở trong mắt của cô ta mà nói, những người như vậy tất nhiên không xứng với Mộ Diễm.

"Thường quản lý, quần áo xốc xếch cũng tùy trường hợp, tôi tin tưởng Mộ thị biết thế nào để duy trì hình tượng, về phần tôi vì sao làm ở hộp đêm, tôi cảm thấy lý do cũng không quan trọng, quan trọng là ... Nếu như tôi không trải qua công việc như vậy, cũng sẽ không phù hợp với yêu cầu của công ty. Thường quản lý cô là lãnh đạo, cô sẽ rõ hơn tôi, có đúng không?"

Cứ như vậy trả lời, khiến Chương Tiểu Hiền muốn vỗ tay khen ngợi cô, Thường Minh Tự này ý được Mộ Diễm dung túng, chuyên đi làm càn khiến người ta chán ghét

"Hạ tiểu thư, tùy vào cá tính từng việc, cô cho rằng cô có thể phù hợp với yêu cầu chúng tôi đưa ra sao?." Trầm thấp giọng vang lên, vẫn chưa từng mở miệng Mộ Diễm ngược mắt nhìn Hạ Từ Ca chậm rãi nói.

"Cô không thích hợp, người khác tiếp tục." Cùng Liêu Tuấn Vĩnh nói xong, Mộ Diễm đứng lên đi ra ngoài. Anh đi lần này, để cho Chương Tiểu Tiên và tất cả mọi người ở bên trong lấy làm kinh hãi.

Cô không thích hợp.

Một câu nói đem Hạ Tử Ca đánh trở về nguyên hình.

Phòng tiếp tân đóng lại, Hạ Tử Ca đột nhiên thức tỉnh.

Cô không muốn, không muốn cứ như vậy kết thúc, không muốn cứ như vậy mất đi công việc này bởi vì Chung Nham sẽ vì vậy áp bức cô.

"Đợi chút"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôi muốn công việc này (một)

"Đợi chút!"

Không để ý tới ánh mắt mọi người nhìn cô, Hạ Tử Ca cuống quýt đứng lên ra bên ngoài đuổi theo. Câu nói đó của anh là quyền tối cao, nếu như anh nói không thích hợp, cô một chút cơ hội cũng không có.

Cửa thang máy đóng lại, cũng như ánh mắt hồ hững không thèm nhìn cô

Ánh mắt đó, cô cô như là không khí, không một chút hứng thú

"Ai da, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì."

Cửa thang máy hoàn toàn khép lại, Chương Tiểu Tiên liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, toả ra khí chất đầy mê hoặc, nếu như không phải hiểu quá rõ về anh, thì Chương Tiểu Tiên cũng quý gồi dưới chân anh lâu rồi

"Thương hương tiếc ngọc?" Mộ Diễm cười lạnh một tiếng, cúi đầu liếc một cái, "Cô cho rằng tôi là Lữ Phương sao, chỉ cần là con gái ai cũng đều có thể thương tiếc?"

"Anh. . . ."

"Phụ nữ xinh đẹp còn nhiều mà, chẳng qua là bước chân vào cái thùng nhuộm, còn muốn mình trong sạch, không khỏi buồn cười." Khạc ra lời nói lạnh nhạt, Chương Tiểu Tiên liền im lặng.

Không biết đúng hay sai, chẳng qua là bất đồng quan điểm, như thế mà thôi.

Đứng ở thang máy bên ngoài, Tử Ca lo lắng nhìn con số không ngừng kéo lên, muốn xác nhận xem sẽ dừng ở tầng nào, chung quanh xì xào bàn tán cũng không lọt vào lỗ tai của cô, cô đang nóng lòng, thì một giọng trầm ấm vang lên.

"Hạ tiểu thư, tầng 15."

Tử Ca nghiêng người, liền thấy quản lý Liêu Tuấn Vĩnh mỉm cười nhìn Cô. Tử Ca sững sốt một chút, mặc dù không hiểu anh tại sao lại báo cho mình, nhưng là tin tức này đối với cô mà nói, thật rất cần.

"Cám ơn." Nói xong, Tử Ca xoay người bước nhanh về phía cầu thang.

Liêu Tuấn Vĩnh thật muốn xem chuyện vui

"Mộ tổng đã nói, Cô không thích hợp." Đột nhiên một giọng nói cất lên, Liêu Tuấn Vĩnh trên mặt tươi cười từ từ trở nên khinh thường.

"Thường quản lý, vẫn chưa có ý kiến chính xác, cô cho rằng nói gì cũng được sao?" Nói xong, Liêu Tuấn Vĩnh xoay người tránh ra.

Đề lại Thường Minh Tự tức giận ngút trời, đáng vẻ như đang ghen tỵ.

Đáng chết, coi như cô có được trúng tuyển, tôi cũng sẽ không để cho cô có ngày nào được yên!

Chương 12: Tôi muốn công việc này (hai)

Từ Ca leo lên tầng 15 thời điểm này cả người cơ hồ mệt lả, trên trán lưu lại những giọt mồ hôi, giày cao gót cầm ở trong tay, cặp mắt lo lắng nhìn về phía phòng Tổng giám đốc, liệu linh xông tới.

"Có thể, thao tác theo ý nghĩ của anh, trong vòng ba ngày tôi thấy hiệu quả." Mộ Diễm điện thoại trong tay vẫn chưa nói hết, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra.

Chương Tiểu Hiền bắt đầu dĩ buông tay, ý là cô ngăn cản không kịp. Mộ Diễm khẽ gật đầu, ý bảo cô lui ra. Chương Tiểu Hiền thức thời đóng cửa lui ra ngoài, phòng làm việc lớn như vậy còn sót lại hai người là Từ Ca cùng Mộ Diễm.

Cả phòng làm việc bố cục đơn giản, điểm sáng duy nhất là cái cửa sổ thiết kế theo phong cách phương Tây, kèm theo mấy cái ghế salon bọc da báo để sát vào một bên, đơn giản tạo thành một phòng tiếp khách. Cả khu làm việc bày biện như vậy làm cho người ta thấy rất phù hợp với phong cách của Mộ Diễm.

Mộ Diễm còn chưa nghe điện thoại xong, Từ Ca cúi đầu quan sát mình một thân chật vật có chút khó không thể tả, vì sao mỗi lần cô ở trước mặt của anh lúc nào cũng bày ra bộ dáng hốt hoảng, nhếch nhác

Cúp điện thoại, Mộ Diễm từ trên ghế xoay đứng lên, thân hình cao lớn từng bước từng bước chậm rãi đến gần Từ Ca, cái loại ép bức đó làm cho Từ Ca không nhìn được lui về phía sau, cho đến khi sống lưng chạm trên vách tường, không thể lui được nữa.

Anh bình tĩnh ưu nhã tựa như đang trêu đùa một con thỏ, Từ Ca cực hạn loại cảm giác yếu thế, nhưng bây giờ phải nhìn, cô không có bất kỳ biện pháp gì thay đổi không khí hiện tại.

Giữa hai người khoảng cách gần đến nỗi không thể gần hơn nữa, Từ Ca ngẩng đầu lên, tránh khỏi hô hấp của mình trực tiếp đụng chạm đến vạt áo của anh, cô cẩn thận hô hấp, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Mộ Diễm khoe miệng cười khời cười, hài lòng với phản ứng của cô, phảng phất tất cả đều bị hắn nắm trong bàn tay, ngón tay của hắn nhẹ nhàng đặt trước ngực cô, dán lên da thịt của cô nhẹ nhàng xoay tròn, cảm giác tê dại lại ngứa ngáy, khiến thân thể Từ Ca khẽ run một cái.

Mộ Diễm thường thức phản ứng của cô gái trước mắt, không nhanh không chậm trêu chọc, trầm mặc tính toán. Từ Ca thiếu kiên nhẫn, hít một hơi thật sâu, cô cố làm trấn tĩnh nhìn về phía Mộ Diễm, "Mộ thiếu, tôi quả thật cần công việc này, hơn nữa, tôi cho là tôi có thể đảm nhiệm nó."

Ánh mắt của cô trong suốt, anh chưa từng thấy ánh mắt nghiêm túc này, Mộ Diễm ánh mắt trầm xuống, bộ dáng như vậy của cô khiến nội tâm của anh trở nên tội tệ, muốn liêu lĩnh xé bỏ toàn bộ.

"Tại sao tôi phải tin tưởng cô có thể đảm nhiệm nó?"

Thanh âm của anh rất lạnh rất nhạt, rất vô tình. Nhưng ngón tay mang theo nhiệt của anh chậm rãi dao động trên cổ Từ Ca, khiến cô không thể nói được, ngón tay thon dài dọc theo da thịt trượt xuống, không có bất kỳ trở ngại nào dò vào bên trong áo lót, nắm được một quả anh đào trước ngực cô.

"Anh. . . ." Từ Ca thất thanh thét chói tai, đang định khạc ra vài chữ lại phải bị anh khống chế không nói nên lời.

Mộ Diễm động tác nhẹ nhàng, thân thể anh hơi cúi, miệng dán vào tai Từ Ca, nhẹ giọng cảnh cáo, "Đừng lên tiếng, tôi không ngại để cho mọi người ở bên ngoài nghe được đâu. Dĩ nhiên, nếu như cô cũng không để ý."

Khoe miệng của anh lại dính vào người cô giễu cợt, ngón tay thon dài ở ngực của cô làm loạn, nhẹ vuốt ve, Từ Ca bị anh trêu chọc hai chân vô lực, bàn tay bắt được cánh tay của anh đang di chuyển trên người mình, cắn chặt môi im miệng không muốn phát ra âm thanh khác.

"Thế nào, rất hương thụ?" Ngón tay dùng lực, quả anh đào trước ngực bị hai ngón tay của anh hung hăng kẹp lại, Từ Ca sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hàm răng cắn chặt môi, cơ hồ muốn cắn ra máu.

"Cô phải biết, sẽ không ai cứu cô, đồng nghiệp sẽ tìm cách tránh xa cô, nếu không ai cho cô điều kiện, như vậy cô sẽ làm sao bây giờ?" Mộ Diễm buông tay ra, thần sắc trong nháy mắt lạnh nhạt, "Nếu như không thể tự cứu mình, không ai cứu được cô."

Sắc mặt Từ Ca lần lượt thay đổi, thì ra là, anh không phải là muốn sàm sỡ cô, anh chẳng qua là đang thử dò xét cô, đối với loại tình huống này sẽ xử lý ra sao.

"Cô đi ra ngoài đi, Mộ thị cũng không sẽ không chiều cổ cho những người vô dụng. Liều quản lý sẽ an bài cho cô, về phần cô có trình độ như thế nào, còn tùy thuộc vào bản thân."

Từ Ca cả người mặt là dọc theo vách tường trượt xuống, đôi môi nhẹ nói ra một câu không phục, "Tôi không phải là người vô dụng, nếu như anh để cho tôi thử."

"Đội đã, anh nói. Anh nói là. Tôi có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phí cho đêm đầu tiên

Đứng ở sát bên cửa sổ, Liêu Tuấn Vĩnh khẽ đẩy mắt kính, quay đầu lại hài hước nhìn về phía bàn làm việc của Mộ Diễm, "Cô ấy không phải là món ăn của anh"

"Có ích là tốt rồi. Để cho Tiểu Hiền bỏ tức cho cô ta rồi đem thả vào bộ phận giao tiếp."

"Ô? Khó có người khiến anh đối đãi tốt như vậy. Thế nào, sợ Thường Minh Tự ăn cô ấy phải không?" Liêu Tuấn Vĩnh cười khê, đồng thời kinh ngạc nhìn về phía Mộ Diễm.

"Vạn Chung cũng coi trọng mảnh đất kia." Nhẹ nhàng néo mi, Mộ Diễm con người lạnh nhạt bắn ra bốn phía, "Chung Nham muốn, tôi cũng muốn, thử nói xem, tôi có bao nhiêu phần thắng?"

Chung Nham là bạn thuở ấu thơ của con gái Hạ Xương Nguyên. Cái thân phận này, thật đáng giá. Liêu Tuấn Vĩnh nhẹ nhàng cười một cái, "Anh đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn thâm độc nào để có được cái mình muốn."

"Không, tôi là thương nhân chỉ làm chuyện liên quan đến thương nhân." Mộ Diễm cười, trong tay cầm một tấm chi phiếu, nét bút rồng bay phượng múa viết ba chữ "Đêm đầu tiên"

"Mộ thiếu, đêm hôm đó, ngài cảm thấy như thế nào? Phải nói, tư vị của ngài khiến tôi rất hài lòng, đáng tiếc chính là, ăn uống no đủ rồi liền phui mông đi đúng thật quá đáng tiếc, đây là trả lại cho anh, tôi không nghĩ đêm đầu tiên lại trị giá nhiều như vậy."

Cô gái này rất phách lối, lại dám chê bai năng lực của anh, anh rất mong đợi, nhìn xem cô có thể tiếp tục càn rỡ tới mức nào.

Mấy ngày ngắn ngủn, cả tập đoàn Mộ thị nội bộ truyền đi một tin, vũ nữ CK danh chính ngôn thuận bước vào Mộ thị dưới sự đồng ý của tổng giám đốc

"Cô chính là Hạ Từ Ca, vũ nữ CK."

"Dáng dấp cũng yêu kiều đấy chứ, tổng giám đốc khẩu vị thật nặng, các đương kim tiểu thư đều không muốn lại thích cô ta!"

Hạ Từ Ca đang mang theo đồng văn kiện Chương Tiểu Hiền nhờ đi photo, tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm, trên mặt hứng thú nhìn Hạ Từ Ca một cái.

Mấy ngày nay ở Mộ thị lời ra tiếng vào không ít, mọi người đều đem cô ra bàn tán mua vui. Chương Tiểu Hiền rất bội phục cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này, cũng không từng thấy trên mặt cô tỏ vẻ bất mãn hay tức giận, một mạch bình tĩnh cùng lạnh nhạt.

"Cô chịu đựng rất giỏi nha" Không chịu được Chương Tiểu Hiền cười hỏi

"Tôi còn có nhiều chuyện phải làm, tính toán mấy chuyện đó làm gì, dù sao cũng không có rơi một miếng thịt nào." Cô - Hạ Từ Ca đã quen với những lời nói này. Ở CK, hạng người gì cô cũng đã thấy qua, nếu như không như thế, thì làm sao sống nổi.

"Vô luận như thế nào cô cũng không thể sánh với Thường quản lý, ít ra cô không biết dùng những thủ đoạn hạ lưu."

"Không cần so sánh tôi với cô ta, cô ta cũng chỉ là tiểu thư bước ra từ hộp đêm, nên không thể là Quan Âm Bồ Tát được."

"Đúng, không thể so sánh."

"Này, nghe nói ở hộp đêm đều phải trải qua chuyện đó cùng đàn ông, không tránh được."

"Chuyện gì kia?"

"Ghét, không nên nói ra ngoài, đương nhiên là lấy lòng đàn ông đó."

"Ai nha, cô thiệt là."

Phốc. Đang định ấn nút máy in Chương Tiểu Hiền tay run lên.

"Chương tiểu thư, Mộ thị tôn trọng ngôn luận tự do, thỉnh thoảng cũng có thể nói một câu, có đúng hay không?" Hạ Từ Ca xinh đẹp cười một cái, ngón tay thon dài đặt lên môi.

Thỉnh thoảng phản kích, có thể giúp con người ta khỏe mạnh

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phản kích

Chương Tiểu Hiền tròn mắt hốc mồm, không nghĩ cô lại quyền rũ như vậy.

Cô chỉ thấy Từ Ca nhẹ nhàng để tay lên tường, chân co lên cọ cọ vào tường một cái, nhìn rất hấp dẫn. Chương Tiểu Hiền dám cam đoan, nếu như giờ phút có người đàn ông nào ở đây nhất định phải chảy máu mũi.

"Ngay cả một người đàn ông cũng lấy lòng không được, còn là phụ nữ sao?"

Một câu nói, khiến cho cô gái đang nghỉ ngơi kia cau mặt, Thường Minh Tụ nắm cái ly trên tay như muốn bóp nát nó, con người xinh đẹp bắn ra các tia nguy hiểm.

"Hạ Từ Ca, nơi này là Mộ thị, không phải là CK, cô tốt nhất nên biết vị trí của mình."

"A, tôi chỉ mang hình ảnh quen thuộc đến công ty, không ngờ lại làm phiền lòng Thường quản lý." Xinh đẹp cười một cái, Hạ Từ Ca chuyển sang Chương Tiểu Hiền, "Nhưng là, Thường quản lý, tôi nhớ ở Mộ thị nhân viên đâu có lợi dụng giờ làm để đi soi mói người khác"

Tiếp thu được ánh mắt của Hạ Từ Ca, Chương Tiểu Hiền nháp môi cố gắng nghiêm chỉnh trả lời, "Có chuyện như vậy sao?"

"Hạ Từ Ca, cô thật giỏi, Mộ thị cũng không tới phiên cô tới giám thị." Thường Minh Tụ cắn răng hận nói, nặng nề ném cái ly ở trong tay, đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Những người khác vừa nhìn thấy cảnh này cũng đã sớm giải tán, Hạ Từ Ca rũ cánh tay xuống, hướng về phía Chương Tiểu Hiền cười nói, "OK, giải quyết."

Nếu như, Thường Minh Tụ cô có thể không để vào mắt, dù sao qua một thời gian ngắn cô trở về chỗ của mình; nhưng là Mộ Diễm, cô sẽ phải cẩn trọng.

"Từ Ca, tôi phải nhắc nhở cô, chớ xem thường bất kỳ một cô gái nào. Vốn là Thường Minh Tụ gây sự với cô trước, nhưng Mộ tổng đặc biệt dặn dò, muốn tôi trước dẫn cô đi làm quen một chút, người thông minh như vậy cũng hiểu." Làm việc phải biết suy nghĩ, đừng quá phách lối.

Chương Tiểu Hiền nói xong, không hề giải thích xoay người rời đi.

Hạ Từ Ca thấy Chương Tiểu Hiền đã rời đi, khoe miệng hơi kéo ra thành một nụ cười, ảm áp bình thần, "Hiền tỷ, cảm ơn." Tuy lời nói của Chương Tiểu Hiền có chút chối tai, nhưng cô biết là vì muốn tốt cho cô.

Trở lại phòng làm việc Thường Minh Tụ càng nghĩ càng giận, ở Mộ thị ai cũng nề cô một phần, đàn ông thì say mê vẻ đẹp của cô, phụ nữ coi như là ghen tỵ cũng không dám thể hiện ra mặt, Hạ Từ Ca, cô lại dám.

"Thường quản lý." Cửa phòng làm việc mở ra, đứng ở cửa là một cô gái thanh tú.

"Ai cho cô tiến vào, không biết gõ cửa sao?"

Lý Hiểu Hà cổ co rút lại, cô thật sợ cái người này, mới vừa tốt nghiệp cô có thể tiến vào Mộ thị thật không dễ dàng, cho nên cô phải làm việc rất cẩn thận.

"Tôi có gõ cửa." Chẳng qua là cô không có nghe được, lời này Hiểu Hà không dám nói ra khỏi miệng.

Thường Minh Tú không nhận được khoát tay, "Chuyện gì?"

"Mẹ tôi ngã bệnh phải làm giải phẫu, tôi muốn xin mấy ngày nghỉ về thăm nhà một chút."

"Lúc này cô có biết công ty đang rất bận không, cô lại muốn xin nghỉ?"

"Tôi biết, nhưng là."

"Cô đi ra ngoài đi, tôi không cho phép nghỉ."

Hiếu Hà gương mặt ủy khuất, nhưng lại không cách nào nói ra, chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra ngoài, chẳng qua là mới vừa đi tới cạnh cửa liền bị gọi lại.

"Đợi chút, như vậy đi, tôi chỉ cho cô bảy ngày, trở về chăm sóc mẹ thật tốt."

"Thật? Tôi không cần đến bảy ngày, ba ngày là đủ rồi."

"Cô lâu rồi mới được về thăm nhà, ở lại lâu một chút. Tốt lắm, cô đi ra ngoài đi."

Đợi khi cửa phòng làm việc đóng lại, Thường Minh Tú gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện lên một nụ cười, ngón tay lưu loát nhấn một dãy số, "Mộ tổng, tôi có một người nhân viên xin nghỉ phép dài ngày vì mẹ cô ta phải phẫu thuật, tôi cần một người đến trợ giúp cho công việc của mình."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tôi nay tôi và cô (một)

"Từ Ca, hạng mục thứ 11 báo cáo ra sao rồi?"

"Lâm tỷ, đã biên chế tốt lắm rồi"

Cô đến Mộ thị đã được một tuần, trong thời gian này Chương Tiểu Hiền đem cô an bài làm trợ lý, lương ở Mộ thị rất cao, công việc có nhiều khăn trương mà nhiều hạn chế, không cho phép xuất hiện một chút ít sai sót, phần lớn văn kiện đều phải giao cho chủ ngành phê duyệt.

Lâm Huyền Dương lấy tay nhận lấy văn kiện lật xem một lần, một đôi đôi mắt đẹp kinh ngạc, trợn mắt nhìn đứng lên, "Thật tốt quá, cô giúp được cho tôi rất nhiều việc. Mấy ngày nay tôi đều bận rộn đến điên rồi, thiếu chút quên mất mọi chuyện. Buổi chiều họp, cô cùng theo tôi cùng nhau tham gia hội nghị đi."

Mộ Diễn trở lại?

Hạ Từ Ca đầu ơng một cái, trong khoảng thời gian này Mộ Diễn xuất ngoại, cho cũng không chạm mặt với anh, nhưng đột nhiên ý thức được khoảng cách của anh và cô gần như thế, nhưng cô theo bản năng muốn tránh xa.

"Lâm tỷ, tôi không tham gia có được không? Tôi chưa quen với mọi thứ ở đây."

"Thời gian không còn kịp rồi, tôi còn muốn chuẩn bị những tài liệu khác, cái báo cáo này là cô viết, đến lúc đó cô cũng chỉ phụ trách giảng giải bài báo cáo này là tốt rồi. Không có chuyện gì, cô không cần tiếp xúc với Mộ tổng, thừa cơ hội này cũng biểu hiện năng lực của mình đi, nói không chừng sẽ ở lại làm trợ lý cho tôi thật đấy."

"Từ Ca hay là cô ngại Mộ tổng, có phải đã say mê anh ta rồi không?" Tề Diễm Diễm cười hi hi tới đây nhạo báng cô, những người khác cũng nhìn cô với ánh mắt hứng thú

Hạ Từ Ca mặt liền đỏ lên, cô có thể vô tình để người khác giễu cợt làm nhục, nhưng mà với chuyện này thì khác

"Ai nha, thật đúng là đồ mặt rồi kìa."

"Da mặt ta rất dày, nhưng mấy cô sao lại thích trêu đùa tôi đến như vậy, tôi có chuyện phải đi rồi" Nói xong xoay người cầm tài liệu che giấu sự lúng túng trên mặt.

Dù sao đêm hôm đó, đối với nàng mà nói cũng không quên được. Cô có thể làm bộ không thèm để ý, nhưng không cách nào che giấu đáy lòng nhàn nhạt mất mát. Phụ nữ cả đời quan tâm nhất chính là chút chuyện đơn giản đó. Cô đã từng đơn thuần muốn có một tình yêu đẹp, hôn nhân hạnh phúc, giống như bất kỳ thiếu nữ nào khác, cô cũng ao ước một cuộc tình lãng mạn, nhưng là, có thể sao?

Vừa mới đi qua hành lang, Hạ Từ Ca đụng đầu vào một người, tài liệu rơi tứ tung, Từ Ca che cái mũi đau ê ẩm, ngẩng đầu trợn mắt tức giận mắng tên đầu sỏ, "Đi bộ không có mắt nhìn sao?"

Con mắt sáng rung rung, đầy điểm lệ.

Mộ Diễn mặt đen lại, trong lòng một khối hoang vu tàn khốc đột nhiên như có dòng nước dội vào, khiến tim của anh đột nhiên rung động, cơ hồ rất ấm áp.

"Ôm ấp yêu thương? Cô thật đúng là làm không biết mệt!" Thanh âm mỏng lạnh từ trong miệng thốt ra, Mộ Diễn khinh bạc nhìn cô gái trước mặt.

Vốn là đã cố nén giận, khi nhìn rõ người trước mắt là của ai, trong nháy mắt cô liền biến sắc, kiều mỵ uyển chuyển nở nụ cười, đôi mắt cong cong ản tình, thanh âm ngọt ngào yêu kiều, "Mộ tổng, ngài trở lại rồi sao? Trong khoảng thời gian này không thấy được ngài thật đúng là rất nhớ."

Mộ Diễn trầm mặc nhìn Hạ Từ Ca, thời gian lâu như vậy nụ cười trên mặt Từ Ca vẫn giữ nguyên, cô đoán không anh đang nghĩ gì, chỉ có thể nhìn mặt anh tùy tiện trả lời

Rất lâu sau đó, lâu đến nỗi Hạ Từ Ca chuẩn bị xoay người rời đi, mới nghe được anh lạnh lạnh mở miệng, "Nhớ tôi? Thế nào, Hạ tiểu thư cô không tìm được người khác bỏ ra số tiền lớn như vậy để bao cô sao?!"

Đúng! Đàn ông là vậy, mang nhiều mối thù trong người!

Hạ Từ Ca đứng đó, trên mặt lần lượt thay đổi sắc màu, nhất thời hẳn là không tìm được ngôn ngữ phản kích, chỉ thấy thân thể của anh lại đến gần một phần, cúi người đến gần sát tai cô thì thầm, "Dĩ nhiên, tôi cũng rất nhớ cô. Mất không chế thét chói tai."

Oanh!

Ông trời, người đem ta nấu lên đi. Hạ Từ Ca mím môi, mặt nóng lên như quả trứng gà luộc.

Mộ Diễn lông mày cong lên, cô gái có vẻ mặt phong phú khiến cho người ta không chịu bỏ qua, anh không nhịn được lại muốn trêu chọc cô.

Môi mỏng lại ghé sát vào tai Từ Ca lần nữa, hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai của cô, "Tôi nay, tôi và cô."

Cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Có Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tôi nay tôi và cô (hai)

Cô nghe lầm? Cô khẳng định nghe lầm, Cô nhất định nghe lầm.

Hội nghị diễn ra, Mộ Diễn ngồi ở ghế chủ tịch, phía bên phải anh là Thường Minh Tụ, chỉ thấy cô ta như có như không đến gần Mộ Diễn, cả người cơ hồ dính vào người của anh, thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện với nhau mấy câu, Thường Minh Tụ mang trên mạng theo nụ cười. Thẳng thắn nói, Thường Minh Tụ thật là một cô gái xinh đẹp, vóc dáng lại vô cùng hấp dẫn

Từ Ca thở dài, điểm này cô không thua kém, nhưng xinh đẹp kiểu giả bộ như vậy thì cô không thể bằng được.

"Mộ tổng, báo cáo lần này là do Hạ Từ Ca viết, việc giảng giải liền giao cho cô ấy. Từ Ca, Hạ Từ Ca."

Thấy ánh mắt của mọi người đều hướng về phía mình, Từ Ca mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cư nhiên ở nơi này lại mất tập trung, vội vàng đứng lên nhận lấy bản báo cáo.

Lấy lại bình tĩnh, Hạ Từ Ca theo báo cáo bắt đầu giảng giải, "Tôi căn cứ vào việc Mộ thị đã từng ở A thị tham khảo từng hạng mục, quy hoạch áp dụng ba giai đoạn, chia làm ba công trình tiến hành." Cô nói liền một hồi.

"Tôi báo cáo xong rồi, dĩ nhiên đây chỉ là đối với hạng mục này mà thôi, các vị nếu như còn những đề nghị khác, tôi sẽ đi điều chỉnh."

Hạ Từ Ca mới vừa một nói xong, phía dưới tiếng bàn luận xôn xao liên tiếp, nhưng là không thấy ai hỏi lên, Hạ Từ Ca mới vừa yên lòng, chỉ thấy ánh mắt Mộ Diễn đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô, ánh mắt của anh sâu, lạnh như băng khiến cho cô rét run.

Lâm Huyền Dương vừa nhìn về mặt Mộ tổng, vội vàng đứng lên giảng hòa, "Mộ tổng, có cái gì không đúng sao, lần này là tôi thất trách, Từ Ca chẳng qua là."

"Cô coi cái này là bản báo cáo." Câu nói lạnh nhạt cắt đứt lời nói của Huyền Dương, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hạ Từ Ca.

Anh nói là khẳng định, không phải là câu nghi vấn, Hạ Từ Ca trong bụng rét run, ngay sau đó ngẩng đầu, thanh minh, "Phải tất cả các hạng mục của A thì tôi đã làm kỹ, chẳng qua của Mộ thị có chút chậm trễ mà thôi."

"A? Phải không? Còn mảnh đất của Hạ Xương Nguyên thì sao?." Mộ Diễn mở miệng, thân thể buông lỏng dựa lưng vào ghế, giọng nói khinh bạc.

Đáng tiếc chính là, Chung Nham không chịu đem cơ hội nhường cho bố cô. Hạ Từ Ca mím chặt đôi môi, đôi mắt âm thầm, cô đã từng ngu ngốc và ngu dốt như vậy, bị người đùa bỡn kiếm tiền thay mà vẫn lầm, chẳng trách ba cô đến nay cũng không chịu tha thứ Cô.

"Dương Kinh Lý, người cảm thấy như thế nào?" Cắt đứt sự kinh ngạc của cả phòng, Mộ Diễn nhẹ một chút hỏi bộ phận quản lý.

"Khách quan mà nói, phần báo cáo này rất tốt, hoàn toàn hiểu được ý đồ của Mộ thị, hơn nữa mấy chỗ sửa chữa cũng vô cùng đến nơi đến chốn."

"Cứ quyết định như vậy đi, còn sai sót gì thì sửa lại rồi gửi báo cáo lên. Những người khác có vấn đề gì hay không?"

"Mộ tổng, mấy ngày trước tôi có đề cập đến vấn đề cần người đến trợ giúp." Thường Minh Tự ánh mắt lưu chuyển, êm ái uyển chuyển trên choker thần kinh của mọi người.

Mộ Diễn lông mày nhíu lại, cười nhìn về phía Thường Minh Tự, "Cô nhầm trúng ai sao?"

Vừa nghe lời này, Thường Minh Tự lập tức nói, "Mộ tổng, chỉ nhìn qua cách báo cáo của Hạ Từ Ca, tôi thấy rất tốt, có thể đưa cô ấy đến chỗ tôi không?."

Thích hợp? Ban đầu nói không thích hợp cũng là cô nói mà.

"Có thể."

Vấn đề đóng thuyền, Hạ Từ Ca nhìn ánh mắt khiêu khích của Thường Minh Tự cùng Mộ Diễn rõ ràng e sợ, chỉ muốn vịn vào chỗ nào đó.

"Tới đây." Mộ Diễn vẫn ngồi ở vị trí cũ, nhàn nhã. Sau khi tan họp, chỉ lưu lại một mình cô, nói cách khác, hiện tại cả phòng họp này, cũng chỉ có anh và Cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tình nhân trong bóng tối

Một chỗ một phòng, khiến Hạ Từ Ca cảm giác bị áp bách, cô không dám cũng không nguyện ý đến gần anh.

"Mộ tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi không muốn nói lần thứ hai, tới đây. Còn nữa, bỏ cái mặt nạ của cô xuống đi, khiến tôi cảm thấy ghê tởm."

Bất đắc dĩ đến gần, Từ Ca thùy chung duy trì khoảng cách an toàn, lạnh mặt nhìn chằm chằm Mộ Diễn, "Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì? Tôi không có bản lĩnh cao như vậy, không dám đương nổi chuyện làm gián điệp trong nghề buôn bán."

Mộ Diễn đứng lên, đến gần Từ Ca, Từ Ca từng bước một lui về phía sau, cho đến khi người đụng vào cái cạnh bàn không có đường lui nữa, Cô lệch đầu không nhìn anh, trong lòng có chút ủy khuất.

"Muốn làm gián điệp, cũng phải xem cô có bản lĩnh không đã." Hai tay hắn dọc theo cạnh bàn, đem cô đẩy ngã nằm giữa cái bàn, Hạ Từ Ca cảm giác mình bị bệnh tim, chỗ dựa của anh gần như vậy khiến cho cô không biết làm sao.

"Tôi khinh thường chuyện đó."

"Ha ha, nếu như Hạ Xương Nguyên không vào ngục, có lẽ, ở A thị cô thật sự có cơ hội. Đáng tiếc, không ai cho cô cơ hội cả"

Một câu nói của anh khiến Hạ Từ Ca mặt trắng bệch, nếu như lúc ấy cô không nhẹ dạ cả tin vào lời của Chung Nham, nếu như lúc ấy ba cô có thể tranh thủ tìm đến cái kế hoạch đó để nâng đỡ tiền bạc, bây giờ sẽ không như vậy. Là cô đã phá hoại mọi thứ.

"Anh buông tôi ra, tôi cái gì cũng không biết." Từ Ca dùng sức giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay anh đang giam cầm mình, khoảng cách gần như vậy khiến cô không thở nổi.

Mộ Diễm hai tay dùng sức đè lên cổ tay Từ Ca , trong đôi mắt lạnh nhạt rét lạnh, khiến cho cô cả người run lên, cổ tay bị nắm đau quá, trong mắt chỉ muốn rơi lệ. Hàm răng cắn môi dưới thật chặt, không chịu cầu xin tha thứ, mà cô quật cường lại kích thích anh hơn. Tay của anh càng dùng thêm sức đi xuống phía dưới, cổ tay cơ hồ bị nghiền nát ở trên bàn, nước mắt rốt cục không nhịn được rơi xuống, "Đau quá."

"Đau ? Vậy thì nhớ rõ cảm giác này ." Mộ Diễm lạnh giọng, hơi buông lỏng tay ra.

"Kẻ điên này, tôi tại sao nghe lời anh nói?"

"Tại sao? Nếu như cô muốn Hạ Xương Nguyên sớm được ra tù, cô nhất định phải nghe lời." Môi của hắn nhẹ nhàng hướng tới tai của Từ Ca , một tay sờ lên chân của Từ Ca , một đường chậm chạp hướng về phía trước.

Đề lại bàn tay làm loạn của anh, Hạ Từ Ca trông mắt thanh minh, cắn răng nói, "Một lần giao dịch ở trên giường."

"Giao dịch? Cô nghĩ có thể cùng tôi giao dịch? Từ Ca, tôi không đợi được đến buổi tối, cô nói phải làm sao bây giờ?" Ngón tay thô ráp lục lọi trong váy của cô, Hạ Từ Ca run lên, nơi này là công ty, nếu có ai tùy hứng sẽ tiến vào phòng họp.

"Không muốn, anh không thể, nơi này là phòng họp." Hạ Từ Ca sắc mặt trắng bệch, cô bắt được bàn tay làm loạn của anh, ngăn cản động tác của anh, lại bị anh giữ chặt tay.

"Thế nào? Muốn mình tới?" Anh nắm tay của cô, bức bách tay cô đụng chạm đến vùng cấm địa của mình, sức của cô và của anh thật chênh lệch, Từ Ca tuyệt vọng, cô chỉ có thể lầm bầm nói, "Không muốn. Cầu xin anh. A. A."

Nước mắt không nhịn được lăn xuống, Từ Ca xoay mặt đi, môi mím chặt phát ra tiếng ngậm nga đứt quãng, tiếng thở dốc thật thấp như muốn che giấu thân kinh của người khác.

"Cảm giác tự mình sờ mình như thế nào?" Thanh âm tà ác của Mộ Diễm ở bên tai nàng vòng quanh, Từ Ca dùng sức lắc đầu, trong lòng mắt quật cường nhàn nhạt tan rã, chỉ còn lại sự cầu xin tha thứ.

Bên ngoài người đến người đi, thanh âm rõ ràng truyền vào phòng họp.

"A, giống như có âm thanh gì kỳ quái."

"Hừ, cô không biết sao? Mới vừa rồi nghe nói Mộ tổng lưu lại Hạ Từ Ca"

"Phải không? Vũ nữ CK?"

"Xùy xùy, chó nói, đi mau."

Phía ngoài nói chuyện khiến Hạ Từ Ca thân thể càng căng thẳng, Mộ Diễm căn bản không có ý muốn bỏ qua cho cô, anh đẩy ngón tay của cô, để tay cô tự xâm nhập vào vùng cấm địa của mình, Cô càng giãy dụa thân thể càng nhạy cảm, Hạ Từ Ca cảm giác mình muốn nổi điên, Cô sợ không dám nhúc nhích.

"Ngoan, nhúc nhích, sẽ có cảm giác hơn."

"Ừm Anh là ác ma. A, không muốn. Mộ Diễm, cầu xin anh, không nên ở chỗ này. Anh nói, Anh muốn tôi phải làm sao bây giờ."

"Tôi và cô đang ở trên đất của tôi, sợ cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đáp ứng anh

"Tôi và cô đang ở trên đất của tôi, sợ cái gì. " Âm thanh tà ác kèm theo cái lưỡi nóng đang liếm láp bên tai cô, Từ Ca cả người phát run, không trốn tránh được cảm giác hoảng loạn.

Người đàn ông thân hình cao lớn vẫn như cũ dán vào người cô, rõ ràng thân thể nóng rực của anh chạm vào cô, nhưng cô lại cảm giác lạnh như băng.

"Tốt."

Một chữ phát ra, Từ Ca đầu cúi xuống, rũ người xuống. Cô biết cái quyết định này là có ý gì, trước giờ ở trước mặt anh cô luôn quật cường, nhưng bây giờ lại tỏ ra hèn mọn đáng khinh.

Mộ Diễm buông cô ra, Từ Ca cả người vô lực co quắp ngồi dưới đất, tay nắm thành quyền. Không sao cả, Hạ Từ Ca đã không biết xấu hổ, thể nào còn quan tâm đến chuyện này.

"Tôi đáp ứng anh, nhưng là, còn ba tôi."

Anh đứng bên cạnh cô, hạ mắt nhìn xuống cô, trên mặt cô hiện ra đủ loại cảm xúc, Mộ Diễm nheo mắt lại, con mắt đen như có ánh sáng thoáng qua. Hạ Từ Ca chỉ cảm thấy kinh ngạc, trên mặt của anh không mang bất kỳ vẻ mặt nào, nhưng con người quý dị nhìn chăm chú cô, khiến cô không nhịn được muốn né tránh.

Hồi lâu, lâu đến nỗi Từ Ca cho rằng anh sẽ không trả lời cô, lại thỉnh linh nghe anh nói, "Mộ Diễm tôi nói được làm được."

Anh đáp ứng sao?

Nhìn màn hình máy tính, Từ Ca tâm thần hoảng hốt suy tư lời nói của Mộ Diễm, ngày đó anh xoa người rời đi, Cô cũng vội vã đi tìm anh để cầu xin cơ hội.

Thường Minh Tự tất nhiên ở khắp nơi làm khó cô, rất nhiều công việc rõ ràng không phải là việc của cô nhưng lại muốn cô chen vào một tay, sau đó không phân biệt tốt xấu giáo huấn cô một trận, có lẽ trong lòng cô đã sớm xây dựng một ý nghĩ, Từ Ca không sao, mặc kệ đi. Cô nhẹ nhàng cười, hôm nay có thể nhẹ nhõm một chút.

Mộ Diễm đứng ở cạnh cửa, trong khoảng thời gian này công việc rất nặng nề, mọi người phải đến tối muộn mới về, hôm nay đặc biệt cho phép tất cả mọi người được nghỉ ngơi nửa ngày, vào lúc này cả tập đoàn Mộ thị mọi người đã đi trông trơn, nếu như không phải tới đây lấy đồ, anh cỡ lẽ sẽ không thấy, đây là lần đầu khoảng cách gần như vậy nhưng cô không bày ra bộ mặt phòng bị nào, nhẹ nhõm vui vẻ nở nụ cười.

Từ Ca tắt máy vì tính mới vừa quay người lại liền bị Mộ Diễm dọa cho sợ, anh hôm nay mặc một bộ tây trang màu tím, áo khoác cởi ra để lên trên cánh tay, trên người là chiếc áo sơ mi màu đen, cổ áo buông lỏng, hai nút áo cởi ra, lộ ra phần ngực rắn chắc màu đồng, màu tóc đen nhánh, đáng vẻ hơi xốc xệch một chút nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

Đúng vậy, hấp dẫn, bộ dáng của anh bây giờ khiến Từ Ca nhớ tới lần đầu tiên gặp anh ở CK, nói toạc ra là ai đứng bên cạnh anh cũng phải say mê.

Anh đang đốt một điếu thuốc, ở hành lang đèn điện đã tắt.

"Anh. . . ." Há miệng, nhưng không biết nói gì, Từ Ca nuốt một ngụm nước bọt, hơi có vẻ khấn trương nhìn Mộ Diễm, anh tại sao ở đây?

"Vừa lúc, tôi đang cần một cô bạn gái, cùng tôi tham gia bữa tiệc tụ họp." Mộ Diễm đến gần mấy bước đem điếu thuốc đập vào gạt tàn thuốc lá, lấy tay kéo Từ Ca đi ra ngoài.

"Này này, anh, anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?" Từ Ca bị anh tóm lấy cổ áo chạy về phía trước, hai chân đánh nhau loạn lên đuổi theo anh.

Mộ Diễm lệch đầu nhìn, một tay ôm hông của cô mang theo cô đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nhìn thấy anh (một)

Từ Ca nhìn người ở trong gương, trong khoảng thời gian ngắn liền kinh ngạc. Này, đây là cô sao? !

Một bộ áo liền váy màu sắc sặc sỡ, thắt lưng cao để lộ rõ bộ ngực đầy đặn của cô, lại bó chặt lộ ra cái eo thon nhỏ càng thêm mê người.

Từ Ca cau mày, đến tận cùng cô vẫn chưa bao giờ được mặc một bộ trang phục từ tế dành cho phụ nữ. Đúng, Cô thừa nhận, trang phục như vậy rất đẹp, rất mát mẻ, hấp dẫn mọi ánh nhìn, nhưng là, Hạ Từ Ca lại không thấy hợp.

Mộ Diễm mang cô tới nơi này, không nói một câu, thợ trang điểm liền bắt đầu sửa sang trên khuôn mặt cô, rất nhanh chóng rất thịnh hành, sau đó cô lại trần đầy nghi ngờ nhìn mình trong gương

"Này, làm sao tôi lại phải ăn mặc như vậy?" Từ Ca liếc Mộ Diễm một cái, bất đắc dĩ túm túm y phục trên người.

"Mộ Diễm."

"A?"

"Mộ Diễm." Bất được cái tay của cô đang không ngừng kéo cái váy, Mộ Diễm trầm thấp giọng, ánh mắt lộ vẻ kiên trì, Từ Ca than nhỏ, người này không mở mồm nói được một câu sao.

Từ Ca lại mở miệng, "Được rồi, Mộ Diễm, anh không cảm thấy tôi mặc trang phục này thật kỳ quái sao?"

"Không kỳ quái, rất tốt. Đi thôi, bị muộn rồi."

Đến nơi, bên trong ánh đèn rực rỡ, dòng chữ loè loẹt lấp lánh, Từ Ca không quen ai ở Nam Bình thị, nhưng có thể cảm nhận được nơi này rất xa hoa.

Ở đại sảnh xanh vàng rực rỡ, Từ Ca khoác tay Mộ Diễm, đi bộ theo anh lão đảo tiến về phía trước, đôi giày màu bạc cao tám centimet khiến cô không theo kịp Mộ Diễm.

"Này này, anh chậm một chút có được hay không, tôi là đang bị anh lôi đi đó." Sau lưng thanh âm bất mãn cảm giận truyền đến, Mộ Diễm quay đầu thấy Hạ Từ Ca gương mặt buồn bã, thấy anh quay đầu gương mặt liền thay đổi, lấy lòng nịnh hót cười, "Ai nha, anh chậm một chút, chân tôi sắp gãy rồi."

Tại sao cô có thể mặt dày như vậy, mới đó đã thay đổi sắc mặt.

Mộ Diễm sắc mặt trầm xuống, cánh tay của anh tự nhiên ép chặt, Hạ Từ Ca đau đến nổi muốn kêu loạn, "Đau quá, anh muốn làm cái gì?"

Trong đôi mắt chảy ra một tầng nước mắt, Hạ Từ Ca trên mặt buồn bã sâu hơn, phảng phất đột nhiên hồi tỉnh, Mộ Diễm sắc mặt khôi phục, đỡ hông của cô đi phía trước, "Cô không nói lời nào thì còn giống người."

Được, đây là tiếng người sao? Cô lúc nào thì không giống người. Từ Ca ở trong lòng gào khóc gọi, lại không dám nói ra.

Sờ hội số một sang trọng.

"Tối rồi, chờ anh thật lâu đó."

"Mộ tổng, cô gái này từ đâu tới? Ngài thay đổi khẩu vị sao?"

.....

Mộ Diễm không có để ý tới bọn họ, thẳng lưng ngồi trên ghế salon, Từ Ca ngồi ở bên cạnh anh. Cô hơi nhìn chung quanh một vòng, nơi hội họp này rất lớn, cả không gian phân chia thành hai bộ phận, một bên ghế salon đặt ở khắp nơi, một bên là quầy rượu, giống như khu giải trí.

Trên ghế sa lon có năm sáu người, bên cạnh ai cũng có một cô gái diễm dứa lẳng lơ. Chẳng qua là nhìn lối ăn mặc của mình ở chỗ này quả thật có chút ngạo nhiên.

"Thế nào, còn chưa tới?" Mộ Diễm đốt một điếu thuốc, thân thể buông lỏng tựa sát vào ghế sa lon.

"Thật xin lỗi, tôi đã tới chậm"

Cửa lần nữa bị mở ra, phía ngoài ánh sáng chột lóe rồi sau đó trở về. Một giọng ôn hòa chui vào, trong nháy mắt Từ Ca thấy băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nhìn thấy anh (hai)

Yêu, có thể để cho người ta hạnh phúc cũng có thể để cho người ta thống khổ. Từ Ca không biết đã trải qua cái gọi là hạnh phúc cùng thống khổ bao nhiêu lần. Khuôn mặt của anh ta trải qua bao năm buồn bán, khá trầm ổn, giờ cô và anh ta có vẻ khá xa nhau. Bên cạnh anh ta là một cô gái xinh đẹp với chiếc váy màu hồng, khiến Từ Ca cảm thấy chua xót.

"Không tính là muộn, Mộ thiếu cũng là mới vừa tới đây." Người đàn ông ngồi ở phía sau ghế salon đứng lên bắt tay Chung Nham, dẫn anh ta ngồi xuống. Trên người anh ta mặc một bộ tây trang màu xám tro, trong đôi mắt mang theo sự ôn hòa mà sạch sẽ vui vẻ, anh ta vẫn vậy trước sau như một, tao nhã lịch sự.

"Vị này là Mộ Diễn, bạn học của tôi thời đại học, cũng là tổng giám đốc của Mộ thị. Vị này là Chung Nham người sở hữu các khu đất, chúng tôi đã hợp tác rất nhiều năm." Người ngồi bên cạnh anh giới thiệu hai người với nhau.

Chung Nham ánh mắt đang nhìn Hạ Từ Ca dừng một lúc, ngay sau đó dời đi chỗ khác, Từ Ca cụp đầu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Mộ Diễn, thân thể hơi có vẻ cứng ngắc.

Tức thì trong đôi mắt không che giấu nổi sự đau đớn, loại đau đớn này cô không cách nào coi thường, khoảng cách gần như vậy, cô không tránh được liền hít vào hơi thở thuộc về anh ta.

Cô gái kia ngồi xuống bên cạnh Chung Nham, trong đôi mắt đơn thuần cũng có thể nhìn ra được cô ta được che chở bao bọc rất tốt, chẳng qua là đang nhìn đến Hạ Từ Ca cô ta hơi sững sốt một chút, lông mi thật dài vụt sáng chọc người.

"Nham, em muốn đi rửa tay." Thanh âm dịu dàng lưu loát, mềm mại khiến Từ Ca cơ hồ sinh lòng ghen ghét. Chung Nham mỉm cười giương mắt, vỗ nhẹ cô ta một cái, "Đi đi, chớ đi loạn."

Bọn họ chỉ nói chuyện làm ăn, chắc hẳn là bàn về chuyện lời lãi. Từ Ca không cảm thấy hứng thú lắm, cô bây giờ chỉ biết ngồi im, cô vẫn chơi ngón tay của mình, đem mình cách ly ra ngoài.

Mộ Diễn tay đặt ở đầu vai cô hơi dùng sức, đem thân thể của cô hướng một phần về phía anh, cúi thấp đầu hỏi, "Buồn bực?"

Từ Ca kinh ngạc ngược mắt, anh đột nhiên xuất hiện quan tâm, ngay sau đó lắc đầu một cái.

Toàn bộ nhìn thấy tình cảnh này nở nụ cười ha ha, "Mộ Diễn, không giới thiệu một chút sao? Thật khó có người nào khiến anh nhu tình như vậy."

Lời trêu chọc của gã đó, lập tức đưa tới sự chú ý của người khác, bọn họ ở hai bên ôm theo những cô gái điệu đà cầm cái ly tiến về phía anh

"Mộ thiếu, anh lại đi tìm người đẹp hả. Mới vừa rồi vừa vào cửa cũng làm tôi giật cả mình, khẩu vị của anh thật tốt. Cả Chung thiếu cũng mang theo vị hôn thê đến đây nữa." Người đàn ông ngồi bên cạnh Từ Ca, thanh âm trêu chọc lọt vào tai, tay hắn để lên người cô, ngón tay cô không tự chủ hơi nắm thật chặt, trên mặt một chút vẻ mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, mà cô quả thật không tìm được vẻ mặt nào để bày ra, trong lòng khăn trương nhảy múa.

Mộ Diễn cười khẽ, "Tổng Ngặt Lạt, hưởng thụ không được sao. Thịnh thoảng điều chỉnh một chút cũng tốt."

Lời nói của Mộ Diễn khiến Từ Ca trong đầu ong một cái, Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt dừng trên mặt Mộ Diễn, âm thầm không mang theo một nụ cười, ngầm ý có một tia cảnh cáo, thân thể của cô đột nhiên lạnh lẽo.

Một bên tay để ngang hông cô néo một cái, cả kinh nghiêng đầu nhìn sang, liền thấy ánh mắt cười khẽ của hắn ta, tay không có ý định rời đi. Ngón tay hung hăng néo mạnh, khiến Hạ Từ Ca cảm thấy đau.

Nhéch miệng lên, ánh mắt cong lên, Từ Ca buộc mình làm ra vẻ mặt mỉm cười, người đàn ông bên cạnh cũng cười một cái, tay đặt ở thắt lưng cô càng thêm can rở. Cả quá trình, Mộ Diễn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng Từ Ca cũng trong nháy mắt hiểu, người đàn ông này làm ăn buôn bán, anh không dùng người vô dụng, anh đã có toan tính từ trước.

Đối diện với tầm mắt của Từ Ca cơ hồ không ngóc đầu lên được. Cô biết Chung Nham đang nhìn Cô, Hạ Minh Châu cũng ở đây nhìn Cô, cái loại cảm giác khinh bỉ thấu vào da thịt cô. Cấn chặt hàm răng, Từ Ca khó chịu muốn chạy thoát, đau lòng vô cùng, trong lòng không biết sao lại đột nhiên cảm thấy buồn cười, rất muốn cười, Hạ Từ Ca, người đến tốt tại sao lại đẩy mình vào hoàn cảnh này.

"Nham, cô gái kia nhìn có chút quen." Hạ Minh Châu nói từng chữ gõ vào tai Từ Ca, Cô cụp đầu xuống, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Tay của đàn ông dọc theo vòng eo mềm mại của cô, liền bị một bàn tay bắt lấy, Mộ Diễn sắc mặt vẫn như cũ bình tĩnh mà lạnh nhạt, khóe miệng không chút vui vẻ, "Tần, không muốn tôi chặt tay anh đi thì hãy biết điều."

Hừ, người đàn ông phản nộ thu tay lại, chẳng qua là nhìn về phía Mộ Diễn trong đôi mắt vẫn có một tia hứng thú.

Từ Ca thở phào nhẹ nhõm, thân thể còn chưa hoàn toàn buông lỏng, Mộ Diễn nhìn Cô, mặt dán rất gần, gần đến nỗi cô không thể nào thở được, gần đến nỗi cô có thể thấy rõ ràng ánh mắt của anh, sương mù dày đặc khiến cô không biết là anh muốn như thế nào. Tay của anh bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đau của cô, khiến cô cảm thấy chút ấm áp.

Nhưng là, không phải anh là Mộ Diễn sao? Cô biết anh không bao giờ dư thừa cảm xúc như vậy, nhưng vì sao anh lại giúp cô lúc khó khăn, cô đột nhiên rất muốn rơi lệ ở đây. Như vậy có phải rất mềm yếu không?

Trong tay Mộ Diễn cầm một ly rượu màu đỏ, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt này, bá đạo hạ lệnh, "Uống đi."

Chương 21: Nhìn thấy anh (ba)

Trong tay Mộ Diễm cầm một ly rượu màu đỏ, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt này, bá đạo hạ lệnh, "Uống đi."

Từ Ca hàm răng không nhịn được lại muốn cắn vào môi, người đàn ông này, anh không phải muốn khiến cho cô khó chịu sao? Trong lòng mắt không cam lòng hiện rõ ra ngoài, Cô không nên như vậy, cô đã theo như ý của anh để cho người khác ăn đậu hủ, anh còn muốn như thế nào nữa?

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, Mộ Diễm trong thân thể dâng lên một cỗ tức giận, con người sâu lắng nhìn Hạ Từ Ca, người phụ nữ đáng chết này, sao lúc nào cô cũng tỏ ra quật cường trước mặt anh, bị người khác trêu ghẹo không thấy cô hướng về phía anh cầu cứu, ngược lại hướng về phía người kia cười. Cô không biết, đàn ông nhất định sẽ không chịu được nụ cười mời gọi này sao.

Ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, bá đạo mà lạnh lùng nhắm ngay ánh mắt của cô, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo phảng phất một tầng băng thấm vào thân thể của anh, "Làm người phụ nữ của tôi đầu tiên phải tự giác nghe lời"

Từ Ca hơi mím môi, thân thể không nhịn được run rẩy, không phải là nói giỡn, người đàn ông này có lúc vô tình khiến cô kinh hãi. Lấy tay cầm ly rượu, khóe miệng gọi lên nụ cười như không cười, "Mộ tổng, ngài lái xe không thể uống rượu"

Đem ly rượu đỏ đỏ hết vào miệng, không muốn thưởng thức mùi thơm của rượu chút nào, rượu mới vừa vào cổ, đôi môi liền bị che lại, lưỡi của anh mang theo lực bá đạo dò vào, tham lam nuốt hết chỗ rượu cô chưa kịp nuốt xuống, bàn tay có lực nâng gáy của cô, khiến cô muốn tránh cũng không thể tránh.

Ừm

Lưỡi bị hút tê dại, bàn tay để trước ngực của cô, lại không nhúc nhích chút nào, màu đỏ của rượu không chịu cô đơn đợi khi hai người hoà vào nhau mới chảy xuống, thật hấp dẫn.

Đang lúc Từ Ca cảm giác mình sẽ hít thở không thông, anh mới buông lỏng cô ra, lưỡi nhẹ nhàng phớt qua môi của cô, khóe miệng như có như không cười, "Mùi vị không tệ."

Không tệ cái đầu nguoi, lão nương hô hấp không nổi rồi!

Từ Ca ánh mắt bởi vì hít thở không thông lộ ra một tầng nước mờ nhạt, tức giận trừng mắt nhìn Mộ Diễm, "Anh."

Hành động của hai người ở trong mắt mọi người xung quanh mười phần đều là đang tán tỉnh nhau, những người khác cũng giống như không kim chế được, trong lúc này nhất thời sở hội vang lên tiếng rên rĩ không ngừng của các cô gái.

Hạ Minh Châu nhất thời bị cảnh tượng như vậy dọa sợ, con người nhìn chằm chằm Chung Nham, hai gò má đỏ ửng, bàn tay nhỏ nhắn bắt được cánh tay của Chung Nham, thấy anh ta hơi căng thẳng, sưng sốt một chút, chỉ thấy bàn tay đang cầm cái ly gần xanh nổi lên, làm cho người ta cảm thấy ly thủy tinh lập tức sẽ không chịu nổi bề tan tành, luôn luôn ôn hòa như anh ta bây giờ lại như vậy, khiến cô cảm thấy rơi vào một cái hố băng.

"Nham. Anh làm sao vậy." Thanh âm sợ hãi yếu ớt mà tràn đầy lo lắng, sau một khắc đột nhiên ý thức được cái gì, ánh mắt quét về phía cô gái kia, "Chị."

Chị? Chị!

Hạ Từ Ca hơi nghiêng đầu, thật đáng yêu nháy mắt, nhếch miệng lên, trông mắt cong cong, "Đã lâu không gặp, Minh Châu."

Thanh âm của cô nhàn nhạt, không nóng nói tiếp là sự lạnh nhạt, tâm tình không mãnh liệt, nhưng Mộ Diễm đang dính vào người cô lại cảm nhận được thân thể của cô đột nhiên căng thẳng, phảng phất sẽ vùi đầu vào vòng chiến, gai trên người cô lạnh lẽo nhô lên, tùy thời chuẩn bị công kích tình địch.

Mộ Diễm khóe miệng cong lên, môi mỏng trào phúng cười, môi dán lên tai Từ Ca, hô hấp nóng rực phả vào da thịt cô, cố ý muốn hòa tan khối không khí cứng nhắc kia, trầm thấp giọng nhẹ nhàng nói, "Các người biết nhau?"

Chương 22: Cô không xứng

Biết? Đâu chỉ biết mà thôi?

"Biết, làm sao không biết, cô ấy là vị hôn thê của Chung tổng"

Từ Ca cười khê động lòng người, nhưng trong mắt muốn giấu cũng không giấu được vết thương đang rỉ máu trong lòng.

Tay cô kéo lấy cánh tay Mộ Diễm, Từ Ca cả người tựa sát vào trong ngực Mộ Diễm, lồng ngực cứng rắn vừa vặn để cô dựa, nhiệt độ của người sau lưng truyền tới người cô, lạnh lẽo làm ấm thân thể bé nhỏ của cô.

Con người có lúc rất kỳ quái, rõ ràng có thể kiên cường chống lại mọi thứ nhưng gặp chút chuyện mới phát hiện mình suy yếu đáng thương, lại vội vàng muốn ai đó truyền cho chút sức lực, giống như cô hiện tại chỉ có thể hèn mọn lấy đi một chút xúu nhiệt độ ở trên người Mộ Diễm mà thôi, mặc dù cô không biết được Mộ Diễm có muốn cung cấp cho cô một chút xúu nhiệt độ đó hay không, người đàn ông này có lúc vô tình khiến cô kinh hãi, anh có thể tùy thời tùy chỗ làm càn, mắt lạnh thường thức kịch hay của người khác, phảng phất hết thảy mọi chuyện đều nằm trong đôi mắt anh. Nhưng anh không đẩy cô ra, để cho Từ Ca cảm thấy tâm tình thật thoải mái.

"Chị, người thế nào, người thế nào. Như vậy." Đôi mắt trong suốt mang theo sự nghi ngờ cùng kinh ngạc nhìn Hạ Từ Ca co rúc như con tôm ở trong ngực Mộ Diễm, nhìn cô diêm dúa lăng lơ hấp dẫn.

Từ Ca cười khê, "Như vậy là như thế nào? Ha ha, Chung tổng, vị hôn thê của ngài thật đáng yêu." Mắt của nàng cong cong nhìn về phía Chung Nham, nhưng là trong đôi mắt cũng không vui vẻ chút nào.

Hạ Minh Châu trong đôi mắt thoáng qua sự lo sợ không yên, ngón tay nín chặt lấy tay áo Chung Nham.

Chung Nham không nói, ám mắt dịu dàng dưới ánh đèn trở nên u ám, anh ta bung ly rượu lên nhẹ nhấp một cái, ánh mắt sắc bén đánh về phía Hạ Từ Ca, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh tay Mộ Diễm đang ôm eo cô, hai người tư thế thân mật sẽ làm cho người ta nghĩ thế nào, ánh mắt sắc bén bắn về phía Từ Ca khiến cô cảm thấy da thịt mình đau đớn.

"Chị." Đôi mắt mơ hồ có hơi nước dâng lên, Hạ Minh Châu đứng lên vừa muốn tiến lại gần lại bị một thanh âm lạnh lùng quát, "Đứng lại."

Hạ Từ Ca từ trong ngực Mộ Diễm ngồi thẳng người, cúi đầu nghịch móng tay, không chút nào để ý đến sự lúng túng của cô gái kia

"Minh Châu, ngồi xuống." Thấy Hạ Minh Châu lúng túng luống cuống, Chung Nham nhẹ giọng ra lệnh, thanh âm mang theo sự lạnh lẽo. Hạ Minh Châu nhìn Chung Nham một cái, khê cắn môi anh đào, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Những người khác cảm thấy họ đang nổi sóng với nhau, dừng nói chuyện, có nhiều người hứng thú nhìn. Trong lúc này không khí ở sở hội trầm thấp áp bách lòng người.

Mộ Diễm ngón tay thon dài khê vuốt gương mặt Hạ Từ Ca, trên choker da thịt trắng nõn của cô, thanh âm nhân nhật lộ ra vẻ hài hước, "Thế nào? Còn phát cái sao?"

"Người ta chỉ là sợ quấy rầy chuyện làm ăn của mọi người." Kiều my nháy mắt mấy cái, đẩy mắt ghen ghét, một tay đẩy cánh tay đang nắm ở hông cô ra, nhẹ giọng nói, "Trong này quá buồn bức, tôi đi ra ngoài hóng mát một chút."

Mộ Diễm chẳng nói đúng sai nhìn Hạ Từ Ca, nhìn chăm chăm tầm mắt của cô như đang suy nghĩ điều gì, bàn tay vỗ một cái vào bộ ngực xinh đẹp của cô, "Không có chuyện gì đừng có chạy lung tung, ăn mặc như thế này rất dễ làm người khác nổi lên thú tính."

Phòng rửa tay, Hạ Từ Ca lấy chút nước lạnh vỗ nhẹ gò má của mình, ý đồ để cho mình tỉnh táo một chút, ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, Hạ Từ Ca mắt lạnh lẽo.

"Chị, hai năm qua chị đi nơi nào? Em cùng Nham, bọn em luôn luôn tìm chị, chị có biết em rất lo lắng hay không."

Trong lòng có một cái gai, Nham? Nham! Cách gọi thật thân mật, thân mật đến nỗi cô cũng muốn tiến lên chúc mừng họ, con người vụt sáng, che giấu cảm xúc trong đôi mắt.

"Hừ, tìm tôi? Tìm được tôi để cho tôi bò lổm ngổm trên mặt đất hèn mọn đáng thương cầu xin cô sao?" Không cho cô một con đường lui. lại nói với cô bọn họ lo lắng cho cô? Hạ Từ Ca muốn cười thật to, trên đời còn có chuyện buồn cười như vậy sao?

"Chị."

"Chớ kêu tôi là chị, Hạ gia chỉ có một đứa con gái. Hạ Minh Châu, Cô không xứng đáng!" Ngôn ngữ lạnh như băng đâm vào trái tim Hạ Minh Châu. Sắc mặt cô trắng bệch nhìn Hạ Từ Ca, trên mặt thống khổ bị thương làm cho người khác thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thế thân

"Thu hồi về điểm đam đáng yêu kia đi, tôi không phải là đàn ông, không thương hoa tiếc ngọc được" Cầm lấy khăn giấy lau tay sạch sẽ, Hạ Từ Ca ngẩng đầu lên nhìn thẳng gương mặt Hạ Minh Châu, "Trước kia tất cả mọi chuyện coi như Hạ Từ Ca tôi mất bị mù để cho chó cắn, đứng đứng ở trước mắt tôi ra về đáng thương nữa, tôi hiện tại tay chân không có sạch sẽ, có thể làm ra chuyện gì thì cũng không biết được."

Nói xong, Hạ Từ Ca ném khăn giấy thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Hạ Minh Châu cũng không nhìn, đi thẳng ra khỏi phòng rửa tay, sau lưng có tiếng khóc nức nở, trong lòng cười lạnh, gió mát xông lên, người nên khóc là cô mới đúng !

Từ ngày ba cô vào tù, cô đứng trước toà cương lạnh không nhúc nhích được, đó là lần đầu tiên cô cảm giác bất lực, trời đất rộng lớn như vậy không có ai chịu đỡ cô đứng lên.

Đứng ở hành lang, gió thổi tê tái làm cô giật mình, thời điểm mẹ cô tát cô một cái rồi đuổi cô đi, cô khổ sở không nói được một câu, thậm chí ngay cả thỉnh cầu xin một cơ hội tha thứ cũng không có.

Trời đất to lớn như thế, cô lại không có một người thân. Thân thể nhẹ nhàng tựa vào tay vịn lan can, trong bầu trời đêm tóc dài tung bay, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nhìn về phía bầu trời khoe miệng nhẹ nhàng lộ ra sự vui vẻ, chẳng qua trong khoé mắt một giọt nước lăn xuống không một tiếng động

Hạ Từ Ca, sẽ không khóc thút thít, bởi vì sẽ không có ai thương hại cô. Cho nên, cô chỉ có thể ngồi một góc nước mắt rờn rờn. Ở nơi không có ai, gặm nhấm vết thương trong lòng.

Vòng eo đột nhiên truyền đến sự ấm áp khiến Hạ Từ Ca kinh, thân thể chợt đứng thẳng, khi nhìn rõ người đàn ông trước mặt, Từ Ca trong nháy mắt khuôn mặt đông cứng lại.

Chung Nham cầm tay cô, cánh tay bền chắc kéo cô vào trong ngực của mình, khuôn mặt anh tuần thể hiện sự quyến luyến ở trong đáy mắt.

Khoảng cách quá gần khiến Từ Ca căng thẳng thân thể cứng ngắc, trên người anh ta có mùi thuốc lá nhân nhật đánh thức mọi giác quan của cô, Từ Ca lệch đầu lạnh giọng, "Buông ra."

"Từ Ca, em sợ thấy tôi như vậy sao?" Thanh âm êm ái không có bất kỳ sự tức giận nào, lại giống như đang khẽ vuốt ve bộ lông xù của một con mèo.

"Chung Nham, tôi sợ, tôi thật sợ, coi như tôi van anh, bỏ qua cho tôi đi." Từ Ca quay mặt lại, khoe miệng nâng lên nụ cười châm chọc, ngay lúc đó một giọt nước trong suốt rơi xuống dưới ánh đèn mờ phía hành lang .

"Tại sao khóc?" Ngón tay ấm áp chạm đến khoé mắt cô, con ngươi kiên định mà trầm ổn, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve da thịt non mềm, nhẹ nhàng chặn lại những giọt nước mắt.

Hạ Từ Ca sùng sốt, đẩy lòng chặt vật, Cô hất tay anh ta ra, hung tợn rống, "Không cần anh làm bộ hảo tâm, cách xa tôi một chút."

Giọng nói êm ái của anh ta đột nhiên khiến cô đau đớn.

"Từ Ca, tôi bỏ mặc em hai năm, em nghĩ tôi muốn thế sao?" Bàn tay đoạt lấy eo của cô, không để ý đến sự giãy giụa của Từ Ca đem cô kéo lại gần hơn. Anh không muốn để sai lầm hai năm trước lại tái diễn lần nữa. Đàm Thành không lớn, nhưng lại làm cho anh mất đi tin tức của cô, khiến anh hai năm tìm kiếm

"Chung Nham, mở mắt ra mà xem, tôi là ai? Tôi không phải loại người ngu ngốc để anh dễ dàng điều khiển." Từ Ca ra sức giãy giụa thoát khỏi lồng ngực của anh ta, trong lòng mắt bi thương bị cô hung hăng ép xuống, hiện tại anh đã có được cái mình mong muốn, vì sao còn không bỏ qua cho cô.

Anh đến gần một chút, thân thể của cô liền ngửa ra sau một chút, hiện tại nửa người của cô đã lộ ra bên ngoài lan can, Cô cứ như vậy không muốn lại gần anh ta. Chung Nham tràn đầy sự tức giận.

Cánh tay siết chặt eo của cô, đột nhiên chuyển một cái. Cả sống lưng của cô hung hăng đập mạnh vào vách tường, bị đụng đau đớn khiến Từ Ca kêu thành tiếng. Ngược mắt lại thấy Chung Nham đang nhìn mình.

"Cứ như vậy không chịu chờ đợi rời khỏi tôi, vội vã đi gặp người đàn ông kia?" Cổ tay nổi gân xanh đang di động, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

"Là thế thì sao, anh không có quyền can thiệp, tôi thiếu anh ấy cũng không đem tôi ra làm vật thế thân. Ừm." Anh ta tại sao chất vấn cô, lúc

ấy, là anh ta không muốn cô. Trong lòng cô đầy bị thương

Đôi môi ẩm áp mang theo mùi rượu chặn lại đôi môi anh đào của cô, Từ Ca ngậm chặt miệng cự tuyệt sự xâm nhập của anh ta, nhận ra được động tác của cô, Chung Nham ánh mắt lạnh lùng, dùng sức cắn.

Thật là đau.

Hàm răng của anh ta cắn vào môi cô, Từ Ca đau thờ nhẹ, lại khiến cho anh ta thừa dịp tiến vào, đầu lưỡi có lực xẹt qua hàm răng của cô, nhẹ nhàng dụ dỗ cái lưỡi thom tho của cô. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve

Ba -- ba

Hai tiếng tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, Mộ Diên thanh âm trầm thấp truyền đến, "Hai vị, thật hăng hái."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thế thân (ba)

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói khiến Từ Ca mở hời lạnh chảy ra, Cô hốt hoảng khuróc từ, tháo tay của anh ta đang quấn ở eo cô, nhưng cánh tay cứng rắn lại ôm chặt cô vào ngực

Mộ Diên trông mắt nhìn chăm chăm người trước mặt, nhếch miệng lên vẫn vui vẻ như cũ, chẳng qua là trong trông mắt sâu không cảm xúc, Hạ Từ Ca cụp đầu xuống, ở nơi này có ánh mắt khinh miệt khiến cô không tự nhiên, thân thể từ trong ra ngoài rét lạnh một mảng.

"Tới đây." Thanh âm lạnh lạnh như thường ngày, chẳng qua khiến cô rất sợ. Từ Ca cảm giác toàn bộ khí lực của mình đều bị rút hết.

"Chung Nham, buông tôi ra." Từ Ca thanh âm cầu khẩn, giọng nói yếu ớt phảng phất sự vô lực.

Chung Nham nhìn cô một cái, rút cục theo lời buông lỏng tay ra.

Đi thẳng đến bên cạnh Mộ Diên, cô cụp đầu xuống như một đứa trẻ vừa mắc lỗi, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt cô khiến khuôn mặt cô càng thêm tái nhợt.

Mộ Diên đôi mắt lạnh chạm đến người cô, giống như đồ vật của mình bị xâm chiếm khiến anh tức giận, mòng môi lạnh lùng mở miệng, "Chung thiếu, chơi đùa cùng cô gái này có cảm giác như thế nào?"

Ác ý giễu cợt, từ sâu trong thân thể cô rét run lên, Từ Ca cắn chặt hàm răng mới có thể tránh khỏi sự run rẩy.

"Chung Nham, A, các người đều ở đây sao? Mới vừa rồi Từ tổng đã rời đi." Giọng nói mềm mại từ đằng sau vang lên.

Chung Nham thấy cô gái kia chạy tới, đi thẳng tới, gần tới Mộ Diên, môi của anh ta hơi nhếch lên, nhìn về phía Mộ Diên trong trông mắt tràn đầy sự khiêu khích, cười khê, "Mộ tổng dạy dỗ quá kém."

Hạ Minh Châu đến gần Chung Nham, khoác tay anh ta, trông mắt quét qua Mộ Diên cùng Từ Ca, nhẹ giọng hỏi thăm, "Thế nào?"

"Không có gì, ôn chuyện cũ mà thôi."

Hai người cùng rời đi, còn sót lại cô tay chân đang luống cuống đứng một bên.

Mộ Diên cả người tản ra hơi thở nguy hiểm khiến Từ Ca không mở miệng được, cũng không dám đến gần, người đàn ông này đang tức giận cô không muốn chọc anh, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cái cảm giác bị người ta nhìn với ánh mắt khinh miệt, khiến Từ Ca không thở nổi.

"A."

Lấy dũng khí, Từ Ca tiến lên từng bước, tay mới vừa lộ ra đã bị đẩy, không có chút phòng bị nào cả, Hạ Từ Ca lao đảo một cái ngã ngổ trên mặt đất, khuỷu tay đập xuống sàn nhà, đau đớn kịch liệt trong nháy mắt lan tràn, nước mắt không khống chế được nhỏ xuống.

"Tôi không có thói quen dùng chung đồ với người khác." Nhẹ kéo ống tay áo, Mộ Diên nhìn Hạ Từ Ca, trong đôi mắt lạnh nhạt vô cùng, ẩn sâu cảm xúc, không nhìn ra sự phẫn nộ của anh, chỉ là không vui mà thôi.

Đúng vậy, không vui, đó là khi bị ai đó xâm chiếm cái gì thuộc về mình.

"Thế nào, nhanh như vậy đã muốn tìm kim chủ khác? Hạ Tử Ca, nếu muốn sống ở bên cạnh tôi, liền an phận đi." Khinh miệt nói xong, anh nghiêng đầu bỏ lại cô ở đó, rời đi.

Ngồi dưới đất, Tử Ca nhẹ nhàng lau nước mắt, cánh tay đau đớn, khóe miệng hiện lên nụ cười thê lương.

Ra khỏi sở hộ, nhìn những chấm nhỏ đầy trời, không biết bọn họ có thể hiểu được cô không? !

Ngước đầu, nhìn những ngôi sao trên trời, cô cười.

Cô đã từng rất thích ngồi ở trên sân cỏ nhìn ngắm ngôi sao trên bầu trời, nhưng bây giờ không có ai bên cạnh, mọi chuyện cô đều chịu đựng một mình, khiến cô mong muốn có được cảm giác lãng mạn một chút thôi cũng được.

Cô tự giễu cợt mình, lúc cô thương tâm sẽ nhẹ giọng an ủi, lúc cô mệt mỏi sẽ có một vòng tay ấm áp ôm cô vào trong ngực, khi đó cô sẽ đi tuyên bố với mọi người trên thế giới "Tôi rất hạnh phúc"

Chung Nham, Chung Nham, Chung Nham. Cái tên này cô ngày ngày treo ở ngoài miệng, kêu bao nhiêu lần cũng không ngại, trong trí nhớ là cái ôm ấm áp, thì ra là điều không thuộc về mình

"Chung Nham, người anh thích là em, đúng không?" Ngày đó, cô hỏi anh ta, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá chiếu vào người cô. Rõ ràng trời đang sáng như vậy, cô lại không cảm giác được chút ấm áp nào; rõ ràng người quen thuộc như vậy, cô lại không thấy quen thuộc chút nào.

Tay của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng thăm thẳm, nhưng đôi mắt lạnh tanh, anh ta nói, "Hạ Tử Ca, cô chỉ là thể thân của Minh Châu mà thôi, tôi tại sao lại yêu cô được chứ?"

Điện thoại di động vang lên, chấn tỉnh suy nghĩ của Hạ Tử Ca, gió lạnh thổi qua, cô đột ngột rùng mình, về mặt khôi phục mấy phần.

"Tiểu thư, phu nhân bệnh đã ổn định, nhưng còn cần quan sát mấy ngày, bệnh viện thúc giục nộp viện phí, cô xem nên trở về một chuyến đi. Hơn nữa, phu nhân tính khí càng ngày càng kém, tôi đã lớn tuổi như vậy"

"Trương mị, " Tử Ca hít sâu một hơi, giọng nói vững vàng cắt đứt giọng nói ở đầu dây bên kia, "Hai năm qua khiến bà chịu nhiều ủy khuất rồi, nhưng mẹ cháu nhìn thấy cháu tính khí càng không tốt, ảnh hưởng đến thân thể. Bà đã ở với mẹ cháu lâu như vậy có thể thích ứng được, bà thông cảm cho cháu một chút. Như vậy đi, cháu mỗi tháng sẽ cho bà thêm năm trăm khối, coi như là hậu tạ ."

"Ai nha, tiểu thư, cô xem, tôi không phải là ý này."

"Trương mị, chớ nói nữa, cứ quyết định như vậy, ngày mai cháu sẽ trả tiền viện phí trước, cháu đang bận một số việc, mấy ngày nữa sẽ đến sau."

"Được, được rồi, cô ở đây chú ý giữ gìn thân thể."

Cúp điện thoại, Tử Ca lấy tay châm một điếu thuốc, hưng hăng hít một hơi, mùi cay sặc lên mũi, "Ho khan một cái ho khan. Ho khan một cái ho khan."

Ho khan một chút, ho khan đến khóe mắt đều có nước, "A. Ngay cả khói cũng khi dễ ta rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lữ phương

"Mộ Diên, anh nổi điên làm gì? Lão Tử nửa đời sau tính, phúc của ông ấy đều bị anh phá hủy!" Nhìn người đàn ông đánh điên cuồng vào bao cát, Lữ Phương cơ hồ muốn nổ tung.

Anh khổ sở dùng hai tháng để kết thúc các kế hoạch bên kia, thật vất vả trông được về nhà ôm lão bà, đang lúc nửa đêm bị người khác liên hoàn đoạt mệnh gọi dậy, kéo ra ngoài.

Còn không muốn người ta sống nữa, thật bất mãn, còn người đàn ông kia đang phát tiết lên bao cát, hàm răng cắn khàn khàn vang lên, bộ mặt anh tuần đầy buồn bã, một đôi mắt tràn đầy lửa giận, trong miệng liên thoảng phát ra âm thanh tào lao.

Liêu Tuấn Vĩnh ngồi ở một bên nghỉ ngơi đôi mắt mang vẻ hứng thú, khuôn mặt luôn luôn ôn đạm nho nhã vui vẻ, xung quanh bắt động, Lữ Phương thấy thế càng thêm nổi giận.

Một cước đá vào đùi Liêu Tuấn Vĩnh, gào khóc kêu, "Này, lão Đại giờ trò quỷ gì vậy?"

Đặt mông ngồi bên cạnh Liêu Tuấn Vĩnh đáp, "Tôi tới đây được bao lâu rồi?"

Liêu Tuấn Vĩnh giờ cổ tay lên liếc đồng hồ, "Khoảng một giờ, thường thức màn biểu diễn một giờ hai mươi hai phút"

Được! Lữ Phương nâng chân lên khỏi mặt đất, thân thể khoa trương lung lay một cái, lại thấy Liêu Tuấn Vĩnh bình tĩnh, anh ta không ổn định được, "Đến tội cùng có chuyện gì?"

"Không biết." Thanh âm vang lên giữa bốn bề im lặng.

"Không biết, nhà người khản cấp gọi cho ta làm gì? Ta còn tưởng rằng xảy ra chuyện đại sự chứ!" Rõng sắp phun lửa ra rồi.

Liêu Tuấn Vĩnh nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, ngón tay nhẹ nhàng đẩy mắt kính, "Không có lý do, chẳng qua tôi không muốn làm người xui xẻo một mình nên rủ anh theo cùng."

Phốc -- Lữ Phương học máu! Thật là. Nghiệt chừng a!

Mộ Diễn từ trên đài đi xuống, toàn thân căng phồng lộ ra bắp thịt lực lượng, trên da thịt dính đầy mồ hôi bóng loáng, luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ như anh bây giờ nhìn nhếch nhác, lộ ra vẻ mặt không kiềm chế được, đôi mắt sâu lạnh thấy Lữ Phương đến nhàn nhạt nói một câu, "Tôi làm cái gì? Đừng nói với tôi cậu bị Tiểu Hiền đuổi ra ngoài."

"Không phải nói từ tối nay đã an bài mọi chuyện sao? Tại sao lại nói không thuận lợi?" Khẽ đẩy mắt kính, Liêu Tuấn Vĩnh hỏi anh sau một giờ hai mươi hai phút tập quyền.

"Có thể thuận lợi. Tôi chỉ là không ngờ tới Chung Nham cũng đến."

"Ồ? Chung Nham?" Ánh mắt yêu tà, Lữ Phương hăng hái hỏi thăm, "Tôi nghe Tiểu Hiền nói gần đây có một cô gái mới đến công ty, dường như cùng tên Chung Nham kia có quan hệ, thế nào, coi trọng người ta?"

Bàn tay đang lau mồ hôi bỗng dừng lại, Mộ Diễn trông mắt tới một phần, ánh mắt sâu lạnh không thấy rõ tâm tình của anh, chẳng qua là thanh âm nhàn nhạt, "Liêu, có nhiều kế hoạch chưa được hoàn thành, anh ta gần đây rất rảnh rỗi, giao cho anh ta đi."

"Được, không thành vấn đề."

"Này này, lão Đại, cậu không trượng nghĩa, tôi vừa mới trở lại."

Liêu Tuấn Vĩnh nhàn nhạt nhìn Lữ Phương, trong đôi mắt hơi có vẻ tỉnh ngộ, khóe miệng lại nhẹ nhàng khơi mào, có vài người xui xẻo là đáng đời, không oán trách người khác được.

"Liêu, nghĩ biện pháp đưa Hạ Xương Nguyên ra ngục."

Không để ý tới người khác, Liêu Tuấn Vĩnh hiểu liền liếc mắt nhìn Mộ Diễn, trầm tư một lát sau khẽ gật đầu, "Ở tù hai năm, lúc này muốn ông ta ra ngoài cũng không khó."

Mộ Diễn rời đi, Lữ Phương hỏi Liêu Tuấn Vĩnh, "Thế nào, lần này thật đúng là để ý nha? Cô gái đó là người như thế nào?"

"Gặp mặt rồi cậu sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cô trị giá bao nhiêu tiền

Chiếc xe xa hoa lao vút trong bóng đêm, thành phố không có một tiếng động, trong đêm tối nờ rộ ánh sáng ngọc ngà. Mộ Diễn cau mày, cái loại tâm tình mất khống chế khiến anh vô cùng khó chịu.

Anh không phải là người đàn ông ham mê nữ sắc, nhưng cũng không khắc nghiệt với bản thân, theo như nhu cầu giao dịch đối với anh mà nói lắng lo là chuyện bình thường. Mà ở trong mắt của anh, phụ nữ bất quá chỉ là công cụ âm giương, như thế mà thôi.

Nhưng đáng chết, cô ở trước mặt anh đây dựa cùng người đang ông khác không ngừng nghỉ, vừa nghĩ tới miệng cô sưng đỏ, đôi môi mỏng lạnh, con ngươi màu đen như có nước xoáy.

Quyền uy của anh, không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến.

"Đợi chút--"

Nhìn cửa thang máy ở trước mắt khép lại, Hạ Tử Ca lo lắng hô to, giày cao gót đập vào trên sàn nhà phát ra tiếng kêu thanh thúy .

Đáng chết, bị muộn rồi , Cô cũng không muốn bị Thường Minh Tự giáo huấn vì đi làm muộn. Bàn tay có lực giúp cô ngăn cửa thang máy lại.

"Thật xấu hổ, cảm ơn." Lấy tay đè xuống tầng lầu, Hạ Tử Ca mỉm cười cảm tạ, chẳng qua là khi quay người lại nhìn bóng người lúc nãy, khóe miệng đang cười liền cứng đờ.

Hạ Tử Ca không nói, tối ngày hôm qua anh lạnh lùng đẩy cô ra khiến cô lo lắng vô cùng, phảng phất cô chính là đồ vật thôi nát ngay cả đụng một cái cũng làm cho người khác cảm thấy bẩn, trong mắt anh chán ghét, vẻ mặt khinh miệt giống như cây kim ghim vào trong lòng của cô.

"Hạ tiểu thư luôn luôn như vậy. đúng lúc?" Thanh âm lạnh lùng khạc ra, tiếng nói êm ái không quá lớn, làm cho người ta đoán không ra tính tình của anh.

Mộ Diễm nhìn cô, chân mày cau lại, nhàn nhạt không vui thắm vào khóe mắt của anh.

Nếu như bình thường, cô nhất định phải nói lại một câu, phản kích cũng không sao, nhưng là bây giờ, cô lại một câu nói cũng nói không ra, tâm tình khẩn trương, cái loại cảm giác buồn buồn khó chịu để cho cô mở không nổi miệng.

Tối ngày hôm qua cô vì tiền viện phí của mẹ đã đi đủ mọi nơi vót vát, tìm nửa ngày cũng không tìm ra một người bằng hữu có thể cho cô vay tiền, chẳng qua chính là 5000 nguyên tiền viện phí quá nhiều so với cô, sinh hoạt dạo này của cô rất khó khăn khiến cô khổn khổ hơn.

Ở trong thang máy , thang máy đóng kín làm cho người ta cảm thấy không khí không truyền được đến đây, thật khó thở.

Đình--lầu 7

Hạ Tử Ca liếc mắt nhìn, nhanh chóng nhấn khép lại.

Thang máy lại một lần nữa khép lại, tiếp tục hướng về phía trước.

Mộ Diễm chỉ nhú mày, bất động cúi đầu nhìn cô, tràn đầy tò mò không biết cô muốn làm gì.

Cẩn rằng, Hạ Tử Ca xoay người lấy dũng khí nhìn về phía Mộ Diễm, trong đôi mắt nghiêm túc, "Mộ tổng, tôi muốn trả trước tiền lương hai tháng."

"Trả trước?"

"Tôi biết yêu cầu này không hợp lý, nhưng là. Tôi thật rất cần."

"Tôi cho là Hạ tiểu thư từ trước đến nay có biện pháp, chuyện gì cũng có thể giải quyết một mình được, không phải sao?" Mộ Diễm nói rất chậm, thanh âm rất nhạt, ngón tay thon dài nắm cầm Tử Ca, để cho ánh mắt của cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt lạnh như vậy, rõ ràng khóe miệng câu cười nhưng không thấy vui vẻ chút nào, Tử Ca sắc mặt tái nhợt, trong mắt mọi danh dự dần dần tiêu biến.

"Anh ra giá đi." Cẩn rằng nặn ra những lời này, Hạ Tử Ca quật cường nhìn chăm chú vào Mộ Diễm, coi như là hiểu anh sẽ nói những câu đã thương người khác, Cô cũng không cho phép mình trốn tránh.

"Ra giá? Hạ Tử Ca, cô cho rằng cô trị giá bao nhiêu tiền? Lại còn đòi ra điều kiện với tôi? Thân thể của cô? Thời điểm cô xin thả cha mình ra tôi đã dùng hết rồi, cô nói xem, cô còn cái gì đáng giá để tôi đầu tư?" Ngón tay thon dài từ cổ cô trượt xuống, ngón tay đẩy nút áo sơ mi của cô ra, tay để trên ngực cô, từ từ xoa nắn.

Hạ Tử Ca chỉ có thể cắn chặt hàm răng mới tránh khỏi sự khẩn trương. Cô miễn cưỡng cười, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm Mộ Diễm, thanh âm rất nhẹ cũng rất kiên trì, "Tôi có thể hiệp trợ anh lấy được mảnh đất ở Đàm Thành."

"Cô?" Mộ Diễm nhẹ nhàng nói, thu hồi bàn tay đặt trên ngực cô, trong đôi mắt khinh miệt khiến Hạ Tử Ca có chút bị thương.

Khăn trương nuốt nước miếng, Hạ Tử Ca nhẹ nhàng bỏ qua ánh mắt của anh, đôi mắt lạnh như vậy khiến cô sợ tất cả mọi chuyện sẽ bị nhìn thấu, mi mắt rũ xuống, lông mi che giấu tâm tình của cô.

"Chính quyền bên kia có quan hệ với ba tôi, tôi có thể đi xử lý. Tôi biết, anh có mạng lưới liên lạc, nhưng là cha tôi ở Đà Thành nhiều năm như vậy, tôi biết lúc nào thì tìm đến ai là có hiệu quả nhất."

Mộ Diễn mất hứng hăng nhìn chăm chú vào Hạ Tử Ca, trong đôi mắt như có nước xoáy khiến cho bất luận kẻ nào cũng đoán không ra anh đến tốt cùng đang suy nghĩ gì, đáy mắt tức giận khiến Hạ Tử Ca rùng mình.

Trầm mặc hồi lâu, đang lúc cô chuẩn bị buông tay, lại chợt nghe tiếng anh nói, "Muốn cầm tiền buổi tối đến Ngự cảnh quốc tế tìm tôi."

Thang máy lần nữa dừng lại, lầu 15, Mộ Diễn cất bước đi ra, "Nhớ, tôi không có thói quen xài chung đồ với người khác, Hạ tiểu thư cũng nên chú ý hành vi nghề nghiệp của mình hàng ngày."

Thang máy lần nữa khép lại, lấy tay nhấn số 7, Tử Ca cười một cái, cuối cùng miệng hóa thành một đường thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Muốn (một)

"Nơi này là công ty, công ty có quy củ của công ty, nếu như tất cả mọi người giống như cô ngày ngày đi trễ, thì chúng tôi làm việc kiểu gì." Vừa lên đến nơi Thường Minh Tự liền gây sự lửa giận xông thẳng đến chỗ Hạ Tử Ca.

Những nhân viên khác cũng làm bộ bận rộn tránh ra, nhưng vẫn không nhìn được tò mò nhìn.

Hạ Tử Ca cúi đầu nghe giáo huấn, vẻ mặt nhàn nhạt, đàn bà đánh nhau cũng chỉ vì một tên đàn ông, mà cô bây giờ cảm thấy đôi co cùng cô ta là không đáng. Ánh mắt Mộ Diễn nhìn cô trừ khinh miệt chính là khinh miệt, nếu như không phải là vì cuộc sống, cô cũng không bao giờ cùng bọn họ dây dưa.

"Này, cái gì về mặt là sao? Không phục sao?" Thấy cô mặt lạnh đáng sợ không sợ, Thường Minh Tự lửa càng thêm thiêu đốt đứng lên.

Hạ Tử Ca than thở, ngẩng đầu nhìn cô ta, "Thường quản lý, sáng hôm nay 10 giờ cô còn có chuyện phải thảo luận, hiện tại cô đã lãng phí nửa giờ trên người tôi. Rất xin lỗi, tôi hôm nay tới trễ, dĩ nhiên nếu như cô cho là tí nữa ở hội nghị có thể không cần chuẩn bị tài liệu, cô cứ tiếp tục giáo huấn đi, tôi không có ý kiến."

Thanh âm của cô không tự ti cũng không kiêu ngạo, Hạ Tử Ca có thể cúi đầu đối với Mộ Diễn, bởi vì cô muốn cầu cạnh anh, nhưng không có nghĩa là bất luận kẻ nào cũng có thể cười trên đầu cô.

Thường Minh Tự tức giận, Cô hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Tử Ca một cái, "Vậy cô còn không mau một chút chuẩn bị đi."

Câu nói vừa dứt tiếng giày cao gót đi vào phòng làm việc.

Một ngày công việc bề bộn nhiều việc cũng rất phong phú, nhưng càng gần tới lúc tan việc, Hạ Tử Ca tâm tình như đang nhảy múa, thời gian trôi qua làm cô thấy phiền não.

Khẩn trương. Cô biết tối nay điều đang chờ đợi cô là cái gì.

Lần trước, cô còn không biết anh, chỉ biết anh là khách ở CK, họ Mộ. Một đêm hoan ái xong đường ai nấy đi trở về nhà không liên hệ nhau.

Nhưng là, hôm nay, Cô cùng anh dây dưa không biết còn kéo dài tới khi nào. Hơn nữa, ghê tởm hơn chính là cô cư nhiên đang suy nghĩ nên mặc đồ lót gì cho hợp! ! ! Hạ Tử Ca, người không có thuốc nào cứu chữa được.

Trời đã tối, cô đến rất đúng hẹn, Hạ Tử Ca đầu óc có chút mơ mộng, bởi vì không biết chính xác anh ở nơi nào để đi vào, liền bị chặn ở bên ngoài.

Lúc này cô mới phát hiện, mình cư nhiên không có phương thức liên lạc với Mộ Diễn. Đứng một mình cô đơn, thân thể nhu nhược lại quật cường kiên trì, gió lạnh thổi qua cô nắm quần áo thật chặt, một đôi mắt đẹp nhìn về bầu trời đêm.

Sao lốm đốm đầy trời, màn đêm xinh đẹp mà ôn hòa, cô muốn chạm tay đến những vì sao ấy mà không thành.

Chiếc xe màu đen đi tới, hai ánh đèn quét qua, Hạ Tử Ca theo bản năng lấy tay che mắt, đèn xe chói mắt chiếu thẳng về phía cô.

Nắm tay lái, tay chợt đổi phương hướng, chiếc xe lưu loát dừng ở bên cạnh Hạ Tử Ca, cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, Mộ Diễn mất trầm tối thấy Hạ Tử Ca, môi của anh nhất quán mím chặt.

Cô mặc một bộ đồ mỏng, một chiếc áo sơ mi cùng chiếc quần đen, cô để tay trong túi, đứng ở một bên đèn đường, ánh đèn đánh vào bộ tóc xoăn màu

nâu của cô.

Ban đêm gió hơi lạnh, khẽ vuốt gò má, ánh mắt của cô mang theo sự nhàn nhạt cùng kinh ngạc lo sợ không yên nhìn về phía anh, Mộ Diễm hơi cong môi, hài lòng vì cô đến đúng hẹn.

"Lên xe." Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt phân phó, không có bất cứ thanh âm dī thường nào, nhưng Hạ Tử Ca trong lòng không khỏi run lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh một cái, ngoan ngoãn ngồi vào xe.

Trên người cô mang theo sự lạnh lẽo của đêm mùa thu, nhàn nhạt thom ngát. Cô tiến vào trong xe mà nhuộm dần cả buồng xe, Mộ Diễm liếc cô một cái, nụ cười trầm thấp từ trong lồng ngực tràn ra, "Thế nào, Hạ tiểu thư khăn trang như vậy sao?"

Hạ Tử Ca trong lòng ngẩn ra, tiếng cười của anh đầu độc lòng người, nhưng trong đôi mắt khinh miệt lại làm cho Hạ Tử Ca không cách nào coi thường, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở một bên tai, Hạ Tử Ca tựa đầu liếc chỗ khác, "Sẽ không."

Xe đi trong đêm tối, Tử Ca nghiêng đầu giống như vô ý nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, nhưng chỉ có chính cô biết phải đối mặt với Mộ Diễm lúc này trong lòng cô lo sợ không yên, vô cùng khăn trương.

Cô đoán không ra tính tình của anh, cùng anh giao dịch như đi trên một sợi dây, không biết lúc nào sẽ ngã xuống.

Tầng 11.

Hạ Tử Ca nhìn, từ từ leo lên trong lòng âm thầm ghi nhớ, người đàn ông này tựa hồ có thói quen ngạo mạn, đều đứng ở trên nhìn xuống, ngay cả chỗ ở đều ở tầng cao nhất.

"Thất thần là không tốt." Nhẹ nhàng bóp mặt của cô, cho đến khi ánh mắt của Tử Ca thấy được anh, mới hài lòng dừng tay.

Hạ Tử Ca lo sợ không yên, sau một khắc lại bị kéo ra khỏi thang máy, một tiếng mở cửa phòng xẹt qua, ánh đèn ngoài hành lang chiếu rọi vào bên trong phòng, căn phòng đóng lại, cả không gian là một mảnh tối tăm.

Đột nhiên bóng tối bao trùm khiến Hạ Tử Ca khăn trương néo chặt áo Mộ Diễm, ánh mắt lo sợ không yên, cố gắng phân biệt cảnh tượng chung quanh, hoàn cảnh xa lạ bởi vì không cách nào phân biệt được khiến cô càng thêm khăn trương.

"Cứ như vậy không thể chờ đợi?" Hơi thở của đàn ông phả vào tai, hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn trong mũi, Tử Ca hoảng hốt lui về phía sau lại đụng phải vách tường.

Lòng của cô hốt hoảng, không chế không được trái tim như đang muốn nhảy ra, chỉ có thể khăn trương hô nhỏ, "Mộ tổng. . . ."

"Mộ Diễm." Anh trầm giọng cải chính, bàn tay đặt lên trái tim đang kịch liệt nhảy múa của cô.

"A." Cô khăn trương tránh né, lại phát hiện mình không thể lui được nữa, hơi thở của anh từ từ đem cô bao trùm, không hiểu anh vì sao kiên trì như vậy bắt cô phải kêu tên anh.

Ánh mắt từ từ thích ứng với bóng tối, ánh mắt Mộ Diễm sáng quắc nhìn cô đang lo sợ, ngón tay của anh nhẹ nhàng sờ lên gò má nhăn nhui mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Muốn (hai)

Tử Ca khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, trong bóng tối mắt của anh loé sáng, ngón tay thon dài dọc theo cổ cô trượt xuống, quét qua từng nơi trên cơ thể cô, dò vào quần của cô, một tay kia nắm tóc của cô chế trụ sau gáy, đôi môi mỏng lạnh lẽo ép xuống.

Môi của anh mang theo vị lạnh nhàn nhạt, hôn lên bờ môi mềm mại của cô, cô kinh hãi bị anh hôn thật sâu, bá đạo mà cuồng nhiệt đem cô cắn nuốt.

Hô hấp dường như bị hút hết, bàn tay giam cầm ở đầu của cô, để cho cô không động được chút nào, bàn tay nhỏ bé đặt ở trên lồng ngực anh kháng cự, âm thanh nho nhỏ trong môi tràn ra.

Cô không thể hít thở!

Phút chốc, anh buông lỏng sự kiềm chế của mình, ánh đèn đột nhiên sáng lên, ánh sáng chói mắt khiến Tử Ca khó chịu nheo mắt lại, Cô đỡ ngực há miệng thở.

Một phòng sáng ngời, nút áo sơ mi đã bị cởi hết ra, nịt vú bị kéo xuống hai phần, hai nụ hoa màu hồng nhạt nở rộ trước ngực, ánh mắt mê ly nhìn về phía Mộ Diễm, phảng phất không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mộ Diễm chẳng qua chỉ cong môi, trong đôi mắt nồng nặc sự châm chọc khiến thân thể Từ Ca không khỏi rung mình, anh đặt tay trên vai cô, trong đôi mắt không có chút mê hoặc nào.

"Cô thật thấp hèn. Hèn hạ, xem dáng vẻ bây giờ của cô đi." Mộ Diễm tay đặt trên vai cô dùng lực, cả người cô bị anh xoay tròn, sau lưng là chiếc gương treo trên tường chiếu rọi toàn bộ thân thể của cô.

Mê hoặc mà dâm loạn.

Từ Ca mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, đôi môi hơi rung động. Cô âm thầm cắn hàm răng, cánh tay che trên người. Về mặt yếu ớt chợt lóe lên, tiếp theo mặt trắng như tờ giấy liền bình tĩnh. Hạ Từ Ca có thể không có gì cả, nhưng cô không cho phép mình yếu ớt ở trước mặt anh.

Xuyên thấu qua tròng kính Hạ Từ Ca nhìn chăm chú vào người đàn ông phía sau, đẹp trai anh tuấn, lạnh nhạt như vậy, cô rất muốn biết thứ có thể làm cho anh quan tâm đến tới cùng là cái gì? Tại sao anh có thể không thèm để ý chút nào xé nát sự tôn nghiêm của người khác? !

Khuôn mặt tươi cười, Từ Ca nhìn chăm chú vào người đàn ông trong gương đứng phía sau cô, ngón tay bắt mẫn ở ngực mở ra, mang theo sự mê hoặc, khẽ trêu đùa nụ hoa trước ngực, thân thể của cô mềm mại đụng vào thân thể cứng rắn của anh, chậm rãi giãy dụa khích bác, một tay ôm cổ anh.

"Tôi cho là ngài thích, phục vụ ngài là nghề nghiệp của tôi không phải sao?" Hạ Từ Ca không biết xấu hổ, bởi vì cô không còn mặt mũi để xấu hổ.

Đôi mắt của Mộ Diễm đột nhiên tối lại, anh mãnh liệt muốn. Ngắm nhìn động tác của cô mà hoàn toàn bị nổ tung. "Hạ tiểu thư từ trước đến nay cũng phục vụ người khác như vậy sao? Ai ở cùng cô cũng thật là có phúc."

Bàn tay đột nhiên kéo áo sơ mi của cô xuống, lấy áo sơ mi quấn lấy cổ tay cô, Hạ Từ Ca hai tay bị áo sơ mi quấn quanh ở sau lưng. Mộ Diễm lộ ra hơi thờ ơ nguy hiểm, trong đôi mắt sâu thẳm muốn cô. Hạ Từ Ca trong lòng kinh hoàng, tay cô không cách nào nhúc nhích, một đôi con ngươi rớt cục hiện lên vẻ tức giận, "Anh. Buông ra."

Chiếc lưỡi ở trên da thịt cô nhẹ nhàng lượn quanh, "Buông ra? Hạ tiểu thư không cảm thấy như vậy thú vị hơn sao?"

Thân thể bởi vì rét lạnh cùng sợ hãi khẽ run, bàn tay thô lỗ nắm lấy nụ hoa trước ngực, một trận tê dại vọt ra, Hạ Từ Ca khẽ nhếch cổ kim chế mình. Hai chân không tự chủ buộc chặt.

Nhận ra được thân thể cô có phản ứng, Mộ Diễm khước miệng tà nịnh cười sâu, bàn tay của anh dọc theo da thịt mềm mại dao động, một tay kéo nút cài, chiếc quần rộng thùng thình không cân xứng với thân thể cô trượt xuống, chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen trên da thịt trắng nõn, cổ họng Mộ Diễm khô khan, trên người huyết dịch đột nhiên bành trướng, toàn thân cứng ngắc căng thẳng.

"Không."

Hạ Từ Ca ánh mắt đóng chặt, khước miệng hô lên một tiếng không, lại không nói gì nữa. Trên người không có gì che chắn, anh lại quần áo chỉnh tề. Bây giờ ở trước mặt anh, cô yếu thế, thậm chí ngay cả một tia chống cự cũng không có.

Anh nóng bỏng cứng rắn đè trên bắp đùi của cô, cách lớp vải mỏng, cô thậm chí có thể cảm nhận được phía trên mạch đập đang nhảy lên, hai chân khẩn trương đóng lại, theo bản năng muốn thoát ra, lại bị anh kim chế. Bàn tay đi xuống tách hai chân đang đóng chặt của cô ra.

"Ừm. Không muốn." Mặt cô đỏ bừng, sẽ không dám nhìn bộ dáng của mình trong gương.

"Không muốn? Không muốn như thế nào? Như vậy?" Ngón tay của anh đụng đến nơi mềm mại của cô, muốn đem cô ép đến điên.

"A. Không." Hai tay dùng sức, bỗng nhiên hai chân lao đảo một cái ngay sau đó được anh nâng đỡ.

"Phụ nữ ăn ở hai lòng." Anh khẽ cắn bên tai cô. Hai tay của cô bị vây, hai cánh tay của anh là sự chống đỡ thân thể duy nhất mà cô có, hai chân bần rùn dọa người, Từ Ca trên mặt chuyển đỏ, khước mắt bị anh bức ra một giọt nước.

"Chớ, cầu xin anh." Thanh âm của cô thật thấp cầu khẩn, lại mang theo sự uyển chuyển, dụ hoặc

Đáng chết! Trán của anh gân xanh thỉnh thoảng nổi lên, hạ thân đau dữ dội. Chỉ tại cô mà thôi, anh không ngờ tới mình sẽ bị một cô gái ảnh hưởng như thế, ngón tay phát tiết tựa như nhanh chóng dao động.

"Ừ. A." Ngắm ngẫm chịu đựng. Tiếng rên đứt quãng từ trong miệng tràn ra, cô không chế không được thân thể đang nghênh hóp của mình, theo động tác của anh rên rỉ.

"Xem bộ dáng của cô một chút!" Bàn tay đột nhiên chế trụ ở cằm cô, bức bách cô mở mắt nhìn vào trong gương nữ, đôi mắt quấy rối, ánh mắt mong muốn. Cầu xin. Bất mẫn trống không, đôi môi hé mở, thân thể bị anh tùy ý đùa nghịch.

Cô bỏ qua một bên mắt, biết anh sẽ không bỏ qua cô, khẽ cắn đôi môi lại không chịu nhẹ giọng cầu xin tha thứ, bộ dáng quật cường của cô đã đốt lửa

trong lòng anh, tay của anh kéo chiếc áo sơ mi buộc ở tay cô ra, da thịt dán lên chiếc gương lạnh như băng, thanh âm tà ác dụ dỗ.

"Ngoan, thấy rõ ràng tôi muốn cô như thế nào!"

"Ách. . . ." Từ Ca chỉ kịp rên lên một tiếng, hai tay mới vừa được tháo bỏ, anh liền không thương tiếc chút nào đi vào.

"Đau!" Hạ thân cô đau rất, cảm giác tê liệt, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, hô hấp hỗn hển một chút, anh càng không an phận thổi mạnh vào chỗ đau của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Muốn (ba)

"Đau!" Hạ thân cô đau rất, cảm giác tê liệt, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, hô hấp hỗn hển một chút, anh càng không an phận thổi mạnh vào chỗ đau của cô.

Thân thể dán chặt trên gương ngón tay hơi dùng sức trắng bệch, chân mày bởi vì đau đớn mà khóa chặt, động tác của anh thô bạo mà cuồng dã, không có chút thương tiếc nào, Từ Ca cắn thật chặt môi dưới, kìm chế đau đớn.

Thật là đau, thật thật là đau. Cái trán mịn mướt.

Hết thấy yên lặng, khi anh rút người ra rồi đi lúc, thân thể của cô mềm nhũn dọc theo chiếc gương chảy xuống, bộ tóc dài che đi khuôn mặt trắng bệch không thấy được nét mặt của cô, chỉ có ngón tay rất nhỏ run rẩy tiết lộ tâm tình của cô.

So sánh sự chật vật của cô, còn anh chính tề làm cho người ta phẫn hận, Mộ Diễm thân thể cúi thấp, thanh âm tình tảo làm cho người ta lạnh lòng, "Hạ Xương Nguyên sắp ra tù, mấy ngày nữa cô trở về Đàm Thành, cô biết phải làm cái gì rồi chứ?"

Hạ Từ Ca đem quần áo bọc trên người. Thân thể trần truồng, cúi thấp đầu không liếc nhìn anh một cái, Mộ Diễm chỉ thấy cô lao đảo nghiêng người chạy vào phòng, đập vào cửa hai cái, cuối cùng lách mình vào phòng tắm.

Động tác của cô hốt hoảng mà run rẩy, mang theo sự yếu ớt. Mộ Diễm con người chìm xuống một phần, trong lòng có một khối run rẩy, anh hơi cau mày, cảm giác thương tiếc.

Thương tiếc? Đôi môi mọng cong lên, đề xuống sự khác thường trong lòng, Mộ Diễm chưa bao giờ đem những thứ này bỏ vào trong lòng, người có thể làm cho anh thương tiếc mấy năm trước đã bỏ đi.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, cô luôn chịu đựng khiến Mộ Diễm phiền não đứng lên, con người mờ tối một mảng cơ hồ muốn nhìn thấu cửa phòng tắm.

Đứng ở trong phòng tắm đầu tóc bù xù, mặc cho nước chảy ào ào cọ rửa thân thể của mình, trong lòng cảm thấy không cam lòng cùng bất đắc dĩ khiến cô vô lực lại ủy khuất, lệ trong đôi mắt chảy xuống, hàm răng khê cắn môi anh đào ngăn từng tiếng thút thít, rồi lại không chế không được. Ngẹn ngào vang lên hoà cùng tiếng nước chảy bi thương.

Từ Ca không hiểu, tại sao cuộc sống của cô lại khó khăn như vậy, nỗi khổ trong lòng cùng nỗi oán hận không thể chia sẻ cùng ai, chỉ có thể cắn môi nuốt xuống.

Từ phòng tắm đi ra ngoài là lúc cô đã thu thập xong tâm tình của mình, đôi mắt hơi sưng đỏ khiến anh chứng thực những gì nghe là không sai, Mộ Diễm chớp mắt một cái, mới chậm rãi rời đi.

Thân thể cao lớn ngồi ở trong phòng khách xa hoa, khuôn mặt của anh lạnh lùng, ngồi ở đó không nói lời nào khiến cô áp lực, trước mặt anh là một khay trà trên đó để một xấp tiền mặt màu đỏ.

Hạ Từ Ca liếc mắt nhìn, thò người ra cầm lấy, mắt của cô sụp xuống, lông mi khẽ run, "Mộ tổng, tôi đi trước."

Thanh âm mang theo chút đau đơn, cô nghiêng người bước qua, lại bị anh ôm lấy.

"Thế nào? Không cam lòng?" Thanh âm của anh thật thấp nghe không ra tâm tình, thậm chí Mộ Diễm chính mình cũng không biết anh đột nhiên giữ cô ở lại làm gì, không phải là châm chọc còn là. Những thứ khác, ngay cả anh cũng không phân biệt được.

Chẳng qua là đang nhìn đến đôi mắt sưng đỏ của cô, không nhìn được ngăn cản cô, chờ lúc hiểu được mình đang làm gì, tay của anh đã để trên cổ cô.

Hạ Từ Ca thân thể hơi run lên, Cô kinh hoàng đứng lên, khóe miệng kéo ra một nụ cười tự giễu, "Như thế nào? Chuyện Mộ tổng phân phó Hạ Từ Ca nhất định làm được."

Nói xong, Cô hoảng sợ mở cửa phòng chạy vội ra ngoài.

Đột nhiên không gian trống không, Mộ Diễn nhìn đôi bàn tay rỗng tuếch hơi ngẩn ra, cô cười khiến anh đau lòng

Nhưng bỗng chốc sự do dự trong đôi mắt tiêu tan, đôi môi mỏng mang theo sự lạnh lùng trong đêm tối lảng lạng nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Liên hoan (1)

"Sớm vậy"

"Sớm, Lâm tỷ." Khẽ gật đầu, Hạ Từ Ca thong dong nhảy vào thang máy lễ phép chào hỏi.

Chiếc áo sơ mi che lấp đủ thứ, đứng ở Mộ thị khuôn mặt Hạ Từ Ca đã bình tĩnh lại, từng vết thương ngày hôm qua đã bị ánh mặt trời chiếu rọi tan thành mây khói.

Những thứ đau đớn kia chỉ có thể ở trong đêm nở rộ, dưới ánh mặt trời cô vĩnh viễn tự tin kiêu ngạo mà xinh đẹp.

"Nghe nói Lữ Phương trở lại."

"Phải không? ! Thật tốt quá!"

"A, cô cao hứng cái cái gì, đừng quên anh ta đã có chủ, Trợ lý Chương nên cao hứng mới phải."

"Ngoan ngoan ở nhà tìm người đàn ông khác đi."

"Như đã nói qua, đối với anh ta tôi còn cảm giác một chút, chứ mấy người kia thì"

"Chủ yếu là Mộ tổng quá lạnh, trời ạ, tôi mỗi lần bị anh ấy nhìn một lát thân thể cũng đông cứng run lên, chỉ sợ làm sai."

"Cô coi Mộ tổng như dã thú vậy, đàn ông chính là phải lạnh lùng mới được."

Ha ha.

Một đường hướng về phía trước thang máy, nghe tiếng họ cười giòn, Hạ Từ Ca cười duy trì sự lễ phép vui vẻ, nhưng không có ý định nói chuyện cùng.

Lữ Phương? Đến Mộ thị cô còn chưa từng nhìn thấy anh ta, nhưng lại là một nhân vật vang dội mọi nơi. Liên quan đến Mộ Diễn sao? Đang suy nghĩ Hạ Từ Ca đột ngột dọa mình giật mình, nhanh chóng hồi thần. Đi ra ngoài thang máy, cô cho rằng anh không phải là băng, mà là một con báo, nếu như anh muốn sẽ hiện lên vẻ ưu nhã, nếu như anh không muốn, sẽ đem con mồi xé nát.

Chỗ sâu nhất trong thân thể bắt đầu đau, Hạ Từ Ca khẽ xoa mi tâm của mình, không để những suy nghĩ này quấy nhiễu.

Phòng nhân sự điều lệnh xuống, Từ Ca đang sửa sang lại văn kiện, Thường Minh Tự chẳng qua nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh nhạt mà sắc bén, "Bộ nhân viên giám đốc Liêu tìm cô nói chuyện."

"Được." Khẽ lên tiếng, Từ Ca chưa từng ngẩng đầu, Cô bây giờ cũng không biết nên dùng biểu tình gì đối với Thường Minh Tự.

"Hạ Từ Ca, một lát giao tiếp xong. Cô quay lại đây, dù sao cô cũng là nhân viên ở đây" dừng một cái, Thường Minh Tự cười tươi nét mặt vui vẻ, "Lý Hà, cô thông báo cho mọi người, tối hôm nay sau khi tan việc vì tiễn Hạ Từ Ca, tôi mời khách."

Con mắt kinh ngạc nhìn về phía Thường Minh Tự, vì tiễn cô đi?

"Oa, quá tuyệt vời, như vậy tối nay muốn cuồng loạn một bữa, hiếm khi được Thường quản lý mời khách nha." Mấy người nhìn về phía Thường Minh Tự trên mặt nở nụ cười, cũng yên tâm ồn ào nói.

Hạ Từ Ca nhìn mọi người nhiệt liệt như vậy, cúi đầu khẽ cười một cái, có lẽ cô thật quá nhạy cảm. Từ Ca ngẩng đầu lên nở nụ cười êm ái, "Tốt."

Trong nháy mắt mọi người cười vang

Nhưng một khác, ai cũng không thấy được sau vẻ mặt tươi cười của Thường Minh Tự chợt lóe lên tia lạnh lẽo.

Sáu giờ tối, đoàn người đứng lúc xuất hiện ở quán rượu nổi tiếng, mấy tiểu thư đều ra nghênh đón

Những người khác hiển nhiên rất hưng phấn, Hạ Từ Ca cười nhẹ không nói, nơi này mang theo vẻ xa hoa không hợp với cô

Hạ Từ Ca chọn một góc để ngồi, cô suy nghĩ về nhân vật chính, Thường Minh Tự không có tới đây, chẳng qua là gọi điện thoại nói để bọn họ gọi món trước, nên bọn họ lập tức đến.

Lý Hà tiến tới ngồi bên cạnh Hạ Từ Ca, dáng vẻ ngượng ngùng khiến Hạ Từ Ca cảm thấy đặc biệt thân thiết, mặc dù mình chẳng qua lớn hơn cô ta một tuổi, cô lại cảm giác mình không thể ngây thơ như cô ấy được.

"Tôi với cô ngồi cùng đi, bọn họ có thể uống rượu, tôi nhìn liễn sọ."

Hạ Từ Ca khẽ mỉm cười, "Không thể uống rượu được sao? Không có ai buộc cô uống đâu."

Hai người nhìn thấy Thường Minh Tự bước vào, xinh đẹp toả sáng như một minh tinh

Ánh mắt cô chạm ở cánh tay người đàn ông đang khoác tay Thường Minh Tự, Hạ Từ Ca nhón nháo, ngay sau đó rũ mi mắt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Liên hoan (2)

"Oa! Mộ tổng!"

Người đàn ông đứng bên cạnh Thường Minh Tự, cánh tay thon dài ôm lấy cánh tay cô ta. Hạ Từ Ca thừa nhận, anh nhìn rất bắt mắt, mặc dù lạnh nhạt thờ ơ như vậy, cũng không cản trở việc anh trở thành nơi tập trung mọi ánh nhìn.

Trong khoảng thời gian ngắn tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, đại gia rồi rít đứng lên nhường chỗ ngồi, Thường Minh Tự trên mặt mang vẻ đắc ý mà ngọt ngào cười, cả người đều dính vào trên người Mộ Diễn.

Mắt của anh quét quanh một cái, đang nhìn đến chỗ Hạ Từ Ca thì dừng lại, chân thon dài cất bước đi vào, Thường Minh Tự cùng anh ngồi xuống. Tháo xuống bộ mặt lạnh nhạt thường ngày ở công ty, mặc dù hiện tại từ trên người anh tản ra khí mát bức người như cũ, nhưng khóe mắt biết cười khiến mọi người không chịu nổi.

Không bị đặc biệt chú ý, Hạ Từ Ca khản trương hoá giải cảm xúc, cũng không khỏi mất mát, Hạ Từ Ca bật cười, mất mát cái gì chứ, thế nào cũng không tới phiên người cảm thấy mất mát.

Phần món ăn rất nhanh được dọn lên lên, cả quá trình Mộ Diễn vẫn là lễ độ mà xa cách, nâng chén ba lần xong tất cả mọi người buông chén ra chút, nói cũng nhiều.

"Thường quản lý, thường ngày công việc khó khăn xin cô chỉ giáo thêm, tôi mời cô một chén." Tiểu Trình nhân viên bộ quan hệ xã hội bung chén mời rượu.

"Tôi từ lượng rất kém, uống nửa thì không về nhà được mất."

"Sao có thể, Mộ tổng nhất định phải tự mình đưa cô trở về, cô lo lắng cái gì!" Những người khác vừa nghe Thường Minh Tự từ chối, mượn rượu mời ồn ào lên.

Từ Ca nhìn sang, chỉ thấy Thường Minh Tự gương mặt lộ ra vẻ nhàn nhạt đồ ửng, một đôi mắt xinh đẹp nhìn Mộ Diễn một cái, sau đó lấy tay cầm ly rượu lên, "Được rồi, tôi liền uống chén này"

Lời còn chưa dứt, rượu trong tay liền bị Mộ Diễn nhận lấy, "Tôi thay Thường quản lý uống."

Chén rượu nâng lên, một ly rượu màu lam, Mộ Diễn nâng chén ý bảo uống. Thường Minh Tự nhìn người đàn ông trước mặt mình, trong lòng dâng lên vẻ

đắc ý

Cô ta cũng biết, đàn ông giống như anh vậy, nhất định sẽ có rất nhiều phụ nữ vây quanh, nhưng là chơi thì chơi, cuối cùng, anh vẫn sẽ chọn một người bầu bạn cả đời.

Tiếng huýt gió liên tiếp, Hạ Tử Ca nhìn hai người không coi ai ra gì, ánh mắt có chút chua xót. Cô giơ tay lên dè khước mắt kìm chế mình, không tự chủ rung động.

Thình thoảng, thấy những cặp đôi ngọt ngào như vậy, khiến lòng cô thật sự bị thương. Cái ánh mắt dịu dàng, cùng nụ cười dưới ánh bình minh của ai đó nhìn cô, anh ta đã từng luôn đứng ở bên cạnh cô chân tình nói cho cô biết anh ta sẽ là nơi để cô dựa vào suốt đời.

Không hề nghi ngờ, Cô cứ như vậy tin, nhưng vì sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại vứt bỏ lời hứa ban đầu. Là vì anh ta đã quên hay lời hứa đã mờ nhạt rồi?

Chung Nham, nếu như anh không làm được cũng không cần cam kết với tôi, nhưng vì sao luôn cho tôi những lời cam kết rồi hung hăng xoá sạch đi.

Trong lòng đau thương, Hạ Tử Ca khước miệng cười bị thương làm cho ai nhìn thấy cũng không khỏi rung động.

Mộ Diên khuyếch mắt nhìn chăm chăm về mặt thất thần của Hạ Tử Ca, miệng cô cười khiến anh không khỏi phiền não, trên người chìm lạnh một phần, rượu không ngừng kích thích anh, bờ môi của anh nâng lên, "Có gì đó hơi đảo ngược, hôm nay nhân vật chính là Hạ tiểu thư, cô ấy phải đến Đàm Thành hoàn thành công việc, mọi người nên nâng chén chúc Hạ tiểu thư thuận buồm xuôi gió đi chứ."

Nói mấy câu đơn giản như vậy anh liền chuyển chủ đề, cánh tay bị Lý Hà khẽ chạm vào, Hạ Tử Ca mới thoát khỏi suy nghĩ của mình, nghe được lời Mộ Diên nhìn về phía anh đã thấy ánh mắt không mang theo ý tốt của anh, Hạ Tử Ca nhức đầu cau mày, anh không phải lại muốn bêu xấu cô chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bỏ thuốc (1)

Quả nhiên, tất cả ánh mắt đều chuyển về phía cô, nhìn một ly rượu đảo lại, Hạ Tử Ca trên mặt cười có chút không nén được giận, bên bộ giao tiếp từu lượng cũng rất tốt. Đó là nguyên nhân cô cùng Lý Hà trốn ở một góc

Có vài người uống rượu nhiều mặt sẽ hồng, nhưng uống quá nhiều sắc mặt sẽ càng tái nhợt, không chịu nổi từng chén từng chén một để trước mặt mình, Hạ Tử Ca khước miệng lễ phép nhưng trong lòng không khỏi tức giận.

"Hạ tiểu thư uống quá nhiều." Một người ngồi bên cạnh đột nhiên chen miệng vào. Hạ Tử Ca lệch đầu nhìn xem ai, hần và Cô cũng không quen, dường như là Phó tổng Vương, 40 tuổi, hơi hột không kém, từng nhiều lần bị lão bà đến công ty làm loạn. Từ Ca đối với hần không có cảm giác tốt, ánh mắt của hần mang theo sự xảo trá, một cái nhìn cũng làm cho người ta phải phòng bị.

"Nếu như không ngại, Vương mỗ thay Hạ tiểu thư uống này chén."

Lời của hần vừa rơi xuống, ánh mắt của mọi người cũng dần dần biến sắc, mang theo tình ngộ nhìn về phía hai người. Từ Ca cảm thấy Cô cũng say, nhức đầu vô cùng.

Mộ Diên mới vừa rồi còn lạnh nhạt bây giờ con người trở nên âm lãnh, khuyếch hắc trông mắt mang theo sự u ám trực tiếp hướng về phía Hạ Tử Ca, khước miệng cười, nhưng hết lần này tới lần khác trong mắt lạnh lẽo cùng một tia khinh miệt đập tới mặt cô.

Giơ tay lên vuốt mi, không để ý tới căn phòng đang gọn sóng, Cô khẽ đẩy lưng ghé dựa, "Thật xin lỗi, tôi đi rửa tay."

Được rồi, Cô biết nhiều lần lấy cớ rửa tay để thoát nạn, nhưng cô có thể làm sao đây? Vốn cũng không phải là thâm giao với ai thì người khác hiểu làm cái gì, dù sao Hạ Tử Ca cũng không có danh dự lâu rồi.

Lúc trở lại tất cả mọi người uống đều như nhau, Phó tổng đẩy tới một chén rượu, cô khẽ gật đầu coi như là đáp lễ.

Quầy rượu.

Từ chối không hết, Hạ Tử Ca đi theo đoàn người đi tới Quầy rượu, cảm giác ở quầy rượu chính là ăn chơi. Hạ Tử Ca nhìn đèn nê ông bắt mắt, không khí ở đây không hợp với cô.

Mộ Diên cùng Thường Minh Tụ cùng nhau rời đi, lúc Mộ Diên rời đi ánh mắt khinh miệt đặt trên người cô phảng phất như một tảng đá lớn đè trong lòng

cô, khiến cô muốn nổ tung.

Hạ Từ Ca cũng không hiểu, rõ ràng đôi mắt Mộ Diễm cô luôn có cảm giác mắt không chế.

Âm nhạc điếc tai như óc cùng ánh đèn lóe lên, khiến thân thể Từ Ca hoảng loạn, muốn ngất xỉu tại đây, Hạ Từ Ca khẽ nhìn quầy bar, nhìn những bóng dáng đang đưa trên sàn nhảy, thân thể mắt không chế bộc phát cảm giác mãnh liệt.

"Hạ tiểu thư, không thoải mái sao?"

Cố gắng mở mắt phân biệt người trước mắt, đưa vào mắt chính là Phó tổng Vương, khẽ buông lỏng tâm tình, Hạ Từ Ca nhẹ nói, "Không có sao, có thể uống nhiều quá, chỉ muốn ngủ một chút, Vương tổng, phiền ngài nói với mọi người một tiếng, tôi về trước."

Hạ Từ Ca chuẩn bị rời đi, "Hạ tiểu thư ở nơi nào? Tôi đưa cô trở về."

Một cánh tay đặt lên eo của cô, Vương Chấn Xa trong đôi mắt toàn là đắc ý rơi vào người Từ Ca.

Hồng bét!

Hạ Từ Ca ổn định thân thể, khoe miệng câu khôi lạnh lùng cười, đột ngột hỏi, "Vương tổng, ngài cho tôi đồ uống có vấn đề."

"Hạ tiểu thư, cô quá lo lắng, Vương tổng bắt quá là muốn đưa cô trở về mà thôi." Cánh tay lần nữa bò lên vòng eo Hạ Từ Ca, trong đôi mắt xấu xa nhìn một lượt không sót cái gì, Từ Ca trong lòng linh cảm không tốt, nội tâm dâng lên từng tia lạnh lẽo, thân thể càng ngày càng nóng. Hình ảnh Thường Minh Tụ lúc mời cô đến đây rồi đột nhiên bỏ chạy hiện lên trong đầu Từ Ca.

Cô ta nói, chơi vui về một đêm, coi như là lễ vật đưa tiễn cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bỏ thuốc (2)

Chương Tiểu Hiền nói không thể coi thường bất kì lòng đồ kị nào của phụ nữ, khi đó Cô xem thường, hiện tại báo ứng đã tới.

Từ Ca nhìn sàn nhảy và các đồng nghiệp, liều mạng giữ vững sự thanh tĩnh. Đầu ong ong ngất xỉu, thân thể dần dần chuyển hóa thành nóng ran, tay của đàn ông giống như thân mật để ở eo cô, muốn đem cô mang ra ngoài.

Quầy rượu ở lầu bốn.

Từ Ca một mặt cùng thân thể của mình kháng cự, một mặt kháng cự động tác của Vương Chấn Xa, sức lực quá mệt mỏi để cho cô chỉ muốn chửi má nó. Ngón tay sờ lên điện thoại di động trong túi, có thể tưởng tượng nửa ngày lại không tìm được bất kỳ người nào có thể giúp đỡ.

Mẹ kiếp, Tại sao hết lần này tới lần khác cô mua vé số đều không trúng? Lại toàn bốc trúng vào những thời điểm này?!

Ngón tay men theo điện thoại di động gõ tùy ý để xuống nút trả lời, khi bàn tay cảm nhận được điện thoại di động đã lưu thông, Hạ Từ Ca trong lòng nhất thời càng thêm khẩn trương một phần.

"Bỏ thuốc vào đồ uống của tôi, Vương tổng, người không cảm thấy thủ đoạn của mình quá hạ lưu sao!" Cô chiếm giữ hoảng sợ dương cao thanh âm, mang theo một chút xiu may mắn cùng một chút cầu nguyện, bất kể đối phương là ai, chỉ cần có một phần hi vọng cô cũng muốn thử một chút.

Mộ Diễm nắm điện thoại di động, ông nghe trong truyền ra giọng con gái để cho ánh mắt của anh đột nhiên lạnh lẽo, Thường Minh Tụ từ trong phòng tắm bước ra mặc chiếc áo choàng màu trắng, cổ áo hơi rộng mở, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn mềm mại, ánh mắt của nàng mềm mại tìm kiếm Mộ Diễm, thân thể xinh đẹp từng bước từng bước gần sát anh, cho đến cả thân thể cũng nhào vào ngực của anh.

Ngón tay thon dài chậm chạp nhẹ nhàng mở từng nút áo cho anh, ngón tay như có như không nhẹ tiếp xúc, mật mờ trên đầu. Ngồi ở trên đùi anh cô ta nhẹ nhàng vuốt ve vật cứng rắn của anh.

Tay của đàn ông chế trụ ở cằm cô, mắt lạnh lẽo không hề chớp nhìn vào đôi mắt Thường Minh Tụ, "Minh Tụ, cô làm cái gì?"

"Diễm, thế nào? Điện thoại của ai?" Trên người anh có hơi thở u ám khiến Thường Minh Tụ đột ngột dừng động tác lại, Cô kinh ngạc nhìn về phía Mộ Diễm, cẩn thận hỏi thăm.

Chung sống nhiều năm như vậy, Thường Minh Tụ không dám thể hiện cảm xúc lung tung trước mặt Mộ Diễm, nhìn bàn tay di chuyển đến tai mình, thanh âm trầm thấp khiến cô ta không khỏi áp lực, "Đàn bà quá nhiều chuyện tôi không bao giờ giữ bên mình, Minh Tụ, cô quá thông minh cũng quá đàn"

Trong điện thoại di động tiếng nam nữ rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Thường Minh Tụ, trong lòng của cô ta run lên, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì bề ngoài bình tĩnh, "Diễm, chuyện gì xảy ra? Em không hiểu."

"Ồ? Không hiểu?" Ngón tay của anh hơi dùng sức, khóe miệng lạnh lẽo cười, "Cô đi theo tôi bao lâu? Có phải tôi đã quá phóng túng đối với cô?"

Anh tức giận.

Giờ khắc này, Thường Minh Tụ rốt cục xác nhận Mộ Diễm đang tức giận.

Úm

Thân thể bị ném trên giường, sức nặng đánh thẳng vào khiến Hạ Tử Ca kêu rên một tiếng, ngón tay của cô nắm thật chặt ga giường, hô hấp thật sâu ức chế thân thể tê dại của mình.

Thân thể mập mạp đè lên người cô, hai tay dùng sức lôi kéo y phục của cô, bàn tay dọc theo đường cong lưng linh của Tử Ca, hơi thở nặng nề của hắn khuếch tán bên tai, "Bảo bối, thật đẹp."

Bàn tay đặt lên ngực cô, thô bạo vuốt ve, cái loại cảm giác kích thích đó khiến cô mất khống chế, trong lòng nòng nặc hận ý cơ hồ muốn đem cô đốt cháy, cắn chặt ở môi, đáy mắt quật cường không chịu khuất phục.

Cô nghiêng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt tinh táo cười nhạt, hắn cười gằn nhìn về phía Hạ Tử Ca, ngón tay hung hăng捏 ở trên người của cô.

"Giả bộ thanh thuần cái gì, cũng chỉ là gái ở CK mà thôi." Lời nói dơ bẩn từ trong miệng của hắn nhỏ ra.

Hạ Tử Ca chẳng qua chỉ cười lạnh mà thương hại nhìn hắn, "Ta chính là như vậy, so với loại người dơ bẩn như ngươi còn kém xa."

Một cái tát roi trên mặt Tử Ca, lực đạo mạnh đến nỗi khiến cô lệch đầu, trên mặt đau rất. Ngón tay liều mạng lôi quần jean trên người cô ra.

"Tiện nhân, buông tay!"

Sức lực cô không đủ chống lại hắn, vết捏 xanh đỏ ghê người, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Tử Ca trong lòng hi vọng bây giờ cô có thể như một giọt nước tan chảy hoàn toàn.

Ai tới cứu cô? !

Đáy lòng vô cùng tê lương, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, hết thấy đều chậm.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Bỏ thuốc (3)

Phanh!

Tiếng máy chụp hình răng rắc vang lên, không ngừng lóe lên tia sáng về phía hai người quần áo xốc xếch. Khóe mắt liếc thấy người ở ngoài cửa, Hạ Tử Ca trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Bọn họ tới không tính là muộn. Hạ Tử Ca cuống quýt kéo cái mền bao lấy mình, thân thể nóng ran, con đau bụng ập đến (Do bỏ thuốc nên bị đau bụng chứ nữ chính chưa bị ai làm gì đâu nha =)))). Sắc mặt tái nhợt, trên mặt không còn một giọt máu

"Mẹ kiếp, làm cái gì, các người là ai? Không cho phép chụp! An ninh, an ninh!" Vương Chấn Xa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa lớn tiếng kêu an ninh, sắc mặt dữ tợn tàn nhẫn dọa người, bọn chúng có lá gan đến đây chụp hình sao? !

"Người nào phái các người tới? Chấn sống phải không?" Mặc bộ quần, Vương Chấn Xa xông tới cướp máy chụp hình, tàn bạo uy hiếp.

Đau đớn ngày càng tăng, quật vào trên người Hạ Tử Ca, cô tránh không thể tránh chỉ có thể chịu đựng, ngón tay nắm chặt ga giường bởi vì dùng sức mà hơi trắng bệch, chuyện phát sinh ở đây mang tới sự chú ý, huyền não, nhục mạ từ từ truyền đến tai Hạ Tử Ca sau đó biến mất.

Tầm mắt từ từ nhỏ đi nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Nhắm mắt lại một khắc, có người chạy tới bên cạnh cô, đáy lòng dâng lên nụ cười nhạt, Cô còn không bị người ta hoàn toàn quên lãng.

Liêu Tuấn Vinh đứng ở trước giường bệnh nhìn cô gái trước mặt, cô hồ hững nằm đó trên người phẳng phất có tầng tầng sương mù, đem mình cách ly với mọi vật trên trái đất, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào; trong mắt cô có ý cười, ánh mắt mỉ hoặc câu hồn, nhưng anh ta lại không thấy được đáng về chân thật của cô; nụ cười của cô giống như mùa xuân. Diện mạo như vậy, làm cho người ta đoán không ra đâu mới là con người thật sự của cô, đâu mới là đáng về cô tự mình tạo nên.

Hiện tại, Cô lặng lẽ nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, một bên gương mặt sưng đỏ, đôi môi mím chặt lộ ra vẻ quật cường, cho dù là đang ngủ chân mày cũng nhíu chặt, đến tột đã xảy ra chuyện gì, để cho cô cũng không thể quên được.

Hồi tưởng lại buổi sáng lúc tìm được cô, Liêu Tuấn Vinh thở dài, anh ta thừa nhận, Cô khiến anh đau lòng.

"Hạ tiểu thư, đây là điều lệnh bên nhân sự, bổ nhiệm cô vì Mộ thị làm người phụ trách giao tiếp xã hội, đây là bản kế hoạch của cô sau khi ký xong lập tức trở về Đàm Thành, nếu như không có ý kiến xin mới kí tên."

Hạ Từ Ca cầm lấy, tay nâng bút ký tên mình vào, không có một chút do dự, thần sắc của cô lạnh nhạt mà không sợ, khiến anh ta không nhìn được muốn đi tìm tòi nghiên cứu tâm tình của cô.

"Liêu Tổng, còn có chuyện gì sao? Không có gì thì mời ngài về trước." Thấy Liêu Tuấn Vinh nhìn mình chằm chằm, Hạ Từ Ca tỉnh táo hỏi thăm.

Phục hồi tinh thần, Liêu Tuấn Vinh nhìn Hạ Từ Ca, ngón tay khẽ đẩy mắt kính, "Nghe nói tối hôm qua vì Hạ tiểu thư làm buổi tiệc rượu đặc biệt để tiễn cô, tôi trước chúc cô lên đường thuận buồm xuôi gió. Đây là điện thoại di động của công ty đưa cho cô, công việc của cô đều ở trong đây, bên trong có mã số của Mộ Diễm. Nếu như có bất kỳ chuyện gì anh ấy sẽ gọi điện hoặc nhắn tin báo cho cô."

Đây tới trước mặt cô là chiếc điện thoại di động màu trắng, điện thoại di động vô cùng xinh đẹp trang trí đơn giản, Hạ Từ Ca nhìn chằm chằm điện thoại di động hồi lâu, Cô mới cảm lên, nhẹ nhàng mở ra, quả nhiên chỉ có hai chữ Mộ Diễm.

Ngón tay dòi xuống, đè xuống tin tức. Bên trong chỉ ngắn gọn một câu nói, Vương Chấn Xa, xoá tên.

Hạ Từ Ca nhẹ nhàng cười một cái, cô hướng về phía Liêu Tuấn Vinh, khẽ nhếch mi, cười hấp dẫn, nhưng anh ta có thể cảm giác được có sự châm chọc cùng ưu thương trong nụ cười đó, cô nói mập mờ, "Liêu Tổng, tôi cũng biết ngài tìm tôi không chỉ đơn giản như vậy. Thật đáng ghét, các người thật yên tâm để cho tôi đi làm, cũng không sợ tôi thua thiệt, mất đi tâm thân hoa ngọc của đại cô nương, nếu như có bị sắc lang chà đạp các người cũng không phải hối hận cả đời."

Nói xong, Cô nhẹ nhàng nắm điện thoại di động trong tay, "Được, tôi biết." Nói xong gờ tay ý bảo anh ta đi ra ngoài.

Chẳng qua là, anh ta không ngờ tới Thường Minh Tự cũng sẽ nhúng tay.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Hôn trong mộng (1)

Trên giường bệnh sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi khô ráo, ngón tay nín thật chặt, phẳng phất đang ngủ cũng mang theo đau đớn. Hạ Từ Ca thường ngày cố ý uyển chuyển kiều mỹ, bây giờ chỉ còn lại sắc mặt suy sụp đắm vào lòng người.

Cửa phòng bệnh mở ra, người đàn ông mặc một bộ tây trang màu đen hơi thở lạnh lẽo đi vào.

Môi mòng mím chặt, thanh âm lạnh lùng mang theo sự đè nén tức giận truyền ra, "Chuyện gì xảy ra?"

"Thuốc này gây bệnh đau dạ dày. Lại uống quá liều, cộng thêm nhiều loại kích thích khác gây bệnh đau dạ dày." Liêu Tuấn Vinh nhẹ nhàng đẩy mắt kính, che giấu cảm giác đau lòng trong đáy mắt.

Môn lần nữa cửa bị đẩy ra, bác sĩ nam trẻ tuổi đi tới, không để ý tới người đàn ông đứng cạnh giường bệnh, đi thẳng tới chỗ Hạ Từ Ca kiểm tra, "Kì rượu, bỏ thuốc, uống thuốc cũng phải chú ý, đối với những loại thuốc kích thích nhất định phải thận trọng, nhất là thuốc kích dục, thuốc tránh thai nhất định không thể dùng, nếu không sẽ dẫn tới loét dạ dày, gây ra biến chứng viêm đường tiêu hoá." Dừng một cái, thu lại tiếng nói, bác sĩ nhìn Mộ Diễm một cái, "Tôi nói Mộ thiếu, anh đâu đến nỗi nào, không nên dùng xuân dược. Thuốc tìm cảm giác"

Dứt lời, anh ta liếc nhìn bên dưới Mộ Diễm...

Sắc mặt chìm một phần, Mộ Diễm chợt mở miệng kêu tên của anh ta, thanh âm nhàn nhạt, lại ngẫm có ý cảnh cáo.

"Phạm Húc Diệc."

"Được rồi, tôi chính là lời nói thật, cậu nếu muốn chiếu cố nhiều hơn cho việc buôn bán ngược lại tôi cũng không có ý kiến gì." Nhẹ nhún vai, Phạm Húc Diệc đẩy cửa đi ra ngoài.

Liêu Tuấn Vinh liếc mắt nhìn Mộ Diễm, "Mộ Diễm, cô ấy dù sao không phải là. Tôi đi tìm Lữ Phương xem một chút, sáng mai bên báo trí truyền thông liên có tin tức." Trề miệng một cái vẫn không thể nào đem lời nói ra, Liêu Tuấn Vinh thờ dãi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn cô gái nằm trên giường, sắc mặt bẽn nhợt thường ngày ít đi, ánh đèn chiếu vào mặt cô tái nhợt, nhìn qua hết sức yếu ớt. Yếu ớt? Mộ Diễm cảm thấy hai chữ này dùng trên người cô thật sự rất buồn cười.

Da mặt dày, không biết xấu hổ, ngoan cường giống như con gián.

Mặt của cô rất trắng, da thịt non mịn, lông mi dài ẩm đậm, hai mắt nhắm chặt che đi vẻ ngoài quật cường của cô. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mắt, sống mũi, cuối cùng dừng lại ở đôi môi khô ráo của cô.

Mộ Diễm nhìn môi của cô chuyển động mấy cái, lỗ tai gần sát, lại nghe Cô lẩm bẩm nói, "Nước".

Hạ Tử Ca ngủ vô cùng không yên ổn, thân thể của cô nửa nóng nửa lạnh, hai loại nhiệt độ tranh đấu với nhau, cố gắng muốn mở mắt lại không mở ra được, cổ họng đau không chịu nổi.

Cô cảm giác mình đang hâm băng, gió lạnh từ trong cổ áo thổi vào, khiến cô run lấy bầy; một lát cô lại thấy mình đi trong sa mạc, nóng bỏng cơ hồ muốn đem cô nướng lên, trên mặt trên người nóng vô cùng nhưng không có mồ hôi, cổ họng khô khan khó chịu.

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, Cô mừng rỡ phát hiện phía trước chính là ốc đảo, không kịp hình dung liền ầm ầm chạy tới uống nước.

Mộ Diễm môi dán lên môi Hạ Tử Ca, anh ngậm một hóp nước, vô ý thức lại đem môi của mình làm bình nước cho Tử Ca, đôi môi mềm mại hấp thụ môi của anh, từng điểm từng điểm hút lấy.

Mộ Diễm ánh mắt càng thêm u ám, con ngươi thoáng qua một đạo ánh sáng, anh vỗ nhẹ mặt của cô thấp giọng dụ dỗ, "Tĩnh tĩnh."

Khóe miệng của anh khẽ nhếch, nhìn lông mi của cô rung động, khóe mắt dính vào một nụ cười, "Nếu tỉnh liền mở mắt ra đi."

Thấy cô vẫn như cũ không muốn mở mắt, Mộ Diễm bàn tay để trên người cô chống đỡ thân thể của mình, môi lần nữa đặt môi cô, từ từ hôn, hơi thở toàn bộ ôm lấy Hạ Tử Ca, trong lồng ngực hơi thở như bị rút hết, hàm răng khẽ cắn môi của cô.

"Ừm"

Đôi môi đau đớn khiến Tử Ca mở mắt, nồng nặc tức giận hận hận nhìn chằm chằm anh, "Anh."

Hạ Tử Ca nổi đóa, người đàn ông này, anh không thể dùng thủ đoạn bình thường sao?

"Tĩnh?" Anh biết rõ còn hỏi, khóe miệng cười đáng hận làm cho người ta muốn xé roi.

Môi rung rung một cái, Hạ Tử Ca nghĩ đến mình bị hôn triền miên, trên mặt bỗng dưng đỏ lên, nhưng vẻ ngượng ngùng còn chưa đến một giây đồng hồ, chuyện lúc trước khi hôn mê đột nhiên trở lại trong đầu, Hạ Tử Ca cả người giật mình một cái.

Cơ hồ là theo bản năng, Cô chợt kéo chăn ra đi xem mình, khi phát giác trên người mình còn mặc một bộ đồng phục màu xanh lam cho bệnh nhân, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Diễm nhìn chằm chằm động tác của cô, ánh mắt vẫn đang ngắm cô. Lộ ra bên ngoài là cánh tay bầm tím, ánh mắt chìm một phần, hơi thở bẽn nhợt tán ra, bàn tay bắt được cánh tay Hạ Tử Ca.

"Là hấn làm?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Hôn trong mộng (2)

Mi mắt sụp xuống, cảnh tượng té xỉu khiến cho tim cô đập nhanh, lúc ấy Vương Chấn Xa đè ở trên người cô, cô tuyệt vọng trong đầu trống rỗng, coi như trước giờ những thứ cô xây dựng trong lòng đều bể tan tành, đối mặt với chuyện này vẫn không thể tiếp nhận được

Nhẹ bỏ qua một bên mắt, Hạ Từ Ca nhàn nhạt nói, "Không sao, mục đích của anh đạt tới là tốt rồi."

Cố gắng muốn rút cánh tay của mình về, lại bị Mộ Diễm nắm thật chặt, vì trên cánh tay có vết thương, cô cũng vô lực, sức lực đều đã bị rút sạch, thân thể mềm nhũn.

"Thế nào? Cô là đang oán giận tôi sao?" Thanh âm lạnh lẽo từ trong miệng truyền ra.

Hạ Từ Ca nhẹ nhàng lật người, để cho lưng mình hướng về phía anh, mặt biến mất ở trong ánh đèn, bên trong phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của hai người. die»nd«ank«eq»ydk«on

Hồi lâu, mới nghe được âm thanh mềm nhẹ của Từ Ca, "Mộ Diễm, anh ở đây ă nói hồ đồ sao? Tôi oán anh hay không, anh cũng sẽ không quan tâm. Thật ra thì tôi đối với anh có quan tâm hay không cũng chẳng có gì hứng thú. Tôi không oán hận bất kỳ kẻ nào, tôi chỉ là rất ủy khuất, thật sự ủy khuất. Tại sao hết lần này tới lần khác lại là tôi gặp phải chuyện như vậy"

Thanh âm của cô ở trong tối đêm tối nhẹ nhàng nhưng khó có thể che dấu sự ghen ngạo, Mộ Diễm không ngờ cô sẽ cùng mình nói những lời này, nhưng lời của cô còn đâm thẳng vào tim anh, không phải là rất đau, nhưng lại khó có thể bỏ qua.

Con người chăm chú nhìn Hạ Từ Ca, Cô nghiêng người hoàn toàn che đi nét mặt của mình, môi lạnh mím chặt, đoán không ra tâm tình của cô.

Từ Ca nhẹ nhàng cắn môi, nước mắt theo gương mặt lẳng lặng rơi xuống, không tiếng động chảy xuôi trong lòng cô, khó chịu cùng bị thương. Cô cũng không biết tại sao đột nhiên lại nói những lời này với Mộ Diễm, nhưng cô cảm giác nếu như mình không nói trong lòng sẽ khó chịu chết.

Trên thế giới có nhiều người như vậy, bọn họ có sự hòa thuận giữa cha và mẹ, sự ngọt ngào của người yêu, lòng tin cậy của bằng hữu, hạnh phúc của cuộc sống, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn những người khác hạnh phúc, yên lặng nhắm nháp nỗi đau trong lòng.

Hạ Từ Ca yên lặng khóc thút thít, cô cắn môi không để cho mình khóc thành tiếng, Cô biết hiện tại bộ dáng này nhất định xấu xí chết, nhưng cô lại không thể không được mình, ai tới cho cô một chút xiu ảm áp đi, ai tới cho cô một chút xiu ủng hộ đi. Cô khẩn cấp cầu xin đấy.

Mộ Diễm cúi người ngồi bên cạnh cô, ngón tay khẽ vuốt mắt cô, chạm tới giọt nước mắt đang lăn xuống, anh không nói được lời nào, trong lòng lạnh nhạt bị nước mắt pha loãng, ngón tay dọc theo mặt đến gò má của cô lau đi những giọt lệ.

Hạ Từ Ca khẽ cắn môi, Cô biết không nên, không nên dựa bên người đàn ông vô tình này, người đàn ông này đối với cô không thêm chú ý, nhưng là, cô lại không nhịn được muốn tìm kiếm sự an ủi. Chẳng qua chỉ là một chút xiu ảm áp thôi mà.

Đột nhiên quay mặt sang, Cô mang con mắt chứa đầy lệ nhìn anh, một tay chống đỡ đứng dậy, cánh tay bò lên cổ của anh, Cô cả người tựa sát vào trong ngực Mộ Diễm "Cho tôi dựa một chút thôi, ngày mai tôi sẽ trở về là tôi của mọi ngày."

Cô đang cho anh một cam kết, cô sẽ không tìm đến phiền toái, Hạ Từ Ca cho dù nhu nhược cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Chuyện cô đáp ứng với anh, cô nhất định sẽ làm được.

Mộ Diễm trong lòng đau thương, cô quật cường hèn mọn để cho anh không nhịn được muốn đi an ủi, bàn tay nâng lên đang chạm đến tóc của cô lại nhẹ nhàng trượt xuống. Bên trong phòng bệnh, hai người trầm mặc tựa sát vào nhau.

Trên người của anh có mùi nước hoa nhàn nhạt, nghĩ đến anh và Thường Minh Tự cùng lúc rời đi, Hạ Từ Ca khước miệng nhẹ dương lên, âm thầm cười nhạo mình, người đến tới cùng đang làm cái gì?

Buông tay cánh tay ra, hơi kéo ra một khoảng cách, Hạ Từ Ca xinh đẹp nở nụ cười lần nữa treo ở trên mặt, "Sạc điện xong, cảm ơn anh, Mộ tổng. Ngài đi thông thả, tôi muốn nghỉ ngơi."

Nói xong liền nằm xuống die»nd«ank«eq»ydk«on

Mộ Diễm nhìn cô nằm xuống để lại anh một mình, tròn mắt u ám không giải thích được, vừa định nói gì, lại bị tiếng chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt.

"Giải quyết, sáng mai đầu các tờ báo đều đăng tin." die»nd«ank«eq»ydk«on

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hôn trong mộng (3)

Mộ Diễm nhìn cô nằm xuống để lại anh một mình, trông mắt u ám không giải thích được, vừa định nói gì, lại bị tiếng chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt.

"Giải quyết, sáng mai đầu các tờ báo đều đăng tin."die»nd≡ank«equ»yd«on

Khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh, "Rất tốt, cậu biết nên làm như thế nào, tôi để cho bọn họ không còn đường sống." Mộ Diễm thanh âm trầm thấp như trước, nhưng toàn thân tràn ra sự tức giận ngút trời.

"Người xử lý như thế nào?"

"Chặt cánh tay của hắn, để cho hắn không còn tay mà dùng." Thanh âm sâu lắng như ở trong địa ngục, nếu xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của anh, sẽ phải bị trừng phạt.

Khóe mắt liếc thấy trên giường yên tĩnh, Mộ Diễm môi mím chặt thành một đường, trầm mặc chốc lát, "Hắn cậu có xem qua sao?"die»nd≡ank«equ»yd«on

"Không có, Tuấn Vinh đi xử lý, có vấn đề?" Lữ Phương kinh ngạc hỏi thăm Mộ Diễm, chuyện như vậy lại ảnh hưởng lớn đến Mộ Diễm sao? Anh ta không hiểu Mộ Diễm vì sao đột nhiên hỏi cái này.

"Này, không phải là đối với người nhà cô gái kia không đành lòng chứ. Phản đối, tôi trở lại còn không có gặp mặt một lần đây. Này."
Bên kia lời nhạo báng của anh ta còn chưa nói hết, Mộ Diễm lưu loát cúp điện thoại di động.

Nắm điện thoại di động tay hơi dùng sức, tầm mắt lần nữa rơi vào trên người Hạ Tử Ca, đôi mắt lạnh nhạt mang theo cảm xúc lẫn lộn, anh cứ như vậy lặng lẽ nhìn chăm chăm Cô, cho đến khi không biết nên xử trí như thế nào.

Thân hình cao to đứng trước giường bệnh, ánh đèn chiếu xuống, hồi lâu, Hạ Tử Ca nghe được thanh âm trầm thấp của Mộ Diễm, "Cô nghỉ ngơi cho tốt, nếu như thân thể không có sao, ngày mai trở về Đàm Thành."

Cửa phòng bệnh đóng, trong không gian chỉ có tiếng hít thở của cô, cô nhéo chặt cái ga giường, một tiếng đóng cửa đập vào tim Hạ Tử Ca khiến cô có chút run rẩy.

Cô nhớ lại, lần đầu nhìn thấy anh, anh ngồi trên ghế sa lon Italy, cô liếc nhìn ánh mắt của anh lạnh nhạt cùng nguy hiểm. Không muốn có quan hệ, lại thủy chung dây dưa ở một chỗ.

Nếu như Trương Đồng thích, tôi thờ ơ.

Anh nói ra những lời này, Hạ Tử Ca trong lòng cơ hồ sẽ phải tuyệt vọng. Người đàn ông này vô tình đến đáng sợ, không có bất kỳ người nào, sự vật nào khiến anh phải quan tâm.

Lúc ấy, Cô cắn răng nghiêng lợi không hiểu đến tận cùng thì dạng đàn bà nào mới khiến anh quan tâm, đến lúc đó cô cũng muốn xem bộ dạng của anh lúc đó. Vậy mà, hiện tại cô biết, giống như anh đứng ở trên cao giữa vòng vây của các cô gái, căn bản không ai khiến anh cảm thấy bị thương trong lòng.

Bất kể như thế nào, ngày đó anh vẫn không có đem mình giao cho Chung Nham, cô không phải là may mắn đấy chứ.

Ngón tay lạnh như băng nhẹ tiếp xúc mi tâm, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt. Hạ Tử Ca, vô luận như thế nào, anh quan tâm tất cả mọi người thì người cũng không có phần đâu. Rất tốt, giữa bọn họ có chẳng qua là giao dịch.

Anh thỏa mãn yêu cầu của cô, cô cũng vậy, Cô cũng thỏa mãn điều kiện của anh. Có gì nên oán, có gì nên hận?die»nd≡ank«equ»yd«on

Nghĩ đến sẽ phải cách xa nơi đây không quá nửa tháng, cư nhiên trong lòng sinh ra một tia lưu luyến, hoàn cảnh xa lạ khiến cô buồn.

Ngày mai, Cô sẽ trở về Đàm Thành. Ban ngày, thời điểm cô nhận được thông báo, Hạ Xương Nguyên mấy ngày gần đây ra tù. Cô muốn, cô muốn trở về thông báo cho mẹ biết, bất kể năm đó xảy ra chuyện như thế nào, cô vô lực giải thích, nhưng cũng không muốn kích thích cha mình nữa.

Ông không muốn gặp cô, vậy thì để ông không thấy cô đi.die»nd≡ank«equ»yd«on

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 38: Rời đi (1)

"Theo các tờ báo về kinh tế tài chính báo cáo lại, lãnh đạo Nam Bình thị lợi dụng ma túy uy hiếp cô gái bán dâm bên tập đoàn Mộ thị, đã bị nghi ngờ và bắt được, người này lên lút tiến hành giao dịch ma túy, cảnh sát đã tham gia điều tra, đây là hành vi xấu của lãnh đạo hiện đang được kiểm chứng."

"Người phụ trách bên quan hệ xã hội của Tập đoàn Mộ thị phát biểu thanh minh, Mộ thị định đem toàn lực hiệp trợ cảnh sát điều tra sự kiện này."

"Hôm nay tập đoàn Mộ thị mở hội chiêu đãi ký giả, để trả lời những câu hỏi của ký giả."

Nam Bình thị nổ tung vì tin tức truyền khắp đầu đường cuối ngõ, tin tức được đưa ra ngoài ánh sáng khiến các cổ đông rối rít kinh ngạc sợ hãi, tập đoàn Mộ thị luôn dẫn dắt Nam Bình về phương hướng chính trị, hơn nữa Mộ thị luôn luôn lấy các mặt báo ra làm hình tượng cá nhân bây giờ lại xuất hiện mặt tiêu cực này, làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Khiến người ta không hiểu Mộ thị đang xảy ra vấn đề gì, để cho tin tức này truyền ra ngoài, mặc cho các tin tức xấu đưa đến phía thị trường.

Trong khoảng thời gian ngắn cổ phiếu của Mộ thị đang là tiêu điểm chính, mấy đại gia rối rít suy đoán xuất hiện loại tin tức này sẽ ảnh hưởng đến Mộ thị, họ vô cùng thấp thòm lo âu.

"Ông chủ, đây là báo ra hàng ngày"

Mang theo chiếc kính dâm thật to, Hạ Tử Ca từ sạp báo cầm lên một tờ báo, Vương Chấn Xa đáng vẻ chật vật bị đăng ở trang đầu, phía sau hẳn là một cô gái, y phục khó khăn lắm mới có thể che kín thân thể, trên người với những vết bầm tím khiến người ta hiểu chuyện gì đã xảy ra, tóc dài che kín khuôn mặt cô, cũng không thấy rõ ràng khuôn mặt cô.

Mơ hồ, nhắc tới khiến cô đau lòng. Bộ dáng của cô cũng không đến nỗi, không có nhìn thấy mặt, cuối cùng cũng giữ được một chút mặt mũi cho mình.

"Mộ tổng, xin ngài nói một câu, hôm nay tin tức đối với Mộ thị đã ảnh hưởng như thế nào?"

"Nhân viên phát sinh chuyện có khiến thị trường chứng khoán của Mộ thị rung chuyển không?"

.

Trên ti vi, tia sáng huỳnh quang lóe lên, người đàn ông không nhanh không chậm xoay người, vóc dáng to lớn đứng giữa một đám người, lạnh nhạt trầm ổn khiến mọi người hoảng sợ

Đôi mắt vững vàng quét qua từng người ở chỗ này, thanh âm nói năng có khí phách, "Mộ thị phát triển như thế nào mọi người đều hiểu quá rõ ràng, có thể đi tới hôm nay tuyệt không phải nhất thời có vận may, Mộ thị cũng sẽ không vì vậy mà bị bất kỳ ảnh hưởng gì. Về phần tin tức sự kiện lần này, Mộ thị đem hết toàn lực phối hợp cảnh sát điều tra, nghiêm khắc theo luật pháp làm việc. Về phần các biện pháp cần kẻo, ký giả sẽ được nghe bên bộ giao tiếp trả lời."

Nói xong, tầm mắt của anh xông thẳng hướng tới ống kính, khẽ ním môi, ánh mắt kiên định nhìn thẳng ống kính, phảng phất ở đó có lời nhắn nhủ về lòng tin của anh

Hạ Tử Ca khẽ nâng đầu nhìn màn hình ti vi, mặt mũi anh tuấn, kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ, trên người là bộ tây trang ôm lấy dáng người cao lớn, trên mặt đem hết thảy mọi chuyện đều nắm ở trong tay, thông dong cùng trầm ổn.

Anh và Cô, phảng phất từ trước tới cũng không từng ngang nhau quá.

Tầm mắt từ trên màn hình TV rời đi, Hạ Tử Ca khẽ xoa cổ của mình, ngưỡng mộ một chuyện tình thật sự khiến người khác buồn thiu. Bước lên xe, thời điểm cô quay đầu lại liếc mắt nhìn sân ga, trống rỗng không có gì cả, Cô tới Cô đi, cũng chỉ là có một mình.

"Bộ giao tiếp làm ăn kiểu gì không biết, chuyện như vậy cũng để bọn chúng gây âm ỉ?!"

"Lời này có thể không nói, bộ giao tiếp cũng không thể biết hẳn đi làm chuyện như vậy. Minh không quản được mình mới phải đi bước này, đây mới là căn bản."

"."

Phòng họp Mộ thị, tiếng cãi vã liên tiếp vang lên, Mộ Diễn ngón tay nhẹ nhàng đập vào trên bàn hội nghị, con người chìm lạnh khẽ nâng lên, "Hiện tại, các người nói, chuyện này giải quyết như thế nào? Vương Chấn Xa cũng là lão già có kinh nghiệm trong công ty, cùng Mộ thị có đóng góp không nhỏ, nhưng hôm nay phát sinh chuyện như vậy, chúng ta cũng không thể không giải quyết. Trịnh lão, hẳn là ông một tay nâng đỡ, ông nói một chút đi."

Mộ Diễn nói xong, cả phòng họp bởi vì lời của anh hơi dừng một chút, trong khoảng thời gian ngắn yên lặng, ánh mắt của mọi người cũng đồng loạt nhìn chăm chú vào Trịnh Nguyên Sơn, cổ đông thứ hai của Mộ thị.

Trịnh Nguyên Sơn nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên kia, râu ria hơi run lên một cái, người đàn ông này tuổi còn trẻ mà khí thế bùng bùng, hơi thở hùng mạnh làm cho người ta kiêng kỵ.

Ông ta thậm chí có thể kết luận, chuyện này xảy ra với Vương Chấn Xa nhất định là do anh ở sau lưng bày ra, chẳng qua là ông ta không ngờ tới bộ giao tiếp yếu đến nước này, cho nên tin tức chặn lại không được.

Cặp mắt nhìn về phía Mộ Diễm, phảng phất dòm ngó xem anh còn có cái gì đỡ lưng ở phía sau. Mộ Diễm bình tĩnh nhìn thẳng vào ông ta, thanh sắc trầm ổn làm cho người ta kiêng kỵ, anh là quyết tâm muốn nhổ hết cánh tay của ông ta.

"Chấn Xa nếu đã xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng không nói được gì nữa, là do hắn không chịu thua kém ai. Nên làm cái gì bây giờ tùy vào mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Rời đi (2)

"Chấn Xa nếu đã xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng không nói được gì nữa, là do hắn không chịu thua kém ai. Nên làm cái gì bây giờ tùy vào mọi người. Nhưng là."

"Tốt lắm, nếu Trịnh lão đã nói vậy, Liêu Tổng cậu tới nói một chút về đề nghị của cậu đi." Đột ngột cắt đứt câu nói của Trịnh Nguyên Sơn, Mộ Diễm chuyển hướng sang Liêu Tuấn Vĩnh.

Anh sẽ không để cho lão hồ ly Trịnh Nguyên Sơn có bất kỳ có thể cơ hội nào giải vây cho Vương Chấn Xa, mà anh lại càng không cho phép hắn dùng thủ đoạn vụng trộm, anh nhất định phải diệt trừ Vương Chấn Xa.

Không nhìn tới vẻ mặt tăm tối của Trịnh Nguyên Sơn, Liêu Tuấn Vĩnh nhẹ nhàng đẩy mắt kính nói, "Theo quy định của công ty, đầu tiên là sa thải, nhưng nghĩ đến chuyện hắn ta bỏ ra nhiều công sức cho công ty, công ty sẽ cho đề cho hắn ta một khoản tiền. Nhưng là." Đang nói đến đề tài câu chuyện, Liêu Tuấn Vĩnh bắn một luồng khí thật sâu quắc ở Trịnh Nguyên Sơn, "Chúng ta lần này chắc chắn phải toàn lực phối hợp với cảnh sát để điều tra, nhưng nếu tra ra có bất kỳ tội danh gì. Trịnh lão, người so với chúng ta hiểu rất rõ"

Trịnh Nguyên Sơn sắc mặt càng thêm khó coi, Liêu Tuấn Vĩnh nói câu cuối rõ ràng có chứa sự uy hiếp. Ban đầu Mộ Diễm lấy sự tăng trưởng về mặt tiêu thụ là 30% làm giấy bảo đảm lợi nhuận, yêu cầu Bộ nhân viên cùng đưa vào hoạt động bổ nhiệm xem ai là người phụ trách, nếu như không hoàn thành được nhiệm vụ thì đồng ý bỏ số cổ phần đang nắm trong tay ra.

Trịnh Nguyên Sơn nghĩ là đám người trẻ tuổi thì làm được gì nên hờn. Ban đầu hắn đã nhận định Mộ Diễm sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ đặt ra, lại không ngờ tới mình sẽ bị ép đến tình cảnh bây giờ.

"Hừ, " bàn tay nặng nề vỗ vào mặt bàn, Trịnh Nguyên Sơn tức giận ngẩng trời nhìn cả đám, "Thế nào? Các người là đang chất vấn ta sao?"

Bàn tay vỗ trên mặt bàn khiến không khí căng thẳng đánh văng ra một trận nước xoáy, trong khoảng thời gian ngắn hai mặt nhìn nhau.

Mộ Diễm hiện là người đảm nhiệm điều hành Mộ thị, năm năm trước anh trở về nước tiếp nhận Mộ thị, cả xí nghiệp trước khi phá sản, đến khi nội bộ cạnh tranh nhau, cơ nghiệp lâu năm của cha anh bị hủy trong chớp lát. Mộ Thường Thanh đột nhiên chảy máu não nằm viện, cả Mộ thị đều dưới sự khống chế của Trịnh Nguyên Sơn.

Lòng lang dạ thú, dường như rất rõ ràng. Thương trường là chiến trường, người thắng làm vua người thua làm giặc. Chẳng qua Mộ Thường Thanh không cách nào tiếp nhận được người huynh đệ lâu năm ở sau lưng đâm mình một nhát, rồi lại không có cách nào kiểm chứng.

Năm năm, Mộ Diễm dùng thời gian năm năm để đi tới ngày hôm nay, anh muốn đưa Mộ thị trở lại hoạt động bình thường. Tới tay đã bắt được con mồi anh không thể nào buông tha.

"Trịnh lão, chớ suy nghĩ quá nhiều, Liêu Tổng là nhắm vào tôi đây, dù sao có thể để thủ hạ vụng trộm cắt đi một miếng thịt cũng không nhiều lắm." Lữ Phụng khoe miệng cười, một bộ dáng cả lơ phất phơ. Ban đầu Mộ Diễm phái anh ta đi ra ngoài, chính là vì muốn tìm một lỗ hổng trên người Vương Chấn Xa, để cho hắn ta có thể phách lối. Quá gian trá, không hổ là bằng hữu của anh.

"Người." Một hơi ngăn ở ngực, Trịnh Nguyên Sơn giận trừng trừng nhìn mộ diễm.

"Trịnh lão, người quá lo lắng. Bất quá chuyện tình đã đến nước này, cụ thể như thế nào còn phải đợi sự định đoạt bên phía cảnh sát, bọn họ đều là người dưới trướng của chúng ta, chỉ là cười giỡn chút mà thôi. Chấn Xa là người mang ra ngoài, người nên tin vào hắn." Mộ Diễm nhẹ gõ ngón tay lên mặt bàn, con người khê nâng, khoe miệng câu hỏi mang theo nụ cười lạnh, "Lữ Phụng, hội chiêu đãi ký giả về chuyện công bố xử lý, dù sao cũng là người của

cậu. Nếu như không có gì dị nghị, tan họp."

Giải quyết dứt khoát, Mộ Diễm dẫn đầu đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, Lữ Phương cùng Liêu Tuấn Vĩnh theo sát phía sau.

"Hạ tiểu thư đã trở lại Đàm Thành." Giống như vô ý, Liêu Tuấn Vĩnh nhàn nhạt nói.

Đang cước bộ phía trước, Mộ Diễm quay đầu nhìn về phía Liêu Tuấn Vĩnh, "Hạ Xương Nguyên lúc nào thì ra tù?"

"Ngày mai."

"Rất tốt, phía truyền thông ở Đàm Thành đã bàn bạc xong chưa?"

Khẽ thở dài một cái, Liêu Tuấn Vĩnh nhìn về phía Mộ Diễm, "Nhất định phải làm như vậy sao?"

Mộ Diễm hơi nghiêng người đối mặt với Liêu Tuấn Vĩnh, đôi mắt lạnh mang theo sự cảnh cáo, "Tuấn Vĩnh, đã làm thì không bao giờ quay đầu lại. Bất quá chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Ngày mai tin tức ở Đàm Thành, coi như là lễ vật tặng Hạ Xương Nguyên."

Khẽ đẩy hạ mắt kính, Liêu Tuấn Vĩnh không nói được lời nào, nhẹ nhún vai, "Được rồi, theo ý nghĩ của cậu đi."

Lấy được sự đồng ý, Mộ Diễm lần nữa xoay người đi, bóng lưng dưới ánh nắng mặt trời mang theo sự lạnh nhạt. Liêu Tuấn Vĩnh không có đuổi theo, Lữ Phương cũng ngừng lại, nhìn Liêu Tuấn Vĩnh trầm mặc có chút không hiểu.

"Này, các người đang làm chuyện gì bí hiểm sao?"

"Nhiều chuyện." Một cái túi đập vào bộ mặt kiêu ngạo của Lữ Phương.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Gièm pha (1)

Khu biệt thự sang trọng nhất ở Đàm Thành, Hạ Từ Ca ngẩng đầu lên ưỡn ngực đi qua, giày cao gót phát ra tiếng kêu nhẹ nhàng

Đây là thứ duy nhất Hạ gia có thể giữ lại. Gia đình của cô rất đặc biệt, cô là con gái đầu của Hạ Xương Nguyên, Hạ Minh Châu là đứa con gái thứ hai của Hạ Xương Nguyên, nhưng hai người không cùng một người mẹ sinh ra

Nói cách khác, Cô cùng Hạ Minh Châu đều là con gái riêng của Hạ Xương Nguyên, nhưng cũng từ một tay Tạ Phương nuôi lớn.

Vì bất đồng với Minh Châu, Cô không biết mẹ ruột của mình là ai, Cô cũng không quan tâm đến tột cùng bà ấy là người nào, Cô chỉ nhận định Tạ Phương mới là mẹ của mình.

Đi tới trước cửa biệt thự, Từ Ca mở cửa đi thẳng vào, mới vừa đẩy cửa, một đĩa sắt trắng men bay tới, đập một tiếng kêu trên đất. Nếu không phải do cô nhanh nhẹn, cái trán đã bị sưng một cục rồi.

"Cút ra ngoài! Chỗ này không hoan nghênh ngươi!" Âm thanh mãnh liệt từ trong phòng truyền đến.

"Mẹ, con chỉ mới bước đến cửa người đã biết là con, ném là để đuổi con đi, bằng không làm sao ném lại chuẩn như vậy được?"

"Cút! Chớ kêu tôi là mẹ, tôi không có đứa con gái như vậy" Tạ Phương nổi giận, một chút suy yếu cũng không có.

Từ Ca theo lời đứng ở một bên, ôm cánh tay chờ.

Quả nhiên một loạt cây chổi, đĩa, cốc, chén bay loạn lên như một cuộc đại chiến. Cô không nói tiếng nào đứng bất động, nghe Tạ Phương nhục mạ.

"Ngươi là đồ tiện nhân, hai năm qua ngươi đã làm cái gì? Tiểu thư đi bồi rượu ở quán bar, Hạ gia mặt mũi đều bị ngươi vứt sạch, ngươi còn đến đây tìm ta? Trên đường tùy tiện kiếm một con chó về nuôi, so với ngươi còn tốt hơn!"

Tạ Phương thờ hờn hển hai cái, Từ Ca suy nghĩ một chút không có mở miệng, tiếp tục nghe bà mắng: " Bao nhiêu công việc ngươi không làm, ngươi có còn liêm sỉ hay không? Hạ Từ Ca, ngươi biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào không?"

"Chẳng qua là bồi rượu, không có bán mình." Từ Ca chen vào một câu.

"Ngươi còn dám mạnh miệng? Ngươi xem một chút phía trên mặt báo đăng cái gì đây? Ngươi muốn giết chết ta sao." Thùng thùng tiếng bước chân vang lên, tiếp đến là một xấp báo ném vào mặt Hạ Tử Ca .

Nhặt tờ báo lên, trong đó là cô, cô híp mặt lại cũng thấy, quả thực miêu tả trong đây rất giống với hình ảnh được đăng

Thiên kim tiểu thư của Hạ gia suy đồi, từng tờ báo một là hình ảnh phóng đại, phía trên kia cô xinh đẹp trên chốc người, thân thể giống như thân mật rúc vào trong ngực đàn ông. Cuộc sống hai năm qua của cô đã bị bôi mốt lên từng phần.

Mà báo cáo mới nhất về chuyện gái mại dâm cũng là Mộ thị gièm pha, hình ảnh cô gái mặt mũi không rõ ràng, quần áo bại lộ.

Hạ Tử Ca sắc mặt trắng bệch, đáy lòng cười lạnh, Mộ Diễm anh quả nhiên rất khôn ngoan. Tờ báo trong tay bỗng nhiên bị nắm chặt, chỉ đợi cô bóp nát.

"Con chỉ là tôi thông báo mẹ, ba ngày mai ra tù, mẹ có thể lựa chọn đi cũng được không đi cũng được." Tờ báo trong tay nhẹ nhàng bay trên mặt đất, thanh âm của cô không vội không nóng nảy không nhanh cũng không chậm, thân thể dâng lên một trận run rẩy, "Đàn bà tức giận nhiều sẽ nhanh già, mấy tháng không thấy, mẹ già đi không ít. Mẹ hãy tự chiều cổ tốt với bản thân, con tôi đây chỉ muốn nói điều này mà thôi."

Tử Ca cúi đầu, nhìn ngoài sân đồ vật bị ném lung tung, thấy hình dáng một cái bầu rượu, nhặt lên.

"Ngươi xem một chút bộ dáng của ngươi đi, rõ ràng nhìn như gái điếm. Mang danh đại tiểu thư Hạ gia, đứng ở một bên không nói lời nào, bán cho người nào nhìn kia?" Tạ Phương mắng đủ rồi, thanh âm dần dần chìm xuống.

Tử Ca khom lưng đem bầu rượu đặt ở trước cửa: "Cái này là đồ cổ, mẹ giữ lại, chớ ném loạn."

Một con bàn tay nhẹ đưa tới, cầm bầu rượu lên, hung hăng đập vào đầu Tử Ca .

Tử Ca không có tránh né, trực tiếp đón nhận, sau đó truyền tới một chút nước cay xè. Cô sờ sờ, hoàn hảo không có chảy máu.

Hồi lâu không có động tĩnh. Cô nhẹ giọng gọi : "Mẹ --" cửa trước đẩy ra trước mặt cô.

Tử Ca đứng đó, nhích người tránh ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chớ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Gièm pha (2)

"Tiểu thư."

Mới vừa đi ra mười mấy thước, một tiếng bước chân vội vã chạy tới, vẫn là Trương mụ chiếu cố ngăn cản Hạ Tử Ca.

"Đừng gọi cháu là tiểu thư, gọi cháu Tử Ca." Chỉ có công chúa ở hộp đêm mới là tiểu thư, Cô chỉ bán rượu bồi rượu, không bán thân.

"Được rồi, Tử Ca, phu nhân không phải là cố ý , cô đừng quan tâm."

Tử Ca đôi mắt ửng đỏ, "Dạ, cháu biết. Trương mụ, hai năm qua khổ cực cho người rồi, mẹ có người phụng bồi cháu rất yên tâm, " đừng một cái, Tử Ca hỏi, "Trương mụ, trước khi tôi tới ai đã tới?"

"Ách?"

"Mẹ không thích xem báo chí." Cô chỉ vấn đề nghi vấn.

"Cái đó, Nhị tiểu thư đã tới, Cô ấy mang đến ."

Trên mặt sinh ra một tia lạnh lẽo, rất nhanh lại biến mất, cứng rắn đè xuống, Hạ Tử Ca tận lực giữ vững bình tĩnh, "Cháu không sao, Trương mụ bà trở về đi."

Trương mụ mặc dù gật đầu, nhưng đứng không đi, Tử Ca nghi ngờ nhìn một chút.

"Lần này cô còn không có đưa tiền."

"Người xem trí nhớ của cháu đi" Từ Ca lập tức áy náy, "Mới vừa bị mẹ mắng, cháu cũng quên sạch."

"Từ Ca --"

"Dạ?"

"Phu nhân chẳng qua quá nóng nảy, không giải toả được, thời gian lâu dài là tốt lên."

Hạ Từ Ca ngẩng đầu nhìn Trương mụ, hốc mắt hơi phiếm hồng, "Dạ."

Không giải toả được, có mấy người có thể hiểu hết? Ai cũng không biết hai năm qua cô sống hèn mọn như thế nào, cô có lúc cũng muốn chết, sống khó khăn như vậy cô không muốn. Nhưng, người xem, khó hơn nữa cô cũng đã tiến tới hiện tại được rồi.

Từ Ca nhìn sự yên lặng trên đường phố, nơi này trong trí nhớ của cô là nơi cô ngây ngô trong sáng nhất, cô đã từng vô số lần đi tới đi lui, mang theo sự ngọt ngào của một thiếu nữ, những thứ kia nhân nhạn hiện lại trong đầu, hồi tưởng lại khiến người ta đau lòng.

Ngón tay dọc theo tường nhẹ nhàng xẹt qua, phảng phất vuốt ve để ôn lại chuyện cũ, nhẹ nhàng phất qua những bụi hoa, lộ ra khoảng thời gian trước kia vẫn còn sáng rõ trong đầu, nhưng cô lại ở khá xa những thứ tốt đẹp kia.

Từ Ca từ từ đi, suy nghĩ bay tán loạn, trải qua mọi chuyện, khiến lòng cô mâu thuẫn. Hoàng hôn thật đẹp, cả đường phố yên tĩnh như thường, chợt sau lưng truyền đến tiếng xe hơi, càng ngày càng rõ ràng, hết sức phách lối.

Từ Ca quay đầu lại nhìn lại, một chiếc Land Rover chạy tới phía cô, tốc độ nhanh để cho cô sững sốt quên phản ứng.

Chiếc xe to lớn đụng phải người cô, tiếng thắng xe chói tay khiến cô chạy mồ hôi lạnh, Từ Ca ngón tay nắm thật chặt vào lòng bàn tay, thân thể cứng ngắc không thể cử động.

Cửa xe mở ra, một bóng dáng thon dài đã hướng về phía cô, nhanh nhẹn đi tới, động tác gấp gáp mang theo sự tức giận đi thẳng về phía Hạ Từ Ca, hai mắt thường ngày cố ý giữ vững sự tĩnh táo cùng ôn hòa, bây giờ lại tràn ngập sự tức giận, động tác của anh ta rất mạnh mẽ mà kịch liệt.

Đột nhiên, đôi chân thon dài hướng về phía cô đá một cái, Hạ Từ Ca hung hăng nhắm hai mắt lại.

Ba!

Úm Không có cảm giác đau đớn, giày da đá vào tường, người của cô bị anh ta đụng một cái dán vào vách tường.

"Thế nào? Sợ?" Chung Nham lạnh lùng chất vấn, ngón tay dè ở cổ cô, để cho cô không cách nào nhúc nhích.

Hạ Từ Ca nhắm chặt hai mắt lông mi hơi lay động, cũng không dám mở hai mắt ra, Chung Nham trên người dâng lên sự tức giận không kìm chế được hít cánh mũi của cô.

"Hạ Từ Ca, tôi thật muốn bóp chết em cho xong hết mọi chuyện." Anh ta cắn răng nghiền lợi hung hăng nói, ngón tay lại khẽ buông lỏng, "Mở mắt ra, Hạ Từ Ca không phải là rất lợi hại sao? Để cho nhiều như đàn ông phải đứng dưới chân của mình, thế nào, hiện tại nhìn tôi cũng không dám nhìn?"

Đột nhiên mở mắt, đôi mắt quật cường nhìn chằm chằm Chung Nham, thanh âm cũng không nhanh không chậm nói, "Chung Nham, anh lấy quyền gì tới chất vấn tôi?"

Anh ta không có tư cách, bất kể cô cuối cùng là người như thế nào, anh ta cũng không có tư cách chất vấn cô. Bọn họ từng có tình có nghĩa nhưng bây giờ chỉ là người xa lạ mà thôi, thậm chí ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

"Hắc, tại sao? Hạ Từ Ca em cư nhiên hỏi tôi tại sao?" Chung Nham điên cuồng cười, trong con ngươi có cảm xúc mãnh liệt khiến Hạ Từ Ca xem không hiểu.

"Tôi là điên rồi mới có thể tới tìm em." Không nói lời gì, Chung Nham cúi đầu tìm môi Hạ Từ Ca, đột nhiên xuất hiện nụ hôn mang theo sự tức giận trừng phạt, anh ta muốn cho cô cảm nhận được mâu thuẫn trong lòng khó có thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Gièm pha (ba)

Từ Ca dùng sức đẩy Chung Nham ra, "Anh rốt cuộc muốn thế nào, Chung Nham?"

Cô nhìn anh ta, dùng ánh mắt tố cáo nhìn Chung Nham, hốc mắt từ từ chảy xuống những giọt nước, thanh âm nghẹn ngào không chút che giấu, tiết lộ sự mệt mỏi của cô.

"Tôi hiện tại cái gì cũng không có, tôi cũng không cần anh quay đầu lại nhìn tôi nữa, tôi cũng đã tạm biệt ánh hào quang ở Hạ gia, tôi mất đi sự quan tâm của những người tôi yêu mến. Chung Nham, tôi mệt chết đi, tôi không có khí lực tranh đấu cùng anh. Tôi chỉ muốn bình tĩnh sống qua ngày, tại sao các người chưa từng để tôi sống yên?"

Từ Ca hai tay che trên mặt, nước mắt thấm ướt ngón tay của cô, cô nghẹn ngào khóc thành tiếng giống như một con dao đâm vào trong lòng Chung Nham, cái loại cảm giác đau đớn muốn nổ tung đó khiến cho cả người anh ta cũng có chút luống cuống.

Hai năm trước, cô là Đại tiểu thư của Hạ gia, cô có thể kiêu ngạo, có thể càn quấy, có thể làm bất kỳ chuyện cô muốn làm mà không cần gánh hậu quả, Cô được người chung quanh cưng chiều, sẽ không ai làm cô rơi một giọt nước mắt.

Hai năm sau, anh lại chưa từng thấy qua Từ Ca ở trước mặt người khóc như vậy. Cô quật cường kiêu ngạo, cho dù ở thời điểm nào cô cũng không tỏ ra yếu thế. Anh thừa nhận, hai năm qua mọi tin tức của cô anh đều biết nhưng giả vờ như không, chẳng qua là Mộ Diễm đột nhiên xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của anh.

Nhưng là, hiện tại cô khóc trước mặt anh như một đứa con nít, bả vai gầy yếu hơi lay động, phảng phất muốn dốc hết tất cả ủy khuất ra ngoài.

Tiếng than nhẹ thật thấp biến mất ở cổ họng, Chung Nham đi lên giang hai cánh tay đem cô ôm chặt vào trong ngực, "Tốt lắm, đừng khóc." Anh ta vỗ nhẹ lưng của cô, thanh âm thấp nhẹ nhàng êm ái khuếch tán bốn phía.

"Buông tôi ra."

Nhận ra sự giãy giụa của cô, Chung Nham nắm thật chặt cánh tay đem cô ôm chặt hơn, ngăn cản cô giãy giụa, bàn tay ấm áp áp bức cô dựa vào vai anh ta, trong lòng mắt xẹt qua chút ép buộc, "Tôi sẽ không buông, nếu mệt mỏi phải dựa vào một lát."

Chung Nham thanh âm rất nhẹ, phảng phất trấn an tâm tình của cô, thân thể run lên một cái, trên người anh ta có mùi quen thuộc, cô hèn yếu lệ thuộc vào, phảng phất mất đi khí lực mặc cho anh ta ôm mình, để mặc cho mình tham luyến sự ấm áp trên người anh ta.

Cho đến khi Từ Ca cảm xúc vũng vằng, Chung Nham mới mang cô lên xe. Chiếc xe màu đen lao trong bóng đêm, anh đi thật chậm, cả không gian yên tĩnh không tiếng động, Hạ Từ Ca đầu hơi nghiêng tựa vào cửa thủy tinh, hai mắt nhắm lại, lông mi vẫn còn mang theo những giọt nước rung động lòng người.

Xe vũng vằng lái vào khu dân cư hào hoa sang trọng, dừng xe Chung Nham quay đầu nhìn về phía Từ Ca, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, cư nhiên ngủ thiếp đi.

Kéo dây nịt an toàn ra, anh ta cúi người đến gần cô, hô hấp của hai người ở không gian nhỏ nhỏ đây đưa với nhau, anh ta thấy lông mi của cô lay động, chân mày khóa thật chặt, ngón tay ấm áp dọc theo gò má vuốt ve, lại thấy đôi mắt trong trẻo đang nhìn mình.

"Không ngủ?"

Nhẹ quay đầu sang chỗ khác, xuyên thấu qua cửa xe thủy tinh nhìn ra bên ngoài, Hạ Từ Ca vẻ mặt nhàn nhạt, "Ngày mai ba ra ngục."

"Ừ."

Nhẹ giọng trả lời vì anh ta đã sớm biết, Hạ Từ Ca khóe miệng châm chọc cười, chuyện như vậy Chung Nham sao lại không biết.

"Tại sao tờ báo tới tay mẹ tôi?"

.....

Chung Nham con người đột nhiên thâm trầm, anh ta nhìn nét mặt cô không nói gì, Hạ Từ Ca cũng không miễn cưỡng, phảng phất biết anh ta sẽ không trả lời, khóe miệng cười sâu, mắt nhìn về phía nhà trọ, "Đem tôi tới nơi này, Hạ Minh Châu không có ở đây sao?"

Cô quay đầu nhìn anh ta, trong đôi mắt đã không còn luống cuống cùng đau đớn, chẳng qua là nồng nặc sự phòng bị cùng châm chọc, Chung Nham chân mày nhíu lại, đi thẳng xuống xe, cửa xe mở ra, lạnh lùng nói, "Xuống xe."

Từ Ca cũng không kiêu, Cô xuống xe quen cửa quen nẻo hướng về phía nhà trọ đi tới, chậm rãi bước lên thang máy, miệng cô cười càng thêm xinh đẹp.

Hạ Minh Châu, tôi cho cô biết, cô đã đạp lên ranh giới cuối cùng của tôi, tôi bỏ qua cho cô như thế nào đây?

Chương 43: Gièm pha (bốn)

"Đi tắm rồi đi ngủ, hôm nay chạy một ngày cũng mệt mỏi rồi. Ngày mai tôi và em cùng đi đón bác trai." Nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm, Chung Nham trên mặt lộ chút mệt mỏi, anh ta xoa người đi tới thư phòng.

Từ Ca ở trong phòng khách đứng một lát, bố cục của nơi này và cách trang trí trước giờ giống nhau như đúc, chẳng qua là chạm đến cửa phòng ngủ Hạ Từ Ca giờ tay dè lên huyết Thái Dương, ấn huyệt như đầu đường như muốn xuyên thấu vào các mạch máu đang kịch liệt nhảy lên, Cô thật hồ hấp sâu, cường bách mình không thềm nghĩ nữa, không thềm nghĩ nữa, buổi tối bản thủ đó khiến cô cả đời đều không muốn nhớ lại.

Cái loại cảm giác sỉ nhục đó cô không quên được, chị gái phát hiện em mình cùng với bạn trai nhiều năm quen biết lẫn lộn ở trên giường. Cô còn nhớ rõ Minh Châu quý gồi trước mặt cô và ba thỉnh cầu cô tha thứ, giữa bọn họ mới thật sự là yêu.

Đúng là trên người.

Khi đó cô điên lên rồi, rất muốn giết người. Cô đơn thuần quan tâm chăm sóc em gái mình, cô ưu tú xuất sắc ở bên bạn trai, nhưng cuối cùng cô cái gì cũng không có, chỉ có Chung Nham cam chịu cùng Hạ Minh Châu khóc thút thút cầu khẩn.

Cô không tin trong miệng Hạ Minh Châu có bất kỳ sự thành thật nào, Cô không tin nổi con người Hạ Minh Châu. Khi đó Hạ Từ Ca chỉ tin tưởng một người, cho nên cho dù khổ sở, cho dù tức giận cô vẫn muốn cùng anh ta xác nhận, cẩn thận gần như hèn mọn hỏi thăm, "Chung Nham, người anh thích là em, đúng không?"

Rút về suy nghĩ, Hạ Từ Ca ổn định tâm tình, đã từng trải qua , nhớ tới nỗi đau kinh hãi đó có chút đau nhưng cô vẫn tự mình tiêu hoá được.

Chuông điện thoại di động vang lên lúc Hạ Từ Ca đang tắm, Chung Nham đi tới cầm lên, trên màn ảnh hai chữ "Mộ Diên" khiến người ta chói mắt, trông mắt lạnh lẽo, tiếng chuông bấm riết không tha, anh ta dè xuống nút trả lời.

"Tại sao lâu như vậy?" Thanh âm trầm thấp từ điện thoại truyền đến, mang theo cảm giác không vui.

"Cô ấy đang tắm." Khóe miệng câu khôi cười mang theo một tia ác ý.

Mộ Diên thanh âm dừng một chút, một trận yên tĩnh đè nén cảm xúc, tiếng cười truyền đến, "Phải không? Rất tốt."

Rắc rắc cúp điện thoại, Mộ Diên sắc mặt tái xanh đáng sợ, điện thoại di động nặng nề vỗ vào trên mặt bàn, trong đôi mắt toàn là máu lập loè. Hạ Từ Ca, cô tựa hồ vĩnh viễn không học được cách nghe lời.

Sắc mặt của anh lạnh như băng, tản ra nồng nặc mùi lạnh lẽo, hai tròng mắt cơ hồ muốn đem điện thoại di động đập nát. Loại cảm giác tức giận mãnh liệt này cơ hồ muốn đốt cháy lý trí của anh. Mộ Diên phiền não đốt một liều thuốc, khói mù lượn lờ trong đầu của anh hiện lên khuôn mặt xinh đẹp đầy mỹ hoặc của Hạ Từ Ca , cô gái này, không biết xấu hổ là gì, luôn quật cường không chịu yếu thế, Mộ Diên trong lòng phiền muộn càng thêm mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi anh hận không thể lập tức đi chất vấn cô được.

Hạ Từ Ca từ phòng tắm ra ngoài, liền thấy Chung Nham đang cầm điện thoại di động, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó . Nhẹ lau tóc, Từ Ca thấy Chung Nham trong tay đang cầm chiếc điện thoại di động màu trắng của cô, trong lòng sừng sốt, cô đến gần anh ta không tiếng động hỏi thăm.

Chung Nham giờ điện thoại di động lên, "Điện thoại của em."

Hạ Từ Ca cố nén cảm xúc muốn nhào tới cầm lấy điện thoại di động, cô để cho mình bình tĩnh, "Anh nghe?"

"Đúng."

"Anh nói gì?"

Chung Nham nhún vai, bày tỏ không biết.

Hạ Từ Ca cắn răng, chạy lên đoạt lấy điện thoại di động lại bị Chung Nham dễ dàng tách ra, "Không thể chờ đợi được nữa sao?"

Anh ta hỏi, thanh âm nhàn nhạt, nhìn chằm chằm cô, con người bình tĩnh, thâm thúy khó có thể nắm lấy, anh ta giờ cao tay lên, đặt tay lên thắt lưng của cô, cả người cô liền bị anh ta ôm vào trong ngực.

Chương 44: Tình thương (1)

Ôm cô trong ngực, bàn tay dán lên da thịt Từ Ca đột nhiên buộc chặt, Từ Ca đau đến hơi nhú chân mảy, nhưng vẫn ần ần không nói gì

"Đưa điện thoại di động cho tôi." Thanh âm của cô nhàn nhạt cũng không trả lời câu hỏi của Chung Nham, trên người cô có mùi sữa tắm thơm ngậy ngát dính chặt vào Chung Nham.

Chung Nham cúi đầu nhìn cô, trông mắt mềm mại khiến cho Hạ Từ Ca hồi tưởng lại khoảng thời gian đã lâu trước đó, anh ta khơi mào khoe miệng cười khê, "Không cho."

Nói xong, gờ tay ném điện thoại di động lên trên sàn nhà, phát ra tiếng kêu, trên mặt của anh ta nhẹ nhõm phảng phất như một cặp tình nhân đang trêu đùa nhau.

Từ Ca nhìn Chung Nham, ánh mắt của cô rất lạnh, khoe miệng câu khôi mang theo nụ cười giễu cợt, "Chung Nham, chúng ta không thể trở về quá khứ được." Bởi vì ai đã bỏ rơi cô, cô đều khắc sâu trong trí nhớ.

"Tôi cho phép mình xuất hiện ở trước mặt em một khắc thì sẽ không bao giờ bỏ qua cho em." Chung Nham biểu hiện trên mặt vẫn nhu hoà như cũ, chẳng qua là đột nhiên người cứng ngắc khiến cô hiểu tâm tình của anh ta không vui.

Từ Ca cười khê ý đồ tránh thoát sự khống chế của anh ta, "Anh không cảm thấy nói những lời này quá buồn cười sao? Ban đầu là anh nói từ trước đến giờ người anh yêu chỉ là Hạ Minh Châu." Hiện tại ở nơi này lại nói với cô, anh ta không có ý định bỏ qua cho cô?

Anh ta làm như vậy cô làm sao chịu nổi? ! Tức giận trong nháy mắt xông lên đầu, Từ Ca kịch liệt giãy giụa, anh ta đến tột muốn phách lối cái gì? Cô - Hạ Từ Ca không phải là người vô tri vô giác.

Đang lúc lời kéo áo choàng tắm dần ra, lộ ra đầu vai mượt mà của cô, vốn da thịt trắng nõn nhưng lại có những vết bầm tím chẳng chịt kinh người xông vào trong mắt Chung Nham.

Bây giờ anh ta đã được chứng kiến những gì báo chí nói là đúng, Chung Nham trong đôi mắt u tối, tay càng níu chặt eo của cô không cho cô giãy giụa, một tay bóp đầu vai của cô

Ra tay hơi mạnh, Từ Ca đau thờ nhẹ một tiếng.

"Qua báo chí tin tức là thật? Hạ Từ Ca, cô còn có thể hèn hạ đến đây sao?" Thanh âm của anh ta rất nhẹ, rất nhạt, nhưng trong mắt sự khinh bỉ lại không chút nào che giấu thả ra ngoài.

Từ Ca, dù anh ta có nói bất kỳ ngôn ngữ nào cũng sẽ không làm tổn thương đến cô, bởi vì anh ta từ trước đến nay đều không yêu thương cô, anh ta và cô không có bất kỳ quan hệ nào. Không cần quan tâm. Nhưng là. Tại sao tâm còn bị nhéo đau? Tại sao cô cảm thấy hô hấp cũng mang theo đau đớn?

Sâu trong nội tâm lạnh lẽo khiến mặt Từ Ca thay đổi trắng bệch, lấy tay khê kéo áo choàng tắm xuống, cười lạnh nhìn Chung Nham "Hèn hạ? Tôi vui lòng, anh quân được sao?"

Cánh tay đột nhiên dùng sức tách tay Chung Nham ra, Hạ Từ Ca nắm thật chặt áo choàng tắm trên người, xoay người vào phòng tắm. Nếu trong bầu không khí này cô giả kiên cường sẽ hỏng mất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều một mảnh bi thương, nhưng trong đôi mắt cư nhiên khô khốc một chút lệ cũng không có.

Hai tay che gương mặt khê xoa bóp, không nên có vẻ mặt như vậy, Từ Ca mặc quần áo xong rồi mới đi ra khỏi phòng tắm. Dạ dày đột nhiên có một trận co rút đau đớn vô cùng.

Cô lướt qua Chung Nham, đi về phía điện thoại di động đang nằm trên mặt đất, điện thoại di động bị vứt cũng không nặng lắm, vẫn dùng được sau một hồi mở máy, cả không gian yên tĩnh như mực, tiếng mở máy trong đêm không chói tai, mang theo sự sợ hãi vang lên.

Shit!

Một tiếng cấn răng nghiền lợi cùng tiếng мэng va chạm với nhau, Hạ Từ Ca thân thể cứng đờ, âm thanh đó phảng phất như sắp có một quả đấm đánh vào người mình, còn không kịp phản ứng, Chung Nham đã lớn tiếng cất bước đi đến, anh ta giang hai tay ôm lấy thân thể Từ Ca.

"Là tôi không đúng."

Đầu của anh ta thấp xuống, khinh bạc cấn lên tai của cô, hô hấp dọc theo da thịt di động, cô nhìn không thấy vẻ mặt của anh ta, lại cảm giác được cả người anh ta cứng ngắc ở sau lưng, cô dán vào lồng ngực của anh ta, đôi môi mím chặt nuốt hết nghẹn ngào vào trong cổ họng, nước mắt lại mãnh liệt rơi

xuống.

Ban đêm đen như mực, người đàn ông ôm người phụ nữ thật chặt trong ngực, người phụ nữ lại là chỗ rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tình thương (2)

Lữ Phương đẩy cửa tiến vào phòng làm việc bị mùi thuốc lá nhảy vào bên trong mũi, khóe mắt yếu tà nhìn ngắm, "Cậu chính là người nhóm lửa đây? Chuyện có gì không thuận lợi sao?"

Đem văn kiện trong tay ném lên bàn làm việc, Lữ Phương đặt mông ngồi ở vào ghế sa lon, hai chân bắt chéo cầm một tách trà, dáng vẻ như một tay ăn chơi có tiếng. Sau đó Liêu Tuấn Vĩnh tiến vào nhìn Mộ Diễm sắc mặt tràn đầy khói mù, chân mày hơi nhíu một cái, đi tới chỗ Lữ Phương, đá đá vào chân của anh ta rồi ngồi xuống.

Bọn họ chạy một ngày, xử lý vụ ma túy ảnh hưởng đến Mộ thị, dù sao cũng là một công ty có danh tiếng, kiêu ngạo, mà cảnh sát lại tham gia điều tra, nhưng nếu làm không khéo sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng, cũng may hết thầy tương đối thuận lợi.

"Chuyện của mấy người xử lý như thế nào?" Hồi lâu, Mộ Diễm trầm thấp tới thăm hỏi thăm.

Liêu Tuấn Vĩnh khẽ đẩy mắt kính, trông mắt ẩn nấp trong bóng tối không chút nào che giấu lộ ra, "Rất thuận lợi, Trịnh Nguyên Sơn muốn thoát khỏi sự liên quan không dễ dàng như vậy, hẳn ta giao thiệp với chợ đen cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Quan hệ bên trong tôi cũng đã xem xét qua, phạm vi sẽ không mở rộng, chẳng qua là tháo c ủa hẳn ta mấy cái xương sườn, thế nào cũng phải cho hẳn ném một chút vị đau."

"Hội chiêu đãi ký giả rất thành công, lần này Thương Minh Tự khó có thể phối hợp được, chỉ là dạng đàn bà tỏ vẻ thanh cao nhưng bắt quả lại giống một bãi nước mềm." Lữ Phương khinh bạc nói xong, đi qua đi lại thấy Mộ Diễm không bị lời nói của mình làm ảnh hưởng, chẳng qua là khề ừ.

Mộ Diễm nhìn chăm chăm điều thuốc trên tay, con ngươi nheo lại, "Bên Đàm Thành thì sao?"

"Chuyện gièm pha về đại tiểu thư Hạ gia giới truyền thông đã đăng tin, mọi người đều có thể thấy."

"Rất tốt." Đem điều thuốc đập mạnh vào gạt tàn thuốc, Mộ Diễm đứng dậy ghé sát vào cửa sổ ngắm nhìn một lúc lâu.

"Tôi nói, cậu cũng thật là, rõ ràng đã hợp tác giao dịch với nhau còn muốn gây ra sóng gió cho con gái người ta" Lữ Phương không hiểu, mặc dù chưa từng gặp qua cô gái kia, nhưng là nghe Tiểu Hiền miêu tả không giống như một cô gái thấp hèn, nghe khẩu khí của cô ấy còn có một phần tán thưởng.

Mộ Diễm con ngươi hơi trầm xuống, khóe miệng cười cũng rất sâu, anh xoay người đi tới trước bàn làm việc, trên điện thoại di động vẫn còn ghi lại số điện thoại hôm qua anh gọi, anh cầm điện thoại di động lên, nhẹ nhàng vuốt ve cái tên trong màn hình, "Bởi vì, tôi muốn để cho hẳn cũng ném thử cảm giác người thân xung quanh mình bị phá hủy."

Hạ Tử Ca, cô nhất định sẽ trở thành vũ khí có lực cho tôi, trốn cũng trốn không thoát.

"Ngày mai tôi đi chuyển đến Đàm Thành, thăm Hạ Xương Nguyên."

Lữ Phương thiêu mi cùng Liêu Tuấn Vĩnh trao đổi ánh mắt, vẻ mặt cũng có chút ngưng đọng, "Được rồi, trong thời điểm này cậu cũng nên đi."

Liêu Tuấn Vĩnh và Lữ Phương ném lại một câu nói rồi rời đi, cả phòng làm việc lần nữa lâm vào trầm tĩnh, Mộ Diễm một mình đứng ở cửa sổ, thế giới bên ngoài cứ sáng như thế, tim của anh lại trống rỗng một khối, như một mảnh đất hoang vu.

Trong đầu thoáng qua hình ảnh một cô gái khóc đứng trước mặt của anh, Ca ca, người giúp ba ba một lần, coi như là em van anh, có được hay không.

Nếu như, năm đó anh có thể thẳng thắn một chút, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không đi tới ngày hôm nay. Nhưng là, không sao, người khác làm anh đau một anh trả gấp mười.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tình thương (3)

Từ Ca nghe tiếng va chạm hốt hoảng giật mình tỉnh lại .

Lúc đó, Cô mở mắt ra trông mắt sưng đỏ, ánh nắng chiếu vào mắt cô.

Hạ Minh Châu đứng ở cạnh cửa, chiếc găng tay đang cầm ở trong tay lạch cạch rơi trên mặt đất, Cô ta xinh đẹp tuyệt trần nhưng trên mặt thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng, thanh âm bẽ tan tành, "Các người. Thế nào."

Từ Ca nhìn cô ta, đầu óc bắt đầu từ từ chuyển động, tối hôm qua cô khóc một lúc rồi ngủ mê man, nhiệt độ của người bên cạnh ấm áp như vậy khiến cô chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Chung Nham cánh tay đè lại eo của cô, hai người ôm nhau ngủ. Từ Ca mím môi, kéo cái chăn ra nhìn thấy quần áo trên người đầy đủ, như vậy cô muốn giải thích cũng dễ hơn, nhưng là, làm sao bây giờ đây? Cô, cư nhiên không muốn giải thích một chút nào. Đầu đang gối trên cánh tay mềm mại, Ừm. mí mắt sưng lên, không muốn mở mắt chút nào.

Nghĩ như vậy, Từ Ca lần nữa nhắm mắt lại. Cô nghe sau lưng truyền đến tiếng huyền não, anh ta rời giường, khòe miệng của cô đột ngột nâng lên một nụ cười nhạt, Hạ Từ Ca, thật ra thì người rất có tố chất làm người xấu.

A, Minh Châu, cô có biết khi tôi thấy hai người cùng nhau nằm ở trên giường cảm giác như thế nào không? Ngón tay đâm vào lòng bàn tay, móng tay bén nhọn xuyên thấu qua lớp da rồi đâm vào thịt, để lại dấu vết đau đớn.

Chung Nham đứng dậy, thuận tay giúp cô dịch dịch cái chăn, tóc đen rũ xuống che kín cái trán của mình, anh ta nhìn Từ Ca hai mắt nhắm chặt, khòe miệng hơi kéo ra một nụ cười, vỗ nhẹ bả vai của cô sau đó đứng lên.

"Mới sớm như vậy đã tới đây sao?"

Hạ Minh Châu nhìn Chung Nham, sắc mặt của anh ta không có bất kỳ tia áy náy nào, chẳng qua chỉ nhàn nhạt hỏi thăm, trong lòng thoáng qua một tia u ám, nhưng khi nhìn thấy anh quần áo chỉnh tề nhất thời buông lỏng bản thân, hàm răng khê cắn môi, "Ba ba hôm nay ra tù, em muốn đến sớm một chút."

"Ừ"

"Tỷ tỷ trở về lúc nào? Các người." Khẽ cắn bờ môi, Hạ Minh Châu muốn hỏi anh ta đã xảy ra chuyện gì. Chung Nham xoay người nhìn cô gái vụng về đang ngủ trên giường, trong mắt hiện lên vẻ ôn hoà, "Ngày hôm qua tôi đến thăm bác gái nên gặp cô ấy." Ánh mắt dừng một cái, Chung Nham nhìn Hạ Minh Châu, "Em đến tìm bác gái đúng không?"

Minh Châu tránh ánh mắt dò xét của Chung Nham, ngón tay hốt hoảng khuấy động, "Dạ. Mẹ rất quan tâm tỷ tỷ, thấy tờ báo tính khí liền thay đổi." Lời của cô ta như giọt nước, Minh Châu biết Chung Nham hỏi như vậy nhất định đã biết chuyện gì đó, cho nên mới hỏi thăm.

Cửa phòng ngủ khép hờ, thanh âm của hai người mơ mơ hồ hồ xuyên thấu qua cánh cửa truyền tới, Từ Ca vô ý thám thính, Cô ngồi hơi thẳng người, trời cuối thu buổi sáng đã chuyển lạnh, đột nhiên đang nằm trong chăn ấm áp bước ra ngoài cô không nhận được rừng mình.

Khòe mắt liếc thấy chiếc điện thoại di động màu trắng trên đầu giường, Từ Ca hơi ngó ngán, với tay cầm lấy điện thoại di động, vỏ bọc bên ngoài có chút cản trở, nhưng không làm trở ngại cho việc sử dụng. Trong điện thoại luôn có những cuộc trò chuyện và ghi chép mỗi ngày duy chỉ có ngày hôm qua là trống không.

Kinh ngạc nhìn nó thật lâu, Từ Ca bồi hồi mấy lần. Cô không biết nếu như tiếp nhận cú điện thoại kia thì bọn họ sẽ nói gì với nhau. Hơn nữa, cô cũng không có cái gì muốn thông báo cho anh cả.

Giữa bọn họ, chẳng qua là một khoản giao dịch, thỏa mãn lẫn nhau mà thôi.

Dạ dày lại bắt đầu đau , sự hoảng sợ hôm đó lại hiện lên trong đầu cô. Từ Ca một tay đặt trên bụng, cắn môi, điện thoại di động lần nữa bị cô gác lại một bên.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tình thương (4)

Lúc cửa đẩy ra, Từ Ca đang đứng ở bên cửa sổ, sắc mặt của cô bởi vì đau dạ dày mà có vẻ hơi tái nhợt, một tay ngăn chặn bụng, ánh nắng ban mai

đem cô bao phủ hoàn toàn

Sau lưng tiếng giày cao gót dừng lại, tiếp theo là tiếng cửa đóng lại.

"Chị, cuộc sống hai năm qua thế nào?" Thanh âm của cô ta nhu hòa.

Từ Ca khước miệng cười lại không quay đầu lại, "Minh Châu, cho dù không có ai ở đây cũng phải trang bị như vậy sao? Cô không mệt mỏi sao?"

Hạ Minh Châu sắc mặt thay đổi rồi rất nhanh lại khôi phục thần sắc, thanh âm của cô ta vẫn như cũ mềm mại mà thành khẩn, "Chị, em không mệt, bởi vì em biết khoảng thời gian qua cuộc sống của chị không tốt, những tấm hình kia đủ để chứng minh rồi, chị đã ở cùng rất nhiều người đàn ông sao?"

Hạ Từ Ca đột nhiên xoay người, Cô nhìn chăm chăm đôi mắt kia, rõ ràng gương mặt xinh đẹp như vậy, tại sao lòng dạ lại ác độc đến thế. Trong con ngươi lộ ra vẻ tức giận, như lưỡi dao sắc bén quắc vào người cô ta, "Hạ Minh Châu, tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn đến quấy rầy mẹ tôi, cô có thể ném thử một chút thủ đoạn của tôi"

"Chị, tại sao chị lại nói như vậy? Đó cũng là mẹ em" Minh Châu kêu lên, dùng giọng nói không tin nhìn về phía Hạ Từ Ca.

Đáy lòng cười lạnh tăng lên, dạ dày lại đau thêm một phần, "Cô đừng nói chuyện ba bị bỏ tù cô không có liên quan. Tôi không phải là ngu ngốc, mấy ngàn vạn đời đến chỗ nào rồi, cô cho là tôi không biết sao? Ba thương cô như vậy, nhưng cô lại đối xử độc ác với ông ấy? Minh Châu, lòng của cô bị chó tha rồi sao?"

Hai năm qua chưa từng thấy cô ta đặt chân về nơi này một bước, nhưng khi báo trí tung tin gièm pha, chỉ đợi có thể cô ta tìm đến khiêu khích mẹ, Hạ Từ Ca không khó tưởng tượng về mặt tức giận của Tạ Phương lúc ấy. Cao ngạo cùng ưu nhã như bà ấy cả đời không làm chuyện gì sai trái, Từ Ca không hình dung nổi dáng vẻ chật vật của mình khi nhìn thấy Tạ Phương tức giận

Hạ Từ Ca vĩnh viễn nhớ sau khi ba bị bỏ tù, Tạ Phương rung rung cho cô một cái tát, bà ấy nói, Từ Ca ngơ ngác đi, đừng để cho ta thấy ngơ ngác nữa, ta hận mình đã tự tay nuôi lớn ngươi.

"Hạ Từ Ca, cô cho rằng có quyền dạy dỗ tôi sao? Thương yêu tôi? Thương yêu tôi nhưng mọi chuyện luôn lấy cô làm chủ, vô luận là chuyện gì chỉ khi nào cô chọn sai mới đến phiên tôi chọn. Tôi tại sao phải để mặc cho cô định đoạt? Hạ Từ Ca trên người cô có điểm nào mạnh hơn so với tôi?" Hạ Minh Châu không chịu lép vế, nói một tràng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Hạ Từ Ca, "Hừ, hôm nay ba ra tù, tôi rất mong đợi sẽ có một buổi tiệc, đến lúc đó để tôi xem ở trước mặt mọi người ba còn coi trọng cô hay không?"

Nói xong, Hạ Minh Châu xoay người đi ra ngoài, lại quay trở lại, trên mặt cô ta cười rất rạng rỡ, "Chị, bữa ăn sáng làm xong rồi, Nham nói, chúng ta ăn xong bữa ăn sáng sẽ đi đón ba."

Hạ Từ Ca đứng đứng lại một lúc lâu trong phòng ngủ, mới đứng dậy đi rửa mặt, trong phòng ăn Chung Nham cùng Hạ Minh Châu ngồi ở một bên, nhìn cô tới Chung Nham ngừng đầu ý bảo, "Ăn bữa ăn sáng xong, chúng ta đi đón bác trai."

Từ Ca nhìn chăm chăm Chung Nham một lát, nhớ tới lúc bị anh ta chiếm đoạt hết tài sản, trong lòng càng thêm nặng nề, cô không hiểu Chung Nham tại sao lại nhẹ nhõm như vậy, coi như không có chuyện gì, lại còn muốn đi đón ba.

Ngồi vào chỗ của mình Từ Ca uống một chén sữa đậu nành sau đó không ăn gì nữa, ngừng đầu nhìn đồng hồ đã chín giờ rưỡi rồi, Hạ Từ Ca đứng lên, "Tôi không đi, hai người đi đi."

Mùa thu không khí rất đẹp, rất xanh, Từ Ca ra ngoài cửa, đầu tiên tìm các tờ báo, hiện tại cả Nam Bình thị bị chuyện ma túy làm ảnh hưởng, tùy tiện cầm lấy tờ báo khác, dĩ nhiên, tất cả đều có hình ảnh khó coi của cô.

Xem qua các tờ báo, tập đoàn Mộ thị không có dính đến ma túy, nhưng số người bị liên lụy cũng không ít

Từ Ca ánh mắt hẹp lại, Mộ Diễm, mượn đao giết người, thủ đoạn của anh ta quá tàn ác. Nhưng là, rõ ràng đáp ứng bỏ qua cho cô, rồi lại chơi cô một cú! Trong đáy mắt nổi lên sự tức giận, bàn tay nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Âm lòng quan tâm (1)

Ở trên đường đi dạo một lát, Từ Ca gọi điện thoại cho Trương mụ, xác nhận tâm tình của mẹ đã tốt hơn, cô cúp máy. Gọi xe đi về chỗ ở của mình, chỗ

này rất rộng, một mình cô ở vô cùng thoải mái.

Nằm ở trên chiếc giường nhỏ, Từ Ca nhìn chăm chăm lên trần nhà, nghĩ gì cũng không nghĩ được. Chung Nham gọi điện thoại nói bọn họ đã đón ba về, Từ Ca chẳng qua chỉ bình thản ừ một tiếng.

"Từ Ca, chuyện của bác trai đừng nhúng tay vào." Chung Nham thanh âm thật thấp nghe không ra tâm tình, Từ Ca trầm mặc một hồi mới nói, "Trên đời này tôi hận nhất là đã không giữ được cái miệng của mình." Cô chưa bao giờ nghĩ vì cô mà mọi người trong gia đình đều thống khổ.

Đầu dây bên kia Chung Nham muốn nói lại thôi, thấy chung không nói thêm gì nữa, có một số việc bọn họ là bất đắc dĩ mới làm.

Từ Ca không có đi đón ba, bởi vì biết ông không muốn gặp Cô, khi ông bị bỏ tù cô nhiều lần đến thăm nhưng đều bị cự tuyệt, lúc ấy cô đứng ở ngoài phòng thăm nghe cảnh sát lạnh lùng nói không gặp, đau lòng nói không ra lời.

Năm đó, chuyện tình của Chung Nham cùng Minh Châu khiến cô muốn chết, cô không nghĩ đó lại là đả kích lớn với cô, ba thậm chí không để ý tới cảm nhận của cô, cứ như vậy dễ dàng đáp ứng cho bọn họ đính hôn. Cô không tiếp nhận nổi, lại không có ai để chất vấn, cho nên mượn rượu giải sầu, cho nên, mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Vậy mà, đắm chìm trong suy nghĩ của mình Hạ Từ Ca cũng không ngẫm nghĩ lại lời nói của Chung Nham.

Ba ra tù, Cô biết Mộ Diễm tất nhiên thực hiện lời hứa của mình. Nhưng nghĩ tới chuyện cô phải giúp Mộ Diễm chém giết chiếm đoạt lại mảnh đất từ tay Chung Nham, cô liền nhức đầu.

Cô lúc ấy đã để lại lời thề son sắt, nhưng bây giờ lại chưa tìm ra cách ứng phó, trong phòng chỉ nghe âm thanh của đồng hồ báo thức kêu, ngồi ở trên giường, cánh tay dùng sức ôm đầu gối, nghĩ tới Mộ Diễm đem những tấm hình của cô phơi bày ra ngoài, mặt của cô liền tái nhợt một phần, ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Môi mím chặt, anh đối xử với cô như vậy, là chặt đứt tất cả sự kiêu ngạo trên người cô, để cho cô phải tiếp nhận mọi ánh mắt khinh miệt. Anh tại sao có thể ác như vậy?

Chiếc điện thoại màu trắng lần nữa vang lên, khuấy động không gian yên tĩnh, ánh mắt nhìn điện thoại một lát, rốt cục không cam lòng nhận điện thoại.

"Ở nơi nào?" Đối phương giọng nói lạnh nhạt trực tiếp hỏi thăm.

Từ Ca ngẩn người, nhớ tới cuộc điện thoại hôm qua, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Đầu dây bên kia quả nhiên không có tính nhẫn nại "Hạ Từ Ca, nói chuyện."

"Ở nhà."

"Nhà? Tôi hỏi địa chỉ."

Từ Ca thẳng thắn trả lời, trong lòng tức giận vô cùng, "Tôi tại sao phải nói cho anh biết, Mộ Diễm, anh không có quyền quản tôi."

Thanh âm dương cao khiến người khác hiểu rõ sự tức giận của cô, những tấm hình trên báo khiến cô không quên được, thờ hồn hèn một lúc, sau đó cúp điện thoại.

Nơi này là Đàm Thành, không phải Nam Bình, có chuyện gì hôm sau tính, hôm nay cô không phục vụ.

Nhìn chăm chăm điện thoại di động một giây đồng hồ, Mộ Diễm khước miệng mang theo nụ cười lạnh, anh nhấn một dãy số, đơn giản phân phó một câu, tiếp đến một tin tức gửi thẳng vào điện thoại của anh.

Con người lạnh chỉ liếc một cái, chiếc xe màu đậm lái vào trong bóng đêm, hơi thở trong đêm tối nở rộ.

CK đèn nê ông loé ra, một chiếc taxi dừng trước cửa, bánh xe cùng mặt đất va chạm vang lên âm thanh chói tai.

Hạ Từ Ca vội vã xuống xe chạy vào, trên mặt vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Âm lòng quan tâm (2)

Vào CK thấy Dung tỷ đang đứng ở quầy bar , trong tay cầm một điều thuốc, thấy cô đi vào cặp mắt quét qua, trong đôi mắt có một tia giễu cợt. Từ Ca mỉm cười đi tới, "Dung tỷ, bọn họ ở nơi nào?"

Nửa giờ sau, Mộ Diễm nhắn cho cô một cái tin, "Nếu như không muốn ba cô tiếp tục gặp chuyện không may, liền đến CK , cô biết tôi là người không có kiên nhẫn."

Câu nói mang theo sự uy hiếp khiến cô sùng sốt, gọi lại cho đối phương nhưng không có ai bắt máy.

"Lên đi, Phòng Vip." Bấm tắt điều thuốc trong tay, Dung tỷ ngồi thẳng lên, ánh mắt ở trên người Từ Ca quét một vòng, dáng người xinh đẹp, bộ dáng tinh chế, quan trọng nhất là gương mặt lạnh nhạt, khiến cho đàn ông đều mê say, muốn uống một chút nước đá.

Nhìn cô chuẩn bị tránh ra , Dung tỷ bồi thêm một câu, "Lúc nào muốn trở lại, tìm đến tôi." Giờ cái ly đang cầm trong tay lên, Dung tỷ cười mập mờ.

Từ Ca cước bộ dừng một chút, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, sau đó bị cô che giấu, Cô biết những hình kia làm cho người ta có cái nhìn khác về mình, nhưng cô không thể đứng trước mặt mọi người giải thích hết tất cả được.

Cũng không quay đầu lại , Cô đi vào thang máy.

Đẩy cửa ra, người ngồi bên trong khiến cô sùng sốt. Từ Ca hôm nay mặc một bộ váy liền màu đen trễ ngực, áo khoác đặt trên vai, da thịt trắng nõn hiện ra mê người. Bầu ngực căng tròn như ẩn như hiện dưới bóng đèn

Cơ hồ muốn quay đầu bước đi, lại nghĩ tới tin nhắn của Mộ Diễm, cô im lặng đứng đó.

Nhưng là, cô không nghĩ tới, ba và Chung Nham cư nhiên đều ở đây.

Hạ Xương Nguyên đang nhìn cô gái xinh đẹp vừa đẩy cửa vào phát hiện là con gái mình, đáy mắt tăng thêm sự u ám, sắc mặt lạnh dọa người. Đây là lần đầu tiên gặp nhau sau hai năm xa cách, Từ Ca hoảng hốt, sắc mặt ông ấy khá tốt, không vì ở tù mà bị đã kích

"Đứng đó làm cái gì, tới đây." Mộ Diễm hai chân ưu nhã gác lên, tựa vào ghế salon sau lưng, mặt thanh thản, ngón tay đang cầm một điều thuốc.

"Ồ, cô ấy là từ đâu tới? Trông rất xinh đẹp." Một người đàn ông lớn tuổi lên tiếng, Từ Ca biết đây là cục trưởng ở Đàm Thành, cũng là bạn cũ của ba cô, bọn họ đã gặp mặt vài lần.

Chẳng qua là, hiện nay cô trang điểm dày đặc, cơ hồ đã hoàn toàn phá hư dáng vẻ trước kia. Mối mỉm cười , Từ Ca tay vẫn như cũ đặt ở cửa chưa buông ra, đáy lòng giãy giụa cùng một tia do dự rơi vào trong đôi mắt Mộ Diễm.

Hạ Xương Nguyên sắc mặt khó coi không hình dung nổi, Chung Nham sắc mặt cũng khó nhìn, anh ta liếc mắt nhìn Hạ Từ Ca đứng dậy đi tới bên cạnh cô, một tay đóng cửa, thanh âm nhỏ nhẹ hỏi thăm, "Em tại sao cũng tới?"

Từ Ca đang muốn mượn cơ rời đi, sau một khắc cánh tay lại bị bắt lấy, cả người liền nhào vào trong ngực Mộ Diễm , "Tới khá nhanh." Anh cười, đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào, Từ Ca bắt lấy cánh tay của anh, móng tay cơ hồ muốn đâm vào thịt của anh.

"Dĩ nhiên, Mộ tổng phân phó tôi từ trước đến nay luôn phải mau lẹ" Cô dựa vào thân thể của anh, đầu hơi rũ xuống, tóc dài che kín nửa mặt. Cô thật hy vọng giờ phút này có thể hoàn toàn biến mất

Bàn tay nắm cánh tay của Mộ Diễm néo một cái, Mộ Diễm đau rên một tiếng, cúi đầu nhìn cô, thanh âm trầm thấp mang theo nụ cười, "Thế nào, mèo con đã đủ lợi hại rồi hả."

Tất cả mọi người đều quen thuộc với việc tán tỉnh nhau ở đây, chẳng qua là trong đó có hai người đàn ông không thể coi chuyện này chuyện đương nhiên. Hạ Xương Nguyên đang nhìn động tác mập mờ của Từ Ca cùng Mộ Diễm , chân mày nhíu thật chặt, ông đang nhìn xem quan hệ của bọn họ là gì.

Chung Nham sắc mặt âm trầm đến tận cùng, hơn nữa anh ta thấy tay Mộ Diễm đang di chuyển trên đôi chân thon dài của Từ Ca, lửa giận trong lòng dâng lên cao như muốn đốt cháy, lại không thể làm gì vì trường hợp bây giờ không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Âm lòng quan tâm (3)

"Hạ lão, người mới ra tù có tính toán gì không?"

"Trước mắt tôi còn không tính toán gây dựng lại công ty, dù sao cũng phải khôi phục nguyên khí trước." Hạ Xương Nguyên cười ha ha đáp lại cục trưởng Trương, "Lần này tiến cử với ông một người, vị này là Mộ tổng, anh ấy có ý đến Đàm Thành để đầu tư vào các kế hoạch."

"Kế hoạch gì?"

Mộ Diên từ trong khay bưng chén trà kính cục trưởng Trương sau đó uống cạn một hớp, mới chậm rãi nói, "Đầu tư một tài liệu mới vào việc khai thác đất đai, kế hoạch này có thể chờ tôi báo cáo rồi sẽ đưa cho ông xem, cả kế hoạch này ước chừng cần 100 mẫu đất."

"Này đây là con số không nhỏ, tôi nói, Chung Nham, cậu chuẩn bị khai thác mảnh đất kia được bao nhiêu mẫu đất?"

Chung Nham ánh mắt nhìn Mộ Diên một lát, thần giác câu cười, "100 mẫu, Mộ thiếu không phải là coi trọng mảnh đất kia chứ? Vì cái này bỏ ra nhiều sức lực quá vậy, cục trưởng Trương đây còn là mảnh đất quê hương của tôi."

"Ha ha."

Cục trưởng Trương cười, mọi người tranh đấu nhau trên thương trường, tất cả đều hiểu rõ quy tắc, Từ Ca ngẩng đầu tròn mắt nhìn Mộ Diên một cái, ban đầu cô hứa với anh đến đây khai thông quan hệ, bây giờ nhìn lại thật buồn cười, người ta khắp nơi đều có mạng lưới liên lạc, người xem, ngay cả ba của người cũng bị lôi kéo vào rồi.

Mộ Diên cúi đầu chống lại ánh mắt của cô, phảng phất hiểu trong lòng cô suy nghĩ cái gì, khoe miệng cười mỉa mai, Từ Ca bỏ qua một bên không nhìn tới anh, lại ngoài ý muốn đụng phải ánh mắt của Chung Nham.

Đôi mắt âm u thẳng tắp bắn về phía cô, Từ Ca cảm thấy áp lực, Chung Nham mở rộng tầm mắt, "Di nhiên, nếu như Mộ thiếu có điều kiện khác trao đổi tốt hơn, cũng không phải là không có thể giao dịch."

Mộ Diên khoe miệng cười vui vẻ, "Đó là điều dĩ nhiên, muốn thì phải trả giá thật cao."

Vừa nói, anh đặt tay lên hông Từ Ca sau đó trượt xuống, Từ Ca phảng phất giống như điện giật run lên một cái, cô ngẩng đầu giận dữ trừng mắt nhìn Mộ Diên lại phải đón nhận ánh mắt mập mờ của anh, "Ngứa?"

Giữa bọn họ lại xảy ra chuyện, Từ Ca không muốn nghe, cái trường hợp này làm cô cực kì khó chịu, cô đứng lên đi vào phòng rửa tay.

Trong phòng rửa tay, Đinh Linh theo vách tường nhà khoi, thấy Từ Ca tới đây thiêu mi cười nói, "Tại sao trở lại? Mấy ngày nay không thấy cô đâu, tin tức đăng trên báo chí là thật sao?"

Từ Ca tròn mắt nhìn Đinh Linh một cái, dùng nước lạnh tát vào mặt, "Lão nương bị người đâm một nhát."

"Cô cũng bị người khác đâm lên sao, vào CK như một thùng thuốc nhuộm, có mấy người sạch sẽ đi ra? Bất quá, người đàn ông kia cũng không tệ, để cho cô cam tâm tình nguyện nhào tới."

Cam tâm tình nguyện? Hạ Từ Ca cắn răng, ban đầu cho là do ép buộc, chỉ sau một đêm cô đã phải trải qua bao nhiêu chuyện đau buồn.

"Có muốn một liều thuốc không?"

Một tay tách liều thuốc từ tay Đinh Linh ra, "Không muốn, mẹ tôi nói hút thuốc sẽ mau già."

Đinh Linh cười cười thu tay, "Được, xem cô tới nên đến đây chào hỏi. Đúng rồi, muội muội cô cũng không đơn giản nha, mấy ngày trước tôi nhìn thấy cô ta tới tìm Cường ca."

Nói xong, Đinh Linh lắc mông đi ra khỏi phòng rửa tay.

Hạ Từ Ca trầm mặc đứng một lát, đôi môi cong lên, một lúc lâu sau mới quay lại.

Mấy người tán gẫu phải dường như rất thuận lợi, trên khay chỉ toàn là rượu, thấy cô đi vào, cục trưởng Trương cục kêu người rót một chén, cô gái bên cạnh vội vàng tiếp rượu, cũng thuận tiện đưa cho Từ Ca một chén.

"Mộ thiếu, hôm nay thu hoạch được khá nhiều thứ nha, không làm một chén thì thật có lỗi!"

Từ Ca khoe mắt nhảy nhót, tay không tự chủ liền muốn đặt tại bụng, cái cảm giác đó lại xuất hiện khiến cô cuộn cuộn đau. Được vật gây đau dạ dày

Từ Ca cũng không cảm giác thân thể mình có vấn đề, nhưng lần trước té xỉu khiến cô phải cảnh giác.

Mộ Diên cổ áo sơ mi hơi mở ra, lộ ra bộ ngực màu đồng cứng rắn, anh cười nắm bả vai Từ Ca, "Cục trưởng Trương cục đây là không muốn cho tôi thắng đứng về nhà rồi, được, tôi uống chén này."

Không chút do dự, Mộ Diên cầm ly rượu trong tay đổ vào cổ họng. Nhìn ánh mắt của cục trưởng Trương, Từ Ca tay không tự chủ nắm chặt ly rượu, Chung Nham bao gồm Hạ Xương Nguyên, bọn họ sẽ không biết bệnh tình của mình, thời điểm ban đầu cô cũng cùng ba ra ngoài xã giao không ít lần.

Nhưng là, môi rung rung , Tử Ca lại không tìm ra lý do để cự tuyệt, vì cô biết, chuyện làm ăn có thuận lợi hay không cũng từ một ly rượu mà ra.

Rượu còn chưa chạm được tới môi liền bị Mộ Diễm ngăn lại, " Cục trưởng Trương, tôi cũng chỉ vì bệnh đau bao tử của cô ấy mà bị cất nước mấy ngày, một chén này nếu uống vào cái gì cũng sẽ mất đi, nên tôi uống thay chén này."

Anh nói mập mờ, cục trưởng Trương tự nhiên nghe hiểu, cười ha ha đáp ứng, "Phải, vì lợi ích của Mộ thiếu."

Tử Ca thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên lại bị ánh mắt hung tợn của Chung Nham phóng tới, mới vừa rồi lời nói mập mờ của Mộ Diễm dĩ nhiên anh ta nghe hiểu, ánh mắt kia rõ ràng muốn đem cô xé nát.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Vì ai nhu tình (1)

Mộ Diễm để ly rượu xuống, một tay sờ lên mặt Tử Ca , môi lạnh mang theo mùi rượu áp vào trong miệng của cô, anh hôn dùng sức mà bá đạo, cả khoang miệng tràn đầy mùi vị nóng rực, hôn thô bạo không có chút thương tiếc nào, hàm răng gặm cắn đầu môi của cô khiến cô ngay cả đau cũng kêu không được.

Tử Ca hai tay dùng sức đẩy lồng ngực của anh, lại không rung chuyển được chút nào, không khí bị hút đi, cho đến khi Tử Ca cảm giác mình hít thở không thông Mộ Diễm mới buông cô ra, trong ánh mắt của anh mang theo nụ cười hờn hển, "Là tôi thay em ngăn rượu lại hay là Chung Nham?"

Mu bàn tay đặt ở trên môi hung hăng lau một cái, sau đó bàn tay liền bị anh nắm lấy, mắt không ché khiến Tử Ca cơ hồ muốn hét chói tai, "Không cam lòng cũng phải nhận."

Anh đến gần cô, khoe miệng mang nụ cười, ánh mắt cũng rất lạnh, Tử Ca cắn chặt môi mới có thể miễn cưỡng đè xuống tiếng kêu đau ở trong cổ họng, bàn tay nắm chặt. anh dựa vào người cô khoảng cách rất gần, đầu cơ hồ muốn đề ở bả vai của cô, trên người mùi rượu nhàn nhạt mùi rượu quán quanh trên người cô.

Tử Ca thăm cắn môi, bộ dáng của bọn họ bây giờ giống như không cần hỏi cũng biết. Chuyện nam nữ, Mộ Diễm, thật rất am hiểu ở trước mặt mọi người diễn trò

Giữa hai người giằng co bị cục trưởng Trương thét , đã uống nhiều rồi nên kết thúc.

Tính tiền xong, Chung Nham cùng tài xế của cục trưởng Trương chào hỏi, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Tử Ca đứng bên cạnh Mộ Diễm , tay anh thủ sẵn ở hông của cô, một nửa thân thể của anh đều giao cho cô chống đỡ .

Tử Ca miễn cưỡng chống đỡ, đẩy anh mấy cái cũng không đẩy ra được. Cho đến khi xe của cục trưởng Trương đi, Mộ Diễm mới đứng thẳng người đem sức nặng từ trên người cô dời đi. Hạ Xương Nguyên liền đứng ở một bên, do dự chốc lát, Tử Ca đi lên phía trước.

"Ba --"

Thanh âm còn chưa rơi xuống, ông ấy hung hăng tát một cái lên mặt Tử Ca.

"Ngươi còn có mặt mũi gọi ta là ba? Ngươi xem một chút ngươi bây giờ là bộ dáng gì? Ngươi cho rằng ta ở trong ngực liền không nhìn thấy tờ báo kia phải không? Ngươi mấy năm nay đều sống như thế phải không ? !" Hạ Xương Nguyên lửa giận bùng phát, tay của ông mơ hồ mang theo sự tức giận mà run rẩy, khắc sâu trong đôi mắt của ông là từng tảng băng quét qua Mộ Diễm.

Tim đập loạn, Tử Ca nghiêng đầu đứng tại chỗ, khoe miệng mơ hồ có tia máu rỉ ra, cô dùng đầu lưỡi liếm môi, buồn bực đau đớn khiến cô rét run.

Lỗ mũi ề ề ẩm, nước mắt không tiếng động nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt, cô không có chút khí lực nào để lau đi vết máu ở khoe miệng. Tại sao không thể hỏi cô nguyên nhân? Là thời gian thay đổi cô hay bọn họ đã làm thay đổi cô?

Cô thích nhất cha mẹ, yêu nhất cũng là cha mẹ, tại sao ở thời điểm này không thể an ủi cô một câu? Nội tâm đau đớn bị cô che giấu đi, thân thể mảnh mai giữa đêm khuya như một đoá hoa khô héo từ từ mất đi sức sống.

"Bác trai!" Vừa mới chuyển thân một lát Chung Nham bị một tát làm chấn động, lo lắng hướng về phía bên này chạy tới, cũng không kịp ngăn cản.

Mộ Diễm mắt lạnh nhìn hết tất cả những gì vừa xảy ra, cô gái ở trước mắt thẳng tắp lưng đứng ở đó, thể hiện sự quật cường của cô. Anh nhú mày thật chặt, quý thần xui khiến , anh từng bước từng bước lại gần ôm lấy thất lưng cô.

Anh để cho Từ Ca dựa vào thân thể của mình, ngón tay nín thật chặt lấy vạt áo Mộ Diễm, Từ Ca hít một hơi thật sâu, đến khi thanh âm trở lại bình thường, không mang theo một chút ghen ghét.

"Chung Nham, thời gian khuya lắm rồi, anh cùng ba về trước đi, ngày mai tôi sẽ qua."

"Từ Ca, chớ tùy hứng, theo chúng ta cùng nhau trở về." Chung Nham trông mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm hai người dựa vào nhau ở chung một chỗ, ánh mắt cơ hồ muốn hóa thành lưỡi dao sắc bén chém từng nhát, nhưng hết lần này tới lần khác hai người không hề nhìn thấy. Hơn nữa, hiện tại, anh ta cũng không thể quanh mình chính đại bắt cô trở về được.

Hạ Minh Châu là vị hôn thê của anh ta, Hạ Từ Ca chính xác chị dâu, khiến anh ta bó tay bó chân không biết hành động như thế nào.

Hạ Xương Nguyên nộ khí đằng đằng trên mặt dần dần bình tĩnh, ông ta ngẩng đầu nhìn Mộ Diễm một cái. Mộ Diễm thiêu mi, cười một cái cúi đầu, "Tôi sẽ đưa cô ấy về."

Nghe anh nói xong, Hạ Xương Nguyên xoay người rời đi, cũng thuận tiện theo sắc mặt đen tối không rõ nhìn Chung Nham.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vì ai nhu tình (2)

Chiếc Land Rover biến mất trong đêm tối, thanh âm của hai người nói chuyện trong bóng tối, nội dung câu chuyện khiến người ta kinh sợ

"Từ Ca tại sao lại cùng hần ta ở chung một chỗ?"

"Lúc ấy dựa theo kế hoạch đuổi cô ấy ra khỏi Hạ gia, tất cả mọi chuyện đều do cô ấy tự lo liệu, tự kiếm sống. Cháu cho là người kia cuối cùng cũng sẽ gặp cô ấy, lại không ngờ tới cô ấy lại quen Mộ Diễm ở CK." Năm tay lái, Chung Nham từ trước đến nay ôn hoà lại toả ra mùi nham hiểm, hơi nheo mắt lại như một lưỡi dao sắc bén phóng ra.

Không khí trầm mặc lan tràn, hai người lâm vào trầm tư. Trầm ngâm một chút Hạ Xương Nguyên mới mở miệng, "Người nọ chưa trừ diệt, ta cuối cùng cũng không yên tâm."

"Hai năm một chút tin tức cũng không có, sẽ không có vấn đề gì." Chung Nham giám sát Hạ Từ Ca hai năm, chưa từng phát hiện cô đến bất kỳ chỗ nào bất thường, chỉ trừ việc cùng Mộ Diễm quen biết.

"Mộ Diễm người này không hề đơn giản, có thể đem cả mọi việc trước kia chinh lại thì không thể khinh thường, về phần hần cậu đã tra ra thế lực sau lưng hần chưa?"

"Không tra được, hần trực tiếp từ Mỹ trở về tiếp nhận công ty, trước kia ở Mỹ cũng không ghi lại lý lịch của hần"

Hạ Xương Nguyên chân mày nhíu thật chặt, kể từ khi Mộ Diễm sai người tìm tới ông, trực giác nói cho ông biết cũng không phải đơn giản tiếp cận vì mảnh đất ở Đàm Thành. Mặc dù mảnh đất kia đúng là khối thịt béo mê người. Nhưng là, ở thương trường nhiều năm như vậy, khứu giác nhạy bén vẫn phải có.

Mắt liếc người đang lái xe, Hạ Xương Nguyên nhàn nhạt mở miệng, "Tiểu Chung, ta rất coi trọng cậu, cũng hi vọng cậu có thể là người nối nghiệp ta. Nhưng là, cậu biết, tài sản của ta chỉ có thể là Minh Châu."

Lời của hần ngầm có ý cảnh cáo, Chung Nham sắc mặt bình tĩnh gật đầu một cái, con ngươi lại xẹt qua một tia âm trầm, bàn tay đặt trên bánh lái âm thầm dùng sức.

Một chiếc Audi R8 màu đậm trong đêm tối chậm rãi lái tới, Từ Ca ôm cánh tay đứng đó, Mộ Diễm liền đứng ở sau lưng cô. Bộ tóc xoăn nhẹ che hết khuôn mặt cô, cũng đồng thời che đi bộ dáng chặt vật của mình

"Mộ Diễm, đùa bốn tôi anh rất thích sao?" Thanh âm của Từ Ca trong đêm tối vô cùng yếu ớt, lần đầu tiên cô dùng giọng nói cực kỳ nghiêm túc nói chuyện với anh, "Tôi đến tốt cùng đã chọc giận anh cái gì, để cho anh phải tận lực dùng mọi thủ đoạn để đối phó với một người phụ nữ?"

Mộ Diễm đứng ở sau lưng cô, thân thể cao to dưới bóng đèn, mặt của anh ở trong ánh sáng ngưng đọng, làm cho người ta phân biệt không ra vẻ mặt của

anh, chỉ có cặp mắt vốn luôn lạnh như vậy.

Tại sao? Bởi vì cô là Hạ Tử Ca. Ngày mai, cô sẽ biết nguyên nhân.

"Đi thôi." Đợi xe đến gần, Mộ Diễm kéo Tử Ca đi về phía trước. Đợi không được Mộ Diễm trả lời, Hạ Tử Ca trong lòng tức giận càng sâu, Cô hát tay Mộ Diễm ra, một cước đá vào chân Mộ Diễm.

"Cút ngay, tôi là điên rồi mới có thể hỏi anh. Khốn kiếp, anh lợi dụng người khác làm bia đỡ đạn cho mình phải không ? ! Tôi đơn giản là có bệnh mới hướng anh cầu cứu, anh chính là súc vật ăn tươi nuốt sống người khác." Cảm xúc bị đè nén một đêm được bộc phát, Tử Ca không để ý tới hình tượng của mình rống lên.

Mộ Diễm nhất thời không chú cái chân bị cô đá, anh nghe răng nhếch miệng, nhìn đáng vẻ phách lối của cô đang chửi mắng mình, Mộ Diễm sắc mặt âm trầm một phần, đưa tay bắt được hai tay đang quơ loạn của cô, cắn răng nghiến lợi hừ, "Cô lặp lại lần nữa thử xem?"

"Tôi đã nói thế nào? Tôi nói anh là loại cảm thú, biến thái! Sớm muộn có một ngày anh sẽ. Um."

Ven đường mọi người không ngừng nhìn sang, trên khuôn mặt anh tuấn của Mộ Diễm đầy u ám, anh không phân biệt phải trái thấy cô la hét om sòm, liền mở cửa xe ném cô vào trong.

"Lái xe."

Tài xế cẩn thận liếc nhìn phía sau, Mộ Diễm mặt đen giống như satan, cắn răng nghiến lợi nhìn chăm chăm Hạ Tử Ca. Tử Ca bị anh dùng lực mạnh đẩy, ngồi dậy đem đôi mắt tức giận nhìn anh, trong không gian chật chội hai người như kẻ thù của nhau.

Mộ Diễm chợt cảm thấy buồn cười, cô tròn tròn đôi mắt nhìn chăm chăm bộ dáng của anh, đột nhiên khiến anh cảm thấy cô. Rất khả ái!

Anh lấy tay đưa về phía Hạ Tử Ca, Cô tránh né không kịp, trên gương mặt sưng đỏ một mảnh liền bị ngón tay của anh chọc vào. Chọc! Chọc! Chọc!

Tử Ca điên rồi, mới đó đã bị anh dụ dỗ, mặt của cô âm trầm như gió muốn bay về trời, hết lần này tới lần khác cái miệng của cô đau đến nổi co quắp lại, còn không kịp phát tác, xe quẹo thật nhanh, Tử Ca đầu ghim vào trong ngực Mộ Diễm.

Tiếp, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Vì ai nhu tình (3)

Chế trụ vòng eo của cô, Mộ Diễm nhấc thân thể cô lên đặt trên đùi mình, chân dài duỗi ra để cô ngồi lên. Tư thế như vậy khiến Tử Ca cảm thấy mắc cỡ, cô giằng giằng muốn đứng lên, lại bị Mộ Diễm hung hăng đè xuống.

Chiếc váy ngắn màu đen lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn của cô, Mộ Diễm một tay đặt ở hông cô đè lại thân thể không ngừng giãy giụa của cô, trong đôi mắt ẩn giấu một chút lửa, thanh âm của anh càng thêm trầm thấp, "Cô có vẻ được rất nhiều người ôm ấp yêu thương, thật là lắm thủ đoạn."

Mắt của anh mang theo ý cười, trong đôi mắt của Tử Ca nhuộm đầy sự tức giận. Không thể nghi ngờ, cô xinh đẹp, da thịt tỉ mỉ, ánh mắt đẹp, đôi môi đỏ hồng. Anh yêu cực kỳ bộ dáng chân thật của cô lúc này.

"Hắc, tôi được ai ôm ấp cũng không tới phiên anh quản, buông ra." Tử Ca tức giận, đưa tay nhéo một cái thật mạnh vào cánh tay đang đặt ở eo mình, không ngờ lại bị tay anh giữ lấy, đầu gối nhẹ nhàng đụng đưa, cả người cô tự động ôm lấy anh, đầu môi son dính trên áo anh, hít vào một mùi rượu.

Mộ Diễm thiếu mi nhìn cô, đáy mắt nồng nặc muốn. Chỉ ngắm nhìn nhưng lại trực tiếp muốn, Tử Ca trong lòng căng thẳng, thân thể cũng không phải của mình nữa, cô cũng không rõ mình là tức giận hay thẹn thùng, nhiệt độ từ từ kéo lên vì ánh mắt của anh.

Mộ Diễm hai tay cầm cổ tay Tử Ca, kéo cô lại gần thêm, Tử Ca cả người dính chặt trên người Mộ Diễm, cô chỉ có thể dùng sức mới kéo ra một phần khoảng cách.

"Anh. Anh buông tôi ra."

Da thịt phía dưới vì sự đụng chạm khiến Tử Ca thân thể khẽ run, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, trực tiếp, bá đạo mà không cho cô cự tuyệt khiến

cô nhìn không ra tâm tình của anh.

Cái loại cảm giác nóng rực phảng phất xung quanh cô, cô không tự chủ bỏ qua một bên tầm mắt, thân thể rất nhỏ hoạt động, lại ngoài ý muốn khiến anh dồn dập, căng thẳng thở dốc, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Từ Ca, trong thanh âm cũng mang theo sự đè nén lửa giận, "Cô thử động đậy thêm chút nữa xem."

Lời nói có ý của anh Từ Ca hiểu rất rõ, vật cứng rắn dưới bắp đùi uy hiếp Cô, cánh tay của cô bị anh kéo ra, thân thể mềm mại cùng cứng rắn hoà chung vào nhau, tư thế như vậy khiến người ta phải đỏ mặt, cả người Từ Ca cũng cứng ngắc theo.

Mộ Diễm môi dọc theo chiếc cổ tinh tế của cô thối khí, vô ý làm cô run rẩy, Từ Ca cắn răng nghiêng đầu, lại chạy không thoát sự tấn công của anh. Anh nặng nề thở dốc phả vào da thịt cô, đầu lưỡi dọc theo da thịt cô vòng quanh.

Thân thể tựa như trúng độc, rõ ràng trong lòng không muốn, vừa vận thân thể lại có phản ứng.

Hàng ghế đằng sau hai người đè nén tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ khiến tài xế cũng khản trương theo, mắt của hắn nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, mặt không khỏi đỏ lên.

"Nhắm mắt của ngươi lại, chuyên tâm lái xe." Mộ Diễm thanh âm trầm thấp mang theo tia lạnh lẽo.

Từ Ca thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, bị người khác dòm ngó khiến cô khó chịu, mặt vui thật sâu vào ngực Mộ Diễm, tay đè lại bàn tay đang dao động trên đùi mình, thanh âm thật thấp, "Chớ, đừng ở chỗ này."

"Vậy ở chỗ nào?" Khinh mạn hỏi thăm mang theo sự ham muốn nồng nặc. Ngón tay đi vào dò xét, Từ Ca mặt đỏ lên cô cắn răng nói, "Tùy anh."

Giống như đã lấy được một lời cam kết, tay của anh rút lui ra ngoài, anh nhìn chăm chú vào ánh mắt Hạ Từ Ca khiến cô thấy lửa dục đang tràn ngập trong mắt anh, vô nhẹ mỏng của cô một cái, "Là cô nói."

Người đàn ông này thủ đoạn thật cao siêu, biết rất rõ ràng là anh đang đùa bỡn mình nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Nhưng anh lại dùng đủ loại thủ đoạn cần dùng trên thương trường để đối phó với một đứa con gái như cô, bây giờ, thật sự là.

Từ Ca mặc dù nổi đóa, nhưng khi anh đặt cô xuống một bên. Trong không gian chật chội căng thẳng bỗng thấy nhẹ nhõm, Từ Ca buông lỏng bản thân hít thở sâu.

Từ Ca tựa vào cửa xe, cùng Mộ Diễm kéo ra một khoảng cách an toàn. Mộ Diễm chẳng qua chỉ nhìn một cái, không có ngăn cản động tác nhỏ của cô.

Xe đang đi vào nội thành, Mộ Diễm nhắm mắt dưỡng thần. Điện thoại di động vang lên, Mộ Diễm lấy tay nhận.

"Alô"

"Cậu cẩn thận một chút, chó nóng nảy cũng sẽ nhảy tường. Trịnh Nguyên Sơn thế lực không đơn giản như vậy, mới vừa tra được hắn đã phái người đi đến Đàm Thành." Lữ Phương thanh âm nhàn nhạt mang theo vẻ căng thẳng.

Mộ Diễm ánh mắt vốn mệt mỏi lại bắn ra một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Bị buộc phục vụ (1)

Xe ở dừng lại ở khách sạn năm sao sang trọng, Từ Ca nhìn dòng chữ bắt mắt kia lòng dâng lên cảm giác chua xót. Đã lâu rồi cô chưa được đến những nơi này

Thang máy thẳng tắp đi đến tầng chót, Mộ Diễm nhìn Hạ Từ Ca, ánh mắt của anh từ trước đến nay vẫn lạnh nhạt, nhưng bây giờ lại rõ ràng lại mang theo sự hài hước. Từ Ca bỏ qua một bên không rảnh mà để ý anh, cô nhớ lại đã từng có lần cô và anh phát sinh chuyện ở trong thang máy khiến mặt cô đỏ lên.

Thang máy kéo lên, hai người cũng không mở miệng, không khí chật chội làm người ta hít thở không thông. Từ Ca cắn môi nhìn về phía Mộ Diễm, anh dựa vào thang máy nhắm mắt lại.

Dáng người cao to cùng bộ tây trang được cắt xén tinh xảo, cả vật kéo xuống, lộ ra vẻ hấp dẫn, chiếu sáng khuôn mặt hoàn mỹ, chẳng qua là khí thế trên người lúc nào cũng lạnh, ai dựa vào quá gần sẽ chết vì lạnh, cảm giác có một loại áp lực vô hình.

Nhưng là, không thể phủ nhận, người đàn ông này có thể khiến tất cả phụ nữ trên đời điên cuồng.

"Muốn giống lần trước không? Ngay lúc đó cô rất phối hợp." Mộ Diễm ánh mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt quán quanh khiến cô không kịp thu hồi tầm mắt.

Từ Ca cắn răng, bỏ qua lời nói của anh, ngón tay lại đè lên cái nút ở trong thang máy. Đây, thang máy sao mà đi chậm vậy.

Cô không thấy được người ở phía sau, Mộ Diễm nhìn chằm chằm bóng lưng cô có điều suy nghĩ. Cô gái này, rất giỏi nguy trang, đáng vẻ nguy trang khiến người ta chán ghét đến oán hận. Cô lại rất trực tiếp, tất cả các động tác của cô đều thể hiện tâm tình của bản thân mình, thậm chí không cần suy tư vẫn có thể hiểu rõ cô.

Người phụ nữ mâu thuẫn.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai trò hay sẽ diễn ra, anh rất mong đợi.

Từ Ca đè lại trái tim đang bay nhảy, nơi này từ đầu đến cuối là do cô sai lầm chọn phải. Mộ Diễm đem áo khoác cởi ra, tiện tay ném ở trên ghế sa lon, cởi ba nút áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng.

"Đi tắm." Anh ngồi ở trên ghế sa lon ra lệnh, Từ Ca nhìn chằm chằm anh, nếu như ánh mắt có thể giết người, anh tin tưởng anh đã chết rất nhiều lần, "Bằng không, chúng ta cùng tắm"

"Không muốn." Từ Ca không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Mộ Diễm chẳng qua là chỉ nhìn cô vội vã lên phòng tắm trên lầu hai.

Nằm ở trong bồn tắm hình tròn, Từ Ca suy nghĩ lung tung, trong khoảng thời gian này liên tiếp xảy ra những chuyện vượt qua phạm vi của mình. Rõ ràng hết thảy mọi chuyện đều là cô tự nguyện, lại mơ hồ lộ ra vẻ bất an, để cho cô cả người nóng nảy không dứt, rồi lại mất phương hướng. Cửa bị mở ra, người đàn ông mặc áo choàng tắm màu đen nghênh ngang đứng dựa vào cửa, cầm trong tay chiếc điện thoại không ngừng kêu, "Điện thoại của cô."

Từ Ca kinh ngạc không dứt, người đàn ông khoe miệng cười một cái, trên mặt hết sức yêu tà, Từ Ca không đứng dậy nghe điện thoại, cô mím môi không nhìn tới chỗ anh, chẳng qua chỉ đem thân thể của mình chìm xuống, để bồn tắm che giấu thân thể trần truồng của mình.

"Tôi không có thói quen nghe điện thoại của người khác." Chuông điện thoại di động bấm riết không tha, Mộ Diễm cũng không có tiến lên.

Từ Ca cắn răng, từ trong bồn tắm đứng lên, thân thể nõn nã trước mặt anh, quyến rũ từng tế bào của anh. Mặc kệ anh mắt soi mói của anh cô cầm cái khăn bọc lấy thân thể mình tiến đến nhận điện thoại

"Từ Ca, bác trai đã về nhà." Thanh âm của Chung Nham tự nhiên truyền đến, chần chờ hỏi, "Em như thế nào rồi?."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bị buộc phục vụ (2)

"Từ Ca, bác trai đã về nhà." Thanh âm của Chung Nham tự nhiên truyền đến, chần chờ hỏi, "Em như thế nào rồi?."

Thân thể ảm áp của đàn ông dán vào sống lưng cô, ngón tay nhẹ nhàng đẩy một cái, khăn tắm bao lấy thân thể cô rơi xuống, Từ Ca vội khăn tắm lại ý đồ che giấu, lại bị người đàn ông dùng sức rút ra, bàn tay dọc theo da thịt tỉ mỉ dao động, treu đùa sự nhiệt tình của cô.

"Tôi không sao."

"Anh không nghĩ tới hôm nay bác trai cảm xúc lại kịch liệt như vậy."

"Tôi đã biết trước, phản ứng của ông ấy. Bình thường." Từ Ca cắn răng nói chuyện, Cô tận lực để cho giọng nói của mình nghe bình thường, lại không chịu được bàn tay của người đàn ông đang di chuyển lung tung.

Anh rõ ràng đụng chạm vào từng điểm nhạy cảm của cô, mỗi một cái đụng chạm cũng làm cho cô mất đi sự khống chế, Từ Ca trong đôi mắt đã xuất lửa, anh thậm chí lôi kéo tay cô đụng vào vật cứng rắn của anh.

Thân thể anh dán chặt vào người cô, môi đặt ở vành tai cô lưu luyến liếm, tiếng thở dốc từ bên ngoài xuyên thấu truyền vào trong điện thoại, Chung Nham ngón tay cơ hồ muốn bóp nát điện thoại di động.

Thanh âm của anh ta trở nên âm lãnh, "Từ Ca, em cùng hấn ta ở chung một chỗ?"

Từ Ca tay cầm điện thoại di động khẽ run, đáy lòng chật vật không nói ra lời, như thể lại không chịu nổi, cô vẫn như cũ không muốn Chung Nham biết được mọi chuyện, coi như là bọn họ hiện tại không có bất kỳ quan hệ gì.

"Ngoan, chuyên tâm đi."

"A."

Mộ Diễm cắn lên bả vai của cô, anh dùng sức cắn, Từ Ca đau kêu lên tiếng.

Trong điện thoại di động truyền đến tút tút tút cắt đứt cuộc nói chuyện.

Từ Ca sắc mặt tái nhợt, nắm điện thoại di động trong tay, Cô hận hận nhìn Mộ Diễm, "Anh, Anh thật quá đáng."

Cô lên án khiến Mộ Diễm mặt lạnh trầm xuống, bàn tay ở trên người cô gia tăng sức lực, "Quá đáng? Hạ Từ Ca, là cô cam tâm tình nguyện, không ai ép cô."

"Thế nào? Tôi hôm qua cùng tình nhân ở chung một chỗ, liền quên lời nói của mình?" Mộ Diễm ngón tay dọc theo bắp đùi xâm nhập vào nơi mềm mại của cô, động tác của anh thô bạo, khiến Từ Ca đau nhưng vẫn cắn răng kiên trì chịu đựng, trán đã có tầng mồ hôi mịn ri ri ra, "Anh cũng là vì như vậy kiểm cách chơi đùa tôi sao?"

Động tác ác liệt, Từ Ca không nghĩ ra bất kỳ phản ứng nào, sắc mặt tái nhợt, thân thể đau đớn đã hoàn toàn bị che lấp bởi sự dụ dỗ của dục vọng, cô cảm thấy đau , khô khốc không muốn tiếp nạp anh.

Mộ Diễm tức giận, mắt lạnh nhìn Từ Ca quật cường, anh khơi mào khoe miệng, cười ác liệt, "Không có người đàn bà nào nằm ở phía dưới tôi lại cảm thấy tôi không thú vị."

Anh dùng lực, ma sát ở sau lưng khiến cô hô hấp không nổi, cô không thể yếu thế cầu khẩn, cho nên bị đau cũng phải nuốt xuống.

Mộ Diễm một tay cầm một cái lọ nhỏ, anh nặn ra một chút được bôi vào chỗ sâu nhất của cô, "Nơi này từ trước đến nay đã chuẩn bị đầy đủ hết, tôi chưa từng nghĩ tới mình sẽ dùng thứ này, nhưng với cô thì ngoại lệ."

"Không, không muốn." Từ Ca kinh hoàng hô lên, cô ở CK hai năm, không phải là thiếu nữ ngu ngốc , thứ đó là để đối phó với những người phụ nữ không biết nghe lời, cứ như vậy thúc giục muốn đem người ta hành hạ chết.

Nơi mềm mại của cô cảm giác tê dại bắt đầu lan tràn, Từ Ca hai chân khép chặt đứng không vững, trong đôi mắt đã có lệ tràn ra, cô cắn môi, bên trong thân thể phảng phất có hàng vạn con kiến gặm cắn, thân thể của cô di động, lúc này Mộ Diễm buông sự kiềm chế của mình ra, nhìn cô dán lên nền đất màu trắng giấy dựa, trong thân thể muốn nhìn thấy cô mất khống chế.

Cầm cánh tay cô kéo vào trong ngực, giọng nói nồng nặc mùi ham muốn, ngay cả hô hấp cũng căng thẳng, "Thật là một yêu tinh."

Anh thở hỗn hển dán vào thân thể đang giấy dựa của cô, để cho thân thể cô bốc lửa, Từ Ca cắn răng, tiếng rên rỉ từ trong miệng xông ra, Cô không chế không được, đáy lòng trống không khiến cô luống cuống leo lên thân thể của anh, mâu thuẫn lời kéo. Trên mặt chứa đầy lệ, mâu thuẫn đánh thẳng vào, lại kích thích thú tính của anh

Mộ Diễm nâng thân thể cô lên, không thể chờ đợi tiến thẳng vào, hành động thân mật khởi động mọi giác quan trên cơ thể, động tình, kích thích, sau đó là thăng hoa.

"Ừm." Tiếng rên rỉ thờ dốc ở trong phòng tắm lan tràn, kéo lên.

Hai chân của cô ôm lấy thắt lưng cường tráng của anh. Muốn kéo lại lý trí, nhưng từng lần một đều không biết thoả mãn, Cô cảm thấy thân thể đã hoàn toàn cạn kiệt, nhưng chỗ sâu vẫn như cũ khiêu chiến không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bị buộc phục vụ (3)

Giày vò đến rạng sáng đi qua mới coi là nghỉ ngơi, Từ Ca cảm giác toàn thân bị nghiền nát , từ phòng tắm đến trên giường, người đàn ông tinh lực tràn đầy khiến cô ngay cả mở miệng ra cầu xin tha thứ cũng không có khí lực để nói, thân thể bị đặt trên chiếc giường lớn, động một cái cánh tay cũng cảm thấy mệt mỏi, Từ Ca mắt đóng lại, mặc cho người đàn ông đem cái mền kéo lên che đầy thân thể của cô, kêu một đêm khiến cổ họng cô khó chịu, da thịt trắng nõn lưu lại dấu vết kích tình hôm qua.

Thân thể của cô co rúc vào trong chăn, hai chân chụm lại hướng trước ngực, cực kỳ giống tư thế của một đứa con nít, lại giống như đang bảo vệ thân thể mình. Mộ Diễm nằm bên cạnh cô, cách tay bên chắc đặt ở eo cô kéo cô lại gần mình.

"Um" Nhức nhích, Cô cũng đau nhứ mảy, hỗn loạn ngủ mất, rồi lại thấy không thoải mái, Từ Ca đang lúc nửa tỉnh nửa mê bồi hồi, cô ngủ cực kỳ bất an.

Mơ mơ màng màng, cô nghe có tiếng người nói, tiếp đến là cánh tay lạnh như băng có một loại chất lỏng rót vào, cố gắng muốn mở mắt cuối lại trầm buồn ngủ.

Bị quấy rầy mộng đẹp, Phạm Húc Diệc dùng một giờ từ Nam Bình chạy tới đây, trước khi đi Lữ Phương nhắc nhở qua, trong khoảng thời gian này sợ là tình hình biến đổi, nên mang theo những thứ thuốc có thể dùng lên.

Nhận được điện thoại, người đàn ông vô cùng lo lắng, đã xảy ra chuyện gì, vội vàng tới đây. Đến nơi anh ta cũng cả kinh thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Nhìn người đàn ông đứng ở bên cửa sổ, Phạm Húc Diệc thiêu mi, "Cậu hơn nửa đêm gọi cho tôi, khiến tôi vô cùng lo lắng từ Nam Bình chạy tới đây cuối cùng chỉ đến đây xem bệnh cho cô gái này?"

Không cần nhìn Phạm Húc Diệc cũng biết xảy ra chuyện gì, mùi vị ham muốn đang còn bay quanh căn phòng. Chiếc chăn màu đen bao phủ lên người cô gái, bàn tay trắng nõn còn lưu lại vết xước.

"Cô ấy như thế nào?"

"Không chết được. Đem người ta chơi đến như vậy, cậu thật lợi hại. Có phải là do cậu đã nín nhịn nhiều năm rồi đúng không?" Nhìn cô gái trên giường mắt nhắm chặt, khuôn mặt tái nhợt, ngay cả ngủ cũng nhứ mảy.

Mộ Diễm xoay người lại ngồi trên mép giường, áo choàng tắm màu đen hơi hạ xuống, lồng ngực hơi phập phồng, anh muốn nói anh không có chơi, nhưng những vết thương trên người cô đều là anh tạo thành. Bàn tay nắm thành quyền, phảng phất chỉ cần đụng vào cô, tất cả hành động của anh sẽ mất không chế.

Anh tỉnh dậy liền đi uống nước, lại phát hiện cả người cô nóng ran, gọi mãi vẫn bất tỉnh, anh nhìn về mặt của cô, cô xinh đẹp mỹ hoặc, nụ cười giả dối khiến anh oán hận, cô chân thật nở nụ cười cho dù là tức giận mắng anh cũng làm cho tâm tình anh thoải mái, nhưng cô mang theo oán hận cùng ánh mắt kháng cự nhìn anh, sẽ để cho anh mất không chế muốn hủy diệt cô.

Không có được, sẽ phải phá hủy. Trong cuộc sống của Mộ Diễm, từ trước đến nay luôn muốn chiếm lấy những gì mình muốn. Ngoại lệ một lần là đủ, anh sẽ không cho phép mình bỏ qua thêm một lần nào nữa.

"Thế nào vẫn không tỉnh? Không có sao chứ?"

"Hiện tại cũng biết sợ?" Phạm Húc Diệc nhìn dáng vẻ của Mộ Diễm, chơi gái rất nhiều, nhưng anh chưa từng như vậy, đem cái chăn đang đắp lên người Từ Ca nhẹ nhàng lôi xuống, trên bả vai của cô lộ ra một vết máu ứ đọng, ngay cả anh ta cũng không nhẫn tâm nhìn.

"Chớ nói lung tung, nói trọng điểm." Mộ Diễm phiền não đứng lên đi vài bước, ánh mắt đặt ở trên người Từ Ca thủy chung không chịu dời đi.

"Bị thương như thế nào tôi cũng không biết, tôi có chút được để lại cho cậu, một lát cậu xoa cho cô ấy, chỉ cần không bị nhiễm trùng thì cũng không có gì to tát." Đẻ thuốc xuống, Phạm Húc Diệc đứng dậy vào phòng rửa tay, một phòng rửa tay, bồn rửa tay có một lọ thuốc bôi ngoài da dùng hết một nửa, khiến anh ta không nhịn được muốn mắng người, thuốc này có tác dụng quá mạnh.

"Này, cậu cho cô ấy dùng cái này?" Đem lọ thuốc còn thừa đến trước mặt anh, Mộ Diễm lắc mình né tránh, lồng mày hiện ra vẻ không kiên nhẫn, "Thế nào?"

Phạm Húc Diệc dùng một loại ánh mắt sắc bén nhìn anh, "Lần trước là thuốc kích tình, lần này là thuốc bôi kích thích, cậu cũng quá mạnh."

"Cậu không chọc ngoáy tôi trong lòng cậu không thoải mái đúng không?"

Phạm Húc Diệc nhún vai không lên tiếng, Mộ Diễm nhìn anh ta, nhìn không được hỏi, "Có vấn đề?"

"Không thành vấn đề, chính là đừng làm cho cô ấy thấy người đàn ông khác, đè ép cô ấy ở trên giường nhiều lần là khoẻ. Đồ chơi này không giống như thuốc kích tình, không bị đau dạ dày. Tôi là sợ cậu -- tính lực cạn dần mà chết!"

"Cút!"

Chương 57: Bị buộc phục vụ (4)

"Chuyện kể tiếp là việc của cậu, tôi không giúp được gì cho cậu" Phạm Húc Diệc nhún vai không để ý bộ mặt đen tối của Mộ Diễm, ném đồ cho anh.

Lúc gần đi lại đến gần Hạ Tử Ca bắt mạch, Phạm Húc Diệc nhìn chăm chăm mặt của cô, có vẻ như có sự quen thuộc nào đó, lần đầu tiên xem bệnh cho cô anh không hề để ý.

Suy nghĩ, Phạm Húc Diệc nâng ngón tay lên, nghiêng mặt cô lại mặt muốn xác nhận một cái, ngón tay còn chưa đụng gò má của cô liền bị Mộ Diễm chặn ngang, cơ hồ nhìn thấy chân anh đang giơ lên, Mộ Diễm ánh mắt âm trầm nhìn anh ta, mang theo sự tiêu điều xơ xác.

"Đàn bà của tôi cậu dám đụng vào, không muốn sống?"

"Đúng! Đàn bà của lão tử xếp hàng thành từng đoàn, tôi phải dùng tới quyền lực để tranh giành. Tôi là nhìn gương mặt cô ấy có chút quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó." Phạm Húc Diệc thanh minh, nhớ tới lần anh ta đụng phải hai cô gái.

Mộ Diễm ánh mắt lạnh một phần, chê cười, "Ồ trong mắt cậu có hình bóng của phụ nữ sao?"

Có qua có lại, Phạm Húc Diệc cũng không tìm tòi nghiên cứu nữa, liền rời đi.

Sau khi Phạm Húc Diệc đi, Mộ Diễm gọi người mang cháo đến, cô tỉnh dậy bụng nhất định sẽ đói. Anh nằm bên cạnh cô, để cho cô tựa đầu vào bả vai của anh, muốn cho cô ngủ thoải mái hơn, cầm trong tay lọ thuốc bôi một ít lên vết bầm của cô, hơi dùng lực xoa nắn, lấy máu bầm tán ra.

Từ Ca một đêm ngủ rất khổ cực, không tìm được tư thế ngủ thoải mái, cô vẫn cảm thấy rất nhiều chuyện cô có thể chịu được, nhưng đây là lần đầu tiên cô không muốn tỉnh lại nữa, không muốn tiếp tục cuộc sống đau khổ này nữa.

Trên người truyền đến cảm giác lạnh lạnh, bả vai đau rất được xoa nắn dịu dàng, cẩn thận êm ái, khiến trái tim cô cũng thanh tĩnh lại, cô cố gắng lặng lẽ mở mắt nhưng cũng chỉ thấy dáng vẻ mơ hồ của Mộ Diễm, trong lòng suy nghĩ không thể nào là anh được, bọn họ mỗi một lần gặp nhau đều chỉ là giao dịch cùng tồn thương.

Người đàn ông này quyền thế lớn như vậy khiến cô sợ, ban đầu cô chạy tới chạy lui tìm mọi cách cứu ba ra nhưng không thành, Mộ Diễm lại dễ dàng giúp ba cô ra khỏi tù chỉ trong vòng nửa tháng.

Mộ Diễm nhìn mắt của cô giật giật, cho là cô sẽ tỉnh lại, anh vỗ nhẹ lên gò má của cô, "Hạ Tử Ca, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh."

Mắt của cô chẳng qua chỉ giật giật vài cái, càng thêm tựa sát gần anh một chút, lần nữa ngủ thật say, sắc mặt của cô rất tái nhợt, thân thể có chút gầy yếu, khi ngủ cô điềm tĩnh nhu hòa, trên người không có móng vuốt, khiến anh dễ dàng tiếp cận.

Mộ Diễm lấy tay lau mồ hôi cho cô, tay dọc theo đuôi lông mày trượt xuống, nhẹ nhàng sờ lên gương mặt xung đỏ bị Hạ Xương Nguyên đánh, trông mắt của anh thâm chìm, ngón tay hơi dùng lực, nghe được tiếng hừ của cô sau đó bận rộn thu tay về.

Mặt trời đã lên cao, Mộ Diễm không có đi ra ngoài, anh nằm ở trên giường nhìn cô đang truyền nước biển, ba bình nước truyền vào người cô xong, Mộ Diễm mới miễn cưỡng yên lòng.

Từ Ca ngủ rất say, nhịp tim của người bên cạnh kéo cô trở về thực tế, chẳng qua là trên người nhiệt độ càng cao khiến cô hồng mắt, cô híp mắt đang lúc nửa tỉnh nửa mê bị mất khống chế, thân thể nằm trên chiếc giường lớn dao động, Mộ Diễm từ phòng tắm ra ngoài liền thấy hình ảnh bức người như vậy.

Thân thể trắng nõn cọ sát trên giường, phía dưới cái mền bị kéo xốc xếch vô cùng, thân thể không thoải mái. Ngâm nga mang theo tiếng nghẹn ngào, ngón tay thon dài ở trên người mình dao động, lại không tìm được lối thoát.

Mộ Diễm bị quyến rũ, dục vọng nổi lên, anh cúi người ngăn chặn thân thể của cô, Từ Ca cũng không hoàn toàn thanh tĩnh, con ngươi đóng lại suy nghĩ, Cô vô ý thức giãy dụa khiến thân thể Mộ Diễm trong nháy mắt căng thẳng, cánh tay bên trái nắm lấy tay cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, một tay chế trụ chân cô bỏ lên hông của anh, nhẹ giọng dụ dỗ, "Ngoan, mở ra một chút. . . ."

"A." Tự nhiên bị lấp đầy khiến Từ Ca nhẹ hô lên, môi vừa rời tất cả lời nói đều bị anh ngậm vào trong miệng, cô gái xinh đẹp hai cánh tay ôm lấy cổ của người đàn ông, thân thể không tự chủ cùng anh phối hợp.

Trên người Mộ Diễm dần dần tràn ra lớp mồ hôi mỏng, trên trán nổi gân xanh, tay anh nâng mông của cô lên cao để cho hai người tiếp xúc càng thêm gần, mãnh liệt ra vào, mỗi một lần đụng chạm khiến cô cơ hồ không chịu nổi, một tiếng gầm nhẹ đem hai người đẩy lên phía chân trời.

Lệ theo khóe mắt chảy xuống, lại bị anh cúi người hút đi. Vui thích cực hạn cùng nhau phối hợp, anh chưa bao giờ ở cùng một người phụ nữ nào mà cảm nhận được điều này, anh thấy cô lần nữa ngủ thật say, Mộ Diễm rút thân thể ra, đáy mắt giấu giếm làm cho người ta nhìn không thấu sâu trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Cả căn phòng yên tĩnh, điện thoại di động của Mộ Diễm lần nữa vang lên.

"Đã sắp xếp xong xuôi, bên phía truyền thông của Đàm Thành đã sẵn sàng, Hạ Xương Nguyên muốn tự lo cho mình cũng không dễ dàng như vậy."

"Theo kế hoạch làm việc."

Thanh âm thật thấp hạ lệnh, tầm mắt của anh rơi vào người Từ Ca, anh cúi người xuống, dán vào tai cô, "Có muốn xem kịch hay không? Rất đặc sắc."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không cách nào tiếp nhận sự thật (1)

Từ Ca tỉnh lại thì trời vẫn chưa được coi là tối, trên người đã được xức thuốc, thuốc mát làm bớt cảm giác đau rất ban đầu. Mộ Diễm đang ngồi đơn độc trên ghế salon cạnh cửa sổ, anh mặc chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi trắng, tay trái cầm một chiếc thuốc, chiếc máy tính xách tay đặt ở trên đùi, anh đang gõ cái gì đó, nhìn cô tỉnh lại, anh đem máy vi tính đặt lên bàn rồi đứng lên

Chỗ dựa của anh rất gần khiến Từ Ca cảm giác thật lười một phần, thân thể đau đớn tận xương tận tủy khiến cô sợ đến nỗi khắc cốt ghi tâm. Mộ Diễm nhíu mi không tiếp tục đến gần, đi về phía bàn

Cô co rúc đứng dậy ngồi ở đầu giường, một tay kéo chăn che giấu thân thể mình. Mộ Diễm nhìn cô còn vui bất động, anh đi tới chỗ cô kéo cô, "Đi tắm trước"

Từ Ca bị anh đụng chạm hô hấp cũng dồn dập theo, chỗ sâu nhất lại sinh ra cảm giác kỳ lạ, cô luống cuống tay chân, "Tự tôi đi"

Vừa bước xuống giường, hai chân bủn rủn vô lực khiến cô ngã nhào một cái trên mặt đất. Từ Ca cắn răng đứng lên lao đảo chạy về phía phòng tắm, thân thể phảng phất không phải là của mình, rõ ràng một môi vô cùng, nơi mềm mại giữa đùi lại có cảm giác tê dại khiến cô không không chế nổi bản thân

Từ Ca mở nước lạnh cọ rửa thân thể, một lần một lần cọ vào chỗ sâu nhất của mình để thỏa mãn sự ham muốn, nhưng là không đủ, không hề đủ

Hai tay cô nắm thật chặt, Từ Ca cảm giác mình sẽ bị loại cảm giác này ép điên mất, cô không ngừng dậm chân, hai chân bắt chéo xoa nắn, vẫn không ngăn chặn được khát vọng của mình, trong đôi mắt từng giọt nước rơi xuống

Mộ Diễm đợi đã lâu còn không thấy cô ra ngoài, mới vừa rồi anh nghe được bên trong có tiếng khóc nghẹn ngào, đáy lòng của anh trầm xuống đẩy cửa vào, dáng vẻ của người bên trong khiến anh đột nhiên bận tâm

Từ Ca tóc rối bù, cắn môi chảy ra máu tươi, sắc mặt của cô trắng bệch, cuối thu nước lạnh như băng xối vào người cô

"Cô nghĩ mình sẽ bị thiêu cháy sao?" Anh cảm giác gân xanh trên trán đang nổi lên, Mộ Diễm đóng cửa phòng tắm, cầm khăn tắm bọc lấy người cô, môi của cô vì lạnh thâm tím lại có cả vết máu đang rỉ ra. Từ Ca hai tròng mắt ngấn lệ "Mộ Diễm, tôi hận anh"

Cô đẩy anh ra, chuẩn bị cầm chốt mở nước lạnh lần nữa, lại bị anh giữ tay lại, lệ trên mặt cô khiến tâm tình của anh thêm phiền não. Đúng, anh không nghĩ thứ thuốc này lại lợi hại như vậy

Anh trầm mặt rống "Cô khóc cái gì, làm chuyện đó nhiều lần sẽ khoẻ lại thôi"

Vừa nói anh vừa ôm lấy cô đi ra khỏi phòng tắm, Từ Ca lấy tay hung hăng đập anh một cái "Tôi không muốn anh đụng, khôn kiếp, khôn kiếp "

"Không muốn tôi đụng vậy cô muốn người nào đụng" Mộ Diễm mặt âm trầm lợi hại, một thanh xé áo sơ mi, lôi kéo tay của cô cời dây thắt lưng, thân thể tiếp xúc để cho cô được hóa giải, nhưng là cô hết lần này tới lần khác quật cường không chịu phối hợp

"Nơi này không có người khác, không cần giả bộ" An ủi đủ rồi, anh rống lên, nhẹ nhàng nhéo một cái lên người cô, những vết bầm kia lại khiến anh giật mình

"Ghét, khôn kiếp, bại hoại. Tại sao anh lại khi dễ tôi như vậy?"

Trong miệng cô mắng không được, rõ ràng giọng nói có chút tố cáo. Mộ Diễm cảm giác thân thể mình đang bị thúc giục. Giọng nói của cô, thân thể của cô, nét mặt của cô, mỗi bộ phận trên người cô đều quyến rũ ham muốn của anh

Mộ Diễm ngón tay đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, tay kia dọc theo da thịt thuận tiện tiến vào chỗ sâu nhất của cô, nơi đó đã ướt nhẹp. Cô uốn éo người phối hợp với ngón tay của anh, cổ họng tràn ra tiếng kêu yêu kiều, "A....."

Tiếng ngâm nga uyển chuyển vừa truyền ra ngoài liền bị cô chặn lại, hơi thở của Mộ Diễm trầm thấp, tiếng thở dốc vang lên, ngón tay đặt ở môi cô. "Kêu ra, để cho tôi nghe một chút thanh âm động tình của cô"

Từ Ca cảm giác mình mắc cỡ chết đi, nhưng không khống chế nổi thân thể của mình. Khát vọng được đụng chạm giống như ma túy vậy, chưa được lấp đầy sẽ không dừng lại

"Ừm..... tôi không muốn.....A..... anh không thể..... không thể " Anh ác ý ở trong cơ thể cô xoay tròn, kỹ xảo thuần thực mời gọi, Từ Ca thét lên, nói không thành tiếng

Cổ Mộ Diễm rỉ ra vài giọt mồ hôi, tiếng thở dốc ngày càng nặng nề, tròng mắt có lửa như muốn thiêu đốt lý trí. Anh cắn răng hôn lên môi cô, "Thật là một nhọc, yêu tình"

Phía dưới nóng bỏng đã bị anh khai phá, anh xoay người cô lại để cho cả người cô dựa lưng về phía anh, từ phía sau tiến vào, anh dò vào vừa nông lại vừa sâu, muốn đè nén nhưng không chịu nổi liên thân nhẹ, tiếng thở dốc của đàn ông cùng tiếng rên rỉ của đàn bà hoà với nhau thành một bản nhạc .

Sau khi kết thúc, Mộ Diễm ôm cô từ phòng tắm ra ngoài, cô mệt mỏi không có khí lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Bụng cháo đi tới trước mặt cô, cô như thế nào cũng không chịu ăn. Mộ Diễm đem cô kéo lên, để cho cô tựa vào lồng ngực của mình, môi mím chặt, "Ăn đi, cô một ngày chưa ăn cơm, muốn "yêu" cũng cần có khí lực "

"Anh câm miệng" Từ Ca mắt không chế rống lên, người đàn ông này, người đàn ông này, Cô đến tột cùng đã chọn phải loại người nào đây?

"Có khí lực để rống thì cũng có khí lực để ăn" Mộ Diễm đem chén cháo đưa tới trước mặt Từ Ca , anh một tay đặt ở eo của cô, để cô tựa vào ngực của mình. Từ Ca quả thật đói bụng, nhìn chén cháo trong tay anh, nhanh chóng húp một hơi.

Mộ Diễm nhìn dáng vẻ ăn cháo điềm đạm của cô, ngẩn người ra. Từ Ca ăn xong, quay đầu lại thì thấy anh đang nhìn cô, phảng phất muốn nhìn xuyên thấu tâm tình cô

Lòng của cô núu thật chặt, đây không phải là lần đầu tiên Mộ Diễm nhìn cô bằng ánh mắt đó. Ánh mắt có chút kì quái, dĩ nhiên cô biết, anh từ trước đến nay chính là cảm thú muốn ăn tươi nuốt sống người khác

Ở với nhau ba ngày, cô bị anh đè ở trong phòng cất lực "yêu". Trong ba ngày có vài người đến tìm Mộ Diễm, bọn họ ở phòng tiếp khách thảo luận, Từ Ca loáng thoáng biết Mộ thị đang dần đổi mới về thể lực

Phạm Húc Diệc cũng tới, anh ta không mặc bộ quần áo hàng hiệu nào cả cũng không chứng tỏ mình là con nhà giàu. Anh ta bắt mạch cho cô sau đó cười nhìn Mộ Diễm nói " Có muốn tôi cho cậu mấy thang thuốc bồi bổ thận hay không? Mấy ngày nay công trình xây dựng đủ lớn rồi nha"

Từ Ca nghe xong thật muốn độn thổ, rõ ràng không phải là lỗi của cô nhưng cô lại không thể nào giải thích. Cô hung tợn trừng mắt nhìn Mộ Diễm, mà anh vẫn như cũ, gương mặt lạnh nhạt, cô có bắn ra ánh mắt nào cũng không tác dụng

" Còn hơn cậu ngày ngày thận hư, có cô gái nào chịu ở với cậu" Mộ Diễm vừa nói xong, Phạm Húc Diệc đang uống nước liền phun ra ngoài

Từ Ca yên lặng cúi đầu, Mộ Diễm, miệng của mi thật rất độc.

"Tôi có thể uống được thuốc tránh thai không?" Từ Ca nhìn chằm chằm Phạm Húc Diệc hỏi, Cô nhớ lần trước anh ta nói không thể dùng những loại thuốc kích thích. Nhưng là mấy ngày nay Mộ Diễm không dùng đến biện pháp phòng tránh nào cả, cô nghi ngờ sẽ có con với anh

Đối với anh mà nói, đàn bà không có giá trị, anh có thể tùy ý vứt bỏ lúc nào anh muốn. Nếu như người khác cần hoặc có việc cần dùng, anh sẽ không chút lưu tình đẩy ra ngoài, mà Từ Ca cũng sẽ không ngại thơ đến nỗi tin là có thể làm thay đổi anh

Như vậy cũng tốt, xác suất dù nhỏ cũng không tới phiên cô

Mộ Diễm sắc mặt âm trầm không nhìn ra tâm tình, Phạm Húc Diệc dùng một cái, mắt của anh ta liếc qua Mộ Diễm " Không vấn đề gì"

Từ Ca muốn về nhà xem một chút, ba ngày nay điện thoại di động tắt máy những người khác căn bản không liên lạc được với cô. Ba ra tù đây cũng là một chuyện tốt, nếu như có thể cô vẫn muốn bắt đầu lại với ba mình, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì

Chẳng qua là cô nghĩ mình thật sự không nên về

Ba tát cô một cái, dập tắt tất cả hi vọng của cô, Cô cho là giúp ông thoát khỏi tù đây sẽ chuộc lại tất cả lỗi lầm năm ấy

Nhưng là người làm sai muốn được tha thứ quả thật rất khó

Mộ Diễm cùng cô gọi xe đi ra ngoài, xe dừng trước tiệm thuốc, anh bước ra khỏi xe, lát sau quay lại ném cho Từ Ca một chai nước suối và lọ thuốc. Từ Ca nhìn lọ thuốc không chút do dự lấy ra một viên bỏ vào trong miệng, Cô ngâm trong miệng cho đến khi lưỡi cảm nhận được vị đắng của thuốc mới khổ sở nuốt xuống. Cô rử mi mắt xuống, cảm thấy vị đắng ngập tràn trong miệng

Mộ Diễm nhìn cô đem viên thuốc nuốt vào mới cho tài xế lái xe đi, ánh mắt của anh rất sâu, vẻ mặt rất lạnh, anh sẽ không cho phép mầm mống của mình tùy tiện rơi vào người cô

Từ Ca ngheo đầu nhìn về phía ngoài cửa xe, không có mục đích nhìn cảnh vật bên ngoài, khóe mắt đang nhìn ngắm thấy hai bóng dáng quen thuộc, giật mình "Dừng xe"

Cô đột nhiên hô lên một tiếng khiến Mộ Diễm nhìn theo tầm mắt của cô, chỉ thấy hai cô gái đang ngồi trong quán cà phê, tài xế nhìn thấy anh gật đầu mới dừng lại

Từ Ca thấy xe dừng lại cơ hồ muốn mở cửa đi ra, Mộ Diễm quắc ở cổ tay của cô, nhìn gương mặt cô trắng bệch " Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi thấy người quen, muốn qua chào hỏi" Từ Ca mím môi " Anh đi trước đi, lát nữa tôi về"

Mộ Diễm trầm ngâm chốc lát, anh cúi đầu liếc đồng hồ đeo trên cổ tay " Cho cô 10 phút" Đến lúc đó cô không trở lại, anh sẽ đích thân xử lý cô

Từ Ca hiểu ý tứ của anh, hơi gật đầu liền hướng về phía quán cà phê đi tới, lòng của cô nhảy múa, đầu như muốn nổ tung

Phòng cà phê Inreland, tiếng nhạc nhẹ chậm rãi vang lên

Cô gái có khuôn mặt tinh xảo xuất hiện trước mắt Hạ Từ Ca, hàm răng của cô cắn gao cắn chặt, cô gái ưu nhã khuấy cà phê, thỉnh thoảng trao đổi vài câu với người ngồi trước mặt

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, lời nói của hai người khiến Từ Ca từng bước chân chìm xuống đáy

"Tôi mấy ngày trước thấy hình của Hạ Từ Ca trên báo chí, đó là cô ta sao? Hoá trang như vậy khiến tôi không nhận ra còn tưởng rằng trùng tên trùng họ. Đã từng là tiểu thư Hạ gia thanh cao, kiêu ngạo kia mà" Trình Lan cặp mắt khôn khéo giàu kinh nghiệm, là phóng viên ở Đàm Thành, cũng từng là bằng hữu tốt của cô

" Đáng đời cô ta, bị người ta lấy ra làm cái đệm đỡ lưng mà không biết, hơn nữa ánh hào quang nhiều năm qua của cô ta đến đây kết thúc rồi" Hạ Minh Châu từ trước đến nay nhu nhược, trong đôi mắt lại có một tia tá ác, nhắc ly cà phê nhấp một ngụm

"Cô ta cũng là chị gái thân thiết của cô mà, đem người ta đẩy đến mức đường cùng, thật là nhẫn tâm"

Minh Châu ánh mắt đột nhiên buộc chặt, cô ta trợn mắt nhìn Trình Lan một cái "Nói hươu nói vượn cái gì, ban đầu những lời đó là chính tai cô nghe được, còn ghi âm làm chứng, tôi làm sao có bản lĩnh đẩy cô ta tới con đường này, là do bản ghi âm đó giúp đỡ thôi"

Trình Lan câu môi cười " Mượn tay chị gái của mình đẩy cha mình vào tù, tôi thật không rõ Hạ gia các người xảy ra chuyện gì, nhưng với tôi thì không sao, tôi chỉ thu tiền làm việc mà thôi"

Trong cái xã hội này tiền là quan trọng nhất

" Đúng rồi, cô cùng Chung Nham sao rồi, sắp kết hôn sao?"

Minh Châu trông mắt tối đen, nắm chén cà phê ngón tay hơi dùng sức, sau đó âm thầm thu hồi " Ba vừa trở về, phải chờ thêm một thời gian nữa" Hạ Minh Châu chỉ cần nghĩ tới Chung Nham cả ngày nhắc đến Hạ Từ Ca lại thấy khó chịu.

Nhớ tới hôm đó ở nhà trọ, Hạ Từ Ca vui trong ngực Chung Nham, anh cẩn thận ôm cô ta, thậm chí cô đến cửa Chung Nham cư nhiên không để cho cô đánh thức Hạ Từ Ca, cẩn thận che chở . Chung Nham chưa bao giờ đối đãi với cô như vậy, Hạ Minh Châu xinh đẹp khá ái mắt đồng nghiệp, cô hít sâu để cho mình thu hồi tâm tình

Hạ Từ Ca, tôi sẽ không để cho cô trở lại lần nữa. Chung Nham là của tôi, thậm chí tất cả tài sản của ba đều là của tôi

"Ba cô ra tù?" Trình Lan kêu lên "Bên phía truyền thông của Đàm Thành lại không có tin tức gì, đã từng là nhân vật lớn ở Đàm Thành, tin tức này nếu truyền ra ngoài lập tức sẽ nổ tung"

Tại sao tin tức này lại không thổi lọt qua đây?

Hạ Minh Châu mắt liếc nhìn Trình Lan đang hăng hái vui vẻ "Câm miệng của cô lại, nếu như muốn sống yên ổn, coi như không biết "

Trình Lan ngượng ngùng ngậm miệng, hai người lại hàn huyên lung tung, Hạ Từ Ca đã không muốn nghe nữa. Hai người kia, một người đã từng là bằng hữu tốt nhất của cô, một người từng là đứa em khá ái mà cô thương yêu nhất

Ban đầu chính bằng hữu tốt nhất của cô thừa dịp cô say rượu liên tục đặt những câu hỏi, rồi cắt ghép đăng tin lên báo

Nhất thời lúc đó tài sản của Hạ gia đang bấp bênh không tìm được cách ứng phó, cô ta lại tiết lộ tất cả kế hoạch ra ngoài, khiến họ tổn thất hàng ngàn vạn, ở trước toà còn đem đoạn ghi âm tố cáo ba cô

Nhưng thì ra hết thảy mọi chuyện Minh Châu đều biết, như vậy Chung Nham nhất định cũng biết đúng không? Các người muốn nhìn tôi đau đớn thống khổ? Tại sao vậy?

Cô thậm chí tin tưởng, ba cô nhất định đều biết hết mọi chuyện, thủ đoạn của Hạ Minh Châu đều do ông ấy sắp đặt, lúc đó cô chỉ lo đi giải thích, không suy nghĩ gì hết

Cô chỉ biết là khi ba nhìn cô với ánh mắt không thể tha thứ, thì cô cùng mẹ đều bị đuổi ra ngoài, Tạ Phuong mắt chứa lệ nằng chừ cô, tát cô một cái không cho cô bước vào biệt thự

Ngôi biệt thự kia là tài sản trước khi cưới của Tạ Phuong cho nên không bị tịch thu, đó là tài sản duy nhất còn lại. Hạ Tử Ca thật hận bản thân mình

Cô hai tay trống trơn, cuộc sống lâm vào khó khăn, Tạ Phuong bởi vì bị đá kích nên ngã bệnh, tính khí càng ngày càng tệ. Bà ấy vốn không thích Minh Châu nên cũng không cho Minh Châu ở lại

Nhưng mặc dù bà ấy không nhận cô, cô vẫn làm tròn trách nhiệm của một người con

Cô đi ra ngoài tìm việc gặp rất nhiều trắc trở, như có một bàn tay vô hình chặn đường sống của cô. Cô bắt đầu đi mới đến CK làm việc, ở đây không đòi hỏi lý lịch chỉ cần biết nghe lời

Từ Ca một tay đặt ở bụng, dạ dày mơ hồ đau. Cô toát mồ hôi lạnh, cô không quấy rầy hai người, đi thẳng ra ngoài coi như cô chưa từng nghe thấy gì, cũng không muốn chất vấn họ

Mộ Diễm dừng xe ở ven đường, thấy Từ Ca đi ra sắc mặt tái nhợt, cô ngăn khoe miệng mỉm cười "Đến chỗ tôi ở đi" Cô muốn chỗ ở, hiện tại tâm tình đang hoảng loạn chỉ muốn quay về đó

Mộ Diễm thiếu mi nhìn cô, đôi môi lạnh mím chặt "Thế nào?"

Đầu của cô tựa vào cửa sổ xe, đáy lòng cùng thân thể đau đớn vô cùng "Cách nơi này không xa, trở về lấy ít đồ"

Trước khi đưa cô đi, Mộ Diễm liếc mắt nhìn phân phó "Buổi tối đến nơi ở của tôi"

Từ Ca không động, đôi mắt có tầng tầng sương mù. Đến nơi, cô vội vã xuống xe. Mộ Diễm nhìn cô chạy đi gấp gáp mà lão đảo

Cau mày nhìn cả tiểu khu, tường đã tróc sơn, nơi này từng là khu phố sầm uất, bây giờ tàn tạ muốn lái xe vào cũng khó. Sau khi nhìn cô leo lên tầng cao nhất, Mộ Diễm mới rời đi

Đúng lúc chuông điện thoại của Mộ Diễm vang lên, bên kia truyền tới một tin tức : Trình Lan, là người ghi chép toàn bộ đoạn nói chuyện của Hạ Tử Ca, là phóng viên, đã từng là bằng hữu tốt nhất của Từ Ca.

Anh nhìn một lúc, khoe miệng nâng lên, chân tướng được làm rõ, có nhiều chuyện nếu xé nó ra, như xé miếng da vậy, máu chảy đầm đìa, rất xấu xí

Mộ Diễm ngón tay nhẹ gõ đầu gối, Hạ Tử Ca nếu như cô biết chính ba mình lập nên kế hoạch bị bỏ tù không hiểu lúc đó cô sẽ có cảm giác gì?

Cứ như vậy Hạ Xương Nguyên dùng tay thiết kế nên một bản kế hoạch, mà cô lại phá hư kế hoạch của ông ta rồi

Khi tám màn hạ xuống tôi thật muốn xem một chút, xem về mặt của các người sẽ ra sao

Con người neho lại, khoe miệng nở nụ cười lạnh, ánh mắt trời sáng rõ, anh cười một nụ cười rét lạnh vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không cách nào tiếp nhận sự thật (2)

"Hạ tiên sinh, xin hỏi ngài sau này có tính toán gì không?" Là chuẩn bị đợi thời trở lại, lần nữa nhặt lại sự nghiệp cũ đồng thời khai thác cục diện mới

"Hạ tiên sinh, ngài ra tù trước thời hạn thi hành án nguyên nhân là vì cái gì?"

"Nghe nói có mấy nhà máy xí nghiệp đã đến tìm ngài, hy vọng ngài có thể làm cố vấn cho xí nghiệp của bọn họ, xin hỏi ngài có đáp ứng không?"

"Nghe nói quyền sở hữu đất đai ở Chung-Hạ có cổ phần của ngài, xin hỏi là thật hay giả?"

"Nghe nói Chung thiếu và tập đoàn Mộ thị hợp tác với nhau hết thảy đều là công lao của ngài, xin hỏi ngài bây giờ đang làm việc cho người nào, đã từng

Đại vương về quyền sở hữu đất đai, bây giờ kế hoạch tiếp theo của ngài là gì? Chúng tôi cũng rất mong đợi câu trả lời"

.....

Khu biệt thự ở lưng chừng núi, tia sáng của đèn huỳnh quang không ngừng lóe lên, Hạ Xương Nguyên nhìn chăm chăm đám người ở cửa, sắc mặt tái xanh dọa người. Đó là dấu hiệu của sự nổi giận, một bình trà vỡ nát trên sàn nhà

"Rốt cuộc người nào đem tin tức lộ ra ngoài "

Ông không ngừng ở trong phòng khách bước thong thả, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hai mẹ con ngồi trên ghế salon

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi được bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua cũng chỉ như người ba mươi lăm tuổi là cùng, dáng người vẫn như cũ, khiến người ta hứng thú. Bà ta đứng bên cạnh Hạ Xương Nguyên lấy tay giúp hắn vuốt vuốt bà vai " Ông phát lửa cái gì? Ra tù còn ả núp cất giấu, tôi vì ông không một ngày được yên "

Hạ Xương Nguyên hất cánh người phụ nữ đó ra, Lý Phân té xuống đất, bà ta chập vạt ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ rống to " Ông, ông cư nhiên đánh tôi, tôi không phải là chỉ nói mấy câu sao thôi sao, tôi nói sai rồi sao, con gái cũng là tôi sinh ra cho ông, cũng hai mươi mấy năm tôi từ một thiên kim tiểu thư chờ tới bây giờ, ông lại làm vậy"

" Người phụ nữ này, cô thì biết cái gì, Lão Từ này ngày nào không có cô ở bên thì ngày đó vẫn sống tốt" Hạ Xương Nguyên gân xanh nổi lên, đầu óc vì Lý Phân nào loạn càng thêm phiền não

• Ba -- Mẹ -- các người cãi qua cãi lại được gì không? Vội vàng suy nghĩ biện pháp một chút đi " Hạ Minh Châu từ trên ghế salon đứng lên, xuyên thấu qua cửa sổ vô có thể thấy bên ngoài một đám người đang đứng đó. Buổi sáng cô cùng Trình Lan gặp mặt, cô còn hỏi cô ta. Rõ ràng cô ta không biết chuyện ba ra tù, thế nào mới sau mấy giờ mọi người đều biết rồi hết rồi

Bên ngoài miễn cưỡng duy trì trật tự, một chiếc xe màu đậm khiếm tốn dừng lại sau lưng ký giả, qua cửa sổ xem một người đàn ông đeo kính che hết khuôn mặt nhưng trên môi lại có một nụ cười lạnh

Mộ Diễn nhẹ nhàng nâng khóe miệng "Tốt, hưởng thụ lễ vật tôi dành cho ông đi"

Trong phòng làm việc xa hoa, Chung Nham trầm mặt xem tivi, phía trên ký giả đồ xô vẩy quanh biệt thự của Hạ Xương Nguyên

Anh ta cúi đầu trầm tư chốc lát, con người tôi lại không nhìn thấy ánh sáng, vốn định tắt tivi, lại nghe MC nói đến một nội dung hấp dẫn

"Theo tin tức mới nhất ngày hôm nay, cảnh sát đã điều tra, Trịnh Nguyên Sơn thân là hội đồng quản trị bên Mộ thị bởi vì bị khả nghi trong việc giao dịch ma túy, đã bị tạm giam. Mộ thị phát biểu thanh minh định đem toàn lực phối hợp với cảnh sát điều tra và lấy ý kiến của toàn nhân viên trong công ty, trong quá trình điều tra, Mộ thị hết sức phối hợp khiến cho vụ án tiến triển thuận lợi, đồng thời điều tra diệt trừ các thành phần tham ô. Mộ thị đã hoạt động trở lại, cũng xin dân chúng tin tưởng Mộ thị, bản án lần này không hề liên quan đến Mộ thị, hi vọng mọi người có thể mở rộng lòng mua cổ phiếu bên Mộ thị"

Chung Nham trầm ngâm chốc lát, khóe môi nâng lên. Được lắm Mộ Diễn, lợi dụng luật pháp diệt trừ cái gai trong mắt, Mộ thị đã lau đi vết nhơ, nay lại trở lại hoạt động bình thường

Chiều này của người khiến ta phải bội phục

Trên bàn điện thoại vang lên, Chung Nham đứng lên nhấn tắt TV, mọi hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng cũng biến mất chỉ còn lại một khoảng màu đen

Nhận điện thoại, Hạ Xương Nguyên mở miệng hỏi " Chung Nham, chuyện tôi báo cậu điều tra thế nào rồi?"

"Không có tin tức gì, mấy năm không ai thấy Đỗ Hoành Hùng xuất hiện, nếu như hắn bị phát hiện cũng sẽ sớm xuất hiện, không chờ đến bây giờ " Chung Nham cảm lấy điều thuốc, khói mù lượn lờ khiến anh nghĩ đến cô, dáng vẻ của cô, Đại tiểu thư Hạ gia. Cô có tư cách để kiêu ngạo, ở trong mắt người khác cao ngạo cũng được, thanh cao cũng tốt, giống như cô đang đối mặt với anh cười mềm mại vui vẻ.

"Tôi cho là hắn cuối cùng cũng sẽ tìm Từ Ca, lại không nghĩ rằng hắn không hề xuất hiện, lão hồ ly này" Hạ Xương Nguyên hận hận nói, ban đầu chỉ là bản án hồi lộ nhỏ nhỏ, còn chưa đủ khiến ông phải vào tù, chẳng qua khi nhận được một bức thư, khiến ông quý trọng tính mạng của mình, nên tương kế tựu kế quyết định ngồi tù bảo vệ tính mạng.

Chỉ cần ông vào tù, nếu như Đỗ Hoành Hùng có động tác gì, sẽ bị cảnh sát phát hiện, chỉ cần cảnh sát bắt được hắn, ông có thể sống vô tư

Hai năm qua, lúc Hạ Từ Ca khó khăn nhất hắn cũng không xuất hiện. Nhớ tới Hạ Từ Ca, trong lòng Chung Nham căng thẳng, anh thờ ơ lạnh nhạt với cuộc sống khổ khổ của cô hai năm, nhìn cô bị cuộc sống mài dũa càng ngày càng bền bỉ nhưng cũng vì thế càng ngày càng cách xa mình

Đã từng muốn buông tay nhưng lại không thể buông

Đã có lúc cô làm nũng, nói những câu rất đúng, "Chung Nham, em mệt rồi, anh công em đi" mỗi khi anh mệt mỏi cô luôn ở bên cạnh anh, cho dù anh im lặng bao lâu cô cũng sẽ đi theo anh

Gia tộc của anh cùng Hạ gia có giao ước, gia tộc giàu có không sung sướng gì, chính người thân trong gia đình đều sống toan tính với nhau, vì tranh đoạt tài sản mà thủ đoạn gì cũng dùng tới.

Thân phận của anh ở Chung gia rất khó khăn. Sau khi Chung gia sinh hạ một đứa con gái mọi người đều hết mực yêu chiều nó, còn anh từ bé đã bị những lời nói dơ bẩn dè ở trên người, dần rồi cũng quen

Khi anh ở yến tiệc gặp cô, cô chỉ là thiếu nữ mười ba tuổi, cô đứng giữa đám đông mỉm cười, mặc dù anh thấy rõ nụ cười rất giả dối nhưng không thể không thừa nhận trong sự giả dối đó ẩn chứa tấm lòng chân thật, tôi thiếu để cho mọi người hiểu rằng cô rất lễ phép.

Khi đó anh lại muốn đem mình ra ánh sáng cho mọi người nhìn thấy, anh có thói quen trốn ở góc phòng, anh mỗi ngày đều muốn thoát khỏi Chung gia, hoàn cảnh này khiến anh không thể nào thích ứng

"Này, anh là con trai của Chung thúc sao? Anh tên gì?"

Rõ ràng nha đầu này kém anh hai tuổi, vẫn đứng ở trước mặt anh ra vẻ đại nhân, anh cũng không muốn nói chuyện với cô, nói cũng không biết nói gì. Cô lại lên tiếng "Anh không thể ngẩng đầu lên sao? Anh như vậy thật xấu xí"

Sau đó anh ngẩng đầu hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, cô ngớ ngẩn lại đột nhiên cười " Anh xem, như vậy thật tốt, vui vẻ thì phải cười, mắt húng thì đừng làm bộ cao hứng "

Lời nói của cô khiến Chung Nham sững sốt, anh không hiểu cô nương này đến tìm anh làm gì, chẳng lẽ chính là muốn cùng anh nói đạo lý sao?

"Tôi biết anh là con riêng của Chung thúc" Lời cô nói khiến Chung Nham thật muốn xé tan miệng của cô, nhưng sau đó anh lại ngậy người "Con riêng thì sao? Tôi cùng muội muội cũng là con riêng, nhưng bọn ta vẫn sống tốt, mặc kệ mọi người nghĩ gì. Còn anh ngay cả bản thân mình cũng xem thường, thì dĩ nhiên người khác cũng sẽ coi thường anh"

Cô nói xong xoay người rời đi, dáng dấp đi bộ rất kiêu ngạo, cảm hơi nâng lên, khoe miệng mơn mởn thành một đường mang theo một chút kiêu căng. Một khắc kia, Chung Nham cảm giác lòng mình được một luồng ánh sáng chiếu vào

Nhưng là anh lại tự tay che đi luồng sáng đó, khi Hạ Xương Nguyên đem giao ước đến trước mặt anh, hết thảy mọi chuyện đều thay đổi

Anh cho là mình cứ như vậy không quan tâm cô nhưng khi thấy cô ở trong ngực người đàn ông khác đỏ mặt, anh ghen tỵ muốn phát nổi điên. Từ Ca, nếu như có cơ hội, tôi nhất định không buông tha cho em

Từ Ca ôm túi nước co rúc ở trong chăn, dạ dày trong vừa kéo đến một trận đau đớn, không được coi là đau thấu xương, nhưng lại làm cho cô mồ hôi lạnh đầm dề, cô biết là uống thuốc tránh thai là có vấn đề, Phạm Húc Diệc nói thật ra thì cũng không có gì đáng ngại, chính là muốn cô chịu đựng mà thôi

Đau như vậy cô vẫn chịu được nhưng cô không nghĩ ra, vì chuyện gì khiến cô khản trương như vậy, cô cảm thấy cuộc sống hai năm qua thật buồn cười, cô hối hận, bọn họ đã đem cô ra làm con khi diễn trò rồi đùa bỡn

Suy nghĩ hai năm qua sống vất vả, cô hối hận về tất cả những việc đã làm, hối hận tại sao mình lại uống say để nói ra mọi chuyện, hối hận tại sao lại tin tưởng người khác quá nhiều...hối hận cô hối hận

Khi ba cô vì những điều cô làm mà phải ra toà, cô hận không thể đào một cái hố chôn mình, nhưng cô dùng hết mọi biện pháp, bỏ ra tất cả sự cố gắng, cô chạy ngược chạy xuôi, tìm những người bạn cũ của ba xin giúp đỡ, không ngừng vấp phải những khó khăn. Để cuối cùng cái cô nhận lại là gì?

Cô thậm chí, thậm chí không để ý đến liêm sỉ của bản thân, dùng thân thể của mình đổi lấy tự do cho ba. Nhưng nhìn đi, họ coi nó là cái gì? Là cái gì? Bọn họ giấu cô tất cả mọi chuyện, coi cô như "thằng hề" nhẩy nhót mua vui

Từ Ca cắn một góc chăn, ngăn không cho nước mắt chảy ra nhưng trong đôi mắt không khống chế nổi lệ rơi ướt đầm. Cô vừa gạt lệ vừa hận hận chửi mình: Hạ Từ Ca, người khóc cái gì, không ai thương hại người đâu, chẳng qua tự ngươi chuốc lấy đau khổ vào mình thôi

Mơ mơ màng màng ngủ mất, lần nữa tỉnh lại thì nghe được tiếp đập cửa ầm ầm vang lên "Được rất tốt"

Từ Ca sợ hết hồn, cô mơ màng cố gắng mở đôi mắt nhắm lẹ, sung đỏ gượng đứng lên. Trời đã tối, trong phòng không có ánh sáng Từ Ca bật đèn lên, thấp giọng hỏi thăm "Ai vậy?"

Nghe được giọng nói của cô, người đứng ở ngoài cửa dừng một chút, tiếp nghe được tiếng cấn răng nghiến lợi trầm thấp giọng "Mở cửa"

Từ Ca sững sốt, cô nằm như con mèo ở đây khiến người đàn ông ngoài cửa đen mặt nhăn nhó

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Khoảng cách trong lòng (1)

Ngắm đồng hồ treo tường, lúc đó đồng hồ chỉ bảy giờ tối " Anh, anh ở phía dưới chờ một chút, tôi xuống ngay "

Mộ Diên cau mày, đôi mắt nổi lên vẻ không kiên nhẫn, anh dùng hết sức nhấn chuông. Cô cứ nhiên để anh tiếp tục chờ, cho đến khi cô bước đến cửa, "Rầm rầm" tiếng gõ cửa nặng hơn vang lên "Tôi bảo cô mở cửa, không nghe thấy sao "

Trừ trừ chốc lát, Từ Ca bất đắc dĩ mở cửa, cả người lại cảm thấy buồn phiền. Nơi này là nơi bí mật chỉ có mình cô ở, trong hai năm qua không ai bước vào đây, bất kể ở bên ngoài bị rất nhiều uy khuất, cô cũng sẽ ngẩng đầu cười kiêu ngạo

Nhưng là nửa đêm tĩnh mịch, cô một mình ở nơi này tùy ý khóc rống, cô đem tất cả nỗi đau gửi vào không gian nhỏ nhỏ này, cô mới hiểu được hoá ra mình cũng là người bình thường, yếu ớt vô cùng

Mộ Diên căn bản không chú ý đến vẻ mặt không tình nguyện của cô, chỉ để ý đôi mắt khóc sưng lên của cô, thanh âm nhàn nhạt "Thật xấu xí "

Từ Ca cảm giác mình sắp điên rồi, cô hít một hơi tròng mắt nhìn Mộ Diên "Mặc kệ tôi, liên quan gì đến anh"

Mộ Diên không quan tâm lời cô nói, đẩy tay Hạ Từ Ca ra đi thẳng vào phòng. Căn phòng tồi tàn này chỉ có hai phần ba không gian có thể sử dụng được, trong phòng khách chỉ bày đại một cái bàn cùng một chiếc ghế, trên bàn có một khay đựng trà, phía trên xóc xếch để mấy quyển tạp chí.

Mộ Diên đang định bước vào trong, vốn nhìn thấy không gian rộng rãi trong nháy mắt liền chật chội, anh cau mày đứng ở một bên. Anh cao 1m80, mà căn phòng này quá thấp, nếu không cẩn thận bước vào đây sẽ bị đụng đầu

Từ Ca đặt khay trà xuống "Anh có muốn ngồi xuống một chút không, cẩn thận đừng để đụng đầu"

"Cô cũng biết tôi sẽ bị đụng đầu, đây là chỗ ở của cô sao?" Cô vốn hảo tâm nhắc nhở một chút, đối phương lại không chút lưu tình vịn vào cô. Từ Ca mặc kệ anh, đi thẳng vào phòng rửa tay rửa sạch tay "Muốn uống nước thì tự mình rót "

Mộ Diên tinh tế quan sát Từ Ca, buổi chiều điện thoại không gọi được, nhớ tới lời nói của Phạm Húc Diệc cô bị bệnh đau dạ dày rất nặng, nếu uống thuốc kích thích sẽ tạo thành gánh nặng, có thể để lại hậu quả nghiêm trọng

Nhưng gọi điện thoại vẫn không ai nghe, khiến anh nghĩ đến trường hợp xấu nhất, mới vội vàng chạy tới đây, chẳng qua là cô lại bình thường ngoài dự đoán của anh

Mộ Diên ngồi xuống, tiện tay cầm một quyển tạp chí lật xem, trong phòng rửa tay truyền ra tiếng nước chảy ào ào, không gian yên tĩnh khiến lòng người ảm áp

Mộ Diên mát lạnh từ từ rũ xuống, anh nhìn chằm chằm cuốn tạp chí, thần sắc có vẻ hoảng hốt. Từ Ca ra ngoài thì thấy bộ dáng này của anh, anh ngồi trên ghế salon, bắt chéo chân, cánh tay khoác lên tay vịn ghế salon, anh một tay chống đỡ thân thể mình, một tay cầm cuốn tạp chí liếc nhìn. Tờ báo ào ào lật từng tờ từng tờ phá vỡ không gian yên tĩnh

Ôn hoà - bình tĩnh - an tâm

"Nhìn gì? Chuẩn bị bộ quần áo đó để đi ra ngoài sao?" Mộ Diên quay đầu lại, khoe miệng nở nụ cười hài hước, trong đôi mắt ám ảnh, che giấu sự thất thần, anh nhìn cô mặc bộ đồ ngủ mỏng, khoe mắt ái muội khơi mào

Từ Ca hỏi thần, cô cắn răng thầm hận, cô làm sao lại cho là Mộ Diên sẽ không công kích mình. Tại sao cô có thể nghĩ anh là người ôn hoà - bình tĩnh - an tâm chứ? Thật điên rồi

Từ Ca nghiêng đầu " Muốn đi đâu? Hôm nay thân thể tôi không thoải mái, cho nên không muốn ra ngoài "

Cô rửa mặt bằng nước lạnh để tỉnh táo một chút nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, gương mặt sưng đỏ cũng chưa hoàn toàn biến mất. Bộ dạng của cô bây giờ như quỷ dọa người

Mộ Diên nhìn chằm chằm Từ Ca "Đi ra ngoài ăn cơm, nhưng nhìn bộ dạng kia của cô tôi nghĩ không cần đi, kéo dọa người ta sợ chết khiếp"

Nghe khẩu khí của anh có sự thoải hiệp, Từ Ca trong lòng vui mừng, cô vội vàng nói "Nếu không tự anh đi ăn đi"

"Tôi không có hứng thú một mình đi ra ngoài ăn cơm" Ném cuốn tạp chí xuống, khay trà rung một cái, Từ Ca cũng rung một cái, cô nhìn chằm chằm Mộ Diên hồi lâu không nói gì, môi mím chặt khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt thậm chí có chút lạnh lùng

Cô không nói được lời nào xoay người vào phòng ngủ, áo ngủ mới vừa cởi xuống, cửa phòng ngủ lập tức mở ra " Nếu cô còn bướng bỉnh như vậy, tôi có thể dùng biện pháp khác khiến cô ăn no, tôi có thể suy tính..." ----- "Đi ra ngoài "

"Ba" một tiếng một cái gói bay về phía Mộ Diên, tiếp theo là tiếng cô gái mất khống chế hét lên " Anh.....Anh đi ra ngoài cho tôi "

Mộ Diễm không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt như vậy cho anh thường thức miễn phí, vớt cái gối xuống, tiến gần lại chỗ cô, kéo áo ngủ đang che trước ngực của cô ra "Che che cái gì, trên người cô có chỗ nào tôi chưa nhìn qua"

Từ Ca cảm giác mặt mình sắp bị thiêu cháy, một tay bắt được cái áo ngủ miễn cưỡng che lấp thân thể, một tay tháo bàn tay Mộ Diễm ra nhưng là anh không chịu buông khiến Từ Ca muốn phát điên. Người đàn ông này nhất định phải làm nhục người khác như vậy sao?

Mộ Diễm trong đôi mắt bốc cháy, Từ Ca thấy rất rõ ràng, mấy ngày ở cùng anh trong khách sạn cả ngày triền miên khiến Từ Ca cơ hồ không thở nổi, cô vừa xấu hổ lại khó xử, trông mặt cơ hồ muốn toát ra lửa "Ca ca, coi như tôi cầu xin anh"

Bàn tay buông áo ngủ ra, anh trầm mặc nhìn Từ Ca hốt hoảng đem áo ngủ khoác lên người. Cô thói quen không mặc gì lúc ngủ, lần này Từ Ca đang suy nghĩ sau này nhất định phải thay đổi thói quen này

Mộ Diễm sắc mặt cũng rất chìm, anh quay đầu nhìn Từ Ca "Cô mới vừa nói cái gì "

"Cái gì?" Mặc quần áo xong Từ Ca ổn định tinh thần, nhìn sắc mặt anh thay đổi liền không hiểu đã nói sai cái gì

"Mới vừa rồi cô nói cái gì? Đem lời của cô nói lại một lần nữa" Anh ra lệnh cho cô, sắc mặt càng ngày càng trở nên u tối, nhéo cánh tay của cô, Từ Ca đau đến nổi nhủu này

"Mộ Diễm, anh nổi điên cái gì?" Cô càng giãy giụa anh càng bấm chặt, cho đến khi bức cô rơi lệ "Tôi mới vừa nói cái gì không đúng sao, anh làm tôi đau, buông tay ra "

Từ Ca đẩy tay anh ra, đột nhiên thức tỉnh, Mộ Diễm buông tay cô ra, chẳng qua đáy mắt hiện lên một vầng sáng, chứa đựng nỗi đau khắc sâu trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Khoảng cách trong lòng (2)

Thu hồi đáy mắt sợ sệt, Mộ Diễm khoanh tay trước ngực, trầm mặc một lát, anh nói "Không muốn ra ngoài ăn, thì đi mua một chút đồ ăn đến đây cũng được"

Nói xong anh liền xoay người rời khỏi phòng ngủ

Từ Ca ngồi yên tĩnh một lát, vuốt vuốt cánh tay của mình, âm thầm suy nghĩ mới vừa rồi mình đã nói sai cái gì? Cô không phải chỉ cầu xin anh buông tha cho cô thôi sao, đâu có nói gì quá đáng

Người đàn ông này thật kỳ quái, đối mặt với Mộ Diễm, Từ Ca thường xuyên cảm giác mình đang bị làm thịt, anh đem cô nhìn xuyên thấu hết lần này đến lần khác. Cô đối với anh lại không biết gì cả, suy nghĩ một chút, Từ Ca thay áo ngủ, mặc vào một chiếc áo sơ mi, sống cùng Mộ Diễm cô nên sống có quy tắc thì tốt hơn

Trong phòng khách Mộ Diễm ngồi trên ghế sa lon, tay dài chân cũng dài chiếm hết cả cái ghế của cô. Rõ ràng cô cũng có thể ngồi trên ghế lại bị anh chiếm mất. Anh tùy ý liếc nhìn lung tung, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt anh, rõ ràng trên mặt anh xuất hiện sự hoảng hốt cùng trống vắng

Thu hồi tầm mắt, Từ Ca đi vào phòng bếp, nửa ngày tìm kiếm mới thấy một gói mì và một quả trứng, cô suy nghĩ một chút lần nữa đi ra ngoài phòng khách "Nếu không, hôm nay tôi mời anh ăn cơm nhé!"

Mộ Diễm thả cuốn tạp chí trong tay xuống, dựa lưng vào chiếc ghế salon " Cô chịu đi ra ngoài rồi sao?"

"Tôi sẽ chọn một chỗ thích hợp" Cô đứng trước mặt của anh trên mặt mang theo chút quật cường, áo sơ mi ôm lấy cơ thể cô khiến cô trở nên đáng yêu hơn. Mộ Diễm mắt nhìn chằm chằm cô hồi lâu, thấy Từ Ca không nhận được sờ sờ mặt của mình, có cái gì kì quái sao?

Mộ Diễm thu hồi tầm mắt "Đi thôi"

Nghe anh đồng ý, Từ Ca trong lòng vui vẻ, cầm túi xách đi ra ngoài

Chợ đêm

Tiếng của người bán hàng rong thật nhiệt liệt, đây từng là nơi nổi danh ở Đà Thành. Hôm nay trời đầy sao, mà ở đây mọi người đều thân thiết mời chào giống như đã gắn bó với nhau rất lâu rồi.

Mộ Diễm trên người mặc tây trang đi giày da bước vào đây không hợp chút nào, chợ đêm rất nhiều người, tiếng mời chào to nhỏ đan xen vào nhau tạo nên cuộc sống đơn giản mà nhịp nhàng

Từ Ca dừng lại trước một cửa hàng nhỏ đông người nhất " Ông chủ, còn chỗ không?

"Còn, có mấy người?"

"Hai người"

"Được rồi mời qua bên này"

Từ Ca quen hết mọi chỗ ở đây, ngồi ở một cái bàn có hai cái ghế, Mộ Diễm cau mày không chịu đi sang ngồi, Từ Ca đứng lên nhìn anh "Tôi cũng không có tiền mời anh đi ăn ở khách sạn năm sao, nhưng anh yên tâm món ăn ở đây không tệ, anh ăn thử sẽ biết"

"Nhà hàng năm sao không tới lượt cô bước vào" Mộ Diễm đi vào, kéo cái ghế ngồi xuống, không quên vịn vẹo cô một câu

Phục vụ mang trà tới, thuận tiện bảo hai người gọi thức ăn, Từ Ca cũng không khách khí dứt khoát nói "Cho tôi bốn món"

"Khoai tây chua cay, ruột già xào cay, cá trắm chiên, rau cải xào. Được rồi, hai người chờ chút, lập tức có ngay"

Từ Ca rót cho mình một chén trà, sau đó rót cho Mộ Diễm một chén. Anh nhìn cô không hề để ý đến chén trà

Ban đêm sao rất đẹp là những chấm nhỏ li ti trên trời, Từ Ca nhìn người đàn ông đối diện, đường đường là Tổng giám đốc Mộ thị dĩ nhiên cuộc sống của anh và cô hoàn toàn khác nhau

Đặt chén trà xuống, Từ Ca cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau giọt nước dính trên bàn " Hai năm trước tôi chưa từng đến đây ăn cơm, ra cửa nhất định có xe đưa xe đón, ăn cơm ở đâu cũng phải là nơi cao cấp sang trọng. Khi nhìn thấy những người ở đây, tôi cảm thấy mình được ưu ái rất nhiều, nhưng hai năm qua, khó khăn gì tôi cũng từng trải qua, có khi phải ra chợ mua thức ăn về nấu"

Từ Ca thanh âm rất nhẹ, giống như đang nói một câu chuyện không liên quan đến cả hai, không biểu lộ tâm tình của mình ra ngoài, ánh mắt của cô rất bình tĩnh, khoé môi nhếch lại nụ cười hồn nhiên. Mộ Diễm nhìn chăm chăm cô, như đang dò xét, tìm hiểu điều gì đó

"Tôi cũng không biết tại sao lại nói với anh những lời này. Mộ Diễm, tôi chỉ muốn nói là, tôi thật sự chỉ mong có một cuộc sống đơn giản" Cô dừng một chút, rốt cục lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn về phía Mộ Diễm "Các kế hoạch ở Đà Thành anh đã bàn bạc xong, không cần tôi phải làm chuyện gì nữa chứ"

"Khoai tây chua cay, xin mời dùng" Bồi bàn mang thức ăn ra, hơi nóng ở trong không khí phiêu tán

Mộ Diễm nâng mắt lên nhìn chăm chăm Hạ Từ Ca "Tính toán đủ điều, một bữa cơm liền muốn giao dịch một khoản mua bán. Cơm này tôi còn chưa ăn, hài lòng hay không hài lòng phải đợi tôi quyết định đã"

Từ Ca ngo ngắc, nhất thời không nói ra lời, trong lòng lại muốn đem Mộ Diễm đi chôn sống

Cuối cùng cá trắm chiên cũng mang lên, bồi bàn nhìn ba món ăn trên bàn chưa ai đụng đến, thấp thòm hỏi "Hai vị có gì không hài lòng sao?"

Từ Ca cười một cái, cầm đũa lên "Không sao cả, rất hài lòng, các món ăn ở đây rất ngon"

Nụ cười của cô khiến anh ta đỏ mặt, anh ta vuốt tóc đắc ý nói "Đúng vậy, những món ăn này đều do bố tôi tự tay làm"

Mộ Diễm khẽ hừ một tiếng, khoé mắt khơi mào hài hước, Từ Ca bị anh nhìn tức giận cầm chiếc đũa hướng về phía thức ăn trên bàn mà đâm, nhỏ giọng nói chuyện " Nhìn cái gì vậy, ăn cơm" Cô vừa nói vừa gấp thức ăn bỏ vào trong miệng, giống như muốn đem cả bàn thức ăn nhét hết vào miệng

Bị hạt tiêu mắc ở cổ, Hạ Từ Ca ho khan, cay đến nỗi chảy nước mắt, cô cầm bình nước lên uống một hơi. Mộ Diễm nhìn dáng vẻ chật vật của cô, cũng không nhìn được nở nụ cười, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng khuếch tán trong bóng đêm

Từ Ca trừng mắt với anh, lại thấy bàn tay của anh đi ngang qua mặt mình, vỗ lưng giúp cô lưu thông khí, nhịp tim vọt lên một cái, cô giật mình lúng túng, mượn cơ uống nước để che giấu tâm tình

Mộ Diễm thu hồi cánh tay, khoé mắt vẫn có ý cười, anh nhìn cô gái đối diện đầu cúi thấp, trong lòng nổi lên cảm giác quái dị. Đúng vậy, quái dị, quái dị đến chính anh cũng đoán không ra

Anh cầm đũa lên tùy tiện gấp một món ăn, tinh tế nhai lại không hiểu những món này đặc biệt ở chỗ nào nhưng trong lòng dâng lên cảm giác khó tả, miễn cưỡng vẫn có thể ăn

Từ Ca cúi thấp đầu ăn cơm, trong lòng của cô hốt hoảng, chỉ có thể mượn lý do ăn cơm để che giấu. Mộ Diễm cũng không quấy rầy cô, anh thường thức

bữa ăn đặc biệt tối nay, khóe mắt vẫn lưu lại ý cười nồng đậm. Chẳng qua là anh liếc về phía ngõ tối bên cạnh, ánh mắt đông cứng "Ăn no chưa, no rồi thì đi"

Từ Ca giương mắt nhìn anh, mới chỉ ăn khai vị thôi mà

"Không hợp khẩu vị" Cô thờ dãi đang định đứng lên trả tiền "Tôi đi tính tiền"

Nhìn cô chuẩn bị đứng dậy trả tiền, Mộ Diễm đề cô xuống, trên mặt khí ép trầm thấp "Đừng động"

Rốt cục phát hiện trên người Mộ Diễm có hơi thở lạnh, Từ Ca liền khẩn trương "Sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Mộ thiếu gặp tập kích (1)

Nhìn cô chuẩn bị đứng dậy trả tiền, Mộ Diễm đề cô xuống, trên mặt khí ép trầm thấp "Đừng động"

Rốt cục phát hiện trên người Mộ Diễm có hơi thở lạnh, Từ Ca liền khẩn trương "Sao vậy?"

Mộ Diễm thu hồi cánh tay đề trên người Từ Ca, khóe miệng của anh hơi ngoắc ngoắc cười, móc ra một hộp thuốc lá tùy tiện lấy một điếu cầm trong tay, khói mù lượn lờ, chính lúc đó Từ Ca phát hiện trông mắt của anh chìm đến đáng sợ. Hết lần này đến lần khác anh nở nụ cười nhạt, giọng nói êm ái "Chạy trước tính sau"

Lời nói vừa dứt, mặc dù sắc mặt Mộ Diễm không khẩn trương nhưng không có nghĩa là cô không khẩn trương, sống lưng đã cứng ngắc, Từ Ca cảm giác đầu mình ong ong, đầu óc choáng váng không có chút sức lực. Cô không chế mình không quay đầu xem chuyện gì đang diễn ra, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Diễm "Hôm nay tôi đi giày cao gót"

Phía bên kia có người nhìn sang, một người trong đó đi thông thả bước đến, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Mộ Diễm ánh mắt hơi híp một cái, anh tắt điếu thuốc trong tay "Đem giày cời ra, hôm nay luyện chân một chút"

Nói xong, không đợi Từ Ca phản ứng, anh đứng lên bắt lấy tay của cô chạy về phía trước

"Này, hai người còn chưa trả tiền" Chủ sạp gào thét "Tổng cộng chưa đủ một trăm đồng....."

Lời còn chưa nói hết liền bị một thân thể vạm vỡ đụng vào, mấy người kia trên người xăm trổ đủ hình, đáng vẻ hung ác, một người trong đó nhổ nước miếng, thét lên "Mẹ kiếp, đuổi theo cho tao, không cho chúng chạy thoát"

Theo bản năng Từ Ca quay đầu lại nhìn một cái, cả người cũng căng thẳng theo, cô lao đảo đi theo Mộ Diễm, đôi giày cao 8cm khiến cô muốn té xuống đất, vút đôi giày cô hết sức miễn cưỡng đi theo Mộ Diễm, ngón tay bởi vì khẩn trương nắm thật chặt tay Mộ Diễm, trong lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh

Chợ đêm rất nhiều người, Mộ Diễm một mình đấu với nhiều người chạy qua chạy lại, Từ Ca cảm giác mình hô hấp không nổi. Chạy trốn lung tung không tránh được va chạm với vài người, cô cau mày ngay cả đau cũng không dám kêu, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù tiếng gió, cùng tiếng bước chân ở sau lưng

Chạy ra khỏi chợ đêm, Mộ Diễm kéo Từ Ca quẹo vào một ngõ nhỏ, anh thở hổn hển khẩu khí trên mặt âm trầm thể hiện sự xơ xác tiêu điều. Từ Ca bị anh kéo chạy thở không nổi, ngồi thụp xuống, hai tay đặt trên đùi không ngừng hô hấp, cô muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng ngay cả khạc ra một chữ cũng không thể, liền bị Mộ Diễm lôi kéo chạy ra ngoài, người phía sau theo sát không thôi, thanh âm hùng hùng hổ hổ khiến cô khẩn trương

"Giết hấn, không thể để cho hấn sống"

Mộ Diễm sắc mặt rất khó nhìn, anh cảm điện thoại di động muốn gọi một cuộc điện thoại lại phát hiện một chút tín hiệu cũng không có, khóe miệng cười lạnh càng sâu, thật chu đáo, muốn vây chết anh ở chỗ này rồi

"Mộ Diễm, tôi, tôi chạy hết nổi rồi" Vì đi chân đất nên lòng bàn chân bị cục đá cứa chảy nhiều máu, cô cảm giác mình đi một chút cũng thấy đau, cô nắm thật chặt tay anh, trong lòng sợ hãi vô cùng, cô chạy đến kiệt sức rồi

Mộ Diễm cúi đầu liền thấy chân cô chảy máu, chân mày nổi lên vẻ đau đớn muốn giấu cũng không giấu được, bàn tay chế trụ eo của cô để cho cô gần sát anh "Ôm lấy tôi"

Thanh âm của anh trầm thấp, trên người nhiệt độ xuyên thấu qua áo sơ mi truyền lại ra ngoài, tiếng hít thở trầm ổn khiến Từ Ca tâm cảm thấy an tâm, thân thể của cô bị anh nhấc lên, chân liền giẫm lên giày da của anh

Hốc mắt Từ Ca chứa lệ, khoảng khắc này làm cô đột nhiên quý trọng, sinh mạng của hai người phảng phất dính chặt lấy nhau. Mộ Diễm ôm lấy cô núp ở một bên, tiếng bước chân rớt rít nhốn nháo từ xa tiến lại gần, tâm tình Từ Ca lại hoảng loạn, lại thấy tiếng bước chân từ từ chậm lại, nhịp tim của anh có lực mà trầm ổn, mỗi lần tìm anh đập dường như đang bước lên nhịp tim của cô

"Mộ Diễm, không sao chứ?" Anh không động, Từ Ca cũng không dám động •

Mộ Diễm rũ con ngươi, nhìn hai bên đường, nơi này kiến trúc cũ kỹ, không giống như những nơi khác tiện lợi cho việc tránh né. Nhưng là các nhà cao tầng ở đây đều thấp, hơn nữa nếu bọn họ mà đến nhất định sẽ không bỏ qua cho anh. Con ngươi nheo lại, nhớ tới lời nhắc nhở của Lữ Phương, trong lòng thật nguội càng sâu, chớ nóng nảy nhảy tường, rõ ràng bọn chúng đã tính toán từ trước

Chẳng qua là anh không ngờ tới ở khu phố náo nhiệt này bọn chúng lại dám trắng trợn đi tới

Con ngươi thâm chìm nhưng trên người không có một tia hốt hoảng hay vội vã, anh trầm ổn cùng lạnh lùng cũng làm cho Từ Ca cảm thấy sợ, cái cảm giác lạnh lùng tàn nhẫn đó cô không chịu được, hơi thở không tự chủ phả lên trên người anh.

Anh cúi đầu nhìn về phía Từ Ca, khóe miệng cười trong đêm tối hết sức độc ác "Sợ "

Từ Ca cắn răng, cô sợ nhưng không muốn ở trước mặt anh tỏ ra yếu thế, người đi đường rất nhiều không may gặp phải quỷ thì thật phiền toái

Mộ Diễm khóe mắt nhìn cô cũng không có ý định giải thích, thế giới của anh đen trắng không rõ ràng "Có thể đi hay không?"

Từ Ca gạt đầu một cái, đi theo Mộ Diễm, chân đất đập phải cục đá trên đường, cô đi lảo đảo mà khó khăn, cô và người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen này thật không giống nhau. Anh bước từng bước trầm ổn mạnh mẽ, còn không quay đầu lại nhìn cô một chút "Nhanh lên một chút, tín hiệu điện thoại ở nơi này không bị che giấu, đi khoảng 200 mét nữa liền gọi điện thoại cầu cứu"

Từ Ca lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì bữa ăn cơm ngày hôm nay, sớm biết như vậy cô thà ở nhà ăn mì còn hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy nâng lên, cô nỗ lực đuổi theo từng bước chân của anh. Đầu đường, Mộ Diễm đột nhiên dừng lại, Từ Ca mất thăng bằng trực tiếp đụng vào lưng của anh

Cánh tay của anh lui về phía sau chống đỡ thân thể cho cô, Từ Ca hoàn toàn bị che giấu phía sau anh

Đầu đường, một đám vệ sĩ quần áo chỉnh tề đứng thành một hàng khiến Từ Ca sợ hết hồn hết vía, đám người kia cùng đám người phía sau thật giống nhau. Cô nín thở áo của Mộ Diễm, đó là nơi chống đỡ cuối cùng của cô

Mùa thu gió thổi bên tai vù vù, những chấm nhỏ trên bầu trời cũng dần dần biến mất, nhất thời khiến không gian càng thêm yên tĩnh

Mộ Diễm cởi nút cài ống tay áo ra, đem ống tay áo lật đi lật lại mất lần, lộ ra cánh tay bèn chắc, ánh mắt của anh thâm chìm mang theo tia độc ác

Chạy về phía trước một chút sẽ có tín hiệu, Mộ Diễm đưa điện thoại di động nhét vào trong tay Từ Ca, một tay đẩy cô ra

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mộ thiếu gặp tập kích

Giữa đám người, anh tay trần đối phó, động tác lại tương đối bén nhạy, thân thể cao to linh hoạt tránh qua một đòn trí mạng, anh hướng một quyền về phía người trước mặt đập tới, hấn hung ác tàn nhẫn nhanh nhẹn đánh trả không mang theo một chút do dự, tốc độ của hấn rất nhanh và mạnh, đột nhiên một tay chế trụ ở cổ anh, ngón tay hung hăng ghim vào người anh đẩy anh vào vách tường. Bị bấm ở hô hấp hai tay giãy giụa lung tung, những người khác thấy thế rớt rít ôm người xông lên

Mộ Diễm nghe thấy âm thanh đó, chân lui về phía sau đá một đá, thân thể chuyển một cái liền đem người kia quăng ra ngoài, anh xuất thủ hung mãnh, không dư thừa chiêu thức trực tiếp đánh trúng mục tiêu, trở tay chế trụ cánh tay người đang công kích mình, chân có lực cong lên thúc vào nách đối phương. Từ Ca chỉ nghe một tiếng hét lớn, hình như là tiếng của khúc xương bị gãy, nhất thời bên trong vang lên tiếng kêu rên thê thảm vô cùng

Từ Ca thấy tất cả mọi người đều vây quanh Mộ Diễm, cô bỏ dẫy chạy ra ngoài, không để ý những vết thương trên người, cô dùng toàn lực chạy về phía trước, khóe mắt chưa xót, giờ khắc này Mộ Diễm ở trong mắt của cô là động lực duy nhất thúc đẩy cô chạy về phía trước.

"Mau lên, đừng làm cho con đàn bà kia chạy đi"

Đồng loạt tất cả bọn chúng đều túm lấy gáy anh, sau lưng một cây côn đập tới, Mộ Diễm chỉ hừ hừ, anh nghiêng người một cước đá hấn rơi trên mặt đất, không thấy hấn đứng dậy lại hung hăng giẫm lên mặt hấn một cái

Từ Ca không dám nhìn về phía sau, cô chỉ liều mạng chạy về phía trước, ngã xuống lại bò dậy, điện thoại di động lại thủy chung không có tín hiệu, mắt cô nhỏ từng giọt lệ, sau lưng còn thỉnh thoảng nghe được tiếng va chạm cùng tiếng kêu rên

Điện thoại di động rốt cục cũng có tín hiệu, Từ Ca lập tức bấm gọi, tay của cô vì khản trương mà run run cơ hồ không nắm được điện thoại trong tay, trong lỗ tai vang lên tiếng chuông, thanh âm nhỏ giữa mùa thu, thanh âm đau đớn xé lòng vào ban đêm

"Mau, Mộ Diễm đang gặp nguy hiểm, nơi này là đường Nguyên Sơn ở Đàm Thành, nhanh lên một chút" Trong nháy mắt có người nhắc máy, Từ Ca cũng không nhận được nữa khóc ra thành tiếng

"Được" Đầu dây bên kia tuôn ra một tiếng nói khô khốc " Cô đứng tại chỗ đừng động, chiếc điện thoại này có gắn thiết bị định vị. Còn nữa, đừng báo cảnh sát "

Điện thoại cắt đứt, Từ Ca đứng tại chỗ xoay quanh, anh ta nói điện thoại có gắn thiết bị định vị, chính là nói chỉ cần điện thoại di động ở nơi nào anh ta có thể nhanh chóng tìm tới nơi đó. Cô suy nghĩ một chút nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, lại bị tiếng kêu thảm thiết ở nơi xa vọng lại khiến cô thêm hoảng hốt

Từng giây từng phút đau khổ trôi qua, mây đen che kín những chấm nhỏ trên trời, cả bầu trời âm đạm một mảnh, Từ Ca muốn chạy trở về lại sợ mình thêm phiền, suy nghĩ một chút cô đem điện thoại để vào một góc, để trên cục gạch, nhắc chân hướng về phía chợ đêm chạy

"Hắn đã thương rất nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, dứt khoát phải cho hắn ném mùi đau khổ"

"Người nghĩ xử lý hắn ở nơi này để kinh động cảnh sát sao? Mang đi"

Mộ Diễm ngồi chồm hổm ở góc tường, trên trán từng giọt máu nhỏ xuống khiến anh có chút hoảng hốt, anh - Mộ Diễm chưa bao giờ có bộ dáng chật vật như vậy

"Là tiếng gì"

"Hình như là tiếng xe cảnh sát"

"Cái gì? Con ranh kia báo cảnh sát?" Trong tiếng kinh ngạc, tiếng còi xe của cảnh sát càng ngày càng gần

"Làm sao bây giờ?"

"Mọi người lên xe, mang cả hắn đi"

Một trận hốt hoảng, tiếng bước chân vang lên, Từ Ca khản trương núp ở vách tường nghe bọn chúng nói muốn đem Mộ Diễm đi trong lòng đột nhiên cả kinh, không kịp nghĩ gì nữa cô nhào ra ngoài, cô nhào tới trên người Mộ Diễm, lực đạo đụng lên người Mộ Diễm khiến anh nặng nề hừ một tiếng

"Tôi báo cảnh sát, bọn họ lập tức liền tới đây, tôi cũng nghe thấy tiếng còi của cảnh sát đang đến gần" Từ Ca lớn tiếng kêu, trong lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh nhưng thanh âm của cô run rẩy lại mang theo sự kiên định

Một người trong số đó thấy cô đi tới, cầm con dao găm chạy đến "Mày không muốn sống"

"Trở lại mau, đi"

Tiếng còi cứ kêu vang, Từ Ca lại sợ toàn thân ướt mồ hôi, gió thổi qua thổi trúng lên người cô khiến cô co rúm lại

Từ Ca mất đồ nhìn người ở phía dưới, bàn tay có dính thứ gì đó tanh tanh khiến cô cả kinh, áo sơ mi màu đen ướt một mảng lớn, dưới ánh trăng Từ Ca thấy trên tay mình có máu đỏ tươi

"Tôi hiện tại không có khí lực để 'yêu' cô" Mộ Diễm cười nhìn về phía Từ Ca, cô đề ở trên người của anh, nếu như để mọi người nhìn thấy cảnh tượng mập mờ này sẽ gây hiểu nhầm

Trong lòng Từ Ca có vị chất, trong mắt lệ lại muốn xông ra ngoài " Anh còn nói giỡn được sao, anh có thể đi được không? Chúng ta cùng đi" Cô bắt được cánh tay của anh lượn quanh cổ của mình, để cho cả người anh dựa vào người cô, mượn lực của cô đứng dậy, cô sợ bọn chúng quay lại lần nữa

Bị đụng phải vết thương, Mộ Diễm nhủ mày hừ hừ "Báo cảnh sát?"

"Không có, bọn họ sẽ không tới đây" Mộ Diễm đưa điện thoại cho cô để gọi điện cho Lữ Phương nhưng là cô không biết bọn họ ở Nam Bình bao lâu mới tới, hơn nữa còn không để cho cô báo cảnh sát

Cô ngẩng đầu liền thấy ánh mắt nghi hoặc của Mộ Diễm "Tôi mua xe đồ chơi cảnh sát, anh có thể tự mình đứng lên không, tôi không nhắc được anh lên" Từ Ca dùng sức nhắc anh lên nhưng không thể, trong đôi mắt lại rơi lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn hốt hoảng, luống cuống vô cùng

Mộ Diễm nghe cô giải thích, nhất thời dở khóc dở cười, anh lấy tay véo má cô " Lữ Phương lập tức sẽ đến đây, đầu tôi đau, để cho tôi dựa vào một lát "

" Mộ Diễm, anh định ngủ sao? Anh đừng ngủ, anh ngủ thiếp đi bọn chúng quay lại thì làm sao bây giờ? Chúng ta thử lại lần nữa có được không?" Từ Ca lôi cánh tay của anh dùng sức, đụng tới thân thể của anh, nhìn thấy chiếc áo sơ mi dẫm máu, nước mắt nhỏ giọt chảy xuống

Đèn xe chói mắt quét tới, trong nháy mắt chiếu sáng cả khu, Từ Ca hoảng sợ giơ tay ngăn cản ánh sáng chiếu vào, thân thể lệch về phía Mộ Diễm che kín người anh, bàn tay anh lại đè vào bả vai cô đem cô ôm vào trong ngực, Mộ Diễm thấy thân thể cô cứng ngắc, nhẹ giọng nói nhỏ " Là Lữ Phương "

Trên xe người đàn ông bước xuống, anh ta mặc một bộ trang phục màu đen, cả người rối loạn không ổn định, chỉ thấy anh ta lo lắng chạy tới "Cô báo cảnh sát? Tôi đã nói không cho cô báo cảnh sát rồi mà"

Từ Ca bị anh ta trách móc, một câu phản bác cũng không nói ra được, chỉ nhìn anh ta đem Mộ Diễm đi, Mộ Diễm mất máu quá nhiều. Lữ Phương nặng nề đứng lên, không phân biệt nặng nhẹ nói với Từ Ca " Đi mau, muốn ngồi chồm hổm một cục ở đây sao"

Xe rất nhanh di chuyển, đi đến một biệt thự hào hoa, Mộ Diễm bị đẩy mạnh vào trong, Phạm Húc Diệc đi đến ánh mắt quét qua người cô vội vã đi vào

Từ Ca tựa vào vách tường từ từ ngồi trên sàn nhà, người buông lỏng xuống mới nhận thấy cảm giác đau đớn, mắt cá chân sưng vù như cái bánh bao, đau đến nỗi đứng không được nữa, hai cánh tay ôm ở trước ngực. Mọi chuyện diễn ra ngày hôm nay khiến hoảng sợ, khổ sở muốn khóc to, trong đôi mắt lệ không ngừng chảy ra

Đột nhiên cửa phòng giải phẫu bị mở ra, bác sĩ và nhân viên chăm sóc lo lắng chạy vội ra, trên hành lang nhất thời hỗn loạn dị thường

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trốn tránh cũng vô vọng

Từ Ca kinh ngạc nhìn chằm chằm người đi tới đi lui, trong lòng có một dự cảm bất tường, cô chống chân đứng lên, gấp gáp muốn đi hỏi thăm, lại thấy Lữ Phương đi tới

"Thế nào?"

" Mất máu quá nhiều, anh ấy có nhóm máu RH âm ở nơi này số lượng dự trữ không đủ, đã điện thoại thông báo cho kho máu đưa tới đây"

Lữ Phương khuôn mặt yêu tà, nghe những lời của ý rá nói, anh không để ý đi thẳng tấp về phía cô "Hạ Từ Ca?"

Anh ta hỏi, ánh mắt mang theo vẻ thăm dò

"Hôm nay hai người đi đâu?"

Từ Ca mím môi, con người bình tĩnh nhìn chằm chằm Lữ Phương, cô là lần đầu tiên thấy anh ta, cô cũng từng nghe thấy tin đồn về anh ta ở Mộ thị, một người đàn ông yêu nghiệt, bên trong âm lãnh làm cho Từ Ca rung mình một cái

Đang giờ phút này chuông điện thoại vang lên, trái tim Từ Ca run lên, cô cầm lấy điện thoại di động, là Chung Nham

Lữ Phương khoé mắt hơi cong, anh ta dùng giọng điệu hài hước hỏi "Tại sao không nhận?"

Từ Ca cảm hơi nâng lên khiêu khích nói " Có nhận hay không là do tôi quyết định, máu của tôi là nhóm máu RH âm, có cần hay không?"

Lữ Phương đáy mắt vui vẻ hơn, chẳng qua anh ta cười khiến Từ Ca rét lạnh " Có, đúng lúc đang cần nếu không dùng thì đáng tiếc lắm, để tôi xem máu của cô có lạnh hay không?"

Từ Ca mím môi thật chặt, cô dựa vào vách tường cố gắng đứng lên đi về phía phòng chăm sóc bệnh nhân, Lữ Phương đưa mắt nhìn, y tá vội vàng mang cô đi thử máu

Trong phòng chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân họ lấy của cô 600ml máu, Từ Ca mím môi ngồi ở đó, sau đó bịch một tiếng đầu đập vào trên mặt bàn hôn mê bất tỉnh

Căn phòng hình vuông, cô tỉnh lại thì trên cánh tay đang được truyền nước biển, ánh mắt của cô vòng vo nhìn quanh phát hiện đây không phải phòng bệnh bình thường, nơi đây được trang hoàng xa hoa. Thấy cô tỉnh lại, y tá vội vàng nhấn tiếng chuông, chỉ chốc lát Phạm Húc Diệc liền tới, anh ta đứng ở mép giường, kiểm tra cho cô " Cảm giác như thế nào?"

Từ Ca theo dõi anh ta một lát, thanh âm khàn khàn mở miệng " Anh ấy như thế nào rồi? "

Phạm Húc Diệc khoé miệng cứng ngắc, đáy mắt thoáng qua một tia hứng thú "Không chết được. Thế nào? Quan tâm sao?"

Từ Ca nhắm mắt " Tôi sợ phí mất 600ml máu của mình"

Phạm Húc Diệc khoe miệng nở nụ cười "Sẽ không, anh ta hiện tại đang ước được uống máu của cô" Thả tay xuống, anh ta hướng về phía y tá dặn dò "Không có gì đáng ngại, bổ sung dinh dưỡng là tốt rồi"

Lời nói của anh ta khiến cô suy nghĩ, cô nhìn anh ta đi ra ngoài, đôi mắt sáng lên, đầu đau đốn từng cơn, trên người suy yếu. Cô chợt ngồi dậy, trước mắt bị một mảng đen che kín, thời khắc này, cô ngất xỉu

Bên trong phòng, trên ngực đến bả vai của Mộ Diễm quần một dải băng, mơ hồ còn có vết máu rỉ ra. Từ Ca chống đỡ ở vách tường ổn định thân thể của mình, chân đã được băng bó, chẳng qua mỗi khi chạm xuống đất vẫn có cảm giác đau

Anh nhắm hai mắt lại, cau mày, cả người xốc xếch. Từ Ca nắm chặt tay, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cô theo dõi anh, nhớ tới hôm đó anh che chở cho cô, trong lòng như có một dòng nước chậm rãi chảy xuống, ngón tay lạnh như băng không nhận được vuốt ve mi mắt của anh

Anh đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt sắc bén thẳng tắp nhìn vào đôi mắt Hạ Từ Ca, cô ngơ ngẩn, rồi sau đó mới phục hồi tinh thần, ngón tay chưa thu lại liền bị anh nắm lấy, khoe miệng của anh nâng lên, trong mắt nhìn không ra cảm giác rung động "Tôi chết không thành, thật đúng là làm phiền cô rồi"

Từ Ca không thu tay lại được, thân thể cứng ngắc đứng đó, một chân dùng sức chống, chân khác vì đang băng bó nên không có chút sức lực nào cả. Thân thể khó chịu nhận không được "Anh trước hết buông tay ra, để tôi đứng ngay ngắn lại đã"

Cô nhẹ giọng nói, anh cũng không tính toán bỏ qua cho cô "Vậy thì đừng đứng"

Cổ tay hơi dùng lực kéo cô ngã lên trên giường bệnh, Từ Ca thấy trên người anh bị thương, một tay chống đỡ để không đụng phải người anh, không nhận được kêu thành tiếng "Cẩn thận --"

Mái tóc dài của cô rũ xuống một bên, quét qua mặt anh. Mộ Diễm đáy mắt tối đi một phần, Từ Ca khoe mắt liếc thấy ngoài cửa có người đi vào, giằng giằng đứng lên lại bị Mộ Diễm tóm lấy. cô không dám dùng lực giãy giụa sợ đụng phải vết thương của anh

Lữ Phương đứng bên ngoài dựa vào cánh cửa, đuôi lông mày thâm thúy xem một bộ kịch hay, Từ Ca trên mặt đỏ ửng, cô muốn rút lại cánh tay đang bị Mộ Diễm nắm lấy

"Không cần tra xét, tôi biết ai làm" Mộ Diễm lạnh lùng mở miệng, nở nụ cười rung động lòng người, cũng mang theo một tia nguy hiểm

Lữ Phương không nói tiếp, anh ta chẳng qua là nhìn chăm chăm khuôn mặt được che kín của Từ Ca, muốn nhìn cho rõ, rồi sau đó trên mặt anh ta hiện lên nụ cười yêu tà "Thật coi mình là Hồng Thất Công, biết rõ rượu có độc còn muốn uống vào "

Thân thể Từ Ca chấn động một cái, mắt của cô lẫn tạp chất, âm thầm đè xuống cảm giác máu đang sôi trào. Lữ Phương xoay người rời đi, cửa phòng đóng lại, bên trong phòng khôi phục không gian yên tĩnh

"Đi lên, cùng nhau ngủ" Bá đạo ra lệnh, anh nghiêng người ôm lấy cô, bế cô lên đặt cô nằm bên cạnh. Cô muốn cách xa anh một chút, không muốn đụng phải vết thương trước ngực của anh, nhưng người đàn ông này đâu có an phận

Anh nghiêng người, tay trái để lên eo của cô, một tay dò vạt áo của cô, dọc theo đường đi bàn tay đặt tại ngực cô, Từ Ca nghe được nhịp tim của mình như tiếng trống, cô khẽ cắn môi trong lòng khản trương

Người đàn ông sau lưng nheo mắt lại "Từ Ca, lòng của cô đến tột cùng là lạnh hay nóng?" Thanh âm của anh trong đêm tối mê hoặc mà âm u

Từ Ca tròn mắt xuống, trong miệng khổ sở không nói ra được một câu, không nhận được câu trả lời của cô tay của anh đột nhiên dùng sức

Từ Ca đau thân thể đột nhiên cứng ngắc, cô cúi thấp đầu không khống chế nổi cảm giác đau đốn, lệ theo khóe mắt chảy xuống dưới. Hô hấp của anh phả vào cổ cô, đầu lưỡi nhẹ liếm, tỉnh tã quần quanh

"Tôi cho cô cơ hội để rời đi, cô lại không đi, vậy đừng mơ tưởng tôi sẽ thả cô đi"

Từ Ca cặp mắt đóng lại, chứa đựng đủ loại cảm xúc ở bên trong, ngón tay nín thở thật chặt lên ga giường, người ở phía sau cánh tay chế trụ ở eo cô đem cô ôm vào trong ngực

Nhận ra được anh không được tự nhiên, thanh âm của Từ Ca trong đêm tối nhẹ mà ấm "Vết thương của anh không sao chứ?" (dien.dan.le.quy.don)

Thật may lúc đó Lữ Phương tới kịp thời

"Anh tin nhiệm người bên cạnh mình như vậy sao?" Từ Ca xoay người lại, ngấm ánh mắt của anh

Mộ Diễm cười cười "Nhiều chuyện, vì cô chưa từng trải qua, cho nên không biết giữa bọn tôi sống chết có nhau. Lữ Phương là cánh tay của tôi, tôi bị thương, anh ta cũng bị thương "

Từ Ca nhớ tới cặp mắt yêu tà kia, chìm lãnh bén nhọn, ánh mắt cơ hồ muốn đem cô cắt ra thành từng mảnh, thấy cô bàng hoàng. Mộ Diễm con người nheo lại "Đang nghĩ cái gì?"

Ánh mắt hạ xuống nhìn thấy vết thương trên người anh, Từ Ca mím môi, "Tôi đang suy nghĩ, tôi thật không nên mời anh đi ăn cơm"

"Ha ha" tiếng cười ngông cuồng trong đêm tối vang lên, mang theo một cổ áp bách kinh hồn, môi của anh in trên trán của cô, nhẹ nhàng hôn "Đừng vọng tưởng rời khỏi tôi, cô trốn không thoát, hậu quả cô cũng gánh không nổi đâu"

Mắt của cô hơi rĩ xuống, ngón tay nhẹ gõ "Mộ Diễm, trên người tôi có gì khiến anh phải si mê? Tôi nhìn không ra, bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, tại sao không thể bỏ qua tôi "

"Nếu là tôi, tôi sẽ không nghĩ tới chuyện dễ dàng bỏ qua cho cô, không hiểu sao?" Thanh âm của anh lạnh nhạt, trầm thấp ép sát tai cô "Từ khi, tôi chán"

Từ Ca trong lòng dâng lên cảm giác vô vọng, người đàn ông này, chỉ khi anh không muốn, nếu không, không có ai có thể dễ dàng thoát khỏi tay anh

Mộ Diễm nhìn vào trong ánh mắt của cô, cô gái đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh. Phụ nữ xinh đẹp chỗ nào cũng có, nhưng là, hết lần này tới lần khác trong ánh mắt của cô có sự kháng cự, cách ly khiến anh hết lần này đến lần khác muốn phá hủy, anh thích nhìn cô tức giận, phảng phất gọn sóng trong lòng có thể bình tĩnh chìm xuống

"Như thế nào anh mới có thể chán tôi?" Cô hỏi, lại nghe được tiếng cười của anh

Khô sở áp vào đáy lòng thật sâu, cô nhẹ nhàng hạ mí mắt, cả đêm bị sự hoảng sợ chiếm giữ, đã vượt qua khỏi phạm vi tiếp nhận của cô, không chỉ thân thể mệt mỏi mà tâm cũng vô lực

"Biết mục đích đặt ra của tôi là gì không?" Anh đè ép môi của cô, hô hấp nóng rực dâng lên, đi vào trong khoang miệng và lỗ mũi của cô "Người nào đâm tôi một nhát, tôi sẽ trả lại gấp mười lần"

Không có ai có thể ở đây đã thương anh, nụ cười trên khóe miệng kéo dài, giống như mới vừa bước ra từ địa ngục đến lấy mạng người khác

Quả nhiên, đây là tác phong của anh. Cô nhắm đôi mắt lại, chỉ có mí mắt lay động để cho bản thân mình được thanh tĩnh

Từ Ca nhớ tới điện thoại của Chung Nham lúc chiều, anh ta báo cho cô một tin, khiến cô trong nháy mắt xơ cứng

Cô - không phải là con gái ruột của Hạ Xương Nguyên

Cô - cho tới bây giờ cũng chỉ là công cụ kiểm chế người khác của Hạ Xương Nguyên. Sự thật tàn khốc thế nào cô cũng tiếp nhận được nhưng lúc đó cả người cô toát mồ hôi lạnh, bàn tay không nắm nổi điện thoại (diễn.đàn.lê.quý.đôn)

"Từ Ca, em muốn có một cuộc sống mới không? Thoát khỏi nơi này, tôi có thể giúp em"

Chung Nham đề nghị với cô điều đó, cô khóc sưng mắt, một khắc lại nhìn thấy Mộ Diễm trong lòng gương nanh múa vuốt thức tỉnh. Tại sao cô bị nhiều người áp chế như vậy?

Tại sao ?

Cô chỉ muốn một cuộc sống thật tốt

Tại sao thực tế lại đau khổ như vậy? Cô luôn cảm thấy kỳ quái, tại sao ba đối đãi với cô và Minh Châu khác nhau như vậy? Cô đã từng nghĩ ông và Tạ Phương cũng yêu thích mình

Nhưng ví dụ như mẹ thích cô, mà ba lại thích Minh Châu, thì mẹ cô cũng sẽ không khỏi nổi lên cảm giác chán ghét

Thì ra là bất đồng

Chỉ vì cô là Hạ Từ Ca

Ra ngoài trước, cô nhắn tin cho Chung Nham, cô muốn anh nói cho cô biết bọn họ đi nơi nào, cũng muốn biết cuộc sống mới là gì

Anh ta chỉ nói "Hãy tin tưởng tôi"

"Chung Nham tôi còn có thể tin anh sao? Hôm nay anh để cho tôi trải qua một cơn ác mộng, tôi còn không biết đến bao giờ mới có thể quên nó"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hô hấp gần kề

Từ Ca co rúc trong lồng ngực của anh, khoảng cách thân mật như vậy khiến cô sợ, anh nằm nghiêng người cánh tay đè ở phía dưới, máu lần nữa rỉ ra trên cánh tay

Từ Ca vội vàng điều chỉnh thân thể của anh nằm ngang "Tôi không nhiều máu để cho anh như vậy"

Sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi đỏ hồng, khoé mắt vì khóc quá nhiều hơi sưng nhìn động lòng người, anh đặt tay trên người cô "Hạ Hạ, máu của tôi và em hoà cùng một chỗ"

Từ Ca ngán người ra, chưa từng có ai gọi cô một cách thân mật như vậy, ác ma muốn để lại dấu ấn trên người cô sao?

Hạ Hạ

Đầu để trên bả vai của anh, Từ Ca nghe được tiếng kêu rên nhỏ nhẹ của anh, liền tránh ra chỗ khác. Giương mắt là có thể nhìn thấy bắp thịt săn chắc của anh, trong ánh mắt anh hiện lên sự vui vẻ hiếm có

Cô nghiêng đầu, tránh ánh mắt của anh "Tôi nay tại sao lại xảy ra chuyện như vậy"

Bất kể là tin hay không tin, cô cũng không hi vọng chuyện đó là do Chung Nham làm. Nhưng rồi cô cũng dập tắt ý nghĩ đó, cô không nên có bất kì hy vọng gì đối với Chung Nham

Mộ Diên rũ mắt xuống, thuốc tê dần dần tản ra, khiến anh cảm thấy mệt. Từ Ca không nghe được câu trả lời, quay lại đã thấy anh ngủ rất say

Dáng vẻ lúc ngủ của anh không ngờ lại điềm đạm như vậy, bớt đi một tia tà ác. Tay để trên ngực của anh, cô thấy rõ tim anh đập nhịp nhàng mà có lực, cảm giác bình thản vô cùng

Từ Ca ngủ một lúc, trời đã sáng, cô rón rén xuống giường, tận lực không muốn đánh thức anh dậy. Chẳng qua vừa mới kéo chăn ra định đắp cho anh thì Lữ Phương đẩy cửa đi vào. Chân cô vừa chạm xuống đất thì mơ hồ cảm thấy đau (MiuDiendanLeQuyDon)

Ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn cô, anh ta vẫn mặc bộ quần áo màu đen ngày hôm qua, cô cũng lười để ý, mặc kệ đi

"Thế nào" Mộ Diên tỉnh dậy, lấy tay chống đỡ thân thể ngồi dậy, Từ Ca thuận tay đem cái gối kê sau lưng cho anh

Lữ Phương nhìn cô "Chuyện này không thể nói trước mặt cô ta"

Hiểu được ý của anh ta, Từ Ca đứng lên "Tôi ra ngoài trước"

Ở ngoài hành lang, Từ Ca ngồi đó, ánh nắng ban mai chiếu vào nhìn cả người cô bóng loá, cô cầm điện thoại lên "Chung Nham, có phải anh làm hay không?"

Cô thấp thỏm hỏi mang theo một tia hi vọng, cô không mong anh ta làm nên chuyện này, nhưng hi vọng của cô bị sụp đổ hoàn toàn

Đối diện với sự trầm mặc hồi lâu, Từ Ca định thần "Chung Nham tại sao tôi lại tin anh chứ? Tại sao lại phải tin anh sẽ cho tôi một cuộc sống mới. Anh cũng như người khác, chẳng qua chỉ lợi dụng tôi để hoàn thành mục đích của mình"

Tại sao? Tại sao? Mỗi câu hỏi khiến cô càng thêm đau lòng. Người đàn ông từng nắm tay cô, cười với cô, từng nói yêu cô, ảm áp nhu hoà, tại sao lại trở nên như vậy? Chung Nham mạng sống của người khác anh xem là cỏ rác sao?

"Từ Ca, có chuyện gì?" Thanh âm nhẹ nhàng bình tĩnh, Từ Ca không nói nữa liền cúp máy, cô mệt rồi. Các người muốn đầu đá thế nào cũng được, nhưng đừng lôi tôi vào, tôi không đủ sức để tiếp nhận

Lữ Phương ở trong phòng ngủ đã lâu, cô rón rén đến gần, nghe được tiếng hai người nói chuyện

"Ở đây có một con đường cao tốc rất thông dụng, chúng ta muốn khai thác cũng không có gì khó"

"Theo nguồn tin bên ngoài, phía Chung Nham cổ phiếu đang xuống dốc, mà Hạ Xương Nguyên cũng sẽ không trơ mắt nhìn, có lẽ hắn sẽ bỏ ra một khoản tiền để giúp. Nghe nói vài ngày nữa sẽ mở hội chiêu đãi kỷ giã"

"Chúng ta nên đi trước một bước hoặc vào ngày hôm đó cùng nhau tuyên truyền tin tức"

.....

Từ Ca lặp lại nội dung câu chuyện, mặt tái nhợt, cô không hiểu hết tất cả mọi chuyện, nhưng cô biết Chung Nham đang gặp khó khăn là đúng, nhất định ba sẽ đem Minh Châu gả cho Chung Nham, để cứu giúp anh ta. Hơn nữa Chung Nham đã nói với cô, trên danh nghĩa toàn bộ tài sản của ba cô sau này

sẽ thuộc về Minh Châu

Năm đó họ gạt cô tạo nên một vở kịch hay mà cô lại là người bị hại, hại đến thâm

Bọn họ lợi dụng cô chẳng qua muốn một người xuất hiện

Chẳng qua cô không hiểu Mộ thị tại sao cũng tham gia vào chuyện này

"Chung Nham làm việc không được rộng lượng cho lắm, chĩa súng vào đầu cô gái kia khiến cho...." Thanh âm của Lữ Phương truyền ra bên ngoài, khiến cô không ngừng run rẩy, thân thể lạnh tanh

Cô rũ mắt xuống phòng ngủ không truyền ra bất kỳ tiếng nói nào nữa

"Người bên ngoài nghe đủ chưa, tiến vào đi" Thanh âm của Mộ Diễm trầm thấp truyền ra quen ngoài, cô định bỏ đi nhưng không kịp nữa, Lữ Phương đẩy cửa ra, ánh mắt quét qua người cô, mang theo nụ cười "Tôi hôm qua không nhìn rõ, đáng đáp cũng không tệ"

"Đáng đáp như thế nào thì cũng không vừa lòng Lữ tiên sinh được" Từ Ca lạnh nhạt trả lời, cười như không cười, đề xuống sự hốt hoảng trong lòng

"Nói dối không chớp mắt. Vào đi thôi, có người đang đợi cô phục vụ đấy" Lữ Phương nhìn cô một lát, cô né người bước vào trong, nhìn bóng lưng của cô chẳng qua chỉ ngập một cái "Tôi đi về phòng ngủ, chạy một đêm, mệt chết mất" (MiuDiendanLeQuyDon)

Mộ Diễm nửa người tựa vào giường, nhìn cô đứng cách xa, ánh mắt không vui ra lệnh "Tới đây"

Từ Ca nghe theo lời anh đi về phía trước, mới vừa đến gần liền bị anh kéo lại một tay chế trụ sau gáy cô, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô, thanh âm nhẹ mà thấp "Hạ Hạ, mới vừa rồi có nghe lời tôi nói không?"

Từ Ca bị anh kéo đến, đầu ông ơng chóng mặt "Nghe được"

"Vậy thì tốt, Hạ hạ, nhớ lời của tôi, chọc vào tôi sẽ phải gánh hậu quả khôn lường" Lời nói của anh trầm thấp nhưng trong đáy mắt có lửa khiến người ta không thể khinh thường

Tâm bị nhéo một cái, cô không cách nào phán đoán được trong lời nói của anh có ý gì, cô chỉ muốn khi ở cạnh nhau thì giúp đỡ lẫn nhau, thứ khoảng cách kia cũng dần tiêu tan "Anh không tin tôi đúng không?"

Điều cô quan tâm chính là anh có tin cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Không được gọi

Tâm bị nhéo một cái, cô không cách nào phán đoán được trong lời nói của anh có ý gì, cô chỉ muốn khi ở cạnh nhau thì giúp đỡ lẫn nhau, thứ khoảng cách kia cũng dần tiêu tan "Anh không tin tôi đúng không?"

Điều cô quan tâm chính là anh có tin cô hay không?

Ánh mắt của anh nhìn thẳng tấp vào mắt cô, buông cánh tay đang chế trụ ở gáy của cô ra "Cô đáng giá để tôi tin sao? Hạ Hạ đừng nói cho tôi biết, chỉ vì yêu tôi nên mới đến gần tôi, chúng ta chẳng qua chỉ thoả mãn nhu cầu của nhau"

Từ Ca rũ mắt xuống, cứng rắn nặn ra một nụ cười, rồi lại vô lực biến mất. Lời nói của anh thẳng thắn đem quan hệ của hai người bại lộ dưới ánh mặt trời

Giữa bọn họ chẳng qua là thờ ơ tín nhiệm mà thôi

Anh muốn thân thể của cô, mà điều cô muốn chính là quyền lực của anh có thể giúp ba cô ra tù

Vậy mà, chuyện cô muốn làm cũng đã làm xong, anh lại không chịu buông tha cho cô, mà chính cô cũng không thể ra khỏi phạm vi quy định

Nhếch môi, Từ Ca không hề nữa nói chuyện, chẳng qua tất cả tâm tình đã được cô thu lại, nét mặt của cô rất nhạt, nhạt đến nỗi khiến cho người khác không hiểu cô đang nghĩ gì. Mộ Diễm cảm giác mình lại thấy cái đáng ghét của cô, thờ ơ lạnh nhạt, giống như tất cả mọi chuyện không liên

quan đến cô

Mắt lạnh hơi nheo lại, thủ tính trong lòng lại muốn động, mỗi lần thấy bộ dạng này của cô, anh đều muốn xé tan nó ra, xé đi chiếc mặt nạ đang treo trên mặt cô

Phạm Húc Diệc tới đây kiểm tra như thường lệ, Từ Ca quay đầu bỏ qua một bên mắt, cô định đến ghế salon ngồi, vết thương ở lòng bàn chân cũng không lớn nhưng cũng cần chăm sóc

Chẳng qua mắt cá chân lại sưng to, ngay cả chạm nhẹ trên mặt đất cũng cảm thấy đau đớn

"Đồ lang băm, muốn chết sao?" Hạ Từ Ca sừng sốt nghe tiếng gào thét, cô ngẩng đầu, chỉ thấy Phạm Húc Diệc hung hăng đâm lấy một ngón tay đâm vào vết thương của Mộ Diễm, trán anh mồ hôi nhỏ giọt, khuôn mặt tức giận dọa người

Từ Ca mặc niệm ba giây đồng hồ, nhất định là rất đau

"Nhục mạ thầy thuốc, tội nặng thêm một bậc " Xé miếng băng ra, miếng vết thương cơ hồ rỉ máu, Mộ Diễm đau đến nổi nhăn mày, ánh mắt phun ra lửa nhìn Phạm Húc Diệc

"Năng lực của cậu khá mạnh, đáng để ăn mừng" Cần thận kiểm tra vết sẹo cho Mộ Diễm, xác nhận không có vấn đề gì Phạm Húc Diệc cầm bột thuốc thoa lên, tay có chút thô lỗ, Từ Ca nhìn Mộ Diễm gân xanh trên trán nổi lên, mỗi một lần bôi thuốc lại thấy anh căng thẳng

Không nhịn được, cô đứng lên đi về phía giường bệnh, cung kính hỏi thăm "Bác sĩ Phạm, nếu được tôi có thể giúp anh ta băng bó, ngài nghỉ ngơi một chút"

Chẳng qua nhân nhạ nhìn Từ Ca một cái, Phạm Húc Diệc động tác trên tay cũng không ngừng nghỉ "Mộ Diễm liền thích ứng được với động tác này của tôi, quá nhẹ hay quá nặng cậu ấy không thích ứng được đâu"

"Cút" Mộ Diễm hô lên có điều thanh âm còn chưa lan toả ra ngoài liền bị anh nuốt vào, Mộ Diễm một tay bắt được tay Phạm Húc Diệc, không để ý tới vết thương bởi vì dùng sức mà rỉ máu, gân xanh nổi lên "Có lời để lại, đừng để cho tôi ở đây hành động quỷ quái"

"Đây chính là anh nói đó nha " Phạm Húc Diệc trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị " Này Lão Từ, ban đêm khuya khoắt vì bữa ăn của cô ta liều mạng suýt chết, thiên kim tiểu thư gì đó tôi không cần, chỉ cần anh nghĩ cách khiến tôi rút lui, tránh cho tai của tôi không được thanh tịnh"

"Đồng ý" hậm hực khắc ra hai chữ, Mộ Diễm suy sụp nằm xuống. Phạm Húc Diệc cũng lưu loát thu tay, Từ Ca thấy sắc mặt tái nhợt, cô nhìn Phạm Húc Diệc, ánh mắt kiên định "Bác sĩ Phạm, để tôi đến đi"

Nhún nhún vai, Phạm Húc Diệc đem đồng băng thả vào trong tay Từ Ca trêu đùa nói "Đau lòng"

Lời này của anh ta khiến Từ Ca dừng một chút, cô không trả lời, chẳng qua chỉ lưu loát đem băng quấn quanh vết thương của Mộ Diễm. Tóc của cô rũ xuống theo động tác của mình, Mộ Diễm cảm thấy trong lòng anh có chút mềm mại

Không khí yên lặng mà ấm áp, có một loại cảm giác lưu thông giữa hai người, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, làm cho người ta cũng nhu hoà theo

Thật có không khí, Phạm Húc Diệc nghĩ thầm, trong đôi mắt thoáng qua một tia khó hiểu

Ở chỗ này mấy ngày, Mộ Diễm không đồng ý để cô đi ra ngoài, cô cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh. Anh phục hồi rất nhanh, tinh đường mấy ngày tinh thần đã tốt hơn nhiều, xem xét lại cô, cô thấy chân mình vẫn còn đau dữ dội (MiuDiendanLeQuyDon)

Chẳng qua cô cứng rắn chống đỡ, người khác nhìn vào sẽ không nhận ra

Trong vườn hoa, Từ Ca khoác một chiếc áo khoác mỏng ngồi trên chiếc ghế dài, mặt hơi nâng lên, mây cuốn mây tan làm cho cô cảm thấy thoải mái nhưng tại sao trong lòng cô lại cảm thấy phiền não vô cùng

Mộ Diễm cùng Lữ Phụng ở trong thư phòng không biết nói chuyện gì, cô cũng không muốn biết, một chút chuyện cũng có thể khiến cô phiền lòng, thà không biết còn hơn

Mộ Diễm ra ngoài nhìn thấy cảnh tượng này, cô ngồi ở chỗ đó, nhìn cô rất xinh đẹp, tóc xoắn thả xuống nhìn mị hoặc, chẳng qua trong đáy mắt xoá sạch sự tinh khiết của cô chỉ còn sự cô đơn bao trùm

Anh một tay để ở trong túi, đứng một bên lẳng lẳng nhìn một lát, cô lại không phát hiện ra vẫn ngồi đó im lặng mà cô đơn

Có một cái bóng đi tới, che khuất cả bầu trời. Từ Ca thu hồi tầm mắt, ánh mắt có chút hư vô chăm chú nhìn Mộ Diễm, hồi lâu mới phản ứng được, cô vội vàng ngồi thẳng lên

Mộ Diễm hai tay đặt lên người cô, anh cúi đầu, con ngươi lạnh nhạt tiến thẳng vào trong đôi mắt cô "Muốn cái gì?"

Anh hỏi, thanh âm trầm thấp, trên người còn mang theo mùi thuốc lá nhân nhạ. Từ Ca tránh né tầm mắt của anh, anh nhìn thẳng vào mắt cô để cho nàng

cảm thấy khó thở, ngay cả một chỗ ẩn nấp để sống cũng không có "Làm thế nào anh mới cho tôi về nhà"

"Về nhà" Ngón tay nâng cằm cô lên, Mộ Diễm không cho phép cô trốn tránh nhìn thẳng vào mắt anh "Hạ Hạ, cô còn có nhà để về sao?"

Từ Ca mặt liền biến sắc, người đàn ông này, nhất định phải đâm vào vết thương của người khác sao?

Ngón tay của anh mang theo sự ấm áp chậm rãi di chuyển đến gò má của cô, Từ Ca nghiêng đầu nhưng không né tránh, anh đụng vào khuôn mặt mịn màng của cô, trên người cô có cái gì đó quen thuộc. Mỗi sáng ngắm cô thức dậy, cuộc sống nhàn hạ không lo âu khiến anh thật sự ham muốn có được nó mỗi ngày

"Hạ Hạ" thanh âm ní non bên tai Từ Ca, trầm thấp mà nhẹ nhàng. Nhưng trong lòng cô căng thẳng, đứng lên chuẩn bị né tránh "Tôi đi vào trước"

Cánh tay bị anh bắt được, kéo cô vào trong ngực, cô lao đảo ngã vào ngực của anh, bàn tay đặt trên hông của cô, lồng bàn tay mang theo nhiệt ấm, anh đè ép thân thể của cô khiến cô dính vào trên người anh, môi dán lên tai của cô "Hạ Hạ, tôi muốn em như thế nào cũng không đủ"

Giọng nói trầm thấp, bàn tay có lực đặt trên người cô, thân thể của cô dán chặt vào lồng ngực của anh, tim của anh cắt lực đánh trống, một tay dọc theo áo khoác của cô dò vào vạt áo, Từ Ca cảm giác lỗ tai mình đều bị thiêu cháy, cô đẩy anh ra, hơi thở có chút rối loạn "Anh"

Nơi này, nơi này là ở bên ngoài

"Tôi không nhìn được hiện tại liên muốn em"

Từ Ca trong lòng thét chói tai, Mộ Diễm anh khôn kiếp, nơi này là bên ngoài, ban ngày ban mặt "Không, anh không thể " (MiuDiendanLeQuyDon)

Lời nói kháng cự còn chưa hoàn toàn khạc ra, đã bị anh nuốt vào, nụ hôn của anh cuồng nhiệt, Từ Ca cảm thấy không khí trong lồng ngực đều bị anh rút hết, cô chỉ có thể nắm lấy vạt áo của anh chống đỡ thân thể yếu mềm của mình

Bàn tay của anh làm loạn bên trong quần áo của cô, ngón tay đẩy áo khoác của cô ra, ngón tay mang theo ma lực đặt chỗ mềm mại nhất của cô, thân thể nhạy cảm hoàn toàn xui xẻo, sắc mặt của cô đỏ lên, hai chân mềm nhũn, cánh tay níu lấy tay của anh chống đỡ thân thể mình. Thanh âm mềm mại nhấn nhay từ trong cổ họng tràn ra, thanh âm động tình khiến anh càng không thể buông tha, càng ngắm càng mê

"Tôi dựa vào...." Lữ Phương trở lại cảm theo một đồng văn kiện, liền thấy như thế, anh ta nuốt nước bọt nói không thành lời

Bị cắt đứt Mộ Diễm ngẩng đầu lên ánh mắt hung tợn nhìn Lữ Phương một cái, thanh âm của anh trầm thấp, trong đôi mắt vì bị quấy rầy nên không vui, cũng không che giấu thể hiện ra bên ngoài "Trở lại làm cái gì?"

Từ Ca mắc cỡ không đứng lên, cô giằng giằng muốn rời khỏi, lại bị Mộ Diễm ghim ở trong ngực, cô không dám giãy giụa sợ vết thương của anh nứt ra, chỉ có thể cúi thấp đầu đem mặt vùi vào trong lồng ngực của anh, mặt đỏ muốn rớt máu, ngay cả hai bên tai cũng như bị lửa đốt

Tay của anh vẫn để trong vạt của cô không có lấy ra, cô không dám động, chỉ có thể mặc cho anh ôm lấy

"Tôi mang văn kiện đến cho cậu, đồng thời muốn nói, tối mai có yến hội nhớ đến sớm" Nói xong, Lữ Phương vội vàng rời đi, đồng thời trong đầu hiện ra dáng vẻ nhu nỳ của Chương Tiểu Hiền, thật không có nhân đạo, anh đã một tuần không được ôm bà xã

Người vừa đi, Từ Ca đẩy Mộ Diễm ra xoay người rời đi, trên mặt vẫn đang còn đỏ. Mộ Diễm không thuận theo ý của cô kéo tay cô "Trở về phòng"

"Trở về cái đầu nhà anh" Từ Ca trên mặt cơ hồ rỉ máu, cô giận trợn mắt nhìn Mộ Diễm một cái, hất cánh tay của anh ra, lấy khoảng cách an toàn. Ánh mắt Mộ Diễm nguy hiểm nheo lại "Không trở về phòng, vậy thì ở chỗ này"

Người đàn ông này có cần cố chấp như một đứa bé vậy không? Từ Ca cảm giác mình muốn điên rồi

Cô đẩy tay anh ra "Ca ca, bình tĩnh đã, anh không biết xấu hổ sao?"

"Nói, mới vừa nặn câu gì ra khỏi miệng" Mộ Diễm sắc mặt trầm xuống "Lặp lại lần nữa"

Từ Ca mím môi thật chặt, cô xoay người muốn thoát đi, lại bị anh bắt lấy, thanh âm của anh chìm lãnh "Cô kêu tôi là cái gì"

"Tôi gọi anh là cái gì?" Chưa kịp nói tay của anh đã bóp cổ cô, không như lần trước cả người anh tản ra sự nguy hiểm. Từ Ca kinh hoàng rống to, trong đầu nghĩ lại xem mình vừa nói cái gì

Ca ca, Ca ca.....

"Đây chẳng qua là tiếng mở đầu"

Hô hấp lâm vào đường cùng, Từ Ca một tay bắt lấy cánh tay anh, kinh hoàng giải thích, lực đạo mất khống chế cơ hồ muốn cướp đi sinh mạng của cô

"Ca ca? Cô cũng xứng?"

Chương 67: Sẽ không quan tâm

"Ca ca? Cô cũng xứng?"

Mặt của cô đã chuyển sang màu đỏ, đôi tay cố sức đẩy tay của anh ra, trong đôi mắt là sự kinh hoàng cùng mờ mịt

"Tay, buông ra" Thân thể Mộ Diễm cực kỳ căng thẳng, sắc mặt lạnh nhạt mang theo lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào người cô (MiuDiendanLeQuyDon)

Ho khan một cái

Từ Ca liên tục ho khan, chớp mắt không khí được lưu thông, làm không nhận được chỉ muốn nuốt hết vào miệng, hít thở không thông khiến tâm tình cô hoảng loạn cơ hồ còn chưa biến mất. Cô ho khan trong đôi mắt chứa lệ, tay đặt lên cổ chỗ anh vừa bóp, cổ đã chuyển hồng trải dài một mảng

Càng thêm sợ hãi khiến Từ Ca khóc nhiều hơn, mặt chợt nâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, cô hận không thể nhào tới giết chết anh ngay bây giờ, lạnh lùng khạc ra từng câu

"Đúng tôi quả thật không xứng đáng" Cô cười, nụ cười rét lạnh băng giá mang theo ánh mắt sắc bén chĩa về phía anh, tay vẫn như cũ khẽ vuốt ve cổ mình "Nhưng tôi không hạ thấp mình, không bám lấy anh, là anh không thả tôi, thân thể này anh muốn liền có, không muốn cũng có thể một cước đá văng ra ngoài. Tôi - Hạ Từ Ca cũng không oán hận một câu, đường là tôi chọn. Nhưng là, Mộ Diễm, thật xin lỗi tôi không xứng với anh"

Cô cắn răng nói từng chữ một, hốc mắt lệ đã rơi, cô xoay người rời đi, bước đi thật nhanh để không cho anh thấy nội tâm của mình giãy giụa. Móng tay bám vào thịt cũng không thấy đau, thân thể di chuyển, lệ càng ngày càng rơi xuống nhiều hơn, một loại ủy khuất ở đáy lòng lan tràn ra ngoài, rõ ràng vừa lúc này còn ôn hoà như vậy, sau một khắc lại giống như mãnh thú muốn xé nát cô

Mà cô, hết lần này tới lần khác cũng không biết mình làm sai cái gì, cánh tay hung hăng lau đi những giọt nước mắt. Nhưng mà tại sao lau mãi, lau nữa nước mắt lạnh như băng vẫn đều đặn chảy xuống

Con người - chính là như vậy, bởi vì tôi chưa bao giờ mong đợi nên tôi sẽ không đau lòng

Hạ Từ Ca, người xem đi, người không đau lòng, bởi vì người chưa bao giờ mong đợi Mộ Diễm sẽ đối xử tốt với mình. Cho tới bây giờ....Cho tới bây giờ.....Không được mong đợi điều gì hết

Nhưng là, tại sao nước mắt vẫn không ngừng rơi?

"Ưm..."

Vì đi quá nhanh mắt cá chân không chịu nổi, Từ Ca ngã ngửa trên mặt đất, bàn tay mài trên mặt đất rách một mảng, rỉ ra vài giọt máu, cô chống thân thể muốn đứng lên, lại chật vật ngã một lần nữa trên mặt đất

Tôi không xứng, thật xin lỗi anh

Mộ Diễm đứng ở chỗ cũ, lời của cô quanh quẩn ở bên tai không ngừng, sắc mặt của anh chìm xuống, mắt nhắm lại, ngay cả chính anh cũng kinh ngạc không hiểu sao mình lại mất khống chế như vậy. Ánh mắt chạm đến đến bàn tay của mình, cô gái yếu đuối kia bị anh bóp chặt, khiến lòng anh lập tức hoảng loạn

Nhìn về phía trước cô đang cố gắng đứng dậy, Mộ Diễm sai bước đi về phía trước, tay mới vừa đã chạm đến cô liền bị cô hung hăng đẩy ra, ánh mắt sắc bén ghim trên người anh

"Đừng đụng vào tôi"

Cô coi anh như một loại vi khuẩn, muốn tránh xa. Trong lòng trầm xuống, anh nhìn chăm chăm cô gái ngồi dưới đất, một tay đặt ở thắt lưng của cô, một tay để dưới chân cô, đem cô bế lên

"Tính khí khá lớn"

"Buông tôi ra" Từ Ca kịch liệt giãy giụa, liều mạng muốn thoát khỏi anh

Cô không muốn anh ôm, dù chỉ có một mình, khó khăn thế nào cũng có thể đứng lên được, cô không cần mượn sức của bất kì kẻ nào, càng không cần

người khác thương hại

"Ừm...."

Cúi chỗ hung hăng đánh về phía ngực anh, chỉ nghe được một tiếng kêu rên nhỏ nhẹ, máu xuyên thấu qua chiếc áo sơ mi mỏng thấm ra ngoài, giật mình một lúc Từ Ca ngừng giãy giụa

Cô nhìn người đàn ông đang ôm mình trong ngực, trên người khí lực phảng phất cũng bị hút hết, tâm tình càng thêm khó chịu. Mộ Diễm ôm cô vẫn không để cô xuống, Từ Ca cúi đầu nước mắt rơi xuống

"Anh để tôi xuống đây đi" Lấy tay ngăn lại những giọt nước mắt, cô kiềm chế cổ họng đang nghẹn ngào, thanh âm đã hơi bình tĩnh " Mộ Diễm, đàn ông trên toàn thế giới đều chết sạch, tôi - Hạ Từ Ca cũng tuyệt đối sẽ không quay đầu nhìn anh một cái"

Cô cho anh một lời cam kết, hận không thể khắc nó thành từng chữ ghi ở trong lòng

Hạ Từ Ca, tuyệt đối sẽ không có một loại tình cảm nam nữ nào đối với Mộ Diễm hết, bọn họ - chỉ là theo nhu cầu thoả mãn nhau mà thôi (MiuDiendanLeQuyDon)

Đã trải qua một cuộc tình đầy thất bại, cô tuyệt đối sẽ không đâm đầu vào lửa nữa. Huống chi, người đàn ông, trong mắt anh ta không có cô

Có thể làm cho anh quan tâm, để cho anh mất không chế, có lẽ là cô gái gọi anh hai chữ "Ca ca"

Đúng vậy, là cô gái đó

Nhưng cô cũng không có hứng thú để đi tìm hiểu xem cô gái kia là ai, lòng của cô đã mệt mỏi rồi

Mộ Diễm khoe miệng mân thành một đường thẳng tắp, đã thu hồi về mặt âm trầm, khôi phục lại về mặt lãnh đạm khiến người khác nhìn không thấu, cước bộ dừng một chút

"Vậy thì đừng mãi mãi mong chờ"

Thanh âm bình thản vô cùng, cũng không bởi vì lời nói của cô mà lay chuyển, anh đối với cô, quả thật không có một chút hứng thú

Cũng tốt

Đặt cô xuống, bàn tay bắt được mắt cá chân của cô, đang chuẩn bị kiểm tra. Từ Ca hốt hoảng muốn thu chân của mình về nhưng anh lại dùng sức chế trụ, mang theo sự kiên nhẫn "Cô còn cử động nữa, tôi sẽ siết chặt nó"

Lời uy hiếp không lưu tình khạc ra ngoài

Từ Ca quay đầu không nhìn tới "Không bằng để tôi xem vết thương của anh một chút"

Miệng cô cứng rắn, không hiểu mình nói gì, trong lòng không biết tại sao mình đột nhiên quan tâm đến anh

Mộ Diễm thu hồi tay, mặt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Hạ Từ Ca, giờ phút này, ánh mắt của cô bởi vì khóc mà sưng đỏ, ít đi một phần lạnh nhạt mang theo một chút mát. Coi như là cô có che giấu thế nào, cũng không giấu được sự uỷ khuất bên trong

Bộ dáng của cô không được coi là quá xinh đẹp nhưng lại khiến anh rung động

Anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, cô cắn răng cưỡng bách mình không thể trốn tránh, đè nén nhịp tim bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh

Cô gái quật cường

Hồi lâu, Mộ Diễm liền cười, bàn tay đặt trên gáy cô vỗ nhẹ một cái "Tôi không ngờ, cô cũng biết chúng ta quen nhau theo nhu cầu của bản thân. Nếu cô hiểu rõ như vậy, thì đừng cố yêu thích tôi"

Sắc mặt đột nhiên trắng bệch, cô hô hấp thật sâu, để cho mình từ từ khôi phục nhịp tim bình thường

Cô dùng thân thể của mình để giao dịch nhưng lời nói của anh khiến cô không chịu nổi, nắm chặt tay, cảm giác đau đớn sẽ giúp cô hồi tỉnh, không vì lời nói của anh mà thờ không thông

Trên mặt tái nhợt miễn cưỡng nâng lên một nụ cười, tay của cô triển khai che trước ngực anh "Tôi không đàn đến như vậy"

Tôi không đàn, sẽ không để mình lâm vào bước đường cùng lần nữa

Chương 68: Tranh đoạt (1)

"Trương mị, có chuyện gì? Được, phòng 120, bệnh viện Nhân Dân, cháu lập tức tới ngay"

Tay run run cúp điện thoại, mặt cô tái nhợt chạy ra ngoài, Mộ Diễm bắt được tay cô "Thế nào?"

"Mẹ tôi ngất xỉu" Thanh âm của cô run rẩy, ngay cả ngón tay cũng phát run "Tôi đến bệnh viện"

Đẩy tay anh ra, ngay cả áo khoác cũng không để ý tới, phi nhanh ra ngoài. Cuối thu gió lạnh như vậy nhưng cô không có cảm giác chỉ biết chạy đi

Tạ Phuong - nhất định sẽ không sao hết

Cô còn chưa ra khỏi biệt thự, tiếng còi xe kêu inh ỏi "Lên xe, cô định chạy đến đó sao?"

Từ Ca cắn răng mở cửa xe đi lên, Mộ Diễm đạp chân ga phóng đi, chiếc xe xông vào trong đêm tối, trong mắt cảnh vật đều lui về phía sau. Từ Ca lại cảm thấy không đủ nhanh, trong đôi mắt liền nhỏ lệ

Mộ Diễm nghiêng đầu, liền thấy hai tay cô nắm chặt vào nhau, bàn tay có vết máu nhỏ li ti, anh khẽ nhíu mày, lấy khăn lau tay cho cô, nhẹ nhàng đẩy ngón tay cô ra

Từ Ca trong lòng mềm nhũn, nước mắt liền theo khóe mắt chảy xuống. Tạ Phuong, bà ấy không thích cô nhưng cô hiểu rõ, ai cũng có thể có chuyện nhưng bà ấy thì không thể

Có lẽ lời nói này rất mâu thuẫn nhưng quả thật chính là như vậy

Nếu như hỏi Từ Ca, người cô quan tâm nhất là ai, cô nhất định sẽ không chút do dự nói "Tạ Phuong"

Xe phóng như điên, Mộ Diễm vượt qua mấy cái đèn đỏ, đến cửa bệnh viện, xe còn chưa hoàn toàn dừng hẳn, Từ Ca đã cấp bách mở cửa xe, trong đêm tối thân hình mảnh khảnh của cô càng yếu ớt hơn

Ở ngoài hành lang, phòng cấp cứu đèn vẫn sáng, Trương mị đứng ở đó, nhìn thấy cô tới đây lo lắng nghênh đón "Tiểu thư, cô đã tới "

"Mẹ cháu, tại sao lại ngất xỉu?" Từ Ca nắm cánh tay Trương mị cố giữ bình tĩnh

"Xế chiều, Nhị tiểu thư cùng mẹ cô ấy tới, chưa nói được câu nào liền la lối om sòm, sau khi họ rời đi phu nhân bảo tôi đi mua muối, xúc muối trừ độc. Lúc tôi trở về liền thấy phu nhân té xỉu ở phòng khách

Minh Châu

Từ Ca trong lòng trầm xuống, cô nhìn chung quanh, trên hành lang lại không có người khác "Đã nói cho ba tôi chưa?"

Trương mị rũ mắt xuống, vẻ mặt kia khiến Từ Ca hiểu hết, Từ Ca buông tay ra, trong lòng có một trận khó chịu, ngay cả khi mẹ bị bệnh ông cũng không chịu tới

Tạ Phuong cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này, đến tận cùng vì cái gì? Đầu tiên còn có thể duy trì về ngoài bình thân ấm áp, nhưng bây giờ, nhìn xem còn lại là gì?

Từ Ca ôm chặt hai cánh tay, cả người chán nản dựa vào tường

"Tiểu thư, thủ tục còn chưa làm xong" Trương mị lắp bắp nói

Giờ tay lau mặt, Từ Ca để cho mình tương đối bình tĩnh "Trương mị, bà về trước đi, nơi này để cho tôi xử lý "

Trương mị vừa rời đi, Từ Ca co quắp ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang

Mộ Diễm đi tới, đem một xấp hóa đơn nhét vào trong tay Từ Ca "Thủ tục xong xuôi"

Từ Ca cầm đồng giấy trong tay, cô cúi thấp đầu, hồi lâu từ trong miệng mới khạc ra từng chữ "Cảm ơn, tôi sẽ còn..."

Mộ Diễm chê cười, cô co rúm bả vai ngồi ngay ở trên ghế, cúi chỏ để trên đầu gối, đầu cúi thật thấp, anh cầm lấy chiếc áo khoác mỏng bao lấy thân thể cô, Từ Ca ngẩng đầu lên thì chỉ thấy anh mặc một chiếc áo sơ mi đứng ở bên

Trong lòng có chút chua xót, người ở bên cạnh cô cuối cùng chỉ có anh

Đền phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Từ Ca không thể chờ đợi được nữa xông về phía trước "Bác sĩ, mẹ tôi thế nào"

"Chảy máu não" Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, khe khẽ thở dài

"Chảy máu não" Từ Ca lẩm bẩm nhai đi nhai lại ba chữ đó, tay của cô mất khống chế túm lấy cánh tay bác sĩ "Vậy bây giờ tình trạng như thế nào rồi?"

"Bây giờ nửa người tê liệt, thần kinh bị áp bách cũng sẽ bị tổn thương, cũng may máu của bà ấy còn tương đối ổn định"

"Bác sĩ, sau này mẹ tôi còn có thể phục hồi lại không?"

"Cái này còn tùy, cũng không phải là không thể phục hồi lại được"

Mộ Diễm đi lên nắm lấy bả vai Từ Ca để cô tựa vào người anh "Đi thôi, đi xem mẹ cô một chút"

Trong phòng bệnh, Tạ Phương nằm ở đó, trên tay cầm một cây kim, bà đang truyền nước, miệng lẩm bẩm nói gì đó, hình như đang gọi tên cô

Từ Ca nhào qua cầm lấy tay bà, không muốn rơi lệ lại không nhìn được, nước mắt lập tức tràn ra "Mẹ, là con không tốt, không thể ở bên cạnh người"

Tạ Phương trong mắt chứa đầy lệ, bà nâng tay phải lên vỗ nhẹ vào bả vai Từ Ca. Đứa bé này, bà vốn không muốn nhìn thấy cô nữa, vì cô đã từng làm tổn thương bà

Bởi vì cô mà cuộc sống của bà mới lâm vào khó khăn

Trong lúc bà mang thai Hạ Xương Nguyên lại đi tìm Lý Phân, ít năm như vậy, bà chịu đựng đủ mọi chuyện, nhưng bà không nghĩ tới, quay đầu lại tất cả đều trở về con số 0

Ngón tay lau đi giọt nước mắt của cô

"Từ Ca, mẹ thật xin lỗi con"

Từ Ca liên tiếp lắc đầu, khóc không thành tiếng, cô lần đầu tiên nghe được Tạ Phương gọi cô là con. Cho tới bây giờ, bà ấy chưa bao giờ gọi cô như vậy nhưng cô cũng không biết nguyên nhân

Cho đến một ngày.

"Mẹ, con biết, con cũng biết, con chưa từng trách người, con biết con không phải là do mẹ sinh ra"

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Tạ Phương, Từ Ca khoe miệng nâng lên một nụ cười "Năm ấy con tốt nghiệp đại học, con có đi hiến máu vô tình phát hiện ra điều đó"

"Cho nên con biết ba không thích con là có nguyên nhân"

Tạ Phương nhìn Từ Ca, miệng khó khăn định mở ra lại không nói gì "Từ Ca, có một số chuyện, con không cần biết"

.....

Bên ngoài phòng bệnh, Từ Ca đứng trước mặt Mộ Diễm, cô trù trừ nói ra yêu cầu của mình "Mẹ tôi nói bà ấy có một tâm nguyện, bà ấy không muốn cơ nghiệp của Tạ gia rơi vào tay người khác"

"Tôi nghĩ muốn lấy 50% cổ phần quyền sở hữu đất đai. Mộ Diễm, tôi biết anh có biện pháp" Cẩn rằng, Từ Ca lại một lần nữa cầu cứu anh giúp một tay

"Thương nhân làm việc có quy tắc" Anh cũng không làm ăn theo kiểu thua lỗ

Từ Ca cẩn rằng "Anh muốn cái gì? Tôi có thể đem 20% cổ phần nhượng lại cho anh"

Mộ Diễm đứng lên, nhìn vào đôi mắt của Từ Ca "Chờ tôi suy nghĩ đã"

20% cổ phần đối với Mộ thị mà nói chẳng là gì, anh chưa chắc đã để nó ở trong mắt, chẳng qua chỉ muốn xem kịch hay, nếu như có thể gia nhập, cùng cô tranh đoạt, ngược lại càng thêm thú vị

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tranh đoạt (2)

Hơn nữa nếu anh muốn, không ai có thể ngăn cản anh được

Ở trong bệnh viện, sáng sớm Trương mị đến để đổi ca thì thấy Từ Ca đứng ở cửa sổ phòng bệnh, ánh sáng chiếu vào bộ tóc xoăn màu nâu, hai tay khoanh trước ngực, ngón tay nín thật chặt vào cánh cửa, đầu ngón tay trắng bệch do dùng sức quá nhiều

Tối hôm qua người đàn ông đến cùng cô đã rời đi, người đàn ông kia cứng rắn mà lạnh nhạt, khí thế khiếp người, chỉ nhìn một lát cũng khiến người ta run sợ. Không biết tiểu thư làm sao có thể quen được hắn, vừa nhìn cũng biết tài trí hơn người

Người như vậy, nếu như muốn cung chiều ai, nhất định đem người đó cung chiều đến tận trời cao. Nhưng là, nếu không muốn, nhất định sẽ tàn nhẫn vô cùng

"Trương mị, sao đến sớm vậy?" Xoay người lại, ánh nắng chiếu thẳng vào gò má của cô hiện lên vẻ âm u, tê nhạt (Miu.Dien.dan.Le.Quy.Don)

Thả hộp đồ ăn xuống, Trương mị vội vàng kéo Từ Ca lại, thấp giọng nói "Tôi không yên lòng, một mình cô, cũng chưa từng có kinh nghiệm, ở lại một đêm, mệt muốn chết rồi đi. Bác sĩ nói thế nào?"

Từ Ca khẽ mỉm cười, để cho mình thoát nhìn chẳng giống như đang khổ sở, cô theo Trương mị ngồi trên một trên ghế "Bác sĩ nói liệt nửa người, nếu rèn luyện tốt thì còn có khả năng hồi phục"

Ánh mắt chuyển sang người Tạ Phuong bởi vì máu không lưu thông, áp bách thần kinh, nói chuyện không được lưu loát. Vậy mà, hiện tại bà ngủ không thấy điều gì khác thường, chẳng qua lông mày nhíu lại, chặt vật khó khăn

"Tôi đi lấy cháo trắng, cô ăn một chút, bộ dáng của cô nhìn qua cũng thấy không tốt" Trương mị vừa nói vừa mở hộp đựng cháo, Từ Ca giơ tay lên ngăn cản động tác của Trương mị

Cầm hơi nâng lên, nở nụ cười quật cường "Trương mị, một lát cho mẹ ăn đi, mấy ngày nay bà đã cực khổ rồi, buổi tối cháu sẽ trở lại"

Trương mị gạt đầu, trong đôi mắt mơ hồ có nước mắt thoáng qua

Một đêm chưa từng chợp mắt, ánh mặt trời chiếu trên người cô hơi lung lay, trước khi sắp ngủ xiêu, Từ Ca qua bên đường mua một ít sữa đậu nành, ngồi ở một góc trên chiếc ghế dài

Từ Ca uống sữa, miễn cưỡng nuốt xuống, cô muốn giữ vững thể lực, Hạ Từ Ca không thể ngã xuống. Ở quảng trường Nhân Dân các ông lão bà lão đang tập Thái Cực quyền, từng chiêu từng chiêu, tập luyện cực kỳ nghiêm túc

Từ Ca thấy thế trong đôi mắt có chút chua xót, Tạ Phuong mong đợi cuộc sống về già của mình cũng có thể được như vậy, đáng tiếc, hạnh phúc của bà đã trao nhầm người rồi, cùng chờ nhầm người rồi

Lặng lặng ngồi ở trên ghế uống hết bạch sữa, trên điện thoại di động lúc đó điểm 9h, Từ Ca đứng lên giơ tay vẫy một chiếc taxi

Cao ốc Kim cương

Nơi này thật xa hoa đã từng được Hạ Nguyên Xương khai thác, nay giao lại cho Chung Nham (MiuDiendanLeQuyDon)

"Cô khỏe, xin hỏi cô tìm người nào?"

Trước đài nhân viên lễ phép hỏi thăm Hạ Từ Ca, Từ Ca hơi hừ hừ, trên người cô còn mặc bộ quần áo hôm qua, trải qua một đêm hoảng loạn đã có nhiều nếp nhăn hết sức khó coi

"Tôi tìm Chung Nham" Từ Ca xoay đầu lại nhìn thẳng về phía nhân viên "Cô có thể gọi cho anh ta bảo có Hạ Từ Ca đến tìm, nếu không tôi cũng có thể trực tiếp đi lên"

"Xin chờ một chút, để tôi gọi điện thoại xác nhận"

Từ Ca cũng không gấp gáp, cô đứng ở một bên chờ điện thoại xác nhận. Cô cũng không có hy vọng xa vời gì nhưng dù sao trong giờ phút này lòng cô vẫn bình thản không chút gợn sóng

Chờ đợi một chút, điện thoại di động vang lên, vừa nghe thấy tiếng chuông liền biết ai gọi, trong điện thoại giọng nói của một người đàn ông truyền ra "Ở nơi nào?"

Sau đó có người dẫn cô đi lên

Từ Ca đi theo người ở phía trước, cho đến khi cô ta dừng trước phòng làm việc của Chung Nham

Căn phòng xa hoa hết thảy đều xa lạ, Từ Ca khẽ lắc đầu một cái, khoé miệng đã dính vào một nụ cười. Ai cũng sẽ thay đổi, không ai dừng lại ở quá khứ

Còn cô, muốn trở lại cũng không thể

Nhân viên làm việc vừa đi khỏi, Chung Nham đến gần bắt được cánh tay Từ Ca, về mặt không che dấu được sự kích động "Tôi đây có chuyện gì sao?"

Anh ta nhẹ giọng hỏi thăm, mấy ngày trước cô cùng mình trò chuyện, cô không vui, sự tức giận đốt cháy lý trí của anh. Cô cư nhiên vì người đàn ông khác chất vấn mình

Nhẹ nhàng đẩy tay Chung Nham ra, Từ Ca cười rất lễ phép cũng rất lạnh nhạt " Chung Nham, hôm nay tôi tới đây chính là muốn trả lại cho anh một thứ"

Cổ tay nhẹ nhàng xoay chuyển, cô kéo áo lên lộ ra cánh tay mảnh khảnh, cổ tay đeo một chiếc vòng, cô nhẹ nhàng tháo xuống, chiếc vòng rơi vào trong lòng bàn tay

Chung Nham ánh mắt đang để trên cánh tay của cô, sắc mặt âm trầm "HẠ TỬ CA, em dám tháo nó xuống" Anh ta cắn răng nghiêng lợi gào thét, lại không ngăn cản được động tác của cô

Từ Ca cười "Chung Nham, nó vẫn ở trong tay của tôi, khiến tôi ngày đêm phải đau khổ. Tôi vẫn không hiểu, tại sao người phải gồng mình lên chịu đựng lại là tôi? Tại sao anh có thể khiến tôi khôn khổ, còn tôi thì không?"

"Từ Ca, em đang oán trách tôi?" Chung Nham trán nổi lên gân xanh, bàn tay mát không chế để lên bả vai của cô "Vì người đàn ông kia?"

Cái nhận định này đã thiêu đốt lý trí của anh ta, không cách nào tiếp nhận được, cô cư nhiên vì người đàn ông khác vứt bỏ thứ anh ta tặng cô. Hạ Từ Ca, người đàn ông cô yêu chỉ có thể là Chung Nham

Anh ta mát không chế dùng lực mạnh hơn khiến Từ Ca đau, trước kia cô đã từng nghĩ anh ta là người đáng để cho cô dựa, nhưng chỉ là trước kia, trước kia mà thôi

"Anh buông tôi ra" Từ Ca gầm nhẹ, trong thanh âm không nén được sự thống khổ "Chung Nham, ban đầu người buông tay tôi là anh, không phải là tôi. Cho nên đừng ở trước mặt tôi thể hiện về mặt đau khổ của mình" Cô đã đau đến nỗi tâm cũng chết lặng, không bao giờcô muốn tiếp tục hi vọng lần nữa

Đã từng, mặc dù hận lắm, đáy lòng vẫn như cũ tồn một chút xíu hi vọng

Hi vọng ngày đó chỉ là giấc mộng thôi, một giấc mộng đẹp, sau giấc mộng cô tỉnh lại, tất cả mọi nỗi đau cô đều phải tự mình gánh chịu. Sẽ chẳng ai biết được, có nhiều đêm cô không ngủ vì nỗi đau dày vò, vì tâm can bị xé nát. Không người nào ở bên, ban đêm yên tĩnh cô chỉ có thể nghe thấy tim mình đang đập, đang trải qua hàng ngàn nỗi đau, hàng vạn con dao ghim vào đó, cũng chẳng một ai an ủi cô

Chung Nham, lúc tôi đau khổ anh ở đây?

Khi anh đối mặt với tôi, anh nói chưa bao giờ thích tôi, người anh thích tên gọi là Hạ Minh Châu, anh có biết, lúc đó tôi đã đau khổ như thế nào không? Suy sụp như thế nào không?

Tôi không còn nhìn thấy ánh sáng, xung quanh chỉ còn bóng tối, bóng tối ôm tôi vào lòng

Lỗ mũi ê ẩm, cô rất muốn khóc, cô ngẩng đầu lên lui về phía sau từng bước, gơ tay ra đưa cho anh ta một thứ gì đó

"Chung Nham, không phải vì ai, mà là chúng ta càng lúc càng xa, khi anh chấp nhận thỏa thuận với ba tôi, anh có từng nghĩ sau này tôi phải làm sao không?" Từ Ca rừ mắt xuống, trong lòng của cô bị nhéo khó chịu, khoé mắt cơ hồ muốn rơi lệ

Người cô yêu tên gọi là Chung Nham, sẽ dùng toàn bộ sức lực khiến cô cười, cũng sẽ không bao giờ bỏ cô lại, sẽ không bao giờ lợi dụng lúc cô mệt mỏi đâm cô một nhát

Lại càng không đem cô ra làm lá chắn, không bao giờ để cuộc sống của cô khó khăn như vậy. Chung Nham, anh hoàn toàn chỉ lợi dụng tôi, tôi làm sao có thể tin anh, tin anh yêu tôi?

"Càng lúc càng xa? " Từ trước đến nay Chung Nham chưa bao giờ hung dữ như vậy, anh ta từng bước ép sát cho đến khi ép Từ Ca vào một góc, cánh tay xanh đặt trên mặt cô "Tại sao cô không nói cô yêu người đàn ông kia? Có phải nhìn hấn bị thương cô đau khổ lắm đúng không?"

Từ Ca không thể lui được nữa, cô nhìn chằm chằm Chung Nham - người mà cô từng yêu say đắm, người đã từng cười rạng rỡ trao cho một chiếc vòng nói anh ta đã có được cô mãi mãi

Chung Nham sắc mặt âm trầm, khoé miệng mang theo nụ cười quỷ dị, đầu cúi thấp xuống gần tai cô "Hôm nay tôi, chính là muốn trả cho tôi cái này?"

"Đúng, Chung Nham, sau này tôi sẽ không bao giờ ôm bất kỳ ảo tưởng nào về anh nữa" Từ Ca nhìn nụ cười quỷ dị của anh ta, chỉ có thể cắn răng nói

Tay của đàn ông nhẹ nhàng chạm lên tai cô vuốt ve "Từ Ca, tôi chưa diệt trừ hấn, một ngày nào đó hấn sẽ cắn lại tôi, em hi vọng tôi bị như vậy sao?"

Hàm răng cắn chặt, cô ngẩng đầu nhìn Chung Nham, ánh mắt đã là chuyển lạnh, trong lòng liên tục cười lạnh "Cho nên anh lợi dụng tôi sao?"

"Tại sao phải gọi là lợi dụng? Từ Ca, em không muốn thoát khỏi cuộc sống như thế sao?" Ngón tay dọc da thịt nhẵn nhụi của cô dao động, từ trước đến nay anh ta luôn dịu dàng, bây giờ lạnh như vậy khiến cô sợ

Lần đầu tiên Từ Ca sợ người đàn ông này, đúng vậy, sợ hãi, sợ. Đây chính là Chung Nham sao? Cắn chặt môi dưới, thân thể cũng cứng ngắc theo, ngón tay của anh ở mặt cô khiến cô nổi da gà. Dáng vẻ của Chung Nham bây giờ đáng sợ cực kỳ, Từ Ca lần đầu tiên hối hận vì đến đây, ngay thơ muốn thông qua phương thức này để dứt bỏ đoạn tình cảm kia

Tối hôm qua một lúc ở cùng Tạ Phuong, cô suy nghĩ một hồi lâu, người cô yêu cùng người yêu cô, cô sẽ chọn ai?

Nhưng nếu có một ngày cô gặp được người yêu mình thật nhiều cô nhất định không chút do dự chọn người đó (Diễn.đàn.Lê.Quý.Đôn)

Ngón tay đẩy nút áo trước ngực cô ra, trên cổ lộ ra dấu hôn, con mắt Chung Nham thâm chìm, bàn tay để trên bả vai cô dùng sức bóp chặt cơ hồ muốn bóp gãy xương cô "Thế nào, hẳn đã thỏa mãn cô sao? Hạ Từ Ca, cô đang căng thẳng đấy"

Từ Ca sắc mặt đột nhiên tái nhợt, cô đẩy tay anh ta ra muốn né tránh lại bị anh giữ lại, môi dán lên cổ cô, hàm răng cứng rắn cắn vào mạch máu, cơ hồ muốn cắn nát khiến nó chảy máu mới thôi

"Chung Nham, không muốn" Từ Ca kinh hoàng gọi lại không ngăn cản được động tác của anh ta

"Tiên sinh, tiên sinh, ngài không thể vào"

Rầm

Ngoài cửa truyền đến tiếng ngăn cản của thư ký, tiếp theo tiếng cửa bị đá văng ra

"Lá gan đủ lớn, chạy đến nơi này làm loạn" Thấy rõ tình hình bên trong, Mộ Diễn chỉ cảm thấy mặt trời đang thúc giục anh, một quyền hướng về phía Chung Nham đánh tới, anh ra rất chuẩn, tay đánh vào mặt Chung Nham mang theo sức mạnh cực lớn, Từ Ca chỉ nghe thấy tiếng kêu rắc rắc....

"An ninh, mau gọi an ninh"

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, thư ký bị dọa đến sợ, vội vã kêu lên

Chung Nham bị đánh rên lên một tiếng, anh ta lao đảo mấy cái, vịn ghế sa lon đứng lên, người lại thối lui ra mấy bước, cách xa Từ Ca. Mộ Diễn kéo Từ Ca lại gần, ánh mắt liếc đến dấu vết trên cổ cô, trong mắt càng tức giận, bàn tay dùng sức nắm chặt tay cô, Từ Ca đau đến nổi sắc mặt trắng bệch

Chung Nham đứng thẳng người, sắc mặt anh ta xanh mét, khoe miệng bị cắn ra máu tươi, anh lấy tay lau vết máu "Rống cái gì, toàn bộ đi ra ngoài cho tôi"

Người của công ty và bộ phận an ninh cùng nhau ngoan ngoãn đóng cửa đi ra ngoài, Mộ Diễn cười lạnh, bàn tay nắm chặt không buông, cũng không có ý định thả lỏng

"Mộ thiếu, tại sao lại rảnh rồi chạy đến chỗ này?"

Không nhìn ra sắc mặt của Chung Nham nhưng ai cũng hiểu anh ta duy trì phong độ của công ty nên không đánh trả

"Thật xin lỗi, tôi hoa mắt, không thấy được anh là Chung thiếu, chẳng qua tôi không có thói quen dùng chung đồ, trước mắt cô ta còn rất hợp khẩu vị của tôi, nhất là....."

Mộ Diễn sắc mặt rất trầm, trong đôi mắt vẻ lạnh nhạt cũng không e dè buông thả ra, nhưng khoe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc "Từ Ca bị anh xích. Gai trên người nổi lên sẽ rất khó chịu"

"Thật xin lỗi vì quấy rầy Chung thiếu, tôi mang cô ta đi trước, hôm sau là Lễ chúc mừng, lúc đó chúng ta nói chuyện sau" Mộ Diễn nói khách sáo không mất lễ nhưng trên mặt âm trầm không nhìn ra ý tốt trong câu nói

Nói xong, không kịp phản ứng Từ Ca liền bị Mộ Diễn kéo đi

Từ Ca đi chập vạt, cánh tay bị nắm dùng sức giãy giụa lại bị anh ôm lấy thắt lưng kéo ra bên ngoài. Mộ Diễn trên mặt giống như mưa gió đổ ập tới, bộ dáng dọa người

"Anh buông tôi ra" Từ Ca rống lên nhưng thoát không khỏi sự khống chế của anh

"HẠ TỬ CA, thừa dịp tôi còn chưa nổi giận cô câm miệng lại cho tôi " Mộ Diễn cười lạnh, gân xanh trên trán tuôn ra, nhìn ra được anh đang giận dữ cô im lặng. Kéo cô ra ngoài, Mộ Diễn mở cửa xe ném Từ Ca vào trong, đá vào cửa xe, người chui vào buồng lái, đạp chân ga phóng về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Môi Diễn, tôi mệt mỗi

Siết chặt chiếc vòng trong tay, Chung Nham trên mặt có chút nứt nẻ, đánh một quyền lên trên mặt bàn. Từ trước đến giờ anh luôn nhô nhô là vậy, hiện tại gương mặt lộ ra từng tia máu đáng sợ

Cô cố ý trả lại cho anh những gì thuộc về anh, chính là muốn nói cho anh biết, bọn họ đã kết thúc. Sau đó, cô không chút do dự nhào vào ngực người đàn ông kia

Chung Nham hô hấp trầm trầm, trên mặt gân xanh nổi lên thể hiện sự đè nén cơn giận trong lòng

Hạ Minh Châu nghe được tin tức liền chạy tới, cô ta đẩy cửa phòng làm việc của Chung Nham chỉ thấy cánh tay xanh đặt trên bàn, cả người căng thẳng, liều mạng áp chế tính khí của mình

Ân nhân bao năm, giờ phút này lại bị Hạ Tử Ca huỷ diệt

Hạ Minh Châu đến gần anh, khoé mắt liếc thấy chiếc vòng trong tay anh, con người nheo lại lộ ra một tia nguy hiểm, tâm tình chợt lóe lên, trên mặt khôi phục về bình thường. Bàn tay mảnh khảnh vỗ nhẹ cánh tay Chung Nham, thanh âm mềm mại "Nham, thế nào, chị em mới vừa tới phải không?"

Thanh âm của cô ta nhẹ mà mềm, không mang theo sự run rẩy, Chung Nham ngồi thẳng lên cũng không nhìn cô "Tới đây làm gì?"

Hạ Minh Châu khẽ cắn môi, "Em gọi điện thoại tới đây, thư kí Lý nói hai người xảy ra xung đột"

Thấy Chung Nham không nói, Minh Châu từ phía sau Chung Nham ôm lấy anh ta, thanh âm nhẹ mềm mang theo từng tia ủy khuất "Nham, anh quên chị ấy đi có được không? Em biết anh vì thoải thuận với ba nên mới ở chung một chỗ với em, nhưng em không quan tâm. Nham, em không quan tâm, em chỉ muốn ở cạnh anh"

Người đàn ông này, là người cô yêu, nhìn anh và Hạ Tử Ca thân mật, nhìn bọn họ hạnh phúc không để người khác trong mắt, cô ghen tỵ muốn nổi điên

Tại sao? Cùng là chị em, thậm chí cô ta còn không phải con gái Hạ Xương Nguyên nhưng vẫn được yêu chiều, vẫn có tất cả thứ mình muốn?

Coi như là được ba yêu thương, cô cũng cảm thấy không đủ, cô muốn nhìn cô ta từ trên mây rơi xuống, cô muốn đoạt đi tất cả sự quan tâm dành cho cô ta

Năm đó, là cô gặp Chung Nham trước, là cô yêu anh trước, nhưng cô còn chưa kịp thổ lộ họ đã yêu nhau mất rồi. Tại sao cái gì cô muốn cô ta cũng cướp đi?

Chung Nham bỗng dừng xoay người, trong đôi mắt đã trở nên lạnh nhạt nhưng đáy mắt thâm chìm vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Anh ta bắt được tay Minh Châu đẩy cô ngã trước bàn làm việc

Thân thể cao to đè xuống, không thương tiếc hung hăng hôn cô "Minh Châu, cô chắc chắn yêu tôi?"

Anh hỏi, thanh âm lạnh mỏng, Hạ Minh Châu khẽ cắn môi, trên mặt hiện lên vẻ mặt nhu nhược nhưng vẫn như cũ kiên định gập đầu, hai tay ôm cổ Chung Nham, cái lưỡi liếm liếm như mời gọi anh

Khoảng cách bị thiêu đốt, bàn tay xé quần áo trên người cô, kéo chiếc quần dài của mình xuống tiến vào trong. Bên trong phòng không khí ngột ngạt, cô gái mất khống chế hét chói tai cùng tiếng gầm nhẹ của đàn ông hoà lẫn vào nhau giữa buổi sớm mai, thanh âm vẫn dai dẳng không ngừng nghỉ

Người đàn ông điên cuồng ra vào, trong cơ thể chất chứa lửa giận, ánh mắt của nheo lại nhìn cô gái phía dưới, khuôn mặt Tử Ca thoáng hiện trong đầu cùng dấu hôn đậm màu cùng dáng vẻ Tử Ca ở dưới thân thể Mộ Diễn hét chói tai, bàn tay mất khống chế néo lên người cô gái phía dưới

Hạ Minh Châu đau hét chói tai, không chịu nổi anh luân phiên đánh thẳng vào, thân thể đau đớn nhưng vẫn nghehnh đón. Trước mắt Chung Nham hiện ra một khuôn mặt khác, anh nhanh chóng ra vào mấy cái để cho thân thể mình nóng rực hơn cuối cùng cũng bắn ra ngoài, nơi cổ họng tràn ra tiếng gầm nhẹ, nhưng rõ ràng người anh kêu tên chính là-- Tử Ca •

Hạ Minh Châu sắc mặt tái nhợt, một tiếng Tử Ca đánh thẳng vào ngực cô, móng tay đâm sâu vào bả vai của anh

Hạ Tử Ca, sớm muộn có một ngày tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác này

(Miu.Diễn.đàn.Lê.Quý.Đôn)

Mộ Diễm đạp chân ga, chiếc xe lao thẳng về phía trước, Từ Ca tựa đầu vào cửa, nắm lấy cánh tay trống không của mình

Tâm tình trống rỗng, chẳng có chút cảm xúc nào

Mộ Diễm nghiêng đầu, liền thấy dáng vẻ thất thần của cô, anh thắng lại, con mắt sâu lạnh nheo lại "Thế nào, còn nhớ tới người tình cũ?"

Bởi vì quán tính thân thể ngã về phía trước lại bị dây nịt an toàn kéo về, Từ Ca hồi thần nhìn ra ngoài đã tới biệt thự của Mộ Diễm ở Đàm Thành "Kẻ điên"

Từ Ca nhàn nhạt vút một câu nói về phía Mộ Diễm, cũng không để ý tới anh, cô đề dây nịt an toàn xuống để đứng dậy, lại bị một bàn tay chế trụ, Mộ Diễm lấy tay đề xuống cái nút trên xe, cô cả người ngã về phía sau

Dây nịt an toàn còn ở trên người, Từ Ca vẫn chưa thức dậy, cô giận trừng mắt nhìn anh "Mộ Diễm, anh muốn làm gì?"

Đầu mơ hồ đau, hậu quả của một đêm không ngủ, cô hiện tại không có chút sức lực nào kháng cự lại, thân thể vô cùng mệt mỏi, cô chỉ muốn lẳng lặng nghỉ ngơi một chút, cô mệt quá

Mộ Diễm đề lên thân thể của cô, ngón tay của anh trên cổ cô, nơi đó bị Chung Nham găm nuốt đang còn in rõ dấu vết. Mộ Diễm chỉ cảm thấy ngực có một đám lửa không cách nào dập tắt "Trừ nơi này, hấn còn chạm qua chỗ nào nữa?"

Anh hỏi, thanh âm chưa bao giờ lạnh như vậy, Từ Ca trừng mắt vùng vằng muốn đứng lên lại bị anh chế trụ "Mộ Diễm, anh buông tôi ra"

Cô rống cả giọng khản đặc, rồi lại cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi

Ngón tay đẩy nút áo cô ra, bộ ngực bại lộ ở trước mắt anh, Từ Ca mệt mỏi quay đầu đi không muốn tranh chấp cùng anh, trên người toàn bộ khí lực đã chạy mất. Cô giống như con cá mực cho người ta làm thịt

Vừa quay đầu lại cô nhìn thấy một chiếc túi chứa toàn giấy tờ, liền hoảng hốt ngồi dậy

"Anh đi bệnh viện?" Cô hỏi nhưng trong lòng đã khẳng định điều đó

Nhìn đồng giấy tờ đó cô thừa hiểu, ở Đàm Thành lâu như vậy không biết mới là lạ, mắt cô cơ hồ ướt đầm

"Bệnh viện, tôi đến đó làm gì?" Con người sâu lạnh nhìn chằm chằm cô, không hiểu tại sao cô đột nhiên đổi đề tài

Từ Ca khước miệng lại nâng lên nụ cười xinh đẹp, lông mày cong cong nhìn anh, dùng ánh mắt nhu tình nhất. Cô cười như vậy cùng ánh mắt đó làm cho Mộ Diễm trong nháy mắt không thể hô hấp, đáy lòng liền rung động

Người đàn ông này, nhất định phải mạnh miệng vậy sao?

Hai năm qua cô quá cực khổ, khổ cực đến nỗi muốn buông thả, bỗng nhiên có một chút ấm áp bao phủ lấy cô khiến cô vui vẻ

Tháo dây nịt an toàn ra, cánh tay vòng qua cổ anh ôm lấy, dán vào thân thể của anh "Mộ Diễm, tôi mệt" (Diễm.đàn.Lê.Quý.Đôn)

Đầu của cô tựa vào bả vai của anh, cánh tay quấn quanh cổ anh. Mộ Diễm cau mày không biết tại sao có thể như vậy, rõ ràng lúc này còn giây dưa đòi đi, giờ phút này cô lại đang ôm lấy anh

Tiếng hít thở đều đều, cô quá mệt mỏi, ngủ thật sâu

Anh bế cô từ trong xe ra, tay của cô vẫn ôm chặt lấy cổ anh, giống như là giờ phút này dù anh có thả cô đi, cô cũng không buông

Vào phòng, anh cũng nằm vật xuống, kéo tay cô đặt lên hông mình, cô điều chỉnh lại tư thế, cái đầu nhỏ tựa vào cổ anh, khước miệng của cô hiện lên vẻ hài lòng sau đó ngủ thật say

Mộ Diễm ngón tay sờ sờ vào má cô, anh cười, thật ra thì muốn thu phục lòng dạ đàn bà cũng rất dễ (MiuDiendanLeQuyDon)

Huống hờ trong lòng Hạ Từ Ca luôn khát khao có được một hơi ấm, chỉ cần tận lòng với cô, cô sẽ đáp trả

Mộ Diễm nhớ tới lời thề của cô, cô nói cô tuyệt không bao giờ coi trọng anh, mắt của anh mang theo chút tò mò, thật muốn nhìn một chút, dáng vẻ của cô lúc yêu sẽ như thế nào?

Từ Ca ngủ rất say, một đêm kinh hoàng khiến cô mệt mỏi, bất kể như thế nào vẫn giữ được mạng sống là được, thầy thuốc nói còn phải quan sát bảy ngày nữa

Cô chỉ biết trong cuộc đời này tình thân là tốt nhất

Mộ Diễm vẫn nằm bên cạnh cô, Lữ Phương đến tìm anh một lần nói Liêu Tuấn Vĩnh có tin tức truyền đến, anh mặc áo ngủ đi ra phòng khách khiến Lữ

Phương hiểu ra điều gì đó

Mộ Diên không lay động, chỉ hỏi thăm "Xây ra chuyện gì?"

Tuấn Vĩnh làm việc từ trước đến nay đều rất kín đáo, không có chuyện gì quan trọng anh ta sẽ không tìm đến anh, nếu để cho Lữ Phương vòng vo tới đây nhất định là có chuyện quan trọng

"Tuấn Vĩnh nói Đàm Thành gần đây có một thể lực hắc ám đang hoạt động, hơn nữa có một tin tức không tốt, Thương Lang sẽ đến Đàm Thành, tuy nói chưa từng có xung đột với hắn ta, nhưng hắn đến đây cũng không phải chuyện nhỏ"

Lữ Phương nhíu mày, mới vừa nghe được tin tức này cũng lấy làm kinh hãi, phạm vi hoạt động của Thương Lang là ở nước ngoài đột nhiên xuất hiện hơn nữa chạy thẳng tới Đàm Thành, khiến Lữ Phương không hiểu xảy ra chuyện gì

Mộ Diên trầm ngâm chốc lát "Lần trước tra ra người thuê bọn chúng chưa?"

"Bất giam mấy ngày, chẳng qua cũng không ngờ tới đúng là bọn chó Chung gia. Chung lão gia đã từng quảng cáo mình trong sạch cả đời cơ đấy" Lữ Phương chê cười

"Đúng là không muốn an phận" Mộ Diên tắt điều thuốc trong tay, "Bên chỗ Thương Lang không cần phải để ý, giữ khoảng cách là được"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hương vị hạnh phúc

Đôi mắt nhắm chặt, cô nhỏ nhẹ hoạt động thân thể muốn gần sát lại anh hơn nữa, đem hơi ấm của anh phủ lên người cô

Đáng chết

Dáng người lung linh dán chặt vào thân thể của anh, anh cứng rần thì cô mềm mại, nơi nào đó trên cơ thể anh đang bắt đầu thức tỉnh, cô lại không biết cư nhiên ngủ ngon

Anh nhẹ nhàng đẩy thân thể của cô ra, để giữa hai người kéo ra một khoảng cách, con người nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn ngủ, anh nỗ lực để cho mình làm quân tử một lần. Anh nhìn sắp chết rồi, trong đôi mắt lửa âm thầm đốt lên, anh hết sức áp chế mình không quá nhiều cô

Thân thể không có chỗ dựa nên cảm thấy lạnh, Từ Ca di chuyển thân thể, nhận ra được sự ấm áp của người bên cạnh cô nhẹ nhàng dựa vào, trong miệng vô ý thức tràn ra hơi thở thoải mái. Đầu lại bị anh giật giật nhưng cô vẫn như cũ không chịu tỉnh

Nhìn cô lần nữa dựa vào anh, Mộ Diên trông mắt bỗng dung âm đạm, anh đè nén hô hấp của mình " Là cô chọc giận tôi, cũng đừng trách tôi không khách khí "

Đáy mắt sâu lạnh dâng lên một ngọn lửa, bàn tay vén áo ngủ của cô lên từ dưới dò vào trong, da thịt nhẵn nhụi mềm mại khiến đáy lòng anh thỏa mãn than thở một tiếng, anh lật người đè lên người cô, ngón tay đẩy áo ngực của cô ra. Lửa nóng mang theo sự thỏa mãn, uy hiếp, đè nén dán lên thân thể của cô

Thật là nhột

Từ Ca không nhìn được trở mình lại phát hiện mình đang bị khống chế, không thể động đậy. Cô nhíu mày, cô còn chưa ngủ đủ mà, thật muốn nổi giận

Ghét, quá nhiều mộng đẹp

Cô không thoải mái giãy dụa, lại nghe được tiếng hít thở nặng nề của đàn ông. Mộ Diên hai tay ôm lấy hông của cô, từ từ tiến vào, thật thoải mái. Anh hơi dùng sức, cô đang nhíu mày, trên mặt có dấu hiệu tỉnh lại

"Ừm..." Đột nhiên xuất hiện dị vật xâm nhập khiến Từ Ca hừ một cái, thân thể mảnh mai uyển chuyển, thờ vào lỗ tai của anh giống như đang muốn thúc giục anh vậy. Cái bụng trương trương khó chịu, cô uốn éo muốn thoát ra lại rước họa vào thân, hô hấp dần dần tăng lên

Từ Ca mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt của Mộ Diên, khuôn mặt anh tuần đang nằm trên người cô, cặp mắt lạnh tinh tế mang theo lửa tiến thẳng về hướng cô

Hô hấp tắc nghẽn

Thân thể bén nhảy có thể cảm giác được bây giờ là tình huống gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Ca trong nháy mắt trở nên đỏ bừng "Anh, anh làm gì đó"

"Làm thịt cô"

Từ Ca mặt đỏ bừng, cô quay mặt đi, cho tới bây giờ cô không hiểu sao da mặt của anh lại dày như vậy, nói cách khác đơn giản hơn thì anh chính là lưu manh

Theo động tác của cô, anh nhìn thấy dấu vết in ở trên cô, dấu vết không thuộc về anh. Mộ Diễm chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng tăng lên, cái loại cảm giác bị xâm phạm khiến anh không vui, hơi thở của anh ngày càng nguy hiểm. Anh dán lên tai cô, thốt lên một câu nói làm đã thương người khác

"Hạ Hạ tôi và người cũ ai làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn?"

Từ Ca sắc mặt trắng nhợt, cô hận hận rằng "Mộ Diễm, anh khôn kiếp, lần đầu tiên của tôi là dành cho anh"

Lần đầu tiên là dành cho anh, sau tất cả cô cũng chỉ trải qua chuyện đó với anh nhưng Từ Ca một câu cũng không nói ra được, trên mặt nóng hừng hực, cô có bệnh mới cùng anh thảo luận về vấn đề này

Đột nhiên ý thức được cái gì, Mộ Diễm chỉ cảm thấy một luồng nhiệt xông thẳng đến bụng mình, anh bực mình hừ một tiếng, trên người đã rỉ ra mồ hôi, tay của anh đặt trên trán của cô, giọng trầm thấp đầu độc "Hạ Hạ, cô hút tôi thật chặt"

Oanh

Từ Ca chỉ cảm thấy toàn thân bị thiêu đốt, cô uốn éo người muốn tránh khỏi sự khống chế của anh, ngoài ý muốn khiến hai người đạt tới đỉnh cao, dịch trắng tràn vào trong

Mộ Diễm trên trán nổi gân xanh, eo tê dại cơ hồ mất khống chế, bàn tay chế trụ thân thể lộn xộn của cô, trên mặt của anh vừa thống khổ vừa vui vẻ. Thanh âm trầm thấp, hô hấp nặng nề thô bạo phả vào người cô, đốt nóng gò má của cô

"Mộ Diễm, anh, anh có thể ra ngoài được không?" Từ Ca nhẹ giọng cầu xin, cô không thích ứng được, rất không thích ứng được, trước kia đều là anh ác ý chiếm đoạt cũng có thể khiến cô mất khống chế, Từ Ca không có thói quen đó, điều này làm cho cô cảm thấy muốn anh lưu lại bên trong cơ thể của mình

"Là cô nói" Mộ Diễm khoe miệng cười cười, anh chậm rãi di động thân thể nóng rực, cô ý cọ xát dồn cô vào bước đường cùng

Từ Ca đột nhiên hô hấp dồn dập, hai tay chế trụ cánh tay của anh, hàm răng cắn chặt mắt khống chế hô lên "A....."

Mộ Diễm dừng lại, mắt của anh càng tăng thêm lửa, khoe miệng rõ ràng đang cười nhưng không có ý tốt. Từ Ca đỏ mặt không dám quay lại nhìn anh, hàm răng khê cắn môi ắn nhẫn chịu đựng

Mộ Diễm chỉ cảm thấy thân thể của mình muốn vỡ nát, từng tế bào trong cơ thể đều thúc giục anh muốn cô

"Hạ Hạ, để cho tôi đi vào, còn muốn lui sao?" Thanh âm của anh trầm thấp, hô hấp đứt quãng, anh từ từ đẩy mạnh, lại thối lui ra ngoài, làm thế nào cũng không chịu thỏa mãn cô, cứ thế duy trì một loại động tác, mỗi một lần hô hấp cũng có vẻ cẩn thận hơn. Từ Ca nắm chặt cánh tay bên trái của anh, hô hấp không được, cô cắn răng thờ dốc, cánh môi mềm mại in lên vài dấu răng, một câu cũng không nói ra được

Trong thân thể cảm giác như có như không khiến cô hô hấp dồn dập, trong đôi mắt đã chứa một tầng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì có một luồng nhiệt đi qua mà đỏ hơn, thân thể mềm mại khiến người ta không nhìn được muốn huỷ hoại, ăn hết vào trong bụng

"Ngoan, cầu xin tôi đi" Anh dán lên tai của cô nhẹ giọng dụ dỗ. Môi đã bị cắn ra máu, Từ Ca cảm thấy hô hấp đều bị bấm tắt, trên người tràn ra lớp mồ hôi mỏng, trong lòng căng thẳng lại không cho phép cô cầu xin. Chẳng qua bàn tay kéo anh lại gần đã bán đứng lý trí của cô, cô cắn môi khê nâng mặt lên, trên cổ nổi gân xanh căng thẳng, anh lại không chịu thỏa mãn cô, mà giờ phút này chính thân thể của anh cũng đang khó chịu

Môi dính ở trên cổ cô, cái lưỡi liếm một vòng. Từ Ca trong miệng tràn ra tiếng nức nở, thân thể bẽ tan tành. Rốt cục không chịu nổi tràn ra tiếng ngâm nga, thân thể gãy dựa muốn gần sát anh hơn. Mộ Diễm bị động tác của cô kích thích cũng không chịu nổi nữa, một lần nữa đè ép cô tiến vào

Mộ Diễm tiến vào khiến Từ Ca vang lên tiếng hét chói tai, cô muốn tránh khỏi sự trói buộc này, trong cơ thể lại phản đối, cô thậm chí có thể nghe được tiếng va chạm mập mờ giữa hai người

Một lúc lâu, lâu đến nỗi cô không thể chịu nữa, anh mới bắt lấy bàn tay cô để lên trên cổ mình, anh muốn đổi tư thế

Loại cảm giác ngập tràn trong đầu cô, Từ Ca chưa bao giờ cảm thụ nhiều như vậy, cô gất gao ôm cổ anh, cho đến khi kích tình qua đi, mới thả lỏng thân thể buông tay xuống

Thân thể mệt mỏi không muốn nhúc nhích nữa, nhìn đáng vẻ cùng bộ mặt thỏa mãn của anh Từ Ca hận muốn đâm chết anh. Cô nhìn đồng hồ, thân thể giật giật, cô còn muốn đi bệnh viện thay ca cho Trương mụ, miễn cưỡng cầm cái chăn bọc lấy thân thể mình, cô đứng dậy lại bị ngã lên chiếc thảm

Mộ Diễm thiêu mi, đứng trước mặt cô "Rõ ràng rất hưởng thụ, tại sao so với tôi lại mệt mỏi hơn?"

Từ Ca khoanh tay bắt được chiếc gối ném vào mặt anh "Anh câm miệng cho tôi"

Người này, luôn cao quý như vậy, nâng tay nhắc chân lúc nào cũng đều ưu nhã, nhưng tháo hình tượng đó xuống anh lại giống lưu manh đến mười phần

Anh một tay kéo thân thể trần truồng của Từ Ca lại gần, sau một khắc cô cảm thấy rét run, trong mắt còn chưa hết sự kinh ngạc liền bị Mộ Diễm ôm lấy "Tắm"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tắm cho anh

Anh một tay kéo thân thể trần truồng của Từ Ca lại gần, sau một khắc cô cảm thấy rét run, trong mắt còn chưa hết sự kinh ngạc liền bị Mộ Diễm ôm lấy "Tắm"

Trong gương hình ảnh chói mắt hiện lên khiến cô hít thở thông, bàn tay che đây, chiếc vòng cổ gắn một viên ngọc đỏ lung lay trước mắt cô "Tôi không muốn"

Câu nói thốt lên, Mộ Diễm sắc mặt trầm xuống, anh đẩy cô áp vào bức tường lạnh như băng, ánh mắt của anh bắn ra hàng nghìn tảng băng, hết lần này tới lần khác khóe miệng cười còn tùy ý phách lối "Tôi có hỏi ý kiến của cô sao?"

Hung hăng kéo tay cô xuống, anh vòng tay qua cổ cô, anh cầm lấy chiếc vòng đeo cho cô, môi khẽ mím, lộ ra vẻ áp bách "Mang theo, không cho phép tháo ra"

Bá đạo ra lệnh, tay rũ xuống, mặc cho dòng nước ấm áp cọ rửa thân thể, cô vội vã muốn rời đi lại bị anh tóm lại, chẳng qua cô không quen với cảm giác ở chung một chỗ với anh trong phòng tắm

Cánh tay bèn chắc của anh nắm lấy eo cô "Muốn chạy, tôi còn chưa tắm xong"

"Đối với tôi thì đã xong" Cô nhìn chằm chằm anh, cảm giác vô lực dâng lên, mỗi lúc nói chuyện với anh cô vĩnh viễn không thể thắng

Mộ Diễm quay đầu nhìn cô "Vậy thì tắm cho tôi"

"Anh không có tay sao?" Cô rống lên, đáp lại cô là nụ cười ta ác "Nhưng tôi thích dùng tay của cô hơn" (Miu.Diễm.đàn.Lê.Quý.Đôn)

Từ Ca trong lòng thét chói tai nhưng trên mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh, cô hít thở thật sâu, để cho mình không bị mất khống chế, cầm lấy áo ngủ khoác lên người, mặc dù sẽ bị ướt nhẹp cô cũng không quan tâm

Mộ Diễm thiếu mi, cũng không quan tâm động tác của cô, Từ Ca hung hăng cầm lấy vòi hoa sen nện lên mặt của anh, vận mức nhiệt cao nhất "Mặc cái gì, chỗ nào tôi chẳng từng thấy qua rồi.....A.....bóng chết tôi rồi"

Từ Ca lạnh lùng cười "Xin lỗi nha, tôi dùng cái này không quen"

Mộ Diễm nhìn cô đem chính nhiệt lên mức cao nhất, sắc mặt tối sầm, cắn răng nghiêng lợi hừ "Cô còn làm như vậy nữa tôi ở đây liền muốn cô"

Tay run lên, Từ Ca ngoan ngoãn chỉnh về nhiệt độ thích hợp "Tôi cho là anh thích ấm áp"

"Sai rồi, tôi thích nhiệt độ trên người cô nhất"

Từ Ca mặt tối sầm "Tên lưu manh này"

Anh ngâm mình trong bồn tắm, Từ Ca tận lực mới có thể để ánh mắt lên người anh. Nước da của anh màu đồng nhìn qua cũng thấy được sự rắn chắc, trên ngực con lưu lại những giọt nước lấp lánh mê hoặc lòng người

Ánh mắt dừng lại ở vết sẹo dài trên ngực anh, vết thương đã khép lại, chẳng qua để lại một đường cong xấu xí. Từ Ca trong lòng nắm thật chặt, bàn tay mang theo lực

Bàn tay mềm mại di chuyển trên người anh Từ Ca có thể cảm nhận được làn da căng phồng của anh, nước từ trên tay cô chảy xuống lồng ngực rắn chắc của anh. Thân thể hoàn mỹ. Tay của cô tránh khỏi vết sẹo của anh, muốn lau chỗ khác lại bị Mộ Diễm nắm lấy đặt lên vết thương của mình "Tôi từ trước đến nay không biết nhân từ là gì, tốt nhất đừng đụng đến tôi, nếu không sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả"

Từ Ca rút tay về anh lại sống chết để lại, cô quay đầu đi "Tôi và anh, không có bất cứ quan hệ gì"

Đúng, nói thì rất dễ nhưng là trong lòng cảm thấy vắng vẻ khó chịu. Từ khi cô mười bảy tuổi, cái tuổi đáng được mộng mơ, cái tuổi hồn nhiên trong sáng toàn bộ đều đã đặt trên người đàn ông kia

Mộ Diên không coi thường ánh mắt âm thầm của cô, bàn tay giữ gáy của cô hướng về phía anh "Tốt nhất là không có" (MiuDELOĐ)

Anh nói xong, cô cảm thấy thân thể mình run rẩy, Từ Ca trong lòng căng thẳng, lại nói không ra bất kỳ lời nào. Quả thật cô cũng không nghĩ được lý do gì để đáp trả anh

Bị ánh mắt sắc bén của Mộ Diên nhìn qua, cô vội vàng lau qua loa cho anh, rồi mượn cớ chạy ra ngoài

Trời sắp tối, cô nện ra về mặt bình tĩnh, nghĩ tới mong muốn của Tạ Phương, nghĩ đến 50% cổ phần kia cô chỉ biết thờ dài

Trên người áo ngủ đã bị nước ướt nhẹp dính vào trên người khiến cô khó chịu, trong tủ quần áo toàn bộ đồ của đàn ông, cô tiện tay lấy chiếc áo sơ mi màu đen mặc vào

Áo sơ mi của anh rất rộng, khoác lên người cô trông rất buồn cười, Từ Ca vén tay áo lên đi vào phòng bếp, cô muốn làm cho mẹ chút đồ ăn

Mộ Diên cũng không ở đây lâu nên không thuê nhiều người giúp việc, cô mở tủ ra may mắn có một chút thức ăn, cô nghĩ đến lời bác sĩ nói, chọn loại thức ăn nào phù hợp với mẹ nhất, sau đó bắt tay vào làm

Sữa tươi, nước loãng, trứng gà, đường trắng, dầu vừng cùng với chút ít muối, cô cúi thấp đầu, tóc tai ướt nhẹp miệng không ngừng lẩm bẫm

Cô chuẩn bị rất cẩn thận, thậm chí ngay cả Mộ Diên đang đứng phía sau cô cũng không biết, trên người anh khoác một chiếc áo choàng tắm màu đen, bên hông dây thắt lưng thả lỏng xuống lộ ra cơ ngực bền chắc, anh cầm khăn tắm lau tóc, đôi mắt nhìn bóng lưng của cô không hề chớp mắt

Trên người cô mặc áo sơ mi của anh, chiếc áo rộng phủ xuống đôi chân thon dài. Mộ Diên thấy thế cổ họng căng thẳng, anh lại muốn cô. Ngắm nhìn cô như vậy khiến anh bị trêu chọc, phía dưới sớm đã dựng đứng lên

Chế biến mọi thứ xong xuôi, cô lại cảm thấy bụng mình trống rỗng, sáng nay ngoài uống sữa, cô chưa ăn gì

Trong tủ lạnh còn nhiều loại rau, cô lấy ra một bó rau cải, một miếng thịt nhỏ, cùng ít nấm hương, rửa sạch rau và thịt sau đó từ từ chế biến

Mộ Diên đứng sau lưng cô, anh cảm thấy hứng thú với cảnh tượng này cũng không muốn đến quấy rầy cô. Cháo nấu đã xong, còn đợi com canh nữa là xong

Làm xong bữa tối cho Tạ Phương đang định tìm hộp giữ nhiệt, quay người lại liền thấy Mộ Diên đứng ở một bên, cô sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt của anh lại làm cho Hạ Từ Ca ngẩn người

Cô chưa từng thấy qua Mộ Diên xuất hiện với bộ dạng như vậy, mang theo một tia mờ mịt thăm dò, Mộ Diên thấy cô nhìn anh, thu tầm mắt đi tới "Tìm cái gì"

"Hộp đựng com"

Anh đến gần cô, Từ Ca theo bản năng thối lui, cho đến khi không thể lùi được nữa lại thấy Mộ Diên dương cao tay từ trong tủ đựng bát lấy ra một hộp com đưa cho cô

Anh thấy ánh mắt của cô rất kỳ quái, kỳ quái đến nỗi Từ Ca không dám nhìn thẳng anh, cô vội vã cầm hộp com, lại phát hiện Mộ Diên đi theo sau mình

Từ Ca cầm cái muỗng có chút run, cô cảm giác mình cũng trở nên rất kỳ quái, rõ ràng anh không có làm gì mình nhưng là cô lại khản trương. Không khí bây giờ khiến cô mất tự nhiên

"Anh....anh có thể ra ngoài trước được không?"

Mộ Diên chẳng nói đúng sai, đáp trả cô "Làm cái gì?"

"Nấm hương, rau cải, cháo thịt"

"Những thứ này có thể ăn sao?" Anh nhướn mày hỏi thăm

Từ Ca trong lòng bức bối, trừng mắt nhìn anh "Không thể ăn"

Mộ Diên lại cười khác thường, anh đến gần cô, cúi thấp đầu xuống, người đàn ông này cười cái gì chứ "Nhưng là, Hạ Hạ, tôi đói bụng, làm sao bây giờ"

Từ Ca cau mày, nói chuyện chẳng logic gì hết "Đói thì ăn, anh có thể gọi com bên ngoài"

Tay của anh nắm được một góc áo sơ mi, khóe miệng cười quỷ dị, thanh âm hết sức trầm thấp mang theo vẻ mặt không nhẫn nại "Cô mặc áo của tôi, là muốn tôi ăn cô sao?"

"Mộ Diễm -- Anh --" Từ Ca thét chói tai, đẩy tay anh ra chuẩn bị đi ra ngoài lại bị Mộ Diễm ôm lấy khiến cô ngã ngồi trên mặt đất, phía dưới lạnh lẽo Từ Ca cả người run lên, sau một khắc hai chân của cô liền bị anh tách ra, anh ngồi giữa hai chân cô, tư thế rất mập mờ

Ở phía dưới chỉ mặc một chiếc quần lót mỏng, Mộ Diễm ngón tay nhẹ nhàng đi vào trong dò xét, cô bắt được bờ vai của anh, cắn chặt môi không để mình kêu thành tiếng, nơi này khắp nơi đều rất sáng, trong lòng cô khẩn trương cực kỳ chỉ sợ có người đột nhiên xông tới, nhưng cô càng khẩn trương thân thể càng nhạy cảm

Hô hấp đã sâu hơn, Từ Ca sợ, cô nắm bả vai Mộ Diễm cầu xin "Mộ Diễm, chúng ta.....chúng ta không nên ở chỗ này làm như vậy"

"Vậy đi nơi nào" Anh xấu xa hỏi lại không muốn tha cho cô

Từ Ca cơ hồ muốn cắn roi đầu lưỡi của mình, cô muốn đi xuống cũng không dám giãy giụa, ngón tay của anh phách lối chiếm giữ ở trong cơ thể cô, bất kỳ động tác nào của cô cũng sẽ khiến mình khổ sở hơn

"Oa oa mở ra" Nghe tiếng khóc của con nít đột nhiên Mộ Diễm rút tay về

Từ Ca vội vàng kéo áo xuống, lại bị Mộ Diễm bắt lại, mặt của anh dán lên mặt của cô, mập mờ nói "Cô thiếu tôi một lần, ở chỗ này"

Mặt của cô nóng lên, cảm chén cháo lên, anh đi lại mở nước rửa tay, một khắc kia cô cơ hồ chỉ muốn chôn mình tại đây

Đại thiếu gia sửa soạn xong, bình tĩnh phân phó "Tôi cũng muốn ăn"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tình Nhi?

Hai người ngồi đối diện với nhau, ngẩng đầu là có thể thấy đối phương. Từ Ca dùng cái muỗng khuấy cháo trong chén để cho nó nhanh chóng nguội đi, mất cup xuống. Mộ Diễm nhìn chăm chăm động tác của cô, vẻ mặt có chút say sưa, cô tay trái đang chuyển động, chiếc vòng lấp lánh trên cổ cô đang đung đưa theo động tác của cô, ánh sáng lượn quanh mắt anh khiến anh có một loại cảm giác nói không nên lời

Cô lắng xuống thì trên người đặc biệt có hơi thở trầm tĩnh thậm chí cũng sẽ cảm hóa đến người chung quanh. Nhưng cô xinh đẹp mịn hoặc nở nụ cười thì bỗng chốc hóa thân thành cô gái quật cười khiến người ta chán ghét, cô nhiều lần thay đổi như vậy khiến cho người ta nhìn không thấu

Nhận ra được người đối diện đang nhìn mình, Từ Ca ngẩng đầu lên nhàn nhạt liếc anh một cái "Không hợp khẩu vị thì có thể gọi thức ăn bên ngoài"

Mộ Diễm thiếu mi "Tôi chỉ là tò mò Đại tiểu thư Hạ gia cũng có thể vào bếp sao?"

Từ Ca lạnh lùng cười một cái "Đại tiểu thư Hạ gia còn có thể bán mình cho Mộ tổng, tại sao lại không thể vào bếp nấu cơm?" Hai năm qua cô ngày ngày đi chợ, nhặt đồ tự lo cho cuộc sống của mình, vì sự sinh tồn còn có cái gì mà không thể làm

"Đừng nói kiểu uỷ khuất như vậy, tôi không tin cô không biết hưởng thụ" Anh nói mập mờ, đuôi lông mày khinh bạc khơi mào. Từ Ca bị lời của anh làm cho ghen

Ho khan, ho khan

Cô bị kìm nén đến nổi mặt đỏ bừng, anh lại ưu nhã cầm cái muỗng múc cháo lên ăn, thậm chí không quên khen ngợi một câu "Mùi vị không tệ"

Từ Ca không để ý tới anh, bung chén cháo của mình vào phòng bếp, đi ra ngoài thì thấy Mộ Diễm cũng đã ăn xong, anh ngẩng đầu nhìn cô đem cái chén đưa về phía cô "Thêm một chén nữa"

Từ Ca kinh ngạc, không hiểu sao anh lại muốn ăn nữa "Thức ăn bình dân như vậy lại khiến Mộ tổng thích sao?"

Cô trả lời lại một cách mỉa mai, tay lại tự động nhận lấy chén đi vào phòng bếp nhưng trong lòng lại xông lên từng tia một đắc ý. Miệng cô cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hài lòng, ngay cả chính cô cũng không biết tại sao bộ dáng của cô bây giờ lại trở nên như vậy, giống như đây là người đàn ông cô yêu và anh đang khen cô nội trợ giỏi vậy

Đem cháo thịt thả trước mặt anh, thuận tiện thông báo "Lát nữa tôi muốn đi bệnh viện"

Mộ Diễm không có đáp lại, Từ Ca cũng không muốn nghe anh trả lời, thu tay hướng về phía lầu hai, bộ quần áo hôm qua mặc đang vớt trên mặt đất, Từ Ca đi tới nhặt lên, đáy lòng có tiếng thở dài, tay dùng sức run lên, xem ra hôm nay lại không được ăn mặc tử tế rồi

Mộ Diễm ăn xong thì thấy Từ Ca ôm quần áo chuẩn bị thay, anh đi lên rút quần áo của cô, cau mày "Đừng mặc, bên trong kia có mấy bộ"

Anh lôi cô đi sang phòng khác, mở tủ ra bên trong treo một loạt quần áo dành cho phụ nữ, kín cả tủ. Từ Ca đưa tay gạt gạt xem qua từng bộ, những thứ này đều là những bộ quần áo nổi danh, nhãn hiệu quốc tế : Chanel, Donna Callan.....

Những thứ này với cô cũng không xa lạ chẳng qua cảm thấy kì lạ tại sao trong biệt thự của Mộ Diễm lại có những thứ này. Ánh mắt của cô liếc về phía Mộ Diễm, liền thấy vẻ mặt mệt mỏi của anh, thậm chí mang theo một tia phiền não "Chọn một bộ rồi mặc thử"

Thanh âm của anh trầm thấp mang theo sự uy nghiêm, không khác gì ngày thường nhưng Từ Ca lại thấy đáy mắt của anh sâu thẳm. Sau đó anh xoay người cô kéo ra ngoài

Những trang phục này thật rất đẹp, đáng tiếc, phong cách này cô không thích. Thanh thuần, khả ái, cách ăn mặc này đã quá xa so với cô rồi. Hiện tại bộ quần áo trên người cũng không hợp với cô (Miu.Diễm.đàn.Lê.Quý.Đôn)

Từ Ca chê cười, cô cảm thấy tự ti, cô chọn hai món đồ. Một chiếc váy ngắn cùng áo khoác màu hồng, cổ áo có đính một cái nơ hình con bướm tăng thêm mấy phần khả ái

Dáng vẻ như vậy khiến cô trẻ hơn rất nhiều, cô hướng về phía gương hơi cười cười, lại phát hiện bây giờ nhìn cô chẳng giống ai, không thể làm gì khác hơn là cười, ra cửa thì thấy Mộ Diễm đã thay quần áo xong

Anh nhìn cô ánh mắt rất sâu, Từ Ca không được tự nhiên kéo kéo vạt áo "Những bộ quần áo này không thích hợp với tôi"

"Rất đẹp" Quái lạ Mộ Diễm không giễu cợt cô, thanh âm của anh mang theo sự trầm thấp bất thường. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại không nhìn ra sự khác thường nào trong mắt anh, chẳng qua anh cứ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt xa xôi không có định

Cô ngại nhất là khi người khác khen ngợi mình, cúi đầu mặt đã đỏ thành một mảng

"Đi thôi, tôi đưa cô đi"

Từ Ca thấy Mộ Diễm đã đi ra ngoài, cô cầm hộp com chạy ra ngoài đang ra cửa thì đột nhiên đụng vào ai đó khiến lỗ mũi dâng lên một trận ê ẩm. Từ Ca chỉ có thể thấp đầu không chế nước mắt không rơi xuống

"Này không có mắt sao?" Lữ Phương giờ chân thấy người ở trước mắt, ánh mắt lập tức tròn to "Tình nhi, cô trở về đây làm gì?"

"Ai biết được có người đứng ở cửa " Từ Ca tức giận, cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Lữ Phương "Còn nữa, bỏ cái tay của anh ra" (MiuĐDLQĐ)

Thấy rõ bộ dáng của người trước mặt Lữ Phương lập tức sùng sò, anh ta quay đầu liền thấy sắc mặt của Mộ Diễm rất trầm, ánh mắt sắc bén cơ hồ muốn chém chết người

Anh ta lắp bắp thu tay, con người quay một vòng, lấy đồng văn kiện đập vào trong ngực Mộ Diễm " Đây là toàn bộ tài liệu, Mộ thị cùng Chung-Hạ đã kí kết hợp đồng với nhau. Tối mai anh có thể tham gia Lễ Chúc Mừng"

Từ Ca thấy Lữ Phương nói xong, cô cảm thấy mình như một làn khói, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên chỉ thấy Mộ Diễm đang nhìn cô như có suy nghĩ gì đó

Từ Ca sờ sờ mặt "Sao vậy?"

"Đi thôi" Mộ Diễm thu hồi tầm mắt xoay người dẫn đầu đi ra ngoài

Chiếc xe màu đậm lao vun vút, Từ Ca ôm hộp com trong ngực, không gian chật chội nhất thời yên tĩnh. Mộ Diễm mím chặt môi, trên mặt là một tầng băng.

Đầu của cô nhẹ nhàng dựa vào cửa sổ thủy tinh , Lữ Phương hỏi cô một câu hỏi kinh ngạc không phải cô không nghe thấy, chẳng qua nhìn sắc mặt Mộ Diễm như vậy cô không muốn nói tới, cô cũng không ngu đến nỗi chĩa súng vào đầu mình

Chẳng qua Tình Nhi là ai ?

Từ Ca lắc đầu một cái không hiểu tại sao lại xuất hiện cảm giác quan tâm như vậy, cô cảm thấy buồn cười, cô không nên quan tâm đến những chuyện không liên quan đến mình, cô khắc chế mình để xuống cảm giác quan tâm cùng tò mò

Nhưng là thật lâu sau Từ Ca nghĩ đến chuyện hôm nay lại cảm thấy hối hận, vì sao không để cho mình tò mò một chút chứ. Nếu như lúc đó cô hỏi một câu sẽ không để mình cảm thấy chật vật như bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Không ôm tôi sẽ không ngủ được

Trong bệnh viện, Trương mụ thấy Từ Ca đẩy cửa đi vào cuống quýt đứng lên, bà cười nghênh đón "Tiểu thư, bác sĩ nói tình trạng của phu nhân hôm nay rất ổn"

Khỏe miệng cười nhìn thấy người đàn ông đứng phía sau cô thì dừng một chút, nghiêng người để cho hai người tiến vào phòng bệnh

"Trương mụ, cháu không phải là tiểu thư, kêu Từ Ca được rồi" Cô chỉnh lại cho đúng, Trương mụ dừng một chút rồi sau đó gật đầu

Năm đó Chung Nham cùng Minh Châu ở chung một chỗ bà cũng không thấy Từ Ca khóc, thậm chí bà đã cho là đứa bé này vững tâm khiến người ta phải sợ. Nhưng cho đến ngày đó bà vô ý qua gian phòng của cô, liền thấy cô cắn tay liên tục rơi lệ, tiếng ngen ngào ần ần khiến bà hiểu lòng cô đã tan nát như thế nào. Vừa định đi vào, Từ Ca thấy có tiếng động liền lau nước mắt, chờ cô xoay người lại thì bà nhìn thấy vẫn là một Hạ Từ Ca bình thường, mặc dù ánh mắt đỏ nhưng ở trên mặt của cô không tìm thấy một tia mất mát cùng thông khổ

Những năm gần đây bọn họ không hề biết chuyện gì đã xảy ra với Từ Ca cũng không biết xã hội đã nuôi dạy cô như thế nào nhưng bà khẳng định Hạ Từ Ca - sẽ không để cho ai thấy được sự yếu đuối của mình

Hạ Xương Nguyên thường xuyên nhìn Từ Ca bằng ánh mắt không nấy tốt đẹp nhưng bà cũng chưa bao giờ thấy Từ Ca oán trách chẳng qua là chịu đựng. Đứa bé này từ nhỏ đã hiểu chuyện làm cho người ta cảm thấy đau lòng

Nhưng là bà bây giờ mới biết Hạ Nguyên Xương đã tính toán rất kỹ lưỡng đem toàn bộ tài sản đi, không để ý đến tình cảm vợ chồng nhiều năm qua

Tạ Phuong suy nghĩ một lúc lòng dâng lên sự chua xót, Từ Ca - mẹ không phải không muốn thương con, mẹ chỉ không tiếp thu nỗi, nhìn con mẹ lại nhớ đến con ác mộng kia

"Từ... Từ Ca....anh..."

Sau lưng thanh âm của Tạ Phuong mơ hồ truyền đến, Từ Ca quay lại liền thấy Tạ Phuong mở to cặp mắt nhìn Mộ Diễm, gương mặt kích động run rẩy, mang theo vẻ mặt không thể tin, Từ Ca gọi anh là Mộ Diễm, anh họ Mộ. Nhưng là.... giống như.....tại sao lại giống người kia đến như vậy

"Mẹ, mẹ người làm sao vậy?" Từ Ca bị ánh mắt của bà làm hết hồn, cô dùng sức bắt lấy tay Tạ Phuong, vẻ mặt lo lắng nhìn một cái không sót thứ gì, Mộ Diễm đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt

Từ Ca khẽ mỉm cười bắt được tay Tạ Phuong "Mẹ, người ăn một chút đi"

"Phu nhân, tiểu... Từ Ca nấu cháo rất ngon" Trương mụ bưng bát cháo do chính tay Từ Ca nấu đến trước mặt Tạ Phuong nghẹn ngào nói, Tạ Phuong nghiêng đầu. động tác của bà không linh động, chẳng qua ánh mắt hơi đỏ, ngón tay của bà nhẹ nhàng vuốt ve tay Từ Ca, trề miệng một cái lại chỉ phát ra tiếng ô ô

Cô ngó ngán sau đó rời tầm mắt đi chỗ khác "Trương mụ, bà về trước đi, hôm nay cũng mệt rồi, ngày mai buổi chiều bà đến đây, buổi tối cháu có chút chuyện muốn đi ra ngoài nên sẽ thay ca chậm một chút"

Từ Ca cảm lấy chén cháo dứt cho Tạ Phuong ăn, cô rất nghiêm túc nói "Mẹ, con không gạt người, mấy năm qua con sống rất tốt"

Cô cười lại nói tiếp "Mẹ, con rất khỏe, sẽ không có chuyện gì làm khó con cả"

"Tôi không về, tối nay tôi muốn ở đây" Từ Ca giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, đáy lòng cảm giác vô lực, quay lại nói với anh một câu

"Không ôm tôi sẽ không ngủ được" Mộ Diễm vừa nói xong, đầu óc Từ Ca cơ hồ muốn nổ tung, cuối cùng cầm tay Mộ Diễm hận hận nói "Ra ngoài"

"Anh điên rồi sao?" Từ Ca dè dặt thanh âm rống lên

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trong lòng hốt hoảng

"Dĩ nhiên, nếu bữa tiệc ngày mai cô không tham gia, tôi cũng không miễn cưỡng"

Từ Ca trừng mắt nhìn anh, con người lạnh tanh " Mộ Diễm, anh đến bao giờ mới thôi uy hiếp tôi?"

Mộ Diễm cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô sau đó hôn, không thể không nói, anh yêu thích cực kì dáng vẻ nhạo báng cùng đôi mắt lạnh của cô, thậm chí bộ dạng này của cô còn chọc cho dục vọng của anh thức tỉnh

Thấy cửa phòng bệnh mở ra, Mộ Diễm buông tay, anh đứng tại chỗ hồi lâu không động, cô nắm chặt cơ hội đi nhanh ra ngoài

Cửa phòng bệnh lặng lẽ mở ra, Trương mục co quắp dờn ngó, mới vừa nghe được tiểu thư kêu đau sợ cô có chuyện gì xảy ra liền mở ra xem một chút, liền thấy hai người ôm nhau dựa vào vách tường

Hồi tưởng:

Dặn dò mấy câu, Từ Ca đi ra khỏi phòng bệnh

Cửa thang máy mở ra, cô định đi vào, nhưng Mộ Diễm đứng lại, anh nhếch một cái chân lên chặn cửa thang máy, Từ Ca liếc anh một cái, dáng vẻ chặt vật chỉ có thể đứng núp ở một bên (MiuĐDLQĐ)

Từ Ca không né tránh nhìn thẳng vào mắt anh, trong đôi mắt dâng lên sự tức giận ngay cả che giấu cũng không thể. Mộ Diễm ngồi dậy "Tôi rất thích dáng vẻ tức giận của em" tức giận bùng bùng, giống như đang ở dưới địa ngục vậy"

Lạnh lùng hừ một tiếng, Từ Ca rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cô hơi nâng cằm lên, khoe miệng câu cười "Tôi rất tin tưởng vào các y tá ở đây, cho nên...Tôi nay tôi có thể để cho mấy cô y tá bồi anh một đêm"

Từ Ca ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên sự vui vẻ

Từ Ca tất nhiên không dám cười, cô liệu mạng chịu đựng, mang theo anh từ thang máy đi ra, đi ngang qua phòng chữa bệnh và chăm sóc nhân viên hướng tới bọn họ chào lễ phép, Từ Ca chỉ thấy sắc mặt Mộ Diễm xanh mét

Mộ Diễm ôm cô vào một góc, sắc mặt anh xanh mét khó khăn lắm mới giữ vững được phong độ, giày cao gót hung hăng giẫm lên giày của anh, khiến anh đau toát mồ hôi

"Thật xin lỗi, tôi sẽ không để ý đến đâu" Hào phóng thừa nhận lỗi sai của mình, trên mặt Từ Ca lộ ra vẻ thản nhiên, nào có ý muốn xin lỗi anh đâu. Ánh mắt Mộ Diễm rất lạnh cơ hồ muốn nhìn xuyên thấu thân thể của cô, bàn tay đè ép trên vai cô tăng thêm lực. Nhìn mặt anh càng ngày càng đỏ, cô vui vẻ không thôi

"Ha ha....thật xin lỗi....tôi....tôi không nhịn được chỉ muốn chọc anh chút thôi ha ha"

Thật là ác độc

Mộ Diễm kéo cô lại gần, cánh tay để lên bả vai của cô, đem sức nặng nửa người của mình đè lên người cô, giọng nói hết sức êm ái "Hạ Hạ, em có thể bật cười một chút"

Mộ Diễm một tay để sau gáy cô, giọng nói trầm thấp mang theo dụ dỗ "Nhắm mắt lại"

Một bóng ma đè xuống, cô còn chưa kịp phản ứng kịp thì môi của anh đã đè trên người cô, hơi thở đặc biệt quyến rũ

"Ừm..."

Nụ hôn của anh giống như sự chiếm đoạt, ám áp mềm mại, đầu lưỡi liếm nhẹ cánh môi của cô không vội vã tiến vào, cho đến khi cô không nhịn được khoe miệng giết giết, hô hấp cũng dồn dập thì anh mới xâm nhập vào, bức bách cô phối hợp với động tác của anh

Nụ hôn nhẫn nại mềm mại, hôn đến nỗi cô hít thở không thông, trong đầu chút ý thức nhỏ nhoi cũng không có. Nhu tình như vậy, ngọt ngào như vậy chỉ có trong truyện cổ tích. Nhưng hiện tại nó đang xuất hiện trước mặt cô, khiến lòng cô hoảng loạn

Không nhịn được, cô lại nhìn Mộ Diễm, người này đáng đáp quá tốt, khí thế trên người luôn bức bách người khác, thật không hiểu đã xảy ra chuyện gì nữa

Cô cũng sợ lại một lần nữa lâm vào tình cảm này sao? Lại một lần nữa tình cảm không khống chế nổi sao? Tại sao cô không thể kiên cường như trước?

Đáng chết

Thang máy dừng lại, Mộ Diễm nâng thân thể lên, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên gò má của cô "Tĩnh lại" (MiuĐDLQĐ)

Nhìn anh bị què đi ra khỏi thang máy (Dẫm có một cái vào chân mà cũng què =,=) tay cô vội vã đặt ở tim, tim cô đập rất nhanh, rất hoảng loạn cô nhận ra nó đập quá phạm vi tiếp nhận của cô

Hốt hoảng trong nháy mắt bao trùm lấy cô

Từ Ca, làm sao bây giờ đây? Không thể như vậy

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Trái đất quay cuồng

Có người nói yêu là chết mê chết mệt.

Người ta nói yêu là trời đất quay cuồng.

Từ Ca yêu Chung Nham chỉ cảm thấy trong lòng mong muốn có một bờ vai để dựa vào.

Cho nên Chung Nham nói không yêu cô thì cả trái tim đều trống rỗng.

Tại bữa tiệc cả phòng được một bữa xôn xao. Một đôi ngọc bích xuất hiện ở trước mặt mọi người, Mộ Diễm một bộ tây trang màu gỉ sét, dáng người anh cao ngất, chuẩn từ đầu đến chân, anh tràn đầy tự tin, ánh mắt lạnh hơi nheo lại, khoé miệng vẽ thành một đường cong.

Đột nhiên tim đập mạnh, Từ Ca cất bước đuổi theo bước chân Mộ Diễm, cô đi mấy bước cuối cùng cũng đuổi kịp Mộ Diễm, đứng bên cạnh anh, cảm hơi nâng lên, thể hiện sự quật cường lẫn vẻ mặt không chịu thua của cô.

Nói là Lễ Chúc Mừng nhưng nghiêm chỉnh mà nhìn nhận ai cũng biết Hạ Xương Nguyên mượn buổi lễ này để bộc lộ quan điểm của ông ta. Mọi người trong lòng biết rõ rằng Lễ Chúc Mừng chẳng qua chỉ là nguy trang.

Lữ Phương khách khí cùng mấy người quen bắt tay, Từ Ca lẳng lặng đi vào trong góc, cô tới chính là muốn gặp ba, cô muốn suy nghĩ của ông là gì?

Đàn bà không phải là vật nuôi của đàn ông, mặc dù hiện tại vị trí của cô khiến mọi người trong xã hội phi nhô, nhưng là coi như khắp thiên hạ mọi người đều xem thường cô, cô cũng tuyệt đối không bao giờ xem thường mình.

Đối với đàn ông, đàn bà lộ càng nhiều càng tốt nhưng người đàn bà của mình che càng kín càng đẹp.

Cô lắc đầu cười cười, xoay người hướng về phía bọn họ, tiện tay cầm một ly rượu đỏ, đến gần thì nghe thấy tiếng giới thiệu của bọn họ.

“Vẫn nên trở về chỗ của mình.” Mộ Diễm kéo cánh tay Từ Ca muốn cô tránh xa họ một chút.

“Ba.” Từ Ca cười khê, cô tiến lên đứng trước mặt Hạ Xương Nguyên.

Các cô gái ở đây đều xinh đẹp, Từ Ca cau mày nhìn đông đảo tầm mắt đang giăng co ở trên đùi của mình, nét mặt của cô vô cùng lạnh, đi lại với tư thế ưu nhã mê người.

Nếu tôi không có được thì người khác cũng không bao giờ chạm được đến nó.

Hạ Từ Ca cười yếu ớt trầm ngâm đứng trước mặt Hạ Xương Nguyên, thậm chí không để ý tới người chung quanh “Ba, mẹ bị bệnh.” Cô chỉ muốn biết trong lòng ông còn có Tạ Phương hay không?

Hai năm không dài không ngắn, cô khổ cực nhưng cũng rất liều, nhưng kể từ khi biết được ba ở sau lưng ra tay với mình, Từ Ca lại không rõ trong lòng mình có cảm giác gì, thất vọng có khổ sở cũng có.

Có những thứ, đã từng chạm qua, yêu thương qua nhưng lâu rồi không được nhắc đến sẽ bị lãng quên.

Tại sao có thể độc ác như vậy ngay cả khi Tạ Phương nằm viện ông cũng không đến.

Quan trọng nhất là ông không nên, không nên để mặc cho Minh Châu cùng Lý Phân đến khiêu khích Tạ Phương, lại càng không thể một cuộc điện thoại cũng không gọi khi Tạ Phương đang nằm viện. Từ Ca lạnh lùng nâng ánh mắt lên, tầm mắt sắc bén bắn về phía bên trong nơi đó có Hạ Xương Nguyên cùng một người đàn bà khác đang khoác tay nhau

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Người phụ nữ của anh

Sắc mặt Hạ Xương Nguyên không tốt nhìn cô, Lý Phân không nhịn được hỏi "Có chuyện gì sao?"

Từ Ca lạnh lùng cười một tiếng "Tôi hỏi bà sao?"

Câu nói của cô khiến Lý Phân không chống đỡ nổi, lại không thể nổi điên ở đây

"Hạ Từ Ca, cô đừng quá đáng" Minh Châu đột nhiên xen vào che chở cho Lý Phân

Từ Ca chẳng qua chỉ buồn cười, cô quá đáng sao? "Minh Châu cô không phải con gái của Tạ Phương, ông ta căn bản không cần cố kỵ với bất kỳ kẻ nào"

Chung quanh mọi người đều nhìn cô, nếu như một cô gái xấu xí lại ngạo mạn sẽ khiến người ta căm hận. Nhưng một cô gái xinh đẹp lại ngạo mạn sẽ khiến mọi người thích thú

Mộ Diễm thiếu mi, trong đôi mắt hiện lên vẻ hứng thú. Chương Tiểu Hiền lại cảm thấy lo lắng, trên người Từ Ca có một phong cách đặc biệt cô không tin Mộ Diễm không nhìn ra

Cô thậm chí hoài nghi Mộ Diễm giữ cô ấy lại bên mình vì sự đặc biệt đó nhưng nếu hai người ở chung sẽ không công bằng cho Từ Ca, cô mong Từ Ca sẽ không lâm vào tình cảnh này

Nếu không mọi tổn thương ắt hẳn sẽ không nhỏ

Từ Ca chỉ nhỏ hơn cô một tuổi nhưng cô bé này có khí chất quật cường khiến người ta đau lòng

"Im miệng, không đến lượt người làm loạn" Hạ Xương Nguyên tức giận quát

Buồn cười, hai mươi mấy năm qua cô chịu mọi sự uy khuất bấy giờ mới hiểu được nó là có nguyên nhân

Tâm - thật đau. Cô đứng ở đây không có bất kỳ một điểm tựa, chỉ có thể đứng thẳng chống lại mọi ánh mắt, khinh bỉ có, đùa vui có nhưng cô mặc kệ

Ba - chính là người đem lại sự ấm áp nhưng cô đã đánh mất. Chồng - là chỗ dựa vững chắc nhưng Tạ Phương đã bỏ lỡ (MiuDĐLQĐ)

Cô mang theo nguyện vọng của Tạ Phương đến đây hỏi ông nhưng đổi lại được gì? Hai chữ "Im miệng"

"Chị, có gì chúng ta về nhà nói, đừng ở đây làm loạn, để mọi người chê cười thế sao?" Lời nói vang lên chắc chắn đã có sự tính toán kỹ lưỡng

"Làm loạn" Cô nhắc lại hai chữ, ly rượu màu đỏ rung rung, màu đỏ của máu tươi, màu đỏ thật quyến rũ. "Ba" một tiếng ly rượu bể tan tành dưới mặt đất

"A....."

Lý Phân sợ hãi hét lên một tiếng, cả người run lẩy bẩy

"Hạ Từ Ca, cô thật quá đáng" Hạ Minh Châu bèn nhón tổ cáo, gương mặt tức giận cùng sợ hãi, cô ta nhào tới ôm lấy Lý Phân

Cô từng bước từng bước giẫm lên mảnh vụn của cái ly phát ra âm thanh kinh người "Hạ Minh Châu, cô cùng mẹ cô đến khiêu khích Tạ Phương, cô có từng nghĩ mình quá đáng không?"

"Đơn giản là làm loạn"

Hạ Xương Nguyên không chịu nổi quát, gậy chống trên tay giờ cao. Hôm nay ký giả tập trung ở đây rất nhiều không thể coi thường

Đang lúc Từ Ca chuẩn bị chịu đau đón đánh xuống, thì chỉ nghe thấy tiếng rên của một người đàn ông, cùng tiếng gậy đánh xuống

Thanh âm đánh xuống trầm nhưng lực đạo không hề nhẹ, cô chỉ thấy trời đất quay cuồng, ngay lúc không có ai bên cạnh cô lại tìm được một điểm tựa. Người đàn ông ôm cô trong ngực hơi thở quen thuộc xông vào phổi, xoa đi cảm giác lạnh lẽo trong lòng

"Bác trai" Chung Nham chạy tới nhưng không kịp, vừa hoảng hồn vừa lo sợ, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông anh tuấn ôm cô gái nhỏ nhún đứng ở kia, trong lòng có chút mất mát. ..MiuDĐLQĐ..

"Mộ Diễm" Cô kinh hãi hô to, mỗi khi mọi chuyện xảy ra một lúc lâu cô mới hoàn hồn quay lại, lập tức nhìn thấy gương mặt quen thuộc, đáy mắt phiếm hồng. Đau long, thật sự long của cô rất đau

Mộ Diễm đứng thẳng, cười như không cười, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ "Tôi cho là bữa tiệc hôm nay sẽ thành công tốt đẹp nhưng thật sự không thể rồi", dùng một chút anh tiếp tục nói "Tôi vô ý xen vào chuyện của mấy người cũng vì không muốn phá hỏng sự hợp tác của Mộ thị và Chung-Hạ"

"Huống hồ, người phụ nữ của tôi không phải ai cũng có thể tùy ý chửi bới đánh đập"

Hạ Xương Nguyên tất nhiên nghe hiểu được, ông nặng nề cầm cây gậy trên tay đập xuống đất, hung hăng hừ một tiếng

Đi nhiên lời của anh vừa dứt, mọi người được một bữa xôn xao, ánh đèn loé lên máy chụp ảnh đã sẵn sàng, một câu "Người phụ nữ của tôi" khiến ký giả tò mò lại nhón nhào lại gần

"Mộ tổng, xin hỏi ngài và Hạ tiểu thư có quan hệ gì?"

"Hạ tiểu thư xin hỏi tin tức trước kia về cô có đúng sự thật không?"

"Mộ tổng....."

Mộ Diễm ánh mắt quen quanh, lạnh lùng khắc ra từng chữ "Ngày mai nếu tôi thấy tin tức này xuất hiện trên mặt báo, tôi không tin mình không có bản lĩnh khiến các người đóng cửa" ..Diễn đàn Lê Quý Đôn..

Trần trụi uy hiếp, ánh đèn dần dần biến mất trong vô thức

Hạ Tử Ca sợ run người, cô nhớ lại lúc anh đỡ cô, tay đặt trên đầu che chở cho cô, sau đó nghiêng người, cây gậy đánh vào ngực trái của anh

Nơi đó, đã từng có một vết thương

Hốc mắt ửng đỏ, Tử Ca nhanh chóng cởi nút áo sơ mi của anh, liền bị anh đè lại, cười cười nói "Mới như vậy đã không chịu đựng được?"

"Anh...." Tử Ca đánh vào ngực anh, làm cô lo lắng muốn chết, hoá ra anh không sao

Nhưng khi nghe được tiếng rên khẽ của anh, cô khẳng định vết thương đã rách ra

Lữ Phương nhanh chóng bước đến, Tiểu Hiền tóm tắt mọi chuyện cho anh nghe. Sau đó Mộ Diễm kéo cô ra ngoài, mọi chuyện để cho Lữ Phương và Tiểu Hiền giải quyết

Bên ngoài gió lạnh, Tử Ca rét run, lại kéo cánh tay của anh lo lắng hỏi thăm "Anh có chịu được hay không? Vết thương sao rồi?"

Anh cười quỷ dị "Có sao hay không là do cô định đoạt"

Ngẩn ngơ một lúc cô mới tiếp thu được hàm ý trong câu nói của Mộ Diễm, mặt đỏ lên tức giận quát "Không đứng đắn"

Lúc đó có một chiếc xe lao tới, người bên trong bước ra, mặc dù đeo kính nhưng khí lạnh toả quanh người khiến cô khẽ run lên, nhìn chằm chằm hẩn.

Thấy có người nhìn mình chằm chú, hẩn quay lại, chẳng qua hẩn đeo kính nhưng cô vẫn thấy được tăng băng trong mắt hẩn. Nhìn một lúc hẩn cười rồi đi vào trong, nhưng nụ cười của hẩn rất lạnh, trước giờ cô chưa từng thấy qua người nào có nụ cười lạnh như vậy

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Máu tươi trong bữa tiệc (1)

Mãi đến khi hẩn bước vào trong, cô mới hết run, quay lại nhìn Mộ Diễm, trên mặt anh có nụ cười lạnh, thấy anh định quay vào, cô cầm tay anh hỏi thăm "Tại sao muốn quay lại, vết thương chưa được xử lý mà" Cô nắm tay anh, không cho anh bước vào. Mộ Diễm nhìn cô có ý châm chọc "Hiếm khi được cô quan tâm tôi"

Anh bế cô lên một bậc thang, bàn tay đặt trên ngực cô, nhưng trong đôi mắt hiện lên vẻ không vui, anh nhẹ giọng nói "Nếu lo lắng thì vào xem một chút"

Anh kéo cô lên lầu hai, không đi thẳng vào trong. Đặt cô ngồi xuống, đem sức nặng của mình đặt lên người cô. Ở lầu hai sang trọng có thể nhìn thấy hết mọi thứ dưới kia

Cô lo lắng tìm bóng dáng lúc nãy nhưng không thấy, cô khẳng định Mộ Diễm biết hẩn là ai, nếu không sẽ không núp ở đây quan sát. Cô liền kéo tay Mộ Diễm hỏi "Người lúc nãy là ai? Khí chất của anh ta thật lạnh"

Hơi thở ẩm áp dao động trên cổ cô, môi đặt lên một nụ hôn "Cô không biết?"

Từ Ca bởi vì hành động xấu xa của anh mặt phiếm hồng, lại quên mất anh hỏi gì. Sau đó giật mình nói "Tôi không biết"

Giọng nói trầm thấp vang lên "Không biết cũng tốt"

Hơi thở dần dần buông lỏng, Từ Ca đẩy lồng kính ngọc cũng không hỏi thăm Mộ Diễm nữa

Yến hội đã bắt đầu

Người chủ trì giọng nói chứa đầy sự nhiệt tình, Hạ Xương Nguyên cùng Lữ Phụng lên đài bắt tay, xác định sự hợp tác ..MiuĐLQĐ..

Đối mặt với truyền thông hai người đều mỉm cười, nâng chén ăn mừng

Tiếp theo là tiếng vỗ tay như sấm, trên mặt Từ Ca chết lặng, cô nhìn ba mình hưng phấn vui vẻ trong lòng lặng đi. Tạ Phụng đang nằm đó, còn ông ta cứ nhiên vui vẻ không chút bận tâm

Đàn ông đến tốt cùng cứng rắn như thế nào? Mới có thể nhẫn tâm xé nát hi vọng của những người phụ nữ bên cạnh mình, vứt bỏ sự chờ đợi hàng ngàn thế kỉ của người phụ nữ ấy, bỏ đi không chút lưu tình

Ánh mắt liếc lên người chủ trì, Chung Nham lên đài nói chuyện, Từ Ca nhìn rõ khuôn mặt tuấn kiệt kia, mặc dù vẫn như cũ, lòng cô cảm thấy có chút gì đó khó quên cùng đau thương nhưng hiện tại cô đã có thể thân nhiên nhìn người đàn ông này, nhìn anh bằng ánh mắt cứng rắn

Chung Nham, buông tay tôi ra những năm gần đây anh sống rất vui vẻ, còn tôi chịu đựng hết chuyện này đến chuyện khác. Khoảng cách của chúng ta đã đi khá xa rồi

Trong ánh mắt có sự nhu tình tràn ra mang theo sự mềm mại, Mộ Diễm cúi đầu, anh không thấy được toàn bộ vẻ mặt của cô nhưng có thể nhìn xuyên thấu qua gò má của cô, ánh mắt không vui nheo lại "Không bỏ được người cũ lại nằm trong ngực người đàn ông khác. Hạ Hạ hay là người kia không thể làm cho cô hưng phấn"

Thanh âm của anh trầm thấp mang theo chút tà ác, bàn tay cứng rắn lôi kéo bàn tay cô. Bàn tay bị buộc đặt trên chân mình khiến Từ Ca nổi giận gầm nhẹ "Mộ Diễm "

Người đàn ông này, mỗi lần anh làm nhục cô đều khiến cô không thoải mái, Từ Ca nghiêng đầu, môi lại quét qua môi anh, khiến cả hai đều sùng sốt ..ĐLQĐ.

Cô hốt hoảng quay đầu đi, ngay cả hai tai cũng nóng bừng lên chỉ có thể âm thầm mong là ánh đèn sẽ che lấp đi khuôn mặt hiện tại của cô

Chung Nham nói ngắn gọn tỉnh tể, cô cũng biết những năm qua Chung-Hạ làm ăn rất ổn định

Chẳng qua Từ Ca vẫn không hiểu, một khắc trước còn nói yêu sau một khắc liền buông tay. Nếu như nói vì mục tiêu của tương lai thì tình yêu đó quá nông cạn rồi

Còn là do cô nhìn không kĩ thôi vừa hại người vừa hại mình

"Mộ Diễm, anh có người yêu sao?" Thanh âm thật thấp, nhẹ nhàng mềm mại như nước chảy. Mộ Diễm không trả lời, anh cũng không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy

"Nếu có yêu, tại sao lại buông tay?"

Cô hỏi lần nữa, trong câu hỏi có tiếng thở dài, hỏi người chẳng qua là hỏi mình, không cần một câu trả lời nhất định, chỉ là tò mò muốn biết thôi

"Mượn cơ hội này, tôi xin tuyên bố Hạ Xương Nguyên đang nắm giữ 30% cổ phần ở Chung-Hạ cũng chính là cổ đông lớn nhất"

Chung Nham vừa nói hết câu, mọi người được một phen xôn xao, Hạ Xương Nguyên kiêu hãnh bước lên khán đài, mọi người ở dưới tranh nhau chụp hình

Từ Ca lạnh lùng cười một tiếng, thời gian ông ta bị bỏ tù, Chung Nham giúp đỡ Hạ Xương Nguyên rửa tiền để đạt được mục đích của ông ta

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Máu tươi trong bữa tiệc (2)

Cô biết Hạ Xương Nguyên cầm trong tay không chỉ có 30% cổ phần, còn có một số cổ phần phân tán ở chỗ Lý Phân cùng Hạ Minh Châu

Mộ Diên cảm nhận được cô gái trong ngực thân thể cứng đờ, anh cúi đầu "Hạ Hạ, cô hiểu được ba mình bao nhiêu phần?"

Thanh âm của anh trầm thấp từng chữ êm ái nhưng lại như con dao đâm vào ngực cô. Dĩ nhiên cô không hiểu gì về ông ta nên mới bị lừa thế thảm như vậy

"Đoàng"....một tiếng kêu xé nát cõi lòng, một tiếng kêu đâm thẳng vào màn đêm, một tiếng kêu đập tắt hơi thở của mọi người

Trong nháy mắt an ninh chen chúc vây quanh Hạ Xương Nguyên, Chung Nham đứng ở trên khán đài nhìn đám người huyên náo, ánh mắt dò xét. Chẳng qua chỉ thấy một dáng người to lớn đi qua, nhanh như vậy đã ra đến cửa, hần rút súng ra nhắm về phía khán đài ĐDLQĐ

Khi họng súng đen ngòm nhắm ngay về phía Hạ Xương Nguyên cô chỉ cảm thấy hô hấp của mình bị rút hết, cô ngoan cố đập lên người Mộ Diên nhưng cánh tay của anh lại giống như sợi xích không chịu di chuyển

Bỗng chốc cô kịch liệt giãy giụa, cô không thể, không thể trở mặt nhìn họng súng nhắm ngay vào đầu Hạ Xương Nguyên, ông vẫn là ba cô, dù không sinh ra cô nhưng ông đã nuôi cô lớn lên

Hiện tại, Hạ Xương Nguyên đứng trên khán đài, rõ ràng như vậy không thể nhìn lầm được

Nước mắt trượt xuống, ngấm vào trong miệng, một mảng mặn đắng

"Mau gọi xa cứu thương"

Điện thoại di động vang lên, là Lữ Phương "Chính là Thương Lang, chỉ là muốn theo dõi hần cũng không phải chuyện dễ"

"Đạn lệch khỏi quỹ đạo, không chết được"

"Ngao, đừng động, Hạ Xương Nguyên không chết được, không có sự cho phép của tôi, ai cũng không thể giết ông ta được. Trừ khi, tôi chơi đã, nếu không, không có ai phá được kế hoạch của tôi, bất kể là vô ý hay không"

Anh đi mỗi một bước đều đã có sự tính toán từ trước rồi

Trong nháy mắt mọi người đều biến mất

Mộ Diên kéo Từ Ca đi xuống dưới lầu, trực tiếp đi tới bãi đậu xe. Từ Ca dọc theo đường đi lại rỗng lại vắng, cổ họng khàn đặc cùng nước mắt tuôn rơi, cả người chật vật cực kỳ

Dưới đất bãi đậu xe có một bóng ma, một bóng dáng màu đen cơ hồ cùng bóng đêm hòa lẫn là một, Mộ Diên dừng bước, lạnh lùng hạ lệnh "Nói"

Đưa lưng về phía anh, cô không thấy được sắc mặt anh bây giờ, lạnh lùng mà tà ác

Cô muốn xem là người nào đã đi theo họ, tại sao trước giờ cô chưa để ý? Mộ Diên chỉ tay ý bảo cô nhìn về phía đông nam

Cô kinh ngạc theo chỉ thị của anh nhìn sang, cơ hồ muốn thét chói tai, miệng lại bị anh gắt gao che lại. Từ Ca chỉ cảm thấy mình sắp ngã xỉu, cô hung hăng cắn tay của anh tránh cho bản thân không run rẩy, thân thể nếu như không phải bị Mộ Diên chế trụ thì cô đã xui lơ từ lâu...MiuĐDLQĐ..

Người kia là ai?

Thương Lang, hần cuối cùng đã xuất hiện

Tâm liên cảm thấy khó chịu, cô cắn môi trong đôi mắt lệ còn chưa hoàn toàn biến mất, đầu của cô hơi rũ xuống, đáy lòng áy náy sâu hơn, lại nói không ra bất kỳ ngôn ngữ nào

Mộ Diên một tay nhét Từ Ca vào trong xe, anh đi theo ngồi lên, sắc mặt có chút xám, anh tựa vào xe buồn buồn hừ một tiếng, trong buồng lái tài xế đợi họ ngồi lên rồi đập ga

"Vậy thì thả đi, người không đụng ta, ta không đụng người"

"Không muốn, coi như Hạ Xương Nguyên tội ác tày trời cũng không thể làm như vậy với hần được"

Cúp điện thoại, Mộ Diên dựa vào ghế nằm trên xe nhắm mắt dưỡng thần

Cô cắn môi, muốn đi theo xem Hạ Xương Nguyên một chút, rồi lại cảm giác mình bây giờ đang bị cô lập, lẳng lặng ngồi trong xe, cô quay đầu liên thấy áo sơ mi của Mộ Diên nhuộm đầy máu tươi

Mộ Diễm trên trán rỉ mồ hôi, tay của anh bám trên thân thể của cô, một tay che miệng cô lại, đem cô chế trụ lại, người anh dán lên người cô, ngực bời vì đau phập phồng kịch liệt

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Yêu tôi?

"Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó, Hạ Hạ, cô nhìn tôi như vậy khiến tôi muốn hung hăng xé bỏ nó" Anh nói mập mờ nhưng trong đôi mắt chứa đựng tia độc ác khiến cô sợ

Cô bỏ qua một bên đầu không nhìn thẳng vào mắt anh, lỗ mũi cảm thấy chua xót

"Mộ Diễm anh cho tôi xem chuyện gì đang xảy ra đi"

Từ Ca cảm nhận được người đàn ông này để cô ở bên cạnh anh không đơn thuần như vậy, biết rất rõ ràng, lại không ngăn cản được tâm tư đang nhảy múa

Nếu như có một đôi tay có thể không chế tìm mình đang đập, cô sẽ không hi vọng người đó là Mộ Diễm

Xe đến biệt thự thì dừng hẳn, Từ Ca đã thu thập tâm tình của mình, vốn là như vậy vì cô không muốn người khác có thể thăm dò tâm tình của mình

"Tôi đây, bôi thuốc"

Trong phòng khách, Mộ Diễm ngồi trên chiếc ghế salon rộng, sắc mặt của anh trước sau như một, lạnh lùng tà ác, giống như người đàn ông kia có xuất hiện cũng không ảnh hưởng gì đến anh

Từ Ca cầm hòm thuốc đi đến, tư thế của anh khiến cô khó tìm được cách để bôi thuốc, chiếc ghế này thiết kế quá phức tạp lại rất to. Cô do dự một chút, quỳ gối bên cạnh chiếc ghế salon, thân thể tận lực hướng về phía anh

Ngón tay cời nút áo sơ mi ra, tay của cô vào giờ khắc này hơi run rẩy, ngay cả cô cũng cảm thấy khăn trương, vết sẹo trên ngực anh khiến lòng cô trở nên mềm mại. Cô biết vết thương này bởi vì cô mới có, lần này lại tiếp tục là vì cô. Đôi mắt ngăm nhìn, dáng vẻ nhu mì này của cô khiến anh muốn cất giấu

Mộ Diễm bỗng chốc cảm thấy hoảng hốt cũng vì đau đớn nên bùng tình

"Đau lắm sao?" Bàn tay kéo áo sơ mi ra khê run rồi dừng lại, ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn anh, bởi vì máu khô đã tụ lại một chỗ, kéo áo sơ mi ra đồng nghĩa với việc đụng đến vết thương

Mộ Diễm không nói tiếng nào, Từ Ca ổn định thân thể đang phát run của mình, trong ánh mắt không thể nghiêm túc được "Vậy anh kiên nhẫn một chút"

Dứt lời thậm chí không cho Mộ Diễm phản ứng, cô một tay kéo áo sơ mi ra. Đột nhiên truyền đến một trận đau đớn khiến sắc mặt Mộ Diễm chìm đi một phần, anh đau đến nổi nhú mảy, con ngươi lạnh lùng hung tợn nhìn chăm chú vào Từ Ca

"Cô có hiểu cái gì gọi là rón rén không?"

"Đau một chút còn hơn đau liên tục" Cô lắp bắp giải thích, tay chân luống cuống bôi thuốc cho anh. Mộ Diễm trong lòng cảm thấy vô lực, không hiểu cô gái này là người như thế nào lại thường xuyên khiến anh im lặng thờ dài

Vết thương cũng không coi là nghiêm trọng, chẳng qua là lần nữa bị xé ra. Từ Ca cầm băng gạc giúp anh cuốn lấy vết thương, động tác của cực kỳ êm ái, thân thể cúi thấp quanh người anh, bộ ngực mềm mại lộ đáng cạo vào lồng ngực cứng rắn của anh, con ngươi khuyếch hắc nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tay của anh chợt nâng lên, chế trụ sau gáy cô, ánh mắt cùng cô nhìn thẳng

Từ Ca im lặng, cô ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt của anh rất sâu rất trầm nhưng lại rất bình tĩnh, anh nhìn chăm chăm cô, dường như muốn tìm một cái gì đó trong mắt cô. Từ Ca khó chịu bỏ qua một bên không nhìn anh nữa

Mộ Diễm cười nhẹ, anh buông lỏng tay, thân thể thanh thản tựa vào ghế sa lon, trong đôi mắt đã có một tia bình tĩnh "Thế nào, yêu tôi?"

Tay đang cầm băng gạc căng thẳng, cô hốt hoảng ngược mắt nhìn anh, đem băng gạc cất đi, đáy lòng chật vật muốn mượn cơ này để che giấu "Tôi không có bệnh"

Miệng cô cứng rắn nhưng trong đôi mắt hốt hoảng lại không lừa được người, Mộ Diễm khoé miệng cười, cũng không bác bỏ lời nói của cô "Tốt nhất là không, cô cũng đừng hi vọng. Cô biết tôi chỉ lưu luyến thân thể của cô mà thôi"

Anh nói những lời tàn nhẫn như vậy giống như con dao ghim vào ngực cô, Từ Ca đứng lên trấn an mình "Đối với tôi, ngay cả thân thể của anh tôi cũng không lưu luyến"

"Ha ha, tôi cũng muốn thử một chút, xem thân thể của cô có thích thân thể tôi không"

Lời của cô khiến Mộ Diễm đột nhiên cười to thành tiếng, ánh mắt câu hồn nhìn theo cô. Từ Ca mím môi lạnh lùng hừ một tiếng xoay người rời đi, chẳng qua bước đi có chút lảo đảo. Mộ Diễm nhìn cô, khoé miệng vui vẻ càng thêm sâu

Tựa vào vách tường, Từ Ca khó khăn thở, trong lòng chua xót tràn ngập giống như bị cào rách khó chịu. Anh còn có thể nói những lời tàn nhẫn hơn nữa không? Từ Ca lấy tay giặt khăn lau mặt, hung hăng xóa đi nỗi đau hiện trên khuôn mặt

Trong lòng dâng lên cảm giác khổ sở nhưng Từ Ca cự tuyệt, cô tin tưởng giữa anh và cô không có gì. Chỉ là cô thấy cảm động thôi, một chút cảm động. Đúng, sau này rồi sẽ hết

Cô sẽ không cho anh thêm bất kỳ một cơ hội nào khiến cô cảm động lần nữa

Cửa chợt mở ra, Mộ Diễm lững thững đi vào, anh trần truồng đứng đó, nguyên nhân bởi vì băng gạc quấn chi chít, Từ Ca đi qua không nhìn anh

"Tôi đi bệnh viện thăm mẹ"

Mộ Diễm không trả lời, anh mở tủ lấy một chiếc áo sơ mi mặc vào "Tôi trở về Nam Bình một chuyến, mấy ngày này cô nên an phận, người kia không phải để cô chọc vào"

Từ Ca cau mày, cô rất muốn biết đến tột cùng đã chuyện gì xảy ra, tại sao lại có người ám sát Hạ Xương Nguyên? Cô không nghĩ ra nhưng Mộ Diễm cũng không có hứng thú giải thích. Nhìn anh đang mặc áo, cô liền túm cánh tay áo của anh giúp anh mặc vào dễ hơn

Ngón tay mới vừa đụng vào, cô cau mày không biết mình đang làm gì, đúng là có bệnh rồi

Mộ Diễm nhủ mày, lấy tay để ở sau gáy cô, Từ Ca lảo đảo té vào trong ngực của anh "Tôi đi mấy ngày, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi"

Từ Ca ngăn thân thể của mình lại, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn anh. Cứ như vậy giao phó giống như hai người có quan hệ thân mật với nhau vậy, nhưng mà bọn họ không phải thậm chí anh đối với cô còn có cả sự khinh thường

Quanh quẩn ở đầu lưỡi câu hỏi tại sao, cuối cùng lại nuốt xuống

"Ừ"

Sau khi chiếc xe màu đậm rời đi, cô nhìn lên bầu trời không hiểu tâm trạng bây giờ là gì

Cô đứng hồi lâu, rồi đột nhiên định thần, Từ Ca cầm túi đi ra khỏi biệt thự

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trình Lan hiệp trợ

Chiếc taxi đứng bên ngoài biệt thự, Từ Ca xem một chút thì lúc này đã là chín giờ, có một số việc bây giờ mới giải quyết cũng không coi là muộn

Từ Ca tìm số điện thoại của Trình Lan, năm đó Hạ gia bị tịch thu tài sản, Trình Lan cũng đổi số luôn, nếu như không phải vì lần trước nghe cô ta cùng Hạ Minh Châu nói chuyện, cô cũng sẽ không thăm dò tin tức của cô ta

Những gì xảy ra tối hôm nay, Chung Nham đã cho người đi phong toả tin tức nhưng vô luận có phong toả như thế nào cảnh sát cũng sẽ tham gia điều tra, cô không ngu đến mức bỏ lỡ cơ hội tốt này

"Alo, Ai vậy?" Thanh âm mềm mại nghe mà cảm động

"Trình Lan, tôi không có đổi số"

Đầu dây bên kia quả nhiên có người ngơ ngẩn, có chút kinh hoàng hỏi "Từ Ca? "

"Bây giờ cô đang ở đâu?"

"Ở nhà"

"Vườn hoa Thượng Văn? Chờ, tôi lập tức đến" Từ Ca nói xong, liền hướng về phía tài xế phân phó "Vườn hoa Thượng Văn, lầu 5"

"Cô, tại sao biết tôi ở đó?" Thanh âm của Trình Lan lộ ra vẻ hoảng hốt

"Trình Lan, mấy năm này là tôi không muốn tìm cô chứ không phải là không thể tìm được"

Quả quyết cúp điện thoại, Từ Ca nhìn chăm chăm bóng đêm ngoài cửa sổ, khóe miệng cười cười. Cô ta đã từng là bằng hữu tốt nhất của cô, giữa hai người đã có với nhau nhiều kỉ niệm đẹp

Mở cửa sổ ra, gió thổi vào khiến cô rùng mình, gió thổi qua những sợi tóc rồi thổi ngang qua tai, Từ Ca hơi nghiêng mặt để mặt mình trực tiếp đón nhận làn gió lạnh ấy, nó có thể khiến cô tỉnh táo hơn

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, trên người cô khoác một chiếc áo màu đen tô đậm đáng vẻ xinh đẹp của mình, chẳng qua khuôn mặt của cô rất lạnh. Đang cuối thu về đêm gió rất lạnh, ngay cả ông ta cũng thấy lạnh. Vậy mà, cô mở cửa đón gió, để nó trực tiếp phả vào mặt, khiến ai nhìn vào cũng không đành lòng

"Tiểu thư, đóng cửa sổ lại đi, cẩn thận bị cảm lạnh"

"Đừng gọi tôi là tiểu thư"

Đột nhiên quay đầu lại, Từ Ca lạnh nhạt nói khiến tài xế ngẩn người, quả nhiên rất lạnh

"Vậy tôi nên gọi cô là gì?"

Đã hơn bốn mươi tuổi, ông cũng không vì nụ cười lạnh nhạt của cô mà xa cách. Chỉ có những người làm ăn sinh sống về đêm mới hiểu cuộc sống vất vả và tẻ nhạt như thế nào. Vì thế cùng khách hàn huyên vài câu sẽ khiến tâm tình tốt hơn nhiều

Từ Ca trầm mặc, không nói gì, cô nhìn qua bên ngoài mở miệng hỏi "Còn bao lâu nữa?"

"Nửa giờ nữa sẽ đến nơi, hiện tại đường đang được sửa lại, nếu không nhiều nhất là hai mươi phút nữa có thể đến nơi, chúng ta bây giờ phải đi đường vòng" Thấy cô nguyện ý trả lời, tài xế cũng vui vẻ đáp lại

"Cô cùng chồng mình gây gổ với nhau sao? Vợ chồng đôi lúc cãi nhau cũng là chuyện bình thường, đâu có thể êm ả mãi, cô việc gì phải

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Con và anh ta đã không thể như ngày xưa

Chương 82: Con và anh ta, đã không thể như ngày xưa

Đến bệnh viện là lúc trời đã khuya lắm rồi, buồn cười nhất chính là Hạ Xương Nguyên cùng Tạ Phương nằm cùng một bệnh viện, Từ Ca đã thay quần áo, mặc một chiếc áo sơ mi cùng áo khoác ngoài mỏng nhẹ, tóc dài dùng kẹp tóc buộc chặt lên, nhìn trẻ trung hơn rất nhiều

Tạ Phương đã ngủ, mấy ngày nay tình trạng sức khỏe rất tốt, không nôn mửa, ngôn ngữ chưa được lưu loát nhưng có thể phân biệt được. Mấy ngày nay Trương mụ luôn luôn ở bên cạnh Tạ Phương. Tuổi đã cao như vậy, chuyện thức đêm là không dễ dàng, đuổi Trương mụ về nghỉ ngơi, Từ Ca an vị ở trước giường của Tạ Phương, ánh mắt nhìn chăm chăm vô thức rơi một giọt lệ

Tạ Phương chuyển tình liền thấy Từ Ca ngồi gần người trước giường bệnh, bà khẽ chạm vào tay cô, chỉ thấy Từ Ca đột nhiên hồi thần, vội vàng hỏi thăm "Sao vậy, có nơi nào không thoải mái sao?"

Tạ Phương lắc đầu một cái "Con ở đây làm gì?"

"Không có" Nhẹ nhàng trả lời "Mẹ, cổ phần ở Chung-Hạ chúng ta không cần nữa có được hay không? Dù có lấy được chúng ta cũng không thể kinh doanh, kể cả mẹ bây giờ cũng không thể kinh doanh được nữa. Con biết trước kia ba vì mục đích cá nhân nên lợi dụng mẹ, nhưng là...."

Nhưng là, cô thật không có biện pháp lại mất công uống phí tiền bạc

"Tứ Ca, mẹ làm khó con rồi"

"Mẹ, không phải người làm khó con, con chỉ đang suy nghĩ chúng ta thu thập một số tiền lớn để mua lại cổ phần Chung-Hạ cũng không đem lại ý nghĩa gì to lớn cả"

Tạ Phương nhìn Tứ Ca nhẹ nhàng thờ dài, bà giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt của Tứ Ca "Tứ Ca, con còn yêu Chung Nham sao? Cậu bé kia không phải là nhà kinh doanh lớn nhưng cũng là một nhân tài, mẹ không nhìn lầm người"

"Người anh ta yêu là Minh Châu không phải là con, hai năm trước con đã biết điều đó. Cho nên sẽ không hy vọng xa vời cũng không có thể để cho mình rơi vào vòng xoáy lần nữa" Hai năm qua cô đã khổ sở để vượt qua bây giờ có thể nhìn nhận nó một cách chín chắn. Đây là lúc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương, sẽ không để máu tươi tuôn ra một lần nữa

"Nhưng nhìn ánh mắt của nó không giống. Nó cùng Minh Châu ở chung một chỗ cũng không nhìn thấy nó vui vẻ. Tứ Ca, nếu như con cùng Chung Nham có thể trăm năm lâu dài, hai người có thể cùng nhau kinh doanh. Mắt của mẹ nhìn rất rõ, đứa nhỏ này rất mạnh, ban đầu nó cùng Minh Châu ở chung một chỗ, mặc dù mẹ không biết vì sao lại như vậy, nhưng nhìn ra được cũng không phải do nó tự nguyện"

"Mẹ, giữa bọn con đã trở về con số không" Tứ Ca nhẹ nhàng lắc đầu, tình cảm của cô không thể chịu bất kỳ vết thương nào nữa, bất kể vì nguyên nhân gì thì ban đầu chính Chung Nham đã bỏ cô mà đi

Không phải cô không mong đợi anh ta quay đầu nhìn lại cô, chẳng qua cô đã đợi quá lâu, cô đã quá kiên nhẫn, lòng cũng đã mệt chết rồi, mệt đến không còn cách nào để chờ đợi được nữa. Tình yêu không phải là vật phẩm để trao đổi

Tay Chung Nham đang định gõ cửa dừng lại, sắc mặt anh ta rất khó coi, bởi vì lời nói của cô nên không tiến vào

Trên mặt Tứ Ca toát lên vẻ mệt mỏi khiến Tạ Phương chua xót, chẳng qua đột nhiên nghĩ đến Tứ Ca ở chung một chỗ với người đàn ông kia, đối mặt với cậu ta, khuôn mặt Tứ Ca không hề giấu đi bất kỳ cảm xúc nào, vui buồn giận hờn đều thể hiện ra ngoài

"Là bởi vì người đàn ông kia sao? Mộ Diễm? Tứ Ca con nói thật cho mẹ biết, con đã thích cậu ta sao?"

"Không có" Sắc mặt Tứ Ca đột nhiên tái nhợt, cô kích động đứng lên vội vàng phủ nhận

Tạ Phương chỉ nhìn cô, cũng không nói nữa. Hồi lâu, ý thức được mình đang kích động, Tứ Ca chán nản ngồi xuống "Mẹ không phải vì anh ấy mà vì con và Chung Nham đã không thể quay trở về như ngày trước được nữa"

Cô xoa xoa mi mắt "Chúng ta không nói đến anh ta nữa được không? Cổ phần Chung-Hạ không lấy được nhưng con có cách khiến mẹ nữa đời sau không cần lo lắng"

"Tuổi mẹ cũng đã cao, chỉ là nhìn thấy Hạ Xương Nguyên đem hết tâm huyết từ trước đến nay của mẹ phân tán đến tay Lý Phân, mẹ không cam lòng mà thôi. Con xem nên làm gì thì làm đi"

Nhìn Tạ Phương một lần nữa chìm trong giấc ngủ say, để bác sĩ thay bình nước, Tứ Ca đẩy cửa đi ra ngoài. Cửa vừa mở ra, cả người cô sững sờ, Chung Nham dựa vào vách tường, sắc mặt âm trầm cực độ

Tứ Ca không biết anh ta đứng ở chỗ này đã bao lâu, nghe được bao nhiêu chuyện cô cùng Tạ Phương nói với nhau

Tứ Ca tự giễu một cái, cô không làm gì có lỗi, không cần cảm thấy ngượng ngùng "Anh tới đây làm gì?"

Anh ta không ở cùng Hạ Minh Châu mà lại xuất hiện trước cửa phòng Tạ Phương, cô càng nhẹ nhõm hỏi, sắc mặt Chung Nham càng khó coi. Anh ta nắm chặt tay khiến gân xanh nổi lên thể hiện sự nhẫn nhịn sự tức giận trong lòng. Tứ Ca đóng cửa phòng bệnh lại, không muốn để những chuyện này làm ảnh hưởng đến Tạ Phương

Cô mới vừa bước tới cửa liền bị Chung Nham kéo lại, anh ta đem cô kéo vào vách tường, trên mặt thể hiện vẻ tức giận điên cuồng "Tứ Ca, đem đồ này trả cho tôi thì coi như giữa chúng ta không còn dây dưa sao?"

Thanh âm của anh ta thật thấp, cùng sự đè nén con giận dữ trong lòng, Tứ Ca bị anh ta kim chặt không thể động đậy, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn "Chung Nham, anh buông tôi ra, giữa tôi và anh không còn gì để nói. Anh là mưa còn tôi là nắng, chúng ta không thể gặp nhau cùng một lúc"

"Là bởi vì hán ta sao?" Thân thể hai người gần sát nhau, Chung Nham chỉ cần cúi đầu cũng có thể nhìn thấy Tứ Ca đang nép trong ngực mình, nhưng khi tầm mắt di chuyển xuống, anh ta phát hiện một vật lấp lánh phát ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt đang đeo trên cổ cô, sắc mặt của anh ta điên cuồng, càng ngày càng lạnh, máu trong người sôi lên "Tứ Ca, đem cái này trả cho tôi thì ra để tiếp nhận món quà của người khác"

"Anh..." Quả nhiên anh ta nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và Tạ Phương, bị dòm ngó không vui khiến Tứ Ca nhũn mảy, thanh âm cũng lạnh đi vài phần "Chung Nham, bất kể vì ai cũng không liên quan đến anh. Coi như là vì Mộ Diễm, vậy thì sao?"

"Rời khỏi hán ta đi. Tứ Ca, hán không đơn giản như em nghĩ" Chung Nham dùng sức nắm lấy bả vai Tứ Ca khiến cô đau muốn khóc

Anh ta đột nhiên cúi đầu tìm môi Từ Ca, nụ hôn cuồng nhiệt đè xuống mang theo vẻ luống cuống cùng kinh hoàng. Chung Nham cảm thấy vô lực, không thể hình dung nổi cảm giác để cô chạy mất khổ sở như thế nào

Nụ hôn cuồng bạo khiến Từ Ca hít thở không thông, cô hoàn toàn không thể kháng cự lại, nước mắt theo khoeo mắt chảy xuống, thuận tiện chảy vào trong miệng, khổ sở đến nỗi khiến người khác nói không ra lời

Bỗng dưng buông cô ra, Chung Nham đứng lên, lệ trong mắt cô hung hăng đâm vào trong lòng anh ta. Ngón tay đặt lên đôi mắt của cô, sắc mặt u ám "Từ Ca, bị tôi hôn em cảm thấy chán ghét như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Điện thoại (1)

"Chung Nham, lúc tôi cần anh thì anh ở đâu? Hiện tại, anh cảm thấy anh có tư cách nói chuyện tình cảm với tôi sao? Chúng ta đã đi quá xa rồi, khi anh ôm Minh Châu hạnh phúc vui vẻ thì tôi đang ở CK tiếp khách, bị người khác đùa giỡn. Anh hỏi tôi có chán ghét anh hay không sao? Chung Nham, anh cảm thấy tôi còn hứng thú để trả lời anh sao?" Nước mắt không chế không được chảy xuống, cô không có cách nào thoát khỏi tình trạng bị thương hiện tại

Cô - Hạ Từ Ca cũng không phải là một cô gái yếu đuối, nhu nhược nhưng mỗi lần nhớ tới khoảng thời gian đó không ai đưa tay giúp cô một lần, trong lòng đau đớn càng thêm mãnh liệt "Chung Nham, nếu tôi nói tôi không hận anh, thì những ngày tiếp theo tôi không biết mình phải sống thế nào để quên đi quá khứ đau buồn đó"

Bàn tay nắm thật chặt bả vai cô chột buông ra mang theo vài phần quyền uy không thôi, cuối cùng chỉ có thể đem cô ôm vào trong ngực, áo sơ mi mỏng hút nước mắt của cô, những giọt nước ấm áp giống như muốn đã thương lòng ngực của anh ta. Cánh tay hung hăng buộc chặt lại, ôm cô thật chắc, muốn đem cô khắc sâu vào thân thể mình

"Từ Ca, em đang tuyên án tử hình đối với tôi đúng không?" Hồi lâu, thanh âm của anh ta từ trên đầu truyền xuống, đè nén nỗi đau trong lòng

Nhất thời im lặng, hai người ôm nhau không nói gì, ngực của anh ta ấm áp khiến cô muốn ở đó mãi, nhưng nơi này không dành cho cô. Hai người đứng ở hành lang bệnh viện, một đôi trai tài gái sắc, khiến người ta không nỡ tách ra, họ ôm nhau cực kì ấm áp cực kì thân mật. Vậy mà, có một người lặng lẽ đứng đó, lòng đau như cắt, hình ảnh của hai người lọt vào trong mắt Hạ Minh Châu

Cô ta gắt gao nhìn chằm chằm hai người, ngón tay bấm vào trong lòng bàn tay, đau đớn kịch liệt khiến cô ổn định tinh thần, cuối cùng dứt khoát xoay người rời đi. Mọi chuyện xảy ra hôm nay đã đủ mệt mỏi, Hạ Minh Châu cũng không muốn đôi co với Chung Nham

Từ Ca ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nước mắt, cắn chặt môi không khóc thành tiếng, ngón tay Chung Nham khẽ lau đi những giọt nước mắt, nhẹ nhàng mà êm ái "Từ Ca, tôi hi vọng ngoài tôi sẽ không có ai có thể khiến em khóc thút thít, cho tôi ích kỉ một lần đi. Nhưng hiện tại tôi cũng mong muốn sẽ không ai khiến em đau khổ như vậy nữa"

Từ Từ Ca mím môi "Tôi sẽ không để cho mình rơi vào hoàn cảnh này lần nữa"

Cho nên, sẽ không có người nào khiến cô khóc thút thít lần nữa

"Tôi vẫn muốn nói, cách xa Mộ Diễm một chút, xung quanh hẳn có quá nhiều bầu không khí không lành mạnh, tôi không hy vọng em vì hắn mà bị thương"

Từ Ca không nói gì, tròng mắt mênh mông rộng lớn nhìn xa xăm

Chung Nham nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, phảng phất hiểu được chuyện gì, trong lòng sôi trào cảm giác gì đó không nói nên lời. Xoay người rời đi lại bị Từ Ca kéo lại

"Chung Nham, anh thu tay lại đi, tôi không hy vọng anh càng ngày lún càng sâu. Nghiêm chỉnh làm ăn không tốt sao, tại sao phải sử dụng mưu kế? Anh nói xung quanh Mộ Diễm có quá nhiều bầu không khí không lành mạnh, nhưng Chung Nham, tôi không thấy nó ở quanh Mộ Diễm mà tôi thấy nó đang vây quanh anh"

Con người của Chung Nham sâu thẳm tới sẫm "Từ Ca, có một số việc em không hiểu"

"Tôi hiểu, có gì mà không hiểu, Chung Nham, tập kích ba đến tột cùng là gì? Có phải hay không đến tột cùng anh muốn đi tới bước này?" Từ Ca cười rất lạnh, không hề ủng hộ anh ta. Anh ta đã từng sống dưới ánh mặt trời, có một con đường đang đợi anh ta đi. Vậy mà, anh ta không chọn, lại xem mạng người như cỏ rác

Chung Nham không nói gì, bàn tay kéo ống tay áo của anh ta từ từ tuột xuống, nhìn bóng lưng Chung Nham, Từ Ca trong lòng trống không khó chịu. Trong lòng của cô cảm thấy Chung Nham đã thay đổi

Sau ba giờ, Hạ Xương Nguyên cuối cùng từ cõi chết trở về, đạn bắn lệch tim nên giữ được mạng sống. Từ Ca nghe được tin tức này trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự muốn cảm tạ Mộ Diễm

Chẳng qua là anh đã vội vã đi mất, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Từ Ca không biết, đêm nay cô chưa từng chợp mắt, cô muốn biết tin tức về anh, tay cầm điện thoại nhưng không gọi

Hạ Xương Nguyên đi tới ngày hôm nay, Từ Ca cảm thấy là chuyện ngoài ý muốn nhưng đã được tính toán trước. Ông ta có quen một thế lực hắc ám

Cho nên ở CK hai năm cuộc sống của cô tương đối vững vàng không phải không có nguyên nhân, chẳng qua cô không muốn tìm hiểu sâu, càng lún sâu càng hại bản thân

Hạ Xương Nguyên gặp tập kích, cảnh sát đã đưa người tới triển khai xâm nhập điều tra, truyền thông cũng bắt đầu truyền bá tin tức này. Cổ phiếu Chung-Hạ một lần nữa ngã xuống, mặc dù tích cực ứng phó nhưng dân chúng vẫn hốt hoảng không yên

Từ Ca nhìn chăm chăm chiếc máy vi tính, trong ánh mắt của cô mang theo sự bất buộc "Tôi muốn yêu cầu một chuyện, cổ phiếu ở Chung-Hạ có bao nhiêu người bán ra thì mua bấy nhiêu, tốc độ nhất định phải nhanh"

Nhìn bóng lưng của cô, trẻ tuổi như vậy nhưng khí thế không thể xem thường, người đàn ông gật đầu nghe lệnh "Được rồi, Hạ tiểu thư, tôi có thể giúp cô nhưng cô xác định làm như vậy?"

Trên nguyên tắc dựa vào tiền để làm việc, nhưng anh ta còn có thiện ý muốn nhắc nhở một chút

Khoé miệng Từ Ca cười, ánh mắt vui vẻ "Tôi xác định, cho nên anh làm nhanh một chút"

Tâm nguyện của Tạ Phương cô sẽ nghĩ biện pháp để giải quyết

"Cô gái này đủ chiều đủ tròn, có khí phách"

Lữ Phương nhìn chăm chăm tin tức được gửi, số lượng thu mua cổ phiếu lớn như vậy quả thật không tầm thường

Cô tìm tòi xong mới hoạt động, một màn đặc sắc đang chờ ở phía sau

Mộ Diễm đứng cạnh cửa sổ, con ngươi sâu lạnh hơi nheo lại, khoé miệng cười làm cho người ta phải suy nghĩ. Anh đúng thật đã xem thường cô, có thể nghĩ ra chiêu này quả không tầm thường

Đoán chừng Chung Nham cũng không nghĩ tới quan hệ xã hội của anh ta không đáng giá một đồng, lần này đi vội vàng, chuyện xảy ra ở Đàm Thành đều do cô xoay chuyển hết, chẳng qua cô như vậy khiến anh vui, lại càng muốn biết nhiều tin tức về cô hơn

"Có muốn nhúng tay vào không?" Lữ Phương quý dị khoi mào hỏi thăm

"Thả. Tôi cũng muốn xem cô ấy sẽ làm gì"

"Này này, cậu thật độc ác, cứ như vậy nhìn cô ta rơi vào hố lừa sao?"

"Người muốn nhảy là cô ta, tôi không ép" Bấm tắt điều thuốc trong tay, Mộ Diễm trở lại bàn làm việc, giữa hai lông mày mang theo vẻ mệt mỏi, khí thế trên người rất trầm "Gần đây Thương Lang có động tĩnh gì không? Lữ Phương theo ý của tôi khiến Chung-Hạ phá sản trước, Hạ Xương Nguyên không thể chết được, cậu quan sát cho kỹ"

Lữ Phương dừng một chút, giờ tay lên ý bảo đã hiểu, anh ta khoi mào đuôi lông mày liếc mắt nhìn Mộ Diễm, đề xuống nghĩ vấn trong lòng, có một số việc kể cả huynh đệ cũng không thể nói được

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Điện thoại (2)

Mộ thị đưa vào hoạt động bình thường sau những tin đồn thất thiệt, lần này Trịnh Nguyên Sơn tỏ ra nghiêm trọng, bởi vì có khả năng đến vụ giao dịch mà tụy cho nên bị bắt về điều tra, mà hiện tại Mộ Diễm cũng không để hấn ở trong mắt

Mọi chuyện ở Đàm Thành đã giải quyết xong nếu như không phải vì Mộ Thường Thanh khẩn cấp gọi anh trở về, anh vẫn đang còn muốn ngây ngốc ở Đàm Thành mấy ngày, dù sao Hạ Xương Nguyên bị như vậy ắt hẳn sẽ liên quan đến Thương Lang, anh cũng rất tò mò

Vốn tưởng rằng có chuyện gì gấp gáp, Mộ phu nhân thông minh sáng suốt chỉ nói qua điện thoại là đã xảy ra chuyện, để cho anh vô cùng lo lắng chạy về, thì ra là muốn cấp bách tìm người yêu cho anh hẹn hò

" Hạ Hạ "

Cuối mùa thu đêm càng thêm lạnh, Trương mụ cố ý muốn ở cùng Tạ Phương để cho Từ Ca về nhà nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay vì công việc cô thường thức đêm, cô cảm giác tinh thần mình có chút hoảng loạn

Mộ Diễm nhìn chăm chăm điện thoại di động, thu hồi ánh mắt, đi vào hội trường

Mấy ngày hôm nay cổ phiếu Chung-Hạ giảm liên tục, may mắn là nó không lớn, không ảnh hưởng nhiều đến công ty anh

Chuông điện thoại di động vang lên, Từ Ca sợ hết hồn, cô lắp bắp nhìn trên màn hình nhấp nháy một cái tên, do dự có nên nghe hay không chuông điện thoại di động đột nhiên ngừng lại, lòng cô nhẹ nhõm hơn nhưng lại dâng lên cảm giác mất mát. Điện thoại di động lại vang lên lần nữa bám riết không tha

Từ Ca vỗ vỗ ngực không chế nhịp tim của mình, hít sâu mấy lần rồi tự cười với mình. Rất tốt, nếu như anh có người đàn bà khác anh sẽ buông cô ra, đợi đến khi Tạ Phương hoàn toàn bình phục, cô sẽ tìm một cuộc sống mới

Mộ Diễm, hiện tại tôi đang chờ anh chán tôi đây

Hồi tưởng:

Tạ Phương đã lấy được 25% cổ phần của mình nhưng cô không nói cho bà biết chuyện Hạ Xương Nguyên bị tập kích, tránh gây áp lực cho bà khiến bệnh tình xấu đi

Ngón tay lướt qua màn hình, chiếc điện thoại di động màu trắng anh đưa cô chưa từng bỏ quên

Cô vô thức gọi cho Mộ Diễm, một lúc lâu nghe được tiếng nói của anh cô mới hoảng hồn

"Là ai?"

" Là tôi Từ Ca. Mộ Diễm ngày mai có hay không..." Đang nói dở một cô gái đi vào vừa đi vừa nói, thanh âm nũng nịu khiến người ta rợn tóc gáy

Cô định nói gì nhưng không nghĩ ra từ ngữ nào để nói, hai người trầm mặc hồi lâu, dường như chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhỏ của nhau. Đang định nói những gì nhưng lại nghe được thanh âm của người khác nói chuyện với anh "Mộ Diễm, anh nhanh một chút tới đây đi"

Cô cảm thấy bối rối, chỉ nhẹ nói " Mộ Diễm, chiếc vòng anh tặng tôi rất đẹp"

Buổi tối hôm nay trời rất đẹp, những vì sao nhỏ lấp lánh trên bầu trời, Từ Ca đi trên đường cái rộng rãi, cô muốn đi chậm lại vừa đi vừa cảm nhận hạnh phúc xung quanh, có thể hít khí trời trong lành như vậy cô thấy vui. Từ Ca cũng không ở trong biệt thự của Tạ Phương, cô có thói quen ở trong một căn nhà nhỏ, ở đó cô có thể trút hết nỗi buồn, cảm thấy gánh nặng trong lòng giảm bớt đi

Xúc động là ma quỷ, quả nhiên không sai

Anh ừ một tiếng, Từ Ca không nói lời nào vội vã cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Trên đường đi gặp Trình Lan

Mộ Diễm hỏi cô nhớ anh sao?

Từ Ca muốn nói cô không nhớ nhưng không cách nào cự tuyệt nhịp đập của trái tim. Chỉ có thể cười khổ, có những người đàn ông chỉ có thể thương thức từ xa chứ không thể bỏ vào sâu trong nội tâm, Mộ Diễm, anh chính là người như vậy.

Cuối mùa thu ban đêm gió rét lạnh, bóng lưng của cô cô vẹo cô đơn mà trống trải. Đã có lúc cô rất mệt mỏi muốn tìm một người đàn ông để cô mình có thể dựa vào một chút, nhưng là ở nơi nào mới có người đó đây?

=====
Ánh đèn xe bắn tới đây, Từ Ca bản năng tránh ra một chút, nâng lên cánh tay che mắt, xe gào thét vọt quá người cô, tiếng thắng xe chói tai ở phía sau vang lên, chiếc xe cách cô mười mấy thước, phịch một tiếng đụng vào hàng rào ven đường.

Cửa xe phanh một cái mở ra, một bóng người lão đảo nghiêng ngã vọt ra, lão đảo đụng vào sườn xe, Từ Ca hí mắt nhìn, bóng dáng quen thuộc khiến cô muốn đi nhưng bước chân lại dừng một chút.

Chiếc xe xa hoa từ từ mở ra, người đàn ông mặc bộ tây trang cực kì bắt mắt, thân hình cao lớn đứng bên cạnh cô gái đang nằm trên mặt đất, bộ tây trang màu đen hoà vào đêm tối, thậm chí, còn trầm hơn.

"....."

"Tại sao không trốn? Trình Lan, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, cô cho rằng cô là ai? Cánh vàng lá ngọc? Cô cho là chỉ cần leo lên giường của tôi thì muốn làm gì cũng được sao?" Lời của hắn vừa châm biếm vừa lạnh nhạt, mang theo vẻ cao cao tại thượng của một thằng đàn ông.

"Tôi biết tôi không nên tìm đến đây, nhưng đối với anh..... tôi kém cỏi đến như vậy sao?"

Từ Ca ghé mắt nhìn một màn này, cô dường như không có phản ứng gì, ban đêm gió lạnh tâm lại càng lạnh hơn khiến con người ta phải khiếp sợ, Từ Ca xoay người muốn đi, cô cũng không muốn để ý tới mấy việc vớ vẩn

Hắn ta vui mừng đứng ở nơi đó, toàn thân lộ ra khí thế cuồng vọng bừa bãi, Từ Ca không thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng giờ phút này hắn nhàn nhả nhìn cô gái nằm chặt vật trên mặt đất tạo nên một ánh mắt cực kỳ dứt khoát

"Từ, Từ Ca?" Trình Lan nháy mắt hất cánh tay của người đàn ông ra chạy về phía trước. Từ Ca quay đầu lại, thân thể nhu nhược run lên.

Cô quay đầu nhìn chằm chằm cô gái kia, cô ta một thân chặt vật, trên người áo quần đều bị xé rách, cổ có những vết bầm cùng vết hoa in đậm trên da thịt

Đang lúc tầm mắt của người đàn ông nhìn về phía cô, Từ Ca ổn định tâm tình chống lại tầm mắt của người đàn ông kia, cho dù cách một khoảng cũng gọi là xa, cô cũng có thể nhận ra được ánh mắt băng lãnh và độc ác của hắn

"Trình Lan?" Phảng phất xác nhận Từ Ca gọi tên mình, Trình Lan nắm thật chặt cánh tay Từ Ca, hơi thở có chút dồn dập mang theo đau đớn, "Từ Ca, đỡ tôi một cái, tôi đứng không được."

Khóe mắt hung hăng co quắp, Từ Ca cơ hồ có thể đoán được đã phát sinh chuyện gì, cô muốn đi tới, cước bộ lại nặng nề không đứng lên nổi.

Trình Lan, làm sao lại chộc phải người như vậy?

Tròng mắt nhẹ nhàng chớp chớp lại không kết luận được điều gì

Từ Ca đặt tay ở hông Trình Lan, tròng mắt hung hăng tròn to, Trình Lan hai chân ở trong đêm tối run lẩy bẩy, nắm chặt cái váy bị rách, đôi chân thon thả có dính một vài tia máu

Lòng cô cảm thấy chua xót, tràn ra khắp thân thể, ánh mắt Từ Ca ướt át, cho dù biết Trình Lan không thấy được, cô vẫn khẽ gật đầu một cái, lu loát cời áo khoác trên người xuống bọc lấy thân thể của Trình Lan, đón một chiếc taxi, ngồi vào.

Đầu Trình Lan tựa vào bả vai Từ Ca, trong giọng nói cơ hồ có tiếng khóc, "Từ Ca, đừng xem, tôi đau quá."

Dáng vẻ của Trình Lan lúc đó khiến cô rất lo lắng, nhưng cô ta không chịu đi bệnh viện, Từ Ca không thể làm gì khác hơn là chọn nhà nghỉ để đi vào, Từ Ca mở nước nóng trong bồn tắm để Trình Lan rửa sạch thân thể

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, mơ hồ còn nghe được tiếng khóc, Từ Ca đứng ở cạnh cửa lắng nghe động tĩnh bên trong, sắc mặt của cô lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ có sự lo lắng, khi nghe được tiếng nước thông thả chảy, Từ Ca mới từ từ đứng lên ngồi ở trên giường.

Cửa mở ra, Trình Lan trùm khăn tắm đi ra, cô ta cúi thấp đầu ngồi trên giường. Từ Ca đưa cho cô ta một cốc nước ấm, cô ta nhận lấy uống một hớp, hồi lâu, không nhìn được không khí trầm mặc, Trình Lan ngẩng đầu lên "Cô không hỏi tôi sao?"

Từ Ca kéo kéo khóe miệng, "Tôi hỏi cô, cô sẽ nói sao?"

Nhớ tới lúc mới lên đại học, mỗi ngày vào buổi tối gọi Trình Lan xuống ăn cơm, cô ta nói giảm cân, nhưng khi vô tình quay ngược trở lại, thì thấy cô ta đang ngồi trong góc ăn bánh bao. Trình Lan thấy cô tiến vào lúng túng luống cuống tay chân.

Một khác kia, Từ Ca muốn cùng Trình Lan trở thành bằng hữu, bởi vì trải qua hoàn cảnh nghèo khó con người càng có chấp, hơn sống tình cảm hơn, cũng có một vài người không thể hiểu được thứ tình cảm đích thực đó

Cho nên, Trình Lan là bằng hữu tốt nhất của cô. Cô ta tiếp xúc với cô có lẽ vì mục đích cá nhân nhưng cũng bởi vì cô quá tin tưởng người khác nên họ mới có thể đến gần cô như vậy và cũng bởi vì cô quá tin tưởng vào hai chữ "Bằng hữu" mới có kết cục ngày hôm nay

"Là, tôi cái gì cũng không có, chỉ là một tiện nữ bán thân, vậy thì thế nào? Tôi làm phiền cô?" Trình Lan từ dưới đất đứng lên, ánh mắt cô ta mang theo hận ý mãnh liệt, cơ hồ muốn đốt cháy những người đàn ông đã chạm vào cô ta

Chẳng qua là, mọi sự tình khiết trước kia đã không trở về nữa, ánh mắt ảm đạm, nghĩ đến người đàn ông kia, Trình Lan cảm giác hô hấp của mình đều bị cướp đi, ngay cả nhớ tới hân ta, toàn thân cũng đau đớn khó nhin.

"Nghỉ ngơi đi, tôi cũng mệt mỏi rồi."

Nằm một lúc, Từ Ca đã ngủ, mấy ngày nay cô quá mệt mỏi, mệt đến ngay cả mở mắt cũng cảm thấy phí sức, mơ mơ màng màng đang lúc cô nghe được giọng nói của Trình Lan, "Từ Ca, cô oán trách tôi sao? Cô khẳng định oán trách tôi, nhưng là, khi đó, khi đó tôi thật không có biện pháp."

Từ Ca vén mí mắt, lật người lần nữa ngủ thật say, khóe miệng của cô treo một nụ cười không để ai thấy được. Trình Lan nhìn cô một chút, nhợt nhạt dưới ánh đèn, hai người dường như đang trở lại khoảng khắc trước kia khi ở ký túc xá.

Thanh âm nghẹn ngào vang lên, quay đầu nhìn về phía cô gái nằm trên giường, khóe mắt Trình Lan lộ ra một nụ cười khổ, "Ghét, cái người này."

Không nói thêm gì nữa, Trình Lan nằm ở trên giường nhìn trần nhà, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn không có, cũng chẳng biết tại sao, trong lòng bởi vì cô gái kia mà ảm áp

Tầng cao nhất, người đàn ông neho mắt lại, chuông cửa bấm riet không thôi, trên trán Mộ Diển đang nổi gân xanh, rạng sáng một chút, anh đứng ở trước cửa gác xếp hóng mát, nói ra, nhất định sẽ bị Lữ Phương cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tâm mắt không chế (một)

"Nụ hôn vốn có độc, không sợ đừng sĩ sớm bị chế phục, vô năng lực cảm độc, co quắp ở trong mộng, người nào rồi sẽ quan tâm tôi ốm đau."

Chiếc điện thoại di động màu trắng ở đầu giường vang lên, chuông điện thoại hấp dẫn sự chú ý của Trình Lan , cô ta kinh ngạc nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại di động, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Từ Ca đang ngủ, điện thoại di động để chuông cũng không lớn, cô quay lưng tiếp tục ngủ, mơ hồ còn có cảm giác không vui do bị quấy rầy.

Trình Lan nhìn hai chữ Mộ Diển nhấp nháy trên màn hình cảm giác bất an vội vàng bấm nút tắt

Từ Ca dần dần tỉnh, vén mí mắt lên nhìn thì hết hoảng, Trình Lan đang cầm điện thoại di động của cô.

Trình Lan không có nói gì, không biết Từ Ca định nói cái gì, nhưng lại cảm nhận được trong lòng cô ấy khổ sở.

"Trình Lan, cô biết tôi rồi đấy, thế giới của tôi không tha cho bất kỳ điểm nhớ nào, cho nên Chung Nham rời tôi đi, giữa bọn tôi liền có giới hạn. Giống như tôi với cô vậy, mặc dù hiện tại tôi có thể bình thường trao đổi với cô thì tình cảm cũng không được như trước. Nhưng là, Trình Lan."

Cái nhạc chuông này, bộc lộ cảm xúc một cách mờ mịt, khiến tâm của Trình Lan cũng run rẩy theo. Từ Ca không phải là người có thể dễ dàng tiếp nhận người khác, cũng không dễ dàng tin nhiệm một ai, một khi đã tin nhiệm thì sẽ giao phó hết tâm tư tình cảm cho người đó, cho nên sẽ không cho phép tâm tình của mình dính điểm nhớ.

"Mới vừa rồi, có người gọi điện thoại cho cô, tôi không cẩn thận cúp máy." Trình Lan giải thích, cô không biết Từ Ca cùng Mộ Diển có quan hệ gì, nhưng cũng nên báo cho cô một tiếng

Từ Ca cầm lấy điện thoại do Trình Lan đưa tới, rũ xuống mắt ồ một tiếng, mặc dù không biết Mộ Diển gọi điện thoại tới có chuyện gì, nhưng là giờ phút này cô không có bất kỳ cảm giác nào. Nhớ tới buổi tối gọi điện cho anh nghe được giọng của một người con gái, Từ Ca trong lòng không khỏi phiền não.

"Trình Lan, cô yêu người đàn ông kia sao?" Nếu không cũng sẽ không để anh ta chà đạp thân thể.

Khóe miệng Trình Lan kéo dài không tính là đang cười, "Từ Ca, con người ắt sẽ phải thay đổi, tôi có từng cầu xin anh ta trả giá cao, không có gì có yêu hay không?."

Sở Luật, anh căn bản không hiểu yêu là gì. Mà, Trình Lan, cái cô cần là tiền.

Trình Lan dựa đầu thành giường, hai tay khoanh trước ngực, thân thể chỉ cần hoạt động nhẹ cũng cảm thấy đau, phía dưới bị tê liệt, cảm giác đau đớn in vào trái tim, người đàn ông hung ác tàn bạo, chỉ cần nhớ tới một phần là cảm giác bị tê liệt một phần, tiến vào một cách mạnh mẽ như vậy chiếm giữ thân

thể cùng trải tim cô, khiến Trình Lan ngay cả đũng khí cụ tuyệt cũng không có.

Nước mắt chảy ra thấm ướt cánh tay, lại không thể hiện ra tâm tình của mình, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Từ Ca cố gắng để cho mình hô hấp thuận lợi, cô không muốn để cho người khác dòm ngó đến nội tâm của mình.

+++++

"Trương mục, người đừng vội, từ từ nói, chuyện gì xảy ra?"

Trình Lan ngồi ở một bên thấy Từ Ca cảm điện thoại di động ngẩn người, không nhìn được lên tiếng quấy rầy, "Không trở về sao?"

"Từ Ca, tỉnh tỉnh."

"Tiểu. Tiểu thư, phu nhân hiện tại, không tốt cho lắm." Trương mục lời nói lấp bắp, Từ Ca hốt hoảng cảm điện thoại di động luống cuống tay chân đi mặc quần áo.

"Thế nào, Từ Ca, đừng hoảng hốt."

"Tóm lại, cô, cô nhanh tới đây." Trong thanh âm đã có chút kinh hoảng, không kịp nói những thứ khác Từ Ca mặc quần áo liền đi ra ngoài, Trình Lan ôm lấy cánh tay Từ Ca, ổn định thân thể như muốn ngã nhào của Từ Ca.

Lầu dưới, một chiếc Audi R8 phách lối dừng ở khu dân cư cũ rách, người đàn ông nắm điện thoại di động sắc mặt âm trầm, khóe miệng cười kéo dài.

Hạ Hạ, cô lại dám trắng trợn không nghe điện thoại của tôi, thật cho là tôi không tìm được cô sao?

Từ Ca cùng Trình Lan vội vã chạy tới bệnh viện, liền thấy người đàn ông phách lối đứng ở hành lang bệnh viện, anh đứng bên cạnh cửa sổ, gió thổi vào bộ tây trang màu đen, gió lạnh, khí thể trên người anh lại càng lạnh hơn

Nghe được tiếng bước chân, anh xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị, "Hạ Hạ."

Một khắc kia, Từ Ca cảm thấy người đàn ông trước mặt mang theo bóng tối bao trùm, tại sao anh lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tâm mất không chế (2)

"Khốn kiếp."

Từ Ca đạp giày cao gót bước nhanh, tiến về phía trước, một tay giữ trước mặt người đàn ông kia. Không để cô như ý, người đàn ông dễ dàng bắt được tay cô, chỉ xoay tròn một cái cả người cô nằm trong ngực anh, lệ trong mắt đã được cô kìm chế, dọc đường đi trong lòng cô run run sợ hãi vào giờ khắc này đều nổ tung

"Tại sao anh có thể làm như vậy? Tại sao anh có thể." Tại sao có thể lấy bệnh tình của mẹ ra hù cô.

Nhấn nhịn không được, lệ trong mắt đã rớt xuống, Từ Ca giờ hai chân đạp anh một cái, sự ủy khuất trong lòng cùng sự sợ hãi lập tức bộc phát ra ngoài, khiến cô muốn phát tiết lên người khác, động tác của cô khiến chân mày Mộ Diễm nhíu chặt, anh ôm lấy cô đặt cô lên bả vai, bàn tay giữ đôi chân đang đạp loạn của cô, động tác này khiến Từ Ca cả kinh, đầu hơi rũ xuống, cô cảm thấy cả đầu đang treo lơ lửng, trong lòng dâng lên cảm giác khản trương.

"Anh. Để tôi xuống." Từ Ca giằng giằng muốn thoát khỏi bàn tay anh, nhưng tư thế như vậy khiến cô suy sụp hoàn toàn, sắc mặt đỏ bừng không biết là vì động tác của anh hay vì cảm giác của bản thân, trực giác nổi lên một trận khó chịu.

Người đàn ông nặng nề vỗ vào hông của cô, thấp giọng lộ ra vẻ uy hiếp, "Nếu không nghe lời tôi sẽ đem cô ném ra ngoài."

"Trình Lan." Từ Ca thất thanh thét chói tai.

"Đến, đến." Cô hốt hoảng phải dùng loại ngôn ngữ này để ám chỉ

"Người nào đưa cho cô lá gan, lại dám không nhận điện thoại của tôi." Âm thanh của Mộ Diễm rất lạnh, mang theo cảm giác bị chọc giận, không vui. Rạng sang, hành lang bệnh viện rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng nói của người nhà bệnh nhân. Tiếng nói của anh vang vọng, gõ vào lỗ tai của Từ Ca

"Mộ Diễm, anh khốn kiếp, để tôi xuống, tôi chỉ ngủ quên mà thôi." Từ Ca gấp gáp giải thích, tư thế này khiến cô cực kỳ khó chịu.

Mộ Diễm liêu mạng ôm cô hướng ra bên ngoài, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua người đàn ông nào như vậy, Trình Lan bước lên trước muốn ngăn cản động tác của Mộ Diễm, ai ngờ tay vừa mới giờ lên liền bị anh bắt lại, hất tay ra, bỏ lại cô ta ở phía sau.

Mộ Diễm đặt chân bước, tay đè xuống một cái, cánh tay bên trái của anh ghim chặt ở vòng eo mảnh khảnh của Từ Ca, giam cô ở trong ngực của mình, con ngươi sâu lạnh đặt ở trên người Trình Lan quay một vòng, môi mỏng nhẹ nhàng khắc ra từng chữ độc ác, "Trình Lan? Cô có làm cho Sở Luật vui mừng không? Tôi cho là thủ đoạn như vậy cô thấy cũng nhiều rồi chứ."

Động tác của anh mập mờ, Từ Ca quay đầu đi hừ nhẹ, "A, người khác còn xấu xa kém anh rất nhiều, Mộ Diễm, anh là người như vậy sao?"

Mộ Diễm không để ý, phân phó tài xế trở về biệt thự. Thân hình cao lớn của anh vừa bước vào khiến cả hàng ghế phía sau đột nhiên chật chội, Từ Ca cố ý né sang một bên, kéo ra khoảng cách an toàn

Cả người bị anh đẩy mạnh ngã về phía sau, Từ Ca đau nhủu mày, Mộ Diễm nghiêng người, nửa người ngồi ở buồng xe, nửa người bao trùm lấy cô, trên cánh tay cô lộ ra vết bầm, Ánh mắt Mộ Diễm rất lạnh, anh nhẹ nhàng đi chuyển đầu lưỡi lên vết thương, "Thuộc họ nhà mèo sao? Móng vuốt đủ lợi hại!"

"Hạ Hạ." Thanh âm của anh trầm thấp, khóe mắt mang theo một nụ cười, có khả năng đầu độc lòng người, Từ Ca lại bị anh gọi một tiếng Hạ Hạ, ánh mắt mờ mờ không chế đến nỗi rơi lệ.

Không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy mình đặc biệt mềm yếu.

Từ Ca ngược mắt nhìn, chỉ thấy Mộ Diễm nhắm mắt nghỉ ngơi, lông mày hơi nhíu lại, có vẻ đang mệt mỏi. Trong lòng Từ Ca có cảm giác mềm mại, cô nhẹ nhàng động thân, cũng không gây gượng nữa.

Xe dừng ở trong biệt thự, Từ Ca đuổi tài xế đi xuống, cô không gọi Mộ Diễm dậy, cô cũng biết chẳng qua Mộ Diễm chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần, nói tóm lại, cô cũng không muốn quấy nhiễu anh.

Anh nhắm mắt lại đáng vẻ ít đi một phần sắc bén, nhiều thêm một tia dịu dàng. Từ Ca theo dõi anh một lát, đàn ông, cần gì phải đẹp trai như vậy? Khó trách bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ vây quanh

Nghĩ đến tối hôm qua, trong điện thoại có giọng phụ nữ, cảm giác Từ Ca lo sợ không yên bị kéo trở về. Cô kinh ngạc nhìn gò má của Mộ Diễm, trong lòng có một loại cảm giác mang tên mất mát đang từ từ lan tràn trong lòng

Không gian cực kỳ yên tĩnh, Từ Ca nhìn dáng vẻ tuấn lãng của anh, trong lòng chứa đầy cảm xúc, người đàn ông như vậy, đến tốt cùng thì dạng phụ nữ nào mới hợp với anh đây?

Chẳng qua là, vô luận là người phụ nữ như thế nào, cũng không phải là cô.

Con ngươi đen như mực mở ra, Từ Ca sợ đến nỗi tâm chấn động mạnh một cái, trong đôi mắt mềm mại chứa đựng nhiều tình cảm không kịp thu hồi nhìn thẳng vào mắt anh, Từ Ca hốt hoảng vội vã thu hồi tầm mắt, luống cuống tay chân định đẩy cửa xe đi ra ngoài, lại bị Mộ Diễm kéo lại.

Hơi thở của đàn ông áp gần, hơi thở ấm áp phả vào gò má cô, Từ Ca lặng nhìn khuôn mặt của Mộ Diễm đang phóng đại trước mắt mình, cô ngừng thở, nhịp tim kịch liệt muốn nổ tung, nhưng là, cô không muốn né ra.

Cái cảm giác ham muốn đó khiến thân thể Từ Ca khẽ run lên, trong lòng mang theo chút sợ hãi không khống chế nổi, cô càng né ánh mắt của anh càng nóng bỏng, lại phát hiện thân thể mình như bị tiêm thuốc, mềm nhũn một dạng.

"Đáng chết, tiểu yêu tinh." Thanh âm của Mộ Diễm lộ ra vẻ không bình thường, trong con ngươi hắc ám dấy lên một ngọn lửa, bàn tay không khách khí chế trụ sau gáy Từ Ca, "Hạ Hạ, đốt lửa thì phải phụ trách tắt lửa."

Dục vọng của anh tới vừa vội vừa nhanh, cuồng mãnh khiến cho người ta sợ, Từ Ca định mở cửa xe chạy ra ngoài, ai ngờ Mộ Diễm nhanh tay kéo cô quay ngược trở lại, "Mộ Diễm. Anh."

Chuồn chuồn lướt nước, nụ hôn cực kì nhẹ nhàng, nụ hôn của anh mang theo khát vọng nguyên thủy trực tiếp lướt qua môi cô, Từ Ca không tự chủ khẽ liếm môi dưới, nhưng trong nháy mắt dục vọng đã sớm bùng tình mê mông.

"Úm."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Kích tình trong mộng (1)

"Úm."

Nụ hôn cuồng nhiệt mà bá đạo đè lên đôi môi mềm mại của cô, đem hết tất cả sự hốt hoảng cùng luồng cuồng của cô hút vào trong, cô tránh không thể tránh chỉ có thể chịu đựng. Nụ hôn của anh trước sau như một, đều mang theo sự bá đạo, hôn đến khi cô không thở nổi.

Hai tay dán thật chặt trên lồng ngực của anh, chiếc lưỡi của anh đang linh động đùa nghịch môi của cô, không ngừng quyến rũ cô, bá đạo muốn cô đón nhận anh, phối hợp cùng anh.

Mộ Diễn chỉ cảm thấy thân thể mình căng thẳng, Hạ Hạ, người khiến anh không nhận được muốn cất giấu, ích kỷ chỉ muốn chiếm đoạt cho riêng mình, loại ham muốn này khiến anh cũng phải kinh ngạc

Ngón tay khẽ vuốt đôi môi sưng đỏ của cô, giọng nói của Mộ Diễn vốn rất trầm bây giờ lại càng trầm hơn, mê ly đầu độc lòng người, "Hạ Hạ, tôi đã lâu không muốn em rồi."

Không muốn cái gì?

Mộ Diễn cười khế, anh cười lên thật đẹp, khoe mắt đang cười bỗng nhạt đi, anh nghiêm túc và lạnh lùng, khiến cả người anh vừa ôn hoà vừa mỉa mai, nhất thời Từ Ca thấy sững sờ. Ngón tay của anh dọc theo môi của cô, xẹt qua cằm cô, xẹt qua cổ cô, cuối cùng dừng ở trước ngực. Từ Ca bình tĩnh, trên mặt đỏ bừng, nhịp tim càng ngày nhảy càng nhanh, hết lần này tới lần khác ngón tay của anh không nặng không nhẹ đặt tại bộ ngực mềm mại của cô, khiến cô khẩn trương cực độ và cực độ. Mong đợi. . . .

Ánh mắt Mộ Diễn nhìn chằm chằm cô, giống g như tất cả suy nghĩ của cô đều bại lộ trước mắt anh, Từ Ca thất bại che kín ánh mắt, giọng nói đã dính vào chút nghẹn ngào, "Mộ Diễn. Tôi không muốn."

"Không muốn cái gì?" Anh hỏi, ngón tay lại không chịu dừng lại, một cái nút áo bị cởi ra, chiếc áo màu đen phủ lên da thịt của cô, thân thể trắng nõn xinh bày ra trước mắt anh, từ từ nở rộ, mang theo một chút khẩn trương.

"Luuuuuu."

"Tôi cho là, Hạ Hạ thích tôi đối xử như vậy." Ngón tay trượt vào bên trong, di động trên da thịt nhạy cảm của cô, từng điểm từng điểm quyến rũ tâm tình của cô

Bàn tay rộng lớn dao động trên đường cong của cô, Từ Ca chỉ cảm thấy thân thể mình đều tê dại, cả người nóng rực bị lửa đốt cháy, kích thích triền miên thiêu cháy lý trí

Không gian chỉ còn tiếng thở dốc, anh cúi người nhìn cô gãi phía dưới, trên gương mặt nhuộm một chút đỏ, đôi mắt đã có một tầng sương mù, đôi môi mềm mại hơi sưng lên, trên người của cô tản ra khí thái êm dịu.

Tay dán lên lồng ngực bên trái của anh. Ở nơi đó, nhịp đập trầm ổn khiến trong lòng Từ Ca dâng lên cảm giác khó chịu. Tâm của Mộ Diễn sẽ không vì cô mà nhảy lên, cô đối với anh không có tầm ảnh hưởng, ngay cả một giọt nước tạo nên sự rung động cũng không đủ.

Tay, ngăn chặn bàn tay của anh, trong tròng mắt của Từ Ca đã nhuộm lệ, "Mộ Diễn, anh yêu tôi sao?"

Đáy mắt có lệ xông lên, Từ Ca cảm thấy tâm tình của mình hồng hồng

Từ Ca cắn môi dưới, cô nghiêng đầu không nhìn vào ánh mắt của Mộ Diễn, cô không muốn anh đụng cô như vậy. Tại sao một người đàn ông đối với người phụ nữ không có cảm giác vẫn có thể cùng nhau triền miên không dứt?

Cho nên, tôi không muốn anh đụng vào tôi, cái loại cảm giác trượt chân ngã xuống đó khiến tôi không cách nào chịu đựng được.

Thân thể anh cứng đờ, trong nháy mắt con người tràn đầy băng, Từ Ca chiếm giữ hoảng sợ, dọn dẹp tâm tình bị thương của mình, cô khẽ cắn môi trong lòng âm thầm đề phòng, Hạ Từ Ca sẽ không bị ánh mắt rét lạnh ấy làm hại, chẳng qua chỉ đau một cái mà thôi.

Tròng mắt rũ xuống, khoe miệng bứt lên sự vui vẻ cùng khổ sở đến ngay cả mình cũng không hiểu nổi, "Tôi biết, nơi này không thuộc về tôi. Cho nên, Mộ Diễn, chúng ta không tiếp tục nữa có được không?"

Không tiếp tục dính liú nữa cũng sẽ không tiếp tục hăm sâu thêm nữa.

Mộ Diễn, tôi không muốn đắm chìm trong vòng xoáy này nữa, ánh hào quang chớp nhoáng này muốn đem con người ta hủy diệt. Mộ Diễn, anh có biết, thân thể của một người phụ nữ dành tặng cho một người đàn ông giống như mang theo một tâm nguyện, một khát khao không? Khát khao được ôm ấp được che chở hàng ngày cùng cảm giác được sống và được yêu. Người phụ nữ đó, chỉ mong ước thể thôi

"Cảm miệng! Cô có tư cách gì muốn tôi buông tay? Khuya khoắt tôi chạy đến nơi này để nghe cô nói những câu này sao?"

Từ Ca không lên tiếng, cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Mộ Diễn sau đó cúi đầu xuống, có lẽ là tự mình đa tình, Từ Ca chỉ cảm thấy nỗi khổ trong lòng có đọng lại một chút, lặng lẽ nở một nụ cười trên khóe mắt.

"Đừng để cho tôi nghe được những lời này một lần nữa, Hạ Hạ, thả hay không thả, do tôi quyết định." Cổ tay bị nắm lấy, lực đạo như muốn bóp nát xương của cô, khoe mắt vì đau đớn mà rơi lệ, Từ Ca cắn răng nhìn về phía Mộ Diễn, sắc mặt của anh xanh mét, trên người rét lạnh đem người khác

đóng băng lại một chỗ, "Hạ Hạ, chớ vọng tưởng đến người đàn ông khác"

Mộ Diên đứng dậy mở cửa xe đi ra ngoài, một tầng khí lạnh rưới vào, theo bản năng Từ Ca rung mình một cái, cô vội vã kéo quần áo bọc lại thân thể của mình.

Đứng ở một bên sườn xe, Mộ Diên hít sâu một cái quay đầu nhìn, chỉ thấy Từ Ca ngồi ngẩn người ở trong xe, tóc dài chiều nghiêng xuống che đi khuôn mặt của cô, Mộ Diên không nhìn ra hiện tại cô đang mang vẻ mặt gì, không nhìn được rõ ràng, "Còn không xuống."

Cô cho là cửa xe mở ra, người đàn ông sẽ biến mất khiến, Từ Ca cảm thấy buồn cười, anh lại kéo cô đi xuống, trực tiếp lôi vào phòng khách

"Mộ Diên, anh buông tay, tự tôi đi được."

Một tay Từ Ca lôi kéo cái váy, một tay bị anh dắt lái đi theo, chạy về phía trước, cô chỉ cảm thấy tay chân của mình không đủ dùng, tức giận muốn rút tay về lại bị bóp chặt hơn, chỉ có thể mặc cho anh dắt đi.

Mộ Diên trầm mặt kéo cô vào phòng ngủ, đem cô ném lên trên giường sau đó lưu loát phân phó, "Ngủ."

Từ Ca bị anh ném xuống giường đầu óc choáng váng, đang lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Mộ Diên đã cởi bỏ áo khoác ngoài, lộ ra thân thể to lớn, "Không ngủ được thì chúng ta liền vận động"

Mộ Diên một câu cũng không nói khiến Từ Ca hốt hoảng chui vào chăn trong, Mộ Diên nhìn cô động tác của cô khoe miệng hơi cười, anh nằm xuống thuận tiện đem cô ôm vào trong ngực, cô đỏ mặt đưa lưng về phía Mộ Diên, thế nào cũng không chịu quay đầu lại.

Da thịt tiếp xúc thân mật khiến Từ Ca cảm thấy không quen, cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nhưng trong lòng khẩn trương muốn chết, hết lần này tới lần khác người đàn ông phía sau không thuận theo, cũng không chịu buông thả quần lấy thân thể của cô, cô không dám giãy giụa quá đáng sợ đánh thức thú tính đang ẩn nấp sâu bên trong con người anh.

Từ Ca chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt xông lên đầu, cô chỉ cảm thấy, chỉ cảm thấy người đàn ông này bề ngoài nghiêm chỉnh, sao lại thích vụng trộm như vậy.

Hô hấp vững vàng của người đàn ông phía sau khiến Từ Ca không giữ được thăng bằng, tại sao anh không cảm thấy lo lắng liền ngủ thiếp đi như vậy?

Từ Ca cảm thấy một mồi, giằng co một lúc sau đó ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối, con người đột nhiên mở ra, anh nhìn chăm chăm trong cô gái trong ngực, hô hấp, đột nhiên dồn dập!

Đáng chết! Giả bộ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Trong mộng kích tình (hai)

Ngay cả tắm nước lạnh ba lần, nhưng khi Mộ Diên nhìn thấy cô ngủ ngọt ngào lại càng phiền não hơn. Từ khi nào, anh lại vì một cô gái mà khổ sở đến như vậy? Ngón tay nhẹ tiếp xúc trên khuôn mặt nhẵn nhụi của cô, mang theo một tia quyến luyến không dễ phát giác.

Tròng mắt của Mộ Diên sâu hơn, tâm tình giằng co ở chung một chỗ, cô gái ở trước mắt này, không thể nghi ngờ, giá trị lợi dụng của cô đối với anh đã hết, nhưng anh không nghĩ tới chuyện buông tay.

Là tham luyến thân thể cùng dung mạo của cô? Nhưng bên cạnh anh đâu thiếu gái đẹp, phụ nữ yêu kiều anh thấy cũng nhiều, nhưng không có ai khiến anh vì một cú điện thoại chạy từ Nam Bình tới đây.

Như vậy, loại cảm giác ham muốn này đến tột cùng có thể kéo dài bao lâu? Ngay cả chính anh cũng cảm thấy tò mò, ngón tay lướt qua mặt của cô, Mộ Diên nhẹ giọng nói, "Hạ Hạ, buông cô ra dễ như trở bàn tay, chẳng qua, cô còn muốn rời xa tôi sao?"

Hơn nữa, vì anh thông cảm cho tâm tình của cô nên để mình đau khổ chịu đựng, nói ra ai tin? Mộ Diên nhẹ đỡ cái trán, thân thể mềm mại của cô nằm bên cạnh anh, nếu như anh đã muốn không ai ngăn cản được anh.

Nhưng đáng chết, nước mắt của cô có thể khiến anh cảm thấy tội lỗi.

Phù hợp như thế, khiến con người ta nhìn không được phải than thở.

Đúng, anh đã từng cảm sủng chĩa vào đầu người khác nhưng cũng không thấy có lỗi. Phiên não trong nháy mắt xông lên đầu, hai tay Mộ Diên vô vô tóc,

thân thể to lớn thất bại dựa vào đầu giường, anh nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra mong đợi trời sáng.

Mộ Diên bấm tắt tàn thuốc trong tay, đẩy mắt sâu thẳm, bàn tay vuốt ve khuôn mặt cô, "Hạ Hạ."

Mộ Diên nhìn chăm chăm Từ Ca hồi lâu, rồi sau đó anh lật người nằm trên giường, không thể phủ nhận anh tham luyến thân thể của cô, thậm chí tham luyến vẻ mặt có nhiều thay đổi của cô, nhưng Mộ Diên biết, với cô, trong lòng của anh quả thật không có cảm giác yêu thích.

Trong giấc mộng Từ Ca nhẹ nhàng lật người, chiếc chăn đắp trên người bởi vì sự di chuyển của cô mà rơi xuống, cô nghiêng người tiến vào giấc mộng đẹp, khoe môi nhếch lên một nụ cười vui vẻ, thu hồi gai góc trên người đối lại là sự thanh tĩnh, giờ phút này cô mềm mại khiến người khác chỉ muốn nắm cô trong lòng bàn tay.

Cô lâu bầu, giống như khi ở trong mộng, cô đang trở về năm tháng trước kia, cô có thể tận tình ngủ nướng mà không để ý đến ai.

Chiếc chăn màu đậm kéo xuống đem thân thể của cô phơi bày trong không khí, đầu vai hơi co rúm lại, người nghiêng về một bên, mang theo sự hấp dẫn đánh thẳng vào mắt anh.

Trong không khí lạnh lạnh theo bản năng cô đi tìm nguồn nhiệt, thân thể mềm mại dính sát vào người anh, hai tay ôm lấy hông của anh, để bản thân tìm được tư thế thoải mái nhất rồi cứ thế, tiếp tục ngủ say.

"Hạ Hạ, mở mắt." Anh dụ dụ dỗ cô tỉnh lại, cũng không muốn lợi dụng lúc cô ngủ cưỡng ép cô, anh muốn cô tự nguyện nằm dưới thân thể mình, mí mắt của Từ Ca giật giật, cô mở nửa mắt nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt nổi đây là mộng hay là thực.

Anh nhẹ nhàng gọi, cô không chút lưu tình cứ thế ngủ, chẳng qua cô chỉ cau mày xem anh như con muỗi quấy rầy mình, mặc kệ nó đi, tiếp tục ngủ, thân thể mềm mại của cô dính sát vào người anh, Mộ Diên chỉ cảm thấy toàn thể bảo đều bị đánh thức, cả người mang theo một cảm giác mãnh liệt, kiềm chế không nổi.

"Hạ Hạ, nếu tôi không ăn em, thì tôi không phải đàn ông." Anh thấp giọng nói, hơi thở nóng rực phả vào tai cô khiến cô cảm thấy nhột nhột, khoe miệng Từ Ca tràn ra nụ cười, "Ghét, đừng làm rộn, Trình Lan, hôm nay không phải học."

Thanh âm trầm thấp như ma đang lưu động, trong giọng nói của anh mang theo sự tự tin. Nhẹ nhàng lật người, ánh mắt Từ Ca hơi động, thần giác kéo xuống, có cái gì đó đang chiếm giữ trong lòng.

Mộ Diên lật người đem cô đè ở phía dưới, trong thân thể một ngọn lửa nóng muốn ép anh phát điên rồi, mắt của anh chìm sâu như mực, nghe cô tức giận lâu bầu lại cảm thấy hình như cô ấy đang quyến rũ mình, trong lồng ngực tràn ra cảm giác vui vẻ bao phủ cả hai người.

Từng nụ hôn rơi trên cổ cô, nụ hôn mang theo nhiệt điểm lên từng chỗ, Mộ Diên không vội muốn cô, anh muốn khơi mào sự hăng hái của cô, anh muốn xem dáng vẻ mê loạn cùng tiếng thét chói tai của cô khi ở dưới thân thể mình, anh muốn nhìn cô mất khống chế cầu xin tha thứ.

Trong mộng Từ Ca cảm thấy thật nóng, thân thể đốt nóng khó chịu, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, trong miệng không tự chủ tràn ra nhiều tiếng ngậm nga, giống như tổ cáo trời hôm nay thật nóng.

"Ừ. Nóng quá."

"Nơi nào cảm thấy nóng? Nơi này sao?" Ngón tay lướt qua thân thể mềm mại của cô, cho đến khi bàn tay chạm đến bụng dưới của cô, anh ác ý dừng lại khuấy động tại đó.

"A. Ừm. . ." Thân thể bị dị vật xâm nhập, hai chân của cô chột khép lại, sự co rút của cô khiến Mộ Diên mất khống chế, mồ hôi trên trán bị buộc tràn ra. Ngắm nhìn cái bụng của cô, anh chột rút ngón tay, thân thể của cô lại cảm thấy khó chịu leo lên áp sát người anh.

Động tác của anh cuồng dã mà dịu dàng, khiến cô từ từ bị lạc, không biết là ép buộc hay là chủ động, cô chỉ cảm thấy thân thể mình nóng dường như muốn nổ tung ra, chỉ có thể leo lên người anh mới cảm thấy mình được giải thoát.

Ngón tay sớm đã ướt át, anh men theo thân thể của cô từ từ đẩy vào, môi lại in trên cổ cô, khiến cô thở dốc, thân thể căng thẳng cực độ.

Thân thể bề tan tành. Tiếng rên từ cổ họng tràn ra, Từ Ca không dám tin đây là mình. Thanh âm vừa rồi là của cô sao? Trên mặt đỏ ửng lên, cô thẹn thùng cảm môi không cho thanh âm mắc cỡ như vậy tràn ra lần nữa.

Ngôn ngữ kích động, Từ Ca chỉ có thể để cho mình leo lên người anh, gò má dính chút đỏ, mở miệng vội vàng hấp thu không khí.

"Mộ Diên?" Cô nâng tay lên đụng vào gương mặt anh, phảng phất xác nhận đó là anh, "A."

"Không phải là, không phải là." Cô lắc mông, thân thể lại di động, ngón tay của anh đang tiến gần khu vườn bí mật của cô. Động tác xinh đẹp như vậy khiến cổ họng của Mộ Diên co rút nhanh, anh thở hỗn hển ổn định mình, trong đôi mắt đã đốt lửa, khẽ nguyên rủa một câu, "Đáng chết, Hạ Hạ, tôi yêu chết đáng về của em lúc này."

"Ừm." Từ Ca cắn môi ức chế cảm giác bị anh động tình, thân thể cô cứng ngắc, "Mộ Diên, anh."

Ngay sau khi cô hô tên của anh thì một vật cứng lấp đầy thân thể cô, bị lấp đầy khiến Từ Ca thất thanh thét chói tai, lồng ngực phập phồng kịch liệt,

trong ánh mắt từng tầng sương mù từ từ ngưng tụ lại.

"Ồ." Không chịu nổi anh cường thế tiến vào, trong thanh âm của Tử Ca có đánh vào tiếng nước nờ.

Cô thở dốc dồn dập, thân thể cứng ngắc, Mộ Diễm chỉ cảm thấy mình muốn chết ở trong thân thể của cô, hai tay đè lại đầu vai của cô, tiếng thở dốc hỗn hển thô cứng, "Hạ Hạ, buông lỏng, thật muốn đem tôi nuốt chửng sao?"

Mộ Diễm kéo cánh tay của cô đặt trên cổ mình, một tay di chuyển trên người cô, anh nói một câu khiến mặt Tử Ca đỏ tới mang tai, nhưng động tác của anh lại khiến cô muốn nói cũng nói không ra lời.

Chỗ sâu nhất trong thân thể có cảm giác tê dại đi qua khiến cô không nhận được rên to, tay vịn trên cổ anh từ từ dùng sức, "A. Chờ. Mộ."

Mộ Diễm lại không chịu buông tha cho cô, động tác của anh mang theo chút liều lĩnh cùng cường hãn muốn cùng cô hướng tới thiên đường, động tác của anh khiến Tử Ca biết được cảm giác mãnh liệt cùng vui thích là như thế nào, tâm không muốn thừa nhận thậm chí còn có sự bài xích, nhưng thân thể lại tiếp nạp toàn bộ.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, thân thể hung hăng đánh tới, bao nhiêu tinh hoa của anh đều cắm vào trong thân thể của cô. Khi anh kịch liệt tiếp xúc cô đã không chịu nổi mà ngất đi.

Sắc trời đã sáng, trên khuôn mặt của cô gái mồ hôi đã ướt đầm, Mộ Diễm hài lòng nghiêng người nằm bên cạnh cô, ngón tay lau đi những giọt mồ hôi, nhẹ nhàng hôn lên mí mắt của cô, đem lồng ngực rộng lớn của mình để cô rúc vào, hoàn toàn đem cô bao bọc lấy

Muốn rời khỏi sao?

Mộ Diễm, nếu như có cơ hội, dù chết chắc chắn tôi cũng sẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Không tính là một cuộc hẹn hò (một)

Tử Ca mở mắt ra nhìn người đàn ông bên cạnh, lông mi thật dài đột nhiên vụt sáng, lúc đầu cô vẫn giả bộ ngủ, mà khi cô nằm bên cạnh, người đàn ông này ngủ càng say, cánh tay của anh đang đặt trên eo của cô, ôm chặt lấy cô.

Lông mi nhẹ nhàng lay động, cô duy trì một tư thế, lẳng lặng quan sát người đàn ông trước mắt, nếu như, quan hệ giữa bọn họ đúng là quan hệ nam nữ bình thường, như vậy giờ phút này không khí sẽ tốt đẹp hơn. Nhưng là, chẳng qua chỉ là nếu như, anh không phải người đàn ông của đời cô.

Đáy lòng tràn ra tiếng thở dài, Tử Ca cũng cảm giác mình điên rồi, tại sao đối với anh, cô lại động tâm?

Tâm ngơ ngẩn, Tử Ca chậm rãi nhắm mắt lại, mới vừa rồi, cô nghĩ cái gì? Động tâm? Cô, thật đối với Mộ Diễm động tâm? Đôi mắt đóng chặt, chân mày Tử Ca nhíu thật chặt, cái loại tâm tình phức tạp đan vào nhau, cuối cùng cô cũng chỉ cười khổ mở mắt.

Chuyện động tâm với một người thì không có gì đáng xấu hổ, nhưng đối với Mộ Diễm, anh đáng giá để tôi động tâm sao?

Đứng dậy, động tác của cô cực kì êm ái kéo cánh tay của Mộ Diễm ra, chân không đứng trên sàn nhà màu đậm mà nhón lên đi nhẹ nhàng, Tử Ca vào phòng tắm rửa sạch sẽ. Sau lưng, ngày từ lúc cô tỉnh dậy người đàn ông bên cạnh cũng dậy theo, anh mở mắt ra nhìn bóng lưng của cô biến mất sau cửa kính .

Tắm rửa qua loa, vốn Tử Ca muốn trùm khăn tắm đi ra ngoài, lại thấy áo sơ mi của Mộ Diễm treo trên móc, áo sơ mi màu đen vải nhung có in một ít hoa văn, Tử Ca cầm lấy nhẹ nhàng hít lấy hơi thở thuộc về Mộ Diễm .

Bởi vì thứ quần áo kia có hơi thở của Mộ Diễm nên cô quyết định mặc chiếc áo sơ mi của anh vào, cô cảm thấy hơi thở thân quen thuộc về anh đang bao quanh mình, giống như Mộ Diễm đang ôm mình trong ngực.

Trên người của anh có mùi rất đặc biệt, mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng hương Long Đản, vì thế mỗi khi người thấy cô đều bị lạc. Đem áo sơ mi khoác lên người, hơi thở của Mộ Diễm liền bao vây cả thân thể cô.

Tử Ca biết quần áo của anh thuộc hạng sang, cô cũng biết ở phòng khác còn có quần áo của con gái, nhưng ai có thể thấu hiểu được ý định nhỏ nhoi của cô.

Cô có ý định hèn mọn mà thành kính, Tử Ca đứng ở phòng tắm thấy mình trước gương, ngón tay chậm rãi viết bốn chữ trong hơi nước dày đặc.

Thói quen, có đôi khi là chuyện rất đáng sợ.

Cửa kính mở ra khiến Từ Ca đột nhiên giật mình, cuống quýt về loạn chữ trên kính. Mộ Diễm đứng ở cửa thấy cô mặc áo của anh mắt nheo lại, khóe miệng tràn ra một luồng vui vẻ, anh không nói gì chỉ nhìn cô, ánh mắt quét từ đầu đến đuôi.

Chữ viết trên gương đã mờ, ánh mắt đảo qua, người đã không thấy đâu.

"Không theo tôi đi tắm sao?" Anh cười, lấy tay kéo cổ tay cô để cô sát lại gần anh. Áo sơ mi của anh mặc ở trên người cô rộng lớn vô cùng, từ góc độ này nhìn xuống có thể thấy tất cả ở bên trong. Trên người cô là những vết tích loang lổ do anh tạo ra, anh cảm thấy vui, thật vui.

Mộ Diễm không nói một từ, chẳng qua chỉ hỏi thăm, "Tâm tình rất tốt, bởi vì sao?"

Vừa nói bàn tay anh vừa dò vào vạt áo.

Đêm qua đủ các loại cảm xúc tràn về trong đầu cô, Từ Ca chỉ cảm thấy mặt mình như một giọt nước, "Thần kinh!"

Cô mắng, bỏ rơi Mộ Diễm vọt ra khỏi phòng tắm, từ cửa truyền ra tiếng cười của Mộ Diễm khiến cô thẹn muốn chết.

Trong phòng khách đã có người giúp việc đem thức ăn bày trên mặt bàn, đơn giản mà phong phú, bữa sáng theo kiểu phương tây, Từ Ca chỉ nhìn một cái, cô liền vào phòng bếp, không phải là không thích bữa sáng này, mà cô chỉ thích ăn theo ý mình.

Mộ Diễm đi ra, Từ Ca đang bụng đói ăn dở lên bàn, anh mới tắm xong giọt nước đang còn đọng lại từ trên ngực trượt xuống, tạo thành một bức tranh khiến người ta phải nuốt nước miếng.

Mộ Diễm nhìn bát mỳ của cô trong lòng có chút suy nghĩ.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Vòng qua bên cạnh cô, Mộ Diễm ngồi đối diện với cô, người giúp việc vừa nghe xong hốt hoảng bu lại, "Hạ tiểu thư, cô xem, cô còn cần cái gì, trực tiếp phân phó cho tôi làm là tốt rồi."

"Không cần chẳng qua là hôm nay tâm tình rất tốt, muốn mình xuống bếp mà thôi." Miệng của cô trấn an người giúp việc.

Từ Ca không để ý tới anh, ngồi thẳng xuống ăn mì, cô ăn một cách cảm hận nộ khí đằng đằng, Mộ Diễm chỉ cười nhìn cô, có ý tốt muốn nhắc nhở, "Chú ý nghi lễ dùng cơm."

Lễ nghi cái đầu nhà anh!

"Phải không? Tôi nghĩ bởi vì biểu hiện tồi qua của tôi chưa được tốt nên anh mới dư sức trêu chọc tôi"

"Tôi nói sai sao? Là ai tồi hôm qua xin tôi? Vì thỏa mãn em mà"

"Ai nói?"

"Tôi nói."

"Lời anh nói không được tính"

Vào! Chiếc dép chột bay vào bộ mặt ghê tởm của người đàn ông đối diện

Từ Ca đem chiếc đĩa hung hăng vỗ vào trên mặt bàn, sắc mặt của cô chột hồng, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được vẻ mặt thích hợp, anh. . . . Anh nhất định phải như vậy sao? Nói chuyện này ngay trước mặt người khác, nói. Trục tiếp sao?

"Hạ Hạ, vẻ tức giận của em khiến tôi muốn nhổ sạch gai trên người em" Đa tình nhưng cũng nhiều gai, mà anh rất mong đợi ở một thời điểm nào đó nhổ hết sạch gai trên người cô.

Biết da mặt cô mỏng, Mộ Diễm khoát tay ý bảo người giúp việc đi xuống. Đợi đến mọi người chuyển ra phòng khách, Từ Ca chột ngẩng mặt, "Mộ Diễm, anh ngày càng không biết xấu hổ?"

Từ Ca âm thầm cắn môi dưới, cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, "Tôi ăn hết rồi."

Từ Ca đứng lên, sắc mặt của cô đỏ ngầu, cô thật coi thường người đàn ông này quá rồi, không biết xấu hổ, xứng danh là thiên hạ vô địch, lời nói gì cũng nói được.

Bữa ăn trống không. Cô giận, anh cười.

Từ Ca hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, bụng chén vào phòng bếp. Chờ cô trở ra là lúc anh đang đứng ở cửa sổ gọi điện thoại, thấy cô đi tới anh liền phân phó một câu rồi cúp máy.

Động tác của cô hoàn toàn lấy lòng anh, anh bỏ qua sự công kích của cô, cười lớn kéo Từ Ca lại gần, bàn tay vỗ mông cô một cái, "Đi thay quần áo,

định quyến rũ tôi để tôi muốn em ở chỗ này sao"

Từ Ca lui về phía sau mấy bước, sắc mặt đỏ bừng nhìn Mộ Diễm,"Anh không biết xấu hổ nhưng tôi thì có."

Tình cảnh quý dị làm người khác đoán không ra, Từ Ca thất bại đành phải đi lên lầu chọn một bộ quần áo, mặc dù cô không thích mặc quần áo của người khác.

Một lúc sau,

"Mộ Diễm"

"Tôi hôm nay nghỉ phép, Đàm Thành đối với tôi quen thuộc hơn, hôm nay tôi làm hướng dẫn viên du lịch cho anh một bữa đi."

". Bởi vì. Khí trời rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Không tính là một cuộc hẹn hò (2)

Đàm Thành là nơi buôn bán rất đông vui, địa điểm du lịch thì không được nhiều, duy chỉ có đường buôn bán cổ là nơi đáng để thăm quan nhất, thời đại Minh Thanh kiến trúc phong phú trải qua nhiều lần được chính quyền bảo vệ cùng nhiều lần sửa sang cuối cùng vẫn trở về trạng thái cũ của nó .

Phố buôn bán, tên cổ là Từ Nghị, tuy nói kiến trúc ở đây có vẻ cổ kính, nhưng các mặt hàng kinh doanh thì không thiếu, chẳng qua chỉ kinh doanh những mặt hàng đặc sắc của địa phương đó, hơn nữa có một đặc điểm chính là đắt.

Hai người ...đi song song trên đường, Từ Ca có trách nhiệm giới thiệu toàn bộ lịch sử về những nơi hai người bước qua, cô cứng cỏi mà nói, Mộ Diễm lại ngắt chân mày nhìn về phía cô,"Cô không mệt mỏi sao?"

"A?" Từ Ca kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía anh.

"Nơi này chính là chỗ cô muốn đến nhất?"

"Đây là nơi nổi tiếng duy nhất ở Đàm Thành." Từ Ca cau mày, vẫn như cũ hoàn thành trách nhiệm trả lời. Đi ở phía trước, cô hỏi Mộ Diễm muốn đi chỗ nào, ngược lại về mặt của anh không có hứng thú, chỉ nói cô muốn đi đâu thì đi.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có chỗ này, có thể có tham khảo qua các giá trị cổ ở đây. Ở phố buôn bán hiện đại, trừ khi đó là các cặp tình nhân đi dạo phố, còn không phải thì không cần thiết đến đó.

"Cô muốn đi đến đây nhất?"

". Tôi là hướng dẫn viên du lịch." Cho nên, cũng không phải là tôi muốn đi chỗ nào mà khách muốn đi chỗ nào mới đúng. Mà, rất không may cô không phải hướng dẫn viên chuyên nghiệp, không để ý tới chuyện khách muốn nhìn nhất cái gì.

Vuốt vuốt mi tâm, Từ Ca thất bại hỏi,"Mộ Diễm, anh nghĩ đi chỗ nào? Có thể trực tiếp nói cho tôi biết, tôi đoán không trúng tâm tư của anh."

"Những thứ này trong sách có ghi chép đầy đủ rồi đi nơi khác ngắm cảnh đi, nhưng mà vừa hay ở đây có mấy đồ chất lượng, chọn xem đi, có cái gì thích hợp không?"

Mộ Diễm đem cô đẩy mạnh vào một cửa tiệm, tiệm bán quần áo, quần áo dân tộc trước mắt vẫn hợp với trào lưu.

"Hôm nay gió thổi hướng nào vậy? Tôi làm hướng dẫn du lịch cũng có thù lao?" Cô thiếu mi hỏi, nghe nói Mộ Diễm ra tay rất hào phóng, nhưng Hạ Từ Ca biết Mộ Diễm và cô chênh lệch khá xa. Cho tới bây giờ, khi cô muốn gì từ trên người anh cũng phải kèm theo giao dịch mà cô không cam lòng.

Trên trán của cô lộ ra nụ cười khiến Mộ Diễm càng thêm vui," Thù lao hướng dẫn viên du lịch ? Không thể coi thường cô rồi. Tôi còn tưởng đây là thù lao cho buổi tối hôm qua cô dành cho tôi chứ"

Thân thể anh cúi xuống, khoe mất lộ ra vẻ giễu cợt mang theo sự vui vẻ giấu cũng không giấu được, Từ Ca giận trừng mắt, hận không được tát một cái vào bộ mặt đêu giả của anh.

Mộ Diễm nhìn cô tức giận bưng bưng hết sức đắc ý, giống như anh rất yêu đáng về tức giận của cô, về mặt sinh động khiến anh không nhịn được muốn gặm một cái.

"Nếu như vậy, vậy tôi cũng không khách khí, tôi nói cho anh biết những thứ trong tủ quần áo không hợp với tôi" Từ Ca nhẹ kéo làn váy ngọt ngào trên thân thể mình, bộ váy này quá mức trẻ trung và tinh khiết, không phải là không đẹp mắt, trên thực tế những bộ quần áo như vậy mặc trên người cô hết sức xuất sắc, dù sao cũng là những nhà thiết kế tài năng tạo nên

Nhưng là, mỗi lần Từ Ca đứng ở trước gương cô đều nhìn thấy đây là một người khác, giống như cô biến hoá hoàn toàn thành người khác.

Vậy mà, Từ Ca cúi đầu nên không thấy ánh mắt của người đàn ông bên cạnh đã trở nên u lạnh, anh nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp của cô, giống như xuất hiện một gương mặt nhu mì khác, thuần khiết và lương thiện.

"Quả thật không thích hợp với cô." Khí thế trên người khác biệt quá nhiều, mặc dù thân hình tương tự, nhưng trên người Hạ Hạ có chút bén nhọn không thể điều hòa, mà người con gái kia, vĩnh viễn ôn thuận mà nhu hòa, giống như một bông hoa bách hợp, nhàn nhạt thom.

Tùy ý nhìn xuống, chủ tiệm đứng ở một bên nhẹ giọng hỏi thăm cũng không có ý muốn quấy rầy, thời gian này cửa hàng không bận rộn cho lắm, vẻ mặt của chủ tiệm dịu dàng, không quá nhiệt tình nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy vắng vẻ.

Trong cửa hàng, trang phục không quá đặc biệt, mỗi một bộ quần áo khác nhau đều được phối với một tấm hình, phía trên sáng tác mấy câu thơ, cũng nhìn ra được dụng tâm của người thiết kế.

Yêu đến cuối cùng, ta giai lão.

Đẹp đến tận cùng, giầu tà váy thường.

Ánh mắt cố định trên một chiếc váy dài, phía trên ghi hai câu nói khiến tâm tình Từ Ca khẽ run lên. Như cảm giác đang chuẩn bị rơi xuống đáy lại vững vàng đứng lên được.

Hai câu này khiến chiếc váy thêm tươi đẹp.

"Món này đi."

Đôi quần áo trên người, lần nữa đứng ở trước mặt Mộ Diễm, Từ Ca mặc một chiếc váy, chất liệu vải thô, tay áo ngắn, một chữ nhỏ in trên cổ áo, hết sức đẹp mắt.

Nhất là lúc cô cúi đầu nhìn rất dịu dàng, giống như một đóa hoa sen nở rộ. Dáng người uyển chuyển, cô nở nụ cười mềm mại, "Đẹp mắt không?"

"Rất thích hợp với cô." Trong mắt anh lộ nụ cười tươi đẹp, nhất thời bị thuyết phục.

Nhìn anh lưu loát quét thẻ vì cô, Từ Ca đứng ở một góc, có lẽ bởi vì đây là đặc thù hàng ngày, có một người ở bên cạnh một người, lòng cô có chút an ủi.

Lúc đó, ánh mặt trời chiếu trên người Từ Ca, đang lúc cô chỉ cảm thấy ánh mặt trời sắc sỡ, người đàn ông phía sau đuổi theo cô, không mang theo sự kiêu ngạo và bá đạo hàng ngày, anh dịu dàng khiến cô muốn rơi lệ.

Một ngày dạo chơi, anh mặc cô muốn làm gì thì làm, bàn tay dán chặt lên ngực trái, nơi đó trái tim cô đang đập chập nhập, Từ Ca cười khò lắc đầu.

"Đưa cho cô." Trên mặt bàn, Mộ Diễm giao cho cô một chiếc hộp đựng trang sức rất tinh tế.

"Đây là cái gì?" Từ Ca kinh ngạc, nhìn ánh mắt khích lệ của anh, cô mở ra, bên trong, một đôi hoa tai màu đỏ sấp ngang hàng, cùng xâu chuỗi trên cổ cô, phối hợp ăn ý với nhau.

"Đưa tôi?" Sờ sờ vành tai của mình, Từ Ca cười khê, "Tôi không có thói quen mang cái này, anh giữ tặng người khác đi."

Cô không có ham muốn với mấy món đồ trang sức, điều Hạ Từ Ca muốn thật ra rất đơn giản, cô chỉ muốn một cuộc sống bình thường và an tĩnh, nhưng là, tất cả mọi người đều không tin.

Ngón tay đặt nhẹ trên hộp đồ trang sức đẩy về trước mặt Mộ Diễm, "Tôi không muốn."

"Lấy lại! Quà sinh nhật."

Trong nháy mắt giọng nói của Mộ Diễm chìm lạnh, cảm giác bị cự tuyệt không vui đã nhảy lên đuôi lông mày.

Từ Ca sùng sốt, ngón tay dè trên chiếc hộp lạnh băng "Anh. Anh." Làm sao anh biết?

Mộ Diễm nhui mày, "Rõ ràng có nhắc nhở, mỳ trường thọ, cô cho rằng tôi mù sao?"

Trong phòng mọi người đã bắt đầu mang thức ăn lên, ở chính giữa là một chiếc bánh ngọt xinh xắn khiến cô mắt không chế rơi nước mắt.

Mộ Diễm, tôi không muốn anh tốt với tôi, tôi chỉ cần anh đối với tôi giống như trước kia, lạnh lùng tàn nhẫn, như vậy lòng của tôi sẽ không mất không chế, trái tim của tôi cũng có thể giữ vững sự thanh tĩnh.

Nhưng mà, Mộ Diễm, anh thật bại hoại, để cho tôi không nhận được muốn. Ném thử.

Trong lòng bàn tay, góc cạnh của chiếc hộp đâm vào làm cô đau, nhưng Từ Ca vẫn siết chặt, để cho cảm giác đau đớn làm đầu của cô thanh tỉnh hơn, cô biết người đàn ông trước mặt chưa dùng qua ma túy cũng không phải ma túy, nhưng anh giống như chất gây nghiện, cuốn cô vào trong.

Mộ Diễm, tôi biết trong lòng anh không có tôi. Nhưng tôi lại muốn thử một lần, xem thử đến tận cùng tôi có thể xông vào hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nguyên vọng ngày sinh nhật

"Cô ước đi." Mộ Diễm ngồi ở bên trong, sắc mặt của anh dưới ánh đèn hết sức nhu hòa.

"Còn không có một cây nến thì ước kiểu gì?" Người đàn ông này thật đúng là chưa từng trải qua bữa tiệc sinh nhật nào sao? Từ Ca nhẹ liếc Mộ Diễm thấy trên tay anh đang cầm một cây nến

Mộ Diễm lên tiếng chê cười, thân thể anh ung dung tự tại áp lưng vào chiếc ghế sofa, trên mặt thoáng qua vẻ vô lại, "Hạ Hạ, cô cảm thấy ước nguyện trước ngọn nến này hay trước tôi thì tốt hơn?"

Ngữ khí của anh ổn định mà ngông cuồng, mang theo vẻ bá đạo của Mộ Diễm, tay Từ Ca cầm nến dừng một cái, cô ngẩng đầu lên liền thấy Mộ Diễm khuyếch hắc trông mắt nhìn chăm chăm cô, đó là ánh mắt nhìn thấu tâm tư người khác.

Trong lòng có chút mềm mại, không nói rõ được cảm giác bây giờ, cô nắm chặt cây nến trong tay, dường như muốn bẻ gãy nó. Từ Ca cúi đầu, nét mặt của cô biến mất trong bóng đêm.

Cô làm sao có thể quên, cảm xúc của anh đối với cô có quá nhiều tạp chất, Mộ Diễm tin cô sao? Đột nhiên buông tay, cây nến thả về chỗ cũ, lúc Từ Ca ngẩng mặt lên là lúc gương mặt cô đã vui vẻ trở lại, một tay chống cằm, tùy ý cười, "Thật sự anh sẽ cho tôi một điều ước sao? Nhưng anh có tính toán tiền vốn không?"

Lông mày Mộ Diễm giương nhẹ, anh nghiêng người tiến lên phía trước, để cho Từ Ca nhìn thấy rõ đáy mắt chứ đừng sự tự tin của anh, "Hạ Hạ, tôi sẽ không để mình lỗ vốn. Nhưng mà. Nếu đây là nguyện vọng vào ngày sinh nhật của cô, tôi có thể đáp ứng."

Dứt lời, thân thể của anh dựa vào ghế sofa, Từ Ca nhẹ nhàng nghiêng đầu, đáy mắt có chút ưu thương tràn ra, giữa bọn họ trừ giao dịch còn thứ gì khác?

"Trình Lan nói cho tôi biết, anh cùng Chung Nham trao đổi mảnh đất kia? Mộ Diễm, tôi tra xét hồi lâu mới tra được nguyên nhân, chính phủ đã hoạch định mảnh đất đó làm đường cao tốc, đúng không?" Ngược mắt lên, ánh mắt cô chỉ còn một mảnh sắc bén.

Người đàn ông này, thủ đoạn của anh không thể khinh thường, cô vẫn hay nghĩ tại sao Mộ Diễm có thể dễ dàng đem một mảnh đất ở Nam Bình nhường cho Chung Nham, dù sao Nam Bình cùng Đàm Thành vẫn có quan hệ lệ thuộc, chỉ một lấy một ví dụ điển hình, giá đất ở Nam Bình cao hơn Đàm Thành 1/5 lần. Coi như Đàm Thành có mảnh đất phù hợp với kế hoạch của anh, nhưng đối với Mộ Diễm mà nói, cũng sẽ không dễ dàng buông mảnh đất ở Nam Bình ra.

Mộ Diễm nắm chặt cái ly cao cổ, rượu đỏ đang đưa khiến người ta hoa mắt, khoe miệng của anh nâng lên, trong đôi mắt toát ra sự tán thưởng, "Hạ Hạ, cô khiến tôi phải kính trọng cô vài phần đấy, thời gian ngắn như vậy cũng có thể tra được chuyện này. Chẳng qua, lời này của cô, là hỏi vì ai? Chung Nham hay là cho mình?"

Tâm Từ Ca ngẩn ra, "Hỏi vì ai? Có khác nhau sao?"

Đáy lòng có chút bi thương, cô và Chung Nham, ở trong lòng anh có khác nhau không? Dù sao anh cũng chỉ muốn chinh phục chương ngại vật ở trước mắt. À, không, Chung Nham có lẽ được coi chương ngại vật, mà cô, nhiều nhất cũng chỉ là con đường nhỏ để người ta đi, bụi bặm cũng không đáng kể.

Chẳng qua trong lời nói của anh có chút tán thành với suy đoán của cô, vừa nghĩ tới chuyện cô phải cùng Tạ Phương để dành lại cổ phần bên Chung-Hạ, Từ Ca liền thấy đáy lòng dâng lên từng tia ác ý, cô thật không dám nghĩ đến khi sự tình bị tiết lộ, Chung-Hạ sẽ ra sao.

"Hạ Hạ, ở trước mặt tôi mà dám nhắc tên người đàn ông khác, người nào đưa cho cô lá gan?"

Từ Ca không trực tiếp trả lời Mộ Diễm, xem ra cô có hàm ý khác, đáy mắt của anh đã từ từ đóng băng, trầm lãnh khiến người ta sợ, ngón tay nhẹ khoát lên trên mặt bàn, vẻ mặt của anh tối tăm không rõ, giọng nói mang theo mười phần lạnh lẽo.

Từ Ca nhẹ nhàng cười ra tiếng, đầu nâng lên, mắt của cô lộ ra chút ánh sáng, "A, Mộ Diễm, anh để ý sao? Quan tâm trong lòng tôi có ai sao? Anh không

quan tâm, anh chỉ để ý xem thân thể của tôi có trung thành với anh hay không thôi."

Nụ cười của cô lộ ra chút bi thương, ngay cả Từ Ca cũng không muốn phi nhỏ bản thân như vậy, nhưng cô nhận không được liền muốn hỏi anh một chút, cũng biết rất rõ anh sẽ không trả lời.

"Nếu như, tôi nói, tôi quan tâm thì sao đây?"

Từ Ca kinh ngạc ngẩng đầu lên, muốn nhìn xuyên thấu xem trong lòng anh đang nói thật hay đùa, lời của anh khiến tim cô muốn nhảy ra ngoài, cái loại cảm giác rung động này khiến cô không biết nên làm gì bây giờ

Cô. Có thể nói sao?

"Hạ Hạ, cô cũng cảm thấy tôi đang quan tâm cô sao? Cô còn có tâm sao? Tôi cho rằng lúc ở CK, họ đã dạy dỗ cô rất tốt. Đối với công việc của mình nên có một tiêu chuẩn nhất định."

Lời của anh như một cây kim đâm thẳng vào trong lòng Từ Ca, rét lạnh trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, một tay xoa cánh tay, cô chỉ thấy ánh mắt của anh là sự khinh miệt cùng giễu cợt. Tại sao cô có thể quên, mình cũng chỉ một cô gái ở CK được anh lấy về và cũng chỉ là loại phụ nữ lấy thân thể của mình ra để giao dịch thôi, chỉ như thế mà thôi.

Là cô hy vọng xa vời, muốn cuộc sống của mình tốt đẹp hơn.

Giờ khắc này, tảng băng từ đáy lòng tràn ra, đông lạnh toàn thân, đôi môi ngáp ngừng hồi lâu lại ới không ra bất kỳ một câu.

Mộ Diên, anh thật sự rất độc ác

"Tôi cho rằng bây giờ tôi đã rõ rồi." Quạt cường ngẩng đầu lên, cô cười khó khăn.

Vô lực cúi đầu, nước mắt rơi xuống, không một tiếng động đập vào chiếc váy mặc trên người, chiếc váy màu lam nhạt bây giờ đã đậm màu hơn, ngón tay bám thật chặt trên đùi, đau đớn lan tràn ra, cô toét miệng giống như vui giống như cười, có lẽ đang cười nhạo mình nhiều chuyện, lại không chịu ngẩng đầu lên xem người đàn ông đối diện đang làm gì, cô không cho phép mình yếu đuối khi ở trước mặt anh, cô không thể để bộ mặt chật vật này công khai ở trước mắt anh.

Trên mặt bàn khăn giấy bị cô đẩy rơi xuống đất, mượn thời cơ nhặt lên, cô lau sạch, ngồi thẳng người, lúc này cô đã chỉnh lại dáng vẻ của mình, chỉ rũ mí mắt xuống che đi trông mặt đỏ ửng.

"Anh đã đáp ứng nguyện vọng của tôi, vậy tôi cũng không kiêu cách, trong tay tôi có 25% cổ phần thu mua ở Chung-Hạ, tôi biết anh muốn đem 25% này chuyển ra ngoài theo giá thị trường để như trở bàn tay." Mà cô, muốn bán tháo.

"Hạ Hạ, đây chính là những lời chân chính mà cô muốn nói lúc gọi điện thoại cho tôi sao?" Anh hỏi, trong ánh mắt đã lộ ra nhiều phản ngao độc.

Từ Ca mím môi, muốn cô nói như thế nào đây? Ngày đó, gọi điện thoại cho anh, là bởi vì cô thật rất nhớ anh. Nhưng là, Mộ Diên, anh hạ thấp tôi như vậy, tôi còn để có ý định để ý đến anh nữa sao? Trên thực tế, là Trình Lan nói cho cô biết, khi đó cô mới biết những thứ này. Nhưng mà tôi không muốn nói ra sự thật này.

"Phải" Ván đã đóng thuyền cô dứt khoát trả lời, mắt Mộ Diên nhất thời sâu lạnh vô cùng, ánh mắt sắc bén trực tiếp muốn đem cô bắn thủng, cô nói một chữ, đem hai người đẩy vào tình cảnh này.

Cười, Khoé miệng Mộ Diên kéo ra, anh nhìn về phía Hạ Từ Ca, hỏi,"Đây là ý nguyện của cô? Hạ Hạ, tôi đã đoán đúng."

Mộ Diên đứng lên, anh liếc nhìn cô một cái sau đó không lưu luyến xoay người rời đi, ở trước bàn ăn, Từ Ca vẫn cúi thấp đầu, cho đến khi nghe tiếng bước chân của anh tắt hẳn.

Sau một lúc lâu, cô hít mũi một cái, cắt chiếc bánh ngọt thả vào trước mặt mình.

"Hai năm không có một bữa tiệc sinh nhật, qua hôm nay mình đã 26 tuổi rồi đấy, sinh nhật vui vẻ." Từ Ca nhẹ nhàng chúc mình sinh nhật vui vẻ, rõ ràng đang cười, nhưng trong đôi mắt lệ đã trào ra, không chế không nổi.

Phục vụ ở trong phòng ăn kinh ngạc nhìn người con gái đứng bên cửa sổ, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang ăn từng miếng bánh ngọt nhưng....khóc đến thương tâm.

"Cô không sao chứ? Chuyện gì khiến cô thương tâm như vậy?" Một khối khăn tay đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: thương lang

"Cô không sao chứ? Chuyện gì khiến cô thương tâm như vậy?" Một khối khăn tay đưa tới .

Mí mắt ngay cả nâng lên cũng không nâng nổi, nước mắt chảy xuống dính vào miếng bánh kem, cô từng miếng từng miếng bỏ vào miệng, lại ném không ra tư vị trong đó.

"Mất mùi sao? Không nhìn thấy tôi khóc sao? Không thương tâm tôi có thể khóc sao? Tôi cũng không phải người có bệnh!" Từ Ca đứng lên, trên mặt đờ đờ sát khí, phảng phất tất cả oán hận vào giờ khắc này đều phát tiết ra ngoài.

"Đại tỷ, thương tâm đến nỗi như vậy sao?" Khăn tay thu hồi lại, trong giọng nói của người đàn ông có chút hài hước vui vẻ.

"Thử hô một tiếng đại tỷ lần nữa xem!" Thanh âm của Từ Ca có chút lạnh, cô ngẩng đầu lên, lệ trên mặt vẫn đang còn lưu lại, thân hình mảnh mai lộ ra khí phách, làm cho người ta không nhìn được sưng sốt

"Nhìn ra được? Thương Lang, chừng nào thì anh biến thành con ruồi?" Hết lần này tới lần khác ở thời điểm cô hồn siêu phách lạc liền xuất hiện, còn học con ruồi ở trước mặt cô kêu không ngừng.

Một cô gái thất lạc trong cuộc đời hắn đã lâu, giờ phút này hắn đang đứng trước mặt cô, nhìn cô. Nhưng sự xuất hiện của hắn lúc nào cũng kèm theo máu tanh, để cho cô khi nhìn thấy hắn không khỏi lo lắng.

Từ Ca ngẩng đầu nhìn Thương Lang, trong lòng bất an, lần đầu tiên gặp mặt anh ta ở CK, khi đó cô trải qua cuộc sống căng thẳng, lúc đó điều may mắn nhất cô làm được là cứu được một người đàn ông tên Thương Lang

Trong bóng đêm, anh ta kéo thân thể bị thương liệu chết đánh một trận, cũng đang ở thời điểm máu chót, cô gái trong đêm tối lộ ra ánh mắt sáng quắc, đêm đó, anh ta chỉ nghe cô nói một câu nói, "Muốn sống, liền chống."

Một khắc kia, Thương Lang biết, cô gái này, đáng giá để mình dùng sinh mệnh giữ gìn.

"Thương Lang, một năm kia, anh té ở trước mặt của tôi, là có ý gì?"

Hai năm trước, anh nhận được mệnh lệnh lên vào nơi này chỉ vì bảo vệ một người tên là Hạ Từ Ca . Hắn tình nguyện tin tưởng đó là do trời cao an bài, khi hắn nhất thời khinh địch ngã xuống một cái, hắn biết sinh mạng của mình sắp bị lấy mất, giết hoặc bị giết, hắn biết kết cục chỉ có một.

Hắn không có tư cách đi yêu một cô gái, sát thủ tồn tại chẳng qua là giết hoặc bị giết.

Đều nói sát thủ vô tình.

"Thế nào, muốn tôi giết anh sao?" Thanh âm bình thản, lời nói này nói ra ngoài giống như là chuyện hiển nhiên

"Biết cô sẽ không chịu." Một chiếc dao sắc bén trong lòng bàn tay đang được hắn xoay tròn, rồi sau đó vèo một cái bị hắn thu hồi lại, "Từ Ca, trong khoảng thời gian này sao không đi tìm tôi? Tôi cho là cô sống rất tốt ai ngờ lại chật vật như vậy."

Một khối bánh cake vỗ vào trên mặt anh ta, che hết gương mặt của anh ta.

Hơi thở của người đàn ông chìm lặng, trên mặt bơ đờ loang lổ, không hề phù hợp, trong ánh mắt hắn mang theo sự dung túng.

"Thương Lang, cha tôi, Hạ Xương Nguyên đến tột cùng đã làm cái gì? Tại sao muốn giết ông ấy?"

Nhưng là, kể từ khi ở yến hội, Thương Lang cảm sủng chĩa vào người Hạ Xương Nguyên, một khắc kia, trong lòng cô cười khổ vận mệnh đang trêu đùa mình sao

Hắn không trả lời nhìn chằm chằm cô

Đột nhiên ngừng lại, thanh âm Từ Ca lộ ra một cổ một mồi hư vô, cô hỏi thăm chứ không gây sự, hắn ta trả lời hay không trả lời, Từ Ca cũng cảm giác mình đã vô lực rồi.

"Cô chỉ cần biết rằng, tôi vĩnh viễn sẽ không xuất thủ đối với cô"

Thanh âm của hắn vững vàng vô cùng, kiên nghị nhưng Từ Ca nghe được trong lời nói của hắn có chút phân tâm. Chẳng qua lời cam kết này cô chịu không nổi, cũng không dám nhận.

Nhưng trên người hắn có hơi thở khiến cô hết sức Muốn lệ thuộc vào, không có lý do , chẳng qua là tin tưởng, người đàn ông này vĩnh sẽ không hại cô.

Chán nản ngồi xuống, nhớ tới những lời nói của Mộ Diễm , trong lòng Từ Ca bị người khác đào một cái hố, lại đau , khó chịu không biết phải hình dung như thế nào, nhẹ nhàng lau khô mắt ướt át, Từ Ca hai tay thoa lên trên mặt, trong thanh âm dính vào chút ghen ngào, "Thương Lang, sinh nhật hôm nay

của tôi thật khó quên."

Cầm lên ly rượu đỏ trên bàn, Từ Ca uống một hơi cạn sạch, trên mặt tái nhợt lộ ra nụ cười xinh đẹp khiến người khác lay động "Tôi vô lực đi sai đường, Thương Lang, anh có biết hay không, tôi thật mệt quá."

Xoảng!

Tay đè lại bụng, dạ dày bắt đầu cảm thấy không thoải mái, Từ Ca cười khổ, hiện tại ngay cả một giọt rượu cô cũng không thể uống sao? Cái trán đã rỉ ra tầng tầng lớp lớp mồ hôi mỏng, cô cảm thấy hoa mắt, trời đất đều xoay chuyển.

"Từ Ca, Từ Ca, cô sao vậy?" Một đôi bàn tay có lực vịn đỡ thân thể cô lên. Từ Ca dùng sức lạng lẽ mở mắt, lại phát hiện mình đã hữu tâm vô lực, đôi môi nâng lên, "Đầu tôi đau."

Ngất xiu trong nháy mắt đánh tới, nhanh đến nỗi cô không có thời gian đi khổng chế thân thể của mình.

Bóng tối bao trùm, một khắc té xiu, cô nhìn thấy Thương Lang, từ trước đến nay hấn vốn cứng rắn vào giờ khắc này lại lộ ra vẻ lo lắng.

"Từ Ca. Đừng dọa tôi. . . ." Thanh âm hốt hoảng bán đứng bản thân, Thương Lang ôm lấy cô không để ý tới những người khác liền chạy vội đi ra ngoài.

Từ trên nhìn xuống, ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn hai người biến mất, trên người toả ra khí độc.

Hạ Hạ, tôi không thể đứng nhìn được rồi, chuyển đi này không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: mang thai

"Cô nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa."

Không khác nào sấm sét giữa trời quang, sau khi tỉnh lại bác sĩ báo lại bệnh án cho cô giống như trời đất sập xuống.

"Tôi lặp lại lần nữa, cô mang thai đã có hơn một tháng. Nhưng bây giờ thân thể của cô cũng không tốt, trước ba tháng là giai đoạn nguy hiểm, tốt nhất tránh quan hệ vợ chồng cũng như những chuyện kích động. Hoạt động mạnh là không nên, rất có thể sẽ dẫn đến sanh non. Chớ vì vui vẻ trước mắt mà hối tiếc không kịp, làm đàn ông phải bảo vệ người mình yêu, chớ ham hưởng lạc."

Sắc mặt Thương Lang rất trầm, không nói lời nào. Mặc dù vị bác sĩ này đã gần bốn mươi, nhưng bà ta hướng về phía Thương Lang giáo huấn một trận, rõ ràng đem mọi tội lỗi ghép cho mình.

"Hơn nữa, nhất định phải kiêng rượu. Dạ dày của cô không tốt lắm, nhất định chú ý việc ăn uống."

Mang thai? Chuyện khi nào?

Trong khoảng thời gian ngắn Từ Ca không dám tin tưởng những lời mình vừa nghe, tin tức như thế không khác nào sét đánh khiến cô ứng phó không kịp. Phạm Húc Diệc nói dạ dày của cô không thể bị kích thích, thuốc tránh thai đối với cô có tác dụng phụ tương đối lớn, nếu thấy cô đau Mộ Diễm sẽ không bức bách cô uống. Nhưng chính anh cũng không thấy điều đó.

Từ Ca chỉ cần nhắc tới biện pháp tránh thai, anh sẽ cứng rắn kéo tay cô lại hỏi, hỏi cô có thích hợp mang thai con của anh không, đáng vẻ lưu manh như vậy khiến Từ Ca nghĩ đến thôi cũng muốn tát cho anh một cái.

"Tôi đã dùng biện pháp an toàn"

"Ai nói cho cô dùng biện pháp an toàn nghĩa là an toàn 100%?" Bác sĩ nói xong xoay người rời đi, trừng mắt nhìn cô giống như cô rất ngu thì phải, Từ Ca mím môi không nói, trong lòng hỗn loạn một mảnh.

"Hiện tại phôi thai coi như ổn định, nếu thật muốn đứa nhỏ này, chú ý tĩnh dưỡng và điều trị."

Cửa phòng bệnh "bốp" một tiếng đóng lại, chỉ còn lại cô và Thương Lang. Trong lúc này cả căn phòng yên tĩnh vô cùng, Từ Ca nằm ngửa ở trên giường bệnh, nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong lòng là một mảnh trống không. Khăn phủ giường đang di động, cô nhẹ nhàng lấy tay ấn xuống dưới bụng

Nơi này, có một sinh mệnh.

Rất khó để nói ra cảm xúc hiện tại của cô, nó tồn tại khiến mọi người đều khinh thường ngay cả cô cũng vậy. Nhưng mà... nó vẫn đang tồn tại trong cơ thể cô.

"Là con của hấn?"

Thật lâu sau, trong phòng bệnh đột ngột vang lên giọng nói của Thương Lang, giọng nói băng lãnh mang theo chút ghen tỵ.

Từ Ca nghiêng đầu đi nhìn chằm chằm Thương Lang, trong ánh mắt của cô đã khôi phục về bình tĩnh giống ngày thường, thậm chí mang theo một tia kiên trì, "Của tôi."

Đứa nhỏ này, là của cô, không có quan hệ gì với ai.

Tay dán vào chiếc bụng bằng phẳng, mặc dù không có cảm giác gì nhưng trong lòng Từ Ca vẫn cảm thấy mềm mại

*

"Mộ Diên, con nói một chút, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Đem Y Dao đến đó rồi chạy trốn, lại đi những hai ngày, con coi như không có chuyện gì sao?" Mới vừa đi vào phòng khách, thanh âm chỉ trích của Quý Minh Tuệ liền truyền tới.

"Bác gái, con không sao, con chỉ lo lắng Mộ Diên xảy ra chuyện thôi." Thanh âm của cô gái nhỏ nhẹ mà mềm mại, giờ phút này Đỗ Y Dao đứng bên cạnh Quý Minh Tuệ, giống như bất được năng lực cựa quậy tiến lên.

Mỉ tâm vắn lên, Mộ Diên nâng mắt nhẹ nhàng đảo qua hai người, vô hình mang theo áp lực khiến người khác không thể lên tiếng, "Tại sao cô lại ở đây?"

Thanh âm nhạt như nước khiến người ta không hiểu nổi ý đồ trong đó, Đỗ Y Dao bị hỏi ngẩn ra, câu hỏi của Mộ Diên khiến cô khủng hoảng, "Em, em đến xem anh. Ngày đó, anh đi không từ giả, em cho rằng. Cho rằng anh gặp chuyện không may."

Câu nói của cô ta mang theo vẻ nom nớp lo sợ, Mộ Diên lại không có kiên nhẫn, "Xem xong rồi thì về đi."

"Mộ Diên." Quý Minh Tuệ quở trách, lời nói của bà không có tác dụng với anh khiến bà vô cùng khó chịu.

Lấy tay vuốt mi tâm, "Mẹ, chuyện này, người tốt nhất đừng nhúng tay vào."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: không buông tay

Thanh âm của Mộ Diên lạnh nhạt khiến Quý Minh Tuệ dù một câu cũng nói không được, trên mặt đã chuyển thành đủ màu sắc khác nhau, khí lực của bà yếu kém chỉ về phía Mộ Diên, ngón tay run rẩy lại nói thành lời, "Con, Con."

Không để ý phản ứng của bất cứ ai, dáng người thon dài nhanh chóng di chuyển lên phòng ngủ lầu hai, hơi thở rét lạnh âm trầm toả ra bốn phía, trong lòng Quý Minh Tuệ kiêng kỵ chuyện này, tất nhiên không dám cản trở, chỉ có thể đuổi Đỗ Y Dao về trước rồi có chuyện gì sau này hãy nói.

Mộ Diên đứng ở ngoài cửa một gian phòng ngủ, nhưng anh không có ý định mở cửa phòng, anh thu chân lại xoay người đi về phía phòng ngủ của mình. Quý Minh Tuệ nhìn thấy Mộ Diên đi vào phòng ngủ của anh, cũng không theo vào, chỉ đem ánh mắt đặt lên cánh cửa.

Mỗi lần, Mộ Diên tới Đàm Thành tất nhiên anh sẽ tới toà biệt thự này, mà nhất định phải đi vào gian phòng ngủ kia ngây ngốc hồi lâu, nhưng lần này anh không làm như vậy. Nghe Tiểu Hiền nói, hiện tại anh đang ở cùng một cô gái là vũ nữ ở CK, loại phụ nữ không sạch sẽ đó có cái gì tốt? Có điều bây giờ Mộ thị đang nằm trong tay anh, những chuyện trước kia được gièm pha chắc hẳn đã nằm trong kế hoạch của anh.

Hướng hồ, chuyện được gièm pha lại dính đến cái tên Hạ Từ Ca. Mặc dù bà không đọc những tin tức liên quan đến các doanh nghiệp, nhưng loại phụ nữ như vậy khiến bà hết sức nản cảm, bà cũng cảm nhận được sự khác thường của Mộ Diên, nên mới nghĩ đến chuyện lập gia đình cho anh, dĩ nhiên gia đình kia phải tương xứng với nhà họ Mộ.

Cho nên khi Quý Minh Tuệ nghe Đỗ Y Dao oán giận kể lại sự tình diễn ra hôm đó, bà không hề nghĩ ngợi liền chạy từ Nam Bình sang đây, vốn tưởng mình có thể phát hiện ra chuyện gì, nhưng mãi đến đêm vẫn không thấy Mộ Diên trở về, bà đành phải gọi điện thoại cho Mộ Diên để anh qua đây.

Mấy năm nay Mộ Diên chưa bao giờ kết giao cùng những người phụ nữ khác, có đôi khi vì chút lợi ích nên anh mới tận lực đi đi lại lại, nhưng không có chút tình cảm nào hết, một là bản thân của anh quá lạnh sẽ khiến người khác rút lui, hai là có thể mượn truyền thông để tạo khoảng cách với họ.

Anh có thể trái ôm phải ấp, anh cũng có thể thường xuyên ở tít trang đầu của các tờ báo, nhưng mà sau đó thì sao? Nếu anh đem sinh hoạt bình thường của chính mình phóng đại trước mặt công chúng thì sẽ như thế nào? Cô gái kia, cho dù có nhìn đến cũng sẽ không trở về nữa....

Tâm trở nên phiền táo, trong phòng ngủ là một mảnh tối đen, Mộ Diễm cũng không có ý định bật đèn, thị giác bị che chắn thì thính giác càng trở nên nhạy bén, Mộ Diễm chỉ cảm thấy nhịp tim của chính mình đang dao động không theo quy luật, trong lòng tức giận đã muốn đốt cháy lý trí, nếu không phải tận lực áp chế anh không biết chính mình có thể làm ra chuyện gì.

Phiền toái trong khoảng thời gian ngắn khiến anh không biết theo ai.

Lúc Thương Lang ôm Từ Ca lao ra khỏi phòng ăn, Mộ Diễm không biết trong lòng mình rốt cuộc là lo lắng nhiều hơn hay là tức giận nhiều hơn, chỉ là cảm thấy được lồng ngực như muốn muốn nổ tung, cái loại cảm giác bị lừa gạt cùng treu đùa trong khoảnh khắc xâm nhập toàn thân.

Đúng là hiện tại, anh lo lắng, lo lắng rốt cuộc cô có khoẻ không?

Mỗi khi cảm thấy phiền muộn, anh đều đi đến phòng ngủ của Tinh Nhi, đứng ngây ngốc một lúc tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều, nhưng mà hiện tại, tâm tình của anh phức tạp đến nỗi không hề muốn đi vào căn phòng kia.

Chết tiệt, cô rốt cuộc bị gì chứ? Trước lúc đó vẫn còn nhanh nhẹn miệng đặt điều kiện, tại sao một lát sau lại té xỉu được?

Một quyền hung hăng nện ở trên tường, tiếng đánh nặng nề trong đêm tối vang lên, người đàn ông đôi mắt thâm lãnh, tầm mắt sắc bén, nhưng cũng mang theo nhiệt độ rõ ràng. Anh chơi đùa cái gì đó, cho dù là hủy diệt rồi, cũng sẽ không chấp tay nhường cho ai.

Huống chi, anh đối với cô rất có hứng thú, đến nay vẫn không hề giảm.

"Thương Lang, giúp tôi làm một chuyện đi." An tĩnh trong phòng bệnh, ánh mắt của cô gái nhấp nháy, cố gắng ổn định bản thân. Quay đầu đi, cô mở miệng cầu xin

"Được." Anh ta cũng cần suy nghĩ liền đáp ứng.

"Đem bệnh án của tôi hủy đi, tôi không muốn cho người khác biết." Nhìn Thương Lang đứng dậy đi ra ngoài, Từ Ca nhìn không được dặn một tiếng, "Không quan hệ với ai thì đừng làm họ bị thương."

Cô biết Thương Lang sẽ làm cái gì, đối với anh ta mà nói muốn một người không hé lộ ra bí mật của mình cách tốt nhất là người đó phải chết. Đúng là, cô làm không được, không thể vì mình mà làm người khác thương tổn.

Một đêm này, lần qua lộn lại Từ Ca ngủ không hề kiên định, bình minh đang đến phòng bệnh chỉ có một mình cô, Từ Ca biết mình thích hoạt động trong bóng đêm hơn. Nhưng Thương Lang cũng không có ở đây.

Cái người đàn ông này rõ ràng lãnh khốc vô tình, nhưng đối với cô, thì lại đối đãi một cách chu đáo.

Đầu giường có một hộp cơm, mở ra, mùi canh gà nồng đậm phả vào mặt.

Trong lòng Từ Ca mềm mại hơn, cái loại cảm giác được che chở, yêu chiều, cô gái nào mà không thích. Chỉ là, nếu đổi thành một người khác.

Tâm đột ngột ngưng lại, thân thể nổi lên một tia lạnh lẽo, nghĩ tới người đàn ông kia, khi anh mang theo ánh mắt khinh miệt nhìn cô, trái tim cô sẽ đập sai nhịp, hô hấp ngưng trệ.

Sẽ không còn người khác nán lại với cô như Thương Lang, càng không thể hy vọng xa vời người đàn ông lạnh lùng kia nán lại bên cạnh cô. Hy vọng xa vời có đôi khi là độc dược, xem ra là chính mình làm mình thương tâm rồi.

Thời điểm Từ Ca đang ăn cơm vui vẻ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, lúc đó, cô đang ôm hộp cơm, cái miệng bóng loáng. Ngoài cửa hai người đàn ông một cao một thấp, một người nghiêng người dựa vào khung cửa, dáng người cao lớn đi vào phòng bệnh khiến không gian trở nên chật hẹp.

Tầm mắt tỉ mỉ quét trên người cô một lần, có thể ăn uống bình thường cũng không có gì đáng ngại lắm, anh cũng nhìn không ra có cái gì khác thường. Anh phái người điều tra bệnh tình của cô, họ chỉ nói là dinh dưỡng không đầy đủ dẫn tới thiếu máu, không có gì đáng lo ngại.

Cô mặc quần áo bệnh nhân rộng rãi, cánh tay mảnh khảnh ôm hộp cơm, so sánh với trước kia mới nhận ra cô thật sự rất gầy, trên mặt cũng không ngọt ngào như trước, ngược lại cặp mắt càng ngày càng to hơn.

Từ Ca hơi hơi nheo ánh mắt, người đàn ông không e dè đánh giá cô khiến cô không thoải mái, ánh mắt lại quét qua người cô lần hai, cô nhất thời đoán không ra, ngày hôm qua Mộ Diễm sẽ không thêm đề ý đến cô, tại sao bây giờ lại biết cô ở nơi này?

"Hạ tiểu thư, tôi ở Mộ thị 1, về chuyện xuất ra cổ phiếu ở Chung-Hạ tôi cần xác nhận với cô mấy điều." Người đàn ông vóc dáng thấp bé đi về phía trước một bước hỏi.

Bình tĩnh.

Thì ra anh đến là thực hiện lời hứa của mình. Đáy lòng cười khổ, Mộ Diễm tuyệt đối là người coi trọng lời hứa, nếu anh đã đáp ứng điều gì nhất định sẽ thực hiện điều ấy, mà từ trước đến giờ hiệu suất làm việc của anh nhanh vô cùng, tối hôm qua vừa mới nhắc tới, hôm nay liền cho người qua đây rồi. Đáng tiếc, cô lại chân chính muốn anh keo kiệt một chút lúc khác hãy cho người đến cũng được.

Từ Ca một năm một mười, trả lời một lèo, cô thuận tay đem hộp com bỏ qua một bên, lấy khăn giấy lau lau miệng cùng ngón tay, tư thế nhàn nhã, hoàn toàn không đem Mộ Diễm để vào trong mắt, lên tiếng gọi tên anh cũng không có.

"Như vậy, Hạ tiểu thư, phía bên tôi sẽ hết sức nhanh chóng xử lý yêu cầu của cô, nếu gặp phải vấn đề gì thì liên hệ với tôi." Luật sư Hứa thu tay cầm đồng hồ xem giờ rồi rời khỏi phòng bệnh.

Mộ Diễm chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nghiêng người tránh ra.

Cửa phòng bệnh đóng lại lần hai, thân hình cao lớn của anh nhanh chóng đi đến bên giường bệnh khiến trong lòng Từ Ca khản trương, hơn nữa anh không nói chỉ đứng ở một bên nhìn chăm chăm cô.

Người đàn ông nhìn hộp com, thanh âm lạnh nhạt vang lên, "Đối xử không tồi."

Mi tâm vận lên, Từ Ca không hề giận hờn, "Anh đến có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Giữ lại

"Tôi hôm qua người đàn ông đưa cô đến đây là ai?" Thanh âm của anh cực lạnh, lại mang theo áp lực cùng với sự tức giận. Theo đó, anh tiến lại gần Từ Ca, cô có thể cảm nhận được con người đang nổi giận của anh, "Hạ Hạ, tôi rất tò mò, hòng súng của hắn nhắm vào Hạ Xương Nguyên, cô thật sự lo lắng cho ba mình sao?"

Bờ môi nhếch lên, Từ Ca nghiêng đầu, hiện tại cô có nói gì anh cũng sẽ không tin, cô cũng không muốn đi giải thích nhiều, "Mau tránh ra, anh quản được sao? Bên cạnh tôi có rất nhiều đàn ông"

Thân thể bị đè xuống, đầu đập vào giường khiến cô hoa mắt chóng mặt, Từ Ca kinh hãi hét chói tai, "Anh làm cái gì?"

Hơi thở của người đàn ông hết sức căng thẳng, con người đen như mực mang theo vẻ tức giận, khóe miệng của anh tàn nhẫn kéo dài, ngón tay ấn lên các động mạch sau gáy cô, "Ở trước mặt tôi còn giả bộ các gì, Hạ Hạ, tôi nghĩ muốn hủy diệt một người dễ như trở bàn tay, cô thử xem."

Trên người tản ra khí lạnh, đáy mắt chứa từng tia hung ác bắn về phía Từ Ca, tay đặt ở trên cổ cô tạo thành hình cây súng nhắm vào ngực của cô, tùy từng thời điểm sẽ đoạt đi sinh mệnh của cô.

Thân thể cao lớn đứng thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống ra mệnh lệnh, "Thủ tục xuất viện tôi đã cho người làm xong, theo tôi trở về Nam Bình."

Phút chốc ngẩng đầu, Từ Ca trừng mắt nhìn Mộ Diễm, vì quyết định của anh, cô đột nhiên cảm thấy kích động, "Tôi không đi."

Cô không suy nghĩ mà nói ra, bị Mộ Diễm nhìn chăm chăm cô bối rối đứng dậy, "Mộ Diễm, anh không thể như vậy, tôi không đi, tôi còn có bệnh nhân muốn chữa cô."

"Thủ tục chuyển viện của mẹ cô tôi đã làm xong, bà ấy sẽ đến một nơi tốt hơn để tĩnh dưỡng. Đương nhiên, chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp." Không cho cô cự tuyệt sự an bài của mình, tầm mắt trầm lạnh rơi vào trên người Từ Ca, khóe miệng nhếch lên cười khiến trong lòng Từ Ca run sợ.

Anh, rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Mộ Diễm, anh đối với tôi chỉ toàn khinh thường, tại sao lại muốn giam cầm tôi?" Từ Ca vô lực hỏi, cô thật sự đoán không ra.

"Không có nguyên nhân, tôi thích." Anh cười, khóe miệng kéo ra một nụ cười ác ma, chỉ dựa vào chuyện anh thích thì có thể quyết định vận mệnh của người khác. Đây là tác dụng của quyền lực sao?

"Mộ Diễm, tôi hận anh, tôi đã lãng phí tâm tình rồi." Lòng bàn tay mềm mại bị ngón tay đâm xuống đau đớn, Từ Ca cắn môi oán hận trừng mắt nhìn về phía anh.

Mộ Diễm lại khinh bạc quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn có mùi phàn oán hận của cô, "Nếu hận không được, tôi có thể chấp thuận cho cô yêu tôi"

Ngữ khí của anh như con dao nhọn cắt vào lòng cô, biết rõ anh vô tình, nhưng chưa kịp thu hồi tâm tình đã bị cắt thêm một vết.

Tất cả mọi chuyện cô đã làm thỏa đáng, Mộ Diễm đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi, đương nhiên khi cô nhìn thấy quần áo của mình bị nhét vào trong tủ quần áo kia, cô hiểu được Mộ Diễm muốn nhốt cô lại.

Ngự Cảnh quốc tế

Lần trước cô đến chỗ này cầu xin anh, chỉ có thể mặc anh hành hạ một cách nhục nhã, tất cả tôn nghiêm cùng sự kiêu ngạo của cô chỉ có thể ngoan ngoãn giấu sâu vào trong đáy lòng.

Hiện tại, vẫn như cũ. Trong tay anh có cái uy hiếp cô, để cho cô không thể không khuất phục. Vì Tạ Phưong, Từ Ca biết cô nên trầm xuống, sẽ có một ngày Mộ Diễm chán ngán cô, đến lúc đó cô có thể trở về cuộc sống bình thường mình hằng mơ ước.

Hiện tại mẹ đang được an bài tại một bệnh viện ở Nam Bình, có các bác sĩ chuyên môn cùng y tá giúp bà sớm khôi phục, trái lại Từ Ca cũng an tâm hơn nhiều.

Chỉ là, trước khi đi cũng chưa chào tạm biệt Thương Lang, trong lòng có chút lo lắng, cảm giác này nói không nên lời.

Hành vi khác thường của Mộ Diễm khiến cô nghĩ không ra anh đang muốn làm gì, ông trời giống như đang đối đầu với cô, chuyện gì cũng không thể thuận theo ý cô được rồi.

Gió lạnh từ cửa sổ xuyên tới, Từ Ca ngồi ở chiếc ghế salon bên cạnh cửa sổ, đơn độc ôm lấy chân, gió lạnh thổi vào người làm cho người ta có cảm giác thanh tĩnh, là cảm giác thanh tĩnh lúc thoát khỏi bàn tay Mộ Diễm. Không biết ngồi bao lâu, sắc trời dĩ nhiên tối sầm xuống, thân thể đã lạnh thấu xương, nghĩ đến lời dặn dò của bác sĩ, thời kì này nhất định phải bảo vệ tốt cho thân thể không được để bị cảm, Từ Ca đứng lên đóng cửa sổ.

Thời gian đã điểm sáu giờ tối, anh ném cô đến đây mấy ngày nay cũng không thấy anh xuất hiện, cô cũng chẳng muốn ra ngoài liên ở nhà tĩnh dưỡng, trên bàn cơm đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn, Từ Ca xem một cái rồi nhẹ cười, cô thuận tay cầm lấy quả táo gặm ăn, thuận tiện phân phó, "Về sau không cần chuẩn bị nhiều như vậy, chỉ cần đầy đủ cho hai người chúng ta ăn là được rồi."

"Đúng là, Hạ tiểu thư, tiên sinh còn."

"Nơi này chỉ có tôi, không có người khác." Nhẹ giọng cắt ngang lời của Vương Linh, "Về sau chỉ cần chuẩn bị cho tôi và cô là đủ, anh ấy trở về chậm tất nhiên là đã ăn cơm ở bên ngoài, không cần chúng ta phải quan tâm."

Trên thực tế, mấy ngày nay Mộ Diễm không trở về, cô cũng không để ý, anh không ngược đãi cô, cô thấy nhẹ nhàng hơn, không cần lo lắng đề phòng hay suy đoán tâm tư của anh nữa.

Vương Linh ngẩng đầu nhìn Từ Ca, cô dựa vào ghế ngồi, không cười khiến khuôn mặt cô rất lạnh, mới gặp cô, Vương Linh có chút sợ hãi, cô gái như vậy đích thị rất chanh chua.

Nhưng mà, Hạ tiểu thư không như vậy, cô không nói nhiều cũng không thích đi bói móc lung tung. Vương Linh nhìn Từ Ca liếc mắt một cái, ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Ngồi xuống cùng ăn đi."

"Không cần, còn có cơm." Vị trí ngồi khác nhau.

"Vương Linh, nơi này chỉ có hai người chúng ta, không có người khác cô khẩn trương cái gì? Tôi cũng không ăn cô, ngồi xuống ăn cơm đi, nhiều như vậy bản thân tôi ăn cũng không hết, nếu đồ đi thì lãng phí rồi."

Vương Linh theo lời cô ngồi xuống, cô ta nhìn Từ Ca chậm rãi ăn cơm, tư thế tao nhã, bộ dáng cực kỳ giống như các thiên kim tiểu thư, chỉ là trên người Từ Ca có khí lạnh bao trùm toàn thân.

"Hạ tiểu thư, kỳ thật, cô là người phụ nữ đầu tiên Mộ tiên sinh mang về đây."

Tay Từ Ca cầm đũa ngừng một lúc, cô ngẩng đầu nhìn về phía Vương Linh, cô nhóc này lại cúi đầu xuống, Từ Ca mỉm cười, cô sờ sờ mặt mình, "Tôi có gì khiến cô sợ sao?"

"Ách, không phải. Sợ nói ra điều không hay thôi, đúng là, tôi nói như vậy không hợp quy tắc của người làm, nhưng mà cực kỳ hiếm thấy Mộ tiên sinh như vậy, tôi ở chỗ này đã được hai năm, trừ người ngoài, tôi chưa thấy cô gái nào tới đây." Vương Linh sợ hãi xem xét Từ Ca một cái, thấy cô vẫn chưa tức giận mới nói tiếp, "Cho nên, tôi nghĩ muốn. các người không phải cãi nhau rồi. Tôi mới lảm nhảm."

"Anh ta không mang phụ nữ về đây không có nghĩa là ở chỗ khác không có." Từ Ca cúi xuống, đột nhiên cảm thấy lời nói của mình đều vô nghĩa, cuối cùng nói, "Ăn cơm"

Cẩn thận đánh giá gian phòng này, thiết kế rất đẹp, phong cách trang hoàng thiên về sự yên tĩnh, hẳn là Mộ Diễm thường ở chỗ này.

Sau khi ăn cơm xong Từ Ca đi đến một con đường nhỏ để tản bộ, tiểu khu này nhìn rất sang trọng, đường lát đá màu xanh, Từ Ca nhìn lên bầu trời, hứng thú tan biến dần, đi một cô liền ngồi trên chiếc ghế dài. Cô ngồi ở đó rồi ngẩng đầu lên nhìn các vì sao.

Một đôi tay, đột nhiên che mí mắt cô, Từ Ca kinh hãi thiếu chút nữa kêu to ra tiếng, miệng cũng bị che lại, theo phản xạ cô bấm ngón tay vào da thịt người đàn ông đang che mắt mình, lại không thấy hắn ta nhúc nhích chút nào.

"Đừng nhúc nhích, là tôi."

Thanh âm quen thuộc khiến Từ Ca đột nhiên khản trương, cô buông tay ra, người đàn ông cũng buông sự kiềm chế của mình ra, hấn đứng ở sau lưng cô như bóng ma.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Thương Lang đồng ý

"Thương Lang? Anh làm sao có thể."

Trong bóng đêm, hơi thở của người đàn ông phối hợp cùng không gian tăm tối tạo thành một khối khí, Từ Ca muốn xoay người lại nhưng bị anh ta chặn lại, bàn tay anh ta dán trên bàn tay nhỏ bé của cô, nhiệt ấm đánh úp lại, "Đừng quay đầu, tôi qua đây vì nghĩ cô không an toàn."

Câu nói của anh ta khiến sự uỷ khuất trong lòng Từ Ca càng phóng đại hơn, mũi chua chát, Từ Ca chỉ cảm thấy hốc mắt có nhiệt, cô ngừng thở để cho ý nghĩ chua chát thu hồi lại, "Tôi cực kỳ an toàn, Thương Lang, anh không cần lo lắng cho tôi."

Mũi người thấy mùi máu tanh cực kì nhạt, hoà vào màn đêm lạnh giá, mùi máu nhạt nhoà không phải ai cũng nhận ra được. Cô hốt hoảng định quay đầu nhưng bị Thương Lang đè lại không cho nhúc nhích "Thương Lang, anh, anh bị thương?"

Giữa một mảnh tối tăm là khoảng trời xanh biếc. Tay của người đàn ông đặt trên vai cô bỗng nhiên run run, qua một lúc lâu sau mới nghe được thanh âm của anh ta, "Không có, không phải tôi."

Từ Ca thả lỏng người, cô ngồi yên trên ghế dài, tâm tình có chút phức tạp. Không phải Thương Lang bị thương, nhất định sẽ có người khác bị thương. Cô không phải người trách trời thương dân đến nỗi đi suy xét chu toàn xem người khác bị gì, đây là chuyện của Thương Lang, cô vô pháp tiếp thu. MiuDĐLQĐ

"Thương Lang, tuy không biết nguyên nhân, nhưng là có thể buông tha cho ba tôi không?"

Không khí u ám, Thương Lang không trả lời, trên mặt anh ta có một vết máu dọc theo chân mày chảy xuống, nhìn thấy ghê người, vết thương khắc vào trên mặt anh ta, để cho khuôn mặt vốn cương nghị cùng lạnh lùng thêm phần thô kệch, dã tính.

"Nguyên nhân." Anh ta hỏi, hai chữ, đơn giản mà lưu loát, thanh âm bình tĩnh không có chút gọn sóng.

"Ông ấy với tôi, không có on sinh thành nhưng có on dưỡng dục."

Thời gian qua thật lâu sau, lâu đến nỗi Từ Ca đều cho rằng Thương Lang không đáp ứng yêu cầu của mình, mới nghe được anh ta hỏi, "Từ Ca, nếu có một ngày, người đứng ở cánh cửa giữa sự sống và cái chết là tôi, cô sẽ vì tôi cầu tình sao?"

Thanh âm của Thương Lang cực kỳ nhạt, bàn tay anh ta dọc theo vai đến cổ của Từ Ca rút về, chậm rãi nâng gương mặt cô lên, Từ Ca chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay khô ráo của anh ta có sự ấm áp, cô cần môi lại không biết nên trả lời như thế nào.

Cô sẽ, khẳng định sẽ.

Đúng là, Thương Lang, tôi biết, nếu như tôi trả lời anh như vậy, tôi sẽ đem anh đẩy vào nơi mà muôn đời muôn kiếp anh không thể trở lại được. Tôi không dám hứa hẹn, chỉ sợ anh sẽ phải trả giá.

Bởi vì, Hạ Từ Ca không đáng.

Bởi vì, tâm Hạ Từ Ca đã chết

"Từ Ca, tôi đáp ứng cô không đụng đến Hạ Xương Nguyên, nhưng tôi không có biện pháp đi ngăn cản những người khác." Ánh mắt Thương Lang buông xuống, anh ta đứng ở phía sau cô, ngăn cách bởi một cái lưng ghế, anh ta thấy được đáy mắt lóe ra nước mắt của cô, "Đúng là, Từ Ca, chỉ một lần này thôi. Nếu có một ngày cô lại cần đến tôi, nếu để tôi phải chọn lựa, vô luận cô yêu cầu tôi cái gì tôi đều không đáp ứng, đừng hận tôi"

Từ Ca gờ tay lên dán sát vào bàn tay anh ta, cô cần môi nhẹ nhàng gạt đầu, lệ trong đáy mắt không nhận được nữa tuôn rơi, "Thực xin lỗi, Thương Lang, thực xin lỗi."

Cô còn nhớ rõ, thời khắc kia, cô hỏi, Thương Lang, nếu anh lỡ tay thì phải làm sao bây giờ?

Anh ta ngắt đầu nói với cô, tôi không lỡ tay, trừ khi tôi chết.

Vậy nếu có người cầu xin anh đừng đi làm mấy chuyện đó thì sao? Cô nghiêng đầu hỏi anh ta.

Anh ta cũng không ngẩng đầu nhìn cô, tôi không đáp ứng.

Nếu anh đáp ứng?

Từ Ca, nếu tôi đáp ứng, người nợ nhất định là cô, cho nên, cô không cần biết kết quả. Cô chỉ cần biết, những điều tôi hứa với cô nhất định sẽ làm được.

"Cô không cần xin lỗi tôi, Từ Ca, là tôi nguyện ý. Nếu quyết định ở bên cạnh hắn ta, vậy thì chiều cổ bản thân thật tốt. Mộ Diễm. Hắn không đơn giản."

Ánh mắt lạnh lùng của Thương Lang neho lại, trên gương mặt nhắc nhở việc ngày hôm qua mình bị phục kích, từ trước đến nay trong mắt anh ta toàn là ý nghĩ giết người, người sống có thể khiến anh ta bị như vậy đã ít lại càng ít hơn, nếu anh ta không đoán sai nhất định một phần là do vệ sĩ ở Long Đàn Âm Ảnh.

Mà, hai lần giao thủ, đều có sự tồn tại của Mộ Diễm. Nghe nói, Âm Ảnh cùng chủ nhân không chia lìa, nếu anh ta đoán không sai, chủ nhân của Âm Ảnh cùng Mộ Diễm có quan hệ.

Cũng có thể người đó là Mộ Diễm.

Thương Lang cúi đầu nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt trở nên sâu thẳm, có được vệ sĩ của Âm Ảnh nhất định là do Long Đàn cảm lái, Tổ chức hắc ám đệ nhất Á Châu

Cái thân phận này, tuyệt đối không thể coi thường.

"Tôi sẽ không để anh ta làm gì mình, Thương Lang, một ngày nào đó, tôi sẽ rời đi. Tôi có tính toán riêng của tôi."

Bàn tay dán lên má cô rút lại, mắt đi sự ảm áp gò má bị gió lạnh thổi run lên, Từ Ca ngồi tại chỗ, bóng dáng của người ở sau lưng đã biến mất.

Trong khu đất nhỏ này ngẫu nhiên nghe được tiếng con nít cười đùa, Từ Ca lẳng lặng ngồi, mãi đến thân thể bị gió lạnh thấu vào xương mới đi về.

Vương Linh đã quét dọn xong, thấy Từ Ca trở về vội vàng ra đón, Từ Ca nhìn thời gian đã không còn sớm, tiện đuôi Vương Linh đi rồi nghỉ ngơi, chính mình xoay người đi về phía phòng ngủ lầu hai, lúc này Mộ Diễm chắc cũng không trở về.

"Hạ tiểu thư."

"Chuyện gì?" Từ Ca dừng lại nhìn bộ dáng Vương Linh muốn nói lại thôi.

"Không, không có gì, tôi chỉ muốn nói, cô, cô lên lầu chú ý một chút."

Từ Ca cười mỉm, cô gái nhỏ này chỉ thiện ý nhắc nhở mình thôi mà, ở lầu hai chiếu ra một chút vàng sáng, Từ Ca lập tức đi vào phòng ngủ, tay cầm nắm cửa đột nhiên run lên, bên trong có dòng khí dị thường khác xa khiến Từ Ca mạnh mẽ xoay người đi vào.

Phòng ngủ, ở một góc đơn độc trên ghế sofa, người đàn ông ngồi bất chéo chân, mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng mùi rượu nồng đậm chui ra, trong bóng đêm, chỉ có ánh sáng duy nhất từ bên ngoài cửa sổ truyền vào là có thể nhìn thấy bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Con người tối tăm của người đàn ông ẩn trong đêm tối, ngón tay quấy động cảm xúc, trong không khí mùi rượu lan tỏa tới, "Anh, anh tại sao lại tới đây?"

Từ Ca kinh hãi thiếu chút nữa bỏ lại đồ trang sức ở phía sau, hai tròng mắt kinh dị nhìn chằm chằm Mộ Diễm, cô cũng không dự đoán được trong phòng còn có một người, càng không nghĩ đến đột nhiên Mộ Diễm lại trở về.

Tâm tình trở nên khẩn trương, tay cầm nắm cửa vẫn không buông, trong khoảng thời gian ngắn không biết chính mình nên tiến vào hay lui ra, thân thể gắt gao dán sát vào ván cửa, Từ Ca chỉ cảm thấy trái tim mình muốn nhảy ra đánh trống reo hò.

"Hạ Hạ, " Mộ Diễm đứng dậy, động tác của anh thông thả, duy trì một tốc độ nhất định, "Tại sao tôi không thể tới đây?"

Anh hỏi, ánh mắt yên tĩnh nhiễm một chút máu, mỗi bước đi đều mang theo sự đè ép, Từ Ca khẩn trương đến nỗi hô hấp không thông, hơi thở quen thuộc cùng mùi rượu đánh úp vào nĩa.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Giải rượu

"Tôi sẽ không để cô đi, trừ khi tôi chơi chán, nếu không, cô phải đứng ở bên cạnh tôi."

Lưng Từ Ca kề sát cửa, ánh mắt hốt hoảng tiếp cận Mộ Diễm, một tay không tự giác níu chặt quần áo ở bụng, tận lực để cho bản thân đủ bình tĩnh, "Đây không phải lần đầu tiên anh nói như vậy, 'Mộ Diễm, tôi hiểu rất rõ, nếu tôi có khả năng rời đi tôi tuyệt đối sẽ không đứng ở nơi này.'"

"Nếu biết rồi thì ngoan ngoãn ở lại nơi này. Hạ Hạ, tôi thật sự tò mò, cô cái gì để tự tin rằng tìm tôi sẽ lệch nhịp vì cô?" Ngón tay anh xoa lên hai gò má của cô, mùi rượu trên người anh xông vào mũi cô, Từ Ca mở mắt thật to đến nỗi nháy cũng không dám nháy, liếc mắt một cái, hô hấp từng chút từng chút trở nên cẩn thận hơn, ánh mắt anh ở trong gian phòng tối tăm lóe ra tia nguy hiểm.

Từ Ca hơi nhếch môi, không nói được lời nào, người say rượu không có lý trí, mà cô không nghĩ đến chuyện sẽ đẩy mình vào tình thế nguy hiểm, bây giờ cô không phải chỉ có một, tay gắt gao đặt tại bụng, tuy nhiên hiện tại cô vẫn không cảm giác được có sinh mệnh nào đó đang dao động trong cơ thể mình, là bởi vì ý thức được sự tồn tại của nó cô mới có động tác như vậy.

"Nói chuyện."

Cô không kháng cự điều đó bức Mộ Diễm nổi giận, anh trừng mắt bức cô nói chuyện, âm lượng đề cao ba phần không chút che giấu, anh liêu lĩnh mang theo chút phần nộ. Chính anh cũng chưa bao giờ phát hiện trước giờ tính cách của mình luôn trầm ổn nhưng đối mặt với Từ Ca lại bị phá hỏng hết.

Từ Ca bị thanh âm cao vút của anh làm cho kinh hãi trong lòng sùng sốt, còn chưa nói được lời nào thì thấy thân thể của anh lao đảo một phen, cánh tay xanh đặt trên ván cửa miễn cưỡng ổn định chính mình, cả thân thể tiến lại gần Từ Ca, trong lúc vội vã Từ Ca đưa tay nâng đỡ Mộ Diễm.

Tay cô dán vào thắt lưng của anh, cái tư thế thân mật này khiến Từ Ca hơi khó chịu, cô bối rối muốn thu tay về thì bị anh đè lại, cánh tay để trên ván cửa buông xuống ôm cô bỏ vào trong ngực của mình, đột nhiên Mộ Diễm buộc chặt cánh tay khiến Từ Ca không thể thích ứng, cô dọc theo đầu vai của anh miễn cưỡng ngẩng đầu, "Mộ Diễm. Ừm."

Lần thứ hai cánh tay bị buộc chặt, lực đạo của anh khiến Từ Ca thừa nhận bản thân cảm thấy đau đớn muốn kêu lên một tiếng, không gian đột nhiên an tĩnh lại, khoảng cách gần như vậy, gần đến nỗi cô có thể nghe được trái tim của anh đang đập theo quy luật, gần đến nỗi cô có thể ngửi tất cả mùi hương trên người anh, Từ Ca đoán không ra, rốt cuộc anh bị làm sao vậy, nhưng cô cũng không muốn phá hư không gian yên tĩnh này, giữa bọn họ trừ lúc cãi nhau, thì luôn hoà hợp như vậy.

"Bộ dáng nhanh nhẹn nhanh miệng của cô làm cho người ta chán ghét, như bây giờ mới tốt, không nói lời nào thì giống một cô gái hơn." Thật lâu sau, thanh âm trầm thấp của Mộ Diễm truyền tới.

"Tôi không nghĩ sẽ cãi nhau với anh, anh đừng ngứa ngáy thì tôi sẽ tốt với anh." Thân thể Từ Ca cứng ngắc, gương mặt cô để trên bắp thịt của anh, chỉ nghe thấy ý cười sung sướng từ miệng anh truyền ra.

Tiếp theo cô chỉ cảm thấy người mình xoay tròn một cái, hai người song song rơi xuống giường, cánh tay rắn chắc của anh khoát ngang hông cô, cả người cô nhẹ nhàng tiếp nhận sự ầm áp của anh, vốn muốn vùng vẫy lại bị anh giam cầm, trong bóng đêm cô giương mắt nhìn anh, ánh mắt sáng ngời trong đêm tối khiến cho người ta muốn phá hủy, một tay Mộ Diễm che đầy ánh mắt cô, thấp giọng phân phó, "Giúp tôi ngủ"

Rất kỳ quái.

Từ Ca mở mắt ra, người đàn ông bên cạnh ngủ rất say, có lẽ vì rượu quá mạnh, trong ấn tượng của cô cách ngủ của Mộ Diễm cực kỳ đơn giản, hiện tại cánh tay của anh đang đặt trên người cô, người anh toả ra mùi rất thơm, quả nhiên anh chỉ muốn cô ngủ cùng anh mà thôi.

Cảm giác không vui vài ngày trước biến mất, cô cho rằng gặp lại nhất định không thể tránh né lại bị tổn thương, mà lúc này, cứ dịu dàng như vậy khiến cô chưa thể thích ứng được.

Cô tuyệt đối không muốn cả ngày anh cãi nhau với cô. Nhẹ nhàng xoay người, mặt Từ Ca hướng về phía Mộ Diễm, lúc anh ngủ bộ dáng lạnh lùng cùng sắc bén đều được anh thu lại. Lúc này anh dễ tiếp cận hơn, ánh mắt Từ Ca cố định trên mặt của anh, nhớ tới lời dặn dò trước kia của Thương Lang, trong lòng cô có chút phức tạp.

Có thể để Thương Lang nói ra, người này quả thật không đơn giản. Đúng là, Mộ Diễm, anh có đơn giản hay không tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ để ý khi nào thì chúng ta tách khỏi nhau, không có bất cứ quan hệ gì với nhau.

Tay dán trên bụng mình, Từ Ca rất muốn hỏi, Mộ Diễm, nếu tôi nói tôi có con của anh, biểu hiện của anh lúc đó sẽ ra sao?

Giận tím mặt? Hoặc lạnh nhạt tàn nhẫn?

Tóm lại, Mộ Diễm, vô luận lúc đó anh biểu hiện cảm xúc gì thì tôi cũng sẽ không bao giờ hi vọng về những thứ xa vời.

Trong lòng có chút khổ sở, kết quả quá rõ ràng rồi, một người đàn ông không yêu cô có thể che chở bảo vệ cô sao?

Không có khả năng, ngón tay níu chặt vạt áo, khoe miệng Từ Ca tràn ra nụ cười chua xót.

"Hạ tiểu thư, cô muốn ăn gì cứ nói với tôi không cần phải động tay động chân" Sáng sớm, Vương Linh nghe được tiếng động trong phòng ngủ vọng lại, ra ngoài liền thấy Từ Ca trong phòng bếp.

"Thời gian còn sớm, tôi nghĩ muốn uống một chút nước cam, cô đã dậy thì đem chúng ép ra nước đi." Từ Ca nhẹ nhàng cười, trong tay cầm mấy quả cam, Vương Linh nhìn thoáng qua có chút kinh ngạc, không nhớ rõ trong tủ lạnh có cam hay không. Nhưng cũng không có ý muốn hỏi Từ Ca.

Trong phòng khách, Từ Ca đứng ở cửa sổ sát đất. Đêm qua, là một đêm cô không ngủ, thật sự ngủ không được mới nổi hứng ra chợ mua hoa quả

Mộ Diễm xuống lầu, liền thấy Từ Ca đứng ngây ngốc ở cửa sổ, khó có được một đêm anh ngủ ngon vô cùng, ngủ ngon đến nỗi anh cảm thấy có gì đó khác thường, anh luôn mất ngủ, một giấc ngủ như đêm qua đã ít nay lại càng ít hơn.

"Tiên sinh."

Vương Linh xưng hô như vậy khiến Từ Ca xoay người lại, nhìn người đàn ông cao lớn đứng dựa vào tay vịn cầu thang, ánh mắt yên tĩnh đặt trên người Từ Ca khiến cô không thoải mái, cô nghiêng đầu đi thì thấy Vương Linh đang cầm một ly nước.

Từ Ca ngồi trên ghế sofa, nhẹ giọng phân phó, "Cho anh ấy một ly."

Mộ Diễm ngồi bên cạnh cô, cánh tay khoát sau đầu, bộ dáng của anh nhàn nhã, ánh mắt quét qua người cô, thấy cô đang cầm một cái ly, bắt lấy uống một ngụm, "Muốn uống nước cốt?"

"Nghĩ muốn uống thì uống, cần gì nguyên nhân."

Đáy mắt anh lộ ra nụ cười, khiến đáy lòng Từ Ca hiện lên cảm giác chật vật, cô đứng lên thì bị anh kéo lại, "Nếu muốn uống vậy thì uống xong rồi đi."

Anh nói, dùng sức kéo cô trở về, Từ Ca ngã ngồi trên ghế sofa rơi vào trong lòng anh. Mộ Diễm đột nhiên cảm thấy tâm tình mình thật tốt, đợi Vương Linh mang nước ra uống hết một hơi.

"Nghe nói uống cái này sẽ tỉnh rượu, Hạ Hạ, có cách này thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Nếu tôi rời đi

Đáy mắt Mộ Diễm cười rất sâu, sâu đến nỗi rót vào trong lòng cô, anh cảm thấy sung sướng. Từ Ca nghiêng đầu, biểu tình trên mặt rất nhạt, cô tận lực xoa dịu sự chật vật trong lòng, chỉ nhàn nhạt cười, "A...Có cả việc này nữa hả?"

Nhìn bộ dáng ra vẻ thoải mái của cô, Mộ Diễm cũng không muốn chọc thủng, nói thật, anh có vài phần muốn hưởng thụ cảm giác được quan tâm, chỉ là không biết cô thật tình quan tâm hay không thôi. Bất quá, anh không phủ nhận rõ ràng cô bị người ta nhìn thấu lại cố giả bộ không biết gì khiến lòng anh ngứa hết sức, nhìn không được muốn xem vẻ mặt không tự nhiên của cô, chính mình cũng cảm thấy tâm tình nhẹ nhàng hơn.

Thoải mái.

Thật sự cảm giác này rất quái dị, cô, cũng có thể làm cho anh thoải mái sao?

Đáy lòng Mộ Diễm bật cười.

Bệnh viện ở Nam Bình, các bác sĩ có tay nghề chuyên môn cao hơn nữa dụng cụ vật tư y tế ở đây cũng khá tốt, Tạ Phương không tin vào mắt mình nữa, bà đã sớm khỏe mạnh hơn rất nhiều

Tạ Phương đã có thể đi được, tuy nhiên chỉ là vài bước thôi. Bà đi cực kỳ vất vả, trên mặt đã có mồ hôi, nhìn bà cố gắng khôi phục bộ dáng trước kia, đột nhiên Từ Ca cảm thấy yên tâm hơn.

"Mẹ."

Tạ Phương lao đảo một cái, Từ Ca vội vàng đỡ lấy bà.

"Từ Ca?" Đột nhiên nghe được giọng nói của cô, Tạ Phương kích động bắt lấy cánh tay Từ Ca, bà tinh tế quan sát sắc mặt Từ Ca, phát hiện không có gì bất thường xem như yên lòng. "Sao lại thế này? Tại sao đột nhiên chuyển đến đây? Cũng không thương lượng với mẹ, mấy ngày nay con đã đi đâu vậy?"

"Mẹ, hỏi từng câu từng câu một, mẹ hỏi nhiều như vậy, con cũng không biết trả lời câu nào trước hơn nữa chuyện của mẹ quan trọng hơn." Từ Ca cười nhẹ nói sang chuyện khác, đồng thời đỡ Tạ Phương ngồi xuống.

"Đừng nghĩ có thể cho qua, mẹ chỉ không chịu nổi áp lực nên hành động không tiện lợi, đối với con mẹ cũng chưa hề dè."'

"Con nói con muốn mẹ mau chóng khôi phục, mẹ tin sao?"

Khe khẽ thở dài, Tạ Phương cầm tay Từ Ca, "Mẹ nhìn thấy con gầy đi rất nhiều, Từ Ca, không phải mẹ không tin con, mà mẹ lo lắng. Con nói cho mẹ, còn cùng Mộ Diễm - tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị rốt cuộc có quan hệ gì với nhau?"

Từ Ca cúi đầu, Tạ Phương hỏi như vậy khiến cô khó có thể chống đỡ, "Không có gì cả, con chỉ nhờ anh ta giúp đỡ về chuyện cổ phần bên Chung-Hạ mà thôi"

Tạ Phương nhìn Từ Ca, câu trả lời của cô rất có lý, nhưng ánh mắt né tránh đã sớm bán đứng cô, Tạ Phương thu tay cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, thử đi vài bước mới phát hiện ra thật sự bà đã thất bại rồi.

Từ Ca vội vàng đi qua đỡ lấy Tạ Phương lại bị bà gạt đi "Từ Ca, mẹ không muốn trở thành gánh nặng cho con, mẹ có thể đi được, con không cần lo lắng cho. Chờ thân thể tốt hơn, mẹ sẽ xuất viện"

Đứng ở phía sau, Từ Ca nhẹ nhàng gạt đầu, đưa lưng về phía bà, gian nan vất vả lắm bà mới đi được vài bước, ánh mắt từ từ ướt át, nói không nên lời, lòng vô cùng chua xót. Thời khắc này, mẹ, sự tồn tại của người chính là nơi để con dựa vào.

Rời khỏi bệnh viện, cô đi dạo một lúc, lái xe không nhanh không chậm đi theo phía sau, cô cũng không để ý, cho đến khi ở trước mặt là công viên cô mới dừng lại

Đúng lúc hôm nay là Chủ nhật, giờ phút này trong công viên có không ít người đi lại.

Từ Ca ngồi trên ghế đá, ngẫu nhiên có vài cái lá rơi xuống, dừng ở trên mu bàn tay cô, bây giờ cô chẳng nghĩ được gì, chỉ hơi ngẩn người, cách đó không xa có một đôi vợ chồng trẻ tuổi mang theo đứa con đang đùa giỡn, đáng vẻ hạnh phúc của họ khiến người khác phải ghen tỵ.

Chân của cô đột nhiên bị thứ gì đó mềm nhũn ôm lấy.

Từ Ca cúi đầu xuống, liền gặp một cậu bé đứng trước mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô, một đôi mắt to mềm mại nhìn chăm chú, trông đáng yêu cực kỳ.

"Mẹ, mẹ." Đứa bé nói còn chưa rõ chữ, thanh âm nhẹ nhàng khiến tâm tình của cô trở nên mềm mại hơn, cậu bé đi còn chưa vững, toàn thân đều dựa vào chân Từ Ca, cô đỡ đứa bé, cảm giác mềm mại truyền đến lòng bàn tay, tức thì, Từ Ca chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều run lên, trong lòng lại dâng lên cảm giác kích động.

Loại cảm giác này, nếu là trước kia, cũng không mãnh liệt như vậy.

"Bảo bối, con chạy lung tung như vậy khiến mẹ không được nhàn hạ một phút rồi." Sau đó cô gái trẻ tuổi đến ôm lấy đứa bé, miệng oán giận nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ cưng chiều, "Bảo bối, gọi đi đi."

Đứa nhỏ miệng ngập ngừng mơ mơ hồ hồ hô lên một chữ gì, Từ Ca mỉm cười, "Đứa nhỏ thật biết nghe lời, nó bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mới một tuổi rưỡi thôi." Cô ta ôm đứa nhỏ ngồi bên cạnh Từ Ca "Nghe lời cái gì, thật sự rất hư, lúc tôi mang thai nó cứ lăn qua lăn lại, hoài thai được hai tháng thì nôn nghén liên miên, a. Ba ba đâu rồi, bảo bối, chúng ta đi tìm ba ba, chào đi đi con."

Cô gái ôm đứa nhỏ đứng lên, người đàn ông chạy tới, Từ Ca ngồi ở một bên gạt gạt đầu, xem bọn họ rời đi. Không biết sao, trong mắt đột nhiên chua xót, theo bản năng đưa tay đặt lên bụng. Bọn họ có được sự ngọt ngào ấm áp, còn cô, thật sự một chút cũng không.

Lá rụng hiu quạnh, tới rồi đi, chỉ có mình cô ở đây, cô đơn vắng lặng

Từ Ca đứng ở công viên nhớ đến lời nó của cô gái kia, tất cả đều in sâu trong đầu

Hoài thai hai tháng bắt đầu nôn nghén.

Hai tháng, tuy không xác định mình có bị nôn nghén hay không, nhưng nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cô vẫn nên rời đi mới đúng.

Trong lòng có cảm giác cực kỳ phức tạp, cô biết sự xuất hiện của đứa nhỏ này sẽ không được ai chúc phúc, cũng không biết vì cái gì, cái cảm giác rung động này, lại khiến lòng cô không nhận được muốn nhảy nhót. Một cảm giác thân mật khó dứt, bởi vì biết được sự tồn tại của đứa bé, cho nên cô mới kiên định và dũng cảm hơn.

Mộ Diễm gọi điện thoại tới là lúc Từ Ca còn đang lạc hồn lạc vía ở ngoài phố, hôm nay người đàn ông này rất dịu dàng, còn chạy tới tìm cô, đưa cô đi đến những nơi buôn bán ở Nam Bình, "Thích cái gì, liền mua cái đó."

Đây là thủ đoạn lấy lòng phụ nữ sao? Từ Ca yên lặng đi phía sau anh, không dung ngôn ngữ châm chọc, cũng không rời đi, tâm tình của anh hôm nay rất tốt, dù sao cô cũng không có sức để tranh chấp với anh, cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên đi.

Thuận theo một chút, coi như giờ khắc này tương đối hoà bình. Tay bị nắm lấy kéo đi, ngay sau đó, mười ngón tay đan vào nhau, đó là hình thức của các cặp tình nhân đang yêu dẫn nhau đi dạo phố, cô ngẩng đầu nhìn Mộ Diễm, liếc mắt một cái, nhưng không có né tránh, trong đầu đột nhiên loé lên hình ảnh

cặp vợ chồng trẻ lúc chiều

Không biết giờ phút này, ở trong mắt người khác có phải bọn họ cũng đang hạnh phúc lắm không? !

Người đàn ông này, thật sự quá khó để có thể hình dung được anh đang vui hay buồn.

Khuôn mặt không đứng đắn của anh với đầu lông mày bén nhọn, nghiêm mặt lại thì lãnh khốc vô tình khiến người ta sợ. Cái mũi anh tuấn, ở trên mặt của anh không thể nhìn ra chút khuyết điểm nào cả, nhìn kỹ lại, khuôn mặt của Mộ Diễm không hề độc ác, chỉ là trên người sở hữu hơi thở đặc biệt khiến người khác sợ hãi.

Chung quanh, tầm mắt bắn qua bắn lại, Từ Ca muốn rút tay về lại bị nắm chặt. Mộ Diễm xem xét phía trước, bởi vì rất nhạy cảm, tiện nghiêng đầu sang chỗ khác, "Như thế nào, thẹn rồi hả ?"

Anh nở ra một câu khiến Từ Ca thiếu chút nữa cắn roi đầu lưỡi, cô mở to mắt nhìn anh, ngược lại Mộ Diễm được đà cười to hơn

"Mua cho cô chút quần áo, nhìn quần áo trên người cô thật tệ, ở trong biệt thự của tôi những thứ này mặc một lần rồi cũng bị nhăn." Anh thấy mỗi lần cô mặc quần áo của Tinh nhi đều không được tự nhiên, tuy nhiên anh vẫn cho rằng quần áo mặc trên người cô có một hương vị khác.

Từ Ca gật gật đầu không chống đối, hôm nay cô thuận theo lệnh Mộ Diễm muốn trở tay cũng không kịp. Đôi mắt nheo lại, anh nhìn chăm chăm gương mặt cô mang theo một tia nghi ngờ.

Tiệm quần áo, cô bán hàng ôm ra một đồng quần áo để trước mặt cô "Hạ tiểu thư, đây là những bộ quần áo mang phong cách mới nhất, cô thử một chút đi."

Từ Ca đứng ở trước gương, từ trong gương cô thấy Mộ Diễm đang đứng ở một bên, cô cầm lấy quần áo đi thay, cũng muốn hỏi anh, đẹp sao?

Giờ khắc này, đột nhiên Từ Ca thở dài, không biết câu hỏi đó có ý nghĩa gì ?

Mộ Diễm đi tính tiền, cô bán hàng cười rất tươi , vẻ mặt ân cần không giấu vào đâu

Đứng ở một bên, Từ Ca nhìn anh lưu loát quét thẻ, trong lòng thu lại cảm giác khổ sở. Vì những người phụ nữ khác anh quét thẻ vô số lần. Mộ Diễm, rốt cuộc đã bao nhiêu lần rồi? Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cũng nằm trong số đó.

Màn đêm buông xuống, sao gần đầy trời, khu phố náo nhiệt hai người đi song song với nhau, Từ Ca ngẩng đầu lên ngắm những ngôi sao trên trời

Điện thoại vang lên, tay anh rút cục cũng buông lỏng ra, đám người chen nhau đi lại khiến cô ngập ở trong đám người không nhúc nhích được, tư thế nghe điện thoại của anh rất tuấn tú, đẹp trai đến nỗi cô đứng xa vài thước cũng nhìn thấy anh nổi bật nhất.

Mộ Diễm tắt điện thoại, quay đầu lại nhìn không thấy cô gái bên cạnh đâu, tức giận nhăn mày lại, dáng người cao lớn ở trong đám đông xoay tròn một vòng, đi lại lo lắng tìm kiếm khắp nơi

Từ Ca đứng ở trong góc nhỏ, nhìn Mộ Diễm chuyển động, trong mắt anh lộ ra vẻ lo lắng không đáng có, tối thiểu có 1% là chân thật . Từ Ca cảm thấy được ánh mắt có chút ảm áp, vừa vặn với 1% khả năng kia.

Xoay người, Từ Ca đi lên, đứng ở chỗ cao, làn váy của cô lay động trong gió. Từ trên cao nhìn xuống, nhìn tầm mắt của người đàn ông đang chống lại cô.

Lần thứ hai anh cầm tay cô, cô nghe được tiếng thở dốc của anh "Chạy tới đây làm gì?"

"Đứng ở chỗ cao, anh có thể nhìn đến tôi."

Mộ Diễm trầm mặc nhìn cô một cái, khóe môi Từ Ca nâng lên, ý cười nhẹ nhàng nở rộ, Mộ Diễm, tôi đứng ở chỗ cao chờ anh tìm đến. Nhưng nếu một ngày tôi rời đi, tôi sẽ không đứng ở chỗ cao, mà anh cũng sẽ không đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Thứ anh nắm trong tay, chưa bao giờ nằm ngoài ý muốn

Lần thứ hai anh cầm tay cô , cô nghe được tiếng thở dốc của anh "Chạy tới đây làm gì?"

"Đứng ở chỗ cao, anh có thể nhìn đến tôi."

Mộ Diễm trầm mặc nhìn cô một cái, Từ Ca khước môi nâng lên, ý cười nhẹ nhàng nở rộ, Mộ Diễm, đứng ở chỗ cao chờ anh tìm đến. Nhưng nếu một ngày tôi rời đi, tôi sẽ không đứng ở chỗ cao, mà anh cũng sẽ không đi tìm.

"Đi thôi."

Anh đứng ở bậc thấp nhất nhìn cô vươn tay ra, gió lạnh thổi tới khiến tóc cô tung bay bốn phía, vài sợi tóc quấn quanh che đi tầm mắt của cô, Từ Ca chỉ cảm thấy tư thế như vậy giống trong phim cực kỳ, bàn tay anh mở ra mang theo lực, cô cũng không nắm lấy tay anh một cách dễ dàng.

Nên biết rằng, tình cảm đặt sai chỗ sẽ thông khổ cả đời.

Mông lưng giật mình, Mộ Diễm không kiên nhẫn tiến lên trước một bước nắm lấy thắt lưng của cô ôm xuống, "Phát gốc cái gì? Mang cô đi ăn cơm."

Ở nơi dùng cơm, Mộ Diễm chọn vị trí ở trên tầng cao nhất, có thể xem xét cảnh đêm. Trên bàn nền đỏ lóng lánh, gió đêm thổi qua, rõ ràng khí hậu rất lạnh nhưng ở chỗ này lại không cảm nhận được.

Bồi bàn rót rượu đỏ cho hai người, Từ Ca nhớ tới lời bác sĩ phân phó, cô nhẹ nhàng đẩy ly rượu, "Đôi đồ uống cho tôi đi."

Mộ Diễm ngẩng đầu liếc mắt một cái, tiện thể phân phó, "Cho cô ấy đồ uống ấm một chút. Dạ dày không thoải mái nên cần uống thứ có nhiệt"

Từ Ca gật đầu, hiếm khi anh tỉ mỉ quan tâm như vậy, tay hướng về phía bụng, đôi mắt mềm mại như nước, mẹ không cần thân thể của chính mình, nhưng không cách nào không cần con.

Nắm chiếc cốc trong tay nhiệt độ truyền qua bàn tay nhưng không đến được đáy lòng, nơi xa có tiếng đàn vi-ô-lông truyền đến, ở nơi này quả nhiên là nơi dễ hưởng thụ.

Cầm cái cốc trong tay, chất lỏng màu da cam đựng đưa giống như cốc nước lúc sáng, ở góc độ này Mộ Diễm nhìn cô, ánh mắt bớt đi sự rét lạnh lại mang theo vẻ ôn hoà khó thấy

Trong lòng Từ Ca ngẩn ra, đột nhiên thu hồi tâm tình, ngay sau đó, cái ly trong tay anh khẽ chạm vào cốc nước của cô.

Mộ Diễm uống rượu với tư thế tao nhã, anh nhấp môi mỏng, hai bên gò má lộ ra hai má lúm đồng tiền, đầu lông mày ngả ngón dương lên, "Hạ Hạ, như vậy thật tốt, đứng ở bên cạnh tôi, tôi cho cô thứ cô muốn."

Vốn Từ Ca muốn nói cái gì, lại uống một ngụm nước để áp chế lại, vị chua chua ngọt ngọt lượn vòng ở trong miệng mình.

Đối với Mộ Diễm, chưa bao giờ có một cô gái nào ở cạnh anh quá một tháng.

Mà thôi.

Từ Ca nghĩ nếu muốn là người phụ nữ của anh quả thật phải có thủ đoạn. Nhưng anh cũng chỉ sẵn đón những cô gái có cùng đặc điểm là "xinh đẹp hư vinh".

Nghĩ cũng không ra, trên người cô có gì đặc biệt khiến anh coi trọng không chịu buông tha. Anh cho cô thứ cô muốn mà cô thì vẫn tiếp nhận một cách hiển nhiên.

Từ Ca đặt cái cốc xuống, trong mắt có vẻ sáng long lanh, "Đối với tôi mà nói, anh có biết tôi muốn cái gì không?"

Mộ Diễm nhẹ nắm ly rượu, lắc lắc vài cái, "Như thế nào, cô muốn cổ phần vẫn còn nguyên giá trị, vẫn nghĩ muốn nhắc nhở Chung Nham một chút, cô nghĩ tôi không biết sao?"

"Mộ Diễm, tôi không nghĩ phức tạp được như anh, tất cả mọi chuyện đều không qua nỗi mắt anh, anh không cảm thấy tôi hỏi điều này là thừa thãi sao?"

"Tốt nhất không có, Hạ Hạ, phải biết rằng tôi đã quyết định thì sẽ không để cho ai có đường sống để quay về. Tôi thực hiện trao đổi với cô, trước khi tôi chán cô thì cô vẫn phải đứng bên cạnh tôi" Mộ Diễm nói chuyện lưu loát, anh muốn nhắc nhở cô, bọn họ tìm tới nhau cũng chỉ là giao dịch, trước đến nay không hề thay đổi

Tuy Từ Ca cười nhưng trong mắt lại tràn ra vẻ bi thương, anh và cô, trừ bỏ giao dịch, thì còn dư lại cái gì?

"Chuyện ở Chung-Hạ, tôi không nghĩ muốn can thiệp" Từ Ca ngẩng đầu lên, "Khi nào thì Tạ Phụng có khả năng nhận lại cổ phần của công ty?"

"Cô đang sốt ruột sao? Hạ Hạ, cô xác định muốn thực hiện điều đó?" Anh nghiêng người dựa vào ghế, một tay cánh tay khoát lên trên thành ghế, hai chân gấp xếp lên, tư thế rảnh rỗi, bày ra bộ dáng đang tính toán mưu kế, trong lời của anh như có như không nhắc nhở khiến Từ Ca lo lắng

Cô đã không còn thời gian để bàng hoàng, "Tôi xác định."

Chân mày Mộ Diễm quét qua người cô hiện lên vẻ sắc bén, còn chưa nói gì bồi bàn đã mang đồ ăn tới, ngoài rau xanh quả thật Từ Ca không chạm đến

cái khác.

"Cô xanh xao số hai thì không ai được tính là số một ở Nam Bình rồi, đi ăn cùng cô thì ông chủ ở đây sắp khóc rồi." Mộ Diễn nhẹ cười, đôi mắt sắc bén lại bắn lên người cô.

Chịu không nổi ánh mắt này, sắc bén đâm xuyên vào lòng người, Từ Ca cuống quýt cầm chiếc đĩa gấp mấy miếng cá.

Trong cổ họng tràn ra một trận khó chịu, mùi tanh của cá tràn vào trong miệng, trong bụng khó chịu một phen, Từ Ca cuống quýt che miệng cưỡng chế nuốt xuống.

Ánh mắt Mộ Diễn tối đen nhìn xuống, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cảm xúc của người khác, "Khi nào tới thời kỳ sinh lý của cô?"

Câu nói của anh khiến sắc mặt Từ Ca trở nên trắng bệch, cô giả bộ trấn tĩnh cầm cốc nước uống một hơi, khóe miệng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười.

"Anh nghĩ tôi mang thai? Thời kỳ an toàn tôi đã tính rất chuẩn, tôi không ngờ đến nỗi lấy thân thể của mình ra để đùa. Bác sĩ nói dạ dày của tôi không tốt, không nên ăn nhiều hải sản"

Cô cười hồn nhiên, chống cằm nhìn anh, cô thấy trong mắt anh có một tia khinh miệt. Mộ Diễn bật cười, anh lo lắng quá nhiều rồi.

Cô thật sự tò mò nếu anh biết cô mang thai sẽ biểu hiện như thế nào?

"Mộ Diễn, tôi thật sự tò mò, nếu cô gái bên cạnh anh mang thai, anh sẽ như thế nào?"

"Hạ Hạ, con của tôi từ khi tôi đồng ý, nếu không, không ai có tư cách sinh hạ nó." Khóe miệng của anh kéo ra một nụ cười tàn nhẫn, anh sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Trừ khi anh đồng ý, cô gái đó mới có tư cách?

Người đàn ông này, chưa bao giờ để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn

Từ Ca ngẩng đầu, đúng lúc khóe trắng bốc lên. Bên ngoài, pháo hoa nổ rộ trong không trung thật đẹp mắt, có chút hương thơm nhưng sau đó lại tan thành những mảnh u ám.

Chẳng biết từ lúc nào Mộ Diễn đã qua đây, anh nhẹ ôm Từ Ca, lồng ngực cứng rắn dán sau lưng cô, hai tay nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, cọ cọ vào mặt cô, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Đẹp sao?"

Khóe mắt cười rất sâu, "Thật đẹp mắt."

Cứ như vậy, đêm cũng giống như ngày, cô đề nén tiếng thở dài, tay anh đặt trên bụng cô, mà cô cũng không hề để ý cứ thế tựa vào người anh.

"Mộ Diễn."

"Hử?" Con người của anh buông xuống liếc nhìn cô.

Cô dựa trên người anh, đáng vẻ nhu hoà, nụ cười không hề che giấu

Cô không nói lời nào, chỉ cười, cười, có chút mông lung, cô rất muốn nói, Mộ Diễn, anh có thể cảm giác được con của anh đang tồn tại không? Nó đang nằm dưới lòng bàn tay anh yên tâm ngủ say, anh có cảm nhận được không?

Nhưng câu nói này, cô chỉ có thể để trong đáy lòng.

Rõ ràng muốn rơi lệ, lại miễn cưỡng cười vui, thời điểm mắt anh buông xuống nhìn cô, Từ Ca chỉ cảm thấy không yên trong lòng, cô sợ dưới tầm mắt của anh cô không thể che giấu được cảm xúc của chính mình, cô giả bộ thuận theo anh, một tay cô ôm lấy cổ Mộ Diễn, đôi môi run rẩy đặt lên môi anh.

Ánh mắt nhắm lại, che khuất toàn bộ sự kiên cường.

Đối với Từ Ca đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn, trước đây toàn là anh cưỡng bách cô. Bộ dáng xinh đẹp của cô lúc này khiến anh hận không thể xé nát nó ra. Anh không miệt mài theo đuổi, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô, lưỡi của anh mang theo lực tiến vào, truy đuổi quẩn quanh lưỡi của cô, bây giờ thân thể của anh cũng mềm mại hơn, tiếng thở dốc của người đàn ông tăng lên, không biết trước lúc nào mới là kết thúc.

"Đây không phải tổng giám đốc Mộ sao? Thật có nhã hứng"

Bỗng dưng, giọng nói của một người đàn ông trên đỉnh đầu truyền đến, mang theo vẻ trêu tức, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng của hắn như đang quấy rầy hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Cô chủ động

Mộ Diễm nhẹ nhàng hạ mí mắt, nhìn thấy Sở Luật, trên người hắn mặc bộ quần áo thủ công tinh khiết màu đen, bên cạnh là một cô gái tên Ôn Toa, vòng eo kiều gọi kẻ sát người Sở Luật, cách ăn mặc hợp một pha lẫn phong cách thể thao.

Từ Ca nghe được động tĩnh, vừa muốn mở mắt ra, nụ hôn của anh đã đi trước một bước, nhân lúc cô muốn mở mắt cái lưỡi ẩm ướt đặt trên mí mắt của cô, lúc sau, một tay để sau đầu Từ Ca, đè cô ở trước ngực mình, chân mày thâm thúy lộ ra vẻ xấu xa, khoé mắt quét quanh hai người đối diện, "Sở thiếu, thật may mắn khi được gặp anh."

Trong miệng vừa nói hai chữ "may mắn" xong, thân thể lại chẳng muốn động tí nào, thái độ ngông cuồng. Sở Luật nheo mắt lại, tầm mắt rơi vào đầu người đàn ông kia, trong lòng là một mảnh tối, "Đã lâu không được gặp, hôm nay Mộ thiếu mang bạn gái đến đây ăn thật sự rất náo nhiệt, rất náo nhiệt"

Khóe miệng người đàn ông cười kéo dài, bàn tay hắn dán lên trên người cô gái bên cạnh vuốt ve ái muội, cô gái kêu căng khê gọi, "Luật. Chán ghét."

Âm cuối kéo dài, Từ Ca bị Mộ Diễm giữ trong lòng, cô không được tự nhiên nhúc nhích một phen, muốn nâng mặt lên lại bị Mộ Diễm cứng rắn ép xuống.

Cánh tay đặt trên vòng eo cường tráng của anh, Từ Ca chui đầu vào trong lòng anh, môi khẽ nhếch, cô không khách khí cắn Mộ Diễm một cái, cô có cái gì mà anh phải giấu.

Tuy nói như thế, nhưng đối với người vừa tới kia cũng không có quá nhiều hứng thú, chỉ qua lời nói của anh nên cô mới biết, người kia là Sở Luật. Người đàn ông đã từng dây dưa với Trình Lan.

Trong ngực có bị đâm chọc như thế nào cũng không làm cho Mộ Diễm hờn giận, bàn tay to đè trên đầu cô, đột nhiên đáy mắt Mộ Diễm bốc lên sắc thái trầm tối, đôi môi mềm mại của cô được ngăn cách qua lớp áo cọ vào ngực anh, hơi thở ẩm áp như có như không quyến rũ anh, Mộ Diễm hận không thể cúi người hung hăng hôn cô một cái, khóe mắt hướng ra phía ngoài cong lên một nụ cười, bộ dáng quý quái phơi bày trước mắt khiến các cô gái phải điên cuồng.

Sở Luật chăm chú nhìn Hạ Từ Ca, đáy mắt thâm trầm hiện lên vẻ hứng thú, bàn tay nắm chặt phần eo của cô gái bên cạnh càng lúc càng dùng lực, Ôn Toa nghiêng mặt nhìn Sở Luật liếc mắt một cái, trong mắt hắn có sự hứng thú rất rõ ràng, trong lòng không cam tâm, nhưng Ôn Toa cũng không phải đứa ngốc, biết phải làm gì là tốt nhất đối với mình.

"Tổng giám đốc Mộ, có thể để anh đi tiếp đãi một người phụ nữ quà thật không nhiều, vị này là?".

Nhìn ra Sở Luật nhất quyết không tha, Mộ Diễm nhăn mày lại, đứng dậy, khóe miệng nâng lên, "Giới thiệu với em, Sở Luật."

Anh nói xong, cũng không vội giới thiệu Từ Ca với hắn, bàn tay to ôm lấy thắt lưng của cô

Từ Ca theo lực đạo của Mộ Diễm đứng lên, mặt cô đỏ hồng, miệng, miệng vẫn lưu lại mùi vị của ly rượu đỏ Mộ Diễm uống, sợi tóc hỗn độn, môi cũng hơi sưng đỏ.

Người đàn ông ở trước mặt cô có dáng người cao ngất, ngũ quan bắt mắt cùng tư thế cứng rắn, mạnh mẽ, môi nhấp nhẹ, tầm mắt một lần nữa rơi ở trên đầu cô. Từ Ca hướng về phía anh gật gật đầu, cũng không có phản ứng gì nữa. Sở Luật nhìn chăm chăm cô, đôi mắt nheo lại, nửa ngày mới mở miệng, "Mộ tổng, rất có mắt nhìn, khi nào cho tôi chơi đùa cùng đi. Nhìn qua đã thấy tươi mới rồi." ĐLQĐ

Thân thể bỗng dưng cứng ngắc, ngón tay mạnh mẽ nắm lấy bàn tay to lớn của anh. Lời nói này hắn cũng nói được sao?

Mộ Diễm nhẹ cười, tay anh đặt trên thắt lưng cô vỗ nhẹ xoa dịu sự khấn trương của cô, khóe mắt gọi lên nụ cười quý dị, "Quy định vẫn như cũ, trừ phi là người phụ nữ tôi không cần."

Từ Ca ngẩng đầu nhìn Mộ Diễm, cô quay đầu khóe miệng gọi lên nụ cười, dựa vào cái gì bọn họ có thể quyết định vận mệnh của người khác? Muốn hay không đầu phải việc của mấy người, đó là việc của tôi. Nhưng sau này cô phải để ý hơn mới được.

Biểu tình trên mặt anh vẫn không tránh được ánh mắt của Sở Luật, hắn cười nhẹ, "Hân hạnh."

Sở Luật xòe bàn tay ra ý bảo bắt tay, Từ Ca nhìn thoáng qua, xuất phát từ lễ phép vươn tay ra, ngón tay bị nắm lấy, lòng bàn tay của hắn ôm chọn lấy tay cô. Từ Ca ngẩn ra, cô liếc mắt nhìn hắn với hàm ý buông ra, "Rất vui, Sở tiên sinh."

Thu hồi tay, ở trước mặt hắn, Từ Ca cầm khăn ướt trên bàn lau tay. Động tác của cô khiến Mộ Diễm sung sướng triệt để, anh cười to ra tiếng, "Sở Luật, anh bị ghét bỏ rồi."

Vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận nhưng ánh mắt tà mị đảo quanh, hắn nghiêng người ôm chặt cô gái bên cạnh, "Hạ tiểu thư, tôi cực kỳ mong chờ một ngày chúng ta sẽ có cơ hội ở chung."

Ánh mắt nguy hiểm của Mộ Diễn nheo lại, anh tựa người vào ghế, ánh đèn mờ ảo rơi vào trên người Từ Ca.

Nhìn hai người rời đi, Mộ Diễn giữ chặt Từ Ca để cho cô ngồi ở bên cạnh mình, "Các người quen nhau?"

"Không biết."

Trên mặt của cô thân nhiên vô cùng, Mộ Diễn không tiếp tục hỏi, anh gấp một miếng thịt bò đưa tới trên môi cô, "Ăn một chút đi."

Cô hiện tại nhìn thấy mỡ là muốn phun ra ngay, vội vàng đẩy tay Mộ Diễn ra, "Tôi no rồi."

Tay anh rút lại, thân thể tiến lại gần cô, khuôn mặt tuấn tú thân thiết ru rú trên cổ cô, "Hạ Hạ, tôi còn chưa ăn no, cơm ăn một nửa đã bị quấy rầy."

Từ Ca hất mặt đi, môi chà nhẹ qua mặt anh, đáy mắt không có ý cười, cô vội vàng chuyển đề tài, "Tôi thật sự no rồi, chúng ta trở về đi."

"Được." Mộ Diễn vén màn ôm lấy Từ Ca rời đi.

Trong bụng trống trơn, Từ Ca ngồi trên xe cũng cảm thấy buồn ngủ, đầu cô tựa vào cửa kính, mới vài phút đã ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ mơ giống như cô lại nhìn thấy cặp mắt của Sở Luật, hần đăm chiêu nhìn cô, tuy nói rằng cả người hần có khí thế áp bách người khác quá nặng, đúng là hần cố ý khiêu khích, nhưng Từ Ca lại phát hiện hần cũng chưa chạm đến hai từ “ác ma”.

Trở lại Ngự Cảnh quốc tế, Mộ Diễn nhìn thấy Từ Ca còn đang ngủ, cũng không đánh thức cô, chỉ dùng miệng ngăn chặn hơi thở của cô, Từ Ca hô hấp không thông, tiện tay đẩy anh ra, sau đó tỉnh lại.

"Về đến nhà rồi." Mộ Diễn dẫn đầu xuống xe, Từ Ca theo anh đi vào, vừa đến phòng khách, cả người đã bị anh chặn ngang bẻ lên.

Từ Ca cả kinh ôm lấy cổ anh, thân thể bị anh xoay mấy vòng, dừng lại ở phòng khách cả người cô bị anh đặt trên vách tường, giờ phút này cặp mắt đen láy của anh đã âm u như mực, đáy mắt là một mảng tối cùng với tiếng thở dốc ầm ập, anh mở miệng, thanh âm cũng khàn đặc, "Hạ Hạ, tôi nghĩ muốn em."

Từ Ca bị anh xoay vòng đầu óc choáng váng, trong bụng từng đợt cuộn cuộn, cảm giác muốn nôn mửa lại xông lên, cô vội vàng lắc đầu, "Thân thể của tôi hôm nay không thoải mái."

"Chỗ nào?"

Bàn tay anh áp vào bụng cô nơi đó là dạ dày, "Dường lâu như vậy vẫn không khỏi?"

Từ Ca bị để ở cạnh tường, bức tường lạnh băng xuyên thấu vào thân thể, "Bác sĩ nói cần phải chữa trị một thời gian."

Con người yên tĩnh nheo lại, bàn tay dọc theo quần áo của cô tham lam tiến vào, "Hạ Hạ, bác sĩ cũng không nói bệnh bao tử cần cấm dục."

Tay anh dùng lực, đem Từ Ca đẩy lên ghế sofa, tiếp theo đè ép đi lên, "Hôm nay, tôi muốn nhịn cũng không được."

Từ Ca nhớ tới lời bác sĩ dặn, ba tháng đầu rất nguy hiểm, nhất định phải tránh chuyện phòng the, tay cô quật cường dể trên ngực Mộ Diễn, "Tôi thật sự không muốn, để khi khác được không?"

Cô cầu xin tha thứ, người đàn ông lại cảm thấy đó là lời mời, anh kéo tay cô hướng về phía hạ thân cứng rắn của mình, "Hạ Hạ, hần muốn cô, làm sao bây giờ?"

Thanh âm quen thuộc cùng hơi thở ầm ập, giọng anh khàn khàn kỳ cục, Từ Ca biết thời điểm này đã vượt quá mức cho phép của anh, tay anh xé rách y phục trên người cô, da thịt trần trụi ở trong không khí có cảm giác man mát, một tay Mộ Diễn nâng cái eo mảnh khảnh của cô lên, chuyển người đem cô đặt lên trên mặt bàn, cô chỉ có thể ưỡn người dùng tay chống đỡ.

Cái lưng trần trụi phơi bày trước mặt, Mộ Diễn bỏ đi quần áo của mình, dọc theo bờ vai của cô đi xuống, hai tay xuyên qua bả vai tìm đến bộ ngực phía trước, bàn tay to cầm nơi đầy đặn nhất của Từ Ca, anh khom lưng xuống, giọng nói cùng hơi thở lan tràn trong tai cô, "Hạ Hạ, trên người của em chỗ nào cũng mê người, tôi còn chưa tiến vào, nó đã buộc chặt lấy tôi rồi."

Lời nói của anh không khiến Từ Ca bốc cháy, ngược lại thân thể của cô run lên vì lạnh, "Mộ Diễn, chúng ta trở về phòng ngủ đi. Nơi này không được."

"Hôm nay, tôi để Vương Linh nghỉ một ngày không ai có thể tới đây, hơn nữa, chúng ta không kịp rồi."

Môi của anh dán lên tai cô, cái lưỡi uơn ướt liếm qua liếm lại, trên mặt bàn trơn bóng, cô cúi đầu cũng có thể thấy tư thế của họ bây giờ, người đàn ông phía sau bắt đầu va chạm, động tác từng chút từng chút tiến vào thân thể cô.

Từ Ca chỉ cảm thấy khăn trương, anh nhẹ nhàng tác hai chân cô ra, bàn tay đặt trên bụng nhẹ nhàng trượt xuống

Hôm nay anh rất hưng phấn, cô nghĩ anh sẽ cưỡng hần cô, nghĩ tới đây, bắt chấp then thùng Từ Ca vội vàng bắt lấy cánh tay anh, "Hôm nay, chúng ta

đôi kiểu khác có được hay không?"

Quả nhiên anh ngừng động tác, thân thể anh đặt ở phía sau Từ Ca, khóe mắt gợi lên nụ cười quý dị khiến Từ Ca cũng không dám nhìn, "Đôi kiểu khác? Hạ Hạ, em thích kiểu gì?"

Từ Ca đỏ mặt cầm tay anh, da mặt cô cũng không hẳn là dày, dưới tình huống như vậy cô không khỏi hoảng hốt, "Lần này, đến lượt tôi chủ động"

Mộ Diễm nhủ mảy, không ngờ cô sẽ đề nghị như vậy, con người đen như mực, anh hứng thú dạt dào nhếch môi nhìn cô, trước giờ mọi thao tác đều do anh làm cả, cô chỉ có thể bị động thừa nhận, chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ chủ động, lại chính vì thế nên anh tỏ ra hứng thú.

"Chúng ta về phòng ngủ."

Mộ Diễm thôi lui thân thể, Từ Ca khom lưng mong muốn nhặt quần áo bị anh xé rách, đầu ngón tay còn chưa đụng tới đã bị anh một cước đá văng ra, anh ôm lấy cô hướng về phía phòng ngủ

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Muốn xoá sạch đũa bé

Dục vọng của người đàn ông, tới vừa vội lại vừa mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, động tác lấy lòng đàn ông không hề thuần thực mà Mộ Diễm lại sắp nổ tung. Nữ ở trên nam ở dưới, tư thế này dùng để kiểm chế lực của người đàn ông phía dưới, cô đưa cánh tay ôm lấy cổ Mộ Diễm, tóc dài rơi xuống phủ kín khuôn mặt cô, theo động tác lên xuống của cô quét trên vai anh, động tác của cô, thủy chung không nhanh không chậm, lại giống như tìm không thấy bí quyết.

"Hạ Hạ, " Giọng nói trầm thấp nhin không được rĩ ra, một phen lẫn qua lẫn lại, Mộ Diễm cũng bị cô bức điên rồi, cánh tay chế trụ eo của cô nín càng chặt, dục vọng bộc phát, thanh âm như muốn nổ tung, "Động tác khoái chút."

Bàn tay anh nắm chặt eo cô, cô vẫn giữ vững tốc độ. Từ Ca nhận thấy anh đang buộc chặt mình, vội vàng chế trụ, "Không dám, lần này tới tôi."

Từ trước đến nay anh vẫn luôn mang khuôn mặt lạnh lùng nhưng giờ phút này nó lại chảy ra tầng tầng lớp lớp mồ hôi, khuôn mặt ửng hồng cực kì, tiếng rống khàn khàn từ trong cổ tràn ra mang theo dục vọng, nghe xong lời của cô, Mộ Diễm buông cánh tay, ửng hồng khiến anh thật sự rất khổ, "Hạ Hạ, cái miệng nhỏ của em thật sự rất lợi hại, muốn giãy vò tới đến chết sao?"

Lời nói của anh khiến mặt cô càng thêm đỏ, Từ Ca không dám dùng lực, lại càng không dám khoái, cô quỳ gối trên ga trải giường quỳ lâu đến nỗi hai đầu gối đã không còn cảm giác, trong lòng bởi vì sốt ruột mà nóng lên, lại thủy chung không thấy Mộ Diễm phóng thích, cô mệt không chịu được nữa, khi lực càng ngày càng nhỏ, dừng lại động tác, hai tay chống trên bờ vai anh, cô cúi mặt xuống, có chút thất bại hỏi, "Mộ Diễm, đã tốt hơn chưa?"

Con người hẹp dài khoi mào, mồ hôi ngưng tụ trong ngực, một tay anh đem thân thể Từ Ca ngoi lên chút, một tay bắt lấy bàn tay mềm mại của cô dò xét hướng hai người kết hợp, "Em nói tôi đã tốt hơn chưa?"

Từ Ca vội vàng rút tay, cô vùng vẫy liên muốn thoát ra, hai tay anh lại đè mạnh lên eo của cô, trong cổ tràn ra một tiếng rên rỉ khó nhịn. Bàn tay anh dùng lực khống chế cô, không cho cô nhúc nhích, đảo ngược lại anh nắm thể chủ động hoàn toàn, ở phương diện này, so với Từ Ca, anh thành thạo hơn gấp trăm lần, may mà, lúc trước cọ sát một hồi đã hao phí một nửa tinh lực, lần này Từ Ca cũng chưa phản kháng, cô cũng không khổ cực cho lắm.

Một bữa tiệc vui vẻ kết thúc, Từ Ca mệt mỏi dán vào lồng ngực của anh nghe tiếng tim đập vang reo hò, "Hôm nay, tại sao lại nghe lời vậy?"

"Bởi vì. . . ." Từ Ca nghiêng nghiêng đầu, cô khép mắt giấu cảm xúc ở bên trong, "Bởi vì tôi nghĩ thông suốt, dù sao cũng trốn không thoát, chẳng bằng hưởng thụ trước đi."

Mộ Diễm nghe cô nói, đôi mắt yên tĩnh u ám, anh nâng cằm cô lên chống lại đôi mắt mê mông, "Càng ngày càng muốn làm kiểu người khác rồi"

Từ Ca bỏ qua một bên, mắt của anh quá bén nhọn, giống như phá hủy toàn bộ sự nguy trang của cô. Ru rú trong chăn, tay rơi vào phía bụng dưới, Mộ Diễm nói con của anh phải do anh đồng ý mới được phép xuất hiện, cực kỳ hiển nhiên, cô sẽ không phải người phụ nữ mà anh chọn. Đứa nhỏ này, nếu như anh biết, chắc chắn sẽ buộc cô bỏ nó.

Từ Ca an tĩnh nằm ở trên giường, Mộ Diễm liếc nhìn cô, vрон tay đem cánh tay Từ Ca kéo về hướng mình, cô gái này, trên người cô có hơi thở khiến anh muốn nhìn cũng không nhìn được, nhưng cẩn thận mà nói, thời gian càng lâu càng phát hiện giữa hai người có sự chênh lệch vĩ đại, tính tình hoàn toàn trái ngược nhau.

Điện thoại đặt trên đầu giường vang lên, phá nát không gian yên tĩnh hiện tại.

Mộ Diễm dè xuống nút trả lời, "Sao?"

Đầu dây bên kia , truyền đến giọng nói của một người con gái, Mộ Diễm cúi đầu liếc Từ Ca một cái, "Chuyện gì?"

Trong lòng cô có chút suy nghĩ, cô biết dù đứa nhỏ có được sinh ra, cũng không thể cho nó một gia đình đầy đủ, trong lòng Từ Ca chua xót, cô nhớ tới thời thơ ấu của chính mình, bên ngoài xa hoa nhưng chưa bao giờ có được vòng tay ấm áp của ba của mẹ, cô không hy vọng con của mình sinh ra sẽ khuyết đi vị trí của người cha trong gia đình, đúng là cô đã từng khát khao một gia đình êm ấm với đầy đủ bố và mẹ. Cái mũi ê ẩm , lại không thể khóc trước mặt Mộ Diễm. Từ khi biết mình mang thai, cô cảm thấy được chính mình kiên cường hơn nhiều nhưng ở thời khắc nào đấy thì lại vô cùng yếu ớt. Hôm nay, có lẽ cô sẽ để mình yếu ớt một ngày, người đàn ông bên cạnh đang nói chuyện điện thoại, Từ Ca đến gần, đem hai tay ôm lấy thắt lưng của anh thân thể cũng áp sát hơn.

Cô nghĩ muốn anh lưu lại, ở cùng cô đêm nay. Cái bụng nhún nhai kè sát vào người anh, trong lòng cô đau khổ, anh cảm thụ không tới. Từ Ca mệt mỏi vô cùng, lần đầu cảm thấy được mình thật sự thấm thương, mong mỗi một người có thể thiết tình nán lại với cô một đêm, cũng khó như vậy sao? !

Mộ Diễm vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại, anh không lên tiếng, chỉ nghe đối phương nói chuyện, thân thể của anh đột nhiên cứng ngắc, Từ Ca kè sát như vậy, sát đến nỗi cô cũng cảm nhận được, cô kinh ngạc ngẩng đầu liền bắt gặp sắc mặt cực kỳ trầm của Mộ Diễm, "Tôi biết rồi."

Tùy ý nói một câu, Mộ Diễm liền cúp điện thoại, anh khoác áo ngủ đứng lên, Từ Ca theo lòng ngực ấm áp của anh chảy xuống , thân thể không có chỗ dựa đột nhiên rét lạnh, cô quán chân đơn xoay người sang chỗ khác, đôi mắt đóng lại nói với chính mình không cần để ý.

Mộ Diễm đứng ở cửa sổ phía trước phòng ngủ , anh điểm khói hương hăng hít một hơi, mùi khói tràn ngập cả phòng. Từ Ca xoay lưng về phía anh, mùi khói càng ngày càng đậm khiến cô thở khó khăn.

Qua rất lâu, ý nghĩ lạnh lẽo đánh úp lại bọc lấy mùi thuốc lá nồng đậm, Từ Ca vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bàn tay to lớn của anh kè sát sau lưng Từ Ca, để cho thân thể của hai người sát lại với nhau , đây là lần đầu tiên, cô lấy tư thế ngủ như vậy nằm cạnh Mộ Diễm.

Thời gian một đêm, kỳ thật rất nhanh, Từ Ca chỉ cảm thấy mình mới chỉ nhắm mắt một chút, trời đã sáng rồi. Trong phòng tắm, thanh âm của anh truyền đến, "Hôm nay sắp đặt như thế nào?"

"Tôi đi bệnh viện nhìn mẹ một chút." Từ Ca lấy nước lạnh hắt vào mặt để mình tỉnh táo một chút.

Mộ Diễm tắm xong lấy khăn tắm bọc lấy người, ánh mắt thăm dò nhìn về phía Từ Ca, thật lâu sau mới cất bước tránh ra, "Được rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm."

"Ừ." Từ Ca gật gật đầu, cũng đi ra ngoài.

Người đàn ông ăn mặc chỉnh tề ngồi trong phòng ngủ, thân thể cao lớn đứng ở phía trước cửa sổ, nắng sớm mai đánh vào trên vai anh, Từ Ca chỉ cảm thấy trong mắt có chút khuấy động, cô bỏ qua một bên mắt, một tấm chi phiếu để đến trước mặt cô, "Nghĩ muốn cái gì, chính mình đi mua."

Từ Ca giật mình sau đó rất nhanh phản ứng kịp, trong lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận tờ chi phiếu."Buổi tối trở về sớm một chút ."

Mộ Diễm đi rồi, Từ Ca cũng rất nhanh rời khỏi đây.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, ánh nắng ấm áp nhưng một chút cũng không tiến vào đáy lòng cô, Từ Ca cảm nhận được, trong lòng cô từng góc từng góc đều âm u ẩm ướt . Đi tới bệnh viện, người cũng không nhiều, thời điểm bây giờ đang còn sớm dĩ nhiên chẳng có mấy người ở đây

Đem tờ danh sách khám đưa cho bác sĩ, phôi thai đã hơn một tháng.

"Kết hôn rồi sao?"

Đây là vấn đề thứ nhất bác sĩ hỏi, cô trở tay không kịp, mọi người đang đợi vào khám, cô kiên trì trả lời, "Không."

"Muốn giải phẫu?"

"Vâng."

Bác sĩ nữ nâng mắt kính lên, cô ta cầm tờ giấy ngẩng đầu nhìn, "Cô thường xuyên bị đau bụng kinh?"

Từ Ca kinh ngạc, nhưng vẫn gật gật đầu, "Đúng, có đôi lúc đau đến nỗi đứng không lên."

Bác sĩ trầm mặc một hồi, tháo kính xuống thuận tiện đem tờ giấy thả trên mặt bàn, ý bảo Từ Ca ngồi xuống cho cô ta bắt mạch, "Thế chất của cô không tốt, có thể mang thai thật sự không dễ dàng, chính cô nên suy xét, nếu kéo rớt đứa nhỏ này, về sau tỉ lệ mang thai sẽ trở về con số 0."

Từ Ca đi ra ngoài, vô tri vô giác rời khỏi bệnh viện, đi ở trên đường cái, tay cô còn đang run rẩy, trong tay tờ giấy khám bệnh đã biến dạng. Sờ sờ, trên mặt đã được che kín bởi sự lạnh lẽo, cuộc bộ trầm trọng, vô cùng nặng nề, cô ngồi ở một cái góc cây, gục đầu xuống, đem tiếng khóc chôn vùi ở khuỷu tay

Không biết ngồi bao lâu, mãi đến khi trên người có thứ gì đó mạnh mẽ đánh tới.

Chương 103

Từ Ca đi ra ngoài, vô tri vô giác rời khỏi bệnh viện, đi ở trên đường cái, tay cô còn đang run rẩy, tờ giấy khám bệnh ở trong tay đã biến dạng. Sờ sờ, trên mặt đã được che kín bởi sự lạnh lẽo, cuộc bộ trầm trọng, vô cùng nặng nề, cô ngồi ở một gốc cây, gục đầu xuống, đem tiếng khóc chôn vùi ở khuỷu tay.

Không biết ngồi bao lâu, mãi đến khi trên người có thứ gì đó mạnh mẽ đánh tới.

Từ Ca bị cô ta đụng phải không nặng không nhẹ, cánh tay chống đỡ trên hòn đá, tờ giấy ở trong tay cũng rơi trên mặt đất, cô mới vừa ngẩng đầu, liền thấy một cô gái vội vàng ổn định thân thể, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không để ý."

Cô gái cảm thấy thật có lỗi hướng về phía Từ Ca khom người xin lỗi.

"Không việc gì." Lòng bàn tay bị đá mài xước da, Từ Ca vội vàng lấy khăn giấy trong túi xách, cô gái kia lại đi trước một bước đưa tới trước mặt cô.

"A, chảy máu, cô đi theo tôi đến bệnh viện kiểm tra đi?"

Cô gái trước mắt mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ô phong cách phương tây, ngũ quan cực kì tinh xảo, chân cô ta đi một đôi giày cao gót màu hồng kim, quần sáng màu, nhìn qua vừa sành điệu vừa trẻ tuổi, chân mày cong cong, giọng nói rất nhỏ và non nớt, mang theo vẻ đẹp dịu dàng của người phụ nữ Giang Nam.

Từ Ca ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn đỏ bừng, bộ dáng cực kỳ chật vật, cô nghiêng mặt đi, không để ý lắm chỉ nhìn lòng bàn tay một chút, "Xước da mà thôi, không cần để ý."

Nói xong Từ Ca đứng lên chuẩn bị đi, mới vừa đi được vài bước đã bị cô gái kia gọi lại, "Này này, của cô này"

Nhìn tờ giấy siêu âm nằm trong tay cô gái kia, sắc mặt Từ Ca tồi tệ hơn, cô hơi nhếch môi thấp giọng nói cảm ơn, xoay người muốn đi.

Lần thứ hai ông tay áo bị nắm lại, cô gái kiên trì, "Cô đang mang thai, đừng phá hủy nó, tôi mang cô đi bệnh viện xem một chút."

"Tôi nói, không cần." Cảm giác bức bối đã nhuộm đầy chân mày Từ Ca, thanh âm mang theo chút lạnh nhạt, cô vung tay, bởi vì lời của cô ta trong lòng trở nên yếu đuối, "Kể cả nó có được sinh ra thì cũng sẽ bị phá mà thôi, không cần quan tâm, cô đi đi"

"Này, đây là số điện thoại của tôi, nếu có vấn đề gì thì nói cho tôi biết."

Cô ta kiên trì đưa cho Từ Ca một tờ giấy, cô xoa mày nhìn cô gái kia kéo hành lí rồi đi, trên tờ giấy có viết một cái tên tiếng Anh, Anne.

Tình cờ gặp nhau, chưa bao giờ cô nghĩ về sau lại có thể gặp lại, Từ Ca tiện tay nhét tờ giấy vào túi xách. Nếu cô có thể dự liệu những chuyện sẽ xảy ra sau này, lúc đó cô cũng không cần lưu lại tờ giấy này.

Hồi lâu, mỗi lần Từ Ca nhớ lại lúc ở bệnh viện là trong lòng cô trở nên đau nhức, ván đã đóng thuyền chỉ có thể tự mình chống đỡ, không ai cảm nhận được nếu mất đi nó cô sẽ thống khổ thế nào.

Từ Ca dọc theo đường đi tiến về phía trước, thật muốn lời nó xuống nhưng không được. Trong lòng cô lo lắng, bác sĩ nói thế nghĩa là gián tiếp quyết định hộ cô rồi.

Đứa nhỏ này, cô muốn cũng được, không muốn cũng được. Đôi khi thật sự con người ta rất muốn được sống một cuộc sống yên tĩnh, cái cảm giác ngọt ngào này hoà tan tình yêu ở trong lòng cô mà những thứ trang sức xa xỉ cũng không mua được, nhưng đứa nhỏ đang ở trong bụng cô có dùng cái gì cũng mua không nổi.

Trên đường đi, Từ Ca đem tờ giấy siêu âm xé nát ném vào trong thùng rác, khuôn mặt ngẩng lên, cô hít một hơi thật sâu trong lòng dao động. Tâm trầm trầm, Từ Ca đến siêu thị mua mấy bao băng vệ sinh, rồi sau đó đi đến tiệm thuốc.

Cô vẫn chưa muốn trở về ngay, cô đi dạo xem qua các thông báo tuyển dụng, cũng có mấy công ty đã mời cô vào làm.

Cô muốn mang Tạ Phương rồi đi, nếu miệng chỉ ăn không cũng không được, huống hồ, toàn bộ cổ phạm của Tạ Phương vẫn đang nằm trong tay Mộ Diễn nên cô phải chọn cho mình một đường lui thật tốt.

Thời gian gần đây, cô nhất định phải làm Mộ Diễn cảm thấy nhàm chán, nếu không, đợi khi cái bụng lớn lên nhất định nó sẽ bị phá hủy, mà cô cũng không thể đẩy mình vào hoàn cảnh này được, đứa nhỏ này, cho dù là vì chính bản thân cô hay vì lý do khác, cô cũng phải tìm cách giữ lại nó.

Khi về đến nhà, Mộ Diễm vẫn chưa có trở về, Vương Linh ở trong phòng bếp làm cơm, Từ Ca lên lầu hai, đem thuốc trong lọ thuốc tránh thai đổ đi. Tuy nói cô đau bao tử khó có thể tiếp nhận được loại thuốc kích thích này, mà Mộ Diễm cũng không muốn cho cô dùng loại thuốc này, nhưng cô lấy lý do không muốn mang thai để uống, Từ Ca tin rằng cô làm chuyện này là để phòng ngừa ngộ nhỡ có việc gì xảy ra ngoài ý muốn.

Từ Ca thay đổi thuốc, cả lọ thuốc đổ xuống bồn cầu, lúc này cô mới ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Lúc Mộ Diễm lên lầu là lúc Từ Ca đang ngồi ở mép giường, hai cánh tay chống trên người, thân thể ngửa về phía sau, tóc dài rũ xuống, bộ dáng cực kỳ lười biếng, "Mộ Diễm, anh trở lại."

Cô cười đứng lên, khẽ nhếch đầu với tay cời cả vạt cho Mộ Diễm, môi cô nâng lên một nụ cười mềm mại, trên gương mặt hiện lên hai cái lúm đồng tiền, Mộ Diễm sững sờ một phen những vẫn thuận theo đề cô cời cả vạt cho mình, đôi mắt yên tĩnh nhìn chăm chăm vào cô, "Hôm nay bị gió độc thổi sao, tôi quen với bộ dáng nhanh nhẹn miệng, lạnh nhạt vô tình của em rồi, bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời này khiến tôi không thích ứng nổi."

Từ Ca liếc anh một cái, "Nếu anh hi vọng em còn giữ nguyên bộ dáng ban đầu thì em cũng không để ý đâu, thay đổi giống trước là tốt rồi."

"Cũng không hẳn, tôi chỉ tò mò em mới gặp phải chuyện gì rồi hả ? Đột nhiên nghĩ thông suốt?"

Từ Ca tiếp nhận áo khoác của anh treo lên móc, "Nghĩ thông suốt là nghĩ thông suốt, cơm áo gạo tiền em không phải lo, anh nguyện ý cung cấp, vì cái gì em không tiếp nhận? Ngày nào cũng cãi nhau chán lắm rồi, không bằng cứ tha hồ mà hưởng thụ đi"

Người đàn ông mệt mỏi nằm ở trên giường, ngón tay vò nhẹ mi tâm có chút hứng thú, "Em nghĩ thông suốt thì tốt rồi."

Từ Ca đứng ở một bên nhìn trộm về mặt của anh lại vô tình hiện lên ý nghĩ khác, cô xoay người đi muốn rời khỏi lại bị anh bắt lấy, hoa mắt chóng mặt một lúc cuối cùng bị Mộ Diễm đặt ở dưới thân, con người đen tối được đốt sáng, mắt mang theo ý thăm nhìn cô hỏi, "Hôm nay đã đi đâu vậy?"

"Không, chỉ đi bệnh viện xem mẹ một chút, sau đó đi dạo một lúc rồi trở về." Từ Ca ngừng thờ, cố gắng trả lời một cách tự nhiên, mắt của anh quá lợi hại, mỗi một lần anh thình lình bắt lấy cô, trong lòng cô đều dâng lên cảm giác sợ hãi.

Mộ Diễm nhìn chăm chăm thấy cô không nói nữa, buông cô ra nghiêng người nằm ở một bên, "Hạ Hạ."

Từ Ca vênh tai trực tiếp nghe anh nói, nhưng cái gì anh cũng không nói, phòng ngủ là một mảnh yên tĩnh. Từ Ca quay đầu có thể nhìn thấy lông mày anh đang trói chặt, nhìn ra được anh đang bị chuyện gì đó khiến bản thân trở nên phiền não, cô nghĩ muốn làm bộ như sẵn sóc an ủi, môi mấp máy hồi lâu vẫn không biết nói cái gì, cũng không mở miệng nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Từ Ca vênh tai trực tiếp nghe anh nói, nhưng cái gì anh cũng không nói, phòng ngủ là một mảnh yên tĩnh. Từ Ca quay đầu có thể nhìn thấy lông mày anh đang trói chặt, nhìn ra được anh đang bị chuyện gì đó khiến bản thân trở nên phiền não, cô nghĩ muốn làm bộ như sẵn sóc an ủi, môi mấp máy hồi lâu vẫn không biết nói cái gì, cũng không mở miệng nói nữa.

Ngừng một hồi, chịu không được không khí trầm mặc này, Từ Ca đứng lên đi ra ngoài, mới vừa bước được một bước cổ tay đã bị nắm lấy, Mộ Diễm bóp chặt cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống "Sao lại thế này?"

Từ Ca nhìn lòng bàn tay của mình đã được cô thoa thuốc tím, chỉ là tay thường xuyên chạm nước nên muốn khỏi phải chậm một chút, nhưng cũng không có gì đáng ngại.

"Hôm nay ra ngoài không cẩn thận bị ngã."

Mộ Diễm xuất thần nhìn chăm chăm miệng vết thương một hồi lâu, trong lòng anh nhớ tới một người con gái, bộ dáng nhỏ bé hấp tấp, luôn luôn làm tổn thương bản thân, mà cô gái nhỏ ấy cũng không thêm để ý, lần nào cũng đều là lỗi nói về sau sẽ chú ý hơn, nhưng anh vẫn chưa bao giờ thấy cô gái nhỏ ấy chú ý đến, "Có đau không?"

Lời nói vừa thốt ra, muốn thu hồi thì đã quá chậm.

Từ Ca ngớ ra, thanh âm của anh quá nhẹ, lời nói quan tâm như vậy cô chưa bao giờ được nghe từ chính miệng Mộ Diễm nói ra, trong lòng có chút chua xót có cả chút ấm áp, cô xấu hổ rút tay về, sắc mặt có chút đỏ, ngay cả nói chuyện cũng cá lăm, "Không đau, qua vài ngày thì tốt rồi."

Cô quay đầu đi che dấu khuôn mặt đỏ ửng, bị anh cầm tay cô thấy như đang ở trên đồng lửa, thật nóng.

Mộ Diễm để mặc cho cô rút tay đi, chỉ là lòng bàn tay có một cảm giác mát mát, nếu là cô gái nhỏ kia, cô ấy nhất định sẽ nhủu mày nói rất đau, sau đó nhìn chăm chăm bộ mặt lo lắng của anh mà nói xấu lăm nhạ.

Cho dù có giống nhau, cũng là hai cá tính, hai con người khác nhau. Mộ Diễm đứng lên đi ra khỏi phòng.

"Buổi tối không có chuyện gì thì theo giúp em mua vài thứ đi!"

Yêu cầu của cô có chút đột ngột, Mộ Diễm dừng bước quay đầu nhìn cô, không hề tiếp nhận yêu cầu, lời nói trong miệng của cô thốt ra có chút quý dị.

"Mua cái gì?"

"Trang sức, những thứ này trên người em đều đã cũ, nên đào thải rồi." Từ Ca rũ mắt xuống ngón tay vuốt ve chiếc vòng cổ, đó là thứ trang sức duy nhất Mộ Diễm tặng mà cô lưu lại trên người.

Kỳ thật cô không hề thích mấy thứ này, mang ở trên người rất phiền toái, nhưng mấy cô gái bị nhốt sẽ sinh cảm giác thèm muốn mấy thứ này mới đúng.

Người đàn ông nghe vậy, khóe miệng dương lên, "Đi, tiện ăn cơm ở bên ngoài cũng được."

Anh nói xong quay người trở về phòng ngủ, thay một chiếc áo sơ mi sau đó kéo Từ Ca đi ra ngoài.

Ngồi trên xe của anh, Từ Ca nghe tiếng đàn chậm rãi vang lên, cô đưa khuỷu tay để lên cửa kính, đầu hơi nghiêng, quan sát thần sắc của người đàn ông ngồi bên cạnh. Hình như, anh không thèm quan tâm câu nói lúc này của cô, ngược lại, khóe miệng nhếch lên thể hiện tâm tình của anh hôm nay khá tốt.

Mây nhện không được nhấn lại, trong lòng Từ Ca có chút vội vàng, có chút thất vọng. Cô cho rằng nếu mình yêu cầu như vậy, Mộ Diễm sẽ có chút phản cảm, xem như cô đã đoán sai.

Từ Ca khẽ thở dài, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, thật sự cô quá mức nóng vội, không suy xét cho kĩ cứ nghĩ nó sẽ có hiệu quả ngay, bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, chẳng phải cũng chỉ ở được một thời gian thôi sao, nóng vội sẽ ăn không hết món đậu hủ nóng được.

n ủi chính mình một phen, khóe miệng Từ Ca dương lên ý cười, vài phần châm chọc vài phần an ủi, người đàn ông nhìn thấy miệng cô bất giác có ý cười, "Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?"

Từ Ca hoàn hồn, cô sừng sốt một phen, mới đáp, "Không có gì, chỉ cảm thấy được như vậy thật tốt, cái gì cũng không cần quan tâm, nhưng thích cái gì cũng có thể nhận được, rõ là. . . . rất tốt! Tại sao trước kia lại không nghĩ thông chứ?"

Ý cười trên khóe mắt kéo dài, trung ra bộ mặt cam tâm tình nguyện vì người đàn ông này tu đường.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Có Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Nhấn

Có thể nhìn thấy cô cúi đầu, Mộ Diễm rất cao hứng, anh dương khóe miệng cười, "Em nghĩ thông suốt là tốt rồi."

Trong quầy, các loại trang sức rực rỡ muôn màu, Từ Ca ghé vào trước quầy chọn lựa, cô có vẻ thích thú khiến người bán hàng cảm từng món đồ quý nhất bày trước mặt cô, phải có nhiều tiền mới mua được món đồ trang sức mình thích.

"Những thứ này tôi đều thích" Ngón tay nhỏ nhắn điểm qua từng cái, người bán hàng tươi cười rạng rỡ, Từ Ca cũng cười, mặc kệ bản thân vui hay không vui, hôm nay cô sẽ dùng tiền của anh để làm người khác vui.

Trời sinh cho cô có đôi mắt biết cười, thời điểm cô nheo mắt lại cười khiến mọi người nhìn không được liền bị cuốn hút. Mộ Diễm xem xét bộ dáng của cô cảm thấy trong lòng hết sức thỏa mãn, anh đi qua hai tay chống trên bả vai cô, thân thể kề sát, hơi thở ấm áp phun vào tai cô.

Nơi này, người đến người đi, anh thân mật như vậy tất nhiên cô cảm thấy không được tự nhiên, lấy khuỷu tay thúc nhẹ vào ngực anh, anh cũng không có ý định buông tha đem cằm đặt trên bờ vai của cô, "Tuyển chọn tốt?"

"Dĩ nhiên"

"Đem đôi bông tai kia lại đây cho tôi xem một chút." Thân thể áp trụ trên người cô, Mộ Diễm chỉ xuống đôi bông tai ở góc tủ.

"Tiền sinh người thật có mắt nhìn, đây là đôi hoa tai được làm bằng Ngọc Thạch, vừa mới nhập về còn chưa in giá chính thức." Người bán hàng cẩn thận lấy ra.

Khuyên tai hình tròn, viên ngọc lấp lánh ánh sáng, mặt trên phôi với một viên kim cương nhìn rất đẹp mắt, mới nhìn qua khó có thể thấy được ánh sáng kì dị bên trong.

Mộ Diễm cầm lên xem, đem bông tai tiến đến trước mặt Từ Ca, "Thích không?"

Cô quả thật thích, nhưng người bán hàng nói cái này chưa có giá, không thể bán ra, Từ Ca mím môi vừa định lắc đầu, nhưng bỗng nhiên chữa lại, "Thích."

Một tay Mộ Diễm mang cho cô, nhìn qua quả thật rất thích hợp, cả người quý phái mười phần, khí chất của cô lãnh lạnh phối với màu trắng muốt mà này đẹp không chê vào đâu được. Ngón tay vuốt ve vành tai trắng nuột của cô, Mộ Diễm cúi người, đầu lưỡi đảo một vòng trên vành tai, "Rất đẹp."

Giọng của anh vốn trầm thấp, mà lúc này anh đề thấp giọng nói bên tai cô khiến cho cô bị mê hoặc, da mặt Từ Ca không dày, trên mặt đỏ ửng muốn giấu cũng không thể, cô tròn mắt nhìn anh, bộ dáng hờn dỗi kia khiến Mộ Diễm cười to.

"Vậy thì lấy cái này đi." Khoé mắt Mộ Diễm khẽ nhếch, hướng về phía người bán hàng phân phó

"Tiên sinh, bông tai này chỉ là một phần, nó có cả bộ, hơn nữa giá cả của đôi bông tai này chúng tôi cần xác định lại" Nói xong người bán hàng quay mặt bày lên hai món đồ cùng bộ với đôi bông tai.

Có lắc tay, còn có. Nhẫn.

Mặt khác hai món đồ này thập phần tinh xảo, chỉ là.

Từ Ca quét mắt, có chút giật mình, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc nhẫn, đã từng có lúc Hạ Từ Ca mong chờ được mặc một bộ váy cưới màu trắng tinh khôi cùng người đàn ông mình yêu thương trao nhẫn cho nhau

Hứa hẹn một đời một kiếp.

Hiện tại, cô đã sai lầm, toàn bộ đều là ảo tưởng.

"Vậy thì lấy cả, dong dài!" Mày nhăn lên, trên mặt Mộ Diễm đã không còn kiên nhẫn, nhân viên bán hàng đi tìm người quản lý. Từ Ca xem xét mặt Mộ Diễm, trên mặt của anh trừ vẻ không kiên nhẫn cũng không xuất hiện cảm xúc khác.

Rất nhanh, đã bàn bạc xong giá cả, kế tiếp nhân viên bán hàng đưa trang sức cho Từ Ca thử, nếu muốn thì điều chỉnh lại.

Cảm giác lạnh lẽo đi vào ngón tay cô, ngay tại lúc chuẩn bị đeo vào, Từ Ca lại vội vàng gấp ngón tay lại, "Không cần thử, cứ như vậy đi."

Dù sao cô cũng sẽ không mang nó, cô buông ánh mắt xuống, chiếc nhẫn làm bằng Ngọc Thạch long lanh khiến cô đau lòng. Đột nhiên nói ra một tiếng khiến động tác của người đàn ông ngừng lại, cả anh và nhân viên bán hàng tò mò ngẩng đầu lên nhìn.

"Vì cái gì không thử?" Mộ Diễm nhíu mày hỏi.

Không vì cái gì, chỉ là vì làm như vậy thì cô đã tiến quá xa rồi, anh không cho cô bất kỳ lời hứa hẹn nào, việc gì phải mang cái này cho cô? Trong mắt cô, thứ trang sức này không chỉ đơn giản như vậy.

"Anh muốn kết hôn với em sao? Thứ này là dùng để cầu hôn đúng không?"

Lời của cô khiến Mộ Diễm giật mình một phen, "Chỉ là một món trang sức mà thôi, em nghĩ nhiều rồi."

Miệng cô gọi lên nụ cười châm chọc, bàn tay to bắt lấy cánh tay của cô, không để ý sự cự tuyệt của cô, cường bạo đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, nhỏ, rất vừa vặn.

"Mang theo." Mộ Diễm phân phó, từ trước đến nay anh luôn bá đạo không cho ai cự tuyệt.

Từ Ca cười, "Đây có thể coi là anh cầu hôn em đúng không? Em đáp ứng, kế tiếp cũng nên tuyển chọn ngày rồi hả?"

Cô cười xinh đẹp, biết anh không có ý này, nhưng cô lại cố ý nói như vậy, anh tránh người đi tiền trả, Từ Ca đi theo, cô dương mắt nhìn ngắm chiếc nhẫn trên tay, khoé mắt có ý cười. Mộ Diễm biết cô cố ý nên cũng không để ý cho lắm.

Bọn họ như vậy, người không biết chuyện tưởng rằng hai người đang hạnh phúc bên nhau.

"Cô là ai, chỉ bằng cô mà cũng muốn tiến vào nhà họ Mộ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

"Cô là ai, chi bằng cô mà cũng muốn tiến vào nhà họ Mộ sao?"

Bà vai bị người khác nắm lấy, Từ Ca kinh ngạc, còn chưa phản ứng kịp, trên mặt đã bị tát một bạt tai, Từ Ca lao đảo ổn định thân thể, cái tát này không nhẹ, nửa gương mặt của cô vì đau mà tê tê rồi. Từ Ca nheo mắt lại, đứng ở trước mặt cô là một người phụ nữ trung niên sang trọng quý phái, trên mặt vẻ ngạo mạn che đâu cũng không hết. Từ Ca chưa thấy người này, tất nhiên không biết bà ấy là mẹ của Mộ Diễn, nhưng khẩu khí của bà ấy khiến cô biết được bà ấy có quan hệ rất sâu sắc với Mộ gia .

Nhưng mà sao cô phải chịu thiệt chứ, trên mặt bị người ta hung hăng vỗ một cái mà không trả đũa khác nào cô bị ngu, Từ Ca hít vào một hơi dùng tay đè lên hai gò má, đột nhiên rất muốn thử xem nếu được gả vào gia đình giàu có thì sao nhỉ? Có phải sẽ được làm Phụng Hoàng bay lên trời không?

"Tuổi tác của cô khiến cháu phải gọi cô là bà nội mới đúng, nếu không phải người đã có tuổi, cái tát này cũng sẽ được hoàn trở về. Cô nói cháu không xứng tiến vào nhà họ Mộ ? Cháu muốn eo có eo, muốn hông có hông, muốn ngực có ngực, cô cảm thấy cháu có chỗ nào không xứng?"

Tận lực bày ra bộ dáng tuyệt vời nhất, cô vận eo an ủi bộ dáng bây giờ của mình. Cô thật không biết xấu hổ còn dám xưng bà nội. Người phụ nữ phía trước tức giận xanh mặt, "Bộ dáng lang thang của cô mà muốn gả vào nhà họ Mộ, quả là chuyện viễn tượng. Tôi nói cho cô biết, tôi hẳn không đáp ứng. . . ."

"Mẹ, nếu người không sợ mất mặt thì có thể làm loạn tiếp." Mộ Diễn đi tới là lúc chung quanh đã tụ tập không ít người, vẻ mặt của anh chẳng hề để ý, trên mặt bình tĩnh giống như hai người phụ nữ này không có quan hệ gì với anh.

Từ Ca nhìn không được cảm thán, thật bình tĩnh

"Ý của con không tồi, con chơi với ai mẹ không quan tâm, nhưng chuyện kết hôn không phải trò đùa, loại đàn bà như vậy con dám lấy về nhà?" Sau đó bà vùng vằng bỏ đi

"Diễn, mẹ chồng tương lai vô duyên vô cớ tát em một cái tát, đau quá!" Từ Ca làm nũng đến bên cạnh Mộ Diễn, nói cho hết lời, trên người cũng đã nổi lên một tầng da gà.

Mộ Diễn cúi đầu liếc nhìn cô một cái, cô gái này, diễn trò khiến anh nghiện mất rồi.

"Tôi nói cưới em khi nào hả?"

"Vừa rồi nhìn em ứng phó rất thành thạo mà, Hạ Hạ, cái miệng nhỏ này thật lợi hại!" Anh cười, một câu hai nghĩa, cánh tay vòng qua, bàn tay đặt lên trước ngực cô bóp một cái, rồi sau đó hướng về phía trước, ngón tay ách muội gờ trên eo của cô, "Ừ. Quả nhiên là cái gì cũng có."

Nhìn bàn tay của anh đang di chuyển, Từ Ca đẩy tay anh chạy ra ngoài, Mộ Diễn cười lớn bắt kịp cô. Vốn cô nói không nhiều lắm, lúc này lại càng muốn nói chuyện, nhạc trong xe mở ra, hai người lại ngồi yên tĩnh. Nhớ tới lời Quý Minh Tuệ nói , cô chỉ là một đứa con gái để chơi đùa, không thể cưới làm con dâu.

"Mộ Diễn, anh thích kiểu con gái như thế nào?"

"Thân thể phù hợp ." Anh nói, ánh mắt ách muội liếc cô một cái.

Từ Ca quay đầu đi không hỏi lại anh nữa, thật sự là mồm chó không mọc ngà voi. Chỉ là, cô rất tò mò rốt cuộc thì kiểu con gái nào mới phù hợp để anh dặt tay đi hết cuộc đời. Anh đưa cánh tay tới, đặt ở trên chân trái của cô, "Hạ Hạ, cách xưng hô của em với tôi không được hay cho lắm?"

Anh nói xong, liền dùng ánh mắt hắc ám đi xem xét cô, đáy mắt rõ ràng có tia bốn cột cùng ý cười. Từ Ca nghĩ tới lúc này cô làm nũng đã gọi anh một chữ Diễn, toàn thân cảm thấy khó chịu.

"Không có gì là không hợp, như vậy rất tốt."

"Vậy em gọi tôi là gì?" Người đàn ông chế trụ ngón tay cô, đầu ngón tay theo quán tính nhẹ nhàng xoay vòng.

"A...", Từ Ca suy nghĩ, ngẩng đầu lên khéo miệng có ý cười gian ác, "Mộ Mộ."

Thân xe lung lay mạnh một cái, thiếu chút nữa chệch ra khỏi quỹ đạo, Mộ Diễn buông tay cô ra ổn định thân xe, khôi phục tình trạng hiện tại mới trừng mắt nhìn cô, "Đầu óc của em bị tàn tật sao? Biệt danh khó nghe như vậy cũng gọi được ."

Từ Ca cười, khoe miệng lộ ra một tia gian trá, sau đó là thu hồi, "Được rồi, gọi anh là Diễn, được chưa?"

Dừng một chút, Từ Ca đột nhiên nhớ tới Chung Nham, "Trước kia em cũng gọi Chung Nham là Nham, thật khéo, tuy cũng là một chữ nhưng cách phát âm khác nhau hoàn toàn"

Không biết là cố ý hay vô tâm, lời của cô vừa nói ra, sắc mặt Mộ Diễn lập tức thay đổi , xe mạnh mẽ chuyển hướng một cái, tiếng thắng xe chói tai, chiếc xe dừng lại ở ven đường

Mặt Mộ Diễm xanh mét nhìn cô, "Hạ Hạ, em có ý đúng không?"

Về mặt cô âm thầm, tuyên bố chuyện đó không liên quan gì đến cô, Mộ Diễm nâng trán, cô làm hồng bết toàn bộ câu chuyện hay rồi, trong cổ tràn ra tiếng thở dài, thôi, đây mới là bản tính thật của Hạ Từ Ca.

Một lần nữa xe nổ máy, anh cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác mình đang bao dung cô. Đó là điều khác biệt của cô, trước giờ anh chưa bao giờ nhận nhượng với bất cứ người phụ nữ nào chỉ có họ nhận nhượng anh mà thôi

Mộ Diễm ăn một bát cháo hạt dẻ, rất đơn giản cũng cực kỳ đậm bạc, lại nhớ tới lần cô nấu cháo cho anh ăn, nhưng hiện tại muốn cô động tay một chút cũng khó.

Nhìn người đàn ông múc cháo cho mình, cô nâng bát cháo lên cảm nhận hơi ấm của nó. Đau bụng kinh là khuyết điểm lớn nhất của cô, có đôi khi đau muốn chết, bác sĩ nói không có cách nào chữa trị, chỉ có thể chú ý cách sinh hoạt cũng như ăn uống của mình thôi. Nhưng từ khi mang thai cô không phải trải qua chuyện phiền não này nữa. Trái lại anh nhớ rất rõ, mỗi lần cùng cô đi ăn, anh đều gọi đồ ăn nóng để đảm bảo tốt cho dạ dày của cô.

Từ Ca ăn cháo, lại có cảm giác chén cháo này không như những chén cháo bình thường

Tính tình của Mộ Diễm đôi khi có thể tạm chấp nhận là được, lúc rời đi rõ ràng thấy cô ăn rất nhiều cháo nên đã mua cho cô một phần riêng mang về, cháo ở đây cũng có hương vị đặc sắc, tuy cửa hàng không lớn, nhưng hương vị vô cùng đặc biệt.

Trên đường trở về, Từ Ca cầm phần cháo của mình trên tay, cả trái tim đều đã nóng lên. Đến Ngự Cảnh Quốc Tế thời điểm này cũng đã khuya, Vương Linh còn chưa ngủ, nhìn thấy mặt cô liền chạy qua hỏi han, Mộ Diễm phân phó bảo Vương Linh đi lấy một chiếc khăn bỏ ít đá vào chườm cho Từ Ca, để tránh mặt bị sưng to hơn.

Qua mấy ngày, mặt cô đã hết sưng nhìn không ra dấu vết. Ban ngày Mộ Diễm vẫn phải đi làm, buổi tối có khi trở về cực trễ, tắm rửa xong liền ghé vào trên giường không nghĩ muốn động. Từ Ca tắm rửa qua cũng đi đến chỗ ngủ, cô xóc chăn đi vào, nghe được động tĩnh anh kéo cô vào trong ngực, ánh mắt vẫn nhắm chặt không hề mở.

"Mộ Diễm." Cô vẫn không thể nào xưng hô thân mật với anh được, cô cảm giác không quen.

"Sao?"

"Ở nhà hoài phát ngốc rồi, em nghĩ muốn đi chơi, anh đi cùng nhé." Lúc nào cũng ở đây cô đã chán lắm rồi.

Hai mắt của anh mịt mịt hơi hơi mở một đường nhỏ, nhú mày một chút, khẩu khí lạnh một chút, "Nói sau."

Từ Ca tròn mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, trong lòng hơi trùng xuống, cô vừa muốn xoay người sang chỗ khác, lại bị anh đè dưới thân thể, "Muốn đi chỗ nào? Đi hai người hay nhiều người?"

Từ Ca yêu cầu anh như vậy, cô đã nghĩ sẽ không ngừng quấy rầy anh, cho đến khi anh nhàm chán mới thôi, đi chỗ nào cô cũng chưa nghĩ tới. Bất quá cô chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút thôi cũng tốt.

"Tùy anh, đi chỗ nào chơi được là được"

Anh ừm một tiếng, "Có mấy cái du thuyền định ra biển chơi, muốn đi hay không?"

Đáy mắt anh cười, Từ Ca nghĩ là anh đang trong vòng luẩn quẩn cùng mấy người kia, mặc dù không biết chút gì về ai, nhưng cô ước chừng những người này cũng không phải hạng vừa, muốn cự tuyệt nhưng lời là cô nói ra trước, mang về mặt tự nhiên nhưng vẫn có thể kiên trì đi theo.

Mộ Diễm lật người nằm xuống ngủ, phút cuối cùng, Từ Ca nghe được câu anh nói, "Sở Luật vẫn cố ý nhắc tới em, ngược lại tôi đã quên."

Anh nói một câu, Từ Ca kinh hãi không thôi, cái người đàn ông kia quá mức tà ác, Từ Ca chỉ cần nhớ tới lúc mới gặp mặt, hắn ta đối xử tàn khốc với Trình Lan trong lòng có chút bối rối. Tuy nói chính mình cùng hắn ta không hề liên quan, nhưng lần trước tại nhà ăn chạm mặt một lúc, trong lời nói của hắn có chứa sự phóng đáng ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Giao dịch trên du thuyền

Vài ngày sau, cũng không thấy ai đề cập đến chuyện này, Từ Ca nghĩ thầm cho rằng anh không để nó ở trong lòng, điều này cũng không quan trọng, cô cũng không có hứng thú. Ai ngờ buổi sáng anh gọi điện đến, nói cô mang một ít quần áo chuẩn bị ra ngoài.

"Đi đâu?" Từ Ca ngồi ở trong phòng khách, ngón tay ở trên bàn phím gõ rất nhanh.

"Lần trước nói đi biển còn gì, một lúc nữa tôi qua đón."

Thời tiết sáng sủa, cuối thu không khí tươi mát hơn, trời xanh mây trắng kết hợp với nhau tạo thành một bức tranh. Không khí thật tốt, hít sâu một cái cô cảm giác được hương vị của gió mang theo chút mùi thơm

Mộ Diễm ôm lấy Từ Ca đứng ở trên du thuyền, vừa đi lên cô đã thấy các cô gái mặc bikini nóng bỏng đứng trên sàn, tư thế khác nhau, nhưng đều rất bắt mắt. Bên cạnh các cô gái đó thỉnh thoảng có một người đàn ông bên cạnh.

Từ Ca nhìn, không gian ở đây ô nhiễm chết, tay của người đàn ông đang dò xét bên trong quần bơi của cô gái, hành động trắng trợn không quan tâm mọi người xung quanh nghĩ gì. Lúc này còn chưa bắt đầu, nhưng Từ Ca đã có dự cảm từ trước nơi đây thật xa xỉ, hoang phí, dâm loạn. Nắm thật chặt cánh tay của Mộ Diễm, cô cúi đầu dán vào thân thể anh.

Từ Ca mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, một bên chân xẻ tà, đôi chân thon dài như ẩn như hiện, cô mặc một chiếc áo hết sức ngắn tay, chiếc áo quấn quanh vòng eo tinh tế của mình.

Bộ trang phục này cô không muốn mặc, một bên xẻ tà lộ ra phần bắp đùi, tuy nói động tác không lớn thì sẽ không nhìn thấy nhưng cô luôn luôn có tâm lý bóng mờ, nhất là phải đối mặt với đám người này, cô cảm thấy bất an

Nhận thấy động tác của cô, tay Mộ Diễm đặt sẵn ở vòng eo của cô ôm thật chặt, anh cúi thấp đầu dán vào lỗ tai cô hỏi, "Cũng không phải là em, xấu hổ cái gì?"

Dĩ nhiên anh biết da mặt của cô cũng không dày, anh muốn nhìn cô hận phun lửa. Bất quá, lần này anh đã đoán sai, Mộ Diễm chỉ cảm thấy phần eo của mình bị cô hung hăng nhéo lại, xoay tròn 180 độ, về mặt Từ Ca bình tĩnh, nhưng lại dùng lực nặn ra từng câu, "Đừng đem em ra so sánh với anh, da mặt anh dày là do trời phú"

"Hạ Hạ, động tác thật nhỏ thôi, đôi chân thon dài nhắn nhui của em cũng khiến tôi bị hút hồn, tôi cũng không nghĩ muốn người khác nhìn thấy." Hai mắt của anh hàm chứa ý cười, tay dán bên eo của cô trượt xuống, thừa dịp cô ngây người Mộ Diễm khẩn trương tiến hành cầm tay của cô chuẩn bị làm việc xấu.

Từ Ca giận dữ nhưng không có cách, mặc anh ôm vào trong, bên trong xa hoa giống như khách sạn năm sao vậy, tất cả phương tiện đều có đủ, lúc đi vào bàn tay của người đàn ông dán lên lưng cô, tính lõi cô vào lồng ngực của mình.

Người ở bên trong không nhiều lắm, chỉ có mấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, bên cạnh bọn họ là các cô gái xinh đẹp, mê người

"Mộ thiếu, đến đây. . . ." Người đàn ông đang đi tới Từ Ca gặp qua một lần, Tu Triết. Hắn đến chỗ này cô cảm thấy rất quái dị, dù sao thân phận của hắn cũng khác với mọi người.

Mộ Diễm ôm lấy Từ Ca tiến lên, ánh mắt nhìn lướt qua, "Đều đã đến đủ?"

"Đang chờ anh thôi." Dứt lời, hắn xoay người hướng về một bên khoang thuyền đi đến, Mộ Diễm đi theo, Từ Ca cũng bị anh kéo đi.

Cửa mở, Tu Triết nhìn Từ Ca, trong ánh mắt kia rõ ràng hiện ra vẻ không đồng ý, nhưng nhìn Mộ Diễm không thể hiện chút cảm xúc gì nên cũng bỏ quá, bên trong là một phòng khách nhỏ, đã có hai người ngồi đó, Lã Phương thì cô không lạ gì, một người khác vén hai chân ngồi ở trên ghế sofa, hắn ta cảm tỏ báo vừa lúc che khuất mặt, nghe có tiếng động liền ngẩng đầu, Từ Ca liền nhìn hắn một chút. Hắn ta đứng lên, dáng người cao lớn làm phòng khách đã nhỏ nay còn nhỏ hơn, khỏe miệng hắn câu cười, "Mộ thiếu."

Hai người nắm tay nhau rồi ngồi xuống, Từ Ca nhìn đến tròng mắt màu lam của hắn, Lã Phương mở ra một bọc giấy. Thứ kia sáng lên mắt, Từ Ca mạnh mẽ hít vào một hơi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Mộ Diễm ức chế động tác của cô, Từ Ca hấp khí cúi thấp đầu xuống, trái tim bang bang nhảy múa lợi hại, cô chưa bao giờ nghĩ tới Mộ Diễm sẽ làm chuyện phi pháp như vậy, trên người toát mồ hôi lạnh, Từ Ca cảm thấy chính mình cũng sắp tan chảy rồi.

Một tay Lã Phương ước lượng một chút rồi phóng tới trước mặt Mộ Diễm, "Xem ra trên đường chuyển giao đích thị là sự thật, đen ăn đen? Tra ra là ai sao?"

"Đây là nguyên nhân tôi tới Trung Quốc, là ai tôi còn không biết, nhưng ít nhiều cũng có chút phương hướng. Hàng hoá bán ra giúp tôi đi được một con đường, ngược lại tôi muốn nhìn xem còn có người nào dám xuất thủ không."

"Chuyện này khó giải quyết, tìm được tôi phải hợp ngay, người này không đơn giản." Mộ Diễm dương tay cầm khẩu súng quăng cho Tu Triết, "Gần đây một lượng hàng hoá lớn có thể tiêu thụ sao?"

"Phân ra mấy thùng đi, anh cũng không sợ một hơi ăn no đến chết à." Tu Triết xoay vòng khẩu súng trên tay

Mộ Diễm nhẹ cười, sự tình xem như ổn định, "Cần chuẩn bị một thân phận sao?"

"Không cần, đây là danh thiếp của tôi." Trên mặt bàn đẩy tới một tấm thiệp vàng, Từ Ca liếc nhìn, mặt trên ghi chữ Kỳ Dương.

"Lát nữa Sở Luật sẽ qua đây, muốn gặp mặt không?"

"Thời, lần này thời gian rất gấp rút, hôm nào gặp lại cũng được. Bất quá, gần đây tôi nghe được một chút tin tức, Mộ, tôi không hề muốn anh xảy ra xung đột với Sở Luật."

Khóe miệng Mộ Diễn cười sâu, anh thoải mái áp thân trên ghế sofa, cánh tay quấn quanh eo của cô, "Tạm thời đừng lo lắng."

Nán lại một lát Kỳ Dương cùng Tu Triết liền rời đi, Mộ Diễn cùng Lã Phuong đi theo, Từ Ca một mình đứng ở đây, toàn thân xuất hiện mồ hôi lạnh, lúc này gió biển thổi vào thổi tới khiến cô giật mình. Thương Lang nói Mộ Diễn không đơn giản, có phải là vì chuyện này hay không.

Đột nhiên Từ Ca cảm thấy đau đầu, trong lòng lại càng muốn rời đi.

Trên sàn tàu, Mộ Diễn dựa vào lan can, giữa ngón tay của anh mang theo một điều thuốc, Lã Phuong liền đứng ở một bên,

Bên Chung-Hạ, Chung Nham đã phát hiện chút manh mối, tôi sợ hẳn lại có động tác gì, chúng ta có nên chuẩn bị kết thúc không?"

"Hẳn chuẩn bị thành không khí rồi, hiện tại Chung gia đã tạo áp lực cho hẳn, hẳn phải có đầu óc nhiều lắm mới rút về được một phần, người khác hẳn có cổ cũng chẳng quan tâm được." Mộ Diễn hít sâu điều thuốc, dương tay đem tàn thuốc ném vào Hải Vực, "Bất quá, cũng nên kết thúc, trong khoảng thời gian này chuẩn bị chọn thời cơ thật tốt đi."

Lã Phuong gạt đầu, anh ta xoay người liền nhìn đến Từ Ca đang đi tới, "Cậu cũng thật ngoan độc, không cho cô ấy một con đường để đi?"

Mộ Diễn cười lạnh, không nói nữa.

Lã Phuong và Từ Ca gặp thoáng qua, anh ta liếc đầu nhìn cô, trước kia cảm thấy cô giống với Tinh Nhi, nhưng nhìn lâu mới biết được không phải cùng một hương vị.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Say tàu?

Chỉ là, có một số việc trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

"Lã thiếu, không ở lại chơi thêm chút nữa sao?" Một thanh âm mềm mại uyển chuyển truyền đến, Từ Ca quay đầu đi, liền thấy Sở Luật kéo theo một dáng người nóng bỏng đi tới, đúng là ngày đó tại nhà ăn từng có gặp mặt qua một lần - Ôn Toa.

Lã Phuong hướng Sở Luật gật gật đầu, Sở Luật thuộc loại đàn ông cực kỳ diêm dúa lăng lợ, đuôi lông mày gợi lên vẻ dâm loạn, "Hoàng hậu nhà tôi có lệnh, phải lập tức trở về vị trí cũ."

Không xem việc bị người yêu quản là sỉ nhục, Lã Phuong thừa nhận lại khiến người khác không nói được lời nào. Từ Ca nghĩ đến Chương Tiểu Hiền, tính cách hai người thật sự khác nhau hơn nữa cũng không hay đi với nhau.

Lã Phuong không phải là loại người mặc cho người khác ràng buộc, trừ khi chính anh ta muốn thế, cho nên có thể nhìn ra được, Tiểu Hiền ở trong lòng anh ta hết sức quan trọng, anh ta sẽ không để cho cô ấy có bất cứ tổn thương nào. MiuDELQĐ

Hâm mộ hạnh phúc của người khác, nguyên nhân chính là do bản thân cô chưa từng đạt được nó. Từ Ca miễn cưỡng nhếch miệng cười cười, cô xoay người lại, thấy người đàn ông đứng bên cạnh mà hoảng sợ, Mộ Diễn đứng ở một bên, thân thể cao to quăng xuống một đoạn bóng mờ, hô hấp của Từ Ca bị kìm hãm.

"Nhìn cái gì lại mê mẩn như vậy?" Ngón tay thon dài nhẹ nắm cầm cô nâng lên, ánh mắt yên tĩnh không cảm xúc đi dò xét cô.

Từ Ca quay đầu đi, nụ cười trên miệng bất giác trở thành nụ cười nhạt, "Nhìn ra được, Lã Phuong đối với Tiểu Hiền là yêu thật sự. Em hâm mộ hạnh phúc của bọn họ, nếu như có một ngày có một người sẽ đối với em cũng như vậy."

Nếu có một ngày như vậy, tôi nhất định sẽ không phải đi hâm mộ hạnh phúc của người khác. Đúng là, ông trời, ông cảm thấy tôi còn có cơ hội không?

Từ Ca ngừng lại không nói nữa, thần sắc của cô vẫn như thường, nhàn nhạt hâm mộ cùng nhàn nhạt cam chịu. Miệng cô quét qua ý cười chói mắt cực kì. Mộ Diễn có vẻ đắm chiêu liếc Từ Ca một cái, tay đặt trên eo của cô, "Anh đối em có gì không tốt sao?"

Trong nháy mắt ngày người, cô cười uyển chuyển, "Rất rất tốt."

Đúng là, Mộ Diễm, anh dùng tiền bạc rất tốt, nhưng mà cái tôi muốn, anh không thực hiện nổi, cũng không muốn thực hiện.

Bên kia, Sở Luật đã đi qua đây, ánh mắt hần cố định trên người Từ Ca, trực tiếp đem tầm mắt quý dị bắn sang khiến Từ Ca không thoải mái, cô quay đầu nhìn về phía mặt biển.

Một lúc sau cũng có vài người lục đục đến đây. Du thuyền phát động nổi dậy, đại bộ phận mọi người vào trong khoang thuyền. MiuDBLQĐ

Từ Ca đi theo Mộ Diễm vào ngồi ở một bên ghế sofa, quanh đây đã đầy người, ngẩng đầu liền nhìn thấy Sở Luật ngồi đối diện với bọn họ, thấy cô ngẩng đầu nhìn, khóe miệng của hần gợi lên ý cười nhìn cô một cái, Từ Ca vội vàng bỏ qua một bên tầm mắt.

Gió ở ngoài đi qua cửa sổ thổi vào người Từ Ca, vị mặn thoải vào khiến cô khó chịu một phen, cố giữ bản thân vững vàng, Từ Ca lại cảm thấy mình không khỏe, cô không bị say tàu, nhưng hiện tại cô cảm thấy cực kì khó chịu.

Bất động sản Tần Minh Hiền thấy du thuyền đã khởi động, vỗ vào cái mông cô gái ngồi bên cạnh, "Có mỹ nhân không rượu sao được, đi, cho các ca ca rượu."

"Vâng, ca ca." Một tiếng ca ca ngọt ngào muốn chết, cô gái lắc lắc thân hình như rắn nước đứng lên, khi trở về trong tay mang theo hai chai rượu đỏ.

Chỉ thấy cô ta đảo ngã rượu, đi đến móm rượu. Các cô gái ở đây cũng vậy chẳng khác nhau là mấy, Từ Ca nhìn qua chỗ Sở Luật thấy Ôn Toa đang dang rộng chân ngồi trên người hần, cánh tay vòng qua cổ hần, mặc cái áo rất mỏng, ngực cao vút, nửa kín nửa hở. Động tác khiến người ta sinh chán ghét

Từ Ca quay mắt đi lại gặp phải ánh mắt khác, đầu hốt hoảng buông xuống, thật không biết muốn đem mắt đặt tại chỗ nào mới đúng, trên mặt đã đỏ ửng một mảnh, Mộ Diễm ngồi ở chỗ kia cũng chưa hề động tới, đối với cảnh tượng như vậy anh đã quá quen thuộc.

"Mộ thiếu. Tôi tới hầu hạ ngài."

Thấy Từ Ca chậm chạp lại không có động tác gì, cô ta đi tới, hai chân thon dài đứng trước mặt Mộ Diễm, giang rộng hai chân ra ngồi trên phần eo của Mộ Diễm, dùng miệng cắn nắp bình, một tay lấy ly rượu ngã tới. MiuDBLQĐ

Khóe mắt Mộ Diễm thâm thúy nhếch lên, vui vẻ tiếp thu động tác, bộ dáng lười biếng của anh khiến anh gọi cảm hơn mười phần, ngón tay thon dài để trên đùi người phụ nữ, lòng bàn tay cảm giác da thịt cô ta nhẵn nhụi, dáng người của cô ta đầy đủ khiến máu nóng của đàn ông sục sôi, cô ta khẽ nâng thân thể lên, nửa người dưới nhẹ nhàng chậm chạp mà sát địa phương nắn cảm của Mộ Diễm, động tác như vậy, người ngồi bên sắc mặt đã đỏ, toàn thân lại bị đốt nóng một dạng.

Bàn tay người đàn ông đặt trên đùi cô nắm chặt, khi đó rời đi, tiện để lại mấy vết nhéo màu đỏ, cô ta ngẩng cổ nhấp ngụm rượu, ánh mắt tràn ngập sự mỉa mai, cúi đầu xuống, nụ cười của người đàn ông vẫn lười biếng như vậy.

"Nôn."

Ngay tại lúc cái môi mọng đỏ sắp tiến gần môi Mộ Diễm, vốn đã khiêu khích thành công, lại bị người khác phá đám. Từ Ca ôm bụng, mặt xanh mét, "Em say tàu."

Cô ta lườm cô một cái, lại cúi đầu, Mộ Diễm lại nhìn không được bật cười, anh nâng ngón tay của mình lên đặt trên môi cô ta, cũng hơi nghiêng đầu, một tay chụp được vú cô ta, "Xuống đi." MiuDBLQĐ

Cô ta không tình nguyện từ trên người anh trượt xuống, một tay Mộ Diễm lao quá Từ Ca, "Đôi người?"

"Em say tàu."

"Chuyện ma quỷ, trước khi đi chưa từng nghe nói qua." Giữa lòng mây Mộ Diễm có vết nhăn, tay để trên vòng eo của cô dùng lực, Từ Ca chỉ cảm thấy thân thể bị anh bóp nát ra rồi, "Không phải muốn đi chơi vui vẻ sao, không thả ra thì chơi vui vẻ thế nào được?"

Rõ ràng đây nhất anh mang theo sự thăm dò, trong lòng Từ Ca bị đâm một nhát, nhưng rất nhanh lại khôi phục về mặt bình thường, trên mặt của cô trắng xanh, "Mộ Diễm, em nói thật."

"Mộ thiếu, người đàn bà của anh chưa được thuần phục, trước khi lên đây chưa dạy dỗ qua sao?" Tần Minh Hiền tới gần trêu chọc, hần liền đứng cạnh Từ Ca, một tay ngả ngón khoát lên trên đùi Từ Ca.

Trong bụng từng đợt khuấy đảo khó chịu, đại sảnh trong khoang thuyền đầy đặc mùi thuốc lá rượu chè khiến cô không thở nổi, Từ Ca đứng dậy tránh sự đụng chạm của hần, một tay hất tay Mộ Diễm ra, "Em thật khó chịu, có thể là dạ dày không thoải mái, em đi hít thở không khí."

Nói xong, cũng không chờ Mộ Diễm gạt đầu Từ Ca liền liền xông ra ngoài, ngồi trên sàn Từ Ca nôn khan một trận, phun cái gì cũng không ra, không khí bên ngoài lưu thông, không đến mức khó chịu, kéo dài một lúc Từ Ca cảm thấy tốt hơn nhiều.

Cô không nghĩ muốn đi vào, bên trong xa xỉ, không khí truy lạc cô hưởng thụ không được, Từ Ca giật mình thấy thân thể mình nóng lên, thân thể bị đè ép, một đôi tay màu đồng dựa vào lan can, thanh âm trầm thấp truyền đến, Từ Ca sùng sốt mới phát hiện người tới không phải Mộ Diễm, cô sốt ruột

muốn tránh thoát, lại bị cánh tay cứng rắn giống như là thép chặn lại, "Say tàu? Hay mang thai?"

Trong lòng của hắn có sự nghi ngờ khiến Từ Ca kinh hãi toàn thân chảy mồ hôi, "Sức tưởng tượng của anh thật phong phú"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thuần phục cô

"Say tàu? Hay mang thai?"

Trong lòng của hắn có sự nghi ngờ khiến Từ Ca kinh hãi toàn thân chảy mồ hôi, "Sức tưởng tượng của anh thật phong phú"

Dùng sức giãy giụa, lại không tránh được, mặt Từ Ca có chút lạnh, khuỷu tay hung hăng thúc vào ngực hắn, "Buông ra!"

Ngắm lại một chút. "Phụ nữ dịu dàng mới có thể nuông chiều." Sở Luật buông tay một tay ngăn chặn khuỷu tay của cô, động tác của cô giống như lấy lòng hắn, trên mặt người đàn ông xuất hiện một nụ cười

Tránh không được, Từ Ca cũng không vùng vẫy, mặt cô rất lạnh mang theo vẻ lợi hại, "Dịu dàng đáng yêu? Bên trong nhiều người như vậy, không chỉ dịu dàng đáng yêu kể cả khiêu gợi cũng có, Sở thiếu tuý tiện ngọc ngón tay một cái là hàng trăm cô theo liền"

Từ Ca buộc chặt thần kinh, chuyển đề tài, nhưng người đàn ông này không động đậy, trên mặt của hắn không có dấu hiệu bực mình vì bị trêu tức, cánh tay càng dùng lực, để cả người cô đè lên lan can, tư thế như vậy rất ái muội

"Hạ tiểu thư nói sang chuyện khác cũng không sao, nhưng Sở Luật tôi chỉ nghĩ muốn xác nhận, cô là không."

"Không có!" Từ Ca xoay người đối mặt với hắn, con ngươi đóng băng một mảnh, cô vội vàng cắt ngang lời nói của hắn, môi trái tim nhếch thành một đường. Lòng người đàn ông hơi hơi xêch lên, trong ánh mắt hiểu rõ, cô không khác gì đang giấu đầu lòi đuôi

"Hạ tiểu thư thật sự thông minh lanh lợi, tôi còn chưa nói đã bị cô đoán trúng." Lời của hắn không có ý tốt, người đàn ông này quá chu toàn, Từ Ca không phải đối thủ của hắn

"Mời anh tránh ra, tôi muốn trở về." Từ Ca buông mắt xuống, cô không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn. Cô xoay người định dùng lực đẩy hắn ra, ai ngờ hắn buông lỏng, cả người cô ngã về phía trước

Cánh tay to lớn của người đàn ông nắm lấy tay cô, tay cô thật mềm

"Cảm giác không tồi." Bàn tay to lớn捏 lên cánh tay mềm mại của cô, ngả ngón cười.

Bóp --

Từ Ca phản nộ không chút khách khí tát lên mặt hắn, cô coi hắn như rác rưởi, ánh mắt lạnh càng thêm lạnh, cười mỉa hoặc mà xinh đẹp, "Cảm giác-- không tồi!"

Sở Luật xoa xoa gò má, hắn âm lãnh một phần nhìn cô, "Cô là loại đàn bà gì mà đòi đánh tôi, nhưng là, chỉ lần này thôi."

"Tôi càng hi vọng chỉ một lần này thôi." Giữa bọn họ không có quan hệ gì.

Thứ gì đó!

Quay mặt đi, Từ Ca khắc chế tay mình muốn đi xoa nắn bộ ngực kích thích, thực hận không thể xé nát hắn ra. Đáng giận! Đáng giận!

Khóe môi nhếch lên, Từ Ca xoay người hướng về phía khoang thuyền đi đến, Sở Luật không ngăn cản, hắn dựa người vào lan can nhìn dáng người yếu điệu của cô, trong ánh mắt không rõ cảm xúc. Từng bước chân Từ Ca dẫm nát sàn nhà, nhìn ra được sự tức giận của cô

Sở Luật bỗng nhiên nở nụ cười, thật không hổ là.

Hắn dùng tay để lên khoe miệng, thân thể đứng thẳng, "Hạ tiểu thư, ngày nào đó cần hiệp trợ, hoan nghênh tới tìm tôi, Sở Luật tôi sẽ toàn lực giúp đỡ."

Đi về phía trước, cước bộ dừng lại, Từ Ca quay đầu nhìn hắn, gần từng tiếng, "Vĩnh viễn sẽ không có ngày đó."

Nói xong không để ý đến hắn bước nhanh đi vào khoang thuyền. Sở Luật đứng ở trên sàn tàu, gió biển thổi tới, tóc bay hỗn loạn, mắt cười càng trở nên trầm trọng, hắn hướng về phía Từ Ca rồi đi nói, "Sẽ có lúc ngoại lệ, không có cái gì là nhất định."

Từ Ca đi vào khoang thuyền không thấy Mộ Diễm, cả trai lẫn gái ở trong đây đang tràn ngập vẻ hưởng thụ kích thích, không ai chú ý tới cô, Từ Ca hỏi toilet ở đâu rồi đi qua, vị mặn của biển khiến cô không thoải mái, mới vừa rồi còn bị Sở Luật chọc giận, cô cực kỳ là khó chịu. Hôm nay không ăn cái gì, nôn cũng chỉ là chút nước chua, Từ Ca dùng nước lạnh rửa sạch mặt để cho chính mình có thể thanh tỉnh một chút.

Cô luôn nhắc nhở chính mình, phải lấy lại tinh thần, một ngày nào đó cô mới có thể bình yên vô sự rời đi, tay đặt tại bụng dưới, mới vừa rồi Sở Luật suy đoán cô mang thai khiến cô sợ run người.

Không thể, trong lời nói của hắn không phải là suy đoán, mà xác nhận cô có thai là thật. Hắn, làm sao có thể?

Trong lòng Từ Ca kinh ngạc, lại khổ không hiểu nên làm thế nào, cô thật sự không rõ, cô cùng Sở Luật căn bản không có quan hệ gì, vì sao hắn đối cô lại hiểu rõ như vậy. Mộ Diễm, cô đã đối phó không lại, thật sự không nghĩ muốn gặp lại người đàn ông kia.

Đối với sự bài xích của Sở Luật cô đã khó có thể dùng lời nói mà hình dung được, lần đầu tiên gặp mặt cô cũng chôn xuống đáy rồi, trên thân thể hắn mùi máu tươi quá nặng.

Lấy túi xách ra, cô tìm khăn giấy, một tờ giấy bay vào chậu rửa tay ẩm ướt, Từ Ca nghiêng đầu nhìn, đây là dây số cô gái lần trước lưu lại cho cô. Cô cũng không lắm để ý, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ liên lạc với cô ta.

Mộ Diễm đẩy cửa tiến vào, Từ Ca từ trong gương nhìn thấy anh cũng không kích động, cô lấy đồ trang điểm chỉnh sửa nhan sắc, không bị ảnh hưởng gì.

Mộ Diễm đứng ở bên cạnh cô, son phấn đã che khuôn mặt của cô phủ hết không nhìn ra cảm xúc khác, ánh mắt nhìn tờ giấy trong bồn rửa tay, nước đọng đầy đặc, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể phân biệt được.

Cái kia tên đó khắc sâu trong lòng anh, vô luận như thế nào anh cũng không nhận nhầm. Bàn tay to đột ngột nắm lấy tay Từ Ca, một tay cầm lấy tờ giấy, "Sao lại có cái này?"

"Đau, đau, Mộ Diễm anh điên rồi sao? !" Cổ tay bị nắm đau, Từ Ca rất muốn rời lệ

Mộ Diễm buông cho xong chuyện, sắc mặt của anh cực kỳ trầm, Từ Ca lắc lắc cổ tay, mở ra lòng bàn tay cho anh xem, "Người lần trước đụng em bị thương, sợ em muốn bắt đền nhưng không liên lạc được nên để lại số điện thoại."

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ gạt đầu bày tỏ anh đã rõ, anh lại nhìn dây số trong tờ giấy, âm thầm ghi trong lòng. Từ Ca cũng không để ý, chỉ khăn cầu Mộ Diễm, "Chúng ta trở về đi, em không thích ứng với nơi này." MiuĐBLQĐ

"Em không thích?"

"Em không thích anh đến đây" Từ Ca biết yêu cầu này đối với Mộ Diễm mà nói vô lý cực kỳ, cô mím môi nghiêng thân thể sát vào người anh, mũi dán lên người anh hít một cái, "Mà còn, em không nghĩ muốn anh mang theo hương vị của người phụ nữ khác đứng cạnh em."

Động tác của anh dừng một chút, anh kéo cô ra một đoạn ngắn, con mắt yên tĩnh tìm tòi nghiên cứu, "Thái độ của em chuyển biến khá nhanh"

Ánh mắt anh sắc bén giống như mang theo dao, đối mặt với anh lúc này cô sợ bị lộ, tay bò lên cổ Mộ Diễm, đem cằm mình gồi trên bờ vai rộng lớn, "Mộ Diễm, là anh biến em thành như vậy, là anh nói muốn nuôi dưỡng em, nếu anh toàn tâm toàn ý như vậy thì em cũng muốn đáp lại, Mộ Diễm, như vậy không được sao? Em muốn anh đối với em khác hẳn các cô gái kia, yêu cầu như vậy là quá đáng sao?"

Mộ Diễm xuyên thấu qua gương nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, tay cô quán quanh cổ anh cực kỳ khản trương.

Trong gương mi người đàn ông nhú lại, anh kéo cánh tay đang quán quanh cổ mình xuống, thối lui thân thể, trước mặt là người con gái quật cường mang theo vẻ chờ đợi, anh không hiểu tại sao cô lại trở thành người phụ nữ lệ thuộc vào mình như vậy

Trong ánh mắt Từ Ca ân tình, cô liếc nhìn đôi mắt thâm sâu của Mộ Diễm, thấy con mắt nghi hoặc của anh, nhưng lại chậm chạp không mở miệng, cô vươn tay ra thật cẩn thận nắm cổ tay áo anh, "Mộ Diễm? Yêu cầu của em quá đáng rồi hả?"

Khéo miệng người đàn ông hơi nâng lên, tươi cười không chút để ý, anh một tay kéo thắt lưng của cô, dẫn cô ra khỏi toilet, "Không quá đáng, tôi sẽ đối xử với em thật tốt"

Từ Ca thờ ơ, cô cảm thấy mỹ mãn theo anh đi ra ngoài, hai người đều có tâm tư riêng, thời điểm đụng tới Sở Luật, hắn nở nụ cười với Từ Ca, nụ cười kia khiến Từ Ca hốt hoảng cúi đầu xuống.

Mộ Diễm có vẻ đắm chiêu liếc nhìn cô một cái, lại không hỏi thêm cái gì.

Mãi cho đến khi về nhà, cô cười thỏa mãn mà đắc ý, lúc này anh mới xác định, lời nói của cô đều theo bản năng, nguyên lai, từng góc cạnh trên người Từ Ca đã bị mài cùn rồi

Đáy lòng hiện lên chút thất vọng, Mộ Diễm âm thầm áp chế, một cước đạp chân ga đi tới Ngự Cảnh Quốc Tế.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110

Trở lại Ngự Cảnh Quốc Tế, sinh hoạt không có gì thay đổi. Trong khoảng thời gian này, Từ Ca rất ít khi nhìn thấy Mộ Diễm, anh rất nhiều việc, mỗi ngày đi sớm về trễ, thường thường là cô chưa tỉnh anh đã đi, lúc cô ngủ rồi anh vẫn chưa trở về.

Mà quả thật cô bị anh giữ lại chăm sóc, mỗi ngày cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đi dạo phố quét thẻ mà thôi. Vì để cho biểu hiện của mình chuẩn xác hơn, mỗi ngày Từ Ca đều đi siêu thị rồi đi dạo phố.

Từ Ca đi vào một tiệm quần áo ven đường, cô muốn mua một ít đồ coi như mình đã tiêu tiền rồi

Quay người lại, Từ Ca hít một hơi thật sâu.

Sở Luật mặc một bộ tây trang, tay để trong túi dựa vào bàn trang sức, Từ Ca chưa bao giờ nghĩ tới ở nơi này cũng gặp hắn, cũng không biết hắn đứng ở đây kia đã bao lâu.

Từ Ca đứng tại chỗ một lát, xoay người liền đi ra ngoài, một câu chào hỏi cũng không có, rõ ràng làm bộ như không biết. Sở Luật bật cười, lúc cô chuẩn bị rời khỏi liền lên tiếng ngăn cản, "Hạ tiểu thư, chúng ta thật có duyên, lại chạm mặt rồi."

Hữu duyên? Từ Ca cười nhạo, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài, cô cong ánh mắt cười, "Đúng vậy, hôm nay tôi ra khỏi cửa không xem giờ hoàng đạo rồi" Nếu biết sẽ gặp phải hắn, đánh chết cô cũng không ra ngoài.

Tất nhiên Sở Luật hiểu trong lời nói của cô có hàm ý gì, hắn cười càng lúc càng thâm, đến bên quầy tính tiền hắn tiện tay cầm cây bút, "Hạ tiểu thư, lần trước lời nói của tôi nhất định phải để trong lòng, gặp phải sự tình gì cô có thể tìm tôi."

"Vì cái gì? Có lý do gì không?" Từ Ca không tin tưởng, hắn nói sẽ trợ giúp cô vô điều kiện. Trên trời rơi xuống một miếng thịt cũng không rơi trúng đầu cô.

Sở Luật đi lên phía trước, mạnh mẽ kéo tay cô lên viết vào lòng bàn tay cô một dãy số, "Di động của tôi. Hạ tiểu thư, tôi làm việc từ trước tới nay đều có điều kiện, nhưng đối với cô, có thể vô điều kiện."

Hắn thu tay, trên mặt có ý cười, có lẽ lời nói của hắn cực kỳ chân thành, nhưng là, đối với hắn. cô không hề tin nhiệm.

Từ Ca nắm chặt tay, cô sẽ không tin hắn, nhưng cô vẫn giữ lại, thuận tiện sử dụng.

"Luật, bộ này như thế nào?"

Trong phòng thử áo bạn gái của hắn đi ra, Từ Ca nhìn hắn xoay người đi thường thức, trên mặt liền thay đổi cảm xúc. Cô liú lười đồng thời cũng không biết nói gì, cô mở tay ra, vết mực nhuộm dần lòng bàn tay, Từ Ca thu hồi động tác xoay người rời đi.

Trên đường đi dạo một lúc, ở bên ngoài mua cô một ít thức ăn, theo thời gian trôi, Từ Ca vẫn chưa phát hiện Mộ Diễm có cái gì khác, trong lòng càng lúc càng sốt ruột.

Hiện tại cô mặc quần áo rộng thùng thình không phát hiện ra điểm gì khác. Nhưng là, việc ăn uống của cô thay đổi càng lúc càng nghiêm trọng, mặc kệ đồ ăn gì cũng phải thêm dấm chua, mỗi lần ăn cơm đối mặt với sự kinh ngạc của Vương Linh cô lại nơm nớp lo sợ.

Đi ở trên đường, Từ Ca suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại tất cả chuyện xảy ra gần đây, cô xác nhận chính mình không lộ ra điểm gì sơ hở, như vậy thì đàn ông ghét loại phụ nữ như thế nào?

Cố tình gây sự

Có phải hay không, cô cũng phải cố gắng một phen.

"Sao?" Thời điểm Trình Lan điện báo, toàn bộ tâm trạng của cô hoà tan ở trên đường.

"Từ Ca, cô ở đâu? Không tin tức liền rời khỏi Đàm Thành, tại sao vậy?"

"Bên này trị liệu tốt hơn, tôi đưa mẹ qua đây" Cô đang nói dối, dù sao nói ra sự thật cũng chẳng được gì

"Tôi vừa nhận được tin tức, gần đây Chung gia bị người nặc danh tố cáo là kẻ khả nghi hoạt động trong tổ chức hắc ám, hiện tại tình hình cực kỳ khẩn trương, ba của Chung Nham chính là người nguy hiểm. Nghe nói cổ phần trong tay Chung Nham đang gặp nguy hiểm. Tôi sợ một khi hắn buông tay, ở chỗ này cô không biết ăn nói như thế nào, hiện tại kinh tế ở đây đang khó khăn, giống như gáo nước đổ đi. Lần trước tôi gặp Minh Châu, tinh thần cô ta

không tốt, nhưng miệng kín hết sức, hỏi gì cũng không nói"

Cô trầm tư một lát rồi cảm ơn Trình Lan, cô phải nghĩ biện pháp đi giải quyết số cổ phần của Tạ Phương

Vốn muốn hỏi về Sở Luật, nhưng nhớ tới tối hôm đó, Từ Ca lại không mở miệng được, Sở Luật có lẽ cấm kỵ Trình Lan đứng ở trước mặt mình, khiến vết thương lòng của cô ta máu chảy đầm đìa

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, ven đường, một hình ảnh xông vào mắt Từ Ca. Đến rồi đi

"Trình Lan, tôi có chút chuyện, có gì nói sau" Vội vàng tắt máy, Từ Ca nắm chặt điện thoại trong tay, bàn tay trở nên lạnh lẽo.

Cô đứng ở ven đường, nhìn cô gái vô cùng thân thiết kéo tay người đàn ông, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp. Trên mặt Mộ Diễm là vẻ dịu dàng và nuông chiều, làm nhật đi vẻ độc ác của anh.

Từ Ca nhận thức được cô gái kia, cho dù cách một khoảng, cô vẫn có thể dễ dàng phân biệt ra. Người đã đụng phải cô, cô ta tên Anne.

Đột nhiên cô hiểu vì sao Mộ Diễm nhìn thấy tờ giấy kia, biểu hiện lại trở nên quái dị. Từ Ca không phân biệt rõ đáy lòng mình có mùi vị gì, rốt cuộc là đau khổ hay là cảm thấy được giải thoát.

Cô nghĩ hết tất cả các biện pháp muốn rời đi, lại ức chế không nổi trái tim của mình vì anh mà ưu thương.

Trong gió, truyền đến tiếng cười ngọt ngào của người con gái, Ca Ca.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

"Ca, anh làm sao có thể tìm được em? Số điện thoại của em đúng là không ai biết, ngay cả trở lại em cũng không nói cho bất cứ ai." Mộ Tinh dương mặt nhìn Mộ Diễm, hiện tại cô rất vui, đã nhiều năm không gặp, ca ca vẫn nuông chiều cô như mọi khi. Tất cả đều không có khoảng cách, ca đối cô trước kia hay bây giờ vẫn tốt như vậy.

Ca lúc nào cũng nói "Tình Nhi, tùy hứng cũng cần phải có lúc, em cho là Nhậm gia sẽ để em biến mất sao? Em cho là em có thể giấu hết hành tung của mình sao? Em cũng không phải con nít lên ba, làm việc phải có đầu óc."

Mặt cô vô cùng thân thiết dán lên cánh tay Mộ Diễm cọ xát, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn, "Ca, anh có về già đi."

Cô nhỏ giọng lầm bầm, Mộ Diễm không kiêng nể liếc nhìn cô một cái, đáy lòng thờ dài, khóe mắt dễ dàng tha thứ, khiến cho ai nhìn cũng đều hâm mộ. Thật hy vọng chính mình cũng có được một người anh như vậy.

Lúc trước, Mộ Tinh cầu anh trở về thay ba tiếp quản Mộ thị, lại bị anh cự tuyệt. Đó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của anh, chính anh đã đẩy người em gái nhỏ này đi, chính vì thế cuộc sống về sau của anh gần như lệch khỏi quỹ đạo.

Chỉ là, nếu thời gian thật sự trở lại, anh vẫn không xác định được mình nên làm gì, Mộ Diễm cũng không nắm chắc được kết quả. Nhưng vào ngày hôn lễ của Mộ Tinh, anh chưa bao giờ hạn cái gọi là nguyên tắc của bản thân mình đến như vậy.

Có nắm chắc hay không, làm mới có thể biết.

Mộ Tinh biết, ca ca có ý với chính mình, anh không bao giờ để mình khuất xa tầm mắt vĩnh viễn, nhưng là, ngay lúc đó Mộ thị có nguy cơ bị sụp đổ, sau cùng xin giúp đỡ không có kết quả, nếu tài chính liên tục giám sát, hoạt động của Mộ thị sẽ đưa vào tắc nghẽn dẫn đến phá sản, đó là cơ nghiệp cả đời ba cô đánh cược, cho nên mẹ đã an bài cho cô một cuộc hôn nhân, theo nhu cầu hai bên, cô đáp ứng không chút do dự.

Cái người đàn ông kia, khí thế hùng dũng vóc người cao lớn. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta đã mê muội, cho nên lặng im tổ chức hôn lễ. Chỉ là, hiện thực quá tàn khốc, Mộ Tinh chỉ cần nghĩ tới những tháng ngày sống trong địa ngục đó, cô liền hối hận với quyết định của mình trước kia.

Là cô ruồng bỏ Ca ca.

Mộ Tinh cắn cắn môi, lúc ấy cô thật sự không có biện pháp, mà cô còn nghĩ mình sẽ cực kỳ hạnh phúc.

"Lữ ca ca, Liêu ca ca, đã lâu không gặp, em nhớ hai người quá!"

Đẩy cửa phòng ra, Mộ Tinh hướng về phía Lữ Phương cùng Liêu Tuấn Vĩnh chạy vội qua, mỗi người một cái ôm, trên mặt của cô có nụ cười thật tươi, ai cũng có thể bị nụ cười dễ thương của cô cuốn hút, cô cười rộ lên có uy lực mù mịt bất luận kẻ nào.

Lữ Phương nhìn, đột nhiên nghĩ tới Hạ Tử Ca, cô ấy luôn luôn có vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khi cô ấy cười lại khiến người khác nín thở, ẩn chứa sức hút vô cùng lớn

Giữa hai người, trừ bỏ thân hình, trên khuôn mặt có lẽ cực điểm giống là nụ cười.

"Nếu nghĩ muốn chúng ta, như thế nào không trở về nhìn xem? Vừa nghe liền thấy không có thành ý." Lữ Phương phì nhỏ.

Biết anh ta miệng ác nhưng tâm không ác, Mộ Tinh là lười, ngồi xuống bên cạnh Mộ Diễm, "Không phải bây giờ em đã trở về gặp mọi người sao."

"Trời sắp đổ mưa máu thôi, quá vui đến quên cả trời đất làm sao có thể nghĩ đến chúng ta được nhỉ? Tám phần là gặp chuyện tình gì rồi!" Chương Tiểu Hiền từ toilet đi ra, miệng cô xếch lên, chân mày có ý châm.

Đều nói yêu cầu của phụ nữ đối với phụ nữ càng thêm hà khắc, lời này không sai. Chương Tiểu Hiền không thích Mộ Tinh, hai người cùng nhau lớn lên, đó gọi là quen thuộc, Mộ Tinh là tiêu điểm của mọi người, lúc nào cô ta cũng là người đưa tới sự chú ý đầu tiên.

Đúng là, Tiểu Hiền không thích Mộ Tinh ra vẻ đáng yêu, biểu hiện đó chỉ hợp với đàn ông thôi, ở trước mặt đàn ông lúc nào cô ta cũng bày ra vẻ hoàn mỹ.

Lời Chương Tiểu Hiền nói khiến sắc mặt Mộ Tinh khẽ biến sắc, nhưng cô vẫn cong mắt lên lơ đãng cười, "Tiểu Hiền."

Dù sao cũng cùng nhau lớn lên, Tiểu Hiền nghĩ cô ta sẽ xông tới ôm mình kia, chỉ là nhìn cô ta như con chim nhỏ nép vào người Mộ Diễm, Chương Tiểu Hiền lại nghĩ đến vẻ mặt lạnh nhạt của cô gái kia.

Mặc kệ Tử Ca có thừa nhận hay không, Tiểu Hiền biết trong ánh mắt của cô ấy dĩ nhiên mang theo sự quyến luyến, mặc dù không rõ ràng, Tiểu Hiền cũng nhìn ra được trong ánh mắt của cô ấy luôn thể hiện một tình cảm sâu đậm dành cho Mộ Diễm. Chỉ là, Mộ Diễm, chính Tiểu Hiền cũng không dám xác nhận, rốt cuộc anh có thái độ gì.

"Đột nhiên lại trở về? Cũng không lên tiếng kêu gọi?" Liêu Tuấn Vĩnh đẩy kính hỏi, anh ta cảm thấy Tình Nhi vội vàng trở về như vậy chắc chắn còn chuyện khác

"Em lâu như vậy không trở về, thật nên suy nghĩ, cũng muốn phóng đảng với mình một chút, coi như là đi du lịch. Nếu em vụng trộm trở về để cho Nhậm gia biết thì khổ, nếu không phải ca đến tìm em, em cũng nghĩ tới vài ngày nữa cũng sẽ đi tìm mọi người."

"Không chuẩn bị về nhà? Mẹ cực kỳ lo lắng cho em" Mộ Diễm trầm thấp nói, tầm mắt xuyên thấu nhìn về phía Mộ Tinh. Cô bối rối cúi đầu, ánh mắt có chút né tránh, sau một khắc mới sâu xa thình càu, "Ca, anh coi như chưa thấy qua em, chờ em nghĩ thông suốt sẽ đi gặp mẹ."

Mộ Diễm không nói gì, nhưng cũng không cự tuyệt. Mộ Tinh biết, thỉnh cầu của cô, Mộ Diễm không cự tuyệt thì đó là đáp lại rồi.

Tử Ca đứng ở trong gió nán lại một hồi, mãi đến khi đầu óc bị gió thổi buốt lạnh mới tỉnh táo lại. Gió thổi khiến hai gò má cô rét run, cô ngẩng đầu nhìn về phía khách sạn kia, một ngày cứ như vậy qua đi, cô ra khỏi cửa lúc mặt trời lên cao, dĩ nhiên hiện tại đã là buổi tối.

Chiếc điện thoại màu trắng cầm trong tay, nó đã nhiều ngày chưa từng vang lên, mà bên trong thủy chung chỉ có một dãy số. Tử Ca nghĩ nghĩ, tiện bấm số di động của anh.

Chỉ là, chậm chạp không ai nghe máy, Tử Ca lại thử lần nữa, nhưng khi có người nhắc máy, thì bên kia truyền đến một giọng con gái, "Ai vậy?"

Tử Ca nắm chặt điện thoại trong tay, cô nhấn lại máy, trong lỗ tai chỉ có thanh âm thanh thúy của người con gái kia.

"Mộ Diễm, anh ấy ở nơi nào?" Thật lâu sau, Tử Ca mới tìm lại được tiếng nói của chính mình thanh.

Bên kia, cô gái dương cao âm điệu, "Ca ca, điện thoại của anh."

Ca ca.

Cô nhớ tới ngày đó, cô vô ý thức nói ra câu cửa miệng, lại bị anh cướp đoạt đi chút hô hấp của bản thân. Sắc mặt của anh trầm lãnh, cô gọi một tiếng ca ca khiến anh nổi giận, anh trầm giọng, "Ca ca, cô không xứng?"

Cô cảm thấy kỳ quái, vì sao xưng hô như vậy lại khiến anh miễn cảm.

Hoá ra, nó có ý nghĩa riêng của nó. Là cô không thể đụng vào điều cấm kỵ đó.

"Có chuyện gì?" Thanh âm của người đàn ông mang theo một chút lạnh nhạt.

Tử Ca nắm điện thoại ngón tay hơi dùng lực, "Em đang ở gần nhà hàng Phúc Thụy, vừa rồi nhìn thấy một người giống anh. Em có thể đi vào tìm anh không? Mộ Diễm, mỗi ngày chúng ta đều không gặp nhau, em cũng yên tĩnh nhiều ngày rồi thời điểm này nên gặp qua anh một chút chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112

Điện thoại bên kia không trả lời, Từ Ca đứng ở trong gió dần dần lạnh thấu, cô không nóng không vội chờ anh trả lời, trong lòng âm thầm suy đoán anh sẽ trả lời như thế nào. Tại nơi không nhìn thấy Mộ Diên, khóe miệng của cô hơi hơi cười, mang theo một phần xác định.

"Thức ăn ngon sánh 206."

Khóe miệng cười cứng đờ, Từ Ca dúi điện thoại xuống, trong đôi mắt nổi lên vẻ kinh ngạc, giấy lát, nhắc lại lần nữa câu nói trong điện thoại, áp sát vào tai để xác định nhưng điện thoại chỉ còn tiếng tút dài.

Đứng tại chỗ một lúc lâu, Từ Ca trang điểm đơn giản, nét mặt biểu lộ ý cười xinh đẹp, cô âm thầm chuẩn bị tâm lý, lại giống như sắp ra chiến trường, lòng nóng như lửa đốt

Đẩy cửa vào, không có gì đặc biệt, bên trong nhẹ nhàng cùng một chút náo nhiệt như một nơi tụ hội nhỏ. Bên cạnh Mộ Diên là cô gái lần trước, cũng coi như là người quen. Đột nhiên thấy có người xông tới mọi người ngăn ra.

Trên tay Mộ Diên bung ly rượu, thấy cô đi vào, mắt cũng không nâng nửa phần, chỉ vỗ vỗ vị trí bên người, "Lại đây."

Từ Ca vô cùng máy móc, hai tay cô ôm lấy cổ Mộ Diên, cúi người hôn lên khóe môi của anh, thuận thế trượt xuống ngồi một bên, thành công kéo ra một khoảng cách giữa hai người.

Khóe mắt Tiểu Hiền nhảy dựng lên, cô cũng là phụ nữ, dĩ nhiên hiểu, ánh mắt có vẻ dăm chiêu nhìn về phía Từ Ca, đáy lòng nhịn không được thờ dài, đàn bà, chỉ cần lâm vào cảm tình, có phải hay không sẽ trở nên.

Nụ hôn lướt qua như không khí, Mộ Diên chỉ cảm thấy trên môi mềm nhũn, anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt Từ Ca cong cong, khóe miệng tươi cười chân thành khiến anh nhịn không được nhướn mày, "Tại sao đến đây?"

"Chỉ là đi dạo phố, vừa vận nhìn thấy anh đi bên ngoài cùng một cô gái, em sợ anh bên ngoài. Có người phụ nữ khác?" Thanh âm của cô từ từ kéo xuống thấp, mang theo vẻ ả oán muốn cũng không giấu được

"Nếu có thì em chuẩn bị làm sao bây giờ?"

Mộ Diên bật cười, lời nói chân thành của cô khiến anh giảm bớt sự nghi ngờ, ngón tay xẹt qua gương mặt cô, đem một sợi tóc của cô vén qua tai. Động tác vô ý thức của anh khiến lòng Từ Ca đột nhiên bị buộc chặt, Từ Ca buông xuống hai mắt, tầm mắt như né tránh.

Động tác rất nhỏ giữa hai người trong mắt người khác lại vô cùng thân thiết, vô cùng ấm áp, quả nhiên kẻ trong cuộc thì mê kẻ ngoài cuộc thì ngán.

Từ Ca cau cái mũi, giống như cô giận dữ liếc anh một cái không nói gì. Nếu thật là yêu, khi cô phát hiện anh đi cùng người khác cô sẽ làm gì? Cô không nghĩ sẽ để chính mình phải gặp loại tình huống này, Chung Nham cùng Minh Châu đã là nỗi đau không thể xóa mờ với cô rồi.

Biện pháp an toàn nhất là không bao giờ để cho bản thân lưu luyến một người. Cho nên, Mộ Diên, trước khi bị anh xâm nhập tới sẽ nhỏ nó ra trước, mặc dù đau còn tốt hơn cội lòng tan nát mất đi cảm giác của chính mình.

Lữ Phương nhìn qua Chương Tiểu Hiền, đuôi mắt xéch lên như hồ ly, môi mòng liền muốn áp qua, ý tứ là em xem họ cũng như vậy, chúng ta cũng nên làm một chút, Tiểu Hiền liền đánh cho anh ta một cái.

Người bình tĩnh nhất Liêu Tuấn Vĩnh, anh ta đẩy đẩy kính mắt, che giấu con ngươi sắc bén, anh ta liếc mắt nhìn Mộ Tĩnh, trùng hợp gặp phải ánh mắt thâm chìm của cô ta nhìn chăm chăm hai người. Nhận thấy được Liêu Tuấn Vĩnh đang nhìn, cô ta xoay tầm mắt, mượn cơ hội lấy cái chén không để chính mình thất lễ.

Cô ta chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày ca ca sẽ thuộc về người khác. Trong lòng dâng lên ý cười lạnh, sắc mặt Mộ Tĩnh tái nhợt. Mộ Diên cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, bên cạnh anh, tất nhiên phụ nữ ra ra vào vào không ít, mà bản thân cô ta biết mình ở nước ngoài cũng lâu, cũng có đề ý đến thông tin về anh, chỉ là bất tiện không liên lạc được, nhưng chuyện tình của ca ca luôn là tiêu điểm chú ý của Mộ Tĩnh.

Đúng, bên cạnh anh phụ nữ qua lại rất nhiều nhưng chưa có ai đi vào trong lòng của anh, mà bản thân Mộ Tĩnh cũng chưa bao giờ quan tâm xem đó là dạng phụ nữ gì, bởi vì cô ta biết, hẳn ca ca sẽ không động tâm.

Đúng là, ca ca, tôi lúc ấy khóc cầu xin anh, anh cũng không chịu trở về, anh muốn tôi làm sao bây giờ? Trong lòng có một chút khổ, rượu đỏ nuốt xuống cảm thấy chua xót vạn phần.

"Ca ca, Ai vậy? Anh không giới thiệu sao?"

Nụ cười của cô ta cực kỳ tươi đẹp, nhưng Mộ Diễm lại nhìn ra sự miễn cưỡng của cô ta, con ngươi trầm trầm, anh trật đầu nhìn về phía Từ Ca, "Mộ Tinh."

Nói xong, cũng không có ý muốn giới thiệu Từ Ca. Ánh mắt Mộ Tinh quét nhẹ qua, đột nhiên trên mặt lộ ra ý cười thoải mái, xem ra, ca ca cũng chưa đặt Từ Ca ở trong lòng, nếu không, tại sao chưa giới thiệu đã cảm thấy dư thừa?

Từ Ca trừng mắt lên, Mộ Tinh? Mộ Tinh! Mộ gia có một đôi nam nữ, tất nhiên cô không hề biết đến, đáy lòng kinh ngạc cùng xấu hổ hiện lên, hoá ra là em gái của Mộ Diễm. Trái lại cô đã nghĩ quá nhiều, đáy lòng nhìn không được dâng lên cảm giác thất vọng, Từ Ca cảm thấy ông trời cũng không giúp gì được cho cô rồi.

Cô còn tưởng là.

Từ Ca giờ tay lên cười, tự giới thiệu, "Hạ Từ Ca."

Hai người mỉm cười với nhau, không có ác ý bắn ra bốn phía, nhưng mỗi người đều có một tâm tư.

Mộ Tinh xem Từ Ca một cái, "Nhìn cô cực kì quen mắt, chúng ta trước có gặp qua sao?"

Từ Ca cảm thấy rung mình, tất nhiên có gặp qua, chỉ là ngày đó cô chưa trang điểm, còn khóc đến nổi đôi mắt sưng đỏ, bộ dáng chật vật trước kia và bộ dáng hiện tại có chút chênh lệch, Mộ Tinh không nhận ra cô cũng là chuyện thường tình.

Mà còn, cô không muốn gặp lại Mộ Tinh, dù sao ngày đó cô ta cũng xem qua kết quả kiểm tra của cô. Trong lòng bàn tay dĩ nhiên chảy ra mồ hôi lạnh, Từ Ca nghĩ đến chính mình đã đề cập với Mộ Diễm chuyện từng bị người tên Anne đụng bị thương, nên cô ta mới lưu lại cho Từ Ca một tờ giấy.

Nếu cô không thừa nhận, Mộ Diễm nhất định sẽ hoài nghi. Nhưng, nếu cô thừa nhận, chuyện mình mang thai sẽ bị lộ.

"Tôi nhìn cô cũng cực kỳ quen mặt, nói không chừng đã gặp qua rồi." Trên mặt Từ Ca hiện lên ý cười, trong lòng lại khổ không thể tả nổi, giống như cô nâng cục đá đập vào chính chân mình vậy, rõ ràng đã tránh đi, chính mình lại cứ muốn va vào hòng sủng. Trái lại cô xông vào, nhưng một chút cũng đau không lại, ngược lại đem chính mình rơi vào hoàn cảnh này.

Giữa bọn họ quá quen thuộc, tán gẫu chuyện xưa đúng là náo nhiệt hết sức, Từ Ca ngồi ở một bên không tiện nói cũng chỉ nghe thôi không chen vào, chán đến nỗi ngồi nghịch đầu ngón tay của mình, toàn thân không có cảm giác gì, muốn rời đi lại cảm thấy không ổn, đành phải néo mi nhìn một người ở bên cạnh.

"Từ Ca, các hạng mục bên kia đã hoàn thành tốt, tất cả ông tác đều đã thuận buồm xuôi gió, chỉ cần qua vài giai đoạn nữa là tốt rồi, như thế nào không thấy cô trở về công ty? Các đồng nghiệp đều đang ngóng trông cô." Bỗng nhiên Tiểu Hiền đi qua hỏi Từ Ca.

Từ Ca sững sốt, trái lại bây giờ cô không nghĩ tới việc sẽ về Mộ thị công tác, hiện tại còn bị Mộ Diễm giữ ở nhà nuôi dưỡng, nhưng mà, lời này, cô phải giải thích như thế nào với Tiểu Hiền đây?

Ánh mắt liếc về phía người đàn ông bên cạnh, đôi mắt anh vĩnh viễn mang theo sự xa cách, tư thế cao cao tại thượng, dưới đáy lòng trầm thấp thờ dài vì không có người nghe thấy, Từ Ca có chút mệt mỏi, có phải hay không đôi mắt với anh lúc nào cô cũng phải hạ thấp chính mình.

"Tôi."

"Tôi biết, chủ nghĩa Đại Nam Tử, phụ nữ cũng không cần phải phụ thuộc vào đàn ông mới có thể sinh tồn, chúng ta làm theo cái gì mà mình muốn thôi." Chương Tiểu Hiền hiểu rõ, nhìn thấy Từ Ca định nói gì nhưng quay ra xem xét bộ dáng Mộ Diễm lại không nói gì nữa.

Ách.

Tiểu Hiền, cô lý giải sai lầm rồi.

Từ Ca vỗ trán, nhưng cũng cảm tạ sự hiểu lầm của cô ấy. Nhường mảy, Từ Ca không nặng không nhẹ cười cười, không giải thích gì thêm.

Hai người đang trò chuyện, chợt nghe thấy Mộ Tinh kêu hô.

"A, tôi nhớ ra rồi." _

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Cô ta thét kinh hãi, khiến tâm tình Từ Ca đều đã nhảy tới cổ họng. Bỗng nhiên đầu ngón tay buộc chặt vào lòng bàn tay sinh đau, Từ Ca ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Tinh, âm thầm hít sâu một hơi, nhất định phải vững vàng, tự kìm chế trước rối loạn.

Đôi mắt của cô thật bình tĩnh chống lại ánh mắt của Mộ Tinh, đối phương lại trước một bước, tầm mắt lộ ra vẻ xa cách. Ánh mắt Mộ Tinh híp híp, cô ta tin tưởng mình không có nhớ lầm, đúng là.

"Nhớ tới cái gì sao lại kinh hãi như vậy." Thanh âm Mộ Diễn cực kỳ trầm, nhàn nhạt trước sau như một. Anh ở trước mặt người khác thật sự đã quen với bộ dáng này rồi, cao cao tại thượng, xa cách cùng yên lặng.

Đột nhiên Từ Ca nghĩ lại bộ dáng vô lại thuộc về riêng anh, đôi má có chút đỏ lên còn có chút thù hận, thực hận không thể đem bộ mặt xấu xa của anh phơi bày ở trước mắt mọi người.

Ánh mắt Mộ Tinh xoay xoay, "Ca, hôm nay em vẫn phải trở về, trước hết không cần báo cho mẹ, em sợ về sẽ bị mẹ mắng cho một trận"

Đúng là. Không biết tại sao bản thân lại không thể nói ra, Mộ Tinh không làm bất luận chuyện gì gây bất lợi cho mình, trong bóng tối, những người khác nhìn không tới đáy mắt chứa lệ của Mộ Tinh, nhếch môi lộ ra nụ cười không hợp với lý trí.

Ở chơi rất lâu, dạo này Từ Ca thích ngủ hơn nhiều, cô cũng không hiểu nổi tinh thần của mình bây giờ nữa, muốn quán quýt Mộ Diễn lúc anh trở về, ai ngờ Lữ Phương gọi một cú điện thoại liền đem Mộ Diễn cùng Liêu Tuấn Vĩnh hô ra ngoài.

Phòng ăn chỉ còn ba cô gái. Từ Ca vốn là người không thích nói nhiều, Tiểu Hiền và Mộ Tinh hai người không thích nhau nên cũng không nói gì thêm, trong lúc đó nhất thời ba người lâm vào trầm mặc.

"Oa, nhìn không ra, động tác rất nhanh, tại sao không có tin tức gì rơi xuống, định ngày nào?"

Hai trông mắt Tiểu Hiền cực kỳ hứng thú nhìn chằm chằm Từ Ca, liếc mắt một cái ánh mắt sáng lạn, giống như phát hiện một đại lục mới, không gian vốn trầm mặc xấu hổ vì một câu nói của Tiểu Hiền, khiến Từ Ca cũng sững sờ không hiểu gì.

"Này, đây là cái gì?" Chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trên tay cô, Tiểu Hiền ái muội trừng mắt nhìn.

Một câu của cô ấy khiến hai người đồng thời ngó ra.

Từ Ca xoay xoay chiếc nhẫn trong tay, quả thật chiếc nhẫn rất đẹp rất dễ nhìn bởi viên kim cương nhỏ đính ở trên, cô không nghĩ muốn từ chối yêu cầu của Mộ Diễn, nếu không đeo nó có nghĩa là chính mình già mồm cãi láo.

Chỉ là khi bị hỏi tới, Từ Ca lắc lắc đầu, thần sắc trên mặt và thái độ của cô không ăn khớp với nhau, "Không có gì, cảm thấy đẹp nên mua. Nếu ngày nào đó chúng ta kết hôn, cũng phải là hàng đặt theo yêu cầu mới được."

Trong lời nói của cô lộ ra từng đợt từng đợt ham muốn giàu có, chẳng phải rõ ràng nhưng cũng chẳng phải mật mờ.

Sắc mặt Mộ Tinh sững sờ qua đi, cô ta khôi phục thái độ bình thường. Cô ta biết, cho dù ca ca muốn động tâm, đối tượng đó cũng không phải là người đàn bà ham giàu. Trong tưởng tượng của cô ta, những người bên cạnh Mộ Diễn đều là các tiểu thư nhà giàu, cử chỉ khéo, có gia thế tốt mới có thể làm đệm lót cho anh.

Nhưng là, người phụ nữ trước mắt, cách nói năng vô giáo dục.

"Hạ tiểu thư tốt nghiệp ở đâu?"

Biểu hiện trên mặt Mộ Tinh vẫn chưa tránh được tầm mắt của Từ Ca, nhìn không được đột nhiên Từ Ca rất muốn cười. Cô nghĩ toàn bộ biện pháp muốn rời khỏi Mộ Diễn, mà hiện tại mẹ và em gái của Mộ Diễn đều bắt nắn với cô rồi.

Nếu, giữa bọn họ thật sự yêu, có phải cô sẽ phải chịu sự uy khuất của đứa con dâu thuộc gia đình giàu có không? ! Nghĩ xong, lại cảm thấy buồn cười, tại sao cô lại nghĩ đến chuyện này.

Chỉ là, muốn dùng bằng cấp đả kích cô, đúng là. trẻ con.

"Quản trị doanh nghiệp chuyên nghiệp, bằng tốt nghiệp của cô ấy cực kì tốt." Từ Ca bĩu môi, còn chưa nói chuyện Tiểu Hiền cũng đã chặn ngang.

"Thật không, tôi cũng học bên quản lý, hôm nào có thời gian nhất định phải cùng trao đổi với cô." Trên mặt Mộ Tinh đột nhiên nở rộ thiện ý khiến Từ Ca trong nháy mắt thất thần.

Ách. Chuyển biến, quá nhanh rồi.

Cửa lần thứ hai bị đẩy ra, Mộ Diễn mới vừa tiến vào, Từ Ca liền đánh móc sau gáy, cô thủ sẵn cánh tay trên cánh tay anh, cả người dán thân thể anh, "Mộ, em nghĩ muốn đi trở về, đi dạo phố một ngày mệt mỏi quá."

Lần đầu tiên cô thân thiết gọi anh là Mộ, tiếng nói của cô có chút lạnh có chút uyển chuyển khiến lòng anh ngứa ngáy, ánh mắt Mộ Diễn trầm trầm rơi vào trên mặt của cô, lập tức cười, "Để cho Tiểu Hiền đưa hai người trở về, anh muốn đi công ty một chuyến."

Đáng người cô thon dài, đứng ở bên cạnh Mộ Diễm không mất đi dáng vẻ thanh cao vốn có lại tăng thêm phần xinh đẹp, ánh mắt Mộ Tinh cố định trên thân thể hai người, cô ta nghiêng đầu coi một trận, đột nhiên khóe miệng cười thoải mái.

Cô ta biết, ca ca, vẫn đặt mình ở trong lòng.

Trên đường, thừa dịp Tiểu Hiền đi gọi xe, Từ Ca cùng Mộ Tinh đứng ở đại sảnh chờ, đối diện mặt kính thủy tinh bóng dáng hai người phản chiếu lên đó. Vốn chán đến chết vì chờ đợi, Từ Ca nhìn bóng dáng mình cùng cô gái bên cạnh trong kính thủy tinh có chút giật mình.

Cửa thủy tinh ở đại sảnh, bởi vì không phải gương nên hình ảnh phản chiếu không rõ ràng, đúng là hình dáng như vậy, cực kỳ giống. Cô có chút kinh dị ngẩng đầu lên, lại gặp đôi mắt mượt mà của Mộ Tinh, cô ta cười cười hồn nhiên "Rất giống nha. Tôi cũng vừa mới phát hiện."

"Đúng rồi, còn có chuyện cô nhất định không biết, tôi cùng Mộ Diễm, không phải huynh muội thân sinh." Miệng cô ta bất giác cười đắc ý, lại phảng phất như con dao cùn đâm vào trong lòng Từ Ca, "Cũng khó trách, chuyện như vậy ít người biết lắm."

Mộ Diễm có rất nhiều người phụ nữ bên cạnh, Từ Ca cũng không để ý, cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Cô cũng biết đối với Mộ Diễm, cô chỉ là hứng thú nhất thời, một khi ngấy sẽ vứt đi.

Từ trước đến nay Từ Ca đều rất rõ, vẫn rất rõ, cho nên mặc dù tâm sẽ đau, nhưng cũng sẽ không vì thế mà bị tổn thương sâu sắc.

Đúng là, sự tồn tại của cô, cái điều đáng buồn cười nhất là phải thể thân cho người khác, Mộ Diễm, rốt cuộc anh đem sự tự tôn của tôi vứt đến nơi nào?!

Tâm, từng đột dậy lên cảm giác đau đơn, giống như có người đập mạnh vào, cái cảm giác đau đớn ấy đã hút hết toàn bộ hô hấp của Từ Ca. Ánh mắt anh nhìn cô khi đó chỉ là đang nhìn thấy một cô gái khác thôi.

Mộ Diễm, nếu lúc ấy tôi biết toàn bộ tình cảm của anh thuộc về một người khác, Hạ Từ Ca tôi đánh chết cũng sẽ không động tâm. Đúng là, anh che dấu kỹ như thế, sâu đến nỗi tôi không thể phát hiện được.

Ngón tay tiến vào lòng bàn tay, Từ Ca nghiêng đầu đi mỉm cười, "Thật không, thế thì như thế nào? Mới vừa rồi, nghe bọn họ nói cô đã kết hôn, không phải sao?"

Từ Ca không cho cô ta cơ hội phản bác, hướng về phía xe Tiểu Hiền đang đi đến. Sắc mặt Mộ Tinh đột nhiên biến đổi, nhìn bóng lưng Từ Ca, trên mặt của cô ta thu hồi vẻ mặt thuần lương. "Hạ tiểu thư, lần trước đụng vào cô, thật xin lỗi, hiện tại tay của cô không thành vấn đề chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114

Từ Ca đi về phía trước, bước chân dừng lại, cô xoay mặt, kinh ngạc cùng tươi cười hợp thành một khối nở rộ ở trên mặt, "A, hoá ra là cô, không trách tôi cứ cảm thấy quen quen."

Đáy lòng Từ Ca nhẹ cười, trí nhớ của cô từ trước đến nay rất tốt, từ xa nhìn lại cô cũng phát hiện được đó là ai. Nhưng nếu đã phải biểu diễn, Hạ Từ Ca sẽ không thua kém ai.

"Lên xe rồi nói." Từ Ca quay đầu nhìn đến Tiểu Hiền đã dừng xe ở ven đường.

Câu nói thân nhiên của cô khiến Mộ Tinh thất thần, cô ta nắm bắt không nổi tâm tình của Từ Ca lẫn quan hệ giữa Từ Ca và ca ca của mình, câu nói đang đề ở trên miệng lại bị nuốt trở về.

Lên xe, Mộ Tinh báo địa chỉ để Tiểu Hiền đưa cô về trước, sau khi đưa Mộ Tinh về, Chương Tiểu Hiền nghiêng đầu đi xem Từ Ca, một bên phát động xe, "Cô ở chỗ nào?"

Từ Ca sùng sốt một phen, cô khó có thể mở miệng, tựa đầu bỏ qua một bên, "Ngự Cảnh Quốc Tế."

Tất nhiên Chương Tiểu Hiền biết Mộ Diễm có nhà tại Ngự Cảnh Quốc Tế, cô ta nghiêng nghiêng đầu nhìn Từ Ca chỉ thấy cô đang quay mặt đi, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm phi bên ngoài cửa sổ, trên mặt hiện lên vẻ lạnh nhạt.

Từ Ca ngực trái rất kiên cường, thời gian cùng làm việc, tất nhiên Tiểu Hiền hiểu. Chỉ là, Từ Ca thường không cười, đa số chỉ biểu hiện một cảm xúc đó là lạnh lùng, nhưng khi cô thiệt tình tươi cười thật sự có thể kích thích lòng người trở nên ấm áp. Mộ Tinh và cô có nụ cười rất giống nhau.

Tuy nói, cuối cùng Mộ Tinh đã lập gia đình, nhưng mà ai biết, có phải hay không Mộ Diễm vẫn đã sắp đặt cho cô ta một thân thể khác.

Trên xe chỉ còn hai người, Tiểu Hiền tốt ý mở miệng trước, "Này cô nương, mới trước đó thấy cô nhu thuận cực kỳ kia mà? Tôi nói cho cô nghe, tôi với nha đầu kia khác nhau một trời một vực, lúc nào tôi cũng được đem đi so sánh với cô ta đó. Tôi là Chương Tiểu Hiền cũng có thể học cùng Mộ Tinh ư? Chương Tiểu Hiền không thể thực nữ như Mộ Tinh được, Chương Tiểu Hiền có tài ăn nói bằng Tinh Nhi sao? ! Vân vân và vân vân. Cho nên, hiện tại trong lòng tôi vẫn cảm thấy bỡ ngỡ."

Tiểu Hiền liếc mắt nhìn Từ Ca một cái, cô vẫn nghiêng đầu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, đầu chưa hề cử động, cũng không biết là có nghe mình nói không nữa, "Từ Ca, Tinh Nhi hiện tại hay trước kia tính tình đều bất đồng, là con dâu gia đình giàu có thì luôn phải chiến đấu kịch liệt, áp lực rất lớn. Nếu cô ta thật sự ôn hoà thì cô có thể hình dung được hoàn cảnh của cô ta lúc ấy rồi chứ. Cô ta không có ý xấu, chỉ là mắc bị bệnh tiểu thư, từ nhỏ đã cao ngạo quen rồi."

Cũng chính vì điều đó, nếu không, Tinh Nhi đã không im lặng chạy về đây. Có lẽ vì cuộc sống ở đó không được tốt, lại cảm thấy xấu hổ nên mới dùng phương thức im lặng chạy về đây.

"Từ Ca, cô cùng Mộ tổng, các người xác định ở cùng một chỗ sao?" Từ Ca vẫn không nói, Tiểu Hiền liền thao thao bất tuyệt hỏi tiếp.

"Hiền tỷ"

"Gọi tôi Tiểu Hiền đi, tôi cũng chỉ hơn cô có một tuổi, đừng gọi tôi như vậy tôi sẽ nhanh già đó."

Từ Ca mỉm cười, cô nghiêng đầu đi, ánh mắt long lanh loé lên trong màn đêm tối, "Cô muốn hỏi tôi cái gì? Tôi có phải cùng Mộ Diễn ở cùng một chỗ hay không, chưa bao giờ tôi có quyền định đoạt. Tự nhiên tôi cũng hi vọng được đứng ở bên cạnh anh ấy, nhưng là, anh ấy có muốn hay không, cũng không đến phiên tôi được chọn"

Giống như hiện tại, cô nghĩ muốn rời đi, nhưng vẫn phải đợi sự cho phép của Mộ Diễn.

Nhưng mà, câu nói này đi vào trong lòng Tiểu Hiền lại chứa đựng hàm ý khác, lời của Từ Ca có chút thống khổ, không phải nghe không hiểu, một người phụ nữ nhiệt tình yêu một người đàn ông nhưng không được ngó tới, Tiểu Hiền có thể tưởng tượng được trong lòng Từ Ca khổ như thế nào.

"Mộ Diễn, anh ta không phải là người có thể dựa dẫm, Từ Ca, nếu bị cuốn vào còn chưa sâu, mau chóng để cho chính mình đi ra đi." Chương Tiểu Hiền cảm thấy mình ăn cây táo, rào cây sung, nhưng mà cô cũng không hy vọng Từ Ca sẽ bị thương. Cô không phải người thích lo chuyện bao đồng, đúng là cô không hiểu biết mấy về Từ Ca, có thể hiểu được Từ Ca thật không dễ dàng.

Mộ Diễn, máu chốt ở trong lòng anh là gì, Chương Tiểu Hiền biết, anh còn chưa có bước qua được. Trong lòng đang chứa đựng một cô gái khác, như thế nào trái tim cũng không để người khác lay chuyển.

"Có thể dựa vào hay không, tôi cũng hiểu được. Tôi nói, tôi thật sự mong rằng cái gì cũng chưa phát sinh, cô có tin không?" Rõ ràng trên mặt Từ Ca đang cười nhưng Tiểu Hiền nghĩ rằng so với khóc thì giống hơn, "Tôi cho rằng trong lòng anh ấy chứa không nổi tôi, hoá ra, trong lòng anh ấy đã cất giấu một bóng hình khác, đã không rảnh tiếp nhận tôi, đúng không?"

Cô không phải ngốc, Tiểu Hiền đã nói chuyện mịt mờ như vậy, cô có thể làm bộ như không hiểu sao?

Chương Tiểu Hiền nhất thời vì lời nói của Từ Ca mà bất động, hiện tại cô có hơi hối hận, cô không phải chuyên gia tâm lý, thì làm sao có thể chữa trị cho người bị bệnh, chính mình lại lăm miệng nói ra những thứ này làm người khác khổ sở. Nhìn ra bộ dáng ảo não của cô, khỏe mặt Từ Ca nhếch lên ý cười, "Tiểu Hiền, cô đừng để ý. Tôi biết cô là có ý tốt. Trong lòng anh ấy có người khác tôi đều biết, không cần cô nói tôi cũng đoán được. Vốn tưởng rằng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, hoá ra đó là sự thật. Với lại dù sao cô gái kia cũng đã kết hôn rồi."

Cho nên, cho dù có là cô ta thì cô ta đã mất đi tư cách để yêu.

Từ Ca nói nửa thật nửa giả, chính cô cũng không hiểu trong lời nói của mình có chứa đựng bao nhiêu tâm ý dành cho anh

Xe dừng tại Ngự Cảnh Quốc Tế, nhìn Từ Ca xuống xe, bóng lưng gầy yếu của đi vào nơi đây hết sức hiu quạnh, Tiểu Hiền muốn nói gì nhưng chưa kịp nói cô đã rời đi

Một môi cực kỳ, về đến nhà Từ Ca để cho Vương Linh chuẩn bị ít nước nóng rồi đi tắm, tẩy đi sự mệt mỏi xâm chiếm toàn thân, cô tắm xong liền ngủ. Cô nằm mơ, bệnh của mẹ đã chuyển biến tốt đẹp, hai người sống tại một thị trấn nhỏ, nơi đó thanh bình sạch sẽ, sinh hoạt hàng ngày bắt đầu đi vào quỹ đạo, hạnh phúc nhạt nhẽo. Bụng của cô dần dần lớn, tay vuốt ve cái bụng tròn tròn, trên mặt cô nở nụ cười hạnh phúc.

Ở nơi không có Mộ Diễn, tất cả hạnh phúc đều thuộc về cô.

Chỉ là, trong giấc mơ, có một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, trong ánh mắt sắc bén như dao cắt trên da thịt cô, anh ta nói, Hạ Hạ, tôi không cho phép, đứa nhỏ này không thể tồn tại.

Ác ma lên tiếng, anh ta dần dần tiến đến chế trụ cô, hô hấp của cô đã dần dần tắt.

"Không --"

Đột nhiên tỉnh lại, trên người Từ Ca đã ướt đầm mồ hôi. Tay đặt trên bụng, hiện tại đã hơn hai tháng, lại vẫn không cảm nhận được sự sống của đứa

bé. Đứa nhỏ này, coi như rất nghe lời, không lấn qua lấn lại, dĩ nhiên cô có nể nghen, còn chuyện khác đều thuận lợi.

Trong mộng, cô cảm thấy chân mình bị buộc chặt, cửa sổ phòng ngủ mở ra, gió thổi vào khiến Từ Ca run rẩy. Hai bàn tay đặt trên mặt, lệ trong mắt ứ chế không nổi lại chảy ra

Bảo Bảo, mẹ muốn bảo vệ con thật tốt. Thật sự, không được sao?

Không còn buồn ngủ, Từ Ca đứng dậy đi vào phòng khách lấy nước, bây giờ đã là rạng sáng, trong phòng khách có ánh trắng nhàn nhạt tiến vào, Mộ Diễm còn chưa trở về, không biết hôm nay có chuyện gì quan trọng đến vậy.

Uống --

Quay người lại, Từ Ca hít một hơi thật sâu, tâm thiếu chút nữa bung ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Uống --

Quay người lại, Từ Ca hít một hơi thật sâu, tâm thiếu chút nữa bung ra.

Thình lình ánh sáng đâm vào khiến Từ Ca nheo mắt lại

"Bây giờ còn chưa ngủ?"

Thanh âm của người đàn ông trầm khàn, áo khoác vẫn chưa mặc lên người, có thể anh về đã được một lúc. Cổ tay áo đã được vén lên một đoạn, cổ áo còi bỏ nút thắt lộ ra lồng ngực săn chắc. Bộ dáng của anh trước giờ đều làm cô si mê.

"Khát nước." Từ Ca buông mi mắt xuống, hai tay cầm cốc nước đứng tại chỗ.

Mộ Diễm xoay người ngồi trên ghế sofa, đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Từ Ca. Rõ ràng anh đang ngồi, lại khiến Từ Ca cảm thấy bị áp bách, tay nắm cốc nước càng chặt, đầu ngón tay bởi vì dùng lực trở nên trắng bệch.

"Hôm qua, em đi tìm luật sư Hứa?" Anh không chút để ý hỏi, ngón tay nhẹ điểm trên đầu gối chờ cô nói chuyện.

Từ Ca biết giấu cũng không được, trước lúc đi tìm luật sư Hứa cô cũng không nghĩ sẽ giấu anh, "Động tác của anh chậm chạp, em sợ tiếp tục như vậy toàn bộ tiền bạc của mẹ em sẽ không còn nguyên vẹn. Cho nên thừa dịp này cho tung ra ngoài. Mộ Diễm, em yêu tiền bạc, nhưng không ngốc đến nỗi trời rơi xuống một miếng thịt lại không ăn, nếu em đoán trước nơi đó sẽ gặp nguy hiểm, em sẽ chờ không kịp, sẽ lấy nó trước khi người khác ăn mất."

Mỗi ngày Trình Lan đều đưa tin tức đến cho cô, tin tức của cô ta khiến Từ Ca không thể không để ở trong lòng.

"Suy nghĩ thật chu toàn" Mộ Diễm hừ nhẹ, sắc mặt của anh ở dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, "Hạ Hạ, thật sự làm em cho tôi ngạc nhiên đấy."

"Mộ Diễm, em thật sự yêu anh, nhưng anh, chưa bao giờ đem em chân chính đặt trong lòng, mỗi ngày em đều sợ hãi, nhớ lại anh cũng sẽ có lúc không cần em nữa. Em làm như vậy, chẳng lẽ sai lầm rồi sao?"

Yêu, hoá ra có thể nói ra khỏi miệng dễ dàng như vậy, trên tay cầm sẵn cốc nước, Từ Ca nhẹ nhàng buông xuống. Trong đôi mắt có chút chua xót xẹt qua, tình cảm là thứ cô xem trọng nhưng cô lại đi nói dối một cách trắng trợn.

Cô vốn dĩ muốn đem cổ phần của Tạ Phurong ở công ty đi gửi ngân hàng, các cổ đông đang dần di động liền hút sự chú ý của người khác, cổ phần ở Chung-Hạ nhất định sẽ giảm sút.

Hạ Xương Nguyên đã là thương nhân vài thập niên, nếu khứu giác của ông ta đủ nhạy cảm, ông ta sẽ ứng dụng phó với những tình huống như vậy, mà còn, mảnh đất ở Nam Bình nếu quy hoạch đúng phương pháp, chẳng những Chung-Hạ không bị đình công mà còn thu được hàng ngàn lợi nhuận.

Chỉ là, những thứ này, đều do cô suy đoán, dù sao cô cũng chưa bao giờ bàn bạc về chuyện ở công ty một cách sâu sắc, cô cũng không hiểu Mộ Diễm có thủ đoạn gì, cô cũng không vĩ đại đến nỗi đi suy xét từng người một, cô nhắc nhở chính mình cũng thuận tiện nhắc nhở những người khác.

Mộ Diễm đứng dậy đi đến bên cạnh cô, tay luồn qua những sợi tóc chế trụ sau gáy cô, anh hơi cúi người ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô, "Hạ Hạ, em nói, tôi có thể tin em không?"

Ánh sáng trong nháy mắt đột nhiên biến mất, môi trái tim khẽ nhúc nhích, thật lâu sau, cô quay mặt đi, lệ trên khóe mắt trượt xuống. "Mộ Diễm, từ trước đến nay anh đều không tin em."

Khuôn mặt rơi lệ đột nhiên bị anh áp vào trong ngực, ánh mắt Mộ Diễm trầm trầm. May mà khi đó Lữ Phụng phát hiện kịp, toàn bộ số tiền hiện có của cô đã bị Mộ thị thu mua, nhưng anh không công bố ra bên ngoài, đưa ra ngoài thị trường điều công ty sợ nhất là các cổ đông sẽ dị nghị, bắt đầu có chiều hướng chuyển dịch.

Chung-Hạ, đối với anh là tình thế bất buộc, không ai có thể phá hoại toàn bộ kế hoạch của anh.

Chỉ là, ánh mắt thu lại, Mộ Diễm nhìn chằm chằm đầu Từ Ca, lần đầu trong lòng có cảm giác không nhất định, phụ nữ nói yêu anh không thiếu, mà phụ nữ phục tùng anh lại càng nhiều.

Cái cô muốn, cũng không phải là không thể đáp ứng, anh không thể không thừa nhận, nước mắt của cô có thể khiến anh mềm lòng. Nếu, cô có thể an phận, anh sẽ cho cô một cuộc sống an nhàn.

Buổi sáng, lúc tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy Mộ Diễm không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô, Từ Ca xoay xoay đầu, cô không biết tối qua mình ngủ lúc nào, hiện tại cô lại đang ru rú ở trong lòng anh, đem cánh tay của anh coi là cái gối đỡ gối đầu.

"Thức dậy?" Thanh âm của anh khàn khàn như mọi ngày, mặt Từ Ca đỏ ửng bỏ qua một bên, liền muốn đứng dậy lại bị bàn tay to lớn của anh áp đi xuống, thân thể lật chuyển đem cô đặt ở dưới thân của anh.

Tay của anh dọc theo cái eo nhỏ nhắn của cô quấy động, cô lắc lắc thân thể chụp lấy tay của anh, "Anh, anh làm cái gì?"

"Làm cái gì? Vận động một chút có được không?" Anh hỏi, khiến cô run sợ, sợ dĩ không thể tránh được sự kìm hãm của anh, huống hồ bây giờ cô cũng không thể kháng cự.

Bàn tay to tham lam tiến vào bên trong áo ngủ của cô, ngón tay còn chưa chạm đến nơi mềm mại kia lại phải bỏ xuống, chuông điện thoại di động liên vang lên. Mộ Diễm xoay người nhận điện thoại, "Ai?"

Đối diện, thanh âm hỗn loạn của một cô gái như sắp khóc, "Ca ca."

Từ Ca xoay người sang chỗ khác, cô đứng dậy tiến vào phòng tắm rửa mặt cho sạch, lúc ra ngoài chỉ thấy Mộ Diễm đã mặc quần áo chỉnh tề, anh bỏ qua cô đi vào phòng tắm rửa mặt

"Muốn ra ngoài?"

"Ừ."

"Tối hôm nay trở về sao?"

"Nói sau."

Từ Ca bĩu môi, không hỏi lại, bóng dáng người đàn ông vội vàng rời đi. Nếu cô không nghe sai, Từ Ca biết cái giọng nói kia, nhất định là của Mộ Tĩnh.

Hợp với vài ngày bình an vô sự, số lần Mộ Diễm trở về đã từ từ giảm bớt, mỗi lần trở về Từ Ca đều có thể nhạy cảm thấy được trên người anh có mùi nước hoa của phụ nữ. Trong lòng không rõ có cảm giác gì, mặc dù có chút buồn tủi, nhưng cũng có chút vui vẻ, như vậy chứng tỏ thời gian rời đi của cô càng ngày càng gần.

Tất cả tiền mặt của Tạ Phụng đều được ghi vào sổ sách, bên kia Chung-Hạ không có động tác gì. Ngược lại điều Từ Ca lo lắng nhất là ở nơi này.

Lần trước cô có đi tìm việc, công ty bên đó gọi cho cô nói cô làm sổ sách không sai, muốn gặp mặt một chút. Cô lại khéo léo từ chối, không muốn rước thêm rắc rối, đợi khi nào rời đi đã.

Điện thoại vừa tắt lại vang lên, Từ Ca liếc nhìn, trong lòng đã sáng tỏ.

Quán cà phê nhỏ ở Nam Bình

Mộ Tĩnh xinh đẹp cười rất ngọt ngào, ẩn bên trong là sự kiêu căng của một tiểu thư quý phái, cô ta nâng nâng cằm, ánh mắt rơi vào trên mặt Từ Ca, nhìn bộ dáng hai người có vẻ không khác nhau là mấy.

Chỉ cần suy nghĩ đến khả năng này, trong lòng Mộ Tĩnh liền đắc ý, cô ta biết ca ca vẫn đặt mình ở trong lòng. Nếu không đã không giữ Từ Ca lại

Từ Ca nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô và Mộ Tĩnh có quan hệ gì? Thật sự mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

"Ca ca không biết chuyện cô mang thai?" Mộ Tĩnh tao nhã khuấy coffee, tư thế của cô ta hồn nhiên mà dịu dàng, lời nói lại chứa hàm ý sâu sắc khiến người ta nhìn không được mở hôi chầy ròn ròn.

Từ Ca chỉ cảm thấy bụng dưới buộc chặt, cô ép chính mình mỉm cười, "Ai nói với cô đây là con của anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

"Ca ca không biết chuyện cô mang thai?" Mộ Tinh tao nhả quẩy coffee, tư thế của cô ta hồn nhiên mà dịu dàng, lời nói lại chứa hàm ý sâu sắc khiến người ta nhìn không được mở hôi chầy ròn ròn.

Từ Ca chỉ cảm thấy bụng dưới buộc chặt, cô ép chính mình mỉm cười, "Ai nói với cô đây là con của anh ta?"

"Cô không nói?"

Cốc cà phê trước mặt, Từ Ca cũng chưa động, ngón tay để trên mặt bàn đã dần dần lạnh lẽo, "Anh ta biết hoặc không biết có cái gì khác nhau sao? Vì đứa con của tôi không còn."

Từ Ca nói khiến Mộ Tinh ngớ ra, cô ta mị mị ánh mắt ngẩng đầu nhìn về cô gái trước mắt, "Còn nữa, ngày đó cô khóc cái gì?"

Khóe miệng Từ Ca tràn ra một tiếng cười nhạt, "Có phải cô cho rằng tôi luôn kề cận ca ca của cô không? Nhưng tôi nghĩ muốn rời đi, Mộ tiểu thư, nếu cô muốn tôi nói cho cô nghe thì tôi nói, đó là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tôi không hề nghĩ muốn sinh con cho anh ta. Cho nên, tôi không nói cho anh ta biết, bởi vì tôi chưa bao giờ mang thai cả."

Trợn mắt nói lời bịa đặt, từ lúc nào cô trở nên thành thạo như vậy rồi! Xem kìa, cô nói liền mạch, một tia do dự đều không có, hạ bút thành văn.

Vốn là lời thề son sắt, vốn cho rằng trong tay mình đã nắm được cái cán, trong giây lát lại tuột mất. Ý của cô là cô đã từng mang thai nhưng hiện tại cũng đã giải quyết rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Mộ Tinh tìm không thấy câu hỏi để hỏi.

"Hạ Từ Ca, đúng không?" Mộ Tinh giương nhẹ khóe miệng, "Trong lời nói của cô là thật hay giả tôi cũng không phân biệt được, nhưng là, nên sớm nói lời tạm biệt đi, ca ca đối với cô cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, đừng tự dất vàng lên mặt mình, cho rằng ca ca không có cô thì không sống được sao?!"

"Quả thật không phải tôi tự đề cao mình, " Từ Ca rũ mắt xuống, lông mi dài dài hơi run run, "Cho nên, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ đặt hết tâm tình của mình lên người đàn ông kia "

"Cô phá thai rồi hả ?" Cô ta hỏi mang theo một tia thoải mái. Từ Ca than thở, chỉ cảm thấy quả nhiên đứa con trong bụng mình sự ra đời của nó không được ai hoan nghênh.

Cô buông ánh mắt xuống, không hề trả lời, ánh mắt buồn bã, lại khiến Mộ Tinh tin vài phần.

"Cô tự mình hiểu lấy, chỉ bằng xuất thân của cô, cũng đã không xứng với ca ca." Mộ Tinh cúi xuống, ngẩng đầu nhìn Hạ Từ Ca, "Thẳng thắn nói, hôm nay tôi tìm cô để làm rõ vài chuyện, nếu cô cũng có ý nghĩ này, vậy thì nên sớm rời đi."

Từ Ca nghiêng đầu đi, trên lưng dĩ nhiên chảy ra mồ hôi lạnh, cô tận lực để cho sắc mặt mình cực kì bình tĩnh, ai có thể có thể biết được ở sâu trong nội tâm của cô đang có cái gì đó dao động, cái cảm giác bị người khác nắm được khuyết điểm là nơm nớp lo sợ.

"Mộ tiểu thư, cô muốn nói những thứ này, tôi cảm thấy tốt nhất cô nên trực tiếp nói với ca ca của cô, tôi còn có việc, cô từ từ uống." Từ Ca đứng lên, đi ra khỏi tiệm cà phê.

Sau lưng ánh mắt Mộ Tinh như độc xà ép sát bóng dáng của cô, rồi sau đó đột nhiên thu hồi, phảng phất như ánh mắt âm độc đó chưa từng có bao giờ, cô ta bùng cả phê uống một ngụm, trên mặt tươi cười cực kì quý dị.

Hạ Từ Ca, cô cho là nói hai ba câu như vậy có thể dọa được tôi sao?

Ngón tay bắt lấy cổ tay của mình, áo somi dài tay che đầy trên cánh tay, miệng vết thương ần ần đau đớn, những cái này không thể chịu đựng được khi đêm đến, cô chỉ có thể dựa vào ý nghĩ mơ hồ ca ca sẽ tới chống đỡ cho mình, nếu, không có ca ca, Mộ Tinh không dám nghĩ rốt cuộc chính mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Khóe mắt có chút ướt át, răng nanh cắn chặt, cô ta ở trong lòng mặc niệm, Ca ca.

Ca ca, ca ca, anh nói vẫn rất tốt với em, Tình Nhi tin, Tình Nhi sẽ tin anh.

Văn phòng Mộ thị , cửa sổ sát đất to vĩ đại, Mộ Diễm đứng thẳng người, anh nhìn xuống , phảng phất chân như đang giẫm lên đám mây, hiện tại anh đã đứng ở chỗ cao, cúi đầu có thể nhìn xuống, anh đã là người cao cao tại thượng có quyền có thế, nếu anh nghĩ muốn, có rất ít chuyện anh sẽ không làm được.

Sự cố giao thông năm đó, sau một đêm anh trở thành trẻ mồ côi, lời nói cuối cùng của mẹ vẫn vang vọng ở bên tai, bà ấy gất gao ôm anh vào trong ngực, cả thân thể bị biến hình, máu tươi trên người mẹ bao trùm lấy người anh, khi đó tuổi còn quá nhỏ, anh cầu cứu cũng không biết cầu cứu như thế nào. Chỉ có thể khóc nhìn mẹ mình thống khổ vận vẹo.

A Diễm, con nhất định phải sống, mẹ yêu A Diễm nhất.

Ba tử vong ngay tại chỗ, mẹ mất máu quá nhiều, cứu giúp không có hiệu quả.

Mà anh, một chút tổn thương cũng không có, mẹ đã dùng tính mạng để bảo vệ anh một cách chu toàn, những năm tháng kia, trước mắt anh toàn là máu tươi và mùi máu tươi. Nếu nói Mộ Tình là ánh sáng mặt trời của anh, anh chắc chắn sẽ không hoài nghi.

Tuổi tác của anh đã dần dần tăng trưởng, không có cha không có mẹ, mỗi ngày mỗi đêm anh cùng màu đỏ làm bạn, chỉ cần mở to mắt, trước mắt anh đều là một mảng máu tươi, mọi người đều đã được màu đỏ bao phủ.

Màu sắc này luôn im đậm trong trí nhớ của anh. Áp lực trầm trọng.

"Ca ca, anh làm ca ca của tôi có được hay không?"

Viện trưởng nói có một đôi vợ chồng muốn nhận con nuôi, ở Cô Nhi Viện tất cả các đứa trẻ đều đã ở đây hết. Anh ru rú trong một góc sáng sủa lặng lẽ nhìn các bạn bị mang đi, trong lòng không động.

Sinh mệnh, giống như lúc bác sĩ nói mẹ không cứu được đều đã bay đi rồi.

Một thanh âm mềm mại tràn ra, một đôi tay mềm mại dắt anh đi, cái gương mặt tròn tròn ngồ ngồ đang cùng mẹ nở nụ cười rạng rỡ.

Trong trẻo, ấm áp. Trước mắt anh giống như bị một cây đao bổ ra một góc, nhóc con trước mặt đem lại sự sống tươi mới cho anh, anh có thể ngấm cô cả ngày không thôi, làn da trắng nõn cùng với chiếc váy màu hồng .

"Được."

Suốt ba năm qua, đây là lần đầu anh mở miệng nói chuyện, viện trưởng khóc đỏ cả tròng mắt, bà ấy khóc khấn cầu người tới có thể dẫn anh đi, "Mộ tiên sinh, đứa nhỏ này, thật sự rất tội. Đến nơi này ba năm, đây là lần đầu tiên nghe cậu ấy mở miệng nói chuyện, các người nhất định là có duyên có phận , liền dẫn cậu nhỏ này đi thôi."

Anh chỉ nhớ lúc ấy ba nuôi hỏi viện trưởng tên anh, sau đó anh bị Mộ Tình mang đi, thủ tục nuôi dưỡng đã làm xong. Ba nuôi hứa sẽ tìm cho anh bác sĩ tâm lý để chữa trị.

Lúc anh tám tuổi, bởi vì có Tình Nhi mà cuộc sống của từ từ có màu sắc rực rỡ. Nhưng mà, cũng không phải tất cả mọi người đều hoan nghênh anh, Quý Minh Tuệ nằm trong số những người đó.

Cho nên, khi anh có thể độc lập sinh hoạt ở Mộ gia, anh muốn dùng hai bàn tay của mình để tạo dựng một thiên hạ cho mình. Chỉ là, năm đó anh vừa mới bước đi chứ chưa thể hoàn toàn có cánh mà bay.

Cho nên, năm đó Tình Nhi tìm đến anh, anh vẫn chưa đáp ứng được yêu cầu của cô ấy.

Anh cho rằng, nếu sự tình thật sự nghiêm trọng, cha nuôi sẽ tìm anh.

Nhưng là, anh chưa từng nghĩ đến, ba tháng trôi qua, anh đích thị đã nhận được thiệp cưới của Tình Nhi.

Cốc cốc --

Tiếng đập cửa cắt ngang suy nghĩ của Mộ Diễm, anh thu hồi tâm tình, "Mời vào."

"Ca " Mộ Tình nhảy vọt tới, rõ ràng không còn nhỏ, nhưng vẫn sôi nổi không đứng đắn.

"Đã có chồng rồi, bộ dáng như thế này không sợ bị nhà chồng cười nhạo sao." Mộ Diễm thuận miệng nói ra, anh cảm thấy chua chát, nếu như không phải lúc trước chính mình ngu dốt, Tình Nhi sẽ không lập gia đình.

Chỉ là, Mộ Thường Thanh đứng ra chọn chồng cho con nhất định sẽ không thua kém ai, sai lầm một bước, không thể sai lần thêm nữa, anh cũng có nhận thức của riêng mình.

Câu nói của anh khiến Mộ Tình dừng một phen, nụ cười trên mặt trực tiếp rơi xuống, cô đứng ở một bên, "Ca, có phải vì em lập gia đình , cho nên giữ

chúng ta liền có một khoảng cách? _

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Đã tự: DocTruyen.Org

Ánh mắt Mộ Diễm cực kỳ trầm, cô chưa bao giờ cho là anh chỉ xem cô như một cô em gái, thời điểm cô dắt tay anh đi nhất định đã tiến vào đáy lòng của anh, là anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô, nhưng hiện tại, cô tự mình bỏ lỡ thời.

"Khi nào thì trở về?"

"Ca!" Anh không trực tiếp trả lời khiến Mộ Tinh cất cao giọng, cô giận giận trừng mắt với Mộ Diễm, "Anh mong em trở về? Mặc kệ, mặc kệ em sao?"

"Nguyên nhân trở về là gì?" Mộ Diễm ngồi vào bàn làm việc, một tay nâng lên xoa xoa mi tâm, "Mặc cho ngày hôm qua mẹ gọi điện lại, em vô duyên vô cớ trốn khỏi nhà chồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Vô duyên vô cớ trốn đi? Là hán nói?" Mộ Tinh hừ lạnh, không che dấu con giận đang phun trào trong lòng, "Ca, anh cũng cho là như vậy sao? Cho là em bốc đồng phát giận, vô duyên vô cớ muốn quấy rối?"

Bóng dáng xinh đẹp đứng trong phòng, đôi mắt Mộ Tinh đã bị màu xám bao trùm, Mộ Diễm trầm mặc khiến sự mất mát trong lòng cô tăng gấp đôi, nước mắt cường chế không nổi liền trượt xuống.

"Ca, em cũng đã qua tuổi hai mươi không phải là không hiểu chuyện, em biết làm gì là đúng mực. Khi em trở về mấy người có ai hỏi nguyên nhân? Kể cả anh, Ca ca." Mộ Tinh nâng đôi mắt lên thấy Mộ Diễm, giữa bọn họ được ngăn cách bởi một chiếc bàn, giống như khoảng thời gian ngăn cách nhiều năm qua, cô vẫn tin tưởng gì đó, nhưng nó đều đã biến hóa theo thời gian, mà cô, lại không muốn nó bị biến hóa.

"Tất cả, cũng không quan tâm mấy năm nay rốt cuộc tôi sống như thế nào. Các người cho rằng cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối đó nhất định sẽ hạnh phúc sao?" Thanh âm của cô nghẹn ngào, "Ca, anh nói cho em biết, có phải vì con đàn bà kia nên anh mới thờ ơ với em? Ca, anh động tâm với cô ta sao?"

Con người trầm lãnh đột nhiên chìm xuống, bàn tay nắm trên tay vịn ghế hơi dùng lực, anh giương mắt nhìn thẳng Mộ Tinh, "Tinh Nhi,"

Vừa vặn một cái tên, đã mang theo áp lực, Mộ Tinh bĩu môi cúi đầu xuống, cô biết đây là điềm báo ca ca tức giận, tất nhiên cô không dám phát giận nữa, nhưng phản ứng của Mộ Diễm khiến trong lòng cô càng thêm khủng hoảng.

Đột nhiên đề cập đến Hạ Từ Ca, trong lòng Mộ Diễm trùng xuống, thứ mình không khống chế được làm mình cảm thấy vô lực, giống như con nhím vậy, một khi tiếp sát, gai trên người sẽ đâm nát đối phương. Nhưng mà vô luận bị đâm như thế nào, anh vẫn chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tay.

Rõ ràng trong lòng đều đã gạt bỏ, lại nhịn không được muốn trêu chọc lần nữa. Chính anh cũng không phân biệt rõ xem mình đang làm gì.

Bộ dáng của Từ Ca lúc cười, lúc tức giận giống như lấy một con dao khắc vào trong đầu anh. Nhưng mà chỉ qua mấy tháng chung đụng, anh lại cảm thấy cô giống như cái cây duy trì sinh mạng của mình nhiều năm. Bất luận là cái gì thuộc về Hạ Từ Ca đều lấp lánh màu sắc. Chỉ cần chống lại cô, lòng kiêu ngạo của anh từ trước đến nay đều suy yếu cấp tốc.

Đáng chết! Anh sẽ không để cho Từ Ca làm ảnh hưởng đến mình nữa, vô luận như thế nào kế hoạch của anh đều sẽ không thay đổi.

Bàn tay Mộ Diễm gắt gao nắm chặt, mặt ngoài nổi gân xanh giống như lòng anh bây giờ đang đấu tranh không ngừng.

Mộ Tinh nhếch môi, bộ dáng của anh đã nghiệm chứng cho suy đoán của cô, cô trầm mặc thật lâu sau, sau đó mở miệng, "Ca, nếu em nói em nghĩ muốn ly hôn thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 118

Mi tâm gất gao vắn lên, con người vốn trầm lạnh nay lại càng trầm hơn, giống như mưa như gió đang nổi lên trong lòng, tầm mắt của anh rơi trực tiếp trên người Mộ Tinh, cứ thế khiến cô run rẩy.

"Mộ thị đã không cần bất cứ viện trợ nào từ ai." Mộ Diễn đẩy ghế ra đứng lên, anh thông thả bước đến cửa sổ, chỉ chừa lại Mộ Tinh. Cô biết ý của anh là, lúc trước sở dĩ đi gả cho Nhậm Khai là vì Mộ thị cần viện trợ về mặt tài chính.

Mà hiện tại, cô cũng không cần cố kỵ sẽ đi làm bất kể những gì mà mình muốn. Nhưng anh lại keo kiệt đến cả an ủi cô một chút cũng không có. Lần đầu, Mộ Tinh phải đối mặt với loại cảm giác không được nuông chiều cô có chút sợ, có chút ủy khuất. Hiện tại anh vẫn nhẹ nhàng với cô, có phải sự tàn khốc mấy năm qua mà cô nhận được chỉ vì một câu nói của anh mà tiêu biến hết? Những nỗi đau khắc sâu trên thân thể chỉ vì chút nhẹ nhàng của anh mà biến mất?

Bên trong trống không. Nếu có thể biến mất, có ai đến tẩy não cho cô không? Mỗi ngày cô đều sống trong cơn ác mộng không thể tỉnh. Nhậm Khai, hẳn là một tên đại biến thái!

"Ca, đây là anh đồng ý với ý kiến của em đúng không? Em biết rõ." Không hề chậm trễ, Mộ Tinh cầm túi sách xoay người lao ra khỏi văn phòng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Ngoài cửa, Lữ Phương bị cô va phải lao đảo một cái, ngẩng đầu lên hết sức sững sờ, "Này."

Người đã biến mất, Lữ Phương sờ sờ cái đầu đi vào văn phòng, thân thể Mộ Diễn cứng ngắc, ép mình đứng thẳng, trong khoảng thời gian ngắn anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Sao lại thế này?"

Mộ Diễn nhíu mày, vẫn chưa trả lời. Sao lại thế này? Anh cũng muốn biết sao lại thế này. Tình yêu thâm khắc sâu trong lòng bây giờ đang nhảy loạn, cái loại phiền toái này khiến anh không thể bình tâm nổi.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Anh hiển nhiên không muốn nói đến chuyện mới vừa xảy ra, Lữ Phương giật giật khóe miệng, cũng chẳng muốn quản, "Hạ Xương Nguyên bị thương cực kì nghiêm trọng, giải phẫu rất khó khăn, tuy nhiên bảo vệ được tính mạng, trong khoảng thời gian này vẫn không thấy tốt lên, hiện tại Chung-Hạ đều đã tan rã, nhưng chỉ không gặp nhau một thời gian, Chung-Hạ tiến triển phi thường, đúng là nằm ngoài dự liệu."

Mộ Diễn nheo mắt lại, khóe miệng anh dương lên, "Không ngoài ý muốn, cậu đã quên đất đai sở hữu của Chung-Hạ lúc trước khi lập nghiệp là nhờ vào ai sao? Nếu lúc trước không có cơ nghiệp to lớn của Tạ gia tương trợ cho Hạ Xương Nguyên thì hẳn làm được gì, mới đầu Chung-Hạ là do hai vợ chồng hẳn cùng nhau gây dựng sự nghiệp, nhưng mấy năm nay vợ của hẳn chỉ được đứng ở phía sau màn mà thôi. Bất quá cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết, các số liệu nhìn qua cũng không khó coi, Chung-Hạ đã là hết cách xoay chuyển."

Lữ Phương hí híp mắt, anh ta xoay người đứng bên cạnh ghế sofa, "Tôi đã cùng cục trưởng Phương chào hỏi qua, chuyện quy hoạch tùy thời mà tiến hành. Chính cậu cũng nghĩ muốn mọi chuyện diễn ra thật tốt, thu những vắn phải phóng. Mộ Diễn, lúc trước tôi nghĩ nếu đi sai một bước thì hỏng hết còn có thể mất đi Tiểu Hiền, tôi vẫn cho rằng chính mình đúng, nhưng đem cô ấy ra so sánh, tôi mới biết được ngoài cô ấy tất cả đều là quả rắm."

Nói xong, Lữ Phương xoay người ra khỏi văn phòng. Mộ Diễn đứng tại chỗ trầm mặc thật lâu, ngón tay cầm một điều thuốc rồi lại đổi một điều khác, trước mắt hiện ra tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ, cái cảm giác mất đi người thân như cây kim, ngày ngày thàng thàng đâm vào trong lòng. Nếu không nhờ, anh không biết chính mình rốt cuộc lại vì cái gì mà giao tranh.

Tắt điều thuốc, Mộ Diễn một tay bấm gọi cho Lữ Phương, "Thu."

Một chữ, giải quyết dứt khoát, không lâu sau kinh tế ở Nam Bình sẽ xoáy theo chiều gió. Thần sắc trên mặt Mộ Diễn cực lạnh, cuối mùa gió vô cùng vô cùng lạnh.

Anh phát phát tay, phía sau lưng anh hiện ra một người.

"Ám Ảnh, điều tra nhà họ Nhậm, tra cho kĩ, nhớ kỹ không được lưu lại dấu vết."

"Vâng" Tiếng nói khàn khàn ở trong không khí vang lên một khắc, người đã biến mất.

Tất cả tiếng động ở căn phòng này đều biến mất, Mộ Diễn lấy điện thoại di động, sau vài tiếng tút đầu kia có người bắt máy, "Mộ Diễn?"

Thanh âm của cô nhàn nhạt, mang theo chút vui vẻ, sau khi cô gọi tên anh, khóe miệng anh nhin không được nâng lên ... một nụ cười, mi tâm dần nhẹ, giọng nói của cô có sức có lực làm hơi thở của người khác ổn định, rõ ràng cô không phải một cô gái mềm mại, lại khiến anh cảm thấy thoải mái, "Ồ nơi nào?"

"Nhà." Từ Ca nói xong, cô cau mày, cô thật sự không muốn nói chuyện phiếm, làm nũng lại càng không được, đành ép buộc bản thân đi hỏi, "Hôm nay anh trở về sao? Em bảo Vương Linh chuẩn bị đồ ăn anh thích, mấy ngày nay em đã không gặp anh rồi."

Giọng nói mang theo một chút oán giận, cô nhíu mày, cố gắng sắm vai nhân vật phụ cho đúng, lại phát hiện nhanh như vậy bản thân mình đã dâng lên cảm giác chua xót, thanh âm đột nhiên bén nhọn, "Mộ Diễn, anh và Mộ Tinh ở cùng một chỗ? Anh rốt cuộc đem em đặt ở chỗ nào, để em chịu lạnh ở đây

một mình sao? Mộ Diễm, không phải anh cho em tiền bạc là cái gì cũng có thể làm. Cô ấy đã lập gia đình , bất luận trước kia huynh muội hai người có quan hệ gì, thì bây giờ cô ấy cũng đã lập gia đình."

"Hạ Hạ, " Đột nhiên thanh âm lạnh lẽo cắm sâu vào lòng Từ Ca , Mộ Diễm nhủ chặt mí, thanh âm bén nhọn của cô khiến anh trở nên tà ác, bất luận là loại phụ nữ nào, có phải đến cuối cùng đều ai cũng có lòng tham như vậy không? Thật sự anh bệnh không hề nhẹ mới có thể nghĩ tại thời điểm này muốn nghe giọng nói của cô một chút

"Hôm nay tôi không về."

Điện thoại cắt đứt, Từ Ca thu hồi sắc mặt bén nhọn, cô yên lặng cúp điện thoại, phân phó, "Vương Linh, tôi nghĩ muốn ăn mì trứng gà."

"Hạ tiểu thư."

Vương Linh nhất thời thần thò, mới vừa rồi cô còn nắm điện thoại kêu to làm cho người ta giật mình, bộ dáng như vậy không giống một người đàn bà chanh chua, nhưng lúc dừng máy, ánh mắt cô rất điềm tĩnh, cô xoay người lại, khoe miệng ôm lấy nụ cười, hai tay lau mặt, "Giật mình sao? Bản thân tôi cũng thấy kinh ngạc, lúc gặp anh ấy tôi liền thay đổi."

"Hạ tiểu thư, cô nhất định là, nhất định là thích tiên sinh rồi." Vương Linh áp ứng tiếp lời, đơn thuần thừa nhận.

Từ Ca ngồi trên ghế không nói gì, khoe miệng mỉm cười có chút chua xót.

"Vương Linh, cho một ít dấm chua vào đó." Từ Ca nhủ mày ngẩng đầu, bình thường cô thích ăn mỳ nhưng hiện tại cô không thấy nó hợp khẩu vị nữa rồi.

Vương Linh xem xét Từ Ca sau đó ngoan ngoãn đi lấy giấm chua bỏ vào. Từ Ca ăn nồng nhiệt, Vương Linh lại kinh ngạc, "Hạ tiểu thư, ăn như vậy ngon lắm sao?"

"Ăn ngon."

"Bộ dáng của cô bây giờ, thật sự giống người đang mang thai, mẹ tôi nói những người mang thai thường thích ăn chua hoặc ăn cay." Vương Linh cười nói, cô ta vô tâm nói khiến trong lòng Từ Ca ngớ ra, cô cúi đầu xuống, ăn luôn miệng , "Dù tôi có muốn, anh ấy cũng không cho tôi cơ hội."

Một câu nói của cô, nói không chệ vào đâu được, Vương Linh buột miệng xuống cũng không nói thêm gì. Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Từ Ca, cô tĩnh tọa ở trước bàn ăn, khuỷu tay chống trên bàn, hai tay ôm lấy mặt, rốt cuộc còn bao nhiêu ngày nữa?

Cô nom nóp lo sợ như bước trên băng mỏng, đối với tất cả hoài nghi của mọi người cô đều phải cảnh giác, thật sự mệt mỏi quá.

Mộ Diễm, tôi thật sự nghĩ không ra, anh đã có người đặt ở trong lòng, vì sao không dứt khoát cho tôi ra đi.

Mộ Diễm quả nhiên không trở về, Từ Ca ném qua điểm tâm, tiện đường đi bệnh viện. Cô bước vào khoa phụ sản kiểm tra, thuận tiện nghe tâm thai xong, xuyên thấu qua dụng cụ, Từ Ca nghe thấy tiếng tim đập, hốc mắt nhin không được đồ lên.

Đây là một sinh mệnh, rõ ràng đang nở rộ bên tai cô, đó cũng chính là người mà cô dựa vào để sống tiếp cuộc sống sau này.

Bác sĩ nói toàn bộ đều bình thường, đứa nhỏ rất khỏe mạnh, Từ Ca cười nhiệt tình, "Cám ơn."

Nụ cười của cô thuần mỹ mà ấm áp, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt lạnh nhạt thường ngày, bác sĩ đã hơn bốn mươi tuổi, nhìn cô cười liền nói, "Cô nên cười nhiều hơn, đứa bé cũng có thể cảm nhận được."

Từ Ca gật gật đầu, cảm ơn bác sĩ sau đó xoay người rời đi. Mấy ngày nay, điều duy nhất có thể khiến cô an tâm đó là sức khỏe của mẹ ngày một tốt hơn

Bác sĩ nói mẹ khôi phục rất tốt, trước kia mẹ cô cũng không có tiền sử cao huyết áp, chỉ cần tự ý rèn luyện, cho dù là khó có thể khôi phục như lúc trước, vẫn có thể tự mình đi được .

Từ Ca vừa đến cửa phòng bệnh, bên trong có tiếng nói chuyện khiến Từ Ca lấy làm kinh hãi.

Mộ Diễm ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng bệnh, anh vén hai chân, một tay khoát lên đầu gối, một tay khoát lên tay vịn ghế, bộ dáng bừa bãi, sắc mặt của anh lạnh lùng có chút châm biếm. Sắc mặt Tạ Phương cũng không tốt, bà ngồi ở trên giường bệnh, bởi vì người bên cạnh làm ảnh hưởng nên cả người run run.

"Tạ Phương, nhờ người đến tìm tôi, hoá ra là mục đích này?" Thanh âm của anh trước sau như một đều rất trầm, chỉ là trong thanh âm có chút hận ý khiến người ta phải giật mình.

"Lê."

Câu nói của Tạ Phương đứt quãng, thanh âm của Mộ Diễm càng lạnh hơn, "Tạ Phương, cái dòng họ đó từ hai mươi năm trước đã tiêu biến."

"Được rồi, Mộ Diễm " Tạ Phương thở dài, "Chuyện đời trước, tôi có giải thích như thế nào cũng không được, nhưng mà những chuyện này không liên quan đến Từ Ca, đứa nhỏ kia nhìn qua tính tình lạnh bạc, nhưng trong lòng nó đều rất mềm yếu, mấy năm nay, vô luận là tôi hay chồng tôi cũng chưa bao giờ nán lại nhìn qua nó, đứa nhỏ kia, kỳ thật đã quá khổ so với người khác."

"Thời gian của tôi có hạn, Tạ Phương, bà nên nói ngắn gọn, " Không kiên nhẫn, anh ngắt lời bà, Mộ Diễm mày cau thật chặt, ánh mắt đông lạnh lại thêm phần xa cách.

"Tôi nghĩ muốn biết, cậu cùng Từ Ca là quan hệ gì?"

Quan hệ?

Mộ Diễm cười lạnh, anh nhếch chân lên, khoe miệng châm chọc, ý cười kéo dài, "Bà cảm thấy được chúng tôi có quan hệ gì? Người trưởng thành luôn cần một nhu cầu nhất định. Bà bạn có được tính là có quan hệ không?"

Câu nói đó không chút lưu tình nói ra, lại nói trước mặt mẹ cô, ngoài cửa, cả người Từ Ca dựa trên mặt tường đều lạnh run lên, loại cảm giác xấu hổ này khiến cô thê lương vô cùng.

Trong nháy mắt sắc mặt Tạ Phương trở nên khó coi, "Đây là mục đích cậu tiếp cận Từ Ca sao? Đây là nguyên nhân cậu ép sát Chung-Hạ?"

Mộ Diễm đứng lên, thanh âm của anh như băng hàn, tâm đầu kịch liệt giống như mới vừa từ địa ngục kham khổ bước lên, " Lúc ấy Hạ Xương Nguyên đã từng nghĩ sẽ buông tha cho bọn họ chưa, hẳn cũng không nghĩ sẽ có kết quả như ngày hôm nay."

Từ Ca đứng ở góc hành lang nhìn Mộ Diễm rời đi, bóng dáng của anh lạnh lùng mà cương trực, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được trong lòng anh có một vết thương rất lớn.

Nhìn Mộ Diễm rời đi, rõ ràng Từ Ca đã đi ra khỏi bệnh viện nhưng vẫn nán lại một lúc, mãi đến khi tâm tình thật sự bình tĩnh trở lại mới đi xem Tạ Phương. Những lời nói lúc này cô không hiểu rõ nhưng cũng đoán được bảy bảy tám tám phần gì đó.

"Mẹ."

Từ Ca xách một túi hoa quả đi vào, Tạ Phương dựa vào đầu giường, sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn thấy Từ Ca tiến vào miễn cưỡng cười cười, "Cuộc sống lúc này thế nào?"

"Con hả? Rất tốt" Hít hít cái mũi, Từ Ca khó khăn lắm mới kéo ra một nụ cười nghịch ngợm, "Bác sĩ nói người hồi phục rất tốt"

Tạ Phương nhìn Từ Ca, đáy lòng khó nhịn, bà giờ tay vuốt ve hai gò má Từ Ca, "Từ Ca, mẹ biết con cùng tổng giám đốc Mộ thị có quan hệ rất gần gũi, nghe mẹ một câu, cách xa cậu ta một chút, người đàn ông đó sẽ không cho con một hạnh phúc trọn vẹn được."

Đem miếng táo vừa gọt đưa cho Tạ Phương, Từ Ca buông mắt xuống, "Con biết."

Con biết, vừa vắn hai chữ, cũng có thể nói rõ trong lòng cô rất chua xót. Đột nhiên Từ Ca rất muốn biết, nếu không xảy ra những chuyện này anh có yêu cô không?

Chỉ là nếu.

Tạ Phương há miệng thờ đốc, muốn nói cái gì nhưng lại thôi.

Từ Ca cũng không miễn cưỡng, chuyện đời trước cô cũng không hiểu kỳ, cho dù cô biết rõ cũng không làm được gì.

"Mẹ đừng lo lắng, bản thân con biết nên làm gì cho đúng mực. Anh ấy, quả thật không phải người con muốn dựa vào. Mẹ, người chỉ cần rèn luyện thật tốt, đừng nghĩ đến chuyện khác. Còn cổ phần của người con đang giữ, tuy nói đã bị ngâm nước một phần ba, nhưng nếu muốn một cuộc sống đơn giản thì mọi chuyện sẽ diễn ra rất tốt"

Trong lời nói của cô, rõ ràng đã vì chính mình mà cho mình một con đường lui thật tốt, chỉ là.

Tạ Phương có chút đau thương nhìn cô, trong mắt lệ điểm lấp lánh, lúc tuổi còn trẻ bà đã làm sai một chuyện, chỉ là, Mộ Diễm, quả thật có thể để cho bà sống thuận lợi sao?

Tuy bà bị bệnh, nhưng mắt không hề vụng, có đôi khi tình yêu tới không có lý do, yêu là yêu. Nếu có khả năng vẫy ống tay áo liền có thể rời đi, thì đúng là đây lòng lại khó có thể tiếp thu được người khác rồi.

Tuổi đã già, trừ cảm giác cô độc, hạnh phúc, khó có thể quay lại.

Tạ Phương nghĩ đến chính mình, lúc trước còn quá trẻ, đem tình yêu củ chính mình phóng đại lên cho là nó đẹp, đẹp vô cùng, đôi lấy được gì? Tuổi già cô độc, mà khi đó, không phải không có người khuyên ngăn bà, nhưng bà vẫn một mực bước đi. Hiện tại, dù nhận ra, cũng đã chậm

Bà không hy vọng Từ Ca cũng sẽ đi theo vết xe đổ của mình, đúng là, đứa nhỏ này tính tình bướng bỉnh, bà không biết nên khuyên dạy cô như thế nào?

Tạ Phương thờ dài, chuyện như vậy, nếu chính mình không làm rõ, sẽ có người khác nhúng tay vào.

Ở với Mộ Diễm một thời gian, cô biết bên cạnh anh có rất nhiều người phụ nữ yêu tiền của anh, cô cũng vậy. Nhưng trừ tiền ra cô còn cần trái tim anh.

Mộ Diễm là người đàn ông hận nhất loại phụ nữ có lòng tham không đáy. Cô, nên dùng cái lòng tham không đáy của mình để giải thoát cho mình.

Không có chuyện gì làm, cả ngày Từ Ca đi dạo. Hôm nay cô đến công viên, ngồi trên chiếc vòi phun nước, nước phun vào mặt thật mát, thật thích.

Bỗng nhiên có tiếng thắng xe thật mạnh, cô cảm thấy hôm nay mình xui xẻo đến vậy sao?

"Hạ tiểu thư, thật có duyên" Sở Luật cười cười nhìn cô, khoe miệng nhất thời có chút hào hứng.

Sở Luật nhìn cô tránh anh như tránh tà, chân mày khẽ nhẹ, một tay hẩn cầm ở trong túi quần, một tay không chút để ý lơ lửng trong không trung, hẩn hỏi, "Hạ tiểu thư, tối hôm nay có yến hội vừa vặn thiếu tôi một cô bạn gái, không biết thể mời Hạ tiểu thư đi cùng không?"

"Không có hứng thú." Không khách khí cự tuyệt, từ đầu Từ Ca không nghĩ muốn dây dưa cùng người đàn ông này, thật phiền toái.

"Phải không?" Sở Luật bắt kịp bước chân Từ Ca, hẩn đứng ở bên người cô, nhìn vóc dáng của hai người, đi cùng một chỗ hết sức cân xứng, sự kết hợp của cô và hẩn đem lại không ít ánh mắt chú ý, Từ Ca khó chịu, vừa định bới móc, lại nghe Sở Luật cúi thấp thân thể ở bên tai cô nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Gặp nhau ở yến hội

Mộ Diễm lật đồng tài liệu trong lòng có chút ám ảnh, bàn tay nắm chặt thành hai quả đấm. Nhà cho vay nặng lãi Tam Thiếu Nhậm Khai, mặt ngoài có vẻ trang nghiêm nhưng tính tình quái thai.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa thủy tinh tiến vào trong, tiến đến mặt của anh, ánh sáng làm nổi bật vẻ tàn khốc của Mộ Diễm. Khó trách, Tinh Nhi được an bài làm dâu Nhậm gia.

Là anh, chưa từng quan tâm đến chuyện Tinh Nhi lấy chồng, nếu không sẽ không để cho cô ở Nhậm gia chịu đựng sự hành hạ. Tinh Nhi đã từng đến gặp bác sĩ tâm lý, rốt cuộc cô đã bị ngược đãi như thế nào? Đến nỗi tinh thần đều tan vỡ hết, những tin tức này khiến anh tổn thương cực kì sâu sắc.

Con người của Mộ Diễm hơi trầm xuống, nếu anh bị thương, anh còn cảm thấy vô tư. Đáy lòng, sự yêu mến đối với Tinh Nhi lại tăng thêm vạn phần, nhưng Mộ Diễm lại chưa từng phân chia, rốt cuộc là anh muốn bù đắp thêm một ít hay yêu thêm một ít.

Lần thứ hai từ tỉnh lại trong giấc mộng, toàn thân Mộ Tinh mồ hôi ướt đầm, cả căn phòng trống không, cô lấy tay che mặt, trước mắt người đàn ông kia đứng đang tiến gần cô, nụ cười sắc bén của hẩn đâm vào lòng cổ. Như thế nào, trong mộng cô cũng không quên được? Bất lực trong nháy mắt chiếm lấy cô, Mộ Tinh rơi nước mắt.

Ngón tay run rẩy cầm lấy điện thoại, cô nhấn một dãy số mà từ trước đến nay cô đã mặc niệm vô số lần, "Ca, ca, anh cứu em."

Mộ Diễm gõ cửa nhà trọ, anh đứng ở cửa, trên mặt không che giấu được sự lo lắng, cửa mở, Mộ Tinh không dám tin người đàn ông trước mặt mình là Ca ca, bao nhiêu lần, cô ở Mỹ gọi điện thoại cho anh, hi vọng anh có thể xuất hiện trước mặt mình, nhưng mà, anh không có khả năng đến đây. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhậm Khai cũng sẽ không cho cô cơ hội tiếp xúc với những người khác.

"Ca ca."

Nhào vào lòng Mộ Diễm, cô khóc đến thương tâm. Mộ Diễm vỗ nhẹ bả vai cô, dẫn cô vào phòng khách.

"Được rồi, nói cho ca ca biết, sao lại thế này?"

Âm thanh của anh thật dịu dàng, Mộ Tinh ôm lấy eo anh không hề buông.

Cô lắc đầu cũng không nghĩ muốn nói cho anh nguyên nhân chân chính, "Gặp ác mộng thôi."

Mộ Diễm ngắt đầu, bây giờ là ba bốn giờ chiều, "Tại sao bây giờ mới ngủ?"

"Buổi tối em luôn luôn mất ngủ, vừa đóng mắt vào liền thấy sợ hãi." Ngón tay cầm lấy vạt áo Mộ Diễm đột nhiên buộc chặt, "Ca, em không nghĩ muốn ở nơi này, cũng không thể về nhà, mẹ sẽ không cho phép, em đến chỗ anh được không?"

Mộ Diễm buồn mắt xuống, ánh mắt định trên người Mộ Tinh, cô ru rú tại trong lòng anh. Đúng là, thời gian không đợi người, lâu như vậy, rốt cuộc là ai đã thay đổi ?

Vì sao, lúc trước cảm giác này sẽ khiến anh rất hạnh phúc giống như đã lấp đầy đi một góc khuyết vậy.

Mộ Diễm không nói tiếp, đột nhiên Mộ Tinh nâng mặt lên, cô cắn môi nhìn về phía Mộ Diễm, "Ca ca, không được sao?"

Trong mắt cô có sự hi vọng khiến Mộ Diễm không đành lòng cự tuyệt, "Được, ngày mai anh sẽ cho người đến dọn đồ đưa em đến biệt thự Tề Duyệt , tối nay có yến hội cần phải tham gia, khóc sưng mắt như vậy thật khó coi"

Lời nói của anh nhàn nhạt , nhưng lộ ra vẻ quan tâm.

Biệt thự Tề Duyệt ? Không phải Ngự Cảnh Quốc Tế.

Mộ Tinh mỉm môi, cô đứng lên đi vào phòng tắm,đột nhiên quay đầu, "Muốn em làm bạn gái cho anh phải trả giá đó nha, phải ăn uống no đủ mới được"

"Được, không thành vấn đề."

Sở Luật nói bữa tiệc tối nay chỉ là một bữa tiệc giao lưu mà thôi, thực chất không có gì cả

Từ Ca nghĩ không muốn tham gia, Sở Luật lại dễ dàng nắm thóp của cô. Hắn chỉ nói một câu vô cùng đơn giản , khiến Từ Ca không thể không cắn răng đi theo.

Hắn nói, Hạ tiểu thư, tôi cực kỳ quan tâm tới đứa nhỏ trong bụng cô.

Hắn nói rất nhẹ rất êm, cô nghe lại hết hồn. Mặt Từ Ca trở nên lạnh cứng vô cùng, cô ghét nhất bị người khác uy hiếp, nhưng hiện tại cô lại không có biện pháp nào chống cự

Chỉ là, chuyện cô mang thai, rõ ràng không nói với ai , tại sao Sở Luật lại biết được? !

"Chọn trang phục dạ hội đi, coi như giúp tôi." Lễ phục trong cửa hàng, Sở Luật phân phó nhân viên bán hàng, "Tuyển chọn thứ quý nhất ."

Từ Ca trừng mắt nhìn hắn, "Quý nhất không phải tốt nhất, anh đem tiền bạc cho tôi sao?"

"Tiền của tôi chỉ cho phụ nữ của tôi, Hạ tiểu thư có ý tứ này sao?" Người đàn ông đột nhiên cúi người, một đôi mắt sắc bén như lúc ban đầu gặp mặt, giả dối chiếm lấy tầm mắt của cô

Từ Ca bị hắn nhìn kinh hãi lui về phía sau một bước, cô lạnh lùng cười, "Tôi không phải gà cũng không bị mù."

Sớm biết hắn không có ý tốt, Từ Ca tiện tay chọn một bộ đem đi thử, vừa bước được một bước liền bị hắn kéo lại "Cái này."

Hắn đưa cho Từ Ca một trang phục khác. Bầu ba tháng, bụng cô cũng có phần to lên, chiếc váy cùng chiếc thắt lưng đẩy lên cao khiến thân hình cô nhỏ nhắn hơn, không ai phát hiện ra cô đang mang thai.

Từ Ca đứng ở trước gương, cô quay đầu nhìn về phía Sở Luật, là vì nguyên nhân này, cho nên mới để cho cô mặc bộ váy này sao? !

Sở Luật đi tới, mắt lộ ra vẻ kinh diễm, "Hạ tiểu thư quả nhiên rất đẹp, đáng người hoàn hảo."

Tầm mắt của hắn rơi trên ngực cô, sau đó nhìn cô từ đầu đến chân. Từ Ca bị hắn nhìn không được tự nhiên, hận không thể đào khoét tròng mắt hắn.

Vừa mới cảm kích hắn vì chiều cổ cho cái bụng bầu của cô, hiện tại. Từ Ca hít vào, cô có bệnh mới có thể nghĩ như vậy.

Sở Luật thu tầm mắt, hắn tiến về phía trước một bước giơ khuỷu tay lên, khoe miệng mỉm cười, "Hạ tiểu thư không cần khăn trang, đối với cô, tôi không có ý đồ gì. Tin tưởng tôi."

Không ý đồ gì mà nhìn người ta như vậy sao? Từ Ca vươn tay ra khi đó trong lòng vạn vạo, đối với một người đàn ông xa lạ, nói cô không cần cảnh giác, việc đó còn khó hơn lên trời. MiuĐLQĐ

Cánh tay trắng nõn khoác lên khuỷu tay Sở Luật. Cô mỉm cười bước vào hội trường. Cô mặc một chiếc váy tôn lên dáng người thon gọn, Sở Luật cao một mét tám mươi lăm khoác trên mình bộ tây trang màu đen. Hai người bước song song vô cùng diễm lệ, vô cùng thu hút

Vừa vào trận, hai người hiển nhiên thành tiêu điểm chú ý, Từ Ca nhú nhú đầu mày, tầm mắt của mọi người khiến cô khó chịu cực độ. Sở Luật nhận thức được người ở đây không ít, hắn cùng rất nhiều người hàn huyên rồi bắt tay, Từ Ca đứng ở một bên khoe miệng cười đều, có chút cứng ngắc.

Chính lúc đó cô lại giật mình nghe tiếng thán phục, Từ Ca ngẩng đầu chỉ thấy Mộ Diễm kéo một cô gái bước vào hội trường. Khí thế lạnh lùng của anh luôn là điểm nổi bật. Trong lòng Từ Ca co rút một phen. Bên cạnh anh, là Mộ Tinh. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, cả người như một thiên sứ thuần khiết.

Hai người một đen một trắng, giống như thiên nga đen cùng thiên nga trắng, cực kỳ đối lập. Không ngờ lại gặp cô ta ở đây, nhưng mà đúng là trời giúp cô. Từ Ca, cơ hội đến rồi.

Mộ Tinh kéo cánh tay Mộ Diễm, bộ dáng cực kì nhu thuận, ánh mắt Từ Ca định trên cánh tay hai người, khoe miệng của cô lạnh lùng nâng lên, ông trời, tôi liều mạng chơi một lần, nếu chơi không vui, hãy hủy diệt tôi đi.

Kéo cánh tay Sở Luật lại, người đàn ông kinh ngạc xem Từ Ca một cái, ngẩng đầu lên thấy cách đó vài thước có một cặp đôi, trong ánh mắt liền hiểu rõ.

"Như thế nào, không cam lòng?"

Từ Ca khoe miệng lècc một cái, cô rút tay về, xoay người đối mặt với Sở Luật, "So với cô ta, tôi kém bao nhiêu?"

Cô hỏi thật, ngón tay khẽ treu những sợi tóc bên tai, nhất thời Sở Luật đoán không ra cô muốn làm gì, trong ánh mắt quét lên sự sắc bén, hấn chế trụ tay cô, "Tôi mang cô tới chỗ này, cũng không phải cho cô đi làm loạn."

Từ Ca nhẹ cười, một tay cô chụp lấy tay Sở Luật, "Tôi phải cảm tạ anh, hôm nay thật đúng dịp. Không phải anh nói anh đối tôi không có ý đồ gì khác sao? Vậy anh nên xem một màn kịch vui đi, lát nữa tôi làm gì anh cũng đừng ngăn cản."

Từ Ca rút tay về, cô bước về phía Mộ Diễm. Từ Ca biết chính mình đã nhóm lửa nhưng cô không có ý định tắt

Mộ Diễm cũng đã nhìn đến Từ Ca, mi tâm của anh cau chặt, nhất là khi nhìn thấy cô cùng Sở Luật trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trong lòng như bị lửa thiêu đốt, nhưng muốn ứng phó cũng không được, người người qua lại bắt chuyện, hơi thở của anh càng ngày càng nguy hiểm, đến nỗi chỉ nói chuyện được một hai câu anh liền bỏ đi.

"Diễm. . . ." Câu nói uyển chuyển, đem cánh tay Mộ Tinh gạt ra "Đến đây, vì cái gì không mang theo em?"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Cố tình gây sự

"Đến đây, vì cái gì không mang theo em? _

Cô bắt lấy tay anh, lời nói mang theo sự ai oán, bộ dáng nhu nhược khiến nhiều ánh mắt cực kì đồng tình.

Sắc mặt Mộ Diễm âm trầm, kéo cánh tay Từ Ca ra, hai mắt liếc về hướng Sở Luật, "Không có tôi, không phải cô cũng có người đi cùng rồi sao."

Từ Ca đứng thẳng, cô vẫn cầm tay Mộ Diễm nhưng tâm mắt rơi vào trên người Mộ Tinh, "Có phải vì cô ta, cho nên anh coi thường tôi? Mộ Diễm, phụ nữ không thể ngoan ngoãn bởi tiền bạc của anh được?"

Mộ Tinh khẽ giật mình, thần sắc có chút hờn giận, "Từ Ca, cô nói cái gì, ca ca chỉ mang tôi đi cùng mà thôi".

"Ca ca?" Từ Ca khinh thường, "Cô không biết xấu hổ sao? Gọi là ca ca? Đừng lòi hai từ ca ca ra nói là xong hết mọi chuyện, chỉ là cái vẻ ngoài mà thôi. . . ."

"Đủ rồi, chuyện này liên quan gì đến Tinh Nhi?" Bên cạnh mọi người đứng rất đông, Thanh âm của anh lại càng lạnh "Hạ Hạ, cô nhất định phải làm loạn ở đây?"

"Làm loạn? Anh cho là tôi đang làm loạn ở đây sao?" Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, ánh mắt mang theo sự bi thương giả dối "Mộ Diễm, tôi không nghĩ muốn làm loạn, là anh biến tôi thành như vậy, tôi quý trọng anh, nhưng anh coi tôi là cái gì?"

Thanh âm xì xào bàn tán vang lên, Từ Ca giống như không nghe thấy, cô nhìn chăm chăm người đàn ông đứng trước mặt

"Từ Ca, cô làm cái gì vậy, ca ca đối với cô rất tốt, cô đừng làm loạn ở đây." Mộ Tinh xen mồm, lời của cô ta đậm chất của một tiểu thư có ăn có học.

Trong lòng Từ Ca lạnh lùng cười, mang cái thái độ uy hiếp tới rồi đi bây giờ lại nói thế, thật sự cô là loại người hai mặt.

"Cô trung bộ dáng này ra cho ai xem? Đừng ở trước mặt tôi giả bộ thánh thiện, ghê tởm" Lời nói của cô càng ngày càng nghiêm trọng, nhất thời sắc mặt Mộ Tinh trở nên trắng xanh. Người đàn ông bên cạnh, sự nhấn nhá đã lên tới đỉnh.

"Hạ Hạ, từ khi nào cô không phân rõ phải trái rồi hả?"

Trong đám người, ba người trở thành tâm điểm, đàn ông đều sĩ diện, Mộ Diễm cũng không ngoại lệ, Từ Ca lại càng ảm ỉ, "Đúng, tôi không phân rõ phải trái, cái gì cũng đều sai, nếu như vậy, vì cái gì không nuôi dưỡng cô ta đi, trong lòng anh bây giờ cũng đâu có tôi"

Bóng dáng cao lớn của anh khiến người khác không thờ nổi, Mộ Tinh thấy cô tranh cãi ảm ỉ, trong lòng đã âm thầm đắc ý, phải đi trước một bước, cô ta kéo tay Từ Ca, "Chúng tôi thực không có gì, cô muốn ảm ỉ, cũng nên trở về."

Cô ta còn chưa nói xong, đã bị Từ Ca đẩy ngã, dĩ nhiên đây là phát tiết.

"Cô nháo đủ chưa?" Người đàn ông cực kì tức giận rống to.

Từ Ca xoay người, trong lời nói có sự bi ai, "Mộ Diễm, anh nói sẽ tốt với tôi, tôi theo anh, cái gì cũng không có, vì cái gì lúc tôi quyết định sẽ cùng anh làm lại từ đầu, anh lại đối xử với tôi như vậy? Trong lòng anh rõ ràng đã có cô ta, vì cái gì còn tới trêu chọc tôi?"

Ngữ khí như vậy, khiến ai nghe xong trong lòng cũng như bị chà chút giấm, Mộ Diễm nheo hai tròng mắt, "Từ Ca, cô quá tham lam rồi"

"Không phải tôi tham, mà anh chưa từng cho tôi một lần được tham, " Cô thu hồi tầm mắt, khi yêu đàn bà là vậy, thật sự chỉ nhận được toàn khổ đau, "Nếu như không muốn nói đến chuyện tình cảm, anh nghĩ tôi sẽ phải làm như thế nào đây?"

Mâu quang Mộ Diễm như đuốc, nhìn chăm chú khuôn mặt này, chẳng lẽ cuối cùng đàn bà đều trở nên như vậy sao? Truyện được cập nhật nhanh nhất tại

Cho dù là cô, cũng không ngoại lệ.

"Tôi cho cô hưởng thụ cuộc sống xa hoa, cô cho tôi thân thể của cô, Từ Ca, giữa chúng ta vốn là giao dịch, cô quên rồi sao?"

Lời nói của anh, vô tình như con dao đâm vào ngực cô, máu chảy đầm đìa. Tim...đau quá.

Mộ Tinh đỡ cái bàn đứng lại, cô ta chỉ đứng nhẹ một cái, khoe miệng giấu không được nụ cười. Từ Ca đứng ở kia, trong lúc này khí thế của cô vì câu nói của anh mà giảm đi vạn phần, Mộ Diễm nhìn hai mắt cô ảm đạm rũ xuống, đang bình tĩnh đối mặt, anh lại cảm thấy trái tim rút mạnh một phen, loại cảm giác khác thường này, làm anh trở tay không kịp.

Nước mắt dọc theo gò má trượt xuống, nóng cả khuôn mặt, Từ Ca nhìn xuống tiếng khóc, ở trong lòng lần lượt nói, Hạ Từ Ca, đừng dễ dàng kích động, không có gì quan trọng bằng bản thân mình, không cần khóc vì người khác.

Trong lòng tức giận vô hạn Mộ Diễm nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cả tất cả đều tan biến, vẫn đang đứng xem trò, đột nhiên Sở Luật đem Từ Ca kéo vào trong lòng, ngón tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, đem mặt cô vùi vào trong bộ ngực của mình ngăn cách rất nhiều tầm mắt, "Mộ thiếu, thật có lỗi, quá nhiều hứng thú của mọi người. "

Một câu của hắn, giống như đem cô và hắn hoà vào một, ánh mắt Mộ Diễm hí hí nguy hiểm, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu ở trong ngực Sở Luật, đáy mắt nổi lên một trận gió bão.Truyện được cập nhật nhanh nhất tại

Bước đi không hề dừng, quay đầu lại một cái cũng không. Mộ Diễm nhìn chăm chăm bóng lưng của cô từ từ khuất xa, khuôn mặt tuần tú che kín vẻ nam hiểm, ngay cả Mộ Tinh cũng không dám nói thêm câu nào nữa.

Sở Luật không cho cô cơ hội được nói một câu, xả thân đi ra ngoài, Từ Ca cũng không vùng vẫy, mãi đến ra khỏi hội trường, cô mới đẩy Sở Luật ra, lấy khăn tay lau khô những giọt nước, sau khi khóc, đầu có chút lưu thông.

Mộ Diễm, đối với cô đã không còn một chút hi vọng nào.

Nếu như có thể dùng nhiều tâm tư hơn một chút, nếu anh thật sự để ý, có thể nhận ra cô tại sao lại chuyển biến nhanh như vậy. Chỉ là kết quả này, rất tốt, đúng là cô muốn, ít nhất đêm nay cô đã diễn trọn vai.

Ánh mắt cô vẫn sừng đỏ như cũ, trong ánh mắt lại không có sự bi thương. Sở Luật nhìn chăm chăm cô nửa ngày, hắn lấy ra một điều thuốc, nuốt nhả hồi lâu mới mở miệng hỏi, "Cô diễn trò như vậy làm gì?"

Sở Luật dụi tắt điều thuốc trong tay, nhẹ cười, "Thật sự chưa có ai khiến Mộ thiếu rớt đài được, cô thật lợi hại."

Từ Ca hít hít cái mũi, cô ngồi trên một chiếc ghế ngoài hội trường, tức giận mở miệng, "Không phải tôi nói anh đừng xen vào chuyện người khác sao?"

"hông phải cô mang thai sao, nếu như phát sinh xung đột." Hắn giương mắt lướt qua bụng cô, Từ Ca trợn mắt nhìn hắn, qua thật lâu sau mới tìm lại được tiếng nói của chính mình.

"Nếu anh thật sự muốn giúp tôi, coi như không biết chuyện này đi."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 121: Chán rồi liền đuổi đi

Ngồi ở trên ban công một hồi, Mộ Diễm vẫn không trở về. Khoé miệng Từ Ca gọi lên ý cười, cô xác nhận anh sẽ không trở về. Đi vào phòng ngủ, rúc vào trong chăn, khi nằm trên chiếc giường mềm mại toàn bộ sự mệt mỏi đã tan đi, cô ngủ thoải mái cực kỳ.

Đưa Mộ Tinh trở về, lại bị cô ta giữ lại, Mộ Diễm cũng không dễ dàng rời đi.

"Ca, anh không thể lưu lại sao? Em thật sự sợ hãi."

Mộ Tinh đang khẩn cầu anh không phải không biết, chỉ là trong lòng đang khó chịu vô cùng, chỉ cần suy nghĩ đến chuyện tối nay Từ Ca cùng Sở Luật rời đi, Mộ Diễm chỉ cảm thấy huyết Thái Dương thịnh thịnh nhẩy dựng.

"Đề Tiểu Hiền qua đây đi, anh có việc." Mộ Diễm cầm điện thoại nhấn một dãy số, nhưng không hề phát hiện ra đây là lần đầu tiên anh cự tuyệt yêu cầu của Mộ Tinh.

Mộ Tinh mím môi, lần đầu ca cự tuyệt mình. Cái loại cảm giác khó nắm bắt một thứ gì đó trong tay, nhất thời khiến Mộ Tinh khó chịu, cô ta cắn môi nhìn chăm chăm Mộ Diễm cũng không biết bản thân mình nên nói cái gì.

Không đợi Tiểu Hiền đến, anh đã khẩn cấp rời đi. Thời điểm tay của người đàn ông vừa chạm đến cửa, một giọng nói vang lên, "Ca, anh quan tâm cô ta sao?"

Nhiều hơn so với em sao?

Trả lời của cô chỉ là tiếng cửa đóng lại. Trên mặt Mộ Tinh hiện lên vẻ âm u, cảm giác ghen tị xâm nhập vào xương tủy. Thứ vốn thuộc về cô bây giờ lại thuộc về người khác người khác? Cô không cho phép.

Đang ngủ ngon đột tự nhiên Từ Ca bừng tỉnh, cô vươn vai mệt mỏi, vừa muốn rời giường thì đột nhiên phát hiện có một người đàn ông đang đứng trước cửa. Thân thể bỗng cứng đờ, chỉ trong chốc lát, Từ Ca đã kịp phản ứng, cô xóc chân lên đi chân trần dẫm lên tấm thảm, nhào về phía trước ôm eo Mộ Diễm, "Anh trở lại, em biết anh sẽ trở về mà."

Đèn điện rất sáng, cô ôm của thất lực của anh trong lòng ảo não vô cùng, cô tự nhiên đến nỗi ngay cả khi anh về cô cũng không giật mình lo lắng.

Mộ Diễm xoay người, con ngươi sẫm lạnh nhìn chăm chăm cô, khoé miệng không mang theo ý cười, anh gỡ cánh tay của cô ra, động tác mãnh mẽ, cả người đã bị Mộ Diễm quăng lên giường.

"Cô ngủ rất ngon, có đúng không?"

Thanh âm của anh trầm thấp, rét lạnh một mảng, Từ Ca bị quăng lên giường đầu óc hơi choáng váng, vừa mới khởi động cánh tay một chút, thân thể to lớn của đàn ông đã đè ép xuống, thân thể của anh dán lên người cô, hung hăng áp trụ cô, ánh mắt hằn lên từng tia máu lạnh lùng khiến Từ Ca bối rối. Hai tay của cô đang đặt trên người của anh, bộ dạng này của anh khiến cô cảm thấy sợ hãi.

"Anh, anh muốn làm cái gì?"

Mộ Diễm kéo hai tay của cô để lên đỉnh đầu, hạ thân gắt gao đè nặng lên hai chân của cô khiến cô không thể nhúc nhích. Từ Ca mở to hai mắt, tay của anh đang thăm dò ở bên trong áo ngủ, bàn tay dọc theo thân thể tùy ý làm loạn. Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì không cần anh nói, Từ Ca cũng hiểu.

"Hạ Hạ, em nói xem tôi muốn làm cái gì? Không có tôi bên cạnh đã khẩn cấp nhào vào lòng tên đàn ông khác? Mấy ngày nay là tôi lo là cảnh giác với em đúng không?"

Khoé miệng anh đang nở nụ cười tà ác, nó khiến tim Từ Ca tim nhẩy dựng lên, đáy lòng khủng hoảng vô cùng, cô vội vàng chế trụ tay anh, kích động giải thích, "Chỉ là trùng hợp thôi mà, em và Sở Luật không có quan hệ gì với nhau. Anh đừng như vậy có được không."

Cô cầu xin, giọng nói như sắp khóc, tay của anh vẫn chạy loạn khắp thân thể cô, nhìn ánh mắt trong veo từ từ nhiễm hơi nước, có lẽ do cô mang thai nên bản thân mới mẫn cảm như vậy. Ngón tay anh đi đến chỗ nào chỗ đó liền bị đốt cháy. Thân thể trở nên run rẩy, cô cắn môi ức chế bản thân không thốt ra tiếng rên nhẹ. Nhưng trong giọng nói có chút hỗn loạn, "A Diễm, anh buông em ra có được không?"

Cô lắc lắc người, kiều mị ngâm nga, đánh vào lý trí của anh. Mộ Diễm buông lỏng tay, hai tay của cô khẩn trương ôm lấy cổ người đàn ông, cô đem thân thể nóng bỏng của mình gắt gao dán sát vào người anh, cuốn hút xúc giác của anh.

Lửa, trong nháy mắt bị điểm cháy.

Lưu lại một tia lý trí, Từ Ca ngăn cản động tác của anh, cô trầm trầm thở dốc, "Mộ Diễm, chúng ta giao dịch như thế nào đây?"

"Giao dịch gì?"

"Lên giường một đêm, đổi lại mỗi đêm anh đều phải trở về."

Khóe mắt Mộ Diễm tối đến, đột nhiên anh đẩy tay Từ Ca ra, cô cho rằng anh sẽ buông tha cho cô. Nhưng ngay sau đó anh cúi người xuống, nụ hôn cực nóng cắn xé ở trong miệng khiến cô hít thở không thông, đầu lưỡi đẩy qua đẩy lại như đồng ý.

Đáy mắt Mộ Diễm càng thêm sâu sắc, không nghĩ cô sẽ phối hợp, nhưng anh cũng không kịp nghĩ nhiều. Hai tay Từ Ca ôm lấy cổ của anh, tiếng thở dốc phun ra, dán bên tai của anh.

Theo động tác của anh cô vận vẹo thân thể, Từ Ca cắn răng để chính mình bắt kịp tiết tấu của anh, không muốn chịu tội, vậy thì thân phục, trong bụng cô còn đứa nhỏ, cô kìm nén không để động tác của mình quá cuồng dã.

Tay anh thăm dò vào bên trong cơ thể cô. Từ Ca ưỡn người, thân thể không hề thoái mái. Anh giật giật ngón tay, cảm giác cô đã đủ vừa để dung nạp mình anh mới đẩy vào. Anh mai phục thân thể cô, đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất của cô.

Dưới thân, khuôn mặt này vẫn quyến rũ như cũ, thân thể này đều được anh dạy dỗ, anh gặt gao ấn cô nhập vào ngực mình, cô tiện tay ôm lấy thân thể rắn chắc của anh, cô cảm giác anh sắp đến, lúc cô ôm chặt là lúc anh đẩy cô ra.

Người đàn ông ở trên người cô thở dốc, cũng không lưu lại cho cô bất cứ cơ hội nào.

Từ trước đến nay anh đều suy nghĩ chu toàn, bởi vì một lần ngoài ý muốn đã khiến cô có thai. Từ Ca nghiêng đầu đi, chỉ cảm thấy vận mệnh trên người, cũng vì đứa nhỏ nhất định cô phải rời khỏi.

"Từ Ca " Các xưng hô thân mật đã được thay đổi, anh gọi cô là Từ Ca, biểu thị quan hệ của họ giữa đã đến một giới hạn nhất định, "Nếu cô không có lòng than, tôi sẽ không mất đi hứng thú nhanh như vậy."

Cái người đàn ông này, anh đang gồng lên vị trí gần ngực cô mà miệng lại nói ra câu vô tình như vậy

"Anh có ý gì?"

"Tôi sẽ đưa cho cô một tờ chi phiếu, " Người đàn ông đứng lên, bước đi không hề dừng lại, "Ngày mai, cô chuyển đi thôi."

Chán , đuổi cô, đơn giản thế thôi.

Từ Ca nằm trên giường không nhúc nhích, nhìn anh đi vào phòng tắm, ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà không có bất cứ suy nghĩ gì, quá một phút đồng hồ, người đàn ông đã mặc quần áo chỉnh tề.

cô há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn im lặng không nói gì. Coi như tán thành.

Cả căn phòng, trần ngập hương vị tình dục còn chưa tán đi, lúc Mộ Diễm ra khỏi phòng là lúc sáng sớm, Từ Ca mệt mỏi không nổi, ngủ một lúc tỉnh lại đã là giữa trưa. Cô đứng dậy, xếp đồ đạc thu dọn sạch sẽ, đi vào phòng tắm, tắm rửa một cái cho dễ chịu .

Từ Ca an tĩnh ngồi xuống, sấy khô bộ tóc ẩm ướt tóc , từ trong tủ quần áo cô kéo ra một cái thùng, cô đem tất cả quần áo, đồ trang sức Mộ Diễm mua cho cất vào thùng để ở tầng thấp nhất, rồi cô lấy ra một tờ chi phiếu, bên trong toàn là tiền mặt, ước chừng có hơn mười vạn khối, Từ Ca nhìn chằm chằm tờ chi phiếu một hồi, tiện tay bỏ vào trong ví tiền.

Chuyện nên làm, lưu lại số tiền này coi như tiền nuôi dưỡng đứa nhỏ.

Sau một giờ, cô thu thập hết đồ đạc nhưng nhiều quá chứa không nổi, Từ Ca đem toàn bộ đưa cho Vương Linh, "Nhìn xem thích cái gì thì lấy đi."

"Hạ tiểu thư, thật sự cô sẽ đi sao?".

"Không thể ở lại chờ cô đuổi tôi đi được rồi nha."

Từ Ca nhẹ cười, cô xem Vương Linh đứng không chịu lấy vài thứ kia, "Nếu không thích, thì bỏ đi đi, dù sao tôi cũng mang không đi."

Trước khi đi, nghĩ nghĩ, cô vào phòng tắm dùng son môi viết một câu.

Từ Ca đi đến bệnh viện, làm thủ tục xuất viện cho mẹ. Tạ Phương nhìn cô xách túi hành lý, cũng đoán được cái gì đó, chỉ hỏi cô, "Kế tiếp chúng ta đi nơi nào?"

"Chúng ta về nhà."

Nơi cô chọn là nơi gần bệnh viện cực kì thuận lợi cho bệnh tình của Tạ Phương, bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ. Cô đi chợ mua ít đồ, ăn xong liền leo lên giường đi ngủ. Cô mệt mỏi rồi.

Mộ Diễm trở về Ngự Cảnh Quốc Tế, lúc đó là chàng vạng tối.

Lầu hai, Vương Linh đang dọn dẹp phòng, thời điểm Mộ Diễm đẩy cửa ra đi vào , anh cho rằng chính mình đi nhầm phòng, hương vị của Từ Ca ở bên

trong đã không còn một mảnh. Anh đứng ở cửa rất lâu, mãi đến Vương Linh gọi anh mới hồi phục tinh thần.

"Tiên sinh, người trở lại."

Người đàn ông cúi tây trang, tùy ý ném đến trên giường. "Lúc đi cô ấy có nói gì không?"

"Hạ tiểu thư nói, hai người không phải vợ chồng, tờ chi phiếu kia cô ấy sẽ nhânh. Nhưng những thứ kia cô đều để lại."

Mộ Diển cúi cà- vạt, tiện tay mở tủ quần áo ra, bên trong trống không cái gì cũng không còn, trên bàn trang điểm cũng trống không, chỉ có một chiếc nhẫn đang nằm trên đó.

Mộ Diển cầm lên, coi như đã hiểu rõ

"Biết rồi, đi ra ngoài trước đi."

Mộ Diển đi vào phòng tắm, kính thủy tinh có một dòng chữ được viết bằng son đỏ, bỏ qua tôi, vĩnh viễn là sai lầm của anh, Mộ Diển, một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận.

Đột nhiên khoe mắt lộ ra ý cười, giống như anh nhìn thấy cô hung hãn đứng ở trước mặt mình. Sau khi tắm xong, Từ Ca lưu lại cho anh một dấu vết đó là cá tính của cô.

Những thứ này như vết bầu, thâm đột ngột. Cô đang cố ý khẳng định.

Ngón tay điểm ở hai chữ hối hận, đáy mắt Mộ Diển trầm trầm nhìn không ra cảm xúc, thật lâu sau, tay anh quệt một đường hai chữ tách hẳn ra, mờ nhạt đi. Anh, chưa bao giờ biết hối hận.

Từ Ca ngủ rất ngon, nhìn chiếc chăn ấm áp miệng cô hiện lên ý cười.

Một khắc kia, Từ Ca cảm thấy mình được hồi sinh lần nữa, cô tràn ngập niềm tin vào cuộc sống sau này và hi vọng rất nhiều điều, nhưng cô không biết một trận bão táp đang chờ mình ở phía trước....

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Mộ Diển đứng ở ban công, anh điểm một liều thuốc nhưng chỉ kẹp ở trên ngón tay. Anh cảm thấy ảm đạm, bây giờ trong trí nhớ của anh đâu đâu cũng là bóng dáng của Từ Ca lúc giận, lúc cười, khuôn mặt lạnh nhạt, tính cách ương bướng khó nắm bắt.

Mộ Diển muốn hỏi chính mình, nếu không phải cô thay đổi khiến anh chán ghét, có phải anh vẫn sẽ lưu lại cô ở bên mình không?

Có lẽ dù có giữ cô bên người cũng chỉ được một thời gian, nhất định cô không phải người phụ nữ thích hợp ở bên cạnh anh. Giữa bọn họ có một khoảng cách không thể vượt qua, chỉ vì cô là con gái Hạ Xương Nguyên.

Khói cháy hết liều thuốc đầu ngón tay nóng nóng, Mộ Diển hoàn hồn, liền thấy Mộ Tinh đang đứng ở ngoài cửa, trong tay mang theo một chiếc túi xách. Mộ Diển nhú mi, con ngươi sầm lạnh cố định trên người Mộ Tinh.

Mộ Tinh bị anh nhìn chăm chú trong lòng run lên, Mộ Tinh biết Từ Ca đã đi nên cố ý chạy sang đây.

"Ca, em nghĩ muốn qua đây ở." Cô cắn môi nói thật cẩn thận. Mộ Diển lại nhếch môi, anh dò xét đi cửa, anh mặc áo ngủ màu đen đai lưng trễ xuống lộ ra lồng ngực cùng các dấu vết màu hồng nhạt.

Cô biết dấu vết kia đại biểu cho cái gì, trong ánh mắt có độc bị che dấu ở đáy mắt, cô biết ca ca không khuyết thiếu phụ nữ ở bên cạnh, nhưng cảm giác không nắm bắt được khiến cô lo lắng.

"Vương Linh, dọn dẹp gian phòng khách cho tiểu thư." Mộ Diển thấp giọng phân phó, cũng không muốn nói cái gì nữa, khi lướt qua nhau, Mộ Tinh nhìn không được giang tay ôm lấy eo Mộ Diển.

"Ca ca, rốt cuộc anh muốn em phải làm như thế nào? Tâm của em vẫn chứa hình bóng ca ca, đúng là, trong lòng anh đã không còn Tinh Nhi nữa rồi sao?" Tay cô gắt gao ôm lấy eo Mộ Diển, mặt dán lên lưng của anh, cô sợ bị bỏ rơi.

Sóng mắt Mộ Diễkhẽ nhúc nhích, môi của anh nhấp thành một đường, mi nhô lên, anh đứng lại bất động tùy ý để cho Mộ Tinh ôm mình, trong lòng không có cảm giác kích động, là anh thay đổi sao?

Kéo cánh tay trắng nõn của cô ra, "Dọn đồ ra đi, vài ngày có dịp thì quay về gặp ba mẹ."

Bị cự tuyệt trong lòng cảm thấy khó chịu, Mộ Tinh không dám tin, ca ca nói một câu như đuổi cô đi vậy, thậm chí không trả lời trực diện nghi vấn trong lòng cô, đáy lòng dâng lên cảm giác sụp đổ. Nhìn người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề, cô kích động hỏi, "Ca, anh đi nơi nào?"

"Tôi còn có việc, đêm nay không trở về. Nếu sợ thì gọi Vương Linh."

Cửa đóng lại mặt cô lạnh xuống, cô xoay người nhìn vào trong phòng, bố trí trong căn phòng mang vẻ nữ tính nhìn cũng biết đây không phải phong cách của Mộ Diễn.

"Vương Linh, đem tất cả mọi thứ trên giường đổi đi, ai chọn mà vậy, không có mắt thẩm mỹ sao." Cô lạnh lùng ra lệnh.

"Nhưng đây là đồ Hạ tiểu thư chọn."

"Ai là chủ nhân nơi này, nếu đã đi thì đi luôn đi, lưu lại dấu vết cho ai xem?"

Vương Linh không lên tiếng, sau cùng nhịn không được mới nói, "Tiểu thư, là tiên sinh không cho tôi đổi"

Mộ Tinh nghe vậy, đột nhiên cô xoay người, ánh mắt bén nhọn như dao cắt hướng về Vương Linh, "Cô nhắc lại lần nữa."

Bất đắc dĩ Vương Linh phải thay ra, Mộ Tinh nhìn một lúc rồi thoải mái bước vào phòng tắm. Trong gương, thân thể người con gái với những vết sẹo ghê người khắc sâu trong lòng.

Ca ca, là của cô. Hạ Tử Ca, tốt nhất cô đừng bao giờ quay lại. Tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Mà trong bụng cô còn có đứa con của ca ca, không ai biết, bởi vì nó sẽ không được tồn tại.

Ác độc, lan tràn xung quanh.

Tỉnh dậy Tử Ca thấy Tạ Phương đang vịn vào tường cố gắng đi chuyển, cô nở nụ cười hạnh phúc nhìn bà. Đây là cuộc sống mà cô mong muốn.

"Đứa nhỏ này, lần qua lần lại nhiều rồi nên nghỉ ngơi thôi, không cần đòi lại công bằng cho mẹ nữa, mẹ có con là hạnh phúc lắm rồi, cuộc sống như vậy với mẹ là quá đủ rồi." Bỗng Tạ Phương dừng lại, quay đầu nói với cô vài câu.

Nghe Tạ Phương nói chuyện Tử Ca đứng thẳng lên, trong lòng cảm động nói không nên lời, cuối cùng chỉ hô một tiếng, "Mẹ." Thật sự cảm ơn người, vì đã cho con một sinh mệnh.

Tạ Phương hiểu được ý tứ của cô, hốc mắt bà ửng đỏ nghiêng mặt đi, "Đứa nhỏ này, nằm nghỉ ngơi một lúc nữa đi."

Thời gian thật nhanh, đảo mắt bây giờ đã bắt đầu vào mùa đông. Cô đã mang thai được bốn tháng, đứa nhỏ rất khỏe mạnh.

Mặc áo lông thật dày, tuy nói mang thai bốn tháng nhưng bụng vẫn chưa to, cô mặc áo lông dày không ai nghĩ cô sắp được làm mẹ.

"Tổng giám đốc Mộ, công việc ở Đàm Thành tiến triển khá tốt, đây là bản báo cáo, anh nên xem qua."

Tiểu Hiền báo cáo công việc ở Đàm Thành lại không thấy anh lên tiếng đang định gọi thì thành linh nghe Mộ Diễn phản phó, "Chạy chậm một chút."

Lái xe lưu loát giảm tốc độ xe, Mộ Diễn vẫn nhíu lại mày, "Chậm chút nữa."

Xe thể thao xa hoa đi trên đường, tốc độ ngang ngửa một người đi bộ.

Ở bên kia, Tử Ca xách một chiếc túi giấy, cô mới vừa mua một ít sách nói về kinh nghiệm mang thai để học hỏi.

Sở dĩ, anh đang liếc đến chỗ này.

Một tháng qua đi có vô số lần anh nghĩ muốn nhìn thấy cô, ánh mắt hiện lên một tia dịu dàng qua một giây lại bị anh đè xuống. Cô béo lên trông thấy, khuôn mặt tròn hơn, thân hình đầy đặn hơn, nhìn cả người cô đều toát lên vẻ hạnh phúc.

Hạ Hạ, rồi khỏi tôi em sống tốt như vậy sao?

Chương Tiểu Hiền tò mò muốn nhìn chút, mới vừa ngẩng đầu lên chợt nghe Mộ Diễn trầm thấp hạ lệnh, "Lái xe."

Xe tuân lệnh chạy tiếp, Chương Tiểu Hiền kinh ngạc nhìn ra cửa sổ một bóng dáng quen thuộc hiện lên trước mắt.

Chương Tiểu Hiền chớp chớp mắt, nhìn về phía Mộ Diễn, thì ra là thế.

Tử Ca đi ở trên đường, cô cảm thấy như có ai đi theo, quay đầu lại, một bóng người cũng không có.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy xe thể thao chạy nhanh qua, cô cúi đầu cười yếu ớt, chính mình suy nghĩ nhiều rồi. Làm sao có thể có cái cảm giác quen thuộc này? Quen thuộc đến nỗi cho rằng Mộ Diễm ngay tại cạnh mình.

Từ Ca nhẹ cười, mình bệnh mắt rồi. Trở về Đàm Thành cô liền đổi số để không ai liên lạc với mình được nhưng cô thất bại rồi, nhanh như vậy Trình Lan đã truy xét ra

"Trình Lan?"

"Hạ Từ Ca, cô lại đổi số di động? Thay đổi cũng không nói cho tôi một tiếng? Hiện tại cô ở nơi nào? Đã xảy ra chuyện tình gì? Cái gì? Cô trở về Đàm Thành rồi hả ? Trở về cũng không nói cho tôi biết?" Cô vừa mới hô tên của Trình Lan đã bị cô ta thăm vấn một hồi.

Bây giờ không phải 12h đêm nhưng cô cảm thấy cả người lạnh buốt thấu xương. Gió lạnh thổi qua mặt từng chút từng chút ôm lấy cô.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay xác nhận một lần nữa, "Trình Lan, cô xác định chuyện mình nói là sự thật?"

.....

Trình Lan trầm mặc, để cho Từ Ca bình tĩnh hơn, cô ta làm vậy là để Từ Ca hiểu đó là sự thật.

Ngày nào đó, Từ Ca nhận được điện thoại của Trình Lan , cô ta nói thị cục truyền tin đéb, Chung Hạ nứt toác, mượn tiền không trả đủ, Đồng Sự Trưởng Hạ Xương Nguyên sắp bị phê bắt. Tin vừa mới truyền ra, Hạ Xương Nguyên không chịu nổi gánh nặng, chảy máu não lâm vào hôn mê, cứu giúp không có hiệu quả, tử vong.

Tập đoàn Mộ thị ngư ông đắc lợi, Chuyện Chung Hạ phá sản được Mộ thị đứng ở phía sau diễn kịch.

Trong một đêm, mọi thứ tan nát.

Vài ngày sau, TV đưa tin, anh được coi là vị cứu tinh, một bước cứu hết các công nhân viên chức khỏi nước sôi lửa bỏng, anh đứng ở màn ảnh, giờ tay nhắc chân đều lộ ra tư thế khí phách, anh cẩn thận đáp lại những câu hỏi của phóng viên...

Mộ Diễm, thương trường như chiến trường, cho tới bây giờ tôi đều đã tin. Không phải chưa từng kỳ vọng mà do tất cả chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Tang lễ

Tang lễ làm rất đơn giản, nhân vật làm mưa làm gió một thời sau khi mất lại rơi vào kết cục bi thảm như vậy. Toàn bộ tài sản của Chung-Hạ đều bị thu hồi, toàn bộ quá trình tang lễ đều do Chung Nham đảm nhiệm, từ đầu đến cuối Hạ Minh Châu chỉ như cái xác không hồn.

Người đàn ông đứng ngay thẳng trước cửa nhà tang lễ, có vẻ như đã ba đời không gặp. Chung Nham và người đàn ông ấy hai mắt nhìn nhau, không ai nói lời nào. Từ Ca mặc chiếc áo gió màu đen, rất hợp với dáng người thon dài của cô, cô đẩy Tạ Phương tới. Vốn tang lễ này nên do bà Tạ đảm nhiệm, nhưng bởi vì khi còn sống, ông ấy đã ly hôn với bà, nên giờ đã thành người xa lạ.

Từ Ca định dự tang lễ với thân phận con gái, nhưng lại bị Tạ Phương ngăn cản. Người ngoài không biết nội tình thực sự, còn tưởng lý do thực sự là vì tình cảm của họ rạn nứt, chỉ có Từ Ca biết rằng, sự thật là bởi vì , cô, vốn không phải là con gái của Hạ Xương Nguyên.

Quả thật là số phận trêu người mà!

Người đến dự tang lễ cũng không nhiều, cây ngà thì chim sẽ bay đi, hiện tượng này cũng quá bình thường rồi.

Cúi người chào, nghỉ.

Người thân đáp lễ.

"Chát!"

Hành động của Hạ Minh Châu khiến cho nhà tang lễ vốn đang yên lặng như tờ giấy vang lên một tiếng 'chát' thật lớn, cái tát của cô quá đột ngột, Từ Ca chưa phản ứng kịp đã phải hường trọn cái tát của cô.

"Hạ Minh Châu!" Tạ Phương giần dữ hét lớn, cả người kích động muốn đứng lên. Bàn tay đang đẩy chiếc xe lăn của Từ Ca nắm chặt lại, ánh mắt hơi lạnh, một tay giữ lấy vai Tạ Phương, không cho bà động đậy. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

"Minh Châu, em làm gì thế?" Nãy giờ Chung Nham đang đứng bên ngoài tiếp lễ, thấy tiếng động vội chạy đến, anh đứng cạnh Từ Ca, không khỏi lo lắng nhìn khuôn mặt hần lên năm dấu ngón tay của cô. Hạ Minh Châu thấy thế càng tức giận thêm.

Đàn ông có phải luôn cảm thấy thứ không có được sẽ là thứ tốt nhất? Cô hết lòng yêu Chung Nham, nhưng cho đến cuối cùng vẫn không thể chiếm trọn được trái tim anh.

"Chị, đây chính là kết quả chị muốn sao? Quyền rừ tổng giám đốc của Mộ thị chính là để xem trò cười của chúng tôi?" Hạ Minh Châu nhìn Từ Ca đầy hận ý: "Giờ thì thế nào? Chẳng phải cũng chỉ là đồ bỏ đi của người ta thôi sao? Suốt ngày trưng ra bộ dáng cao ngạo cho ai xem?"

"Minh Châu, hôm là ngày gì? Cô ở đây đang nháo cho ai nhìn hả?" Tạ Phuong tức đỏ bừng mặt, bà tức giận mắng Hạ Minh Châu, chỉ vì đang ngồi trên xe lăn nên khí thế yếu đi một phần.

Chung Nham tiến lên một bước, nắm lấy vai Hạ Minh Châu kéo lùi về một bước, khuôn mặt anh đầy vẻ bất nhẫn. Lời nói của cô cứ như đang đem tôn nghiêm của Từ Ca giẫm đạp dưới đất. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi tay Từ Ca cứ nắm chặt rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi nắm chặt, qua một hồi lâu, cô mới nén được lửa giận trong mình. Cô vốn kh ông bao giờ để bản thân phải thua thiệt, không có lý do gì mà cô phải mặc người ta ức hiếp không trả đũa.

Nhưng Mộ Diên đã dạy cho cô biết rằng, xung đột trực diện chưa chắc sẽ đạt được kết quả như mình mong muốn, chẳng qua chỉ làm trò cười cho người khác chê cười mà thôi.

"Hôm nay là ngày đưa tang cha, một cái tát này, tôi nhin, nhưng Hạ Minh Châu, tuyệt đối không có lần sau đâu!" Cô khê nghênh mặt. Nói xong, Từ Ca xoay người rời đi, mọi thứ ở đây đã không còn quan hệ gì với cô nữa rồi. Không phải là không buồn, mà sự thật trước mắt khiến cho cô có buồn bao nhiêu đi chăng nữa cũng chẳng có ích.

Phía sau, những tiếng than thở khóc lóc của Hạ Minh Châu vẫn còn, cô lạnh nhạt coi thường. Tạ Phuong ngồi trên xe lăn ngẩn đầu nhìn Từ Ca, đôi mắt bà ẩn chứa đầy đau buồn.

Tạ Phuong than thở trong lòng, con bé này, quá quật cường, cái gì cũng giấu trong lòng, nếu không thật sự muốn đến gần cô, cũng sẽ không thể phát hiện được sự thanh thuần lương thiện của cô.

Ra khỏi nhà tang lễ, Từ Ca đứng ở bên đường đề đón xe, thì thấy Chung Nham chạy tới.

"Từ Ca." Giọng nói của anh vẫn như thường ngày, nhưng đối với Từ Ca mà nói cứ như rất xa lạ vậy. "Đề anh cho tài xế đưa hai người về"

Tạ Phuong thấy vậy thì tự điều khiển xe lăn đi chỗ khác: "Từ Ca, các con nói chuyện một chút đi, mẹ qua bên kia đợi."

Từ Ca cau mày, cô ngẩng đầu nhìn, những cây xanh bên đường hầu như đều đã rụng hết lá, trời rất xanh nhưng cũng rất lạnh, thời gian chính là thế, vô luận bạn có muốn hay không, nó cũng sẽ không dừng lại, nếu muốn thấy được cảnh tượng cây lá xum xuê, cũng chỉ có thể đợi đến mùa hè năm sau.

Chẳng qua là những chiếc lá mới đó, vĩnh viễn không thể nào là những chiếc lá mà bạn đã từng thấy qua.

Bọn họ cũng như những chiếc lá đó, thời gian đã bỏ lỡ chỉ có thể rơi xuống gốc cây rồi mục nát dần, vĩnh viễn cũng không thể trở về trạng thái ban đầu được.

"Chung Nham, điều mà anh nên làm lúc này là ở bên cạnh Minh Châu." Chứ không phải đến chỗ cô.

Ánh mắt của anh trở nên đầy bi thương: "Từ Ca, nhất định phải vậy sao? Coi như là sự quan tâm giữa bạn bè với nhau cũng không được?"

"Chung Nham, giữa nam và nữ làm sao có thể tồn tại được tình bạn thuần khiết chứ? Những lời này chỉ để lừa gạt trẻ con thôi, tôi với anh có phải trẻ con đâu. Nếu chúng ta không có duyên, thì hãy lựa chọn kết thúc một cách dứt khoát đi." Hạ Từ Ca nói một là một, hai là hai, muốn hay không muốn, cô phân biệt rất rõ ràng, năm đó anh lựa chọn buông tay, thì cô cũng sẽ không bao giờ trở về làm một Hạ Từ Ca thuộc về Chung Nham nữa.

Ánh mắt cô nhìn anh đã không còn bất kỳ quyền uy nào nữa, anh đối với cô mà nói chỉ như bao người bình thường khác. Chung Nham biết, anh đã không còn một tí địa vị nào trong lòng cô nữa rồi. Chán nản cười khê, anh nhìn về phía Từ Ca nghiêm túc hỏi: "Cho dù tôi có giải trừ hôn ước với Minh Châu cũng không được sao?"

"Chung Nham, đó là chuyện của các người, tôi không có quyền xen vào, chỉ là, anh đã lợi dụng Minh Châu lấy được thứ anh muốn, giờ anh muốn bỏ cô ấy... anh muốn...."

"Từ Ca, tôi..." Chung Nham cứng họng, anh bước lên một bước, một tay nắm lấy vai cô, tay kia kéo tay cô lại, ánh mắt đầy vội vàng, nhưng lại không biết nên mở lời như thế nào. Anh muốn nói, nữ thần trong lòng anh, ngoài Hạ Từ Ca ra, không còn ai khác. Nhưng anh lại không thể không nhận rằng, anh đã lợi dụng tình yêu của Hạ Minh Châu đối với anh để lấy được vốn đầu tư ban đầu.

"Anh..." Cô bị anh ôm vào trong ngực, Từ Ca nhắm mắt, nhưng thấy anh cũng không có hành động gì quá đáng, nên cô không phản kháng kịch liệt. "Buông tôi ra đi, Chung Nham, tôi đã buông tay rồi, anh cũng nên buông tay thôi." Dù sao ban đầu cũng do cô lấn quá sâu, không thấy được thứ mà anh thực sự cần. Còn anh, vốn quen xử lý thành thạo mọi việc, buông tay cô ra, ngay cả mắt cũng không nhắm một cái.

Kétttt—

Tiếng thắng xe chói tai xông đến, một chiếc xe thể thao phiên bản hạn chế của hãng Lamborghini dừng trước mặt hai người đầy phách lối, hình ảnh đầu tiên xông vào ánh mắt hai người là đôi giày da mới toanh của người đàn ông, tiếp đó là thân hình cao ráo bước ra.

Mái tóc được chải chuốt kỹ lưỡng, bộ tây trang may thủ công ôm lấy dáng người hoàn mỹ của hắn, sau vài tháng, hắn lại lần nữa xuất hiện trước mắt anh, đầy khí phách.

Từ Ca nheo mắt nhìn người đàn ông mới đến, cảm thấy thật chói mắt, sau đó lại cảm thấy khản trương.

Ánh mắt sắc bén đảo qua hai người, tầm mắt ngưng lại ở vị trí cánh tay đang khoác trên eo cô, khoe môi khê nâng: "Lúc trước bỏ lại đồ tôi cho cô, thì ra là đã kiếm được người mới, tốc độ cũng nhanh chứ."

Một tay anh cầm trong túi quần, nhìn bộ dáng hèn mọn của cô, Từ Ca cảm thấy đau lòng, nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt, cô vẫn không đẩy cánh tay Chung Nham ra, chỉ cười nhẹ nói: "Mộ thiếu, không ai ngại tiền nhiều hơn đâu."

"Anh đến đây làm gì?" Chung Nham lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Diễn, ánh mắt đầy cảnh giác.

Mộ Diễn chỉ cười nhạt một tiếng, anh nhìn về phía Tạ Phương, âm thanh tàn nhẫn như muốn xé nát không khí: "Đến đây tiễn ông ta lần cuối, để ông ta không cảm thấy tịch mịch ở chốn Hoàng Tuyền. Kết cục như vậy, là cái kết ông ta nên có."

"Mộ Diễn, anh có ý gì?" Từ Ca vươn tay ngăn Mộ Diễn, bất kể do nguyên nhân gì, nhưng nếu anh mang tâm trạng xem kịch vui đến phô bày sự lợi hại của anh, cô tuyệt không cho phép, dù sao đi nữa, người đã khuất rồi, hãy để cho ông ấy được an tĩnh đi hết đoạn đường cuối cùng đó.

"A....."

"Cô đột nhiên bước đến ngăn cản, Mộ Diễn không kịp ngừng lại bước đi, liền đụng phải cô, khiến cô văng ra bên ngoài, anh liền bước một bước nhỏ, đem cô ôm lấy, tránh cho cô bị ngã. Cơ thể mất trọng tâm bị Mộ Diễn kéo lại liền văng ngược lại dựa vào người anh, anh lao đảo hai bước đụng vào cột đá phía sau mới đứng vững được, góc nhọn của cột đá đâm vào lưng người đàn ông khiến anh nhăn mặt rên lên, đưa tay ra sau sờ lưng mình.

Từ Ca hoảng hồn, cô khản trương nhìn bụng mình, may mà không bị ngã. Cô ngẩng đầu thì thấy sắc mặt khó coi của anh, Từ Ca đầy lo lắng, nhưng lại ngại thân phận của mình nên lời hỏi thăm đó cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

Người đàn ông đứng thẳng người lại, hung ton mở miệng: "Cô đi đường không có mắt nhìn à?"

Từ Ca vừa định cãi lại, nhưng bị Tạ Phương bảo ngưng: "Từ Ca, để cậu ấy đi."

Tạ Phương điều khiển xe lăn đến, Từ Ca liền chạy đến giúp đỡ, "Mẹ, nhưng..."

"Chúng ta về thôi." Tạ Phương ngăn lời nói của Từ Ca lại, sắc mặt của bà không tốt lắm, Từ Ca im lặng không nói, cô đẩy Tạ Phương đi được hai bước, thì thấy Chung Nham dặn dò tài xế đến đưa cô về.

Mộ Diễn nhìn chiếc xe càng lúc càng xa con người lạnh băng nheo lại, phần lưng bị đụng phải càng lúc càng đau, sắc mặt anh tối sầm, sau khi đi vào thì rất nhanh đã trở ra.

Mãi cho đến khi về tới nhà, Tạ Phương cũng không nói một câu nào, Từ Ca lòng đầy nghi ngờ, cô nhớ đến đoạn đối thoại giữa Tạ Phương và Mộ Diễn trong bệnh viện hôm đó, càng cảm thấy tò mò, nhưng biết Tạ Phương không có ý muốn giải thích, cô cũng không tiện hỏi.

Vào đến phòng khách, Tạ Phương điều khiển xe lăn về hướng phòng ngủ, Từ Ca ngồi trên sofa, chột nghe Tạ Phương nói: "Lúc mẹ ở Nam Bình, ông ấy để luật sư đưa đơn ly hôn cho mẹ, mẹ đã vui vẻ ký tên, sống đến tuổi này, nghĩ cái gì cũng thông suốt rồi, thứ không phải của mình thì sẽ không thuộc về mình. Thì ra ông ấy sớm đã dự liệu được ngày hôm nay. Hạ Xương Nguyên, thứ duy nhất mà ông ấy làm được cho mẹ, cũng chỉ là thứ này, ông ấy muốn mẹ không cần phải vác lấy trách nhiệm của ông ấy."

"Ông ấy đi rồi, thì những người còn sống cũng không có lý do gì mà giành với ông ta nữa, cậu ta đó nói đúng, đây là do ông ấy đáng phải nhận lấy."

Bà Tạ đưa lưng về phía cô, mái tóc bạc trắng, lúc đó, Từ Ca thật sự nhân ra rằng, Tạ Phương đã già rồi.

"Ngày mai, theo mẹ đến nghĩa trang một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Năm tháng đã từng chôn cất

Công viên tưởng niệm

Lá cây rơi xuống đầy đất, người đi ở trên vang lên tiếng kêu xào xạc, đầu mùa đông trời cực kỳ xanh, thời tiết khá lạnh, gió thổi ở trên mặt người hết sức hiu quạnh, theo lời chỉ dẫn của Tạ Phương, cô và bà đứng trước hai bia mộ.

Mặt trên có tên người, Từ Ca chưa bao giờ nghe nói qua, hai bia mộ là hai cặp vợ chồng Lê Thừa Tông và Hương Uyên.

Tạ Phương túm tay Từ Ca để đứng dậy, bà tự mình đem hoa tươi đặt ở hai bia mộ, dĩ nhiên ánh mắt đã trở nên ướt át, gió thổi qua tóc Tạ Phương, sợi tóc hoa râm đông đưa trong gió, nổi không nên lời, cảm giác bi thương tràn vào trong. Bàn tay nắm chặt cánh tay Từ Ca vẫn run rẩy không thôi.

"Hương Uyên, nhiều ... năm rồi tôi vẫn không dám tới gặp cô. Các người, ở bên kia sống có tốt không?"

Thanh âm của Tạ Phương phiêu tán trong gió, nước mắt tràn đầy hốc mắt của bà, cuối cùng nhịn không được dọc theo khóe mắt trượt xuống, "Từ Ca, cả đời này, điều duy nhất mẹ làm sai là chuyện này."

Tạ Phương ngồi cạnh bia mộ của Hương Uyên, hướng về phía cô giải thích những chuyện đã xảy ra.

Hai mươi năm trước, chân tướng duy nhất bị Tạ Phương giấu trong lòng bàn tay, bây giờ lại vạch trần trước mắt Từ Ca .

Hạ Xương Nguyên, Lê Thừa Tông và Đỗ Hoàng Hùng là huynh đệ tốt của nhau thời đại học, sau khi tốt nghiệp ba người đều tự xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Lê Thừa Tông cùng Hạ Xương Nguyên đều chịu trách nhiệm với công việc ở lĩnh vực cao, đối với thị trường hai người nắm chắc trong tay, thị giác rất nhạy cảm. Nhưng ngược lại, ở phương diện này Đỗ Hoàng Hùng tương đối yếu kém, tính tình hằn thù kệt, thường xuyên đi đánh lộn với người khác.

Nhưng vào những năm đó, sự tồn tại của hắn là điều thuận lợi cho việc làm ăn của Hạ Xương Nguyên cùng Lê Thừa Tông sinh ý càng làm càng tốt, bọn hắn ba người, hắc bạch phối hợp, nhanh chóng luồn lên, chỉ là cái kia thời điểm còn quá trẻ, đây đó trong lúc đó không hiểu được bao dung. Tại gặp được vài lần trọng đại biến cố trung, mấy người đã xảy ra ý kiến khác nhau, sau cùng càng ngày càng nghiêm trọng, phát triển đến phân li hoàn cảnh. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Tạ Phương nhìn trên mộ bia nữ nhân đẹp để dung mạo, người này là nàng đại học thời kì tốt nhất bằng hữu. Nàng lúc ấy rốt cuộc là như thế nào quý mê tâm hồn ở trên pháp đình làm nguy chứng

Năm đó bà một lòng đi theo Hạ Xương Nguyên, hắn là cả thế giới của bà, bà có thể làm ngơ tất cả nhưng không thể không quan tâm đến hắn, hắn là nơi để bà dựa vào. Chính bà cũng không biết, nếu không có Hạ Xương Nguyên bà còn thể sống hay không.

Bà vĩnh viễn nhớ rõ tối ngày hôm đó, Hạ Xương Nguyên chạy đến nhà ôm lấy bà, hắn nói, Tạ Phương, nhất định em phải giúp anh, thật sự anh không có ý, anh chỉ, chỉ nghĩ muốn giáo huấn bọn họ một chút, cũng không nghĩ mọi chuyện lại nghiêm trọng như vậy.

Ngày hôm sau tin tức trên báo khiến Tạ Phương tan vỡ, vợ chồng nhà họ Lê lâm nạn, đứa con trai chưa đầy năm tuổi được đưa đi bệnh viện cứu chữa, thời đó các phương tiện thông tin đại chúng chưa phát triển, khi bà đến bệnh viện thì đứa bé đã rời đi, từ đó bà mất hoàn toàn tin tức về cậu. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Mãi đến khi cậu bé ấy lại xuất hiện tại trước mặt bà một lần nữa, mặt mày của cậu cực kỳ giống Uyên Nhi.

"Uyên Nhi, một bước sai, cả đời sai, nếu tôi không tạo chứng cứ giả giúp Hạ Xương Nguyên chứng minh thời điểm xảy ra tai nạn hắn không có mặt ở đó thì cả cuộc đời này tôi đã không nhận được kết cục như vậy." Khoé miệng Tạ Phương lộ ra nụ cười khổ, những cái bà nhận được có lẽ là báo ứng.

Ông trời đang nhìn, chỉ cần ai làm chuyện xấu, có phải sẽ bị trừng phạt không?

"Từ Ca, con có muốn biết người cha con là ai không?"

Từ Ca đứng ở bên cạnh Tạ Phương, cô không có gạt đầu cũng không lắc đầu, đối với cô mà nói biết hay không biết cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho tới bây giờ, cô đã không còn khát vọng của một đứa trẻ được cha mẹ yêu quý.

"Mẹ, nếu không muốn nói thì đừng nói, từ lâu con cũng không để ý đến nữa." Thời điểm cô nhìn Tạ Phương, đáy mắt dâng lên một tia hận ý.

Chỉ trình bày một lần cũng có thể khiến miệng vết thương hai mươi năm qua lành lại sao?

Ngón tay của Tạ Phương bầu thật chặt vào tay vịn, giống như ác mộng trước kia đã quay lại xâm nhập vào tâm trí bà, ba ngày ngắn ngủn nhưng cả đời này bà không thể nào quên. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc đó Tạ Phương yêu thầm Hạ Xương Nguyên, nhưng vẫn chưa xác lập quan hệ với nhau, nếu không bà đã không có tư cách đi làm nhân chứng chứng minh hắn vô tội.

A Phương, nếu qua cửa ải này, chúng ta đi một nơi khác, chỉ bằng số tiền trong tay anh tin chúng ta có thể có một cuộc sống mới tốt hơn ở đây. Chúng ta

hãy quên hết chuyện này đi, làm lại một lần nữa, có được hay không? Anh sẽ đi tìm đứa nhỏ kia rồi cho người nuôi nó lớn. Sự tình đã như vậy, A Phuong, cho dù anh có đền mạng cũng không thể cứu sống Thừa Tông và Hường Uyển.

Hắn than thở khóc lóc, hắn còn hứa hẹn, tâm tư tuổi trẻ khiến bà có những suy nghĩ lệch lạc.

Đúng thật, từ sau khi ngày tàn khóc đổ xảy ra, nó như một cái bóng đè lên cuộc đời bà.

Từ Ca hoàn toàn thừa kế vẻ đẹp của Tạ Phuong, nhìn Từ Ca lúc này không khác gì hình ảnh của bà năm xưa Tạ Phuong, nhưng cũng chính vì khuôn mặt đó của Tạ Phuong mà Đỗ Hoành Hùng ghi nhớ mãi ở trong lòng, hắn biết người ở trong lòng Tạ Phuong là ai, hắn là người của xã hội đen, phụ nữ qua lại cũng không thiếu, nhưng không có ai có thể để lại cho hắn cảm giác yêu mến như Tạ Phuong, chỉ cần nhìn thấy bà, hắn sẽ chẳng thêm để ý đến ai.

Lệ Thừa Tông chết, cảnh sát kết luận đây là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn, điều khiến hắn nghi ngờ là từ trước đến nay Thừa Tông luôn cẩn thận, không có khả năng để cho vợ con mình gặp chuyện ngoài ý muốn. Đỗ Hoành Hùng phái người đi kiểm chứng, lại phát hiện tất cả đều do một tay Hạ Xương Nguyên làm.

Nếu không có Tạ Phuong làm nhân chứng, cảnh sát sẽ không bài trừ nghi vấn ở trên người Hạ Xương Nguyên.

Một khắc kia, ma quỷ như thú ăn mồi. Đỗ Hoành Hùng tìm đến Hạ Xương Nguyên, cùng hắn ngả bài, lúc ấy hắn chỉ muốn thử Hạ Xương Nguyên một chút, kết quả đúng như hắn nghĩ. Nhưng mà Hạ Xương Nguyên là loại đàn ông có tâm kế, hắn biết Đỗ Hoành Hùng vẫn hay dòm ngó Tạ Phuong nên lợi dụng bà làm điều kiện để Đỗ Hoành Hùng giấu diếm chuyện này.

Đỗ Hoành Hùng không nghĩ hắn sẽ để nghị như vậy, nhưng thịt đưa đến miệng chẳng lẽ không ăn?

Vinh viễn bà không bao giờ quên, hôm đó Đỗ Hoành Hùng mời bà đi ăn cơm, sau đó hắn lôi bà lên phòng khách sạn, hắn nói, nếu không muốn Hạ Xương Nguyên ngồi tù thì phải ở cùng hắn ba ngày, ba ngày sau bọn họ sẽ không liên quan gì đến nhau, hắn sẽ xem như chưa có chuyện gì phát sinh.

Bà bị ép khuất phục dưới thân hắn, ba ngày, mặc hắn đòi hỏi. Ba ngày đó, Tạ Phuong cảm thấy mình như người đã chết, bà khóc khô cả lệ nhưng không có một ai thương hại, Đỗ Hoành Hùng, hắn là tên súc sinh.

Bà cắn răng chịu đựng qua ba ngày, đúng cái ngày bà bước ra khỏi khách sạn, Đỗ Hoành Hùng hướng về phía bà, giọng hắn lạnh như băng, hắn nói: "Tạ Phuong, cô bị mù mới yêu Hạ Xương Nguyên, hôm nay cô nằm dưới thân thể tôi, ít nhiều cũng do hắn gây nên."

Bà vẫn khinh thường Đỗ Hoành Hùng, bởi vì hắn không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết đánh đánh giết giết, nhưng lúc ấy hắn nhìn bà với ánh mắt hèn mọn khiến Tạ Phuong không phản bác nổi, rốt cuộc bà có thể làm gì đây?

Nhưng mà, đích thị bà chưa bao giờ nghĩ đến, hoá ra toàn bộ đều là Hạ Xương Nguyên an bài. Hắn vì mình mà đẩy bà cho người đàn ông khác. Chỉ là, khi Tạ Phuong biết toàn bộ sự việc này, thời điểm đó đã quá chậm.

Vì sai lầm đó, bà tự tạo cho mình một vỏ bọc giả tạo, cho rằng mọi chuyện chỉ mình mình biết, thời khắc bà nơm nớp lo sợ là khi Hạ Xương Nguyên có sự thay đổi khác thường, Hắn cưới bà theo lời hứa, nhưng ban đêm không về ngủ, thậm chí hắn không đụng đến bà.

Sau khi kết hôn bà bị tra ra là đang mang thai, bà muốn xoá sạch đứa bé nhưng bác sĩ nói, bởi vì nhân tố di truyền, nên việc thụ thai đối với cơ thể bà là điều không dễ....

Bà ngoan độc hạ quyết định, không thể sinh ra đứa bé của tên súc sinh kia, nhưng một đêm đó Hạ Xương Nguyên uống say liền muốn bà, dù sao cũng bà cũng là phụ nữ, không thể nhẫn tâm làm điều đó cho nên cuối cùng Tạ Phuong quyết định lưu lại đứa nhỏ này.

Đỗ Hoành Hùng làm đúng như lời hứa sau ba ngày họ không còn quan hệ, nhưng nửa năm sau hắn trúng bẫy của bọn xã hội đen bị cảnh sát bắt, cụ thể như thế nào thì bà không biết. Một lần Hạ Xương Nguyên cùng cục trưởng cục cảnh sát trò chuyện bà mới biết, Đỗ Hoành Hùng vượt ngục trốn ra nước ngoài.

Mà từ ngày đó, mỗi bước đi Hạ Xương Nguyên đều thận trọng, bởi vì hắn sợ hãi Đỗ Hoành Hùng sẽ trả thù. Chỉ cần Đỗ Hoành Hùng không chết, vinh viễn Hạ Xương Nguyên sẽ bị dày vò.

Nhưng mà, đứa nhỏ sinh ra, Hạ Xương Nguyên liền đem nó đi làm giám định ADN.

Tạ Phuong nhìn bộ dáng lạnh lùng của Hạ Xương Nguyên, cuối cùng bà cũng hiểu hắn đã biết toàn bộ sự thật. Trong mắt Tạ Phuong đầm lệ, bà đứng ở trước mộ cô bạn thân nói ra tất cả tâm tư trong lòng bấy lâu.

Bà đem tất cả thù hận đổ lên người Từ Ca, bà lừa mình cho rằng nếu không có Từ Ca, mọi chuyện sẽ không như bây giờ. Nhưng bà sai lầm rồi, sai ở chỗ bà không nên yêu Hạ Xương Nguyên.

Đỗ Hoành Hùng nói rất đúng, bà bị mù thật rồi.

"Từ Ca, mẹ thực xin lỗi con, nếu sinh hạ con, nên cho con một chút tình thương, đúng là vài năm nay mẹ." Tạ Phuong khóc không thành tiếng, vài năm qua nếu không có hận ý trong lòng, mọi chuyện đã không như bây giờ, bà đã có thể sống một cuộc sống bình thân hơn.

Lệ theo khóe mắt chảy xuống. Từ Ca ôm chặt Tạ Phương, cô không nói gì. Cô không có tư cách để nổi giận, người phụ nữ kia vì cô mà bất chấp cả tình yêu của mình, để cho cô được ra đời, được sống, nhưng cảm giác này so với chết còn dễ chịu hơn.

"Mẹ, cảm ơn người, cho ta sinh mệnh."

Từ Ca nước mắt trọt xuống khuôn mặt, đánh vào nàng hoàn Tạ Phương trên cánh tay, khả trong mắt nàng lại lộ ra hơi hơi cười, nàng chưa từng có cùng mẹ như vậy tiếp cận quá.

"Mẹ, từ giờ trở đi, để cho con thương người, có được không?"

Tạ Phương kéo Từ Ca, trên mặt còn vương nước mắt, cả người thoải mái không ít. Tạ Phương nhìn về phía bìa mộ người phụ nữ kia, Hường Yên đang mỉm cười với bà.

Tạ Phương yên tĩnh một hồi, bà nhìn Hường Yên, giống như hai người đang trao đổi với nhau, thật lâu sau, bà mới thờ dãi, "Thay mẹ dập đầu một cái."

Đầu dập xuống, Từ Ca phụ giúp Tạ Phương rời đi, "Từ Ca, cha đứa nhỏ là ai?"

Từ Ca sững sốt, cô không nghĩ Tạ Phương sẽ hỏi đến vấn đề này, nhất thời cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

"Mộ Diên."

"Từ Ca, con của Hường Yên tên Lê Diên."

Cước bộ, đột nhiên dừng lại. con người tròng lên, thông minh như cô, không cần Tạ Phương giải thích, hoá ra ngày hôm qua Tạ Phương để Mộ Diên đi vào viếng là do nguyên nhân này.

Ánh mắt hip hip, Từ Ca miễn cưỡng áp chế đáy lòng nảy lên cảm giác chua xót, sợ dĩ anh tiếp cận cô, còn có nguyên nhân khác.

Xe lăn bánh lần thứ hai đẩy về phía trước, Từ Ca rũ mắt, "Con biết."

Gió thổi lên xuống, lá rơi xào xạc.

Giống như Tạ Phương đang nghe thấy tiếng nói của Hường Yên, cô ấy nói, A Phương, chờ bạn kết hôn sinh một đứa con gái, sau này nó sẽ là vợ của con trai mình là con dâu của mình.

Đúng là, vận mệnh trên người. Sai lầm của thế hệ trước, thế hệ sau phải gánh hết.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Từ Ca cố gắng nén lại cảm giác chua xót trong lòng, sợ dĩ anh muốn tiếp cận cô, có lẽ là vì nguyên nhân này chăng? Chỉ bởi vì cô là con gái của Hạ Xương Nguyên? Rõ ràng đã tự nói với bản thân đừng quá quan tâm, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn cảm thấy mất mát.

Mộ Diên, anh thật tàn nhẫn, chỉ vì muốn đạt được mục đích, anh không tiếc gì, lấy tôi ra để lợi dụng. Nhưng giờ anh đã đạt được mục đích mà rút lui, còn tôi lại không thể thoát khỏi cái gông xiềng đó.

Tay ôm lấy bụng, Từ Ca như cảm nhận được sinh mệnh nhỏ nhắn bên trong, cô dần bình tĩnh lại.

Cô sẽ học được cách lãng quên dần, cô tin rằng, sẽ có một ngày cô sẽ quên được mọi thứ, thậm chí sẽ không nhớ có một người như thế đã từng đến với trái tim cô, cô chỉ cần nhớ kỹ tên và hình dáng của anh, để sau này nói đạo lý với đứa bé là được.

Một người đàn ông vừa chân thật vừa hư ảo, cha của đứa bé.

*

"Trời, vết bầm thật lớn, cần phải xoa bóp cẩn thận đấy." 'Bốp' một tiếng vỗ lên lưng anh, Phạm Húc Diệc ra tay không chút lưu tình.

Mộ Diên hừ một tiếng, lạnh mặt nói: "Ai kêu cậu đến?"

Xoay người đứng lên, Mộ Diên chỉ quần một cái khăn tắm, thân trên để trần, điều hòa trong phòng vốn không lạnh, làn da màu đồng khỏe khoắn, anh đi đến bên quầy rượu rót ly nước lạnh, vết thương phía sau lưng vốn không có gì to tát đối với anh.

"Em gái cậu, tôi còn tưởng chuyện gì to tát lắm." Phạm Húc Diệc nhướn mi nhìn người phụ nữ trong bếp. "Người mà cậu nuôi trong nhà trước kia đâu? Đem xí nghiệp của cha già người ta gôm vào tay xong liền đá đi à?"

Lời của anh ta chỉ là nói cho vui, chứ những chuyện như vậy vốn không hề lạ, trong cái thế giới son thép vàng này chuyện gì mà chẳng có, nhưng khi thấy Mộ Diễm đen mặt lại, anh ta liền ngậm miệng.

Mộ Tình đem ly trà nóng đến cho Phạm Húc Diệc, cô lo lắng hỏi: "Anh ấy thế nào?"

"Không có gì, xoa bóp cẩn thận cho tan vết bầm là được." Phạm Húc Diệc cà lơ phát phơ nói, để lại một ít thuốc mỡ: "Di chứng của việc anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi."

Lời nói của anh khiến cô thay đổi sắc mặt, cô đương nhiên biết mỹ nhân đó là ai, cô khẽ nắm chặt tay, ngẩng đầu lên nói: "Anh trai, để em giúp anh thoa thuốc."

Bộ dáng dịu dàng hết sức, đến nỗi Phạm Húc Diệc cảm thấy nổi cả da gà, anh không thể chịu nổi bộ dáng buồn nôn của các đôi nam nữ, nếu không phải biết rõ bọn họ là anh em, còn tưởng...

Phạm Húc Diệc quen biết Mộ Diễm ở nước ngoài, tuy biết Mộ Diễm là con nuôi, nhưng chuyện giữa Mộ Diễm và Mộ Tình thì anh ta cũng không rõ lắm. Đàn ông mà, vốn không có tính nhiều chuyện, và lại đối với Phạm Húc Diệc mà nói, em gái chính là em gái, cho dù không phải ruột thịt thì cũng chỉ là em gái.

"Để đó đi, vết thương nhỏ mà thôi, lát nữa anh tự xử lý sau." Giơ tay ngăn lại hành động của Mộ Tình, Mộ Diễm thuận tay vớ lấy chiếc áo ngủ khoác vào, lời cự tuyệt của anh, có lẽ anh sẽ không cảm thấy gì, nhưng đối với Mộ Tình là một vết thương trí mạng.

"Đúng rồi, lúc trước tôi từng thấy cô gái mà cậu nuôi trong nhà đến khoa phụ sản, không phải cậu đã làm lớn bụng con gái nhà người ta chứ." Câu hỏi vui đùa trong lúc vô ý của Phạm Húc Diệc khiến hai người còn lại đều đứng hình.

Trước tiên Mộ Diễm khôi phục bình tĩnh, anh đương nhiên hiểu tính cách của Phạm Húc Diệc, chỉ lạnh lùng liếc anh ta một cái: "Cậu quá mức nhàn rồi rồi đấy."

Anh không cho rằng cô sẽ mang thai, anh luôn luôn cẩn thận không để mình có bất kỳ phiền toái nào. Phạm Húc Diệc chỉ cười ha ha, quả thật mình có gặp Từ Ca ở bệnh viện, nhưng không phải ở khoa phụ sản, chỉ vì thấy Mộ Diễm khá để ý đến người phụ nữ đó, nên muốn khiêu khích anh ta một chút.

Nhưng mà phản ứng của người đàn ông này quả thật chán chết đi được.

Cho đến lúc Phạm Húc Diệc rời đi vẫn không phát hiện được sức ảnh hưởng của câu nói mình vừa nói. Tất nhiên Mộ Tình sẽ không buồn tha bất kỳ biểu hiện nào trên mặt Mộ Diễm, bộ dáng quan tâm đó tuy chỉ trong chốc lát, nhưng trước khi nắm được trái tim của anh trai, cô tuyệt đối không để có bất kỳ ràng buộc nào xuất hiện.

Thấy Mộ Diễm đứng lên đi về phòng ngủ, Mộ Tình liền nắm lấy tay áo anh nói: "Anh trai, đơn ly hôn em đã gửi cho Nhâm Khải. Phía bên mẹ, em cũng đã nói rồi, nhưng, bà ấy không đồng ý."

Mộ Diễm xoay người nhìn Mộ Tình, những thứ mà cô gặp phải, anh đã biết hết, trong lòng bỗng cảm thấy thương xót, anh xoa đầu cô nói: "Nếu đã quyết định, thì hãy làm đi, nếu có khó khăn gì, anh sẽ giúp em giải quyết."

"Thật không?" Cô ngẩng khuôn mặt đầy hy vọng lên nhìn anh, ánh mắt chứa đựng sự ỷ lại.

Mộ Diễm gật đầu, tiếp đó, Mộ Tình liền nhào vào ngực anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh, mặt dán thật sát vào trước ngực anh, cô có thể nghe được nhịp tim trầm ổn của anh. "Anh, chúng ta, còn có thể quay về không?"

Mộ Diễm ngăn người, anh kéo tay cô ra, nhưng vẫn bị cô ôm chặt lấy, âm thanh hơi nghẹn ngào: "Ca ca, anh đừng bỏ rơi em, anh không thể biết được những năm qua em sống như thế nào đâu, em sợ tính tùy hứng của em sẽ đem đến phiền toái cho gia đình, nên em vẫn chịu đựng. Nhưng mà, ca ca, em không nhận được, những năm đó, em trị liệu trọng bệnh viện đã nhận không ít ánh mắt xem thường của người khác. Ca ca, em quả thật đã chịu đựng đủ rồi, là em không tốt, là em năm đó cho rằng hôn nhân a giao dịch vẫn sẽ có tương lai, nhưng, Nhâm Khải hần..."

Đang nói thì Mộ Tình không nhận được khóc thành tiếng, những giọt nước mắt lạnh băng cứ thế mà rơi xuống, anh đưa tay ôm lấy bả vai gầy yếu của cô, nhẹ giọng an ủi, "Tình nhi, đều đã qua rồi, giờ em đã về đây rồi, ca ca sẽ không để em phải chịu ủy khuất nữa. Phía bên mẹ, để anh giải quyết."

Cô vẫn cứ ôm lấy anh không chịu buông ra, Mộ Diễm than nhẹ, ranh giới mà anh cố ý tạo ra đã bị cô phá vỡ, anh ôm lấy bả vai cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Được rồi, em không phải đang ở chỗ anh rồi sao? Đừng sợ nữa, Nhâm Khải vẫn chưa có được bản lĩnh để chạy tới đây đâu."

Không có cách nào, cô không nghe đỡ, Mộ Diễm đành phải ôm lấy cô ngồi xuống ghế sofa, thời gian dần trôi, cho đến khi cô gái trong lòng không còn động tĩnh, Mộ Diễm cuối đầu nhìn thì thấy cô đã ngủ, trên mi mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt đáng thương.

Dạ Vương Linh đem cái chăn đến, Mộ Diễm đặt cô nằm xuống ghế sofa rồi đứng lên.

Anh đi ra ban công, nhìn về bóng đèn bên ngoài, giống như anh đang nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Từ Ca. Có những thứ khi thấy phiền rồi dùng một

cước có thể đã vắng đi, vô luận cô có phải con gái Hạ Xương Nguyên hay không, đối với Mộ Diễm mà nói, anh tuyệt không lưu lại một người phụ nữ mắc chứng cuồng loạn.

Rõ ràng anh đã cảm thấy ngán cô, nhưng tại sao trong suy nghĩ luôn nhớ đến cô. Mộ Diễm nhớ đến cảnh tượng giữa cô và Chung Nham lúc sáng, rõ ràng bọn họ không làm cái gì, nhưng đáng chết, lửa giận của anh không hiểu từ đâu mà đến, và hình như có xu thế càng lúc càng cháy dữ dội.

Trước khi Hạ Xương Nguyên qua đời đã an bài hết mọi thứ, cô không cần phải gánh vác trách nhiệm giúp ông ấy, chỉ là trong lòng luôn cảm thấy bất an, có một cảm xúc không nói nên lời, cứ cảm thấy như mình đã bỏ lỡ cái gì đó...

Đập tắc điều thuốc trong tay, Mộ Diễm ấn nút gọi "Giúp tôi điều tra tình hình hiện giờ của Hạ Tử Ca, chi tiết."

Người phụ nữ nằm trên ghế sofa, tuy hai mắt nhắm chặt, nhưng những ngón tay lại bấu chặt trên ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Minh Châu bị sỉ nhục

"Tôi rót cuộc không bằng cô ở điểm nào? Tại sao mọi thứ mà tôi bỏ ra lại không bằng cái liếc mắt của con tiện nhân đó? Trình Lan, đàn ông đều thích được nịnh bợ như vậy sao? Có phải tại cha tôi mất rồi nên mới như vậy? Phải không?" Ở trong quán bar Hạ Minh Châu khóc và hét lớn, lúc Trình Lan nhận được điện thoại của cô, nhanh chóng chạy đến thì đã thấy như vậy.

Cô không biết cách an ủi người khác cho lắm, nên chỉ có thể ngồi nhìn cô ấy uống hết ly này đến ly khác.

"Phục vụ, thêm một chai rượu nữa." Uống xong ly rượu trong tay, Minh Châu nằm úp sấp lên chiếc bàn cao, ánh mắt rã rời, có vẻ như đã uống không ít, Trình Lan nhíu mi, cô đoạt lấy ly rượu trong tay Minh Châu.

"Cô say rồi, để tôi đưa cô về."

"Tôi không có say, Trình Lan, tôi muốn say." Giành lấy ly rượu rỗng trong tay Trình Lan, cô đập bàn một tiếng 'rầm' : "Rót rượu cho tôi."

Phục vụ vừa rót đầy ly, cô liền một hơi uống cạn, bộ dáng uống rượu của cô như không muốn sống nữa vậy, Trình Lan nhíu mi, cô kéo lấy tay Minh Châu lại, thì cô ấy cứ như đóng đất sét mà ngã nhào xuống đất.

"Minh Châu, "

Trình Lan sốt ruột kêu lên, hai người tranh chấp lẫn nhau đã gây nên sự chú ý của người xung quanh, loại việc gây sự chú ý này tốt nhất là không nên có, Trình Lan liền kéo tay cô ta quàng qua cổ mình, miễn cưỡng lắm mới nâng được cô ta dậy, nhưng cô ta lại lần nữa nằm úp sấp lên quầy bar, sống chết không chịu rời khỏi.

"Trình Lan, tôi không có say, thật sự là không có say, nhưng tôi lại rất hy vọng được say, say rồi thì cái gì cũng không nghĩ đến nữa, nhưng giờ đầu óc tôi thanh tỉnh cực kỳ." Minh Châu đưa tay lên gõ đầu mình, cô ta úp người xuống bàn nói: "Tôi hận, tôi cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì mà Hạ Tử Ca có được tất cả?"

"Trình Lan, Chung Nham muốn mình giải trừ hôn ước với anh ấy." Nước mắt dọc theo gò má mà chảy xuống, Hạ Minh Châu cứ úp người ở quầy bar khóc, "Tôi hận chết cô ta, cái gì cũng muốn giành, cô ta có gì tốt chứ? Chỉ là một con tiện nhân mà thôi, còn không biết đã qua tay bao nhiêu đàn ông rồi...."

Thấy cô càng nói càng quá đáng, sắc mặt Trình Lan đã bắt đầu khó coi, "Minh Châu, những việc đã xảy ra với Tử Ca năm đó, mà xảy ra với cô, thì giờ người cô đang mắng là chính là cô đó."

"Trình Lan, ngay cả cô cũng nói giúp cho cô ta à? Các người đều bị cô ta gạt rồi, ngày nào cũng trưng bộ mặt lạnh băng kiêu ngạo ra, nhưng thật ra bên trong không biết thối nát đến cỡ nào đâu." Minh Châu cười nhạo, cô ngồi trên chiếc ghế chân cao nghiêng qua nghiêng lại, Trình Lan nhìn đến thót cả tim, chỉ sợ cô ấy ngã xuống sàn, nhưng kéo cỡ nào cô ấy cũng không chịu đi.

Tiếng nhạc trong quán bar quá lớn, Trình Lan quyết định chạy ra ngoài gọi cuộc điện thoại cho Chung Nham, để anh ấy đến đón người. Người đàn ông ở đầu dãy bên kia cứ chần chừ khiến Trình Lan tức giận, vô luận như thế nào, cũng nên đem người về trước, rồi họ muốn ly hôn thì để gặp mặt nói cho rõ.

Trong quán bar âm u đó, là một bầu không khí đầy xa hoa, tất cả mọi người đều mang khuôn mặt thối nát đến phóng thích, đa phần những giao dịch đen tối đều được hoàn thành trong đây, đây chính là một thiên đường dưới địa ngục.

Ở một góc khuất của quán bar, có một người đàn ông vạm vỡ đang nhìn chăm chăm về phía Hạ Minh Châu: "Là cô ta? Trông không tệ đấy."

Khóe miệng người đàn ông lộ ra một nụ cười thâm tà. Người ngồi đối diện hắn gật gật đầu: "Muốn tiền, thì phương pháp tôi đã nói với ông rồi, phải xem ông có bản lĩnh hay không thôi."

Ghế sofa to lớn đã ngăn tầm mắt của mọi người, tuy rằng không biết người đó trông như thế nào, giọng nói cũng cố ý trầm xuống, nhưng vẫn có thể nghe ra, đó là giọng của phụ nữ.

Người đàn ông khẽ xê dịch thân thể: "So với cô, thì cô ta vẫn kém hơn tí, nếu là cô thì tốn bao nhiêu? Để đại gia đây ném thử xem sao?"

"Cút!" Người phụ nữ găm lên giận giữ, 'bịch' một tiếng ném một túi đồ lên bàn rồi đi.

Cô mặc chiếc áo khoác màu đen rộng thùng thình, đầu đội chiếc nón dạ hội, nhưng dù cho có ăn mặc kín đáo cỡ nào, thì vẫn có thể nhìn ra dáng người lung linh của một người phụ nữ, người đàn ông thấy cô đi rồi thì vớ lấy túi đồ và đi về hướng Hạ Minh Châu đang ngồi.

"Đem hai ly rượu tới đây!" Người đàn ông ngồi xuống bên Hạ Minh Châu nói. Rượu rất nhanh được đưa lên, người đàn ông lấy hai viên thuốc ra bỏ vào một trong hai ly rượu đó, viên thuốc nhanh chóng hòa tan vào rượu.

"Người đẹp, uống một ly chứ?"

Phục vụ nhìn người đàn ông một cái, liền biết điều mà cúi đầu rời khỏi, tình huống như vậy trong quán bar cũng không hiếm, có trách thì trách chính mình không tự chăm sóc tốt cho mình, không ai lại tự đi tìm phiền phức cho chính mình cả.

Hạ Minh Châu đã uống say, cô úp mặt xuống quầy bar, cả người mơ mơ màng màng, vừa nghe có rượu uống, liền giành lấy cốc thẳng vào miệng, người đàn ông thấy vậy liền cười đầy ý vị, ông ta ôm lấy eo cô, đem cô nâng lên.

"Ông là ai? Tôi không muốn đi theo ông." Dù đã say, nhưng cô vẫn có ý thức bảo vệ chính mình, cô giãy giụa muốn thoát, nhưng cơ thể lại mềm yếu đến kỳ lạ, rồi cô bỗng cảm thấy nóng ran khắp người.

Cô đẩy cánh tay người đàn ông ra, nhưng chính mình lại đứng không vững, mắt thấy người phụ nữ đi chung với Minh Châu đang đi về hướng này, người đàn ông liền ôm lấy cô đi về hướng của phụ: "Tôi là ai? Tôi chính là người sẽ đem khoái cảm đến cho cô."

Loại xuân dược cực mạnh này, có là người phụ nữ thanh thuần cỡ nào đi nữa cũng sẽ biến thành dâm phụ. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại

"Khoái cảm?" Cô ngây ngốc cười, rồi hừ lạnh chụp lấy tay người đàn ông: "Ông là cái thá gì chứ? Trừ Chung Nham ra, chẳng ai có thể cho tôi khoái cảm cả."

Người đàn ông cũng chẳng thèm nghe cô nói, chỉ vừa ôm vừa kéo đem cô đến một ngôi nhà nhỏ gần đó. Minh Châu chỉ cảm thấy cả người nóng ran, cô không tự chủ mà muốn sát thật sát vào người đàn ông, mí mắt cô nặng đến nỗi mở không lên, dần dần, cô cứ vậy mà mông lung đi vào giấc ngủ, một đôi tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, rồi đến chiếc quần....

Hạ Minh Châu cảm giác như mình đang ở trong biển lửa, động tác đầy thô lỗ của người đàn ông đem hai chân cô mở rộng ra và đi thẳng vào, cô không nhận được rên lên.

Tiếng thờ dốc và ngôn ngữ tục tĩu của người đàn ông vang bên tai cô, nhưng cô cố gắng cỡ nào cũng không mở mắt nổi, cô chỉ muốn giải tỏa bớt cơn nóng trong người, cô như đang mơ thấy Chung Nham.

Minh Châu bầu vú lấy cơ thể người đàn ông mà thờ gấp, cô chưa bao giờ có được cảm giác cực hạn này từ Chung Nham, anh ta luôn dùng tư thái độ bạo lực, phát tiết mà chiếm hữu cô, tuy rằng bây giờ cũng vậy, nhưng cô không nhận được muốn nhiều hơn nữa.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì cô cảm thấy như vừa bị nghiền nát. Cơ thể mệt mỏi sau khi quan hệ cộng với việc nhức đầu do rượu chè khiến cô như muốn nổ tung. Cô mở mắt, khi thấy mọi thứ trước mắt thì hoảng hồn, cô kích động muốn ngồi dậy, nhưng lại té xuống đất.

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngáy to, mặt cô trắng bệch ra, chuyện xảy ra đêm qua, cô không phải không nhớ, Hạ Minh Châu cảm thấy như vừa bị dội một gáo nước lạnh, khiến cô lạnh run cả người.

Người đàn ông nghe động tĩnh liền tỉnh dậy, vẻ mặt hung dữ, nhìn Hạ Minh Châu cười: "Tỉnh? Hôm qua thật nhiệt tình, xem nữa vắt kiệt sức lão từ đây."

Người đàn ông trần truồng đứng trước mặt cô, khiến cô cảm thấy ghê tởm, cô vớ lấy thứ gì đó ném lên người hắn: "Tên súc sinh..."

"Súc sinh? Là cô tự khốc lóc đòi tôi cho cô đấy, vừa được hưởng khoái lạc đủ thì đã trở mặt?" Hắn cười nhạt, đi đến chiếc máy quay đặt bên giường ấn nút mở lên.

Giờ Hạ Minh Châu mới phát hiện chiếc máy quay đang hướng về phía giường, cảnh quay chính là ở đây, mọi góc độ đều thấy rõ khuôn mặt lẫn cơ thể cô, nhưng người đàn ông lại chỉ thấy phần lưng, sắc mặt Hạ Minh Châu kiều diễm, bộ dáng đang hưởng thụ, và tiếng kêu rên đầy nhiệt tình, đều được ghi hình lại.

"Thế nào? Tuyệt chứ?" Người đàn ông cười nói.

Cặp mắt đỏ ngầu đầy máu tươi, Minh Châu chỉ cảm thấy đau đầu, cô không quản chính mình giờ vẫn đang lóa thể, cô xông đến bên người đàn ông mà cần xé hân, rãnh nanh cắn thật sâu vào da thịt hân, nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ.

Người đàn ông dùng sức ném cô ra, cả người cô bị văng xa ra, đầu đụng vào góc tường đến nỗi chảy máu, người đàn ông ôm lấy bên vai bị cắn, mặt đầy giận giữ nắm lấy tóc cô, tát một cái 'chát' lên mặt cô: "Mẹ nó, con đàn bà chết tiệt, lão tử lên giường với cô là vinh hạnh của cô, đừng có mà không biết xấu hổ."

Cát tát này rất mạnh, Minh Châu cảm thấy môi mình như bị rách ra, ánh mắt cô bị nước mắt làm cho mờ đi, đau lòng tột đỉnh, tại sao cô lại gặp phải chuyện như vậy? Cô lao đảo đứng lên, chạy về phía chiếc máy quay, nhưng người đàn ông sớm đã đoán được, nhưng hân không can, chỉ đứng nhìn cô đem chiếc máy quay đập bể.

"Cuốn phim này tôi muốn có bao nhiêu được bấy nhiêu, có tin ngày mai tôi sẽ tung ra ngoài không? Bộ dáng của cô, làm một ngôi sao cấp 3 cũng khá được đấy." Người đàn ông nắm chặt cằm cô nói, tiện tay vợ lấy bộ quần áo mặc vào.

"Tôi cũng không tốn thời gian với cô nữa, muốn lấy thì đưa 100 vạn đến đổi."

Kéo theo thân mình tàn tạ ra ngoài, Hạ Minh Châu nhìn những cuộc gọi nhờ của Chung Nham, cô khóc không thành tiếng. Đây là phía sau quán bar, cô vừa vòng ra trước liền thấy Trình Lan và Chung Nham đứng đợi trước cửa quán bar, anh kéo từng người lại, đưa họ coi ảnh của cô để hỏi xem có ai thấy cô không, khuôn mặt anh đầy mệt mỏi, như là cả đêm không ngủ.

Nước mắt cứ thế mà chảy, cô trốn ở một con ngõ nhỏ, che miệng mà khóc. Cô cảm thấy mình thật dơ bẩn, cô chỉ muốn xé rách thịt mình ra.

Cô kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

Đừng cho là tôi không biết, chị cô lúc trước vừa được mấy trăm vạn từ thị trường chứng khoán, tôi chỉ lấy 100 vạn là lời cho cô rồi.

Hạ Từ Ca, lại là Hạ Từ Ca.

Ánh mắt Minh Châu đầy hận ý, tại sao mỗi lần gặp cô ta, thì cô lại sẽ thương tích đầy mình, cô tuyệt đối không để cô ta được yên ổn, tuyệt đối không.

Thấy Chung Nham càng lúc càng tới gần chỗ này, Minh Châu liền đứng lên chạy về hướng khác, cô không muốn để Chung Nham thấy được bộ dáng này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tử Ca bị bắt

Trình Lan hồi hận muốn chết, nếu biết cô đã không ra ngoài để Chung Nham gọi điện thoại, mặc dù cô ấy không muốn trở về, còn tốt hơn bây giờ tìm kiếm không có phương hướng. Bây giờ, cô chỉ hy vọng cô ấy không sao, nghe người bán rượu nói Minh Châu bị người ta bắt đi, người đó còn đến đây lần đầu tiên nên anh ta cũng không biết.

Làm sao đây? Làm sao đây? Trình Lan sốt ruột muốn khóc. Sắc mặt Chung Nham cũng khó coi, chuyện mò kim đáy bể, truy hỏi cả khu côn đồ mà anh quản lý cũng không có kết quả.

Người bán rượu miêu tả người đó, họ thật sự không có bất kỳ ấn tượng nào.

Đột nhiên chuông điện thoại kêu, Trình Lan mở ra xem, là Minh Châu.

"Trình Lan, tôi hôm qua tôi say như chết, không nghe tiếng chuông điện thoại."

"Cô chết ở đâu vậy, tôi và Chung Nham lo lắng sắp chết rồi, vẫn ở quán bar tìm cô đó."

Minh Châu vội vàng che miệng lại, không để phát mình phát ra âm thanh khác thường nào, "Chung Nham, anh ấy cũng tới?"

"Đương nhiên, anh ấy đang ở bên cạnh tôi. Minh Châu, cô không sao chứ, hôm qua nghe người bán rượu nói....." Trình Lan ngừng lại, cô không biết nên nói như thế nào.

"Tôi không sao, hôm qua tôi đã ở lại quán bar, sợ trở về mẹ sẽ lo lắng." Ngón tay Minh Châu bấm chặt vào lòng bàn tay, nói dối.

"Vậy thì tốt, cô có muốn nói chuyện với Chung Nham không?"

"..... Có."

“Minh Châu.” Chung Nham kêu tên cô, Hạ Minh Châu lại cảm thấy dường như mình đợi anh kêu tên mình đã N năm, cô không nhận được ghen ngào.

“Chung Nham, tối qua, em suy nghĩ cả đêm, chúng ta nên hủy bỏ hôn ước.”

Không đợi Chung Nham có bất kỳ phản ứng nào, Minh Châu đã cúp điện thoại, ở trong phòng khách sạn thật lâu, cô hận không thể chà rách làn da của mình, nước mắt rơi xuống. Cô và Chung Nham thật sự không thể tiếp tục. Đúng vậy, cho nên đặt dấu chấm hết đi.

Cô lấy tay che mặt, nhưng không thể xóa bỏ ý hận trong lòng. Ba qua đời, không để lại gì cho cô và mẹ, ngược lại ba để cho mẹ con Hạ Từ Ca giữ mấy trăm vạn gửi ngân hàng.

Trong lòng Minh Châu đầy oán hận, mặc dù không có ba nhưng cô có Chung Nham, bây giờ cô gặp phải chuyện này, tất cả tại đều tại Hạ Từ Ca, nếu như không có cô ta, cô sẽ hạnh phúc.

Nhưng Hạ Minh Châu không biết, ly rượu cô uống hôm qua không đơn giản là ly rượu bị bỏ thuốc. Cuộc sống về sau, cô bị giày vò như mất hết lý trí, chỉ có thể rat ay trong tư thế bị động.

“Tiên sinh, chiều nay tôi muốn xin nghỉ.” Vương Linh thừa dịp Mộ Diễm trở lại vội vàng nói.

“Ừ.” Một tờ đơn giản thay cho sự đồng ý của anh. Vương Linh vui mừng xoay người rời đi.

“Đứng lại.” Đôi mắt Mộ Diễm lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô Vương Linh, dây chuyền hồng ngọc sáng chói do chính anh đeo lên cổ Từ Ca, anh đã nói, không có sự cho phép của anh cô không được tháo ra.

“Sợi dây chuyền này cô lấy ở đâu?”

Vương Linh bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn chăm chăm thì trong lòng chợt dạ, lúc trước Hạ tiểu thư đã nói cô không được đeo nó trước mặt Mộ Diễm, nhưng chiều nay cô đi hộp mặt nên đã quên.

“Tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, sợi dây chuyền này Hạ tiểu thư tặng tôi, cô ấy nói nếu tôi không muốn có thể vứt đi, cô ấy không muốn cầm đi quá nhiều thứ.” Nói xong, Vương Linh tháo sợi dây chuyền ra.

“Nếu cô ấy cho cô thì nó là của cô.” Giọng nói Mộ Diễm u ám, đồ anh mua cho cô không nhiều lắm, cô để lại tất cả cho anh, cô chỉ mang theo thẻ tín dụng của anh.

Hạ Hạ, em làm tôi thật sự nghi ngờ, em bỏ đi là cố ý.

Bảo Vương Linh ra ngoài, Mộ Diễm đứng dậy đi tới phòng ngủ, lần này trở về cũng chỉ vì bản tài liệu đó nhưng lại có thu hoạch khác. Nhìn tủ treo quần áo trống không và hộp trang sức trong phòng ngủ, anh lại cảm thấy mình vừa có ý nghĩ hơi buồn cười.

Ám Ảnh báo cáo, không có chuyện gì đặc biệt. Từ Ca bỏ đi, bây giờ cô đang sống cùng mẹ trong nội thành, cuộc sống mỗi ngày như quy luật, thậm chí không có người đàn ông nào tới gần họ.

Mộ Diễm nghe Ám Ảnh báo cáo xong, khẽ nhăn mày, không có chuyện gì khác thường. Phất tay bảo lui ra, lại thấy anh ta vẫn đứng đó.

“Có chuyện gì?”

“Về tất cả thông tin của cô ấy, tôi nghĩ hình như đã có người điều tra trước hoặc đã bị sửa đổi.” Giọng nói ồm ồm của Ám Ảnh vang lên.

“Chúng có?”

“Thực giác.”

Tay khẽ động, Ám Ảnh biến mất không một tiếng động, bỗng chốc sắc mặt Mộ Diễm bí hiểm. Anh nhìn cảnh vật bên ngoài, không thể tưởng tượng được, cho dù là nguyên nhân gì, cho dù anh chán cô, chuyện cô bỏ đi đã được định trước.

Người đàn ông xoay xoay chiếc USB trong tay, biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú hơi kỳ lạ, mặt anh tươi sáng, sắc môi khá đỏ, mặc dù là đàn ông nhưng lại mang vẻ đẹp của phụ nữ.

Trong phòng tổng thống của khách sạn, Mộ Tinh ngồi trên ghế salon, cách hán rất xa, cả người cô cứng đờ, đối mặt với hán, cô vẫn căng thẳng như trước.

“Tinh Nhi, cơ thể em làm tôi lưu luyến, để em đi đúng là chuyện đáng tiếc.” Bên miệng người đàn ông có ý cười, sự gian ác này làm người ta sồn tóc gáy, giọng hán nhỏ nhẹ nhưng lại ngoan độc.

Mộ Tinh nghiêng đầu, sắc mặt cô hơi khó coi, nếu không phải Mộ Diễm điều tra được chuyện Hạ Từ Ca mang thai, cô cũng không để Nhậm Khải ra tay, cô và anh đã đạt được thỏa thuận, cô giúp anh gia nhập chợ đen Trung Quốc, điều kiện là bọn họ không còn quan hệ gì.

“Nhậm Khải, lúc đầu chúng ta đã nói rõ.” Cô không vui cắt lời anh.

Nhậm Khải đi tới cạnh cô, nhìn cơ thể cô cứng ngắc hơn, anh lại càng cười tươi, chính sự căng thẳng của cô luôn kích thích sự hưng phấn của anh, anh cúi người thả USB trước mặt cô. Mộ Tinh hoảng sợ đứng dậy, hành động của cô khiến Nhậm Khải cười to.

Người đàn ông ép sát Mộ Tinh, sắc mặt cô tái nhợt, cô bị anh bức tới góc ghế salon, cô càng căng thẳng anh càng muốn, Tinh Nhi của hắn vẫn không học được cách nghe lời. Anh cúi người kề sát tai cô, “Thoả thuận lúc trước không có hiệu lực ở nơi này.”

Mộ Tinh cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, cô biết cô càng căng thẳng và sợ hãi càng khơi lên ham muốn của hắn. Nhưng cô thật sự không thể kiềm chế cảm xúc của mình, “Nhậm Khải, anh muốn phụ nữ như nào, tôi có thể tìm cho anh.”

Người đàn ông cười nhẹ, đôi mắt xanh lá của anh sáng rõ, “Tinh Nhi, Mộ Diễn có gì tốt? Cách tôi muốn em, người bình thường đều thích. Yêu còn có thể để em đạt đến cao trào. Không kém phải không?”

Mộ Tinh đẩy Nhậm Khải ra, cô đứng lên muốn đi ra ngoài, lại bị Nhậm Khải giữ lại, anh nhét USB vào tay cô, “Cầm lấy, đây là thứ em muốn. Ai đắc tội với em mà em lại ra tay độc ác như vậy, mà tuy mới được sản xuất đã tìm người thử.”

Video ở bên trong đúng là video được quay ở phòng khách sạn Hạ Minh Châu ở , Mộ Tinh nhận lấy, “Đúng lúc giúp anh thử nghiệm sản phẩm mới, anh nên cảm kích tôi mới đúng. Lúc nào chúng ta làm thủ tục ly hôn?”

“Gấp vậy sao?” Anh buông tay Mộ Tinh ra, đứng trước mặt cô. Nếu người đó không biết rõ Nhậm Khải là ai nhất định sẽ bị hắn mê hoặc, năm đó Mộ Tinh cũng bị như vậy.

“Sao vậy, ném thử mùi vị anh ta có thể thoả mãn em sao?” Anh hỏi, lưỡi khẽ liếm môi, bộ dáng đó làm Mộ Tinh khiếp sợ.

“Tôi hi vọng có thể nhanh chóng làm xong thủ tục.” Cô sẽ không chịu dừng lại, nói xong liền xoay người bỏ đi. Mộ Tinh nghĩ, nếu năm đó cô không gặp Nhậm Khải đang buồn thuốc phiện, có lẽ cô sẽ không đạt được thoả thuận dễ dàng với anh như thế.

Mấy năm nay, cô giúp anh rất nhiều chuyện, anh chết cô cũng không trốn thoát. Hai người bị buộc chặt với nhau, nhưng cũng khiến cô coi đây là cơ hội bỏ đi.

Ra khỏi khách sạn, ánh mặt trời chói chang, Mộ Tinh khẽ nheo mắt, ánh nắng mạnh như vậy làm cô không cảm thấy ấm áp, trái tim và thân thể cô đã bị Nhậm Khải huỷ hoại, nhưng cô muốn sống, khát vọng ấm áp.

Mộ Diễn chính là tia nắng ấm áp cuối cùng của cô, cô sẽ không để kẻ nào cướp mất. Cô biết thân phận thật của Mộ Diễn. mấy năm nay gia nhập xã hội đen với Nhậm Khải, tất nhiên cô biết Mộ Diễn chính là thủ lĩnh Long đàn, trùm xã hội đen bậc nhất của châu Á.

Nhậm Khải vẫn không gia nhập được vào châu Á, lần này do thân phận đặc biệt của cô nên mới được vào, chỉ cần có một sơ hở, Nhậm Khải có thể bị Châu Á xoi tái như miếng thịt béo.

Hạ Từ Ca, tôi muốn chơi đùa cô cho đến chết, đừng hy vọng tôi buông tha. Mộ Tinh ngẩng mặt lên, biểu cảm trên mặt cô giống hệt Nhậm Khải.

Nếu cô muốn giành lại anh trai, như vậy cô nhất định phải lấy bộ dáng đột trước của Mộ Tinh xuất hiện trước mặt Mộ Diễn.

Cho dù thời gian trôi qua, cô cũng sẽ không để Mộ Tinh trong lòng anh trai biến mất.

“A.....”

“Sao thế?”

Trong phòng bếp đột nhiên có tiếng Từ Ca kêu nhẹ, Tạ Phương cuống quýt chống gậy đi vào.

“Không sao ạ, con cắt vào tay thôi.” Từ Ca giữ khẽ ngón tay, bỏ dao xuống đi ra khỏi phòng bếp, lấy băng cá nhân băng lại. Hình như đứa bé trong bụng cũng cảm thấy tâm trạng cô không ổn, thường xuyên đạp bụng cô.

Cô ngồi xuống sofa, Tạ Phương rất lo lắng, “Con sao vậy? Không khoẻ thì đến bệnh viện mau. Bây giờ con là hai người chứ không phải một.”

“Vâng, không sao đâu ạ, mí mắt con giật không ngừng.”

Tạ Phương ngồi xuống cạnh Từ Ca, mấy ngày nay bà tập luyện kiên trì, bây giờ tự mình có thể chống gậy đi lại. Bà biết Từ Ca chọn chỗ ở này để bà dễ dàng đến bệnh viện gần đây khám bệnh.

“Từ Ca, mẹ hỏi con. chuyện con mang thai, cậu ta có biết không?”

Từ Ca ngẩng đầu, cô nhìn Tạ Phương, “Mẹ, chúng con không có quan hệ gì hết.” Tay cô hạ xuống vuốt vạt áo, hơi khó nói, “Con chỉ một người phụ nữ trong rất nhiều phụ nữ của anh ta mà thôi, cũng chỉ vui đùa một chút. Nhưng con muốn giữ lại đứa bé. Mẹ, một mình con cũng có thể nuôi nó, con sẽ yêu thương nó.”

Nói như vậy với mẹ mình, Từ Ca cảm thấy rất lúng túng, trong mắt cô đầy sự chua xót, tay cô đặt lên bụng mình, “Mẹ, con xin lỗi.”

Cô biết, người mẹ nào cũng không hi vọng con gái mình có kết quả như vậy.

Tạ Phương thở dài, tay bà đặt lên lưng Từ Ca, “Mẹ không có ý trách con, bây giờ bụng con đã lộ rõ, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

“Nhưng sức khỏe của mẹ....”

“Mẹ biết con chọn ở đây để mẹ có thể luyện tập tốt hơn, mẹ muốn về huyện Thanh Bình, nơi đó là quê mẹ, tuy không phồn hoa như nơi này, nhưng cuộc sống không có vấn đề. Hơn nữa, mẹ ở quê cũng có thể luyện tập, không nhất thiết phải đến bệnh viện làm vật lý trị liệu.”

Từ Ca mở to mắt, cô cũng muốn đi khỏi đây từ lâu rồi, nơi này quá gần Mộ Diễm, cô sợ một ngày nào đó sẽ bị anh phát hiện, mà cô cũng không hy vọng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cô cân nhắc rất lâu mới quyết định ở đây, lý do duy nhất là để mẹ có thể điều trị tốt nhất.

“Đưa bé ngốc.” Tạ Phương cười, bà khẽ lau nước mắt.

Họ muốn đi, đồ cần chuẩn bị cũng rất ít, buổi chiều, Từ Ca ra ngoài tìm chủ nhà để thương lượng chuyện nhà cửa. Sau khi bàn xong, cô đến siêu thị để mua ít rau dưa.

Nhưng cô vừa mới đi đến đường cái thì có hạt mưa. Cùng lúc đó, điện thoại cô cũng vang lên.

“Từ Ca, trời mưa rồi, con không mang áo mưa, để mẹ đi đón con.” Là Tạ Phương.

Từ Ca cười khê, “Mẹ, mẹ đừng lo, con sắp đến siêu thị rồi, mua cái ô là được, lát nữa con sẽ kêu taxi.”

Một chiếc xe ô tô phóng nhanh về phía cô, két một tiếng xe dừng lại, có hai ba người đàn ông cao to bước xuống, bọn họ nhanh chóng bịt miệng Từ Ca rồi đưa cô lên xe, eo cô hơi đau như bị kim châm, lưỡi dao sắc bén suýt chút nữa đâm vào thịt cô. Nếu như cô không thét chói tai, lưỡi dao sắc bén này đã vô tình đâm vào cô.

“Bây giờ con không giống trước kia, nên chú ý.....” Giọng nói quan tâm Tạ Phương vẫn chưa dứt.

Điện thoại cô bị cướp mất, pin bị tháo ra rồi vứt qua một bên.

Cửa xe đóng lại, sau đó ngồi xuống, tất cả hành động chưa đến hai phút, chiếc xe chạy như bay.

Từ Ca cứng đờ, một lúc sau mới có phản ứng.

“Ừm..... Ừm.....”

Miệng cô bị bịt kín, cả người ngã ở phía sau xe, Từ Ca chỉ thấy trong xe có một lái xe với bốn người đàn ông to lớn, mà ngồi ở ghế lại phụ là một phụ nữ. Cô ta vẫn nhìn phía trước, không hề quay lại, cô ta mặc áo thể thao có mũ, mũ đang được đội trên đầu. Từ Ca cố nhìn kỹ những vẫn không nhìn được mặt cô ta, chỉ cảm thấy bóng lưng kia rất quen thuộc.

“Mẹ nó, ngồi im đi!” Người đàn ông đánh vào Từ Ca, cô kêu đau rồi co người lại.

.....

Mưa ngày càng to, hạt mưa đập vào xe, nhịp điệu không quy luật nhảy cùng tiếng tim đập thình thịch của cô khiến Từ Ca càng căng thẳng.

“Này, người phụ nữ này thật sự có tiền.” Nhóm cướp ngồi trong xe được cô đưa cho tờ chi phiếu thứ tư rất vui mừng. Một người trong nhóm bám vai người phụ nữ ngồi đằng trước.

“Tiền đã đưa cho các người, bây giờ có thể xuống xe, thả tôi đi được chưa?” Cô ngồi ở hàng sau bị hai người đàn ông kẹp, cố gắng bình tĩnh như thường.

Nhưng lưng cô đã đổ mồ hôi lạnh rồi, tay cô che bụng, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cô là người bình thường nên cô sợ.

“Thả cô đi? Bây giờ thả cô đi để cô báo cảnh sát à?” Nhóm cướp khinh bỉ.

“Đi lên núi.” Người đàn ông ngồi im từ nãy đến giờ bỗng nhiên ra lệnh.

Đột nhiên tên bắt cóc ngồi bên phải cô cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu, “Đại ca, cô gái này nhìn khá đẹp ——” thả đi như vậy.....

“Bao nhiêu?” Người phụ nữ ngồi bên cạnh lái xe lên tiếng hỏi, Từ Ca ngẩng đầu, giọng nói này.....

Một tên bắt cóc nhìn đại ca một chút, sau khi xác nhận xong mới nói, “1,5 triệu.”

“Chúng ta cần tiền thôi, thả cô ta đi.” Nghe giọng người phụ nữ này càng ngày càng quen, Từ Ca nhìn chăm chăm lưng cô ta, trong lòng mơ hồ xác nhận.

Ai ngờ, người đàn ông được gọi là đại ca bật cười, anh ta giơ tay, ý bảo thuộc hạ chia tiền làm hai phần, một phần đưa đến trước mặt người phụ nữ, “Cô cầm đi, số còn lại cô tự giữ.”

Lời anh ta nói làm Từ Ca hiểu rõ, cô sốt ruột kêu, “Minh Châu, là cô sao?”

Nghe cô nói như vậy, người phụ nữ trước mặt đột nhiên kích động, cô ta quay đầu lại, đôi mắt hờn sâu, ngay cả gương mặt cũng tái nhợt không mướt mề. Trong lễ tang nửa tháng trước của cha, cô ta không có bộ dạng như này.

“Tôi không phải Hạ Minh Châu.” Minh Châu lườm cô làm trong lòng Từ Ca sợ hãi. Nhưng cô không biết những người này, cũng không hiểu vì sao tay cô nhanh chóng che bụng lại, đôi mắt đầy sự van xin.

Xe dừng lại, Minh Châu quay đầu đi chỗ khác, cô ta xuống xe, người đàn ông phía sau tốt bụng nói, “Anh Tiền nói nếu cô khó chịu, cô có thể tìm anh ấy, chỉ cần cô chịu ở cùng anh ấy, muốn bao nhiêu cũng được.”

Cửa xe được đóng lại.

“Minh Châu ——”

Cô gọi nhưng Minh Châu không nghe, Từ Ca chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta ngồi lên một chiếc taxi rồi bỏ đi. Trong lòng cô càng hoang mang, cô có thể nhận ra những người này muốn không chỉ có tiền.

.....

Đường núi, càng ngày càng ít người.

Đến nơi, chỉ có hai bóng đen doạ người đứng dưới cây.

“Đây cô ta xuống xe để ở đây đi.” Người đàn ông đứng đầu ra lệnh.

Toàn bộ quá trình, coi như cô phối hợp, không cố gắng thét lớn, cũng không cố gắng giãy giụa. Từ Ca đi theo họ nói điều kiện, lại không thể thuyết phục được. Lo lắng trong lòng ăn mòn cả người cô, cô cắn răng bắt mình tỉnh táo, không thể khóc, nhưng không hiệu quả chút nào.

Xe dừng lại, hai người đàn ông kéo mạnh cô xuống xe, đẩy cô đến bên cạnh mép núi. Từ Ca ngã trên đất. Bụng chột đau dữ dội.

“Đại ca, cô gái này để em vui đùa một chút rồi chúng ta mới ra tay.” Một tên trong nhóm cướp vẫn chưa từ bỏ ý định, vờn cái tay xấu xa của mình ra.

Từ Ca xê dịch về phía sau, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng không có ai phát hiện, hai tay cô cố gắng kiềm chế không được run rẩy.

Người đàn ông đứng đầu không từ chối, anh ta ngồi trên xe hút thuốc, không nhìn được nói, “Nhanh lên một chút.” Chuyện này đối với họ mà nói, quá bình thường nhưng mà.....

Mưa phùn lâm râm vẫn chưa tạnh. Tên cướp kia bước gần tới cô, cười khê nói, “Đừng phản kháng, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng, cô bé, ném thử thứ này của tôi đi.”

Nói xong, anh ta bắt đầu cời quần. Những người đàn ông còn lại cũng cười to, cùng bước đến gần Từ Ca.

Từng khuôn mặt được xăm nhiều màu, gương mặt xấu xí. Từ Ca mở to mắt nhìn chăm chăm họ. Cô muốn nhớ rõ từng khuôn mặt này.

Cô ngã trên đất không ngừng lui về phía sau. Nơi này là núi hoang, cho dù cô có kêu khan giọng cũng không ai nghe thấy. Cho nên cô không thể lãng phí sức lực, cô phải nghĩ cách tự cứu mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Sinh non (một)

Tay mò nắm được một hòn đá khá sắc, góc cạnh nhọn, cô nắm chặt trong tay, không quan tâm đến những giọt máu đang chảy khỏi lòng bàn tay.

Trong không gian tối om, người đàn ông cười dâm loạn, còn có tiếng tháo dây lưng và tiếng kéo khoá quần, Từ Ca nắm chặt hòn đá, cô cắn chặt môi, máu chảy ra cô cũng không thấy đau.

Ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm một người trong số đó, cô biết, cô không thể đối phó được với ba người đàn ông, nhưng nếu chỉ có một, cô cũng muốn lôi anh ta xuống gặp Diêm Vương. Dưới người đàn ông trần trụi, anh ta muốn đi tới còi quần cô, Từ Ca chọt giờ hòn đá trong tay lên, đập vào chỗ yếu ớt nhất của đàn ông, cô dùng hết sức để đập.

“A!” Khắp núi đều là tiếng kêu rên của đàn ông không dừng lại.

Người đàn ông ngồi trên xe giật mình, anh ta ném điều thuốc rồi nhảy xuống xe. Quả nhiên là chó cắn người, sẽ không kêu.

Hai người đàn ông đứng ngoài cũng sùng sốt, ngay sau đó —— bọn họ mới có phản ứng xông lên.

Từ Ca ra sức đập người đàn ông, cô như điên liều mạng đập vào đầu anh ta, cô biết chỉ có thể đối phó với người này.

Bốp một tiếng.

Một bàn tay tát mạnh vào mặt cô.

Trên mặt Từ Ca đau rát, nhưng hòn đá nắm chặt trong tay không chịu buông lỏng.

Trên người cô, chỗ nào cũng bị giày da chà đạp, tứ chi cô đã không còn cảm giác bút rứt, đau đớn.

“Gái điếm thôi, tao cho mày chết!”

Cô cắn răng, vẫn nắm chặt hòn đá trong tay, người đàn ông bị cô đánh đã nằm trên mặt đất, đầu anh ta chảy máu không ngừng, cô vẫn không buông lời, bộ dáng cứng cỏi cũng làm cho hai người đàn ông kinh hãi.

“Shit, mau kéo lão nhị ra.”

Người cầm đầu nhìn thấy đầu mối, cô chỉ đánh thôi, người phụ nữ này cũng có chút đầu óc. Người đàn ông đi tới, đá Từ Ca ngã lăn trên đất, cô dùng tay che bụng bò dậy, nhưng người còn chưa đứng thẳng đã bị anh ta kéo tóc, đá một cái vào bụng.

Đau đớn và xót thương đã làm Từ Ca vẫn không làm Từ Ca khuất phục, việc mất đi hi vọng đã đẩy cô xuống vực thẳm. Cô ôm bụng ngã xuống đất, hai mắt đầy oán hận.

Hắn ta đứng bên cạnh Từ Ca, ngồi xổm xuống, nâng mặt cô lên, “Gương mặt này rất xinh đẹp, cũng rất gan dạ, nếu không phải cô chọc người khác, có lẽ tôi sẽ nhận cô.”

Từ Ca tức giận lườm người đàn ông trước mặt, cô cắn răng, hỏi lại: “Ai?”

Hình như người đàn ông biết cô hỏi gì, nhưng chỉ cười khan một tiếng, hắn ta đứng lên, lại đá mạnh vào bụng cô.

Từ Ca che bụng lại, cô đau đến mức toát mồ hôi lạnh.

“Đại ca, nhị ca nguy rồi.” Bên kia, một người kêu lên, người đàn ông cầm đầu mở to mắt, anh ta lại đập một cái lên bụng cô, cho đến khi thấy dưới chân cô chảy máu, mới ra lệnh, “Đi.”

Cấp trên muốn đứa bé của người phụ nữ này chết nhưng không được để cô chết. Bây giờ thì tốt rồi, cô đã làm một người anh em của anh ta bị thương, người đàn ông cảm thấy xúi quẩy nhờ nước miếng, phát tay ý bảo hai người mang lão nhị lên xe.

Máu tươi chảy ra từ đùi cô giống như một đoá hoa rực rỡ, chưa kịp nở rộ đã héo tàn.

Trên mặt đất, quả nhiên có một vũng máu lớn.

Trong bụng, sinh mạng từ từ chết đi làm vánh mắt Từ Ca đỏ ửng, cô có thể không quan tâm đến vết thương của mình, nhưng cô nhất định phải bảo vệ đứa bé.....

Từ Ca lấy điện thoại trong người ra, chiếc điện thoại màu trắng in hoa này cô vốn không dùng từ lâu, nhưng cô vẫn giữ lại. Bây giờ nó đã trở thành công cụ duy nhất cứu sống cô, cô không thể để Tạ Phương biết được tình trạng của cô, ngón tay ấn nút, lại chỉ có thể nhớ một dãy số.

Mộ Diễm..... anh là người duy nhất có thể cứu cô.

Cô ấn nút gọi đi, nhưng không có ai nghe.

Ngón tay Từ Ca ấn lại lần nữa, nhưng chỉ có giọng nữ lạnh nhạt thông báo không liên lạc được.

Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang không trong vùng phủ sóng.

Nước mắt chảy xuống, lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng, cho dù cuộc sống của cô bị bức đến đường cùng cô cũng không đau như thế này. Ai tới đi,

ai tới cứu con cô đi.

Lúc đầu, điện thoại này chỉ được cài đặt gọi cho một số, cô chỉ có thể gọi cho số điện thoại này, tay run run sửa đổi cài đặt, nhưng không thể tìm ra cách.

Vì Mộ Diễn áp đặt cô gì đó cho nên cô cố ý bài xích, hiện tại..... Từ Ca bị thương cười.

Có phải vì đưa bé anh cũng áp đặt trên người cô, cho nên ông trời muốn lấy lại không? Tay cầm điện thoại buông ra, mặc nó rơi trên đồng cỏ.

Bụng lại đau buốt từng cơn giống như có vật đang sống nào đó chui ra khỏi cơ thể cô.

Tim đau nhói, đau đến mức nước mắt cô giàn giụa.

Từ Ca cắn răng, cô di chuyển từng bước, nước mưa đánh vào cô vừa nặng vừa lạnh. Cô biết, từ đây đi ra ngoài, cô mới có hi vọng. Nhưng ngay cả đứng lên cô cũng không thể, máu chảy dưới chân ngày càng nhiều, tầm mắt cô cũng bắt đầu mờ ảo.

Trước khi ngất, dường như cô thấy một bóng người đang đi về phía mình.

*

Du lịch dã ngoại.

Mộ Tinh nhất quyết dẫn anh đi du lịch để vui chơi, cô nói sau khi cô trở về áp lực rất lớn, cần giải toả. Mộ Diễn cho rằng vì chuyện cô muốn ly hôn với Nhậm Khải nên mới như vậy, anh cũng đồng ý.

Mộ Diễn nhớ Từ Ca từng muốn xin anh đi ra ngoài chơi. Lúc ấy, anh dẫn cô ra khơi, phóng túng ở đó. Tất nhiên không ai biết, lúc đó anh có ý xấu.

Buổi tối, bọn họ không trở về mà ngủ ở tại một nhà nông. Chỗ này thật vắng vẻ, nhưng Tinh Nhi khẳng khẳng muốn tới nơi này, quả thật ở đây cũng không tệ, trở về thiên nhiên, cách xa thành phố ồn ào náo nhiệt, có được cảm giác thoải mái, dễ chịu.

Nhưng cảm giác vừa lòng này chẳng qua chỉ chột tới mà thôi. Đến lúc nào đó, anh vẫn phải trở về cuộc sống của anh. Thôi, coi như thực hiện cho Tinh Nhi một nguyện vọng.

Ngôi nhà nông họ dùng chân được trang trí rất đơn giản, người ta nhầm họ là vợ chồng nên chỉ sắp xếp một phòng, sắc mặt Mộ Diễn khó chịu.

“Còn phòng trống không?”

“Chuyện này.....” Ông chủ nhìn người phụ nữ đứng cạnh một chút, bọn họ không phải vợ chồng ư, tại sao muốn ở hai phòng.

Về mặt Mộ Diễn càng nặng nề hơn, trong lòng Mộ Tinh khó chịu, rõ ràng anh không muốn ở cùng cô, cố gắng nở nụ cười, cô hí hóp mắt hỏi ông chủ, “Chúng tôi là anh em, còn phòng khác không?”

“Mùa này khách du lịch nhiều quá, lúc đầu hai người không nói rõ nên tôi chỉ còn một phòng trống thôi.” Ông chủ cảm thấy khó xử.

Mộ Tinh kéo ống tay áo Mộ Diễn, “Anh.....”

Mộ Diễn cau mày hỏi ông chủ có thể đặt đệm trên đất không, hành động của anh ở trong mắt của Mộ Tinh như là anh không muốn chạm vào cô, bởi vì bây giờ cô không còn tự do, Mộ Tinh cần môi an ủi mình.

Mộ Diễn đứng dậy đi rửa mặt, Mộ Tinh lấy điện thoại ra, bên trong không có sóng. Cô cười tươi, ngoài phòng, bầu trời sáng sủa, mặt trăng tròn trịa lơ lửng trên bầu trời.

Nhưng cô biết bây giờ trong thành phố đầy mây đen, mưa rơi tí tách.

Mộ Diễn trở lại phòng, đột nhiên phát hiện nửa ngày rồi điện thoại của anh không kêu, tuy hiện nay công ty ổn định không có chuyện gì lớn, nhưng công ty lớn như vậy không thể không có một cuộc điện thoại. Nghĩ một lúc, trong lòng anh cảm thấy lo lắng.

Không phải anh nghi ngờ Tinh Nhi, đó chỉ là thói quen cảnh giác nhiều năm.

Lúc Mộ Tinh về phòng trọ thấy điện thoại trong tay Mộ Diễn, nhìn anh giống như không chuẩn bị đi ngủ, anh vẫn mặc quần áo chỉnh tề.

“Anh?”

“Ở đây điện thoại không bắt được sóng, anh sợ công ty có chuyện gì, anh về trước, ngày mai anh bảo tài xế đến đón em.”

“Anh,” Tinh Nhi vội vàng gọi anh, “Một đêm thôi, không được sao?!”

Mộ Diễn không nói gì, đôi mắt anh rất sâu, môi mím chặt, Mộ Tinh không đoán được tâm trạng của anh, cô cắn nhẹ môi, “Vây em về với anh, em không

muốn ở lại đây một mình.”

Trên đường về, Mộ Diễm đi trên đường cao tốc với vận tốc 100km/h, anh muốn xác nhận những lo lắng trong lòng. Có lúc trực giác của con người cực kỳ chính xác.

Mộ Tinh tựa đầu vào cửa xe không nói gì, môi cô kéo nhẹ thành một đường cong, dù anh có về cũng vô ích, lúc này, cô tin chắc mọi thứ đã kết thúc rồi.

Xe vừa đi vào khu vực phủ sóng, Mộ Diễm lập tức lấy điện thoại ra, có mấy chục thông báo, anh xem từng cái, lại bị một số điện thoại hấp dẫn, số điện thoại này do anh sai người đi làm, anh nhớ rất rõ.

Hơn mười cuộc gọi nhớ từ số này.

Anh gọi lại không có người nghe.

Mộ Diễm đạp mạnh chân ga, xe vượt đã sang trọng phóng như bay, tốc độ cao như vậy làm sắc mặt Mộ Tinh trắng bệch, cô thắt dây an toàn, “Anh, sao vậy?”

Mộ Diễm chỉ im lặng, anh cầm điện thoại bấm số, gọi cho Liêu Tuấn Vĩnh và Lữ Phương, nghe công ty không có chuyện gì, anh thoáng an tâm; sau đó bảo họ giúp anh điều tra về tình hình của Từ Ca.

Trong điện thoại, Lữ Phương giấu cọt anh mấy câu, sau đó dừng lại giọng điệu giấu cọt nhanh chóng cúp máy làm việc.

Từ đây đi thẳng tới Nam Bình rồi đến thành phố, xe đi với vận tốc cực nhanh đến Nam Bình, sau khi Mộ Tinh xuống xe, Mộ Diễm nhận được điện thoại của Lữ Phương.

“Tôi đã điều tra, cô ấy tắt máy, căn bản không thể theo dõi, trừ phi bây giờ cô ấy mở máy. Không phải cậu đi du lịch sao, xảy ra chuyện gì à?”

Sắc mặt Mộ Diễm sa sầm, “Không có việc gì.”

Chán nản dựa vào ghế xe, tầm mắt Mộ Diễm nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, âm thanh tí tách đáp lại rối loạn trong lòng người. Anh vò tóc, trong lòng chế cười.

Anh bị sao vậy, đột nhiên thấy cô gọi cho anh, trong lòng vừa kích động vừa căng thẳng.

Vì gần đây không đụng vào phụ nữ sao?

Ngón tay khẽ đặt lên trán, Mộ Diễm im lặng một lúc, áp chế cảm giác khác thường trong lòng, sau đó đạp chân ga, điều khiển xe về thành phố....

*

Trước lúc bất tỉnh, dường như cô thấy một bóng người đi về phía mình.

Thấy rõ người tới, cô cười, “Thương Lang, đưa tôi đến bệnh viện, tôi bị sảy thai.”

Vừa nói xong, cô đã hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Sinh non (hai)

Đã tự bởi team DocTruyen.Org

Thanh âm của người đàn ông hốt hoảng và lo lắng, mang theo cảm giác hối hận. Máu của cô thấm đẫm vào quần áo của anh.

Vì cái gì, lại cảm thấy đau như vậy? Sát thủ, không nên có loại cảm giác đặc biệt này. Thương Lang nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng xanh của cô, liền bế cô đưa đến bệnh viện.

Sắc mặt cô trắng bệch không có chút máu, trên người có những vết thườn loang lổ. Nhìn Từ Ca, đáy lòng Thương Lang hiện lên cảm giác dằn vặt, tâm của hắn anh cảm thấy được đau.

Hạ Từ Ca, em không thể xảy ra chuyện gì.

Thời gian bọn họ ở cùng nhau rất ngắn, cô luôn nắm giữ vẻ bình tĩnh, bề ngoài nhìn cô giống bao người bình thường, nhưng không thể nhìn ra tâm của cô cực kì ngoan độc. Cô nói, Thương Lang, nếu tôi không ngoan độc thì tại một thời điểm nào đó, trái tim tôi sẽ bị tổn thương, như thế cuộc sống của tôi sẽ rất đau khổ. Anh xem, hiện tại những người khác không dễ dàng trêu chọc tôi, bọn họ cảm thấy tôi ngạo mạn lạnh lùng, như vậy tôi đã thành công trong việc tự bảo hộ chính mình.

Thế giới của anh, cho tới bây giờ hắc ám băng lãnh vô tình, chỉ có cô, là người duy nhất khiến anh cảm thấy đau lòng, muốn nhét cô vào trong ngực để bảo vệ. Nếu anh có được cơ hội này, không chỉ bảo vệ cô thôi mà anh sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Lúc này khi nhìn thấy cô, nửa người dưới của cô nhuộm đầy máu đỏ tươi, cô bất tỉnh gương mặt trắng xanh, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ cứng rắn thường ngày.

Cảm giác đau, lại chân thật như vậy.

Ngoài viện, cánh đã chuẩn bị từ sớm, nhân viên chữa bệnh và nhân viên chăm sóc đỡ người nằm lên.

"Nhanh lên, chuẩn bị huyết tương (chất nước hoà trong máu), ra nhiều máu, lập tức giải phẫu."

Từ Ca bị đẩy mạnh vào trong phòng phẫu thuật.

Ngoài cửa, Thương Lang trầm mặc nhìn chăm chăm đèn sáng bên ngoài phòng phẫu thuật, thân thể anh lại đứng thẳng tắp.

"Sở thiếu."

Cửa, truyền đến tiếng xung hô cung kính của bọn vệ sĩ.

"Người bên trong như thế nào rồi?" Thanh âm của người đàn ông buộc chặt một đường.

"Đang giải phẫu, chưa thoát khỏi nguy hiểm."

Người đàn ông đi giày trơn bóng đạp trên đá cẩm thạch phát ra tiếng vang, bước chân của hắn trầm ổn, ánh mắt lóe sáng bắn ra tia nham hiểm, khóe môi khó có thể nhấp thành một đường thẳng hắn cong miệng hạ lệnh, "Tra."

Một chữ, mang theo tiếng sấm vang chớp giật ngang trời, sau đó mấy người nghe mệnh lệnh mà đi, nháy mắt trong hành lang trống rỗng, chỉ còn lại vẻ cô đơn vắng vẻ và một bóng lưng đang đứng thẳng tắp.

"Àm!"

Quyền, mang theo lực cực lớn hướng về phía bụng phía Thương Lang bụng, một quyền này của Sở Luật hung mãnh vô tình khiến Thương Lang lao đảo về phía sau đụng vào trên tường.

Giơ tay lên, Sở Luật xoay xoay cổ tay của mình, một quyền này hắn đã đem hết toàn lực để đánh ra, chính cổ tay của mình đều đã cảm thấy đau, Thương Lang lại không rên một tiếng.

"Sao lại thế này?" Hạ tay xuống, Sở Luật nhìn chăm chăm ánh đèn sáng bên ngoài phòng phẫu thuật trầm giọng hỏi.

Thân thể dán trên vách tường đứng thẳng, tại anh không ở bên cạnh Từ Ca, cũng không dự đoán được sẽ bị người khác dùng kế diệu hồ ly sơn. Tất cả là do anh làm lơ, cho rằng rời khỏi Mộ Diễm, Hạ Xương Nguyên cũng đã chết, thì cô sẽ không gặp bất kết chuyện gì.

"Có người biết chỗ ở gần đây của tôi"

Tay dán tại bụng, ngũ tạng giống như bị xuyên thấu, hắn xuống tay quá ngoan độc rồi.

"Thương Lang, ban đầu coi như là đền tội, một quyền xem như đang còn nhẹ."

Sở Luật đứng tại chỗ không hề động, hắn và Thương Lang, hai người phân đứng ở hành lang hai bên, giống như hai cái cửa thần, chỉ khác một chút là trên người họ có khí chất cường hãn, giờ khắc này, bọn họ chỉ trông chờ kết quả ở bên trong.

"Theo chân bọn họ chưa? Có máu mặt gì sao?"

Thương Lang nhíu mi, "Không có, đối phương giao hoạt cực kỳ, cũng không có ý muốn xung đột chính diện với tôi."

Đèn phòng giải phẫu tắt.

Bác sĩ đi tới, nhìn Sở Luật sừng sốt một phen, người bên trong quả nhiên không tầm thường, có thể kinh động đến hắn tất nhiên phải là thân phận cao quý, chỉ là. Cô gái bên trong.

Bác sĩ cân nhắc một chút, sắc mặt cũng trở nên khó coi, nếu đứa nhỏ này là của Sở thiếu, hôm nay mình còn có thể sống đi ra khỏi nơi này sao

"Nói chuyện!" Người đàn ông gầm lên một tiếng, khiến bác sĩ phục hồi lại tinh thần.

"Đứa bé trong bụng"

"Ai hỏi đứa bé, tôi hỏi người lớn như thế nào?"

"Không nguy hiểm đến tánh mạng, " Bác sĩ đáp lời, "Giải phẫu thành công, chỉ là."

"Nếu ông cứ nói vòng vo như vậy thì hôm nay đừng mong đi được ra khỏi đây." Sở Luật không kiên nhẫn cắt ngang lời của bác sĩ, quay đầu lại thấy cửa phòng giải phẫu mở ra, cô gái được đẩy qua đây.

"Thân thể của cô ấy vốn rất yếu, lần này bị thương nặng, về sau khó có thể sinh con được nữa." Mồ hôi lạnh trên người bác sĩ chảy ròng ròng.

Sở Luật nhíu nhíu mày, nhìn cô gái vừa được đẩy qua, sắc mặt cô trắng bệch dọa người, môi lại nhếch lên hệt như vẻ quật cường thường ngày cô hay mang theo. Hắn xoay người đi ra ngoài, theo hần nghĩ người vẫn còn sống là tốt rồi, cái khác thì sau này hãy nói.

Nhưng mà, hắn không hiểu, đối với phụ nữ, nhất là Hạ Tử Ca mà nói, đích thị cô đã bị cướp hết khát vọng về cuộc sống sau này.

Sáng sớm, Tử Ca tỉnh lại, ngón tay giật giật, lại phát hiện cảm giác đau đớn xé rách toàn thân, động một chút cũng đau. Cô chậm rãi mở to hai mắt, nhìn về phía bàn tay của mình, nguyên cánh tay phải bị bọc bởi một lớp băng gạc thật dày.

Chỗ kia đã tổn thương quá lớn, nó chịu sự dằn kích không hề nhẹ mà căng lên, ần ần phát đau. Cô an ủi chính mình hướng về phía bụng dưới.....

Nơi đó, trống trơn, đã bị lép xướng.

Cô biết đó là biểu hiện của cái gì. Cô đem hết toàn lực đi bảo vệ đứa bé, nhưng nó đã không còn.

Hóa ra, đêm qua là Thương Lang chiếu cố cô, thấy cô mờ hai mắt, rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm. Anh vọt lên đứng nhìn Tử Ca, trên mặt không che dấu được cảm giác vui sướng.

"Cô đã tỉnh, có khát không ? Tôi đi rót nước cho cô nhé?"

Cô không nói gì, người đàn ông lại cao hứng, phấn chấn ra ngoài đi lấy nước.

Trong phòng bệnh, chỉ còn lại có Tử Ca một người. Cô tròn tròn mắt, nhìn trần nhà trướng đại trong mắt mình, rồi cảm giác như cả thế giới đều sụp đổ. Nước mắt dọc theo khóe mắt trượt xuống, thấm vào chiếc gối màu trắng phía sau. Cô nằm đó không nhúc nhích, nước mắt đều đã đông cứng ở trên mặt.

Cô nghiêng người quay mặt đi, mới chuyển động một chút thân thể đau đớn vô cùng, tất cả động tác của cô đều cứng lại, đầu nghiêng vào trong gối, chiếc gối bông hút hết tất cả nước mắt trên mặt cô.

Bàn tay cô nắm chặt miếng vải quấn quanh bụng, cô sờ, sờ mãi, móng tay đâm vào bụng đau đớn nhưng cô vẫn không tìm được cảm giác trước kia. Đứa bé, đã không còn.

Thương Lang tiến vào, thấy cô cuộn mình nằm ở trên giường, thân thể căng lên, anh hốt hoảng một tay vịn chặt đầu vai cô, trên trán cô xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, ướt đầm chiếc gối ở dưới.

"Bác sĩ." Thương Lang hô to, bộ dáng của cô dọa người khác sợ, sắc mặt trắng gần trong suốt, răng nanh cắn vào môi đã thấy máu chảy ra, bộ dáng của cô cực kỳ thống khổ, nhưng một tiếng kêu đau cô cũng không kêu ra, cô không tìm được tiếng nói của riêng mình.

Bác sĩ mặc áo màu trắng trên cổ đeo một ống nghe nhanh chóng đến kiểm tra cho cô, mày vặn lên, "Chích thuốc an thần cho cô ấy."

Sau khi chích thuốc, Tử Ca ngủ say sưa, trên mặt Thương Lang dịu đi một chút, "Sao lại thế này?"

"Người bệnh quả thật đã thoát khỏi nguy hiểm, thân thể có thể bồi dưỡng, nhưng tổn thương trong lòng không ai có thể giúp được. Hệ thần kinh đau bụng, không có thuốc tốt hay biện pháp nào để chữa, nếu cô ấy cứ để chuyện này luẩn quẩn trong lòng, người nào cũng không có cách, thuốc giảm đau và thuốc an thần chỉ giảm bớt được cơn đau thôi, nếu dùng thuốc một thời gian dài nó sẽ không còn tác dụng với bệnh nhân."

Tử Ca ngủ không yên, vô tri vô giác , cô nhìn thấy đứa nhỏ trên mình đầy máu, nó gục mặt trên đất khóc lóc không thôi.

Mẹ, vì cái gì mẹ không cần con nữa?

Mẹ, con đau quá.

Trên mặt và người đứa nhỏ toàn là máu , vô số vết thương lớn nhỏ, lòng của cô cũng đã mệt mỏi.

Cô muốn đem hai tay ôm lấy đứa nhỏ, nhưng tay chạm như thế nào cũng không tới, rõ ràng gần như vậy, vì cái gì cô chạm mãi vẫn không tới, trong lòng càng thêm sốt ruột, đứa nhỏ kia càng lúc càng lúc cách xa cô.

Con ơi

Cô kêu lên, rồi bước một bước dài tiến lên phía trước, đột nhiên đứa bé biến mất hoàn toàn.

Không được! Đừng mà!

Từ Ca hốt hoảng tỉnh dậy, trên đỉnh đầu vẫn là trần nhà như cũ, cô vẫn đang nằm ở trên giường bệnh. Bên cạnh, trên chiếc ghế dài, Thương Lang đang nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Ca giật giật, tay không tự giác lại xoa bụng, mấy ngày nay cô đã hình thành thói quen, thói quen để tay lên vị trí kia đi nghe thai đập, thói quen nói chuyện với Bảo Bảo một cách lặng lẽ ở trong lòng.

Nhưng mà, hiện tại, tất cả đều đã tan biến mất.

Cô vẫn chỉ là một người.

Thương Lang mở mắt ra, thấy Từ Ca chính đang ngồi dựa vào đầu giường, chăn đơn che ở trên người, tay của cô để bên ngoài chăn, chiếc chăn đắp ngang ngực, đồ bệnh nhân rộng rãi mặc trên người cô, nổi bật về suy nhược hiện tại của cô.

Mấy ngày nay, cô cực kì nghe lời, nói ăn là ăn, ngủ là ngủ, nhưng một câu cũng không hề nói.

Mà anh, vốn là người ít lời, nên không biết phải nói gì với cô, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô suy yếu như vậy.

Trong lúc này, Sở Luật cũng tới vài lần, hẳn phải người tìm manh mối nhưng cũng không tra được nhiều, muốn tới hỏi cô một chút nhưng sợ cô chưa tiếp nhận nổi nên đành thôi.

"Cuối cùng cô muốn thế nào? Đứa nhỏ không còn là không còn, cô cứ như vậy mãi thì nó cũng không quay về đâu." Sở Luật mắng to, hẳn cho rằng nhặt về một cái mạng là tốt rồi, lại không biết, chuyện đã xảy ra ngoài ý muốn.

Hạ Từ Ca, đứa bé trong bụng là sinh mệnh của cô.

Trình Lan nhìn Từ Ca ngồi ở trên giường bệnh, không hề tức giận, nước mắt nhìn không được liền rơi xuống. Sở Luật tìm cô nói muốn để cho cô đi gặp một người, cô tìm mọi cách kháng cự, sớm biết người đó là Từ Ca, nhất định cô đã qua đây sớm hơn.

Sở Luật nói, Từ Ca tự đã tỉnh muốn cô lừa Tạ Phương nói bà không cần lo, trừ việc đó hẳn cũng không nói thêm gì.

"Từ Ca, tôi là Trình Lan." Cô nghẹn ngào, hai tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Từ Ca.

Từ Ca buông mắt xuống, cô nhìn Trình Lan chăm chăm, tầm mắt từ từ ngưng tụ. Trình Lan bỏ nhào tới ôm lấy thân thể của cô, Từ Ca đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra vì cô biết, ngoài việc ôm lấy cô, Trình Lan không biết nên an ủi cô như thế nào.

"Từ Ca, cô đừng như vậy, cô như vậy tôi rất sợ, nếu cô cảm thấy khó chịu thì hãy khóc đi."

Nước mắt Trình Lan thấm vào tai Từ Ca, thân thể cô giật giật, cánh tay nhẹ nhàng nâng đầu vai của Trình Lan lên, "Trình Lan, nước mắt tôi đã chảy khô, từ lúc tôi rời khỏi bàn mổ, Hạ Từ Ca trước kia đã chết rồi."

Giọng nói của cô cực kì bình tĩnh, không có chút gợn sóng, khóe miệng nhếch lên một đường tạo thành nụ cười, ai mà không biết đó là nụ cười đau khổ chứ.

"Từ Ca!" Trình Lan vui mừng, Từ Ca có thể đáp lại lời của cô.

Trình Lan lau nước mắt, cô nhìn Từ Ca, trong ánh mắt từ từ hiện lên vẻ kiên định, "Từ Ca, cô đã tỉnh lại, nếu bản thân cô không cho mình một con đường sống, thì phải làm sao bây giờ? Cô nghĩ mọi người có thể đem cô từ Quỷ Môn Quan trở về đây là điều dễ dàng sao?"

Từ Ca xốc lên chăn, cô thông thả đứng lên, cô hồi phục cực nhanh, tuy mỗi ngày ăn cơm đều nôn mất một nửa, nhưng vết thương trên người hồi phục rất nhanh.

"Trình Lan, cô yên tâm, tôi sẽ không hại chính mình." Cô đứng dậy, đứng cạnh cửa sổ trong phòng bệnh, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu trên thân thể cô, để cho thân thể cô phản chiếu ra một luồng sáng.

Không có lý do gì, người làm cô bị thương lại có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Trình Lan nhìn bộ dáng của cô, bộ dáng kiên cường khiến Trình Lan yên tâm. Nhưng trong lòng vẫn lo lắng không thể nói thành lời, Trình Lan chần chờ gọi, "Từ Ca."

"Trình Lan, tôi không sao, thật sự, nếu Diễm vương không muốn thu nhận tôi, thì tôi phải hồi báo ông ta thật tốt." Cô xoay người lại, ánh mắt trời theo lưng cô bắn về mọi phía, Trình Lan không thấy rõ trên mặt Từ Ca có biểu tình gì nhưng cô vẫn thấy lạnh cả người.

"Khiến mọi người lo lắng rồi."

Trình Lan lắc đầu, "Chỉ cần cô có thể nghĩ thông suốt, thì mọi chuyện đều tốt hơn rồi."

Từ Ca nghiêng người đi, khoe miệng dương lên ý cười, mọi chuyện đã tốt hơn, nhưng mà con cô sẽ không trở về được nữa.

"Trình Lan."

"Cái gì?"

"Không có việc gì, Sở Luật, hấn ở bên ngoài sao?"

"A..... ở đây, cô tìm hấn để tôi đi gọi, hấn ở bên ngoài." Trình Lan xoay người đi ra ngoài, cô không muốn đoán xem Từ Ca và Sở Luật có quan hệ gì, cũng không có lý do gì để suy đoán.

Cô và cùng Sở Luật, vốn là không có gì sâu sắc, cũng chỉ là gái tiếp khách mà thôi.

Nhìn bóng lưng Trình Lan đi ra ngoài, ánh mắt Từ Ca trầm trầm, cô dựa vào cửa sổ đứng thẳng, ánh mắt trời chiếu trên lưng cô vẽ âm đạm

Trình Lan, nếu tôi khiến cô khó chịu, tôi thật xin lỗi. Xin tha thứ cho sự ích kỷ của tôi.

*

Ánh mắt của người đàn ông hiện lên vẻ hứng thú, khoe miệng hấn nâng lên ý cười, "Tôi không nghe lầm chứ, cô nói cô muốn làm người phụ nữ của tôi?"

Sắc mặt Từ Ca không hề biến đổi, cô làm như không thấy vẻ cười nhạo của hấn, cô ngửa đầu để ánh mắt trời chiếu ở trên mặt mình, sắc mặt tái nhợt ở dưới ánh mặt trời có vẻ quý dị, "Sở Luật, tôi có tai mất mũi miệng, các bộ phận không hề hư hỏng. Tôi không thiếu mắt, hấn anh cũng biết mục đích của tôi là gì?"

"A...?"

"Anh và Thương Lang xuất hiện cùng một thời điểm, tôi liền biết, tôi không phải con người ngu ngốc"

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Gặp mặt, bỏ qua

Sở Luật chê cười: “Như vậy mà còn nói mình không ngốc sao, để cho bản thân ngã đến mức này tôi cũng chịu cô rồi”

Từ ca quay đầu đi không trả lời của hấn, sắc mặt cô lộ vẻ tái nhợt, yếu ớt. Khuôn mặt mang vẻ kiên cường như cũ. Sở Luật nghiêng mình đứng lên, hấn đi tới trước mặt Từ Ca, hai tay ôm ngang hông cô, đem cả người Từ Ca ngã vào trong lòng ngực của mình.

Gò má hấn dán lên trên mặt cô, nhưng vẫn duy trì một đoạn ngắn khoảng cách nhất định, cổ tình gây nên sự mập mờ giữa hai người. Khoe miệng khẽ cười, Sở Luật chợt ngồi thẳng lên, một lần nữa kéo dài khoảng cách của hai người

“Tốt” Hấn đáp ứng một tiếng, sắc mặt Từ Ca trùng xuống. Sở Luật biết, nếu hấn đáp ứng yêu cầu của cô không biết có bao phiền toái sẽ đến với hấn khiến hấn phải đau đầu. “Cô nói đi, chuyện tốt luôn có cái giá của nó, cô muốn cái gì?”

Từ Ca đứng lên, nhìn Sở Luật nói: “Tôi không tin trên đời có ác giả ác báo, tôi chỉ tin tưởng chính mình.”

Người đã thương cô, cô tuyệt sẽ không nương tay với kẻ đó, cô sẽ không đợi ông trời báo ứng, mười mấy ngày qua đủ để cô đem đau khổ chôn tận sâu xuống đáy lòng: “Tôi phải ra khỏi viện ngay bây giờ.”

Trong khoảng thời gian này không khí làm việc tại Mộ thị hết sức căng thẳng, vị tổng giám đốc trẻ tuổi không biết uống lộn phải thuốc gì mà trở nên khó tính lạ thường. Tất cả phương án gửi cho anh phê duyệt 90% đều bị gửi trả về, ai ai cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Nhưng mấu chốt là toàn bộ Mộ thị vẫn vận hành vô cùng bình thường, thậm chí lợi nhuận so với cùng kỳ năm ngoái tăng thêm tới 3 phần trăm, tất cả mọi người đều nghĩ không ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lại thêm một người nữa bị đuổi ra ngoài , Lữ Phương tựa người vào ghế nhìn Chương Tiểu Hiền đang ngồi vuốt cằm trầm tư .

“ Anh tới đây là có mục đích gì ? Sao không đi vào ? ” Chương Tiểu Hiền lườm Lữ Phương một cái, hần ngồi ở đây ít nhất cũng phải một giờ rồi , nhưng chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng làm việc của tổng giám đốc , rõ ràng trong tay hần cầm một xấp báo cáo, nhưng không có định đi vào.

“ Anh không bị ngu , đi vào để nghe giáo huấn sao ? ”

Chương Tiểu Hiền liếc hần một cái “VẬY anh hãy trở về phòng làm việc của mình đi , em còn muốn làm việc . ”

“Em có cảm thấy dạo này tổng giám đốc rất lạ không? Xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“ Em làm sao biết ? ” Gân xanh trên đầu đã bắt đầu nổi lên .

“ Anh cảm thấy có vấn đề . ”

“.....”

“ Hình như từ buổi tối tổng giám đốc gọi điện thoại cho anh nhờ anh điều tra Hạ Tử Ca thì bắt đầu bị như vậy , có đúng hay không ? ”

“.....”

Cửa đột nhiên bị kéo ra , Mộ Diễm đứng ở cửa phòng làm việc , nhìn thấy anh Lữ Phương liền thay đổi gương mặt nịnh hót . Mộ Diễm cau mày , thanh âm trong trẻo lạnh lùng có vẻ mỗi một: “ Đi sắp xếp mọi chuyện đi , tôi phải đi Đàm Thành một chuyến. ”

Thời điểm đi qua đại sảnh lầu một , nhìn từ bên ngoài có một cô gái vội vàng vàng chạy đến chỗ nhân viên lễ tân hỏi câu gì đó. Mộ Diễm dừng chân, anh xoay người nhìn lại , chỉ thấy được bím tóc đuôi ngựa cô gái kia đã chạy vào trong thang máy .

Trong đầu đột nhiên nhớ lại khuôn mặt của Tử Ca, nhớ ngày đó, cô một thân một mình mặc trang phục công sở đứng đắn nhưng toát lên vẻ mỉa mai hoặc , hấp dẫn tầm mắt của người khác, khiến người khác không muốn rời mắt. Ánh mắt Mộ Diễm thâm trầm, anh nghiêng đầu quay sang chỗ khác đi ra ngoài .

Ngày đó quay trở lại , ngày đó anh không đi Đàm Thành. Ngày thứ hai anh chạy tới Đàm Thành cô đã mượn chỗ ở mới, không có bất kỳ bóng người nào ở đó.

Mộ Diễm đi hỏi thăm thì biết cô vừa mới chuyển đi , về phần cô đi đến nơi nào thì không một ai biết, anh sử dụng tất cả các biện pháp để liên lạc được với cô. Thậm chí Mộ Diễm chỉ muốn, một ngày nào đó cô gọi điện thoại cho anh dù chỉ nói một câu thôi cũng được .

Hoàn thành việc thị sát tình trạng kinh doanh của công ty tại Đàm Thành sau khi nghe người quản lý cung kính hồi báo xong tình trạng công ty, Mộ Diễm đề nghị đến thăm những địa danh nổi tiếng ở Đàm Thành xem xét một chút .

“ Vậy thì chúng ta đi thôi ”

Ở khu thành cổ này anh đã từng được Tử Ca dẫn đi thăm quan.

“ Ca ” Mộ Diễm chưa rời khỏi công ty , liền nghe thấy giọng nói truyền từ bên ngoài cửa truyền vào, Mộ Tĩnh mặc bộ quần áo giản dị trang nhã , cô buộc tóc đuôi ngựa , khí sắc trên người vô cùng tốt.

Mộ Diễm không ngờ cô sẽ tới , mấy ngày nay rất ít khi anh trở về , hôm nay tới nơi này cũng chỉ là ý nghĩ tạm thời , tại sao Tĩnh Nhi cũng đi theo tới đây ? Đây mắt có tia nghi hoặc , rất nhanh liền biến mất .

Mộ Tĩnh chạy đến bên cạnh anh, cô khẽ kéo tay của Mộ Diễm , “ Em cũng muốn đi . ”

Chủ quản nơi này tất nhiên biết Mộ Tĩnh là ai, để cô đi cùng cũng không sao.

Thế trạng Tử Ca vô cùng kém , bây giờ mới chỉ đầu đông, thời tiết đã chuyển lạnh, cảm mạo đối với cô như hình với bóng . Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất cô muốn làm chính là nhờ cậy Sở Luật an bài thật tốt cho Tạ Phương .

Mà cô , sau khi xuất viện cũng đã gặp Tạ Phương một lần, để Tạ Phương biết cô đã an toàn. Chuyện ngày đó xảy ra, cô không hy vọng Tạ Phương sẽ biết , nhưng chuyện cô mất đi đứa con cũng không thể gạt được bà . Tạ Phương chỉ an ủi cô, cô còn trẻ sau này sẽ có cơ hội mang thai nữa.

Từ Ca nhìn Tạ Phương quan tâm mình , tuy âm áp nhưng sâu trong lòng cô vẫn cảm thấy đau đớn. Cô không cách nói với bà rằng cả đời này cô không thể mang thai được nữa .

Từ Ca bước ra khỏi tiệm thuốc, đi bộ về phía trước , cô tận lực áp chế không cho mình hồi tưởng lại quá khứ , nhưng đêm khuya vắng là thời điểm mọi việc hiện ra trước mắt cô rõ nhất , cô mất ngủ , trái tim đau đớn, giống như muốn hành hạ cô. Mỗi ngày cô đều muốn chạy trốn khỏi những đau đớn hành hạ kia, cô phải đứng lên, cô còn rất nhiều chuyện cần phải làm .

Tiết trời đầu mùa đông , từng bông tuyết nhẹ nhàng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Từ Ca ngược mắt lên nhìn, để những bông tuyết rơi trên mặt mình , mang theo một mảng lạnh như băng . Đứng ở nơi dành cho người đi bộ, nhìn đèn đỏ sáng lên , Từ Ca đứng ở một bên , sắc mặt của cô tái nhợt , nhưng

ánh mắt lại hết sức kiên định .

“ Ca , tuyết rơi kia !!! ”

Ngã tư đường , một chiếc sang trọng đang đi tới , cửa sổ xe hạ xuống , khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tinh lộ ra bên ngoài , Nụ cười của cô rực rỡ dị thường . Trong nháy mắt nụ cười trên mặt cứng đờ, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đúng là tuyết đang rơi , Mộ Diễm nhẹ quay đầu , lại thấy Mộ Tinh đã nâng kính xe lên, ánh mắt thâm trầm rơi vào trên người Mộ Tinh, khiến cho cô cảm thấy cả người khó chịu .

“ Lạnh quá . ” Cô rụt cổ lại

Mộ Diễm nhìn xuyên thấu qua một bên kính thủy tinh , anh nhìn ra phía ngoài , bông tuyết nhẹ rơi , đây là trận tuyết đầu tiên , anh đã bỏ qua khoảnh khắc gặp người mà mình đã trông chờ bấy lâu

Sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy , Đàm Thành lớn như vậy , cô chỉ đi ra ngoài mua thuốc lại đụng phải Mộ Diễm . Đáy mắt Từ Ca hiện lên vẻ châm biếm . Trong nháy mắt cửa kính xe hạ xuống , cũng để cho cô nhìn thấy rõ người ở bên trong .

Đáy lòng cô co rút đau đớn, rõ ràng không còn quan hệ gì , nhưng khi nhìn thấy anh , trái tim cô vẫn đau . Từ Ca cắn chặt răng , đèn đã chuyển xanh cô bước về phía trước , một ngày nào đó, cô sẽ thích ứng với loại cảm giác đau đớn này .

Xe đã đi xa cũng không còn thấy bóng dáng của người phụ nữ kia, nhưng Mộ Tinh nhất thời không có cách nào bình tĩnh trở lại .

Tay nắm chặt , mồ hôi lạnh trên trán dần dần toát ra, đau đớn khiến cô gặp người lại

“ Từ Ca . ”

“ Thương Lang , tôi đau quá . ”

Đau đớn xâm nhập toàn thân , cô nói không ra một câu , môi trắng bệch. Thương Lang cầm lấy bàn tay cô , lấy mấy miếng thuốc phiến rót vào trong miệng của cô .

Chỉ trong một hai phút , Từ Ca lại cảm thấy như đã trải qua một thế kỉ , tuy thời tiết đã đầu đông, nhưng trên trán cô vẫn ướt đầm mồ hôi

Thương Lang đau lòng đem cô ôm vào trong ngực , từ trước đến giờ khuôn mặt luôn trầm mặc lạnh như băng của anh nay lộ ra vẻ thương tiếc . Hồi lâu , anh khàn khàn giọng : “ Từ Ca , những chuyện này để tôi làm không được sao ? ”

Từ Ca để mặc Thương Lang ôm mình , cô có thể nghe được tiếng nhịp tim trầm ổn của anh. Ngẩng đầu lên , cô nhẹ nhàng đẩy Thương Lang: “ Thương Lang , tra được gì chưa ”

Ánh mắt cô nheo lại, cô không biết những người đó là ai, nhưng rõ ràng , bọn họ đều có một mục đích chung , thứ bọn họ muốn , không phải là tiền của cô cũng không phải là mạng của cô , tất cả chỉ vì đứa bé trong bụng cô mà thôi

“ Tra được , Hạ Minh Châu đã bị chúng ta khống chế, nghe nói việc giải trừ hôn ước đối với cô ta là một kích thích rất lớn , không có bất kỳ dấu hiệu gì chỉ ra cô ta bị uy hiếp. ”

Tất cả chứng cứ chỉ hướng về phía Hạ Minh Châu . Tay Từ Ca khẽ nắm thành quyền , hét tháy đều hợp tình hợp lý , nhưng là cô cũng không tin tưởng mọi chuyện đều do Hạ Minh Châu gây ra.

“ Thương Lang , nói với Sở Luật , tôi muốn gặp Minh Châu . ”

Cô đi về phía trước ,bóng lưng cô tịch , cô không muốn ai gánh vác giúp mình mọi chuyện, cô phải kiên trì quật cường tới cùng.

Khi mọi chuyện kết thúc, cô còn có thể trở lại như lúc ban đầu không .

Trong phòng , tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên .

Từ Ca bước từng bước chậm chạp mà kiên định , khuôn mặt cô lạnh lùng , không có ai có thể ngăn cản cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đại Kết Cục

Từ Ca đứng ở bậc thềm phía bên ngoài tầng hầm, tầng hầm rộng lớn nhưng bên trong trống rỗng, ánh đèn nhân nhật chiếu vào đánh vào mặt Hạ Minh Châu, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, cả người cô ta bị trôi ở trên ghế, bởi vì vùng vẫy, dây thừng siết chặt vào tay khiến da tay sưng đỏ lên.

"Buông, buông!"

Cô ta giống như người bị mắc bệnh thần kinh, hai chân bị trôi vùng vẫy trên mặt đất, động tác điên cuồng. Nhìn thấy Hạ Từ Ca tiến vào, cô ta mạnh mẽ nghiêng đầu đi, tầm mắt ngoan độc trừng lớn nhìn Hạ Từ Ca.

"Hạ Từ Ca, cô sẽ không được chết tử tế."

Cô ta gào thét, vẻ mặt trở nên điên cuồng, bộ dáng kia khiến Từ Ca thấy kinh hãi. Bộ dáng của cô bây giờ khác hoàn toàn với Hạ Minh Châu ngày thường.

"Cô ấy xảy ra chuyện gì?"

Đứng ở một bên, Sở Luật vút điều thuốc trong tay, hần nhắc chân nghiền tất tẩn thuốc trên mặt đất, khoe miệng lộ ra ý cười, "Còn sao nữa, lên con nghiện."

Sắc mặt Từ Ca không tốt cho lắm, cô nghiêng đầu đi nhìn về phía Hạ Minh Châu, đáy mắt yên lặng một mảnh, "Làm sao cô ấy lại hút thuốc phiện?"

Từ Ca không tin, Minh Châu sẽ tự nguyện hút thuốc phiện.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm Hạ Minh Châu, hướng về phía Sở Luật hỏi.

Sở Luật dựa vào vách tường nhẹ cười, "Bây giờ cô ta đang ở cạnh Tiền ca, có phải hiệp bức hay không, cô tự hỏi đi."

"Tiền ca? Là người nào?"

Cô ngẩng đầu hỏi, đã thấy sắc mặt Sở Luật thay đổi, một tay hần kéo Từ Ca ra.

Phịch một tiếng, Hạ Minh Châu cả người cả ghế ngã trên mặt đất, trán đã rỉ ra một ít máu tươi, nhưng cô ta giống như không có cảm giác đau, ngẩng đầu si ngốc cười lạnh.

"Hạ Từ Ca, tôi nguyện rửa của, cô đối xử với tôi như vậy, nhất định cô sẽ gặp báo ứng."

Mặt Từ Ca trắng nhợt, nếu không phải Sở Luật, động tác vừa rồi của Minh Châu sẽ khiến cô bị tổn thương là điều không thể nghi ngờ. Sở Luật đứng ở bên cạnh Từ Ca, đầu của hần hơi nghiêng, hai người vẫn đứng ở một bên xông lên giữ chặt Hạ Minh Châu kéo trở về.

"Minh Châu, tôi hỏi cô một câu, lần trước cô cùng với đám người bắt cóc tôi, vậy đám người đó là ai?"

Thanh âm của Từ Ca rất nhẹ, lời này vừa nói ra, lòng bàn tay của cô đều đã chảy ra lớp mồ hôi lạnh, đoạn kí ức kia đã xâm nhập vào cốt tủy, mỗi một lần đề cập đến đều khiến cô thương tích đầy mình.

Hạ Minh Châu bắt đầu nhẹ cười càng về sau càng điên cuồng ngửa đầu cười to, hai người đàn ông vẫn đứng bên cạnh bắt lấy tóc của cô ta, hai người dùng lực, cả khuôn mặt của cô ta đều hướng về phía Hạ Từ Ca, khuôn mặt xinh đẹp đã trở nên chật vật không chịu nổi, chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía Từ Ca trong tròng mắt che kín nỗi hận sâu sắc, "Hạ Từ Ca, tôi sẽ không nói cho cô biết, tôi để cô chịu sự dày vò này cho đến chết!"

Khóe môi tràn ra cười lạnh, Từ Ca lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra, xoay tròn một vòng cô, nhắm ngay vào khuôn mặt Hạ Minh Châu, tách tách!

"Minh Châu, tôi không bức cô. Cô xem, bộ dáng hiện tại của cô có đẹp không?." Từ Ca đứng ở trước mặt Hạ Minh Châu, cô hơi cúi người, ngón tay xoay tròn, điện thoại chuyển hướng đưa đến trước mặt Hạ Minh Châu, bộ dáng chật vật của cô ta hiện lên, "Nếu tôi đưa cái này cho Chung Nham nhìn, cô nói xem sẽ như thế nào?"

Thanh âm Từ Ca rất nhẹ, cực kỳ nhạt, lại mang theo sự sắc bén không hề che giấu. Cô biết bản thân mình không phải là người tốt, vì đạt được kết quả mình muốn, cô phải dùng biện pháp ti tiện. Từ Ca biết, Hạ Minh Châu đau khổ như vậy là do Chung Nham gây nên. Từ Ca biết rất rõ cô ta yêu Chung Nham, yêu cực kì sâu đậm.

"Hạ Từ Ca, cô đề tiện!" Vẻ mặt Minh Châu đột nhiên bị nỗi bi thương cùng phần hận xâm nhập, ánh mắt của cô ta khiến Từ Ca tin, nếu không phải bây giờ thân thể cô ta bị trôi, nhất định cô ta sẽ nhào lên cắn người.

Sắc mặt của cô trở nên âm lãnh, Từ Ca mạnh mẽ xoay người, hai tay của cô để gần bụng dưới của Minh Châu, "Cô có tin tôi còn có thể đề tiện hơn không? Hạ Minh Châu, căn bản tôi không sợ cô oán hận tôi, nếu như cô không tin, chúng ta thử một chút."

Bịch một cái, Từ Ca lấy ra một bao bột phấn màu trắng, đưa đến trước mặt Minh Châu, cô đứng lên lạnh lùng nói, "Để cho cô xem, một đầu ngón tay cũng không được chạm vào!"

Thứ đó hấp dẫn tầm mắt của người nào đó, Minh Châu muốn điên lên rồi, cô nhìn chằm chằm túi bột phấn màu trắng vút trên mặt đất kia, sự kiên trì đã bị khát vọng ôm lấy. Thân thể kêu gào vượt quá phạm vi chịu đựng. Minh Châu không dám tin, nếu Chung Nham nhìn thấy cô lúc này anh sẽ nghĩ gì?

Ghét bỏ, ghê tởm cô sao?

Cô dù cô muốn ở cùng một chỗ với Chung Nham, thì anh cũng không bao giờ chấp nhận loại đàn bà dâm loạn như cô. Nghĩ đến đây nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, "Chỉ, chỉ, chỉ cho em đi, chuyện gì em cũng nói, chuyện gì em cũng nói."

Từ Ca yên lặng nghe .

Hạ Minh Châu cười lạnh, "Cô cho là cô mang thai Mộ Diễm không biết sao? Nếu không phải hấn bày mưu đặt kế, cô cảm thấy còn người khác dám động vào sao?"

Lời của cô ta khiến thân thể Từ Ca cứng ngắc, ngón tay cuộn mình tiến vào lòng bàn tay, đau đớn khiến cô phục hồi tinh thần lại. Sau một lát, Từ Ca bước lên, "Anh không vào thì tiêm chất dinh dưỡng, con nghiện hành hạ người, canh chừng cô ấy đừng để cô ấy làm loạn. Một chút thuốc cũng không để cô ấy đụng vào."

"Hạ Từ Ca, cô gạt tôi!"

Không để ý lời Hạ Minh Châu rống, Từ Ca lững thững đi lên, phía sau, Sở Luật đi theo cô, khóe miệng của hấn ôm lấy một nụ cười, lúc đi ra khỏi tầng hầm, hấn vẫn đứng ở bên cạnh cô, một tay tham lam nắm lấy bờ vai cô, "Không sai, có chút liên quan!"

Bàn tay của người đàn ông hạ xuống, thân thể nhỏ nhắn của cô run rẩy. Từ Ca khép mắt lại, "Sở Luật, tôi không tin."

"Không tin cái gì? Không tin hấn sẽ làm như vậy? Vẫn không tin hấn đã làm ra những chuyện như vậy?"

Ngón tay cong cong, Từ Ca khép mắt, có lẽ cô chưa từng hiểu hết về con người của Mộ Diễm, nhưng đáy lòng vẫn hiện lên ý nghĩ anh sẽ không làm ra những chuyện như vậy. Bởi vì, anh khinh thường cách hành xử như vậy. Nếu anh muốn làm, chắc chắn sẽ giáp mặt đối diện với cô mà làm, việc anh làm vô cùng quyết đoán, nếu anh muốn nhất định sẽ không chừa cho ai một con đường sống.

"Đi thôi, tôi sẽ phái Thương Lang cho người đi thăm dò, lúc này chắc cũng biết được mặt mũi của người làm rồi."

"Sở Luật." Nhìn người đàn ông đi ở phía trước, Từ Ca chần chờ mở miệng, muốn nói lời cảm tạ nhưng như thế nào cũng nói không nên lời. Người đàn ông nghe được giọng nói của cô, xoay người, chỉ thấy vẻ mặt cô trù trừ, vẫn mang theo một chút bất an cùng cảm kích.

Người đàn ông thu hồi bước chân, xoay người một cái, tiện đây cô đến bên cạnh cửa, hai tay hấn chống ở ván cửa, cúi người nói, "Gọi tôi là anh trai, tôi muốn nghe một chút."

Đáy mắt của người đàn ông chứa đựng sự mong chờ nồng hậu, Từ Ca ngẩng đầu lên trùng mắt nhìn hấn, sau một lúc lâu, một chữ cũng không nhả ra được. Trên mặt hấn không được tự nhiên, viên tai đã đỏ vài phần, bộ dáng này của cô như lấy lòng Sở Luật, hấn đứng lên cười lớn kéo cô qua, "Đi thôi."

Bất cóc người là trái pháp luật. Từ Ca nghe Thương Lang tra được tin tức, đáy lòng cô càng lúc càng lạnh, thế lực của đối phương Sở Luật phải kiêng kị ba phần, Xà bang vang vọng ở nước Mỹ, hành sự âm thầm, thủ đoạn tàn bạo, ngay cả giới hắc đạo cũng bang hoàng trước vẻ trơ trẽn của bọn chúng.

Thương Lang lo lắng hỏi, "Cô và bọn họ có quan hệ sao?"

"Không có." Từ Ca nghe Sở Luật giải thích, sắc mặt càng lúc càng trắng xanh, ngón tay cô cuộn mình tiến vào lòng bàn tay, khắc sâu dấu tay trên lòng bàn tay, "Tôi tin, tôi và bọn họ không có tí quan hệ nào."

Cô xác nhận, nhưng điều cô sợ nhất là không có quan hệ nhưng họ vẫn bất cóc cô vậy việc báo thù không khác gì lấy trứng chọi đá.

Sở Luật nhíu mày, hai tròng mắt của hấn âm trầm, nếu chuyện này dính dáng đến Xà bang, hấn cần phải cân nhắc, "Thương Lang, người đương nhiệm tiếp theo của Xà bang là ai?"

Một câu nói toạc ra, Thương Lang lãnh khốc cứng rần trên khuôn mặt nháy ra sát ý, "Khoảng thời gian trước Xà bang nội chiến, đã tuyên bố người nhậm chức mới nhưng không rõ người đó là ai."

Không rõ là ai?

Sở Luật đốt lên một điếu thuốc, hấn lấy Bản Bút Ký ở trên mặt bàn gỗ bóp bóp mấy hàng chữ, hấn chuyển qua Laptop, chỉ vào khuôn mặt người đàn ông trên màn hình "Thương Lang, đúng là người này?"

Thương Lang gật đầu, ý cười trên khóe miệng Sở Luật càng thêm sâu sắc.

"Nhà cho vay nặng lãi Tam Thiếu Nhậm Khải."

Hai tay Từ Ca buông xuống, cô nắm chặt tay vịn ghế dựa , chồng của Mộ Tĩnh .

Nếu nói đây là trùng hợp, cô không tin, bởi vì, người biết cô mang thai, thật sự, ít lại càng ít. Hơn nữa người muốn cướp đi sinh mệnh của đứa nhỏ trong bụng cô , chỉ có một, đó chính là, Mộ Tĩnh.

Nhưng vì sao phải làm liên lụy đến Minh Châu? Cẩn rằng, Từ Ca ép mình phải bình tĩnh.

"Sở Luật, Tiền Ca là ai?"

Sở Luật trầm ngâm một lúc, "Là người của Mộ Diễm, từng làm việc ở Long đàn."

"Nói cho tôi biết, thân phận của Mộ Diễm?" Hai tay che mặt, Từ Ca cảm thấy những chuyện hôm nay cô biết đã vượt quá khả năng tiếp nhận của cô.

"Thủ lĩnh Long đàn, trùm xã hội đen độc nhất Châu Á, Âm Ảnh là vệ sĩ thể sống thể chết bảo vệ chủ nhân. Từ Ca, tôi từng nói Thương Lang nhắc nhở qua cho cô biết rồi."

Trên người, từng tia lạnh lẽo xâm nhập vào, đáy mắt Từ Ca trầm trầm, cái cảm giác đau đớn này như muốn lấy đi sinh mệnh của cô. Mộ Diễm, có phải tất cả những người khiến anh đau khổ anh đều không bỏ qua cho họ đúng không?

Bức tôi đến ngày hôm nay còn chưa đủ sao? Mà còn bắt Minh Châu chịu tội theo? Cô không rõ, mối thù của thế hệ trước còn kéo dài đến bây giờ sa?

Minh Châu, đã làm sai cái gì?

Trong mắt hận ý càng thêm sâu sắc, Từ Ca ngồi ở trên sofa chưa hề nhúc nhích, "Thật sự, là anh ấy?"

Trong mắt cô chứa đựng đủ loại cảm xúc, Sở Luật thờ dài, "Tôi chỉ nói là đã từng, bây giờ người họ Tiền kia không còn ở Long đàn, không hề thuộc phạm vi quản lý của Mộ Diễm."

Sự tình rất đơn giản, Mộ Tinh là có ý tìm đến Tiền Ca, bởi vì trên đời này có rất ít người biết Tiền Ca không còn nằm trong phạm vi quản lý của Mộ Diễm. Lúc trước đuổi hẳn ra khỏi Long đàn, có vẻ như Mộ Diễm cùng họ Tiền kia đã có hiệp nghị, hẳn sẽ không lấy Long đàn ra để thanh minh hay làm điều gì khác.

Mộ Tinh, người phụ nữ kia, thật sự tâm kế thâm hậu, cố ý đem người khác ra làm bia đỡ đạn, nhất định phải làm cho Từ Ca tưởng rằng Mộ Diễm gây nên chuyện đó sao?

Từ Ca giương mắt lên, cô nhìn Sở Luật, trong ánh mắt có điểm sáng, mắt chớp chớp xác nhận. Sở Luật nhìn không được vỗ bàn, "Cô nhìn tôi làm cái gì? Chuyện tôi nói cho cô biết, là cô đang là người phụ nữ của tôi đây, chắc chắn, nhìn người bộ dạng này, có tiền đồ."

Một câu của hắn, khiến sắc mặt Thương Lang càng thay đổi, nhưng vẫn chưa nói gì, on người lạnh lùng chăm chú nhìn bóng Từ Ca, thật lâu sau mới thu hồi lại.

Thông minh như Từ Ca, nếu Sở Luật giải thích rõ như vậy mà cô còn không hiểu thì chẳng khác gì cô là đứa ngu. Chỉ là, Mộ Tinh, tôi rất muốn nhìn tâm tư của cô, khuôn mặt đẹp thế như vậy, vì sao lại nhẫn tâm đến thế. Ngay cả người vô tội cô cũng kéo vào.

Minh Châu và cô bất hòa, bởi vì có quá nhiều ghen tỵ trong lòng nên hai người có khoảng cách nhất định, nhưng mà không có nghĩa cô sẽ để người khác làm tổn thương Minh Châu.

"Ra là vậy" Từ Ca nhẹ nhàng mở miệng, câu nói kể tiếp cô nuốt vào trong lòng.

Mặc kệ là Mộ Tinh hay là Tiền Ca, tôi sẽ làm cho mấy người không thể sống dễ chịu.

Trong bệnh viện, Mộ Tinh đứng ở giường bệnh bên cạnh, người cha già liệt nửa người vẫn nằm ở trên giường, thân thể ngày càng sa sút, trong khoảng thời gian này tình hình ông tốt hơn một chút cho nên bệnh viện thông báo cho người nhà tận lực đến ở bên cạnh ông mỗi ngày.

Ý tứ không cần nói cũng biết, trước khi chết sẽ có một luồng sáng phản chiếu, nói đi nói lại những chuyện này đã quá đổi bình thường.

"Mình à, mình cảm thấy như thế nào?" Quý Minh Tuệ nắm tay Mộ Thường Thanh, khuôn mặt được phấn trang điểm che khuất nhưng cũng không giấu được những nếp nhăn hằn sâu trên trán, khóe mắt đã có nước mắt lấp lánh. Mộ Thường Thanh vỗ nhẹ nhẹ chụp lấy tay bà để cho bà yên tâm, từ trước đến nay, bà cũng có làm nhiều chuyện không phải với ông, nhưng chung quy bà vẫn là bạn đời của ông, là nửa cuộc sống còn lại của ông.

Mộ Diễm cùng Mộ Tinh phân đứng ở hai bên, hôm nay tinh thần Mộ Thường Thanh rất tốt, cố ý gọi toàn bộ mọi người vào, ông nói ra suy nghĩ của mình, không thể nghĩ ngờ, đây là an bài trước chuyện về sau, ông dơ tay vẫy vẫy, ý bảo Mộ Tinh tiến lên, "Tinh Nhi, mẹ con ngày nào cũng luôn căn nhắc bên lỗ tai của cha, con và Nhậm Khải đã xảy ra chuyện gì?"

Không để Mộ Tinh giải thích, Quý Minh Tuệ liền xen mồm, "Còn có thể xảy ra chuyện gì? Phụ nữ già chồng như bát nước đổ đi, gả vào nhà chồng tốt, chịu ủy khuất gì gì đó cũng là điều bình thường thôi, lúc này cũng nháo đời ly hôn, tôi là khuyên như thế nào cũng không được."

Trong mắt Quý Minh Tuệ, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, mà tên Nhậm Khải cũng không phải vừa sống cùng hắn nửa đời sau cũng không lo chết đói, còn bắt nạt cái gì? Lúc trước, bà cũng nghe theo lời mai mối của cha mẹ, cuộc sống mấy chục năm nay không phải quá tốt rồi sao.

Lời bà giải thích khiến sắc mặt Mộ Tinh rất khó xem, cô nắm chặt hai tay, đáy lòng dâng lên ý hận, đây mẹ của cô, nhưng chưa bao giờ hỏi cô có hạnh phúc hay không, chỉ quan tâm thể lực sau lưng nhà chồng cô. Mộ Thường Thanh nhìn một lúc, ông ngăn cản Quý Minh Tuệ tiếp tục nói, "Tinh Nhi."

Mộ Tinh ngẩng đầu, cô cắn môi, "Cha, con cùng Nhậm Khải, đã ly hôn." Nói xong vì sợ Mộ Thường Thanh lo lắng cô vội vàng giải thích, "Người đừng lo lắng, không có chuyện gì cả, ca ca nói, công ty không phải chịu ảnh hưởng gì hết, con cũng đã xử lý tốt mọi chuyện rồi."

Hai tròng mắt ân tình của Mộ Tinh liếc nhìn Mộ Diễn, lập tức tầm mắt anh trở nên lạnh rồi xoay đầu đi. Tầm mắt của cô nhìn anh là có ý gì? Mộ Thường Thanh thở dài, lại nhìn về phía Mộ Diễn, trong lòng có chút bùi ngùi.

Ông không phải là lão già cổ hủ, đứa nhỏ Mộ Diễn luôn giữ được trạng thái trầm ổn, thông minh nhưng lòng dạ quá hẹp, nên trước kia người xem thường anh không hề ít, trong lúc Mộ Diễn và Tinh Nhi nảy sinh tình cảm ông lại nhìn không ra. Năm đó quả thật xí nghiệp đi vào bế tắc, nhưng là, ông không phải vì nguyên nhân này mới gả con gái của mình cho người mà nó không yêu.

Lúc trước, Tinh Nhi cực kì vui vẻ đáp ứng hôn sự với Nhậm Khải. Cho đến ngày hôm nay, suy nghĩ kĩ lại mới bình tĩnh hướng tới chuyện ly hôn, mà không hề nao loạn khiến dư luận xôn xao, coi như đó là công lao to nói chuyện nhiều lớn rồi.

Chỉ là, khi nhìn bộ dáng hiện tại của bọn họ, muốn trở lại như lúc trước e rằng rất khó, nhưng mà vô luận như thế nào, ông vẫn là cha của Tinh Nhi, hiện nay, việc duy nhất ông có thể làm đó là kéo lại khoảng cách giữa hai đứa.

Nghĩ tới đây, Mộ Thường Thanh bảo Quý Minh Tuệ và Mộ Tinh đi ra ngoài, "Hai người ra ngoài trước đi, tôi cùng Mộ Diễn nói chuyện công ty một chút."

Mộ Diễn tiện tay kéo cái ghế dài ngồi xuống, sắc mặt của anh vẫn bình tĩnh như mọi ngày, theo đến nơi này anh chưa từng mở miệng nói chuyện một lần, đối với Mộ Thường Thanh trong lòng anh chiếm đa số là sự biết ơn, nhưng mà hiện tại ông ấy lại muốn đặt ra yêu cầu với anh, Mộ Diễn cảm thấy đau đầu.

"A Diễn, cha nhìn thấy Tinh Nhi vẫn đang còn rất nhiều tình cảm với con, lúc trước không thể để hai đứa đến với nhau đó là lỗi lầm lớn nhất của cha, cha không nên làm tổn thương tình cảm trong lòng Tinh Nhi, cũng không nên gả nó cho Nhậm Khải. Hiện tại, chúng ta đang sống ở một thời đại mới, cho dù tình cảm có chút bất hoà nhưng sống với nhau lâu năm sẽ hình thành thói quen tình cảm, cũng không dẫn đến chuyện ly hôn như bây giờ."

"Con hiểu bây giờ bản thân cha muốn gì mà, e rằng cha không còn sống được bao ngày, điều trước khi chết cha lo nhất là Tinh Nhi. Ngoài mặt nó tỏ ra bình tĩnh nhưng sâu trong nội tâm của nó lại đang nhảy múa loạn lên, cha chỉ sợ sau này sẽ không có ai vừa ý nó. Tinh Nhi nói cho cha biết, con vẫn chưa có đối tượng, A Diễn, yêu cầu này của cha có lẽ hơi quá đáng, nhưng mà sau khi cha trăm tuổi, con có thể chiều cổ nó thật tốt không?"

Mộ Thường Thanh nói lời khẩn thiết, sắc mặt Mộ Diễn hơi trầm, anh mím môi, thật lâu sau vẫn không lên tiếng trả lời, trước mắt đột nhiên hiện ra bóng dáng của Từ Ca, đôi mắt trùng trùng, đáng vẻ buồn bực đáng yêu, thậm chí đã có lần vì thích nhìn đáng vẻ tức giận của cô mà anh đã cố ý trêu đùa cô một chút.

Đội không được câu trả lời của Mộ Diễn, lại nhìn thấy khuôn mặt thất thần của anh, nhất thời Mộ Thường Thanh không biết đứa nhỏ này đang suy nghĩ cái gì, ông ho khan hai tiếng nhắc nhở Mộ Diễn.

Phục hồi tinh thần lại, Mộ Diễn thay ông dịch dịch góc ghế, anh đứng lên, thân thể cao lớn tạo áp lực lớn cho người đứng bên, tầm mắt của anh bình tĩnh vô cùng, "Cha, tập đoàn Mộ thị luôn là của Mộ Tinh, nếu có một ngày em ấy tìm ra người đàn ông tốt có thể gánh vác mọi chuyện, thì lúc đó con sẽ đem Mộ thị chuyển giao cho bọn họ. Đương nhiên, nếu họ cần sự hiệp trợ của con, con sẽ không chối từ."

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Mộ Tinh đứng ở cửa, sắc mặt của cô trắng xanh, một đôi đồng tử rung rung trừng mắt nhìn Mộ Diễn, "Anh, ý của anh quá rõ ràng, có phải anh không cần em, phải không?"

Còn chưa có nói xong, nước mắt đã chảy xuống, Mộ Tinh xoay người rời đi, nước mắt nhỏ giọt trên khuôn mặt trắng bệch, cô không để ý người phía sau gọi như thế nào cứ thế mà đi, nhất thời Mộ Thường Thanh kích động, cả người ho mạnh lên, "Tinh Nhi."

Nghe được tiếng ho khan của Mộ Thường Thanh, Mộ Tinh dừng bước xoay người chạy vội tới, "Cha, người đừng kích động, con cùng ca ca."

Cô cắn môi, nhìn về phía Mộ Diễn, người đàn ông lại không lên tiếng, Mộ Thường Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Diễn, ánh mắt của anh phức tạp vô cùng, đột nhiên thần sắc của Mộ Diễn chuyển lạnh. Anh không muốn bị người khác áp bức, nhưng mà tình trạng hiện tại của Mộ Thường Thanh và những gì ông đã làm cho mình khiến anh không nhẫn tâm cự tuyệt.

"Nhường một chút, để chúng tôi kiểm tra."

Đang ở giảng co, bác sĩ đẩy cửa chạy vào. Mộ Diễn xoay người đi ra ngoài, trên người anh vẫn mặc bộ tây trang màu tím, nổi bật lên thân hình cao ngất của anh.

Mộ Tinh đứng ở phía sau, ngón tay cô kéo cổ tay áo Mộ Diễn, "Ca ca, cho dù chỉ là lừa gạt cha, cũng không được sao?" Nói còn chưa nói xong, nước mắt vội chảy xuống.

"Hơn nữa, ca ca không thể tiếp nhận Tinh Nhi sao? Mấy năm nay, trong lòng em đều có ca ca, là Tinh Nhi đã không còn tư cách để yêu ca ca sao? Ca, cho em một cơ hội cũng chính là cho mình một cơ hội không được sao? Nếu thật sự không thể yêu em, đến lúc đó em nhất định sẽ buông tay không nắm lấy nữa." Tiếng nói thâm tình, như khóc như tố cáo, bộ dáng của cô lúc này khiến người khác không đành lòng.

Giờ phút này có một điều Mộ Diễm có thể khẳng định đó là, tâm, không hề động, cảm giác này hết sức xa lạ.

"Ai là người nhà?" Cửa phòng bệnh mở ra bác sĩ liền hỏi, Mộ Diễm tiến lên trước một bước.

"Là tôi, người bệnh có sao không?"

"Không được kích thích ông ấy một lần nữa, trị liệu đã không còn tác dụng, ông ấy cũng không thể chống được bao lâu rồi. Sự tình gì cũng nên làm theo ý ông ấy đi, tận lực thỏa mãn ước nguyện cuối cùng của ông ấy."

Lời của bác sĩ không khác nào phán án tử cho Mộ Thường Thanh, Mộ Tĩnh nghe xong che miệng khóc lên, Mộ Diễm trầm mặc một lúc, anh đến gần phòng bệnh Mộ Thường Thanh ông đang suy yếu nằm ở trên giường, Quý Minh Tuệ đứng ở một bên, ánh mắt sung đỏ, chuyện vừa xảy ra dọa bà sợ gần chết.

"Cha, mẹ cùng Tĩnh Nhi con sẽ chiều cổ họ thật tốt, chuyện ở công ty người cũng không cần lo lắng." Anh đứng ở trước giường bệnh, trịnh trọng hứa hẹn. Đây là lời hứa cuối cùng anh có thể hứa, cũng là lời hứa anh có thể thực hiện được.

"Cha chỉ hy vọng, hai người ở bên nhau mãi mãi, A Diễm, con là do một tay cha nuôi lớn, cha cực kỳ hiểu con, nếu con có thể đáp ứng yêu cầu của cha thì không còn gì tốt hơn nữa, cha cũng có thể yên tâm."

"Con đáp ứng."

Thôi, coi như đáp nguyện vọng cuối cùng của người sắp chết đi. Mộ Diễm hứa hẹn, trên mặt Mộ Tĩnh lộ ra ý cười, anh, đáp ứng.

Khoảng mấy ngày, đột nhiên trong lúc Mộ Diễm cảm thấy Mộ thị không có gì thay đổi thì tất cả mọi người lại xì xào bàn tán, anh không rõ chân tướng, gần đây công ty không có đại sự gì đáng để mọi người chú ý.

Xoay người tiến vào thang máy chuyên dụng, còn chưa đóng cửa Lữ Phụng bung một chồng báo chạy vào, anh nghiêng mặt cười gian, cười khiến trong lòng Mộ Diễm dâng lên cảm giác sợ hãi.

"Mất của cậu bị rút gân? Sự tình gì?"

"Chắc chắn, định khi nào tổ chức, chuyện trọng đại như vậy mà không báo với chúng ta?" Lữ Phụng đem một trong số tờ báo đang cầm trong đập về phía Mộ Diễm, ở trang đầu có hình của anh, sinh hoạt của nhà giàu.

Mộ Thường Thanh tiếp phóng viên phỏng vấn.

Người sáng lập tập đoàn Mộ thị, Đồng Sự Trưởng Mộ Thường Thanh chính thức công khai thừa nhận, Mộ Diễm là con nuôi của ông, tuy là nuôi con nhưng ông cũng coi anh như đứa con ruột. Hiện tại, Đồng Sự Trưởng có đứa con gái là dịu dàng ngoan ngoãn là Mộ Tĩnh đã ly hôn với chồng trước, lúc này ông mới nhìn kỹ, hai đứa con của ông là một cặp trời sinh, mà theo những gì phóng viên biết, hiện tại hai người có quan hệ gần gũi, đứng chung một chỗ không giống như hai anh em.

Đương nhiên, không có quan hệ huyết thống thì có thể kết hôn, chỉ là hiện tại hàng loạt cô gái ở Nam Bình mất ăn mất ngủ, dù sao tổng giám đốc Mộ thị tuổi trẻ tài cao là mẫu người lý tưởng hàng đầu của họ.

Phía dưới, là bức ảnh anh đứng cùng Mộ Tĩnh rất thân thiết cạnh chiếc xe sang trọng.

Ánh mắt Mộ Diễm cực kì trầm, việc này, không có ai đến thông báo cho anh biết.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tò mò chờ câu trả lời của Lữ Phụng, Mộ Diễm lạnh lùng quăng cho anh ta một cái liếc mắt, ném trả lại tờ báo đang cầm trong tay, "Có thời gian nên quan tâm chuyện chính sự, loại tin tức này không cần quan tâm."

"Cái gì mới là chính sự? Tôi cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng đấy."

"Hạ Từ Ca, tra được chưa?"

Thang máy kín mít, Mộ Diễm nói một câu, hai người đồng thời ngó ra. Lữ Phụng chỉ nhướn mi nhìn anh, Mộ Diễm thu hồi tầm mắt, anh xiết chặt mày, giống như đang lăm vào bề tắc không biết tiếp theo phải làm gì.

Chẳng lẽ, trong lòng anh, Hạ Từ Ca mới chuyện chính sự?

Từ Ca lật xem các tờ báo, đầu đề trang giải trí, gần đây tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị có hấp dẫn cực cao, anh luôn mang theo vị hôn thê đi dự tiệc, Mộ Tĩnh là em gái của Mộ Diễm được anh đưa đi tham dự các sự kiện trọng đại, cũng là đối tượng được săn đón hiện nay.

Trên báo, ảnh chụp hai người vây kín tờ báo, đáy mắt Từ Ca dâng lên cảm giác chua xót. Cô gái nép vào ngực anh như chú chim nhỏ khiến Từ Ca hết sức ghê tởm.

Rời tầm mắt. Cô không rõ, khuôn mặt này, bộ dáng này tại sao lại độc ác đến như vậy?

Nắm chặt tờ báo trong tay giống như muốn nghiền nát nó, hai mắt cô nheo lại, đáy mắt dần dần thâm sâu.

Đã qua hai tháng, thân thể Từ Ca phục hồi như cũ, cô cũng không nghĩ sẽ ăn náu mãi một chỗ.

Đây là Nam Bình, ánh đèn xanh đỏ sáng rực, yến hội cực lớn được mở vào mỗi năm, là nơi tụ họp của các thương nhân có máu mặt.

Buổi tối vào lúc tám giờ yến hội chính thức khởi động, đại sảnh chật ních người, mọi người có thể đứng hoặc ngồi nói chuyện với nhau, khách sạn tùy vào nhu cầu của mỗi người mà phục vụ.

Người chủ trì đã đứng ở trên đài, tiếng nhạc đã dần dần yếu. Cùng lúc đó, bên ngoài hội trường một chiếc xe Rolls-Royce thư thái dừng lại.

Lái xe xuống xe, mở cửa ra, đôi chân dài thẳng tắp thon gọn bước xuống, cô nghiêng người đứng lên, một tay khoác lên khuỷu tay người đàn ông bên cạnh, cô mặc một chiếc váy dài xê tả, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu trắng toát lên vẻ sang trọng. Người đàn ông bên cạnh mặc bộ tây trang Italy được cắt may hợp với dáng người tôn lên khí thế lạnh lùng cùng vẻ mặt anh tuấn

"Hôm nay có rất nhiều người." Miệng cô ôm lấy ý cười, ánh mắt quét vào bên trong, dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của người đàn ông kia.

Mộ Diễn, anh đứng ở trong đám người, mặc dù chỉ tùy ý đứng nhưng khí thế trên người anh vẫn toả ra sự áp bức, để cho cô nhận ra mùi vị đó, cô đi đến chỗ có anh. Người đàn ông đang đứng quay lưng về phía cô, mà bên cạnh anh có một cô gái, ánh mắt của cô đặt trên người cô gái đó đầu tiên.

Khóe miệng Từ Ca chứa cười, biểu tình trên mặt hết sức xinh đẹp, Sở Luật thấy đau đầu, "Có phải thừa dịp hôm nay nhiều người nên cô mới đến đây không? Tôi đã nói, nụ cười của cô nên kiềm chế chút, nhìn mà thấy sợ."

Dơ tay lau mặt mình, Từ Ca quay đầu trừng mắt nhìn Sở Luật, cánh tay của cô hơi dùng lực, cô cắn răng nói chuyện, biểu tình dịu dàng cực kì, "Tôi cảm thấy đẹp là được."

"Ồ, Sở thiếu, vị này là minh tinh nơi nào? Trước kia chưa từng thấy qua, nhìn qua cũng vừa mắt đó chứ." Mới vừa bước xuống bậc thang, liền có người ngăn Sở Luật lại, hân khách khí bắt tay Sở Luật..

Sở Luật nhếch miệng cười, tay hất đặt trên lưng Từ Ca trên, bấm nhẹ vào lưng cô, "Từ Ca, giới thiệu với em, vị này chính là Vương thiếu, thương nhân làm ăn lớn. Còn đây là vị hôn thê của tôi - Hạ Từ Ca."

"Vị hôn thê?"

Tin tức này, giống như sét đánh, giới truyền thông chen chúc nhau cầm máy ảnh chụp tí tách. Từ Ca cười yếu ớt, không ngờ một câu nói lại có hiệu quả như vậy.

Vương thiếu ho khan một tiếng, chính mình cũng kinh ngạc, ngẩng đầu lên thì thấy Từ Ca cười hướng về phía hân gật gật đầu.

Sự xuất hiện của Từ Ca hút không biết bao sự chú ý, tâm điểm đều dồn trên người cô. Cô kiêu ngạo đứng giữa đám đông, tay trong tay đứng cạnh người đàn ông ông tuấn tú làm điểm nhấn cho cả hội trường.

Khi bước vào đây, vì mọi người quá tập trung ở một chỗ, Mộ Tĩnh quay đầu nhìn, thấy Từ Ca đáy lòng cô ta dâng lên cảm giác kinh hãi, ngón tay bầu chặt lên cánh tay Mộ Diễn

"Làm sao vậy?" Nhận thấy người bên cạnh đang dùng lực, Mộ Diễn kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người lại, lúc anh ngẩng đầu, con người nguy hiểm toát lên vẻ lạnh lẽo.

Hạ Hạ, anh tìm cô ba tháng cũng không tìm thấy, hoá ra là.

Ánh mắt Mộ Diễn như con dao sắc bén rồi dần dần trở nên mờ mịt, ánh mắt sắc bén bắn lên bàn tay to đang đặt trên hông Từ Ca.

"Sở thiếu, xin chào." Mộ Diễn trầm mặc nhìn về phía Sở Luật, ánh mắt lại chuyển hướng sang Hạ Từ Ca, khóe mắt cô nâng lên, bàn tay xinh đẹp giờ ra, "Đã lâu không thấy, tổng giám đốc Mộ."

Có qua có lại, Sở Luật bung ly rượu không thêm đếm xỉa đến. Cô gái bên cạnh bầu hân một cái không cho phép hân tỏ thái độ như vậy.

"Những ngày gần đây tổng giám đốc Mộ luôn ở đầu các tờ báo, đúng là chuyện vui, xin chúc mừng." Sở Luật liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh một cái, phụ nữ rất ngoan độc.

Sở Luật có thân thể cứng rắn, lúc hân cười bộ dáng tà mị thu hút người khác, nhưng có một điều hân hiểu. Từ Ca là quả quyết không cho hân tiếp cận cô.

Mộ Diễn mỉm môi không nói gì, hai mắt nhìn chăm chăm Từ Ca như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Từ Ca cười nhạt, sờ sờ môi mình tỏ vẻ ngưỡng mộ nói, "Chúc mừng Mộ tiểu thư, rốt cục cũng đạt được ước muốn. Nhưng mà, người đàn ông như Mộ thiếu cô nên xem trọng, cẩn thận đừng để mình chui vào ống rỗng. Mà trước kia cô đã từng có một đoạn hôn ước rồi còn gì."

Môi cô hiện lên nụ cười tà ác, sắc mặt Mộ Tinh trắng bệch nhưng gắng gượng hồi phục "Đâu nào, muốn chúc mừng Hạ tiểu thư mới đúng, mới vừa nghe nói Hạ tiểu thư và Sở thiếu đã ký kết hôn ước, Hạ tiểu thư có sức quyến rũ bắn ra bốn phía, cũng vừa lúc mắt nhìn của Sở thiếu rất độc đáo, bắt kẻ trước kia có hiềm khích cũng bỏ qua được."

Hai người phụ nữ tranh đấu chẳng ai nể mặt ai. Từ Ca nhướng mi nhìn Sở Luật, khóe mắt hiện lên ý cười lạnh lạnh, "Nhưng anh ấy vẫn có mắt, không giống ai đó có mắt không trông."

Một câu nói khiến sắc mặt Mộ Tinh xanh tím thay đổi lần lượt, cô ta nâng cao giọng, "Hạ Từ Ca, cô."

Còn chưa có nói xong liền bị Mộ Diễn trầm trầm nghi vấn đè nén thanh âm xuống, "Vị hôn thê?"

Người đàn ông đang nuốt lại từng chữ mà Mộ Tinh nói, ánh mắt đen như mực bắn về phía Từ Ca trong tầm mắt có chứa sự ngoan độc, tà ác. Không hiểu vì sao khi bị anh nhìn Từ Ca rung mình một cái. Lập tức, cô ngẩng đầu lên đón nhận, cô và anh đã chẳng còn quan hệ gì thì có lý do nào để anh dùng ánh mắt đó nhìn cô?

Hành động tự nhiên của cô khiến trán Mộ Diễn gân xanh, khóe miệng anh câu cười, hai mắt nhìn về phía Sở Luật, nhàn nhạt nói, "Khẩu vị của Sở thiếu thật mạnh, phụ nữ tôi chơi ngấy rồi, anh vẫn thích?"

Một câu nói vừa nói ra, Từ Ca cảm thấy lòng mình đau đớn vô cùng, cô hít thở không thông, ánh mắt chứa đầy hận thù, thân thể run nhè nhẹ, Sở Luật quay đầu nhìn về phía Từ Ca, tay hấn dán bên eo của cô nhẹ dùng sức, để cả người cô dính sát vào mình, lấy mình chống đỡ cho cô.

Giống như hiểu được mình đang mất khống chế, Từ Ca cúi đầu xuống thu hồi tâm tính trong nháy mắt, cô cười nhìn về phía Mộ Diễn, hai mắt nheo lại, "Mộ thiếu, anh ngấy không có nghĩa là người khác ngấy. Giống như, Mộ tiểu thư ngấy chồng trước nhưng đâu có ngăn anh."

Một câu, đem thân phận của Mộ Diễn và Tinh nhi phóng đại, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chú về phía này, đường đường là tổng giám đốc Mộ thị lại yêu một cô gái đã có chồng.

"Hạ Từ Ca, cô còn không biết xấu hổ? Lời này mà cô cũng nói được? Cô cũng chỉ là thể diện của tôi thôi, vũ nữ CK còn mong muốn gì?" Mộ Tinh hung tợn cắn răng cười lạnh, "Sở thiếu, tôi nghĩ anh nên dạy dỗ người phụ nữ của mình đi, đừng đem cô ta đến những nơi như thể này sẽ làm mất danh dự của anh đó."

Lời nói răn dạy của Mộ Tinh khiến Sở Luật không giận không được, đang định nói gì lại bị Từ Ca cướp lời. Cô cười hô hô hai tiếng, đôi mắt đẹp nhìn về phía trước, "A, nguyên lai ta là của nàng thể diện a, chán ghét, như thế nào không nói sớm, ta nhất định hội diễn càng giống."

Ánh mắt Mộ Diễn trầm như vầy mực, nhìn cô gái bên cạnh, nhìn cô gái trước mặt, hai người có gì giống nhau không? Anh lấy Từ Ca làm người thay thế sao? Cô gái bên cạnh nhìn không được cười dịu dàng, "Ca ca, em và cô ta giống nhau sao?"

Hôm nay Mộ Tinh mặc một chiếc váy màu đỏ, bộ dáng này so với cô gái trước mặt không so sánh được.

Từ Ca nghe một tiếng ca ca chỉ muốn thổ huyết tại chỗ, Sở Luật bị một tiếng ca ca làm cho sặc, hai tròng mắt mỉm cười nhìn về phía Từ Ca, cúi đầu dán bên tai của cô nói chuyện, "Ca ca thì vẫn là ca ca, đối với chuyện loạn luân tôi không có hứng thú."

Sắc mặt Mộ Diễn xanh mét khi nhìn thấy hành động đó, mắt anh trầm trầm, ở chỗ này không nên làm những việc này. Nhẹ cười ra tiếng, thanh âm của anh vẫn lạnh như cũ, "Sở thiếu, thật xấu hổ, tôi còn mấy người bạn đang đợi ở bên, phải qua đó chào hỏi trước."

Trước khi đi, anh liếc mắt nhìn Từ Ca một cái, "Hạ Hạ, cái miệng nhỏ này càng ngày càng lợi hại hơn rồi." Chân mày thâm thúy nhíu lên tạo nên vẻ hấp dẫn, anh đỡ eo Mộ Tinh, xoay người quay đi, cái nhìn lúc này là có ngầm ý. . .

Người vừa đi, Từ Ca vội thả lỏng người tắt cả sự nguy tạo lúc này đều buông xuống, cô ngửa đầu uống hết cốc rượu, không suy nghĩ gì vội vàng nói, "Anh đi trước đi, tôi đi hít thở không khí."

"Loại dụng tôi cho thích, hoàn thành rồi thì bỏ" Sở Luật nhìn cả người cô ướt đầm mồ hôi, hấn nháu mày hỏi, "Mang thuốc không?"

Bỏ tay hấn ra, Từ Ca nhàn nhạt nói, "Ta không sao."

Xoay người lặn vào một góc, ánh mắt của cô cố định trên người Mộ Diễn, anh đang đi thăm hỏi mọi người, Mộ Tinh đứng bên cạnh anh nở nụ cười dịu dàng. Mắt cô hiện lên ý lạnh, đem một miếng dưa mật bỏ vào miệng, vị ngọt tràn vào miệng nhưng cô không hề thấy nó ngọt, ngược lại cô cảm thấy chua xót, ép cô sắp rơi nước mắt rồi.

"Ăn nó đi" Sở Luật đem đến một đĩa hoa quả, lúc đó vì không có thuốc bụng cô quặn đau. Sự dịu dàng này lại khiến ai đó đau lòng. . . .

"Xoảng. . . ." Tiếng động vang lên Từ Ca quay đầu lại chỉ thấy Trình Lan rồi rít xin lỗi; "Xin lỗi, tôi không cố ý. . . ."

Sở Luật đứng ở đằng sau không hề nhúc nhích, sau đó hấn bước về phía trước. Lúc lướt qua nhau, Trình Lan cảm thấy trái tim mình co rút. Từ Ca biết việc này đối với Trình Lan là không công bằng nhưng Trình Lan, thật xin lỗi tôi không còn cách nào khác. Nhìn bộ dáng Sở Luật cô biết, sự xuất hiện của Trình Lan với anh chẳng có ý nghĩa gì, như một khối không khí đang di chuyển mà thôi. . . .

Một lúc sau, Trình Lan cười cười nói với cô “Để lúc khác nói chuyện, tôi qua đó lấy tin tức.” Trình Lan xoay người đi nhưng đầu ai biết, nụ cười trên môi đã tắt từ bao giờ.....Con người thật lạ, yêu rồi cuộc là gì?

Từ Ca xoay người tìm một chỗ nào đó thật ít người ngồi xuống, miệng đột nhiên bị che kín, Từ Ca muốn hét cũng không được. Một thân thể to lớn dựa sát vào người cô, mùi vị này, rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trái tim cô rất đau khi tiếp xúc với nó.

"Mộ Diễn, anh làm cái gì?" Không cần hỏi, người ở phía sau là ai.

Ánh mắt người đàn ông lạnh lạnh, bàn tay dán lên eo cô nhẹ nhàng di chuyển, trong cổ tràn ra tiếng cười nhẹ, "Hạ Hạ, thân thể chúng ta rất hợp nhau, chỉ cần tôi đứng cạnh em cũng có thể nhận ra tôi đứng không?"

"Hừ, giỏi hoá trang, mùi vị trên người anh làm người khác phải ngán ngẩm, không nhận ra cũng không được." Từ Ca tức giận mắng, trên người anh quả thật có mùi nước hoa phụ nữ, không cần nghĩ cô cũng biết đó là ai, nhưng nếu nghĩ đến nó mất cô lại bốc hỏa cả người đều khó chịu.

"Miệng không sạch sẽ, nên phạt." Thân thể mạnh mẽ hòa nhau tới, anh lật người cô áp vào tường, đặt xuống một nụ hôn cuồng nhiệt, vừa gặm vừa cắn khiến cô đau.

Mộ Diễn không thể không thừa nhận, hương vị của cô thật ngọt, xa cách mấy tháng nhưng hương vị này không hề thay đổi.

"Úm."

Người đàn ông kéo cổ tay của cô đặt lên đỉnh đầu, không cho cô kháng cự, lúc anh rời khỏi môi cô, chỗ đó sưng đỏ xuất hiện vết máu.

"Hạ Hạ, cái miệng nhỏ này càng ngày càng lợi hại." Anh cười lạnh, một tay lại kéo khoá váy, chiếc váy cùng áo ngực trượt nhẹ xuống, cánh xuân nửa ẩn nửa hiện trước mắt.

Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve da thịt bị bại lộ của cô, Từ Ca chỉ cảm thấy nóng cực kỳ, tâm của cô rất đau, cô giãy giụa, nhưng tránh không thoát sự trói buộc của anh, Từ Ca lạnh lùng nhìn về phía Mộ Diễn, "Tổng giám đốc Mộ, tôi không thể hầu hạ hai chủ nhân một lúc."

Đột nhiên bàn tay nắm cổ tay cô dùng lực rất mạnh, Từ Ca chỉ cảm thấy xương cốt đều bị anh bóp nát rồi, trên trán cô chảy mồ hôi lạnh, áo ngực và lễ phục theo sự vùng vẫy của cô dần dần trượt xuống, lộ ra hai bầu vú cao ngạo. Sắc mặt cô trắng bệch, nơi này là phía sau sân khấu mặc dù có màn che, nhưng vẫn có người qua qua lại lại, hương hồ ở đây có mấy trăm người. Chỉ cần có người vén màn lên, bộ dáng chật vật của cô sẽ được phóng đại trước mặt người khác. Cô cảm thấy không chịu được cầu xin tha thứ, con người ôm nỗi hận trừng mắt nhìn Mộ Diễn.

Tổng thể cô đã khơi mào lửa giận của anh, ánh mắt anh rất sâu, thái dương cũng nổi gân xanh, khi cô hiển nhiên thừa nhận mối quan hệ của mình và Sở Luật anh rất giận, đúng là anh bỏ rơi cô nhưng chết tiệt anh vẫn không muốn buông tay, trước giờ chưa có người phụ nữ khiến anh thay đổi thất thường như vậy.

"Tôi đưa tiền cho cô vẫn chưa đủ sao? Hoá ra cô không cần đồ của tôi là vì đã có thằng đàn ông khác bên cạnh, Hạ Từ Ca, cô cũng thật."

"Mộ Diễn?"

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Mộ Tĩnh. Anh thoát đi sự kiềm chế của mình. Cho đến khi tiếng bước chân dồn dập vang lên, anh mới chỉnh lại tư thế của mình.

Khóe miệng người đàn ông ý cười thêm sâu sắc, môi của anh mang theo nhiệt độ lướt qua mặt cô, "Hạ Hạ, chúng ta bây giờ, có tính là trộm tình không?."

Oanh một cái, Từ Ca cảm thấy chính mình cũng bị lời nói vô sỉ của anh đánh bại rồi, môi của anh kề cận môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quấy động thăm dò bên trong, hồ hấp dần dần bị hút đi, cô đẩy không ra nên chỉ có thể để cho anh tàn sát bữa bãi, rằng nanh hận không thể cắn lên cái lưỡi kia, mà cô cũng không có kỵ người ở bên ngoài, chỉ có thể mặc cho anh cần thì anh cứ lấy.

Tay của anh dán trên cái mông đang vênh cao của cô, dùng lực bóp vài cái, đó là nguyên nhân khiến mặt Từ Ca đỏ lên, mãi đến khi thanh âm bên ngoài biến mất, Mộ Diễn mới buông coi ra. Cô mở miệng thở phì phò, trong ánh mắt ẩn dấu lưỡi dao sắc bén nhắm về phái mà, chính cô cũng không biết, rốt cục đâu mới là cảm giác thật của cô.

Môi đỏ mọng sưng lên, khóe mắt ướt át, đây không phải là ảo giác.

Từ Ca mím môi, trong lòng hơi loạn cũng không hiểu vì sao mình lại dây dưa với anh. Cô hiểu rất rõ người đàn ông trước mặt không yêu cô, chỉ chơi ngắn rồi bỏ, tình yêu với anh là thứ quá xa vời.

Vừa định đẩy anh ra, người đàn ông đi trước một bước tránh người ra, anh giúp cô sửa sang lại áo ngực, không biết là vô tình hay cố ý, ngón tay của anh khẽ lướt qua ngực của cô, Từ Ca chỉ cảm thấy thân thể khẽ run.

"Vị hôn thê? Lần này Sở thiếu không bỏ qua được rồi."

"Bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng là chuyện thần thoại. Không phải trong mắt anh Tĩnh Nhi mới đúng là công chúa sao." Từ Ca không kiên nhẫn đáp lại, dưới màn che cô đã nhìn thấy làn váy màu đỏ, khóe miệng dương lên ý cười.

Vợ không bằng bồ, bồ không bằng trộm, trộm thì phải trộm hết.

Mộ Diễn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng vừa mới rời đi thật lâu sau mới lên tiếng, "Tìm anh có việc?"

Đầu anh không chuyển, xác định người đứng phía sau là Mộ Tinh. Cô gái xinh đẹp đứng ở phía gấp khúc của hành lang, ngón tay Mộ Diễn dò vết khoe miệng, quét xuống vết thương trên môi, anh cười nhẹ, trong lòng nảy lên cảm giác hưng phấn.

"Vương tổng vừa mới hỏi anh, cho nên em mới đến tìm anh. Ca, các người."

"Ừm, anh đi gặp mặt."

Cắt ngang câu hỏi phía sau của cô ta, Mộ Diễn đi xuống dưới. Phía sau, sắc mặt Mộ Tinh u ám, bàn tay gắt gao nắm chặt.

Mộ Tinh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hứng thú như vậy của Mộ Diễn. Cô ta thăm xác định, ca ca đối với Hạ Tử Ca có một chút tình cảm.

Vũ khí lợi hại nhất của Hạ Tử Ca đã bị mình diệt trừ, cho dù ca ca có bị mê hoặc, cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Trầm tư một lúc, Mộ Tinh xoay người hướng về phía Hạ Tử Ca vừa mới rời đi.

Từ Ca hí hóp nhìn cô gái trước mặt, xinh đẹp như vậy nhưng lại có tâm địa rắn rết. Từ Ca để Minh Châu đi cai nghiện, chỉ cần con nghiện phát tác cô ấy đều kêu rên thảm thiết. Mỗi lần đi vào cô đều nhìn thấy ánh mắt có độc của Minh Châu đang nhìn mình. Thương Lang hỏi vì cái gì cô không lợi dụng Minh Châu để đi trả thù.

Bởi vì bọn họ có chút ràng buộc, tuy không có quan hệ huyết thống nhưng Hạ Minh Châu vẫn là em gái cô, đứa con gái duy nhất của Hạ Xương Nguyên. Dù hận rất hận nhưng cô vẫn phải báo đáp ơn nuôi dưỡng của ông ta. Người không thể quên nguồn gốc của mình. Cô không thể đi xuống tay đem Minh Châu coi làm bia đỡ đạn.

Từ Ca biết mình trói Minh Châu lại, Minh Châu hận cô muốn chết, nhưng mà cô không biết nên làm gì tốt hơn để cô ấy không lún sâu vào nó.

Thật giống như cô bây giờ, vẫn muốn dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ đứa bé, nhưng cô không làm được, mất rồi làm sao quay trở về đất? Làm sao có thể nói cô không hận được đây?

Sau này cuộc sống của cô sẽ không còn như trước, đứa bé không còn cô sống sao đây? Ai có thể hiểu được nỗi đau này? Ai có thể gánh nỗi nó?

"Hạ tiểu thư, cô đã cùng Sơ thiếu ký kết hôn ước, đã có thân phận rõ ràng thì nên biết giữ mình đừng động tay động chân quyến rũ người đàn ông khác."

Trên ngón Từ Ca mang theo một miếng thuốc, cô hít sâu rồi chậm rãi phun ra, thân thể nửa dựa nửa đứng, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ liếc mắt nhìn Mộ Tinh, "Người đàn ông khác? Người nào?"

"A...! Cô nói Mộ Diễn sao?" Cô đứng thẳng lên đi về phía trước một bước, vòng khói phun lên mặt Mộ Tinh, sắc mặt khó coi vô ta khó coi vung tay xua khói, Từ Ca cười hô hô, "Thật đáng chê cười, dường như Mộ tiểu thư đã quên, trai chưa gả vợ gái chưa gả chồng vẫn còn tư cách nói yêu. Hơn nữa, là tổng giám đốc Mộ tham luyện thân thể của tôi, nói đến cùng, phỏng chừng Mộ tiểu thư không thỏa mãn được nhu cầu của đàn ông đúng không?"

"Cô, cô không biết xấu hổ!"

Mộ Tinh bị đá kích bởi câu nói của cô, sắc mặt đỏ lên chỉ có thể trách mắng một câu. Quả nhiên là thiên kim tiểu thư, nếu bàn về võ mồm, Từ Ca luôn bất bại.

"Có biết xấu hổ hay không?." Ngón tay gầy nhẹ, tàn thuốc rớt xuống, đột nhiên ánh Từ Ca chuyển lạnh, "Cô làm chuyện gì, đừng tưởng rằng người người đều không biết, mướn côn đồ đã thương người, buôn bán thuốc phiện, xỏ trá vợ vết tài sản, nếu thành lập tội dạng sợ rằng nửa đời sau của Mộ tiểu thư sẽ rất đặc sắc."

Sắc Mộ Tinh đen lại, "Cô nói bậy bạ cái gì? Không có chứng cứ nói hươu nói vượn tôi sẽ tố cáo cô tội phi báng người khác."

"Phi báng?" Giống như Từ Ca đang nghe truyện cười, cô ngửa đầu lên cười ha ha, tiếng cười dừng, Từ Ca cúi đầu, ánh mắt như dao sắc bắn về phía Mộ Tinh "Mộ Tinh, cô có muốn thử không? Tôi nói cho cô biết, bây giờ Hạ Tử Ca muốn làm gì sẽ làm cái đó. Đừng cho là tôi không chứng cứ thì sẽ không có biện pháp."

"Pháp luật xem trọng cử chứng, nếu cô không có chứng cứ, thì lời cô nói là phi báng người khác." Mộ Tinh không sợ hãi, nếu chứng cứ có thể để người khác nắm được thì bản thân sẽ không bao giờ làm.

Ngón tay giương nhẹ, Từ Ca đẩy sợi tóc trên má, tiến lên trước một bước, cô giữ chặt cổ tay Mộ Tinh.

Mộ Tinh kinh hãi phui tay, lại bị Từ Ca siết chặt, cô lôi tay Mộ Tinh dán vào bụng dưới của mình, "Mỗi tối đều không thể nhắm mắt, luôn luôn có một đứa bé thân mình đầy máu đứng trước mặt tôi, Mộ Tinh, tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy đứa bé đó sao?"

Trên mặt Từ Ca là một mảnh đau thương, cô nhìn thấy trong mắt Mộ Tinh hiện lên vẻ sợ hãi, "Cô nói xằng bậy."

"Xăng bậy? Cái gì gọi là xăng bậy?" Từ Ca rũ mắt xuống, cô ngần lẹ roi xuống, đôi mắt hơi hơi phiếm hồng, "Giống như cô làm chuyện xăng bậy với tôi sao?"

Mộ Tinh nhìn bộ dáng dọa người của coi, cô ta quay đầu đi, vừa vặn nhìn thấy Mộ Diễn đi về phía này, ổn định tâm tư cô ta cắn răng nói, "Từ Ca, cô buông tôi ra, cô nói hươu nói vượn cái gì, tôi nghe không hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đại kết cục (hai)

Đã tự: DocTruyen.Org

Mộ Tinh né tránh, vị trí hai người đứng là chỗ tay vịn xoay tròn ở cầu thang lầu hai, Mộ Tinh liếc mắt một cái nhìn xuống, cô ta cắn răng thân thể từng bước một lui về sau.

"Được, nghe không hiểu sao? " Đáy lòng Từ Ca đau đớn, trong ánh mắt đã nhuộm đầy sự thống hận, "Tốt nhất cô hãy bảo vệ chính mình thật tốt, nếu không, tôi."

Ánh mắt nheo lại, Từ Ca nuốt xuống câu đang định nói, vẫn đắm chìm trong cảm xúc của chính mình hoàn toàn không chú ý tới khuôn mặt mờ ám của cô gái trước mặt. Một tay Mộ Tinh một tay Từ Ca dán lên ngực mình, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, cô ta dương thanh âm thật lớn kêu hô, "Từ Ca, không cần, thật sự không phải tôi."

Mộ Tinh là ngoan độc nghĩ thầm muốn hãm hại Từ Ca, dù có nguy hiểm đến mấy cô cũng muốn thử

Khoé mắt Từ Ca dâng lên ý cười lạnh. Cô đứng ở trên bậc cầu thang, trở tay nắm cổ tay của cô gái kia để ngăn mình ngã xuống. Nhìn người đàn ông từ xa tiến lại gần, cô cười xinh đẹp, "Mộ Tinh, cô đã muốn cho tôi mượn tay như vậy, không lí gì tôi lại không giúp cô."

Dĩ nhiên Mộ Tinh rất hoảng sợ, đôi môi của cô ta run rẩy, "Cô, cô không thể!"

Không thể? Không có chuyện gì mà Hạ Từ Ca không dám làm? Ông trời, hãy giúp tôi dạy dỗ người phụ này!

Tay nói ra đồng thời đẩy mạnh một cái. Nếu cô chết, thì xin tạm biệt, không cần cảm kích tôi đã thỏa mãn tâm nguyện của cô.

"A!"

"Tĩnh nhi!"

Tiếng hét chói tai của cô gái cùng tiếng kêu gào phẫn nộ của người đàn ông vang lên. Thân thể Mộ Tinh lăn từ trên xuống, tiếng va chạm kinh người khiến ai ai cũng hoảng sợ. Tất cả hội trường đều rối loạn, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Từ Ca, khó hiểu, phẫn nộ, xì xào bàn tán cùng chỉ trỏ tất cả đều hướng về phía Hạ Từ Ca.

Thấy một màn như vậy Mộ Diễn cực kì sửng sốt, anh nổi giận gầm lên một xông tới đó thì đã muộn rồi! Con người thâm lãnh của Mộ Diễn trừng mắt nhìn Từ Ca, Đôi mắt lạnh như băng, sắc như dao cứa nhìn về phía cô, "Hạ Từ Ca, chuyện này là do cô làm!"

Từ Ca ngẩng cao đầu lên, híp mắt áp chế nỗi đau trong lòng, cô nở nụ cười xinh đẹp như cũ. Thân thể dâng lên cảm giác lạnh lẽo, tay trái của cô nắm thật chặt tay phải, dùng lực rất lớn nhưng cô không cảm thấy đau.

Lòng bàn tay bóp chặt tự cô làm tổn thương chính mình, nhìn Mộ Tinh lăn xuống cầu thang, cô không cảm thấy vui vẻ như đã dự đoán từ trước, ngược lại từng đợt bi thương tràn ra trong lòng, Từ Ca giương đầu lên, thân thể của cô lạnh cứng, cả người không chống chịu được, cô không muốn cho ai nhìn thấy bộ dáng thống khổ và chật vật lúc này của cô, cô đứng ở lầu hai, nhìn hướng Mộ Tinh lăn xuống thật lâu rồi mạnh liệt đi xuống đó, đám người che khuất tầm mắt của cô khiến Từ Ca không nhìn được thương thế của Mộ Tinh lúc này.

Cô nhìn người đàn ông lo lắng ôm cô gái chạy ra ngoài, cuối cùng cũng hiểu.

Mộ Diễn, thì ra trong lòng anh cũng sẽ đau!

Bên cạnh, đám người tuôn ra, còn có người mặc đồng phục an ninh, Từ Ca chỉ đứng đó, bình tĩnh và yên lặng, nhưng lỗ tai của cô giống như mất đi thính giác, chỉ nghe tiếng nói chuyện ong ong của mọi người, còn nội dung thì không nghe rõ.

"Không có việc gì." Bên cạnh, giọng nói của người đàn ông như chiếc chăn ấm, hấn ôm cô vào trong lòng, nói chuyện với mấy người bên cạnh cảnh sát vài câu, để lại danh thiếp rồi đưa Từ Ca rời đi.

Sắc mặt của cô cực kì trắng, lưng thẳng tắp, mỗi bước đi đều rất trầm ổn, nhưng Sở Luật lại dễ dàng phát hiện cô đang sợ hãi, xe đi lại gần, Sở Luật đem Từ Ca nhét vào ghế sau, rồi hấn ngồi vào. Mãi đến khi cửa xe đóng, cô mới ngẩng đầu rũ mắt xuống.

Tay trái của cô vẫn nắm cổ tay phải, Sở Luật nhìn tay cô đang run lên, đáy lòng hấn dâng lên cảm giác sợ hãi, Sở Luật đưa tay qua cầm lấy bàn tay của cô, nước mắt trong một khắc kia rào rạt chảy ra, từng chút từng chút nhỏ trên cánh tay Sở Luật, giọng nói của cô cực thấp, "Từ khi mất đi đứa con, tôi cảm thấy được trái tim của tôi đều đã cứng rắn lên, cô ta xứng đáng! Xứng đáng!"

Sở Luật lấy tay sờ sờ đầu của cô, con người híp híp, "Từ Ca, cô không thích hợp để làm những việc này, giao cho tôi xử lý. Có một số việc không cần quang minh chính đại, âm thầm thì tốt hơn."

Hắn đã sớm đề nghị, cô lại không đồng ý.

"Chuyện của tôi, bản thân tôi tự xử lý." Từ Ca cắn môi kiên trì, cô rút bàn tay của mình về, bên ngoài xe chạy rất nhanh, Từ Ca cảm thấy rất mệt mỏi.

"Ừm. Đau quá." Mộ Tinh cắn môi nước mắt lăn xuống, đầu cô ta khế tựa vào vai Mộ Diễn, trong lỗ tai giống như nghe được tiếng xương gãy.

Trên người các vết thâm lớn nhỏ màu xanh tím xếp chồng lên nhau. Khuôn mặt cô ta tái nhợt, cảm giác đau đón hành hạ bản thân từng chút một, nỗi đau thấm sâu vào bên trong.

Mộ Diễn nâng người cô ta dậy, để cho cô ta dựa vào mình, đạt được một chút thoải mái, nhưng vẫn bị ngăn cách bởi da thịt rắn chắc của anh nên vẫn thấy khó chịu.

Mộ Diễn nhìn bộ dáng thống khổ của cô ta, kêu bác sĩ tiêm thuốc giảm đau nhưng Mộ Tinh vẫn chảy mồ hôi lạnh không ngừng. Trong lòng Mộ Diễn hoài nghi, cho dù lúc này cô rất thống khổ nhưng anh vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. .

"Tinh Nhi, tại sao lại bị như vậy?"

Một câu của anh như chọc đến chỗ đau của Mộ Tinh, cô ta mở to mắt, nén lệ trừng mắt nhìn Mộ Diễn, "Anh, người không thấy sao? Là cô ta đẩy em, là cô ta cố ý, bởi vì cô ta thấy ghen tị khi em đứng cạnh anh."

Nước mắt dần dần nhỏ xuống, cô lại khóc khiến Mộ Diễn cảm thấy hơi lo, tiếng nói của anh hơi trầm xuống, "Cô ấy, ghen tị?"

Nếu cô ghen, sẽ không đối mặt với anh nói những câu như vậy, chuyện vừa xảy ra, cho dù anh đoán cũng đoán không ra cô có mục đích gì. Trước kia chưa có mưu kế gì có thể qua được mắt anh. . .

Lăn lộn nhiều năm ở chiến trường rồi cũng có ngày phải trúng kế một lần.

Trong giọng nói của Mộ Diễn có chứa sự nghi ngờ khiến nước mắt Mộ Tinh rơi càng nhiều, cô chau môi hỏi, "Ca ca, anh không tin em, không tin rằng cô ta sẽ làm như vậy với em? Anh hỏi như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh hoài nghi em sao? Anh thật quá đáng! Em bị thương thành như vậy, anh lại."

Cô ta ghen ngào nói không ra lời, khuôn mặt xinh đẹp do té xuống đất nên bị trầy da, lớn lớn nhỏ nhỏ nhìn thấy ghê người, Mộ Diễn hơi nhếch môi không nói, anh vỗ nhẹ sau lưng cô. Lúc này, trừ tiếng khóc của Mộ Tinh, bên trong không còn động tĩnh khác.

Cửa phòng bệnh mở ra, đứng ngoài cửa là chủ yển hội cùng một người đàn ông khác, "Xin chào Mộ tiểu thư, tôi là luật sư bên công ty Tự Nguyên chuyên ngành truyền bá văn hoá, đối với chuyện xảy ra ngày hôm nay, chúng tôi thật sự xin lỗi. Nếu chỉ là sự cố ngoài ý muốn, công ty chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn chi phí trị liệu, cùng những thứ khác. Chỉ là."

Luật sư dừng một chút, hấn nâng ánh mắt nhìn nhìn Mộ Diễn, lại chuyển hướng qua Mộ Tinh, "Chỉ là, ở hiện trường mọi người nói sự việc này xảy ra là do vị hôn thê của Sở thiếu làm, nếu là ác ý thì nên khởi tố, chúng tôi sẽ hiệp trợ ngài trong công việc."

"Tự Nguyên cũng được coi là một trong những xí nghiệp đứng đầu, tại thời điểm này thì ra về làm người tốt. Dù sao tiền thuốc men Mộ thị vẫn có thể chi trả được, chỉ là có những người trốn tránh trách nhiệm thì hơi hiếm thấy." Không đợi hắn nói xong, Mộ Diễn tiện lời cắt ngang, mắt của anh khiến ai nhìn vào cũng phát lạnh.

Đều nói tổng giám đốc Mộ thị lạnh lùng, vô tình, quả không sai. Luật sư liếc mắt nhìn Mộ Tinh, thì thấy cô ta đang cúi đầu, bất đắc dĩ liền nói tiếp, "Chúng tôi sẽ không từ chối trách nhiệm, chỉ là tôn trọng ý kiến của Mộ tiểu thư nên muốn hỏi một chút mà thôi."

Mộ Diễn nhàu mày cũng không nói thêm gì, tất cả quyền quyết định giờ phút này đều nằm trên người Mộ Tinh. Nhưng mà, Mộ Diễn tìm lí do để thoái thác lại khiến Mộ Tinh cắn răng nanh tiếp lời, "Đó là sự cố ngoài ý muốn, Hạ tiểu thư cũng không cố ý, tôi cũng không có gì đáng ngại, coi như tôi xui xẻo. Tôi cũng không thiếu về mặt tiền bạc nên làm theo ý mấy người đi."

Luật sư nghe vậy vội vàng gật đầu không dám nói, vội vàng rời khỏi phòng bệnh. Cô tận lực để biểu hiện của mình trở nên rộng lượng, nhưng vẫn chưa làm thay đổi sắc mặt của Mộ Diễn, anh vẫn trầm tư nhìn Mộ Tinh, đáy mắt anh vẫn hiện lên sự nghi ngờ đối với Mộ Tinh, nhiều năm không gặp, anh cũng không biết Mộ Tinh có còn là cô bé lương thiện ngày xưa luôn được anh bảo bọc trong tay không nữa.

Đợi đến khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Mộ Tinh mới hỏi, "Ca ca, là cô ta cố ý, trước mắt em cô ta nói lời ngoan độc, em cầu xin tha thứ

nhưng không được. Tại sao anh không tố cáo cô ta? Hay là anh thích cô ta rồi?"

Mộ Diễn vẫn không nói chuyện, anh đứng ở cửa sổ phòng bệnh, trong ánh mắt trầm trầm, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của anh. Vì anh không biết nên nói như thế nào, cảm giác này rốt cuộc là sao? Thời điểm không nhìn thấy Từ Ca, anh nhớ cô, đó là sự thật. Nhưng khi nhìn thấy rồi, cô lại đem đến cho anh cảm giác không khống chế nổi, chỉ muốn đi bóp chết cô mới thôi.

Anh trầm mặc không nói, trong lòng Mộ Tĩnh thầm ghen ghét, cổ tay nổi gân xanh, cô lặng lẽ nắm chặt tay, buông ánh mắt âm độc xuống.

Cách mấy ngày, Từ Ca nhận được điện thoại của bên tổ chức yến hội thông báo, nói Mộ tiểu thư không khỏi tổ cô nữa, chỉ coi đó là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Ánh mắt Từ Ca hơi trầm xuống, cô cho rằng Mộ Tĩnh sẽ bắt cơ hội này để trả thù, nhưng mà lần này cô ta lại bỏ qua khiến Từ Ca nghi ngờ.

Hôm sau, một đĩa phim được gửi đến cho Từ Ca. Bên trong là toàn bộ quá trình Minh Châu bị người hạ được. Từ Ca vội tắt đi máy tính, cô rút đĩa CD ra đập nát nó.

Hai tay Từ Ca nắm thật chặt, hóa ra, tâm của đàn bà độc ác như vậy, có thể làm đủ mọi cách hại người khác để mình không bị thương.

Hại cô còn chưa đủ sao? Cô cười lạnh nước mắt chảy ròng ròng.

"Sở Luật, tôi muốn Mộ Tĩnh phải gặp quả báo, tôi sẽ làm việc đó không tiếc bất cứ giá nào."

Trong bệnh viện, Từ Ca mặc chiếc áo gió tối màu, trong tay cầm một bó hoa cúc, giày cao gót dẫm nát gạch men trơn bóng trên mặt đất phát ra thanh âm chói tai.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộ Tĩnh đang dựa vào đầu giường.

"Mộ tiểu thư, thật đáng tiếc, ngã từ trên cao xuống mà cái cổ mảnh khảnh này vẫn chưa bị gãy?" Dáng người thon dài của Từ Ca đi đến trước giường bệnh của Mộ Tĩnh, vẻ mặt xinh đẹp hiện lên ý cười, trong ánh mắt chứa đầy ý lạnh "Đáng tiếc, tôi còn có ý chuẩn bị hoa cúc cho cô này, xem ra khuôn mặt này vẫn xinh đẹp như trước!"

Trong phòng bệnh không có người khác, chỉ có một người trông nom cô ta mới vừa ra ngoài múc nước.

"Làm sao cô có thể tới đây?"

Sắc mặt Mộ Tĩnh xanh mét ngồi thẳng người nhìn Từ Ca, vẻ mặt phòng bị trừng mắt nhìn Từ Ca, răng khể cắn môi, chỉ sợ cô sẽ lại gần. Mộ Tĩnh khản trương biểu tình này khiến Từ Ca hài lòng, cô nhẹ cười ha ha, đặt bó hoa cúc xuống.

"Tôi còn có thể tới để làm gì? Tôi chỉ muốn đến xem cô chết hay chưa mà thôi!"

Một tiếng chết của cô không khiến trong lòng Mộ Tĩnh sợ hãi, "Hạ Từ Ca, cô đừng tới đây!"

Nhè nhẹ vỗ về ngón tay của chính mình, Từ Ca mỉm cười nhưng đáy mắt cô không hề cười, "Mộ Tĩnh, tôi không qua đó, nếu nói trước kia tôi còn có điểm mềm lòng, cho rằng pháp luật sẽ xử lý được cô. Thì từ giờ trở đi, tôi muốn cho cô biết, mỗi một bước, tôi đều sẽ sử dụng thủ đoạn của chính bản thân, ngược lại tôi muốn xem, là cô vui, hay tôi vui!"

"Cô nói bậy bạ gì đó, tôi nghe không hiểu."

"Nghe không hiểu không sao cả, chỉ cần nhớ kỹ là được." Đột nhiên Từ Ca nghiêng người tiến lên, một tay cô bắt lấy bả vai của Mộ Tĩnh, ngón tay như thép tại chỗ bị thương hung hăng bầu chặt lấy.

"A ——!"

Một tiếng kêu thê lương, hai tay Mộ Tĩnh bắt lấy cổ tay Từ Ca, cô ta đau sắc mặt tái mét, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống, nhưng Từ Ca không hề buông tay.

"Mộ Tĩnh, có đau không? Tôi nói cho cô biết. Nỗi đau của cô không bằng một phần nỗi đau khi tôi mất đi đứa bé!" Hốc mắt Từ Ca đỏ bừng, hai tay của cô đã dính máu, máu từ băng vải trắng tinh thấm ra bên ngoài.

"Buông ra! Buông ra!" Mộ Tĩnh khóc thét, nhưng trong giọng nói lại không có chút khí lực nào hết.

Phía sau, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, nghe tiếng hét bác sĩ chạy tới xem xét, một màn này khiến người ta kinh hãi. Có điều, ngón tay cô giống như dính chặt trên người Mộ Tĩnh, kéo căng kéo không ra, cô dồn hết toàn lực, giống như muốn hủy bả vai của Mộ Tĩnh.

Mộ Tĩnh đau đớn, sắc mặt và dôi môi đã trắng bệch.

"Buông ra!"

Thân thể Từ Ca bị kéo ra, Mộ Diễn cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên, hôm nay anh chỉ mới rời bệnh viện một lát, lúc về lại phát cảnh tượng như vậy.

Mộ Tinh đau quá đã ngất đi.

"Thất thần làm gì? Kiểm tra người bệnh!" Mộ Diễm gầm lên một tiếng cứng đờ, sắc mặt tối đen mù mờ nhìn Hạ Từ Ca, một tay cô đầy máu tươi, khoe miệng ôm lấy nụ cười sắc bén như một bức họa ghê người.

Mộ Tinh nhanh chóng được đưa đi phòng cấp cứu.

Đùng chạm một tiếng, Từ Ca bị Mộ Diễm đẩy về phía sau cửa, ván cửa theo tiếng động đóng lại, người đàn ông trên trán nổi gân xanh, Đôi mắt rét lạnh như ma, "Hạ Từ Ca cô điên rồi? Tinh Nhi làm gì cô, sao cô lại hành hạ nó?"

Một ngón Từ Ca vịn bụng Mộ Diễm, ánh mắt nàng trống rỗng vô cùng, khoe miệng ôm lấy ý cười, "Mộ Diễm, tôi điên rồi! Cho nên, lúc nào cô ta trong mắt anh cũng đẹp nhất, nếu tái diễn chuyện đó một lần tôi vẫn sẽ làm như vậy!"

Quyền, đánh vào sườn ván cửa cạnh lỗ tai Từ Ca lỗ, mặt Mộ Diễm trầm xuống hỏi,

"Nguyên nhân, Hạ Từ Ca, nói cho tôi biết nguyên nhân!"

Anh phái người đi thăm dò, nhưng mà sau mấy tháng cô rời đi tin tức đều bị hủy sạch, vô luận anh có cho Âm Ảnh tra như thế nào cũng không tra được bất kể một tin tức nào hết.

Cô có ý muốn giết! Mà Mộ Diễm biết, trong mấy tháng này nhất định anh đã bỏ lỡ một tin tức rất quan trọng.

Từ Ca cười lạnh, nhưng không giải thích gì với Mộ Diễm, người đàn ông giận sôi lên, nhưng đối với cô anh không có biện pháp, hận không thể giao cô cho cục cảnh sát, nhưng với thể lực của Sở Luật nếu muốn đem cô ra ngoài cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng là, máu chốt đích thị nằm ở chỗ mình, anh không muốn thế! Chết tiệt, cho dù anh trơ mắt nhìn cô làm Tinh Nhi bị thương, anh vẫn không muốn đưa cô đến cục cảnh sát.

"Hạ Hạ, cô đã không nói, vậy với việc cô làm trước đây tôi sẽ không thả cho cô trở về."

"Anh cho là anh sẽ làm được chuyện đó sao?" Từ Ca cười nhạo, nếu cô một mình tới đây thì tự nhiên cô đã có chuẩn bị từ trước.

"Cô nói Thương Lang sao? Hẳn giữ mạng mình còn chưa xong, thì tới chiếu cố cho cô như thế nào đây?" Trong mắt anh ngọt định hiện lên tia nguy hiểm. Rốt cục khuôn mặt không chút biểu tình của Từ Ca đã xuất hiện gợn sóng.

"Mộ Diễm, không được làm Thương Lang bị thương."

"Hạ Hạ, nếu ở trước mặt tôi dám đề cập đến tên người đàn ông khác, cô có tin hiện tại tôi sẽ làm cho hắn biến mất không?" Âm sắc cuối cùng mang theo khí giận, dọa Từ Ca không nói được một lời.

Bệnh viện, trong phòng cấp cứu truyền tin tức đến, miệng vết thương của Mộ Tinh bị xé rách, cần khâu lại lần thứ hai, có chút nguy hiểm, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Mộ Diễm nghe xong phái người đi xem, rồi lôi Từ Ca ra khỏi bệnh viện.

Đối với Mộ Tinh, anh không thể trốn tránh trách nhiệm, anh chỉ muốn bảo đảm cô ta được bình yên vô sự, không bị thương, còn chuyện khác thì anh không thể làm.

Xe lấy cực nhanh rồi đi với tốc độ như bay phi ra ngoài, dừng lại tại một chỗ hẻo lánh vùng ngoại thành, nơi này, Mộ Diễm từng mang cô tới đây một lần, tất nhiên, Mộ Diễm kéo Từ Ca đi vào biệt thự.

Một tay anh vứt cô vào phòng tắm, cầm vòi hóa sen rửa điết máu trên tay cô, vì động tác của anh Từ Ca bị ướt hết, mùa đông nước rất lạnh, chỉ chốc lát quần áo của cô đã bị nhiễm ẩm, nhưng người đàn ông vẫn không chịu buông tay, nước lạnh vẫn mở ra vù vù, Từ Ca mím môi không nói một lời, nhìn anh như người điên!

Rốt cục.

"Mộ Diễm, anh bệnh thần kinh!" Từ Ca tức giận mắng, cô lạnh, môi thâm đen, nước ngấm vào người nhưng Mộ Diễm vẫn duy trì động tác.

"Rốt cuộc cũng biết nói chuyện?"

Đem tắm vòi sen điều chỉnh nhiệt độ, nhìn cô vẫn đứng bất động, Mộ Diễm nhủ mảy, "Muốn tôi cởi quần áo hộ cô sao?"

"Anh ra ngoài!"

"Hạ Từ Ca, cô giả bộ cái gì? Đây cũng không phải lần đầu, quả thật cô cho rằng trở thành vị hôn thê của Sở Luật thì chuyện trước kia không tồn tại hả ?" Anh, lời nói đã chứng minh tất cả.

Từ Ca chẳng muốn cãi nhau với anh, nhưng cô cứ đứng bất động, chỉ dùng ánh mắt trào phúng em xét anh, Mộ Diễm bị cô xem xét đương sẽ tức giận, bàn tay to vung lên, vù một cái xé rách áo gió của cô, bàn tay to thăm dò vào vạt áo lông lôi kéo nâng lên trên, Từ Ca vùng vẫy nhưng vô tác dụng, cô

vừa chui đầu đi ra, anh không tiếp tục động tác, áo lông cuốn lấy cổ tay cô, cô chỉ có thể giữ cánh tay đứng ở trước mặt anh, trên thân thể coi còn sót lại chiếc áo ngực màu đen.

Ánh mắt Mộ Diên trầm lãnh, da thịt trắng nõn in lên một vết sẹo nhỏ, vết sẹo này đã nhạt, nhưng anh biết đây là vết thương mới có không lâu, nhất định sẽ đau đớn không chịu nổi.

"Sao lại thế này?" Tiếng nói trầm thấp cực kì, âm thanh khàn khàn mang theo chút cảm giác đau đớn. Từ Ca cảm thấy lỗ mũi mình ê ẩm, cô vùng vẫy, trong ánh mắt phụt ra hận ý khiến Mộ Diên kinh hãi.

"Không có quan hệ gì với anh!"

Cô hiển nhiên không muốn đề cập đến, Mộ Diên cũng không ép cô, chuẩn bị nước cho cô, để cô rửa sạch chính mình, anh dẫn đầu đi ra ngoài phòng tắm.

Từ Ca ngâm mình trong nước ấm thật lâu, lúc cô đi ra, Mộ Diên đang đứng ở phòng khách, trên người cô mặc áo tắm màu cháy nắng của anh, giống như đứa trẻ nhỏ mặc áo của bố mẹ, đột nhiên Mộ Diên rất muốn đem cô hung hăng nhét vào trong lòng bảo vệ thật tốt.

Cô không nói, anh không bức cô nói, nhưng anh cũng không tin mình không có biện pháp để tra ra mọi chuyện.

Mộ Diên kêu đồ ăn ở bên ngoài, Từ Ca động chiếc đĩa nhưng không muốn ăn. Cô ngồi ở trên ghế sofa, nán lại một hồi lâu, Mộ Diên đến phòng bếp cầm đủ thứ, khi trở về chỉ thấy Từ Ca đang nghịch điện thoại di động của anh để trên anh, thấy cô cứ đùn đẩy nó mãi. Trong phòng ngủ, hương được đốt, Từ Ca ngửi mùi hương này ngủ thật say, rất lâu rồi cô chưa ngủ ngon như vậy, cả người cảm thấy rất mệt mỏi, mộng mắt ngày càng sưng to, mỗi ngày đều phải dựa vào phấn trang để che bớt đi.

Đợi cô ngủ thiếp đi, Mộ Diên tiện dán lên thân thể của cô, cô không kháng cự nữa, anh cũng yên lòng hơn. Loại hương anh đốt để phục vụ cho cô, nó không gây hại đến sức khỏe.

Từ Ca ngủ được một lúc, trong mộng cô thấy có ai đuổi theo, cô ưỡn bụng liều mạng chạy nhưng không thể trốn thoát, đôi mắt cô đỏ lên, cô không muốn mất đi đứa nhỏ, không muốn——

Mộ Diên chỉ nghe thanh âm nghẹn ngào rất nhỏ của cô liền mở to mắt thì phát hiện khóe mắt cô ướt, cả người chìm vào giấc mộng, ngón tay cô nắm chặt góc chăn, răng cắn rách cả môi, trên trán mồ hôi nhỏ ra từng giọt.

"Hạ Hạ, Hạ Hạ." Mộ Diên khẽ gọi tên cô nhưng cô không hề tỉnh, chỉ cuộn tròn người, cảm giác đau đớn lan tràn từng đợt, toàn bộ tụ tập chạy đến bụng.

Bác sĩ nói, cô không còn cơ hội sinh con! Cảm giác đau đớn này như nghiền xương thành tro khiến Từ Ca đột nhiên mở to mắt, đau đớn rút hết toàn bộ hô hấp của cô, hai tay cô che ở bụng nằm cuộn mình, cả người giật giật không thôi.

Nhìn cô bị như vậy Mộ Diên cũng kinh hãi, anh vỗ nhẹ khuôn mặt cô, "Hạ Hạ, sao lại thế này?"

Trong giọng nói ẩn chứa sự lo lắng, Từ Ca một câu cũng không nói ra được.

"Chịu đựng một chút, chúng ta đi bệnh viện." Mộ Diên sốt ruột, anh xoay người đi mặc quần áo, lại bị Từ Ca giữ chặt, ngón tay cô bởi vì dùng lực quá nhiều mà trở nên trắng bệch, cô cầm ống tay áo của anh, rõ ràng anh không có cảm giác, nhưng nhìn bộ dáng của cô giống như đã dùng hết sức lực để kéo tay anh.

"Không cần." Cô không cần đi bệnh viện, cô sợ một khi đi bệnh viện, chuyện cô mất đi đứa bé sẽ không che giấu được, cô thừa nhận cô không chịu đựng được khi nhìn thấy bộ dáng vô tình của Mộ Diên. Anh không cần đứa bé, không cần đứa bé của cô.

"Vậy em nói cho tôi biết, em đau chỗ nào?" Mộ Diên chế trụ thân thể của cô, để phía sau lưng cô dán vào ngực anh, xem hai tay cô đặt ở bụng dưới, Mộ Diên giống như hiểu được cái gì đó, anh hỏi, "Đau bụng kinh?"

Từ Ca không nói gì, anh nằm xuống vòng tay qua ngực cô, tay dán ở bụng dưới của cô nhẹ nhàng vuốt ve, không chú ý đến thời gian, lòng bàn tay của anh có nhiệt khiến cô thoải mái, Từ Ca không còn cảm đau đớn nữa. Nhận thấy thân thể đã thả lỏng, cả người anh căng thẳng như vừa đi đánh trận về, trên trán cô ướt đầm mồ hôi, Từ Ca nhắm chặt hai mắt, hô hấp nhọt nhọt. Bàn tay anh vẫn dán ở bụng dưới của cô, lòng bàn tay có nhiệt độ xuyên thấu vào da thịt thăm dò, Từ Ca chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, cô nhắm mắt lại, mặc cho hơi thở của anh quấn quanh cô.

Một đêm yên tĩnh, hai người nào đó đều không có nói chuyện, tham luyến hưởng thụ vẻ yên lặng hiếm có, đúng là, tâm dù có lạnh vẫn có thể bị nhiệt độ của anh giải tỏa sao? Từ Ca cảm thấy trong lòng chua chát, ánh mắt Mộ Diên dừng ở khuôn mặt đẹp đẽ đang quay lưng lại với mình, mặc cho thân thể hai người tiếp cận. Môi của anh dán lên cái gáy tinh tế, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng không yên, chính anh cũng không thể nắm bắt nổi.

Hôm sau, Mộ Diên nghe tiếng chuông dồn dập thì tỉnh lại, Ám Ảnh báo cho Mộ Diên một tin khiến con người của anh trầm lãnh dị thường, anh liếc mắt nhìn cô gái đang ngủ ở trên giường, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, "Chuyện khi nào?"

"Đêm qua, rất nhiều huynh đệ ở Long Đàn bị tiêm thuốc phiện."

Trên trán Mộ Diên nổi gân xanh, thuốc phiện là thứ anh căm kỵ nhất, "Liên quan đến người nào?"

"Tiền Sâm."

"Vì sao bây giờ mới nói cho tôi biết?"

"Từ ngày hôm qua di động của chủ nhân không liên lạc được, may mà Liêu thiếu chỉ huy đúng lúc, đã chặn dứt được chuyện này. Chỉ là, lần này Tiền Sâm theo chúng ta đến cùng."

Câu của hắn nói ra khiến Mộ Diễm sững sốt, di động của anh gọi không được? Trừ bỏ cô không còn ai đụng đến di động của anh, "Còn có ai liên quan đến chuyện này không? Trừ chúng ta, những bang phái khác thì sao?"

"Bên Sở thiếu không có ai bị như vậy, nghe nói, ngày hôm qua bọn chúng đi tìm một cô gái, là vị hôn thê của Sở." "

Mộ Diễm trầm mặc một lúc, "Nói với Tuấn vĩnh, đưa tất cả người bị nghiến vào bệnh viện, cần phải cai nghiện gấp, nếu cai không xong, tôi có tới cũng vô dụng! Tránh bọn cảnh sát ra, còn Tiền Sâm, xem như tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, thông báo với tất cả, hắn và chúng ta đã không còn liên quan, để cho Tuấn Vĩnh đi xử lý. Còn có, Tiền Sâm nặng bao nhiêu cân bao nhiêu sức tôi rất rõ, hắn không có khả năng nạp một khối lượng thuốc phiện lớn như vậy, tôi muốn biết người đứng phía sau là ai?"

Điện thoại còn chưa tắt, tiếng chuông cửa vang lên, Sở Luật đứng ở trước cửa, ý cười trên mặt hắn xông vào đầy mắt Mộ Diễm, "Tôi tới đón người."

"Sở thiếu, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác là làm trái bổn phận của mình! Tôi không tiếp."

"Có người nói hôm qua vị hôn thê của tôi nán lại nơi này." Sở Luật khinh mạn nói, trên mặt hắn có ý cười sâu sắc, câu nói của hắn không giống như đang ăn dấm chua, bộ dáng như đang xem một vở hài kịch.

Mộ Diễm còn chưa nói chuyện, anh thấy phía sau có tiếng động, anh quay đầu, chỉ thấy Từ Ca đã mặc quần áo chỉnh tề đứng ở phía sau anh. Cô không giải thích gì liền đi ra ngoài, Mộ Diễm bắt được cổ tay cô, trong ánh mắt của anh chứa đầy cơn sóng. "Hôm qua, là cô có ý."

Có ý làm lẫn lộn tầm mắt của anh! Mộ Diễm giận dữ, ghê tởm hơn là anh đã bị mắc mưu.

Từ Ca đẩy cổ tay Mộ Diễm ra, trong ánh mắt của cô là một mảnh lạnh lùng, "Mộ Diễm, anh không biết người anh thao túng đích thị là người nào sao? Uổng phí anh toàn tâm toàn ý tới giúp đỡ Mộ Thường Thanh duy trì Mộ thị, nhưng tâm tư con gái của ông ta lại không nằm ở nơi này."

Ý cô muốn nhắc nhở, trò chơi có tiếp tục hay không, quyền quyết định là ở anh.

Mộ Diễm nhìn bóng lưng Từ Ca rời đi, anh nghiêng người đứng thẳng, toàn thân toả khí lạnh hoà vào mùa đông lạnh giá, đôi mắt được nhuộm dần bởi màu máu.

Mộ Diễm giao việc cho Âm Ảnh, "Cho dù là đào sâu ba thước, cũng phải điều tra ra, rốt cuộc mấy tháng này cô ấy đã xảy ra chuyện gì."
 điểndãanLêeQuýĐôn

Chiếc xe Rolls-Royce xa hoa đang chạy trên đường, Từ Ca nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, cảnh vật lướt qua cực nhanh như ảo ảnh xẹt qua, Sở Luật nghiêng đầu nhìn cô, lại phát hiện cô như đang đi vào cõi thần tiên, "Cha già muốn gặp cô, lần này cô diễn rất khá, ông ấy rất vừa ý, nói đây mới là có phong cách của ông ấy."

Lần này, sở dĩ cô làm như vậy vì muốn mượn tay Mộ Diễm vạch trần Mộ Tĩnh, cô cũng muốn nhìn xem, lúc cô ta bị phơi bày trước ánh sáng, Mộ Tĩnh còn loại mặt nào để diễn.

"Không có hứng thú."

Từ Ca quả quyết, đối với Đỗ Hoành Hùng cô không có hứng thú vì ông ta đã khiến chuyện tình của Tạ Phương trở nên thương tâm, loại đàn ông như vậy, không chừng sẽ đánh chết Tạ Phương nếu bà ở cùng ông ta mãi, nên cô không hi vọng mình có điểm gì liên quan đến ông ta.

Sở Luật nhướng mi, "Nếu cha già muốn gặp cô thì không có gì mà ông ta không thể gặp được."

Từ Ca thu tay, cô liếc nhìn hắn, "Sở Luật, đừng nghĩ rằng tôi nhận anh là anh trai thì tôi sẽ nhận ông ta là cha, ông ta là cha của ông không có nghĩa ông ta cũng là cha của tôi."

Sở Luật nhú mày, nhưng cũng không ép cô. Người anh trai này, khi hắn sắm vai mới biết nó thật khó.

Từ Ca mới vừa mở cửa xe chuẩn bị xuống xe, liền nghe thấy tiếng nói của Sở Luật ở phía sau vọng đến, "Hôm qua nghỉ ngơi thật tốt, quảng thâm đã tan đi không ít."

Câu nói của hắn khiến Từ Ca không thể phân biệt rõ hàm ý trong đó là gì, coi như không có gì cô lưu loát xuống xe, lại thỉnh thoảng nghe nửa câu tiếp của Sở Luật, "Tôi qua Thương Lang hỏi tôi cả đêm, nếu đây là mưu kế của cô thì nên nói rõ ràng với hắn."

Àm, cô đóng cửa xe, Từ Ca hướng về phía nhà trọ, liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở cửa, cửa đóng chặt, nhìn không ra cảm xúc ở trên mặt anh ta, ánh mắt anh ta vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn thấy Từ Ca tiến lại gần, anh ta nhẹ nhàng thờ ra, xác nhận cô không bị gì, sau đó định đi lướt qua cô.

Lướt qua nhau, Từ Ca nghe được giọng nói của chính mình, "Thương Lang, tôi sẽ không yêu anh."

Lời của cô có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng cô không có khả năng để yêu thêm lần nữa, hai đoạn tình cảm kia đã khiến cô mệt mỏi. Cho tới bây giờ Từ Ca hiểu rất rõ mình muốn cái gì. Quả quyết một cách tàn nhẫn, cũng tốt hơn kéo dài nó mãi. Cô không thích ướt át bản thủ, chính bản thân cô hiểu rất rõ cô thích cái gì.

"Tôi biết."

Tiếng nói của Thương Lang từ trong gió bay tới, ánh mắt Từ Ca khó nhịn hiện lên nỗi chua xót. Anh ta biết. Cho tới bây giờ cái gì anh ta cũng biết.

Hai người lệch khỏi quỹ đạo, càng lúc càng xa nhau, bởi vì không cam lòng nên có dính dáng đến nhau, giống như cô và Mộ Diễm. Từ Ca không muốn thừa nhận đối với Mộ Diễm cô vẫn đang ôm lấy hi vọng, nhưng mà cô không thể không thừa nhận, lúc ở bên cạnh anh ấy cô cảm thấy rất bình yên.

Vì sao lại xuất hiện tình huống này, chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, đối với người không quý trọng mình, Hạ Từ Ca, rốt cuộc cô có thể gửi gắm tình cảm được bao lâu?

Nước Mỹ, Xã bang là một thế lực hắc ám ở Á châu, mà bọn hắc lại không hề cảnh giác. Nguyên nhân nằm ở chỗ có người đứng ở sau giật dây, người đó là em gái của người đứng đầu Long Đàn, Mộ Tinh.

Mộ Diễm nắm bản báo cáo trong tay, mắt của anh lạnh như băng, anh không ngờ người anh luôn đặt trong tay lại cho người đến ăn mòn thế lực của anh.

"Thời gian Nhậm Khai kế nhiệm Xã bang không dài. Trước kia là chúng ta bỏ qua thân phận thật của chủ nhân Xã bang, nếu không bọn chúng đã không đắc thắng như vậy."

Mộ Diễm hừ lạnh, "Nếu biết rõ, tôi sẽ chém đứt của hắn, khiến hắn chẳng những không thể đặt chân đến Á Châu kể cả ở Mỹ hắn cũng đừng mơ bước tới."

"Mộ Tinh thì sao?" Liêu Tuấn Vinh đẩy mắt kính, ngón tay anh ta điểm nhẹ trên tờ báo cáo. Mấy năm nay, Mộ Diễm vì nhà họ Mộ làm rất nhiều chuyện, bọn hắc đều nhìn thấy được. Mộ Thường Thanh cho ân tình, thì Mộ Diễm cũng đã trả hết nợ rồi. Lúc này một chút ân oán cũng chẳng còn.

Dù sao, Mộ Diễm cũng không nợ bất luận kẻ nào.

Đẩy mắt thêm phần sâu sắc, ngón tay thon dài của Mộ Diễm gõ trên mặt bàn, từng nhịp từng nhịp như gõ vào trong lòng mọi người, thật lâu sau, anh đứng thẳng, gầy nhẹ tàn thuốc trong tay, "Hiện tại, không nên bút dây động rừng, lưu lại tính mạng cho Mộ Tinh, xem như tôi đã đền đáp ân nghĩa với Mộ Thường Thanh."

Sóng gió bắt đầu nổi lên, mọi người có thể cảm nhận được không khí căng thẳng lúc này.

Lữ Phương nhìn chằm chằm Mộ Diễm mất nửa ngày, tới hôm qua liên hệ với anh không được, truy cứu nguyên nhân thì ra là do cô gái kia, anh ta cũng đoán cô gái kia sẽ động tay động chân, nếu không làm sao có thể thực hiện nó tốt như vậy được, "Hiện tại tinh thần của các huynh đệ đang dao động rất lớn, hôm qua không liên lạc được với cậu không biết người nào làm rơi rớt tin tức, nếu cậu không nhận diện người đã làm chuyện này thì giang hồ sẽ xao động một phen."

"Nghĩ muốn áp chế tôi bởi chuyện này sao? Khi nào thì Mộ Diễm tôi phải chịu sự áp chế của người khác rồi hả?" Mộ Diễm cười lạnh, anh kết tất điều thuốc trong tay, cả khuôn mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, "Nếu muốn tiếp tục sống, thì an phận đi, tôi chưa bao giờ biết nhân từ là gì."

Tất cả Nam Bình bị một tổ chức hắc ám làm dậy sóng, tất cả thủ đoạn đều hành động một cách lặng lẽ, im hơi lặng tiếng, mà người ép người khác phát điên kia, là người đã từng sống ở Long Đàn - Tiền Sâm. Vì không tuân theo quy định đã đề ra nên bị phát lệch truy nã, đồng thời, các tổ chức hắc ám ở Mỹ cũng tham gia vào, cảnh sát cũng tham gia điều tra.

Một tuần sau khi Mộ Tinh xuất viện, thời gian cô nằm viện Mộ Diễm chưa từng xuất hiện, chỉ phái người qua giúp cô làm thủ tục xuất viện. Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát và ghen ghét khiến Mộ Tinh nóng nảy phát điên, bên kia truyền đến tin tức, Long Đàn đã phát hiện ra mọi chuyện.

Nhậm Khai có làm được gì hay không, Mộ Tinh cũng quan tâm, cô chỉ quan tâm, nếu Mộ Diễm phát hiện cô cũng liên lụy trong đó, anh còn khoan dung với cô như trước không? Có thể giữ hình ảnh hoàn mỹ nhất của cô trong mắt anh hay không?

Cô không đánh đổ mọi thứ, cho nên, nhất định Mộ Diễm không thể biết!

Cô biết anh vội vàng nhưng làm sao có thể bận đến nỗi không qua thăm cô lấy một lần? Cô không thể tiếp nhận sự thật này, nhất là khi cô nghe nói, lúc cô bị Hạ Từ Ca gây tổn thương đến nỗi miệng vết thương bị rách ra, anh lại còn ở chung với cô ta một đêm!

Trong lòng như bị cái gì đâm vào, kéo không được nhỏ ra cũng không xong.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Tinh hiện lên tia nguy hiểm, Hạ Từ Ca, nếu không có cô, mọi chuyện đều sẽ không như bây giờ. Cô run rẩy lấy điện thoại gọi cho Nhậm Khai.

"Hiện tại Long Đàn đang tập trung công kích anh, Nhậm Khai, nếu anh muốn giữ được tính mạng mà rút lui, tôi có biện pháp." Nhà hàng Tây ở một góc sáng sủa, cái cây to che mất bóng dáng của một cô gái, cánh tay cô vẫn quấn băng vải, trên mặt biểu tình vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Đôi mắt âm u của Nhậm Khai chăm chú nhìn trên người Mộ Tinh trên, "Biện pháp gì, nói nghe một chút."

"Tiền Sâm không còn giá trị lợi dụng, sớm trừ bỏ hẳn đi, các tài liệu không minh bạch cũng được giấu kín,"

"Tình Nhi, cô đã quên, là cô có tiếp xúc với Tiền Sâm chứ không phải tôi. Cô cảm thấy trên người tôi có ghi chữ “gánh vác họ” sao? Tôi có hàng trăm lý do để thoát thân, vì cái gì phải dùng chiêu thối nát này? Hay là dung nó để tẩy tội họ cô?"

"Nhậm Khai, anh"

"Đừng khẩn trương, Tình Nhi, tôi chỉ đùa một chút mà thôi, tôi làm sao có thể để cho cô mình đi nhận tội được chứ?" Nhậm Khai cười ha ha, hẳn thích nhìn dáng vẻ sợ hãi của người khác, nhìn cô ta sợ hãi hẳn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

"Hừ, anh đừng cho là nói mấy lời như vậy thì tôi sẽ sợ, Nhậm Khai, tất cả mọi người đều đang đứng trên một sợi dây thăng, tôi có chết cũng sẽ kéo theo người khác làm cái đem lưng, anh nghĩ tôi ngu ngốc đến nỗi làm việc gì cũng để lại chứng cứ cho người khác đến lấy sao? Nhậm Khai, đừng quá tự đại, nếu anh muốn vào tù kỳ thật cũng đơn giản thôi."

"Hô hô, Tình Nhi, cô càng lúc càng thông minh, tôi rất thích." Nhậm Khai cười ha ha, cười xong hẳn nghiêng người về phía trước, một tay bao trùm lấy bàn tay của Mộ Tinh, "Tôi thật sự rất nhớ hương vị của cô, Tình Nhi, theo giúp tôi một đêm, tôi sẽ chiều cô cô."

Sắc mặt Mộ Tinh trở nên trắng bệch, "Muốn tôi đáp cũng được, nhưng tôi muốn con tiện nhân Hạ Tử Ca phải biến mất."

"Giao dịch hoàn thành!"

Thân thể trần trụi của Mộ Tinh bị Nhậm Khai cột ở trên giường, khi hắn mang dây thăng đến gần giường, thân thể Mộ Tinh dâng lên cảm giác hưng phấn chờ mong.

Ngay từ đầu Nhậm Khai chỉ ma sát từ từ, Mộ Tinh đã quen bị ngược đãi không tiếp thu được cảm giác mềm nhẹ, cô lắc lắc thân thể thét chói tai, hi vọng Nhậm Khai có thể dùng lực kích thích mình.

Người đàn ông nghe tiếng kêu điên cuồng của cô, đạo cụ trong tay không lưu tình quát lên người cô. Đêm nay, thân thể của cô bị hắn ngược đãi hết sức, miệng vết thương rách ra lần hai, nhưng cảm giác đau đớn lại khiến cô kích thích hơn.

Tình cảnh mãnh liệt qua đi, Mộ Tinh nằm ở trên giường, mồ hôi đầm đìa, bộ dáng này chứng tỏ một đêm kích tình mãnh liệt vừa qua đi, Nhậm Khai nhìn bộ dáng của coi nhếch môi nhẹ cười, hắn cúi xuống lỗ tai Mộ Tinh thì thầm, "Tình Nhi, cô nói còn ai có thể khiến cô mất hồn như vậy?"

Thân thể bị hắn vắt cạn sức, toàn thân Mộ Tinh đều là vết thương, cô bò cũng không nổi, đầu óc choáng váng. Loại cảm giác đau đớn này khiến cô như gặp ảo giác, Mộ Tinh hốt hoảng theo Nhậm Khai rời giường, lúc đó trong lòng cô cực kỳ đau thương, cô khẩn cấp muốn thoát khỏi Nhậm Khai nhưng luôn phải dính vào hắn, tinh thần giống như bị xé rách thành hai nửa, một bên lạnh một bên nóng, khiến cô cảm thấy áp lực. Mộ Tinh không biết nên làm như thế nào mới thoát khỏi hoàn cảnh này được

Thấu qua cửa sổ nhìn xuống, Nhậm Khai nhếch môi, hẳn biết, cô đã được hắn dạy dỗ rất nhiều, nếu không đi bước này, có thể tất cả sẽ bị phá hủy.

Trong quán bar âm nhạc buốt óc chói tai. Gần đây Tiền Sâm bị đuổi bắt khắp nơi, giống như chuột phải khổ sở để chạy qua đường, nhưng trong tay hắn có thứ gì đó, Tử Ca nhất định phải thu hồi, cô sẽ không để cho Minh Châu phải tham gia vào chuyện này một lần nữa. Cai nghiện không phải chuyện quá sớm một chiều, cô hận Minh Châu, nhưng đối với con gái của Hạ Xương Nguyên, dù Tạ Phương có hận mẹ của Minh Châu đến mấy, đó cũng là một sự bỏ qua, chung quy là vì tham luyến tình cảm của người đàn ông, cho nên mặc dù có hận, cũng không nên đổ hết tội cho đứa con gái này.

"Tiền ca, đi theo tôi một chuyến." Nhà vệ sinh trong quán bar, Tiền Sâm ngửi thấy mùi nguy hiểm, qua gương hắn nhìn thấy một bóng đen được che khuất, gương mặt bị che bởi một vết sẹo dài.

"Huỳnh đệ, cho dù là tôi có đắc tội với anh, cũng cho tôi biết. Chủ nhân của anh là ai?"

"Đừng nói nhảm, đi!" Người đàn ông không nói, hòng dùng lực đặt trên eo của hắn, tiếp theo một chiếc còng tay khóa tay hắn lại.

Lầu ba Quán bar, Thương Lang cúi bỏ còng tay cho hắn, anh đá một cái Tiền Sâm ngã trên mặt đất, người đàn ông té trên mặt đất thờ phờ phờ, hẳn vừa định ngẩng đầu liền bị Thương Lang đạp xuống, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất.

"Tiền ca phải không?" Tử Ca nhẹ giọng hỏi, cô cầm lấy cái chai màu hồng bên cạnh, ngón tay nhẹ nắm cái chai, chất lỏng màu đỏ sậm rung động trong chiếc ly thủy tinh, "Tôi với anh cũng không có quan hệ gì, mục đích tôi bắt anh đến đây là muốn anh đưa đĩa phim cho tôi!"

Tiền ca phản ứng cực nhanh, "Sau đó?"

Xoay người lại, Tử Ca đặt hai tay lên bàn tầm mắt tiếp cận Tiền Sâm, "Sau đó anh sống hay chết tôi tuyệt đối không nhúng tay vào, thời gian này anh

cũng rất mệt mỏi phải không, chỉ cần ứng phó với Long Đàn cũng đủ mệt rồi, nếu thêm thế của Sở thiếu gia nhập, anh thử nói xem cơ hội sống của anh còn lại bao nhiêu?"

"Tôi tin cô như thế nào đây?"

"Hừ, tin hay không là tùy anh, nhưng là." Trong tay Từ Ca hai viên thuốc, quăng vào một cái ly, viên thuốc từ từ tan ra bị âm thanh chói tay che mất, "Anh không có quyền lựa chọn."

"Ly rượu này, cùng ly rượu anh cho Hạ Minh Châu uống giống nhau như đúc, cho anh nếm thử xem mùi vị như thế nào?"

Sắc mặt Tiền Sâm rất khó coi, hẳn biết đây là loại thuốc gì, Từ Ca cầm ly rượu đẩy đến trước mắt hắn, cho hắn nhìn rõ xem đây là gì.

Người đàn ông có ý đồ vùng vẫy, đôi mắt để ý xung quanh, hẳn đang dò xem nên làm như thế nào thì có thể nắm phần thắng trong tay, hẳn mạnh mẽ luôn hướng về phía Từ Ca ra đòn ai ngờ bị Thương Lang đánh một phát vào đùi, xoa bóp ống hãm thanh anh nhắm về phía Tiền Sâm bắn vào đùi hắn, máu tươi ồ ồ chảy ra. Tiền Sâm kêu lên một tiếng quý trên mặt đất, sắc mặt hung dữ đáng sợ.

"Tiền Sâm, tôi nói, tôi muốn đĩa phim, vô ý làm anh bị thương nhưng nếu anh cố ý thì tôi cũng không khách khí." Từ Ca lạnh giọng mà cười, cô gây nhẹ điều thuốc, "Anh và Hạ Minh Châu không thù không hận, tôi nói chuyện giữ lời, tôi cũng chỉ muốn tìm người đứng ở phía sau thôi."

Mùi máu tươi từ từ tăng lên, một tay Tiền Sâm băng bó miệng vết thương, thống khổ cầu xin tha thứ, "Tôi nói, tôi không giữ đoạn phim ở đây, một bản cũng không có, tôi đã sớm giao cho cấp trên, liên lạc với người ở Xà bang."

"Tên là gì?"

"Tôi không biết, nếu muốn liên hệ thì tự nhiên cô ấy sẽ xuất hiện."

Từ Ca xoay người, lấy trong túi xách một tấm hình đặt trước mặt Tiền Sâm, "Có phải cô ta không?"

"Đúng là cô ta."

Người đàn ông vừa nói xong, phịch một tiếng đạn bắn vào cái chân còn lại của hắn, người đàn ông cực kì thống khổ, ôm chân nằm trên mặt đất, "Cô nói không giữ lời!"

"Giữ lời? Tôi không phải người trong bang của mấy người, nên không hiểu rõ quy định này, anh làm em gái tôi bị thương lại mong tôi nhân từ? Truyện cười! Tôi chỉ biết có thù báo thù." Từ Ca lạnh lùng cười nhạt, "Thương Lang, đem ly rượu này cho hắn uống, cho hắn nếm thử mùi vị của nó."

"Tại sao không giết hắn?" Thương Lang nghi hoặc mở miệng hỏi.

"Giữ lại mạng sống của hắn đối với Nhậm Khải sẽ như một trái bom hẹn giờ. Bên Liêu Tuấn Vĩnh sẽ hiểu nên xử lý hắn như thế nào." Giày cao gót phát ra âm thanh lộc cộc lộc cộc trong màn đêm tĩnh lặng, hai người nhanh chóng ngồi vào trong xe, chiếc xe sang trọng nhanh chóng rời đi.

"Bị thương nặng dẫn đến sinh non, toàn thân đều bị tổn thương, tử cung bị thương nghiêm trọng, tỷ lệ mang thai như trở về con số 0. Đây là bệnh án được đã được ghi lại. Lúc ấy đưa cô ấy đến, cô ấy đã hôn mê bất tỉnh, cho thấy rõ ràng cô ấy bị đánh đập tàn bạo, cụ thể là do ai làm thì tôi cũng không rõ lắm."

Lúc Phạm Húc Diệc mang tin tức đến lúc đó đã làm ban đêm, anh ta nói, ở Đàm Thành anh ta có một người bạn đã giải phẫu cho Hạ Từ Ca, bởi vì lúc đó bị Sở Luật bắt phải giải phẫu ngay lập tức, cho nên người bạn đó có ấn tượng cực kì sâu sắc.

Mộ Diễn vận mi, tính nhẩm khoảng thời gian về trước, đứa bé kia dĩ nhiên là con của anh. Mặt anh như bị mây đen phủ kín, hoá ra, trước kia cô tìm mọi cách để rời đi cũng là vì nguyên nhân này.

"Cô có biết là do ai làm không?" Phạm Húc Diệc tiếp tục hỏi.

Một tay Mộ Diễn kết tất điều thuốc trong tay, toàn thân anh dâng lên cảm giác lạnh lẽo, "Nếu nói trước kia tôi không biết thì hiện tại tôi cũng biết đó là ai rồi. Tuấn Vĩnh mang tin tức đến cho tôi, Tiền Sâm đã bị bắt. Nhưng điều tôi không từng nghĩ tới, người hắn vẫn luôn liên lạc là Tinh Nhi."

"Trời ơi!" Phạm Húc Diệc đang ngồi trên ghế sofa đột nhiên đứng lên, đêm đã tối, hai người đàn ông đứng trong phòng khách, ánh sáng bao trùm lên họ nhưng không hề nhìn thấy bất kì một tia sáng nào trên mặt hai người.

Mộ diễn nhớ tới đêm đó, toàn thân Từ Ca giật giật vì đau, "Sinh non có để lại di chứng gì sao? Có bị đau bụng hay không?"

"Không hẳn, tuy từng tình huống." Cúi đầu xuống, Phạm Húc Diệc lại ngẩng đầu lên, giống như phát hiện ra điều gì đó, "Cô ấy hay bị đau bụng, vì tổn thương nghiêm trọng nên hay sinh ra ảo giác. Không phải bệnh, mà vì những chuyện xảy ra khó có thể chấp nhận được nên mới bị như vậy."

Mộ Diễn trầm mặc, anh nghiêng người đứng thẳng, hai tròng mắt yên tĩnh phủ một lớp sương mỏng, rốt cục anh đã hiểu rõ câu nói ngày hôm đó của cô, nếu có cơ hội anh sẽ không bao giờ buông tay để cô ra đi.

Anh đã từng cho rằng cô cố tình gây sự, hoá ra không phải như vậy.

Nếu sự tình phát sinh trên người anh, anh không thể tin được, chính mình có thể làm ra những chuyện kinh khủng gì. Không ngờ một con người đơn thuần như Tinh Nhi lại có tâm địa rắn rết như vậy. Trong lòng anh cảm thấy rầu rĩ, giống như có ai đó đâm từng phát từng phát một vào lồng ngực mình.

"Thương Lang, dừng xe ở chỗ này, anh về đi." Từ Ca mở cửa xe chuẩn bị xuống xe, trong giọng nói của cô có chút mệt mỏi, nhưng vẫn phải dặn dò Thương Lang, "Chuyện này anh đừng nhúng tay vào, tôi có biện pháp riêng của mình."

Cổ tay căng thẳng, Từ Ca ngoái đầu nhìn lại, liền thấy một bàn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, "Từ Ca, tâm của cô thật độc ác, dù chỉ một cơ hội thôi cũng không thể cho tôi sao?"

Buông ánh mắt xuống che đi nỗi chua xót trong lòng, "Thương Lang, tôi dù có muốn thì tìm tôi cũng không có cách nào tiếp nhận anh."

"Cho nên, cô cảm thấy tôi làm cái gì cho cô thì cô sẽ thiếu nợ tôi cái ấy, có đúng không?"

Từ Ca không nói, cô trầm mặc đại biểu cho sự im lặng, Thương Lang cảm thấy một cỗ khí đang xoay chuyển trong lòng mình, anh muốn biết vì sao cô có thể nhận sự giúp đỡ của Sở Luật, còn anh thì không. Hoá ra nguyên nhân nằm ở đó.

Tay buông ra, trong ánh mắt Thương Lang tràn ngập vẻ bất đắc dĩ, dù cô có như vậy, anh vẫn sẽ trả bất cứ giá nào để che chở cho cô.

Thương Lang đi xuống xe, anh đứng trước mặt Từ Ca, thân hình cao to chiếu xuống mặt đường, đột nhiên anh mở hai tay ôm cô một cái rồi nhanh chóng bỏ ra, "Được, làm theo ý cô đi."

Từ Ca đứng ở tại chỗ, nhìn thân xe của Thương Lang thay đổi phương hướng, trên xe là một người đàn ông kiên cường, khi yêu được một người đàn ông như vậy, Từ Ca biết, người nào có thể được anh sẽ hạnh phúc một đời một kiếp, nhưng mà cô cũng không hi vọng người Thương Lang yêu là mình.

Người có thể làm anh hạnh phúc không phải là cô.

Ven đường là những bãi cỏ xanh ngắt, một chiếc xe màu đen có rèm che, nhìn vào phía bên trong cửa kính, hai tròng mắt của người đàn ông trở nên lạnh lùng, hần Ánh mắt đặt ở trên người Hạ Từ Ca, chiếc áo dài màu xám tối vẽ nên bề ngoài âm thầm của cô.

Quả thật cô gầy đi rất nhiều, bộ dáng của cô bây giờ trông rất yếu đuối, cô lẳng lặng đứng đó giống như một bức họa. Nhìn người đàn ông cẩn thận ôm lấy cô, đáy lòng Mộ Diễm dâng lên cảm giác ghen tỵ.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, chính mình đành phải độc chiếm lấy nó. Sau khi biết toàn bộ những việc Từ Ca từng trải qua, anh muốn giả vờ ngu ngốc một chút cũng không được, hiện tại anh chỉ muốn đến nhìn cô một chút, vẫn chưa ôm hi vọng gì khác.

Mà lúc này, cô đứng ở đó, đang đứng ở trước mắt anh, nhưng lại đứng cùng một người đàn ông khác. Động tác của bọn họ xảy ra rất anh khiến Mộ Diễm an tâm phần nào, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng lúc cô ru rú ở trong lòng Sở Luật, ánh mắt lại lạnh thêm một phần, chuyện cho tới bây giờ, anh càng không thể buông tha cho cô.

Cái loại cảm giác hư vô trống rỗng, trừ cô ra còn ai có thể bù đắp? !

Từ ca xoay người xe của Thương Lang cũng đã rời đi, cô từ từ đi ở ven đường, nơi này rất heo hắt nhưng yên tĩnh vô cùng, buổi tối cô hay bị mất ngủ, chỉ cần một tiếng động nhỏ cô cũng không ngủ được nên Sở Luật cố ý chọn cho cô ở chỗ này. Từ khi mất đi đứa bé, một đêm cô có thể ngủ ngon nhất là khi ở cạnh Mộ Diễm, nhưng đáng tiếc hai người ở hai thế giới khác nhau.

Đột nhiên bên kia đường phát ra một chùm tia sáng, đèn xe tải sáng rực trong đêm tối, Từ Ca giờ tay cầm ánh sáng, phút chốc ngọn đèn biến mất! Chỉ còn lại tiếng xe chạy cấp tốc.

Bầu trời đen kịt như sắp mưa, mây đen kéo đến sau lưng, trong không gian u tối của đất trời, đột nhiên Từ Ca cảm thấy nguy hiểm muốn chạy về phía trước, tiếng xa chạy ở phía sau càng lúc càng gần. Nơi này rất trống trải nhà ở đây cũng ít, hai bên đường là hai hàng cỏ xanh ngắt trống trải khiến Từ Ca không dám thờ ơ, tiếng phanh xe ở phía sau “Két” một cái, Từ Ca liền ngã nhào trên đất.

Mộ diễm đang chuẩn bị rời đi, quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm này.

"A ——"

Chiếc xe xa hoa chuyển hướng, lấy sức đạp chân ga, đèn xe bắn về phía chiếc xe tải đang truy ép Từ Ca.

"Àm ——"

Từ Ca còn chưa phản ứng kịp, liền nghe thấy tiếng xe đụng vang bên tai, cô ngã ngửa trên mặt đất, cuống quýt đứng lên, không hề muốn biết người đó là ai muốn gì, bất chấp mọi thứ nhanh chân bỏ chạy, trái tim đập “thình thịch” như muốn nhảy ra ngoài.

Chiếc xa màu đen ép chiếc xe tải giống như đứa nhỏ đánh cò cùng bề trên, hai xe va chạm vào nhau, hoàn toàn mất khống chế, Mộ Diễm cấp tốc đạp phanh, chiếc xe vĩ đại mất quán tính đảo quanh liên tục trên mặt đường, đụng tới vật trở ngại trước mắt, Mộ Diễm gắt gao cầm chặt tay lái, đầu xe đã bị biến dạng nghiêm trọng.

Từ đầu đến cuối chiếc xe tải kia không hề để anh ở trong mắt, đạp chân ga một lần nữa tiến thẳng về phía Từ Ca, Mộ Diễm khẩn trương nổi trái tim muốn nổ tung ra, không dám trì trệ, anh đạp chân ga ở mức lớn nhất, đột nhiên nhả phanh xe ra, mượn sức đâm vào chiếc xe tải kia.

"Àm——" Đầu xe đánh lên thân xe tải, lực rất lớn cả người Mộ Diễm ngã về phía trước, đầu và tay cầm lái đều đã dính máu, dọc theo đôi mắt từ từ chảy xuống, chất lỏng ẩm áp che mắt tầm nhìn, Mộ Diễm nhanh chóng cởi bỏ dây an toàn, bắt chấp vết thương trên người, thừa dịp chiếc xe tải bị anh đâm phải đang cố ổn định phương hướng, anh vội vàng xuống xe chạy đến chỗ Từ Ca.

"Có thể đứng lên được không?" Bàn tay to bắt lấy cổ tay cô, dùng lực lôi cô đứng dậy.

Từ Ca cảm thấy hai chân mình không có thực, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy máu tươi trên trán Mộ Diễm qua ánh mắt đang nhỏ giọt xuống, "Có thể, anh bị làm sao?"

"Chút lòng thành, nhanh lên." Mộ Diễm lôi Từ Ca dậy, sau đó kéo cô chạy về phía trước, anh quay người lại, liền thấy chiếc xe tải không có ý định buông tha cho mình, lái xe xông về phía bọn họ.

"Đáng chết!" Sắc mặt Mộ Diễm cực kì trầm, một tay giữ lấy đặt trên hông, Từ Ca chỉ cảm thấy có vầng sáng chớp nhoáng xẹt qua mắt, trong tay của anh đang cầm một khẩu súng lục, "Cô chạy bên trái, đừng quay đầu lại, nhanh lên."

Mộ Diễm đẩy Từ Ca đi, anh cầm súng lục chạy về phía trước, phịch một tiếng, bánh xe nổ lốp, chiếc xe mất thăng bằng đảo quanh mấy vòng nhưng vẫn cố gắng phóng về phía họ, Mộ Diễm xoay đầu, khuôn mặt tái mét, "Nhanh lên!"

"A, không được ——" Từ Ca ngồi chồm hồm trên mặt đất bàn tay dè lên cổ chân, mặt cô trắng bệch, cả người muốn động cũng không động được, "Chân của tôi đau quá."

Mộ Diễm đặt cô lên trên vai, gần đây có quá nhiều việc đã xảy ra, Âm Ảnh không ở bên cạnh anh mỗi ngày được, tiếng động lớn như vậy ở khu đất này lại không hề có phản ứng gì, một ngọn đèn cũng chưa chiếu tới.

"Mẹ kiếp, cô ở chỗ nào đây, động tĩnh lớn như vậy mà không có một ai xuất hiện."

Từ Ca không nói gì, nơi này là vùng ngoại thành, đại bộ phận người ta mua đất ở đây là để thư giãn vào những ngày cuối tuần, mà ở đây đường còn chưa được hoàn thiện xong, các hộ gia đình đến đây ở rất ít, động tĩnh lớn như vậy, dù có người ở đây, cô dám chắc họ cũng sẽ không xuất hiện.

Nhưng mà

"Tại sao anh lại đến đây?" còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o . r . g

Mộ Diễm không thời gian để trả lời cô, Từ Ca chỉ nghe thấy anh kêu lên một tiếng đau đớn, cả người ngã về phía trước. Chiếc xe tải bị nổ lốp do chạy quá nhanh nên thân xe nghiêng về một bên, tiếng va chạm khiến chiếc xe bị biến hình, cửa xe bị mở ra, có người cầm súng từ trên xe bước xuống.

Từ Ca ngã ngồi trên mặt đất, một tay cô nâng Mộ Diễm lên, sờ soạng lại thấy bàn tay nhuốm đầy máu tươi.

"Mộ Diễm, bị thương chỗ nào rồi?"

Súng lục có gắn ống hãm thanh, thanh âm nàu, Từ Ca có biết qua, tự nhiên hiểu rõ, ánh mắt cô trở nên mơ hồ, quay đầu nhìn thấy bọn họ đang tiến về phía mình, Từ Ca muốn đứng lên nhưng thử vài lần đều không thành công, mắt cá chân sưng to. Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Cô cắn răng, trừng mắt nhìn Mộ Diễm, đạn xuyên vào vai của anh, cả ngực anh đều bị máu tươi nhuộm đỏ, trên trán chảy rất nhiều mồ hôi. Cho tới bây giờ Từ Ca chưa bao giờ thấy qua bộ dáng khô sở như vậy của Mộ Diễm, từ trước đến nay anh luôn lãnh ngạo cao quý, dù một phút thôi cô cũng chưa từng thấy anh chật vật như vậy.

Cô hòng Từ Ca giống như bị ép chặt, nước mắt chảy rào rào xuống dưới, muốn dùng cũng không được. Một tay Mộ Diễm xoa khóe mắt của cô lau đi những giọt lệ không ngừng chảy xuống.

"Đừng sợ, chút nữa thôi cảnh sát sẽ đến, sống qua thời khắc này là chúng ta sẽ được an toàn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Đại kết cục (cuối)

Đã tự: DocTruyen.Org

Mộ Diễm an ủi cô, kỳ thật anh cũng không dám xác định, lúc phát hiện chiếc xe có ý hướng về phía Từ Ca, căn bản anh không kịp làm những chuyện

khác, liền chạy vọt xe tới, lúc này chiếc điện thoại không ở trên người anh, Ảnh Nhi sẽ không phát hiện ra anh đang ở đâu.

Mặc dù không có ai trong các hộ gia đình dám đi ra đây cứu giúp nhưng có thể họ sẽ báo cảnh sát hộ hai người. Nhưng mãi cho đến bây giờ vẫn không nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên. Nơi xa có tiếng giày da dẫm nát thảm cỏ, bọn họ không chút che giấu, mặc sức để người khác xâu xé.

Đột nhiên phía xa có một bóng xe lao tới, Từ Ca ngẩng đầu lên nhìn, mãi cho đến khi đèn xe chiếu về phía họ cô mới nhìn rõ biển số xe, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, "Thương Lang?"

Chiếc xe tải mất hướng do va chạm, người và xe ngã về hai bên, thuật bắn súng của Thương Lang cực kì chuẩn, lúc xe dừng lại, Thương Lang đã sớm giải quyết xong hai người, "Lên xe."

Mộ Diên đứng lên, một tay anh dùng lực kéo Từ Ca dậy, một bóng người chiếu xuống mặt đường, đột nhiên Từ Ca nghiêng đầu nhìn thấy một người đang nhắm về phía Mộ Diên, cô mạnh mẽ lật người, cả người đổ về phía sau lưng Mộ Diên, "Đừng mà ——"

Phịch một tiếng, đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen . o , r , g

Không có cảm giác đau như đã dự liệu, Từ Ca chỉ cảm một dòng máu đỏ tươi chảy xuống mặt, xe đi ngang đường đến gần bọn người kia lại, ngực Thương Lang nhuộm đầy máu giống như một đóa hoa đang nở rộ.

"A ——".

Tiếng kêu thê lương, vang vọng bầu trời.

Mộ Diên ngồi vào buồng điều khiển, anh phát động xe.

Buồng sau, Từ Ca leo lên, cô để đầu Thương Lang gối lên đùi mình, hai mắt cô nhắm lẹ, sương mù phủ kín đôi mắt, một đôi tay giữ thật chặt lấy Thương Lang, "Thương Lang, anh không được xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì."

Người đàn ông mang khuôn mặt lạnh lùng hơi hơi nâng môi, "Từ Ca, đừng khóc , cô cười lên mới đẹp."

"Anh không cần nói những thứ này, Thương Lang, hãy chịu đựng, anh không thể xảy ra chuyện gì." Cô khóc, hai mắt nhắm lẹ, hai tay che miệng vết thương trên ngực Thương Lang, máu ồ ồ chảy ra như dòng nước, hai tay cô dính đầy máu tươi, dù như thế nào cũng không không chế nổi.

"Thương Lang, đừng làm tôi sợ, " Từ Ca giọng giọng thét chói tai, "Anh trò chuyện với tôi đi, đừng nhắm mắt lại. Tại sao anh lại quay lại đây?"

Từ Ca, bởi vì tôi không muốn hòng súng kia nhắm ngay vào người em. Em không chút do dự đi bảo vệ người đàn ông kia, có bao giờ em từng nghĩ, cũng sẽ có một người không chút do dự đi bảo vệ em!

Người đàn ông há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói được nên lời, anh thờ dờn dập thờ, cả khuôn mặt chuyển màu xanh tím.

Nước mắt từng giọt nhỏ trên mặt người đàn ông kia, anh cố gắng nâng tay, Từ Ca vội vàng cầm lấy tay của anh đặt trên má mình, giọt nước mắt ấm áp rơi vào lòng bàn tay của Thương Lang, trong ánh mắt Thương Lang quét qua cảm giác thoải mái.

Trong cuộc sống của anh, chưa bao giờ anh cảm thấy ấm áp, cô là ánh mặt trời của anh, vì cô thói quen sinh hoạt đen tối của anh bị xé ra một vết rách, để cho anh cảm nhận được nhiệt độ của ánh mặt trời chói chang. Đáng tiếc, ánh sáng đó không thể ôm lấy anh, quanh quẩn ở bên anh được.

Nhưng mà, dù vậy, trong mắt anh luôn chỉ có cô, nếu có một người có thể khiến anh giao sinh mệnh của mình ra, thì người đó chỉ có thể là cô.

Thương Lang đã từng hỏi, "Nếu có một ngày người đứng giữa cánh cửa của sự sống và cái chết là tôi, thì cô sẽ thay tôi cầu xin họ chứ ?"

Lần đó, cô không đáp lại anh. Nhưng mà, hiện tại, ông trời, tôi van cầu ông, nhất định đừng để anh ấy xảy ra chuyện gì.

Từ Ca ngẩng đầu, trên mặt toàn nước mắt. Nước mắt ngập tràn trong ánh mắt khiến cô không nhìn thấy rõ người ở phía trước, "Mộ Diên, anh nhanh lên, anh ấy sắp không chịu được nữa rồi."

Khí lực trên người Thương Lang dần dần yếu đi, tay cô phủ trên ánh mắt của anh, Từ Ca nức nở khóc thành tiếng, tiếng khóc lộn lờ trong bóng đêm, "Thương Lang, hiện tại tôi nói cho anh biết, tôi sẽ, tôi thật sự sẽ làm."

Khi đèn phòng giải phẫu tắt, Phạm Húc Diệc đi từ trong phòng giải phẫu ra, sắc mặt của anh ta ngưng đọng, Từ Ca không còn dũng khí để đứng lên hỏi anh ta xem mọi chuyện như thế nào rồi. Sở Luật đứng ở một bên, thân hình cao lớn lạng im đứng thẳng.

"Đạn trực tiếp bắn trúng tim, không cứu được ."

Phịch một tiếng, Sở Luật đánh quyền lên trên mặt tường, hấn trầm trầm đứng thẳng, khuôn mặt cương nghị hiện lên nỗi đau đớn kịch liệt, đây là người huynh đệ từ nhỏ đã lớn lên cùng hắn, hai người đã vượt qua bao nhiêu khó khăn mới tới được ngày hôm nay. đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen . o r g

Toàn thân Từ Ca giống như bị rút hết khí lực, cô ngồi trên ghế tựa, căn bản không thể đứng thẳng, sắc mặt trắng bệch dọa người. Phạm Húc Diệc đi đến

trước mặt cô, đôi mắt của cô đã nhắm lại, cô nhắm mắt chống đỡ chính mình.

"Mộ Diễn mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng."

Từ Ca nghe xong, cả người đông cứng lại đập vào tấm ngăn sau ghế.

Hiện tại đã là mùa xuân, thời gian qua không chờ đợi một ai. Cảnh còn người mất.

Từ Ca đem một bó hoa tươi đặt trước mộ Thương Lang, cho dù mọi chuyện cũng đã trôi qua rất lâu, nhưng mỗi lần nghĩ tới nước mắt cô lại chảy không ngừng. Thương Lang, anh đã đâm một nhát dao vào lòng tôi, hiện tại tôi không dám nhớ đến anh, bởi vì mỗi lần nhớ đến anh, tôi sẽ rất khổ sở.

Anh ở bên kia, vẫn tốt chứ?

Mất cả chân của cô bị sưng to, phải nằm viện nghỉ ngơi để hồi phục, khoảng thời gian kia cô suy sụp hoàn toàn, chuyện gì cũng không muốn động. Cô không thể tha thứ cho chính mình, nếu không phải cô cố ý trả thù, có lẽ Mộ Tinh sẽ không cần ngược lại mình, cũng không gián tiếp dẫn đến cái chết của Thương Lang.

Nhưng mà, việc đã đến nước này, vẫn phải tiếp tục sống thôi.

Mộ Diễn và Sở Luật liên thủ bức Xà bang vào bước đường cùng, đuổi ra khỏi Á Châu, Nhậm Khải phạm tội nhưng không có chứng cứ đầy đủ, bị bắt giam vài ngày sau đó hần chạy thoát. Nhưng nếu hần dám bước chân vào lãnh thổ Trung Quốc lần thứ hai thì dám chắc hần sẽ không còn cơ hội để trốn thoát thêm một lần nữa. Thế lực của Xà bang đã không còn được như trước, bây giờ Nhậm Khải thất bại hoàn toàn, các bang phái tự quyết định sẽ hủy chức vụ của hần và Xà bang hoàn toàn biến mất.

Lái xe gây chuyện lúc trước đã được giải quyết, Mộ Tinh uất ức nghiêm trọng trở nên điên loạn, cô ta đã được đưa đến bệnh viện tâm thần.

Từ Ca châm một liều thuốc, cô hít sâu một cái rồi nhả khói ra, trở tay vuốt ve lên bia mộ trước mặt. Trên bia mộ không có ảnh chụp người đã khuất, giống như cả cuộc đời này của anh, vĩnh viễn chỉ là người núp ở phía sau.

Thương Lang, mọi chuyện đều đã giải quyết xong, anh có thể yên tâm mà nhắm mắt rồi.

Không cần lo lắng cho tôi, tôi sẽ sống rất tốt cũng sẽ không sống trong thù hận nữa, chọn một công việc thoải mái để làm.

Nếu có kiếp sau, Thương Lang, tôi sẽ cho anh một lời hứa.

Cô mang đeo mắt kính, nhìn không thấy biểu tình trên mặt, nhưng nước mắt vẫn đang rơi xuống. Đứng thật lâu sau, Sở Luật nắm lấy bờ vai của cô, "Đi thôi."

"Anh trai, người thân của Thương Lang không còn ai sao?" Nếu như có, cô sẽ chiều cố người ấy hết cả cuộc đời này.

Sở Luật nắm tay lái, "Không có. Hần là cô nhi, thời thiếu niên do bị người ta khi dễ nên cha già tiện mang hần về thôi. Từ Ca, em có tin Thương Lang là một người trọng tình trọng nghĩa không?"

Từ Ca quay đầu liếc nhìn Sở Luật một cái, "Tin."

Người đàn ông nhẹ cười, hần thoải mái rẽ vào một con đường khác, "Anh cũng tin, cho nên khi cha nói anh còn có một đứa em gái nữa, lúc đó anh chẳng có tí hứng thú nào. Nhưng mà Thương Lang lúc nào cũng nhắc đến em bên lỗ tai của anh, hần vốn là người ít lời, nhưng mỗi lúc hần nhắc đến em, cho dù mặt hần không chút thay đổi, nhưng anh có thể nhận ra được hần rất thích thú. Cho nên, anh mới sinh hứng thú đối với em, có một đứa em gái cũng không sao. Khác với những người phụ nữ chỉ quan hệ chứ không có tình cảm, có em gái cũng rất vui"

Xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà, Từ Ca đi xuống, ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, Cô Nhi Viện Hoa Viên. Cô quay đầu nhìn Sở Luật, "Mang em đến chỗ này làm gì?"

"Đây là Cô Nhi Viện mà Thương Lang từng sống, không phải em hỏi anh, Thương Lang còn có người thân nào nữa không sao? Viện trưởng ở đây cũng được coi là người thân của hần."

Lúc Từ Ca đi vào cô bắt gặp một đám trẻ nhỏ đang xếp thành vòng tròn chơi trò chơi, bọn nhỏ mặc quần áo mộc mạc giản dị, mặc dù không có cha mẹ ở bên, khuôn mặt non nớt của bọn nhỏ vẫn hiện lên nụ cười hồn nhiên.

Cô ngẩng đầu xem qua kiến trúc nơi này, đơn sơ nhưng rất sạch sẽ. Viện trưởng cũng đã 60 tuổi, tuổi tác đang dần dần tăng lên, nhưng bà ấy vẫn duy trì hoạt động ở cô nhi viện. Trên mặt bà tươi cười hiền lành, nghe nói đây là bạn tốt của Thương Lang, bà cười nắm lấy tay Từ Ca, cảm xúc không kiềm chế nổi cứ tuôn trào ra, bởi vì Thương Lang là nguồn chu cấp chính cho cô nhi viện.

"Cậu bé kia, sau khi đi cũng không trở về nữa, tuy nhiên cậu ấy vẫn thường xuyên gửi tiền về đây, nhưng vài năm nay lại không thấy cậu ấy gửi tiền về nữa. Nếu mấy người nhìn thấy cậu ấy, thì nói với nó, trở về đây cho tôi nhìn mặt một chút, tiện thể nhìn xem những đứa trẻ ở đây cũng đã có một cuộc sống rất tốt rồi."

Khoé mắt Từ Ca rung rung, cô khẽ ừ một tiếng, cổ họng như bị bóp nghẹn. Sở Luật danh nghĩa là bạn của Thương Lang, hần đem tất cả tài sản của

Thương Lang lúc còn sống tích trữ được quyền góp cho Cô Nhi Viện, để bọn họ có thể cải thiện hoàn cảnh lúc này, nhưng hân vẫn chưa cho bà biết Thương Lang đã rời khỏi thế giới này mãi mãi.

Bởi vì tôi vội vàng, cô không mang theo thứ gì, lúc gần đi, Từ Ca mượn Sở Luật một tấm chi phiếu 10 vạn gửi tặng Cô Nhi Viện. Những đứa nhỏ này, cô thật tâm mong chúng sẽ có một cuộc sống thật tốt.

Nhìn bộ dáng lưu luyến của cô, Sở Luật đùa cợt, "Tốt nhất em nên nhận nuôi một đứa, dù sao."

Còn chưa nói hết, cô đã trừng mắt nhìn hân, "Sở Luật, nếu anh là người khác, em sẽ tát cho anh một cái bạt tai."

Ánh mắt của cô rất lạnh, đây là điều đau khổ nhất trong cuộc đời cô, vô luận như thế nào chuyện cô mất đi đứa bé đã là nỗi đau khắc sâu trong lòng, ngón tay co rút nhanh, kể cả bây giờ, cô vẫn không có biện pháp xoá tan đi nỗi đau đó.

Những người cha người mẹ vứt bỏ con, Từ Ca rất hận họ, vì cái gì lại không quý trọng sinh mệnh mà mình tạo ra. Còn cô, có muốn cũng không được.

Sở Luật sờ soạng cái mũi, đi lên xe, được rồi, chỉ tại cái miệng.

"Có phải nên công khai tình anh em của chúng ta rồi không? Gần đây anh trai của em không được dính đến phụ nữ, em định tạo ra nghiệp chướng sao!" Lâm vị hôn phu của cô, tính tình hân thay đổi hẳn, là một người đàn ông rất ngoan ngoãn chỉ biết ở nhà, nhưng mà vị hôn thê này hân không thể đựng vào, đây không phải là lấy đi mạng sống của người khác sao?

Từ Ca liếc Sở Luật liếc một cái, "Đã nhiều ngày nay báo chí liên tục đăng tin về Sở thiếu, bên cạnh lúc nào cũng có các cô gái xinh đẹp vây quanh, người mẫu, diễn viên còn thiếu sao? Anh đừng lấy em ra đề nói."

"Em cảm thấy làm em gái của tôi rất ủy khuất sao, hoặc là, đến khi nào em tìm được người mới thích hợp hơn mới đá tôi đi, thanh danh của tôi bị hạ nhục mình tôi gánh chịu. Huống hồ bên cạnh em gái cũng không phải là không có người ở trong lòng."

Từ Ca lạnh lùng liếc Sở Luật, "Anh còn có thanh danh sao?"

Sở Luật lại sờ sờ cái mũi, ánh mắt lộ vẻ táo bạo, ai mà lại không biết có chuyện gì đang xảy ra, Mộ thị lúc nào cũng cạnh tranh với hân trong việc đấu thầu, thế nào cũng phải xuyên vào một đòn mới yên, tuy nói cuối cùng Mộ Diễn vẫn là người thắng thầu, nhưng chết tiệt, cấp dưới của anh đều la trời la đất.

Mộ Diễn cũng chẳng để ý đến mấy lời đó, nhưng mỗi lúc nhắc đến chuyện đấu thầu mỗi người đều mất đi nửa cái mạng, cho nên cũng không ai dám đề cập đến nó quá nhiều.

Sở Luật suy nghĩ đến ngày đó, người đàn ông đứng ở trước mặt hân, nói một câu vô cùng đơn giản, "Vợ của bạn không thể đem ra để diễn trò, Sở Luật, đối với anh tôi đang còn nhẹ tay"

Mộ Diễn nói lời này là có ý định khiêu khích hân nhưng hân không thể nói rõ sự thật ra bên ngoài. Từ Ca nghiêm trọng cảnh cáo hân, nếu đã diễn phải diễn cho chọn vai, diễn đến khi nào kết thúc thì thôi.

Lý do duy nhất để cô có thể cự tuyệt Mộ Diễn chính là, thật xin lỗi, trong lòng tôi đã có chủ, và dĩ nhiên đối tượng đó chính là Sở Luật.

Chỗ đậu xe bên đường, ánh mắt Từ Ca mờ mờ ảo ảo, cô xuống xe, mở lời mời, "Có muốn vào một chút không? Gần đây Tạ Phương rất muốn gặp anh."

"Em cảm thấy nếu tôi đi lên được thì cái nhà sẽ loạn đến mức nào? Hân cũng không phải là người có kiên nhẫn." Sở Luật lắc đầu, hân không muốn lợi vào vùng nước đục này nữa.

Cô đi qua ôm hân một cái, một mùi nước hoa của phụ nữ tràn vào khoang mũi, Từ Ca chán ghét đẩy hân ra, "Trên thân người anh có mùi thôi!"

"Chắc chắn, cho mượn thân thể của tôi để diễn trò, lại còn kén cá chọn canh."

Chếch lên 30 độ, lầu ba bên cạnh cửa sổ, một người đàn ông cao to đang cầm con dao đứng ở kia, ánh mặt trời bắn trên mặt anh phản chiếu ra ngoài tạo thành các tia lạnh lẽo, Sở Luật nhếch môi, ánh mắt của hân rơi vào khuôn mặt Từ Ca, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy chính mình đang bị coi thường.

"Có thể gây cho hân chút khổ cực, đừng dễ dàng rơi vào tay giặc."

Nhìn xe Sở Luật rẽ ra ngoài, Từ Ca mới lên lầu, môi của cô nhẹ nở một nụ cười. Đối với Mộ Diễn, trong lòng cô luôn luôn khác ghi, thời điểm hai người mất đi đứa bé, cả hai đều có một khoảng cách khó có thể vượt qua.

Mộ Diễn không phải người ngu, trong lúc Từ Ca và Sở Luật có hành động ái muội anh thừa hiểu đó là đang diễn trò, nhưng anh vẫn khó chịu. Tại phòng bếp, người đàn ông cầm một con dao chặt gà "phập phập", thấy vậy Tạ Phương sợ hết hồn hết vía.

"A Diễn, đề đó đi, đàn ông con trai không thích hợp làm mấy chuyện này, đợi Từ Ca trở về đi."

Từ Ca mở cửa, liền thấy Tạ Phương chống gậy đứng ở cửa phòng bếp, Mộ Diễn cầm trong tay một con dao để chặt gà. Tư thế kia đúng là dọa người,

Từ Ca vút đồ ở trong tay chạy lại đỡ Tạ Phương ngồi xuống

Những lúc như vậy, cô sợ Mộ Diên sẽ lại làm khó Tạ Phương vì chuyện của người đời trước, "Làm sao anh lại đến đây?"

"Tôi nghĩ muốn qua đây nhìn dì một chút"

Từ Ca đứng lên tiếp nhận con dao trong tay anh, đi vào phòng bếp, "Đã thấy được, anh đi đi."

Câu cô nói rõ ràng có ý đuổi khách, nhưng da mặt Mộ Diên rất dày anh chẳng hề quan tâm, anh vẫn đứng ở cửa phòng bếp không hề động. Tạ Phương nhìn bọn họ trong lòng thờ dài.

Chuyện tình giữa bọn họ, không phải bà không biết, chỉ là mình đã lớn tuổi, cũng không nên nhúng tay vào.

"A Diên, hôm nay cháu ở đây ăn cơm đi, tự nấu cơm ăn sẽ tốt hơn ăn cơm ở bên ngoài."

"Được, đã lâu cháu cũng không được ăn cơm gia đình rồi"

Trong phòng bếp Từ Ca đang rửa rau, lúc nghe được câu nói đó, cô không nhịn được dừng động tác lại, Mộ Diên đẩy cửa phòng bếp đi vào, liền thấy cô đang có suy nghĩ gì đó.

Anh giúp cô rửa rau, trên tay anh có một vết sẹo dài từ mu bàn tay kéo dài đến cổ tay áo, đó là vết sẹo do lần va chạm trước kia để lại, tuy không còn đau đớn, nhưng vẫn lưu lại một vết sẹo mờ.

Từ Ca thấy thế, nhận lấy chỗ rau trong tay của anh, "Anh ra ngoài đi, một mình tôi làm là được rồi."

"Tôi muốn ở đây nhìn một chút." Da mặt của người đàn ông rất dày, không để ý giọng nói lạnh nhạt của cô, anh đưa tay với lấy cái gì đó, "Để tôi rửa, nước lạnh lắm."

Từ Ca không cự tuyệt, cô cúi thấp đầu bắt đầu làm công việc của mình, đem anh loại ra khỏi thế giới của mình, cô luơt lột chế biến đồ ăn, mùi rau xào thơm phức cả phòng.

Mộ Diên rửa rau xong, anh dựa lưng vào vách tường, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng gầy yếu của Từ Ca, xem cô luơt lột dọn đồ ăn lên mâm, cảm giác này khiến Mộ Diên phải tham luyến.

Từ Ca còn chưa kịp xoay người, đã bị người đàn ông kéo lại, hai tay của anh đặt trên eo Từ Ca, bàn tay dán vào bụng dưới của cô, hai cánh tay buộc chặt, khuôn mặt tuần tú để sát lên cổ Từ Ca, "Hạ Hạ, có phải do tôi biết chuyện nào quá muộn nên em đã đổi cho tôi cái án tử hình? Một cơ hội cũng không thể cho tôi?".

Từ Ca bị ôm lấy, không thể động đậy, "Tôi nghĩ chỉ cần yêu là có thể bảo vệ được tất cả, Mộ Diên, kỳ thật không phải như vậy, người sống sót trên đời này còn có rất nhiều trách nhiệm, là tôi không thể bảo vệ tốt cho nó."

Thân thể người đàn ông cứng đờ, rồi sau đó càng khấn trương ôm chặt cô, "Tôi không ép em, nhưng cũng đừng vứt bỏ tôi. Hạ Hạ, không có em cuộc sống này thật cô đơn vắng vẻ, tôi chỉ hi vọng em có thể ở bên cạnh tôi mà thôi."

Từ Ca cắn môi không nói chuyện, bếp đang bật để hâm gà, cô nâng cánh tay đụng phải thân thể người đàn ông phía sau, "Anh đi ra ngoài trước, đồ ăn đã nấu xong rồi."

Người đàn ông nghe theo lời cô buông cánh tay ra, dọn thức ăn ra ngoài xong,

Từ Ca rất ít gặp khi gặp cảnh Mộ Diên nói chuyện quá nhiều với người khác, nhưng lúc này anh đang nói chuyện với Tạ Phương, còn cười to liên tục, tâm tình càng lúc càng tốt hơn. Từ Ca vui đầu vào bát cơm, không chen miệng vào. Trong bữa cơm, Tạ Phương hỏi Từ Ca sao Sở Luật không tới, Từ Ca khấn trương chuyển đề tài, cô sợ Tạ Phương nói sót, đem quan hệ của cô và Sở Luật nói ra bên ngoài. Mà người đàn ông ngồi đối diện cô khi nghe xong câu chuyện, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Ăn xong cơm chiều, anh vội vàng rửa bát cùng Từ Ca, bất kể cô nói gì anh cũng không chịu đi, người đàn ông đứng ở phía sau cô, lấy hai tay ôm lấy cô, vây cô ở trong ngực mình.

Từ Ca đang rửa chén, khuỷu tay liên tục thúc vào người anh, anh cũng không để ý, một hồi lâu, cô quay lại thấy gương mặt tuần tú đang cười khảnh khách mới mở miệng, "Mộ Diên, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Người đàn ông bấu môi ủy khuất nói, "Hạ Hạ, tôi ghen tị. Em để cho Sở Luật ôm ấp, cũng không thể để cho tôi ôm ấp một chút sao?" Lời anh nói khiến người ta cảm thấy có gì đó khác lạ.

"Anh nói hươu nói vượn cái gì?" Từ Ca nhú mi, muốn ra ngoài nhưng không tránh được cánh tay đang ôm lấy mình, đáy mắt dâng lên vẻ tức giận, lại e ngại Tạ Phương ở bên ngoài nghe thấy tiếng cãi nhau âm ỉ. Bây giờ Mộ Diên giống như đang uy hiếp cô, mỗi ngày đều tiến thêm một bước.

Môi của anh khê cắn vành tai cô, lòng bàn tay dán lên bụng của cô không dám lộn xộn, hô hấp của người đàn ông hỗn loạn, chỉ có thể lướt qua rồi ngừng, anh sợ làm quá mức sẽ đẩy khoảng cách của hai người xa hơn.

Vật nóng bỏng của anh chìa về phía cô, mặt Từ Ca nóng lên, cô vùng vẫy muốn chạy ra ngoài, nhưng Mộ Diễm không cho phép, anh bình tĩnh nắm lấy eo cô không để cho cô lộn xộn thêm nữa, "Hạ Hạ, nếu em còn chọc tôi, tôi không đảm bảo bước tiếp theo sẽ làm cái gì đâu."

Quả thật Từ Ca không dám lộn xộn nữa, Mộ Diễm vắt vẻo nhả nài, anh ôm cô, một lúc sau mới bình phục lại, anh dấn vào tai cô thả giọng nói, "Hạ Hạ, cho tôi, cũng là cho chính bản thân em một cơ hội."

Nước mắt không nhịn được liền rơi xuống, "Mộ Diễm, tôi không còn sức để yêu, tôi chỉ muốn cùng Tạ Phương có một cuộc sống bình thường."

Bởi vì lời nói của cô trái tim anh trở nên đau nhức, rốt cuộc phải làm sao mới hàn gắn lại miệng vết thương trong lòng cô, con người trầm lãnh nhấm nháp chút thương tiếc, không có người phụ nữ nào có thể khiến anh khó lòng từ bỏ như vậy, để cho anh khát khao hạnh phúc từ cô.

"Em không còn sức lực, vậy tới phiên tôi, có được hay không?" Mộ Diễm ôm lấy cô, anh lấy tay cô đặt lên ngực của mình, bên trong trái tim của anh đang đập mạnh, "Vậy hãy để cho tôi tới yêu em."

"Nhưng mà Sở Luật."

Mộ Diễm thờ dãi, một tay anh nâng cằm cô lên, "Em cho rằng tôi là một kẻ ngu ngốc sao? Cha của hấn là Đỗ Hoành Hùng." Anh chỉ không muốn ép cô mà thôi, anh muốn làm theo ý của cô.

Cô gái nhỏ này rất biết giữ miệng, nếu không phải anh tự điều tra thì bây giờ đang sống trong cảm giác ghen tỵ muốn chết rồi

Từ Ca kinh ngạc, anh biết! Chuyện Sở Luật là con của Đỗ Hoành Hùng rất ít người biết, bởi vì Sở Luật theo họ của mẹ, mà mẹ hấn cùng Đỗ Hoành Hùng chưa hề cưới nhau, mọi người đều cho rằng Sở Luật là con nuôi của Đỗ Hoành Hùng.

Bọn họ ở trong phòng bếp khác lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng gọi của Tạ Phương, Từ Ca cuống quýt đẩy Mộ Diễm đi ra ngoài, người đàn ông giữ chặt cô, cúi người hôn trộm cô một cái. Sau đó sung sướng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó đang đỏ lên.

Từ Ca cự tuyệt công việc do Mộ Diễm an bài, cô làm chức vụ nhỏ ở công ty Mậu Dịch, nó không được tính là một công ty lớn, nhưng cũng bận rộn và khá phong phú, trong công ty mọi người đều hoà hợp với nhau, tất cả mọi người chỉ làm việc, trong đầu không dư thừa cảm xúc nào khác, làm việc ở đây đặc biệt thoải mái.

Lúc tan tầm, thời điểm chuông điện thoại vang, Trương Miểu nhìn Từ Ca bằng ánh mắt ái muội, "Hạ Hạ, tôi nhớ rõ lần trước có người nói cô muốn được yêu!"

Từ Ca đỏ mặt nắm chặt điện thoại trong tay, cô hận chết Mộ Diễm, lần trước cô vội vàng không có thời gian nghe điện thoại nên nhờ Trương Miểu nghe điện thoại hộ, kết quả anh nói một câu khiến một tuần nay Từ Ca không ngừng đầu được lên.

Trương Miểu còn nhớ rõ lúc ấy bản thân rất sững sốt, lời nói này rất ái muội nha, tuy cô chưa từng thấy qua bạn trai của Từ Ca nhưng mà giọng nói kia cũng đủ làm người ta mất hồn rồi.

"Hôm nay tan việc đúng giờ sao?" Đầu dây bên kia thanh âm của Mộ Diễm rất nhẹ, nhẹ nhàng giống như đang nằm trên đám cỏ xanh mướt, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy.

Công ty này cũng khá nhỏ nhưng việc làm thì không ít thế nên cô hay ở lại làm thêm ca.

"Đúng giờ." Gần đây tổ chức cơ cấu được điều chỉnh, rất nhiều đơn đặt hàng đều bị hoãn, ngược lại các cô được thoải mái hơn rất nhiều.

"Đợi anh đến đón, hôm nay ra ngoài ăn cơm nhé"

"Không cần, anh nói cho tôi địa chỉ, tự tôi đến đó." Từ Ca vội vàng cướp đường, cô không có thói quen được đưa đi đón về.

Mộ Diễm nghe giọng nói trong điện thoại, môi mỏng nâng lên. Cô lại trốn nhưng anh vẫn có biện pháp vây cô lại bên mình.

Lúc Từ Ca đi đến đó thì đã muộn, cô cúi đầu vội vàng xông vào bên trong, nghiêng người đi qua lại đụng phải một người, ngẩng đầu lên cô định nói một câu xin lỗi nhưng lại kinh ngạc không thôi, "Chung Nham?"

Người đàn ông bên cạnh quay đầu, trong trí nhớ của cô, anh ta vẫn vậy, có điều khi nhìn thấy anh ta trong lòng Từ Ca rất bình tĩnh, "Sao lại đến chỗ này?"

"Minh Châu muốn ăn đồ ăn ở đây, tôi mua một phần đem về cho cô ấy." Chung Nham giơ túi đồ trong tay, khóe mắt anh ta có ý cười nhu hoà. Từ Ca không nghĩ họ sẽ còn gặp lại nhau.

Minh Châu không phải người đã nghiện từ lâu, tuy nhiên cai nghiện giống như hành hạ người ta đến chết vậy, nhưng dù sao bây giờ tình trạng sức khoẻ của cô ta đã tốt hơn rồi.

Trong tay Mộ Diễm có thứ gì đó, Mộ Diễm tìm được và giao hết cho Từ Ca, Từ Ca giao lại cho Minh Châu để tự cô ta tiêu hủy, dĩ nhiên đó là một vết thương dài, hi vọng theo thời gian nó sẽ lắng xuống, cô ta có thể kiên cường hơn.

"Bây giờ cô ấy như thế nào rồi?"

"Rất tốt, đang trong quá trình hồi phục. Khi nào cô ấy hoàn toàn hồi phục, chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ khi đó cô nhớ tham gia nhé"

Khoé miệng Từ Ca nở nụ cười xinh đẹp, cô nâng cao mày, có chút kinh ngạc nhưng lại cảm thấy đó là điều bình thường nên xảy ra, cô đưa tay ra nắm tay Chung Nham, "Chúc mừng."

Một câu, dễ dàng kéo ra khoảng cách giữa hai người, anh ta gật đầu thăm hỏi, sau đó Chung Nham tiếp điện thoại vội vàng rời đi, Từ Ca xoay người đi vào trong, lại gặp Mộ Diễm đang đứng ở cửa trong, hai tay anh ôm ngực, Đôi mắt màu đen yên tĩnh nhìn chăm chăm Từ Ca, ánh mắt bình tĩnh, nhìn không ra anh đang giận hay vui.

Bữa tối vô cùng yên tĩnh, Mộ Diễm không nói lời nào, Từ Ca cũng biết nên nói gì, vẫn là Mộ Diễm thiếu kiên nhẫn, anh thờ người ra bắt lấy bàn tay Từ Ca, "Hạ Hạ, rốt cuộc còn muốn bày về mặt không tự nhiên này đến khi nào? Đối với người khác em có thể cười vui, vì cái gì đối với tôi em lại không thể cười?"

Từ Ca kinh ngạc, "Tôi không có."

"Em có."

"."

Trầm mặc nửa ngày, Từ Ca nghiêng đầu đi nhìn ra bên ngoài, "Mộ Diễm, tôi vĩnh viễn không còn khả năng sinh con, cho dù như vậy, chúng ta vẫn có thể ở chung một chỗ sao?"

Đây là vấn đề khắc sâu trong lòng cô, từ nhỏ cô đã được giáo dục, đối với người phương Bắc họ rất xem trọng con cái để nối dõi, cô không phải người cổ hủ nhưng một cặp vợ chồng không thể có con liệu có thể sống cùng nhau không.

Lời cô vừa nói ra khỏi miệng, nó như xé rách miệng vết thương trong lòng cô, máu tươi chảy đầm đìa. Mộ Diễm đem đầu cô đặt lên vai mình, "Tôi không thêm đề ý."

Nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, Mộ Diễm, anh không thêm đề ý, chỉ có tôi đề ý.

Mộ Diễm đưa Từ ca về nhà, dọc theo đường đi hai người không nói gì, trong lòng Từ Ca phiền phức nhớ lại lời nói của Mộ Diễm, không phải cô không cảm động, chỉ là hạnh phúc tới quá đột ngột, cô chưa có khả năng tiếp thu.

Không tới một tháng, công ty của Từ Ca được sát nhập với một công ty lớn khác. Nhưng khác lạ ở chỗ mọi người đều không rõ đó là công ty nào, vì đó là một công ty mới cho nên tổng giám đốc của họ đích thân tới đây đón làm việc.

Người đàn ông toát lên vẻ lạnh lùng cuốn hút, trên môi nở một nụ cười, mỗi bước chân nâng lên hạ xuống đều thể hiện khí thế của anh, "Thư kí Hạ, thông báo với tất cả mọi người chuẩn bị họp."

Khoé mắt anh hiện lên ý cười mê hoặc thu hút ánh nhìn của cô, một lúc sau Từ Ca sững sờ hoàn hồn, cuống quýt chạy đi an bài.

Đêm hôm trước, anh nói, Hạ Hạ, tôi hận không thể cùng làm việc với em mỗi ngày.

Hoá ra, đúng là như vậy.

Tâm tình cứng rắn mỗi ngày đều mềm mại hơn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, cô ở trong phòng Mộ Diễm. Hai mắt cô khép hờ bên trong khẽ dao động, Mộ Diễm không có ý định buông tha cho cô, hai tay anh để trên vai cô, anh cúi người xuống, đốt lên nụ hôn kích tình, hai tay trượt xuống, cánh tay của cô bị anh ép chặt, mãi cho đến khi bàn tay to đang nắm lấy eo cô buông xuống, người đàn ông tiến lên phía trước một bước, Từ Ca bị ép từng bước từng bước lùi về phía sau, cho đến thân thể cô chạm vào chiếc bàn tròn, điều đó chứng tỏ cô không còn đường lui.

Trong ánh mắt người đàn ông là một mảng tối, giọng nói của anh khàn khàn, anh dán lên tai cô thờ nhẹ kích thích mọi giác quan của cô, Từ Ca cảm thấy toàn thân nóng lên, cô để lại cánh tay của người đàn ông, "Nơi này là chỗ làm việc."

Khoé mắt người đàn ông xéch lên, "Tôi cảm thấy ở đây rất tốt, em đừng kêu thành tiếng sẽ không ai biết chúng ta đang làm gì."

Hai trán đối chọi nhau, đôi mắt nhìn thẳng tắp vào con người mượt mà của Từ Ca, tiếng nói của anh trầm thấp, mê hoặc, dù cô mắc mưu, "Hạ Hạ, tôi nhìn nhiều sẽ hỏng mắt."

Bàn tay của anh thăm dò vào vạt áo của cô có ý đồ xấu, Từ Ca chế trụ tay anh, trên mặt đỏ bừng, hai mắt cô tỏ vẻ giận dữ, cô đẩy tay anh ra, xoay người né tránh.

Cửa ban công đóng lại, Từ Ca sửa sang quần áo, lấy lại vẻ mặt lúc đầu, đi thu dọn đồ.

Mộ Diễm nhìn cánh cửa đóng lại, anh mạnh mẽ ngã người xuống ghế, một tay vò tóc phiền toái, thân thể bị trêu chọc khó có thể bình phục lại, cô đã sớm lấy mạng anh rồi.

Nhưng một lát sau, anh vẫn phải đi theo cô, đành phải làm khổ chính mình, anh vui vẻ chịu đựng. Xem ra bị Lã Phương nói trúng rồi, tiến vào cuộc sống của cô như bị một cái lưới buộc chặt lấy mình, lúc nào cũng chỉ mong cô nhõn miệng cười.

Nơi này là một chỗ tốt, anh lấy việc công làm việc tư, Từ Ca nhìn người đàn ông ngồi đối diện bàn làm việc của mình, nhin không được gân xanh nổi lên, "Nơi này không phải địa bàn của anh."

Trong mấy ngày nay, tổng bộ liên tục đưa các thủ tục đến để anh kí, Chương Tiểu Hiền còn gọi điện thoại lên án cô. còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o . r . g

Người đàn ông không hề để ý, "Để bọn họ tự lo liệu, có gì quan trọng đâu"

"Có gì quan trọng đâu? Vì người chạy không phải anh!" Cô nghĩ muốn giậm chân vài cái, lúc nào nói chuyện với anh cũng như ông nói gà bà nói vịt.

Liếc đồng văn kiện trên bàn, Mộ Diễm nhú mày nhìn Từ Ca, "Theo tôi trở về không tốt hơn sao."

"Tôi không trở về."

"Vậy thì tôi để bọn họ tiếp tục chạy!"

.....

"Mộ Diễm!" Ai đó đang gầm thét.

"Hoặc là, tôi cho em lựa chọn phương án thứ hai, gả cho tôi, có được không?"

Từ Ca xách túi đi ra ngoài, "Anh làm tăng ca đi, tôi không ở cùng anh."

Phía sau, người đàn ông nhắm mắt đuổi theo, ý cười trên mặt càng đậm, "Không cần vội, sáng mai nhìn lại, chúng ta cùng đi, tôi đưa em về."

Xe rẽ qua hai cái ngõ, Từ Ca nhú mi, "Không phải anh nói đưa tôi về nhà sao?"

"Đúng, về nhà."

Quả thật họ đang về nhà, nhưng không phải nhà của Từ Ca, mà là nhà của Mộ Diễm, vừa vào cửa, người đàn ông khẩn cấp đem Từ Ca đặt ở ván cửa, mùi hương đặc biệt của anh bao trùm lên người Từ Ca. Cô như bị thiêu đốt, trong ánh mắt không giấu được vẻ bối rối.

Môi mọng của Mộ Diễm phủ lên ánh mắt cô, "Hạ Hạ, tôi không đợi được nữa."

Nụ hôn của anh mang theo nhiệt độ, anh hôn lên mi mắt, chóp mũi, môi, một đường từ cổ trượt xuống, động tác của anh vừa mềm vừa nhẹ, tay dùng lực nắm chặt bàn tay cô, toàn thân Từ Ca căng thẳng không dám động, người đàn ông trước mặt là người mà cô yêu thương, thế nên thân thể cô càng khó thả lỏng hơn.

Tiếng nói dụ hoặc của người đàn ông vang bên tai cô, chột tay anh trượt xuống, từ trong túi quần lấy ra một vật, Từ Ca cảm thấy chóp lóe trước mắt, một chiếc nhẫn kim cương đã tiến vào ngón áp út của cô.

Anh nói với cô, "Hạ Hạ, em là của tôi, mặc kệ em có cự tuyệt hay không, người đàn ông của em chỉ có thể là tôi."

Bá đạo mà nói, nếu không phải miệng anh gát gao che miệng cô, cô sẽ không biết anh đang khấn trương, bàn tay anh nắm chặt tay cô, lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh.

Hạ Hạ, tôi không cầu hôn, bởi vì tôi không dám chắc em sẽ chấp nhận tôi. Đây là điều duy nhất khiến Mộ Diễm khủng hoảng, cho nên, mặc dù việc cầu hôn là chuyện quan trọng, anh cũng cam tâm tình nguyện bỏ qua, chứ không thể bỏ qua cô cả đời được.

Hốc mắt Từ Ca rung rung, thông minh như cô, dĩ nhiên hiểu rõ ẩn ý của anh.

Cô kiễng hai chân, hai tay đặt lên cổ của anh, đôi môi đỏ mọng đặt lên môi anh. Người đàn ông có thân hình cao lớn dùng động tác lại, trong ánh mắt có sương mù thể hiện vẻ vui sướng. truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Cuồng nhiệt, lan tràn cả một phòng.

Vì bị thương nặng, thân thể khó có thể tiếp nạp, Từ Ca không khỏe, ngón tay cô chế trụ cánh tay Mộ Diễm, ánh mắt mê ly, môi trái tim khẽ nhếch, nụ hôn của người đàn ông rơi vào mí mắt của cô, giọng nói của anh văng tung toé khắp mọi nơi, "Hạ Hạ, thả lỏng."

Mồ hôi trên ngực người đàn ông chảy ra. Mộ Diễm rất vất vả trong việc giúp cô có thể dung nạp mình.

Từ Ca cảm thấy trường đầu khó chịu, cô phụ giúp người đàn ông ở trên, "Còn chưa chuẩn bị tốt sao?"

"Anh nói gì?" Cô có ý đồ khép hai chân lại, phần eo dùng lực một cái, người đàn ông bị cô kích thích run rẩy một trận, cảm giác thoải mái không chịu nổi, động tác của người đàn ông trở nên cuồng mãnh.

Hai tay Từ Ca dùng lực bấu víu lên bờ vai của anh, ngón tay hung hăng chế trụ đầu vai anh.

Mộ Diễm cảm thấy đầu vai đau nhức, anh biết cô đến.

Hạ Từ Ca ôm lấy phần lưng của Mộ Diễm, run rẩy một hồi.

Toàn thân cô buông lỏng, cũng không nghĩ muốn động.

Mộ Diễm lấy hai tay cô ra cười yếu ớt, "Thoải mái?"

Cô lười biếng nằm úp sấp trên vai anh, hai tay ôm chặt cổ anh, không cho mặt mình đối mặt trực tiếp với anh. Da mặt cô có dầy, cũng không dầy như người ở trên.

Từ Ca mệt mỏi ngủ thật say, bị buông ra người đàn ông lăn lộn khó ngủ, một đêm tắm nước lạnh vô số lần, cô gái bên cạnh ngủ say sưa, khoe miệng nhếch lên nụ cười hạnh phúc.

Buổi sáng, cô mở to mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt mình.

Lông mi cô khẽ chớp, ngón tay vuốt khe chân mày của anh, sáng sớm yên tĩnh như vậy, mở to mắt, nhìn thấy người mình yêu đang ngủ say, cô thật hạnh phúc.

Cảm giác hạnh phúc này, giống như một khe suối ngọt lành.

Đột nhiên ngón tay bị nắm lấy, đôi mắt yên tĩnh liền mở ra, đẩy mắt anh mỉm cười.

Chào buổi sáng.

Chào buổi sáng.

Còn có cái gì hạnh phúc hơn việc mỗi buổi sáng thức dậy được nhìn thấy người mình yêu, được trao nhau những câu nói ân cần.
MiudiandannLeeQuyyDonn

Có lẽ cái gì của anh cũng không tốt, nhưng cô và anh hai người đều yêu nhau, giống như một chiếc bàn quay, một khi khởi động sẽ khó thu hồi.

Cô già mồm hay cãi nhưng cả đời này có một thứ anh phải chấp nhận đó là anh yêu cô, cả đời này chỉ yêu mình cô. Không có nguyên nhân, đơn giản vì cô là Hạ Từ Ca.

Một năm sau.

Trên bàn cơm, Từ Ca nhìn bàn thức ăn đầy đủ các món, cô ăn rất vui vẻ. Người đàn ông ngồi đối diện nhẹ nhàng nhú mi, "Gần đây em béo lên đúng không?"

"Uh, tăng 5 cân, 102 cân rồi." (102 cân bên Trung Quốc bằng 51kg bên Việt Nam)

"Ăn nhiều một chút, ôm mới thoải mái."

"Ừm." Từ Ca ngẩng đầu trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt một cái.

"Bao lâu rồi em chưa tới kì nguyệt sự?"

"Khụ khụ."

Từ Ca mặt đỏ ngắc đầu, "Anh, anh."

Mộ Diễm nhú mày, anh chỉ hỏi một chút thôi mà, mấy tháng nay không hề cấm dục.

Sắc mặt trắng hồng lần lượt thay đổi, người đàn ông này vĩnh viễn luôn như vậy, muốn nói liền nói ngay, cô rất sợ sẽ có một ngày anh đứng ở trước mặt mọi người phun ra hết mọi thứ.

Nhưng mà.

"Chúc mừng cô, Mộ phu nhân, cô mang thai, đã hơn hai tháng, đứa nhỏ cực kỳ khỏe mạnh."

Từ Ca kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Mộ Diễm, "Không phải đã nói em không thể mang thai sao?"

"Không phải là không thể, chỉ là tỷ lệ rất thấp mà thôi, hai người cực kỳ may mắn." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, đáy mắt mỉm cười.

Đáy mắt Từ Ca rung rung, cô đứng lên, hai tay ôm eo Mộ Diễm, "Mộ Diễm, em mang thai rồi."

Người đàn ông nhẹ nhàng hôn cô, bàn tay to xoa đầu cô, "Chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc như vậy, cảm tạ trời đất đã ban ân."

_____ Hết trọn bộ _____

Bạn đang đọc truyện *Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt: Cô Gái Chờ Càn Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.